

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Your hall pass is using blackmail to
turn you into a...

Cheater

DD PRINCE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Copyright

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

© Telif hakkı: DD Prince <http://ddprince.com>. 2024.

Bu roman yazarın hayal gücünün kurgusal bir ürünüdür. Telif hakları ilgili sahiplerine aittir.

Yazarın çalışmalarına ve telif haklarına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu hikayedeki bazı yerler gerçek dünyada var olsa da, yaratıcı özgürlükler alınmıştır.

Content Warning

HİLELİ İÇERİK UYARISI:

Bu hikâye zor bir konuyu ve istediğini elde etmek için tehditler savuran zehirli, takıntılı, takipçi, ahlaki açıdan karanlık bir erkek kahramanı ele almaktadır. Eğer karanlık bir romantizm ve anti-kahraman sevmiyorsanız, bu kitap size göre olmayacaktır. Daha fazla bilgiye yazarın web sitesinden ulaşabilirsiniz. <http://ddprince.com>

Bu kitabın yazımı sırasında sıfır bebek tek boynuzlu at zarar görmüştür.

Nişanlım Adam bana bir kâğıt uzatırken, "Geçiş izni verildi," diyor.

"Ha?"

Adam eskiden sürekli tek satırlık laflar ederdi. Bir an için espri anlayışının geri döndüğünü düşündüm. Ama o çok özlediğim aptal gülümsemesini takınmıyor.

"Oku, Chloe. Bugün biraz dinlen, yarın üzerinde konuşuruz." Tekerlekli sandalyesinin kumanda koluna basıp benden uzaklaşıyor, yatak odasından çıkıyor ve beni üzerinde *Hall Pass yazan*, altı çizili bir kâğıt parçasıyla baş başa bırakıyor.

Şaka yapmıyordu.

Gerçekten de bana bu kâğıt parçasını uzattı ve sanki elime bir menü tutuşturup akşam yemeğinde ne istediğimi seçmemi söyler gibi uzaklaşmadan önce söylediklerini söyledi.

Listeyi ve son paragrafı okurken yutkunmak için kendimi zorluyorum.

Salon Geçisi

Kimi? Chloe ve tanımadığım herhangi biri. Ne?

Sadece seks.

Nerede? Sadece evimizde değil.

Ne zaman? İhtiyacın olduğunda.

Neden? Seni kaybetmek istemiyorum.

*Aynı kişiyle iki kez olmamasını istiyorum. Daha önce birlikte olduğun biri olmasın, yani duygusal bağlar olmasın. Bu konuda konuşmayacağınız ve gizlilik kutsaldır.

Altını gerçek imzasıyla ve bugünün tarihiyle imzaladı.

Ellerim titreyerek kağıdı ikinci kez okurken olduğum yerde çakılıp kaldım. Ve şimdi öfkeyle onu en yakın çekmeceye tıkıştırıyorum, ki bu da komodininin çekmecesini oluyor.

Bu da vibratörümün yanında olduğu anlamına geliyor ki vibratör tüm bunların katalizörü olmasına rağmen masum bir şekilde orada duruyor.

Yapmak istediğim şeyi yapmak yerine çekmeceyi kapatıp agresif bir şekilde yatağı toplamayı bitiriyorum - Adam'ı takip edip onunla kavga etmek.

Yarım yılı aşkın süredir kavga etmemiştik. Adam korkunç bir kaza geçirdiği ve omuriliği zedelendiği için, her şeyi güneş ışığı, çiçekler ve gökkuşakları gibi göstermeye çalışarak etrafta dolaniyorum.

Ama gerçek şu ki, ilişkimizin eskisine yakın bir şey olup olmayacağından emin değilim. Ve az önce bana uzattığı kağıt parçası kendimi tam bir pislik gibi hissetmeme neden oluyor.

Seks yapmayalı altı ay ve üç hafta oldu. İki gece önce o yatakta yanımdayken vibratörü çıkararak şaraptan kaynaklanan bir hata yaptım ve şimdi buradayız.

Üzerimde kullanarak yardım etmek istemedi. Kullanırken beni izlemek istemedi. Cinsellikle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyor. Herhangi bir yakınlık istemiyor. Çünkü Adam için işler eskisi gibi yürümüyor.

Birkaç ay önce bir doktor randevusunda yakınlık hakkında sorular sordum ve Adam'ın okumayı veya tartışmayı reddettiği bir yığın literatür verildi. Sorularım onu utandırdığı için daha sonra üç gün boyunca bana sessiz muamele yaptı. Doktor eninde sonunda duyularını yeniden kazanabileceğini, tam fonksiyon kazanabileceğini (ve kazanamazsa, yardımcı olmak için yapabileceğimiz şeyler olabileceğini) söylese de, Adam bu konuda konuşmuyor.

Çocuk sahibi olmak istiyorsak sperm toplama ve IVF de bir seçenek olabilir. Doktor sorularıma cevap vermeye çok istekliydi, beni soru sormaya teşvik eden de oydu. Ama Adam onun sözünü kesti, doktor da bana broşürleri verdi.

Şimdi de onu aldatmam için bana ruhsat vermesini mi istiyor?

Ve ben kesinlikle yapmayacağım.

Kendini sandalyeden yatağa atıyor ve ben de eskiden çok daha büyük bir çile olan bu işi ne kadar hızlı başardığını söylemekten kendimi alıkoyuyorum. Gittikçe daha bağımsız oluyor. Neredeyse bir ay önce buraya taşınmak önemli ölçüde yardımcı oldu, çünkü her şey erişilebilirlik için kalibre edildi.

Birkaç saat önce çarşafı değiştirirken koridor kartını elime düşürdüğünden beri, o ofisindeyken ben de tertemiz evimizi gereksiz yere temizliyorum. Akşam yemeğini de orada yemek istedi, bana romanı üzerinde çalışmak istediğini söyledi. Son iki gündür, onu tanıdığımdan beri engellediği romanını yazmaya kendini bu kadar kaptırmış olması ne garip. Bunun benden kaçmak için bir araç olduğundan şüpheleniyorum.

Adam bir gazeteci ve roman bir buçuk yıl önce tanıştığımızdan beri üzerinde çalışmaktan bahsettiği bir şeydi. Okumama izin vermiyor, ne hakkında olduğunu söylemiyor ve düzinelerce sayfa mı, yüzlerce sayfa mı yoksa bir dizi paragraf mı olduğunu bilmiyorum çünkü söylemiyor bile.

Tabağını yanına koyduğumda başını kaldırıp bakmadı bile, ama ekranları değiştirdi, böylece ekrandaki belgede hiçbir şey göremedim. Akşam yemeğimi lavabonun üzerinde yedim, bulaşıkları yıkadım ve s o n r a s ı n d a telefonumda düşüncesizce gezinirken tek başıma biraz televizyon izledim. Ve Şimdi ben yatağın benim tarafındayım, o da kendi tarafında.

"İyi geceler," diyorum usulca, ama bir soru gibi çıkıyor ağzımdan. "İyi geceler," diye yanıtlıyor beni öpmek için arkasını dönmeden.

Aramızdaki uçurum hiç bu kadar açık olmamıştı. "Marine mi oluyorsun?" Adam bir süre sonra soruyor.

Uyumadığımı biliyor.

Boğazımı temizliyorum.

"Şey..." Ben başlıyorum.

"Yapmaya devam et. Yarın konuşuruz."

"Ben sadece-"

"Chloe, lütfen. İstedığimi yap. Bunu bir düşün. Yarın konuşuruz."

Dilimi ısırđım. Gerçekten. Yakın zamanda uyuyamayacağım. Bir o yana bir bu yana dönüp duracağım çünkü bunu ortaya attı ve bu konuda konuşmayacak. Ve bu tipik Adam.

Bir şeyler hakkında ne zaman konuşup konuşmayacağımıza karar veren kişinin her zaman Adam olması beni ilk kez çileden çıkarmıyor. Bu yeni bir sorun değil. Başından beri böyleydi. Eskiden böyle şeylere dikkat çekerdim ve o da dinlerdi. Bazen uzlaşırdı. Bazen de aynı fikirde olmadığımızı kabul ederdi. Bunun onun karakter özelliklerinden biri olduğunu biliyorum, ancak altı ay öncesine kadar bu beni kendimi savunmaktan alıkoymadı.

Elbette son aylarda yeni bir gerçekliğe uyum sağladığımız için dışarıdan bir azizin sabrına sahiptim. Ne pahasına olursa olsun olayların bir tartışmaya dönüşmesini engelledim.

Sırtına bakıyorum. On dakikadan kısa bir süre içinde nefes alış veriş düzene girdi. Her zaman bir çırpıda uykuya dalmayı başarmıştır.

Ben ise gecenin yarısı boyunca aramızdaki boşluğa bakıyorum. Kazadan önce nasıl birlikte olduğumuzu özleyerek yapıyorum bunu. O yakınlığı özlüyorum. Şakalaşmalarımızı özlüyorum. Hayatımızı özlüyorum ve eski halimi de özlüyorum.

Ama bu Adam'ın suçu değil. Kaza hayatımızla, onun kim olduğuyla ve ileride nasıl bir hayat süreceğiyle ilgili her şeyi değiştirdi. Ve bu kimsenin suçu değil. Bu sadece... hayat.

Geç saatlere kadar çalıştıktan sonra buzlu bir gecede kontrolünü kaybettikten sonra arabası defalarca takla attığında Adam'ın dünyası paramparça olmasaydı sahip olacağımız mutluluğu bulma konusundaki kararlılığımdan vazgeçmedim.

Ama bu gece, onun sırtına bakarken, içime küçük de olsa bir burukluk girmesine izin verdim. Ve şimdi bunu yaptığım için barajın patlamasından endişe ediyorum.

Kahve fincanını ve yulaf ezmesi kâsesini masaya koyuyorum ve "Bugün meyveli mi yoksa sade mi?" diye soruyorum.

Hemen cevap vermiyor; gözleri telefonunda.

"Dün sevdiğin yaban mersinlerinden biraz daha aldım" diye ekliyorum ama hâlâ başını kaldırmıyor.

"Hm?" diye gecikmeli olarak soruyor, sonra yulaf ezmesine bakıyor ve kupasını kaldırıyor. "Oh, teşekkürler."

"Peki, bugün ne var?" diye soruyorum. "Para için mi yoksa zevk için mi yazıyorsun?" "Eğer bu romanı bitirebilirim, belki yazmak ikisine de dönüşür." "İlerleme kaydediyor-" Ben sormaya başlıyorum ama o sözümü kesiyor.

"Olduğu zaman bilmek istemiyorum Chloe, ama sadece yapacağını bilmek istiyorum. Teklifimi kabul et."

"Adam," diyorum ve şakaklarıma masaj yaparak sönüyorum.

Telefonunu yere bırakıyor. "Sadece teklifimi kabul edeceğini söyle. Söyle ve sonra hayatlarımıza devam edelim."

"Oh, şimdi buna değinmeme izin var mı?" Sabırsızca karşılık veriyorum.

Şaşırmış görünüyor. Kazadan bu yana ona karşı ilk kez kaba davranıyor olabilirim.

Gözleri yüzümü arıyor. "Bana kızgınsın," diyor.

"Seni aldatma teklifini kabul etmiyorum, Adam. Beni rahat bırak." Yaban mersinlerini durulamak için dönüyorum, suyun altını sonuna kadar açıyorum.

"Eğer bir anlaşmaya varırsak bu aldatma sayılmaz. Eğer benim koyduğum kurallara uyarsan," diye sesleniyor. "Kimsenin bilmesini istemiyorum ama... şunu kapatıp bir saniye yanımda oturabilir misin Chloe?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Chloe?" diye soruyor.

Kolu indiriyorum ve meyve bardağının altına bir tabak sıkıştırıyorum, böylece etrafa su sıçratmadan masaya taşıyabiliyorum.

"Böyle bir şey olmayacak, o yüzden bırakayım bari." Yulaf ezmeme biraz yaban mersini atıyorum ve bardağı ona doğru itiyorum. "Her neyse, bu sabah iyi iş çıkardın." Konuyu kapatmak istediğinde sık sık yaptığı gibi konuyu değiştiriyorum. "İlerleme. Sen de gittikçe daha kaslı oluyorsun." Muhtemelen kötü bir gülümseme denemesi yapıyorum ve elimi pazusunda gezdiriyorum.

Harika bir fiziği var, her zaman da öyleydi. Fizik tedavide çok sıkı çalıştığı için son birkaç aydır vücudunun üst kısmında daha fazla belirginlik görüyorum. Gerçi alt vücudundaki kasları korumaktan endişe ediyor, bu yüzden belki de bunu belirtmemeliydim. Yüzümü sıcaklık kaplıyor ve ruh halinin kötüleşeceğinden endişeleniyorum. Şu anki ruh hali de iyi değil ama Adam'ın karanlık ruh halleri sessizdir. Bağırmasın. Kavga çıkarmaz. Sadece uzun süreler boyunca içine kapanır. Ve yaşadığı onca şeyden sonra, karanlık bir ruh haline girerse bunun benim suçum olmaması için işleri hafif tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Dokunuşumdan kaçmak için bir santim geri çekiliyor. "Gerekirse bunu konuşmak için bir arkadaş seç. Alannah olabilir." Sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam ediyor. "Katlanması zor olsa da boşboğaz değildir. Ama ben

Bunun herkes tarafından bilinmesini iste ve anlatmak için seçtiğin kişinin benim yanımda bu konuyu açmamasını sağla. Asla."

Öfkemi bastırmak için elimden geleni yaparken bir yandan da fiziksel olarak reddedilmenin acısını hissediyorum. Yine.

Sarı kaşlarını meydan okurcasına kaldırıyor. Uzun bir süre ikimiz de bir şey söylemiyoruz.

"Sen burada mısın ki?" diye soruyor. "Ne?" Fısıldıyorum.

Bana kızmış gibi oflayıp pufluyor. Ve ben onun bu tavrı karşısında şok oluyorum. "Seninle sohbet etmeye çalışıyorum," diyor.

"Neden *bu kadar* sığ olduğumu düşünüyorsun? Bir seks oyuncağı çıkardım diye bir ilişki yaşamak istediğimi mi düşünüyorsun? Kapıyı bizim için açmaya çalıştığımı zaten açıklamıştım. *Bize*, Adam." Aramızda bir işaret yapıyorum. "Doktorunun bana verdiği tüm o literatürde-"

Başka bir öfkeyle sözümü kesti. "Ve ben sana *bu* konuda ne hissettiğimi zaten söyledim. Geçen gecedен çok önce, hazır olup olmadığımı ve ne zaman hazır olacağımı sana bildireceğimi söyledim ama yine de senden istediğim şeye rağmen konuyu zorluyorsun."

Gözlerimi kırıştırdım ve şaşkınlıkla irkildim.

Devam ediyor: "İşte bu yüzden bir alternatif buldum. Çünkü zorlanmaktan bıktım."

"Unut gitsin," diye fısıldıyorum, sesim titreyerek. "Seni daha fazla itmeyeceğim." Başını sertçe sallıyor. "Hayır. Zili çaldıramazsın Chloe. Belli ki bu sana ağır geliyor. O yüzden sana bir teklifim var. Bunu bir düşün." Tanrım, bu çok utanç verici.

Vibratörümü çıkardığımda, aramızdaki yakınlığın kapısını açmak istiyordum, beni başka erkeklerin kollarına itmesini değil. Onun da katılmasını istedim. Devralmasını ya da izlemesini istedim. Bir şeyler yapmasını. Herhangi bir şey. Uyuyabilmek için tedirgin bir şekilde başka bir odaya götürmemi istemesi dışında herhangi bir şey.

O an bir plak çizdiği gibiydi. Başka bir odaya götürmedim. Gözyaşlarına boğulmadan ve özür dilemeden önce kapattım ve çekmeceye koydum. Açıkladım. Sırtını döndü ve herhangi bir teselli sunmadı, uyumam için mırıldandı, sarhoş olduğumu söyledi.

Sıcak bir duş aldım ve sonra tekrar yatağa girdim. Ona seslendim. Sırtına dokundum. Uyuyormuş gibi yaptı. Ertesi gün bana göz teması kurmadan evindeki ofisinde kahvaltı etmek istediğini söyledi ve

erken bir başlangıç yapmak. Bana neredeyse hiç bakmadı ve bütün gün konuşmadık, ta ki akşam yemeğinde işinden ve üzerinde çalıştığı bir makaleden bahsedinceye kadar. Hiçbir şey olmamış gibi davrandı ama iyi bir poker yüzüne sahip olmadığımı biliyorum.

Bir gün sonra, hala pek konuşmuyorduk ve bana el yazısıyla yazılmış salon kartını uzattı.

"Bekleyebilirim," diye ısrar ediyorum. "Ya da bu saçmalığı kesersen olurum." "İhtiyaçlarının karşılanmasına ihtiyacım var Chloe," diye bastırıyor.

"O zaman belki onları karşılamak için bir şeyler yaparsın," diye mırıldanıyorum.

Ona tokat atmışım gibi geri çekiliyor, sonra da "Keşke yapabilsem," diyor.

Ayağa kalkarken sandalyemi geriye itiyorum, sonra tekerlekli sandalyesinin yanında yere çöküp alnımı dizine koyuyorum. "Öyle demek istemedim. Öyle demek istemediğimi biliyorsun. Bu şekilde değil. İlişkimize samimiyeti geri getirerek. Bana dokunabilirsin. Beni öpebilirsin. Bana sarılabilir ve oyuncaklarımdan birini üzerimde kullanabilirsin. Ya da beni izleyip sonra sarılabilirsin. Sana dokunmayı deneyebilir ve senin de bu konuda nasıl hissettiğini görebilirim. Broşürlerde ilişkimize samimiyeti geri getirmek için bazı öneriler vardı."

Bana çok kızmış gibi iç geçiriyor.

"Sonra da eskiden yaptığımız gibi sarılıp uyuyabiliriz Adam. Artık sarılmıyoruz bile. Kısa bir öpücük dışında öpüşmüyoruz bile. Tatmin olmak için her şeye ihtiyacım yok. Sadece bir şeylerin kapısını açmaya çalışıyordum... *bu hale gelmesini* istemedim... *bu hale gelmesini* istemedim. Sadece aramızda bir tür yakınlığa ihtiyacım var. Sadece... bir..."

Kucağına tırmanmak istiyorum ama tabii ki yapamıyorum. Hissedemediği bir vücut parçasına yaslandığımı ve onun da beni rahatlatmak için hiçbir hareket yapmadığını fark ediyorum ve doğruluyorum.

Tekerlekli sandalyesinin kollarını kavırıyor. Dişlerini sıkıyor.

Beni bu kadar üzgün görünce, saçımı okşayacak ya da teselli edecek bir şeyler söyleyecek hali bile yok mu?

Karnım zonkluyor ve yavaşça üzerime bir ürperti çöktüğünü hissediyorum. Gerçeklik içime işliyor. Ve bu hiç hoş bir his değil.

Cümlemi bitirmeye zahmet etmiyorum.

Sonunda, "Belimden aşağısını hissetmiyorum. Bunu taklit edemem, Chloe."

Denemeye istekli değil. Benimle herhangi bir düzeyde yakınlık kurmayı denemek istemiyor ama bunu başka biriyle yapmamı istiyor.

Yıkıldım. Utanıyorum. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Mutluyduk. Tamam, seks istediğim kadar sık değildi ve biraz tahmin edilebilirdi ama yakınlığımız vardı. Karanlıkta, sıcak, çıplak bedenler birbirine bastırılmışken geleceğimiz hakkında sessizce konuşuyorduk. Sevgi. Sarılmak. Ve beni soyunurken ya da yeni bir şey giyerken gördüğünde bana şehvetle ya da en azından takdirle bakardı. Şimdi bunların hepsi gitti ve altı ay boyunca bir dereceye kadar geri gelmesini umduktan sonra, bir şeyleri karıştırmak için bir şeyler denedim ve sonunda onu incittim.

Kendimi çöp gibi
hissediyorum. Bencil
bir çöp.

Ve ayrıca umutsuz. Çünkü şu anda bana ulaşmaya çalışmıyor bile.

Ona destek olmak, onun yerinde olsaydım isteyeceğim bir ortak olmak için elimden geleni yaptım.

Hastanede bir sandalyede uyudum, günlerce ayrılmadım. Her uzman randevusuna gittim. Sürekli onun yanında oldum. İşten izin aldım ve işim, Adam'ın iyileşmesi için çok önemli olan ve onun da yararlandığı sağlık yardımlarımı iptal etmeden aylarca izin almama izin vererek ona bakmak için burada olabilmemi sağlamak için fazlasıyla yardımcı oldu. Çalışma saatlerim ve iş yüküm konusunda çok esnek davrandılar.

Bu modern şehir evini satın almak için her iki birikimimizi de boşalttık çünkü annesi ona burayı anlatan emlakçıyı tanıyordu - kapanış tarihinden önce vefat eden tekerlekli sandalyedeki biri için inşa edilmişti. İçinde yaşayabileceğimi hiç düşünmediğim, modern, steril ve fazla bahçesi olmayan bir ev ama geniş kapı aralıkları, erişilebilir mutfak ve banyosu ve her şeyin tek katta olmasıyla Adam'ın hareket sorunlarına iyi geliyor.

Kalbimdeki umutla birlikte empati ve destekle burada olmak için elimden geleni yapıyorum. Hayatının en kötü günlerinde ona teselli olabilmeyi umuyorum. Çünkü onlar benim de hayatımın en kötü günleriydi, ergenlik çağımda kardeşimi kaybettiğim günlerle birlikte. Acıyı ve gerginliği saklamak için elimden geleni yaptım. Yanında olmak kolay olmadığında sabırlı olmaktan fazlasını yaptım. Hayal kırıklığına uğradığında ve bu hayal kırıklıklarını etrafındaki herkesten çıkardığında affedici oldum. Ona destekleyici bir ortak olmak için elimden geleni yapmaya hazırdım. Çünkü senin yaptığın bu. Roller tersine dönseydi ben de bunu umardım.

Bu yeni gerçeklikte geçirdiğim altı ayın ardından, ondan bir öpücükten fazlasını görmediğimi saymaktan kendimi alamıyorum.

Bir süre önce öpüşürken soğuk bir göz devirmeyle karşılaştım. Ne kadar acı verse de, anlayışlı olmaya ve boş vermeye çalıştım.

Bana verdikleri tüm bu broşürlerde hislerinin geri gelebileceğinden, denememiz ve cesaretimizin kırılmaması gerektiğinden bahsediyorlardı. Kendi başına ereksiyon olabileceği bir noktaya gelemese yardımcı olabilecek tıbbi yardımlar ve hatta prosedürler var.

Bencil olmamak için çok çabaladım ama sanırım başarısız oldum. Belki de onun için kartlarda yokken benim cinsel zevk almam fikri sadece düşünülemez, ama bu seksten çok daha fazlası hakkında.

"Bana öyle bakma Chloe. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

"Biliyorum," diyorum usulca. "Özür dilerim."

Ve birçok konuda onun bakış açısından bakamadığım için en az yüz kere özür diledim.

"Seni kötü hissettirmek istememiştin Adam. Zalim olmaya çalışmıyordum. Bir şeyler denememiz için kapıyı açmaya çalışıyordum. Seni aşağılamak istememiştin."

Neredeyse en başından beri danışmanlık alıyor. Geçen hafta danışmanının isteği üzerine onunla bir seansa gittim. Bana ilişkimizde ihtiyaçlarımın karşılanıp karşılanmadığını sordu. Kekeleyerek şu anda kendimden çok Adam için endişelendiğimi söyledim ve bana onu ayrı olarak görmek isteyip istemediğimi, duygularımı keşfetmek isteyip istemediğimi sordu. Bana Adam'ın iyileşmesine destek olmak için *olmadığım* biri haline gelip gelmediğimi sordu. Adam her zaman olduğum kişi olduğumu, ilişkimizde her zaman destekleyici, şefkatli ve verici olduğumu söyleyerek ona çıkıştı. O da buna izin verdi ama seansın sonunda duygularımı keşfetmek istersem diye bana kartını verdi.

Ve Adam o zamandan beri neredeyse sinirli. Sanki o benim de duygularım olabileceği gerçeğini dile getirene kadar benim duygularımı hiç düşünmemiş gibiydi. Hayatlarımızın artık benim istediğimden farklı olduğu gerçeğiyle ilgili duygularım olabileceğini. İyileşmesine, yeni gerçekliğine o kadar odaklanmıştı ki beni düşünmeye fırsat bulabildiğini sanmıyorum. Ve itiraf etmeliyim ki, onun sözleri muhtemelen, en azından kısmen, geçen gece vibratörle beni harekete geçirdi.

Henüz kendi başıma danışmanlık almayı kabul etmedim. Belki de gitmeliyim.

Belki kısmen onun sözleriydi, ama belki de geçen gece içtiğim dördüncü kadeh şarap cesaretlenmeme yardımcı oldu. Ve şimdi o vibratör çekmecede, her şeyi çözeceğini düşündüğü bir kâğıt parçasının yanında duruyor.

Neredeyse on yıldır *Seksi Yapılacaklar Listem* adını verdiğim gizli, anonim bir cinsel fantezi blogum var, ancak Adam'la ciddileştüğümüzden beri ona giriş yapmamıştım, ancak terapi randevusundan sonra bu blogu düşündüm ve şarap içmiş halimle eski yazılarımdan bazılarını yeniden okudum. Şarap ve eskiden sahip olduğum cinsel fantezilere odaklanan eski yazılarımı okumak sanırım bu ateş fırtınası için yakıt oldu.

"Koridor kartı size istediğinizi verecektir," diyor. "Adam..."

"Ve bu üzerimdeki baskıyı azaltacak."

"Sana baskı yapmak istemiyorum," diyorum ayaklarıma bakarak. "Kimse yapmaz, Chloe."

O devam ederken gözlerimiz buluşuyor, "Ama herkes yapar. Ailem. Fizyoterapistim. Psikiyatristim. Editörlerim. Sen. Arkadaşlarım ve akrabalarım. Herkes beni bir şekilde zorluyor, sorular soruyor ya da beklentilerini karşılayamadığım için hayal kırıklığına uğruyor ve ben zorlanmaktan yoruldum. Dürtülmekten. Mahremiyetimin ya da kişisel alanımın olmamasından. Ve eskiden yaptığım gibi kafamı boşaltmak için koşuya ya da yürüyüşe bile çıkamıyorum. Beni zorlayan çok fazla insan var ve daha fazlasına ihtiyacım yok, özellikle de yapmadığım... yapamadığım... cinsel baskıya..." Asılı kalmasına izin veriyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Unut gitsin. Hepsini. Ben..."

"Lanet olası bir şehit olmayı bırak!" diye bağırarak beni fiziksel olarak irkiltti. "Tanrım, dur artık." Hayal kırıklığıyla ellerini saçlarında gezdiriyor.

Çok daha sakın bir şekilde devam etmeden önce öfkeli bir nefes verdiğinde şok olmuş bir şekilde bakıyorum, "Her zaman benden daha yüksek bir cinsel dürtün vardı. Açıkçası, sana ayak uydurmak zordu. Artık ayak uydurmak için hiç umudum yok. Teklifimi kabul et. Bu şekilde ihtiyacın olanı alacaksın."

"Kendimi cinsel bir sapkın gibi hissetmeme neden oluyorsun," diye fısıldıyorum kısık sesle. Gözlerini deviriyor.

Ve bu, yaralanmaya eklenen hakaret gibi hissettiriyor. Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedim, sonra kırık dökük bir şekilde, "Orgazmdan çok daha fazla ihtiyacım olan şey sevdiğim adamla yakınlaşmak," diye mırıldandım.

"Chloe..."

"Bağlantı," diye ekliyorum, sesim güçleniyor. "Senin benim için önemli olduğun kadar benim de senin için önemli olduğumu bilmeye ihtiyacım var."

"Şu anda ciddi misin? Sanki uğraşacak yeterince şeyim yokmuş gibi. Her şeyi sana mı bağlıyorsun?" diye mırıldandı, bana hayal kırıklığıyla bakarak, "Hayatım asla eskisi gibi olmayacakken."

"Başa çıkman gereken çok şey var, katılıyorum, herkesin başa çıkması gerekenden çok daha fazlası. Hayatımı devam ettirmek için ihtiyacım olan tek şey biraz yakınlık. Ara sıra beni kuzeninmişim gibi hissettirmeyecek bir şekilde öpülmeye ihtiyacım var. Bir gün o broşürleri okuyabileceğini ve bana yardımcı olabilecek seçenekler olduğunu görebileceğini bilmeye ihtiyacım var. Keşfetmeye değer şeyler. Yakınlık için. İleride çocuk sahibi olabilmemiz için-"

"Benim yöntemimi dene," diyor, "Bakalım ilişkimizdeki boşlukları senin için dolduracak mı? " Omuz silkiyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

Bu, açıkçası çileden çıkarıcı bir şekilde bönce hissettiriyor. "Bir ilişki denemek mi?"

Mırıldanıyorum.

Başını sallıyor. "İlişki değil. Hall pass. Bir ilişki arkamdan iş çevirmek olur, ilişkimizin kurallarına aykırı. Bu bir sırt sıvazlayıcı gibi. Evlenmeden önce dene. Bakalım yeterli olacak mı?"

"Seni seviyorum, Adam. I..." İhtiyacım olan şeyin sadece *bir kaşıntıyı kaşıymaktan* çok daha fazlası olduğunu nasıl ifade edebilirim?

"Bunu biliyorum. Ben de seni seviyorum. İşte bu yüzden bir çözüm arıyorum. Seni kaybetmek istemiyorum. Bu üzerimdeki baskıyı alıyor ve sana ihtiyacın olanı veriyor. Yapamadığım zaman samimi olmaya ne zaman hazır olacağımı ya da hazır olup olamayacağımı bilmiyorum... Ben... Ben sadece o dürtülere sahip değilim ve bunu taklit etmekle ilgili değilim. Benim hakkımda bunu biliyorsun, değil mi? Ben sahte değilim."

Kırık cam yutmuş gibi hissediyorum.

"Evliliğimize, geleceğimizin nasıl olacağına hazırlıklı olarak girmeni istiyorum Chloe. Her şey seksle ilgili değil, değil mi? Bunu bir düşün."

Kırılan cam parçalarını yutuyorum, gerçeklik önümde kasvetli duruyor. Hiç mi yakınlaşmayacaktık? Hiçbir şey mi? Oda arkadaşı gibi yaşamak mı? *Neden rahatsız oluyorsun* sözcükleri usulca etrafta dolanıyor ama sesin aniden sağır edici bir hal almasından korkuyorum. Ve bunun benim hakkımda söyleyeceği şeyden nefret ediyorum. Ona destek olabilmek için pek çok şeyin sahtesini yapmak zorunda kaldım. Sahte gülümsemeler. İyiymişim gibi davranmak. Onun için. Ama hayat bundan sonra böyle mi olacak?

"Lütfen," diye fısıldıyor. "Bunu düşünmeni istiyorum. Tatlım, tüm bu olanlar boyunca bir aziz gibi davrandın. Bunun için teşekkür ederim. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum. Ama artık ilerlediğimize ve hayat yeni bir ritme girdiğine göre, sana ne verebileceğim ve veremeyeceğim konusunda gerçekçi olmalıyız. Burada sadece kendimi değil, seni de düşünmeye çalışıyorum."

Aramızda sessizlik uzuyor.

"Chloe, lütfen."

"Sadece biraz umuda ihtiyacım var, Adam. Biraz..."

Başını iki yana sallar. "Saçmalamayacağım. Evet, bana altı ay ver dersem, üzerimde daha fazla baskı varmış gibi hissedeceğim. Saatin tik takları gibi. *Bu* şekilde yaşayıp yaşayamayacağını bilmem gerek. Sonsuza kadar böyle olacak demiyorum, sana şu an sahip olduğumuzdan daha fazlasını verebileceğimi de söylemiyorum. Çünkü bilmiyorum. Her şeyi dakika dakika yaşıyorum çünkü tek yapabildiğim bu. Kendimi öldürmekle ilgili karanlık düşüncelerden bu şekilde uzak tutabiliyorum."

Şok içinde sarsıldım.

Az önce bomba atmamış gibi konuşmaya devam ediyor: "Yapabileceğim tek şey, ihtiyacın olan şeyi elde etmene razı olmak, eğer bu senin ve benim hala birlikte olduğumuz, hala ilerlemeyi ve bir çift olmayı planladığımız anlamına geliyorsa. İyi olmak için çalışıyorum Chloe. Henüz o noktaya gelmedim ama benim için en önemli kişinin baskısı olmadan bu konuda çalışmam gerekiyor."

"Ben... düşünceğim," diyebildim, çenem titreyerek.

Şu anda tek istediğim kollarını açması ve böylece içine gömülebilmek. Bana her şeyin yoluna gireceğini, bunu çözeceğimizi söylemesini istiyorum. Ben de ona bunları söylemek istiyorum. Birbirimize sahip olduğumuz ve birbirimize karşı açık olduğumuz sürece her şeyin yoluna gireceğini.

Ama Adam bunların hiçbirini söylemiyor. Ve ben de söylemeyeceğim. Sadece birkaç doğru kelime şu anda benim için çok yol kat ederdi, ama onları duymayacağımı biliyorum, bu yüzden başka bir şey söylemenin anlamı yok. Kendisini gerçekçi olarak sınıflandırıyor. Ve şu anda da kötümser davranıyor, ki ona dağıtılan elden sonra bu beni şaşırtmamalı. Ama kollarını bana dolamak yerine, yaban mersininin geri kalanını yulaf ezmesi kasesine dökerken dikkatini telefonuna verdiğinde yıkılmış hissetmekten kendimi alamıyorum.

Sanırım bu onun olaylarla başa çıkma yöntemi. Karanlık düşünceleri uzak tutmak için.

Adam'ı *kazadan önce* pragmatik, pratik ama yine de hayat, sevgi ve şefkat dolu biri olarak tanımlardım. Sürekli bir şeyler yapardık; bisiklete biner, yürüyüş yapar, maceraya atılırdık. Ona yaşam koçu olması gerektiğini söylerdim. O kadar motive ediciydi.

Artık *bu* Adam'ın kim olduğunu bilmediğimi düşünmeye başladım. Sevdığım Adam gitti.

Ve bu onun hatası değil.

1hree Week3 Later

Adam'ın kazasından bu yana ilk kez dışarıda bir gece planladım. Birkaç arkadaşım en iyi arkadaşım Alannah'ın yüklü bir ikramiye almasını ve işinde büyük bir işe girmesini kutluyor. Ofis binasının zemin katındaki popüler bir gece kulübüne gideceğiz.

Gitmekte tereddüt ettim ama Adam ısrar etti, bana hayatın ilerlemesi gerektiğini ve Alannah ile birbirimizin dönüm noktalarında her zaman yanlarında olduğumuzu hatırlattı.

Adam haklı. Dördüncü sınıftan beri benim en iyi arkadaşım. Birbirimize 'meme arkadaşı' diyoruz çünkü ikimizin de memeleri büyümeden hemen önce çok iyi arkadaştık. Önce ben büyüttüm, Alannah kıskandı. Ama ben ortalama büyüklükte bir sütyende büyümeyi bıraktım, o ise insanların göğüslerinin ameliyatla büyütülüp büyütülmediğini merak ettiği bölgeye gelene kadar devam etti.

"Gelmek istemediğine emin misin?" Ben hazırlanırken banyonun kapısında oyalanan Adam'a soruyorum.

"Ben iyiyim. Bu gece benim için endişelenme. İyi vakit geçir. Kontrol etmeye bile kalkma."

"Gitmeden önce sabah için sana bir şeyler ayarlarım."

"Bırak kendi başımın çaresine bakayım. Bunu yapabilecek durumdayım."

"Öyle olduğunu biliyorum," diye fısıldıyorum ve gülümsemeye çalışıyorum ama bu beni biraz duygusal hissettiriyor, bu yüzden bunu yaparken nefesimi tutuyorum.

Açıkçası çok zorlamasına gerek yoktu çünkü bir süredir kafamı dağıtmak için dışarıda bir gece geçirmeyi düşünüyordum.

Taksiye binmem ve onun evinde kalmam konusunda ısrar etti.

Dürüst olmam gerekirse, gelmek istemediği için rahatladım. Ama aynı zamanda bu hislerimden dolayı kendimi suçlu hissediyorum.

"Nasıl görünüyorum?" Rujumu kapatıp yüzümü ona dönerek soruyorum.

"İyi," diyor. "Her zaman böylesin. Ee?" diye devam ediyor. "Her zaman Bunu düşündün mü?"

"Ne hakkında düşündüm?" Konuyu tam olarak neye getireceğini bilmeme rağmen soruyorum.

Yüzüm kızarıyor. "Chloe," diye azarlıyor.

Bana o kâğıt parçasını uzatmasından bu yana geçen üç hafta boyunca salon kartı aramızdaki fil oldu.

Birkaç gün önce, iyi geceler öpücüğünü derinleştirmeye çalıştım ve o bana sırtını döndü. Bu beni öfkeliendirdi ve bunu pasif agresif bir şekilde belli ettiğimi biliyorum, ki bu benim için pek olgun bir davranış değil, bu yüzden bir gün somurtttuktan sonra kendimi duygularımı gömmeye zorladım.

İletişim hiç yokken, kendi başına daha fazla şey yapmaya çalışıyor. Bu durum beni onun bensez bir olasılığa hazırlandığı, yakınlık sorununu aşamayacağımı düşündüğü için bana ihtiyaç duymamaya çalıştığı konusunda endişelendiriyor.

"Ciddiyim, Chloe. Seni kaybetmek istemiyorum," diyor. "Ve kaybedebilmişim gibi hissediyorum."

"Kaybetmeyeceksin," diye teminat veriyorum.

"Eğer bunu yapmazsan, *yapacağımı* hissediyorum. Bunu gözlerinde görüyorum. Hissediyorum, Chloe."

Çıglık atmak istiyorum. Bana eskiden sahip olduğumuz şeyin bir parçasını göstermesi için çıglık atmak istiyorum. Aletin çalışmasına ihtiyacım yok. Bana, onun için yemek yapan, temizlik yapan ve çamaşırlarını yıkayan bir ev arkadaşından fazlasıymışım gibi bakmasına ihtiyacım var. Onu PT randevularına götüren ve ayak tırnaklarını kesen kadına kapıyı açan. Göz temasına ihtiyacım var. Burada kendimi görünmez hissetmemeliyim.

Bir daha asla yürüyemeyeceğinin söylenmesinin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum; kendimi onun yerine koymam mümkün değil. Tanrı biliyor ya, denedim. Sabırlı olmaya çalıştım, yakınlık konusunda sabırlı olmayı umdum.

"O kadar yüzeysel olduğumu mu düşünüyorsun?"

Kulağa şaka gibi geliyor ama değil. Şu anda canım yanıyor. Kendime bunu aşmam, ona daha fazla zaman tanımam, daha çok çabalamam gerektiğini söylesem bile, zamanın hiçbir işe yaramayacağından korkuyorum. A-seksüel olmam ve oda arkadaşı gibi yaşamam gerekiyor. Ve tek çözümün bu olduğunu, bunu yapmaya çalışmam gerektiğini hissediyorum. Çünkü alternatifi ne?

Alternatif, nişanlısı hayatını değiştiren bir kaza geçirdikten sonra onu terk eden bir insan olmak. Bir insan olarak böyle biri olmak istemiyorum. Ve böyle olmak zorunda da değilim. Bana şu anda verdiğiinden biraz daha fazlasını verseydi, bardağın dolu tarafını görebilecek kapasiteye sahip olduğumu hissediyorum. Ve tabii ki kendimi suçlu hissediyorum çünkü onun duygusal iyileşmesine zaman çizelgesi koymak benim için adil değil.

"Mesele yüzeysel olmak değil," diye reddediyor, "Mesele ihtiyaçlarının karşılanması. Bu, onları tek başıma karşılayamayacağımı fark etmemle ilgili, ama yine de dolu dolu bir hayat sürmeni sağlayabilirim. Böylece ben yapamıyorum diye ağlayarak uyumayacaksın..." Sesi çatlıyor.

Boğazını temizliyor.

Kalbim ona olan sevgimle kabarıyor. "Buna ihtiyacım yok. Sana ihtiyacım var. Cinsel ilişkiden çok daha fazla yakınlığa ihtiyacım var, Adam."

İleri doğru bir adım atıyorum ama elini kaldırıp beni durduruyor.

Saç fırçamdan bir avuç saç koparıyorum ve sifonu çekmeden önce tuvalete atıyorum ve oturabilmek için kapağı aşağı itiyorum.

Sana gelmemi söyle. Beni kucağına al ve kulağıma iyi olacağımızı fısılda. Beni sevdiğini. Beni hala istediğini. İstedığımız hayata sahip olmanın bir yolunu bulacağımızı, sahip olmamız gereken şeye sahip olamadığımız için yeni bir şey bulacağımızı.

"Ve şu anda bunu sana verebilecek durumda değilim Chloe. Her şey hâlâ... yeni."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Seni böyle hissettirdiğim için çok üzgünüm. Niyetim-"

Başını sertçe sallayarak sözümü kesti. "Sen benim yanımda durdun. Sana ihtiyaç duyduğum her an yanımda oldun. İhtiyaçlarının karşılandığından emin olmak için sana onayımı vererek bu iyiliğe karşılık vermem gerekiyor."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Uzun bir süre sessizce bakışıyoruz. Uzun, çok uzun zamandır paylaşmadığımız kadar uzun bir göz kilitlenmesi. Onun acısını görüyorum. Hayal kırıklığını. İçine kazınmış. Bunu başından beri gördüm ve onun için hissettim. Ama belki de Adam sonunda bana daha yakından bakıyordur. Bu yüzden mi? Burada direnerek haksızlık mı ediyorum?

"Ben bara gitmeye hazırlanırken banyonun kapısında dikilmen, bunu *bu gece* yapmamı istediğini gösteriyor ki bu da kurallarından birini çiğnemek olur çünkü bunu biliyorsun."

"Bu gece bir fırsat olabilir. Biriyle konuşursan... birlikte çalışabileceğin biriyle tanışırsan, bilirsin..."

"Bilmiyorum. Ben öyle biri değilim." "Alannah'ın fikrini al."

"Bu çok garip," diye mırıldandım.

"Demek bunu düşünüyorsun."

İç çekiyorum. "Sana düşüneceğimi söylemiştim. Ve düşündüm de. Sadece bunun yapabileceğim bir şey olduğunu bile bilmiyorum."

"Bunu yapmak için benden izin aldın, Chloe."

"Adam..."

"Bacaklarımı kullanmayı kaybetmemiş olsaydım, seni asla başka erkeklere itmezdim. Burada ilerleyebilmemiz için ihtiyacımız olduğunu düşündüğüm şeyi yapmaya çalışıyorum, benimle evlenmeni sağlamaya çalışıyorum çünkü benimle bir hayat görebiliyorsun, istediğin her şeye sahip olmanı içeren bir hayat. Sana her şeyi verebilecek kişi ben olmasam bile, bunu elde etmene engel olan adam ben olmayacağım. Bu mantıklı mı?"

"Peki ya sen?"

"Eğer tekrar çalışmaya başlarsa, o başka bir hikaye."

Doğrudum. "Mesele de bu... Kesinlikle bekleyebilirim. O broşürleri okumayı düşünürsen ya da sana okumama izin verirsen, bir implant bile var-"

"Tatlım," diyor hüzünle. "Broşürleri uzun zaman önce okudum. Alfabe çorbası gibiydi. Seks aklımdaki en son şey. O kadar çok şeyle başa çıkmaya çalışıyorum ki, seninle konuşup iyi olduğundan emin olmak dışında aklımın ucundan bile geçmiyor. İlişkimiz pek çok şeyle ilgili ve zaman geçtikçe seks bir ilişkide giderek daha az önemli hale geliyor, anlıyor musun? Bu bizim için tek engel ama bir çözümü var. Koridor kartım."

İfademi temizlemek için elimden geleni yapıyorum. "Bunu düşündüm ama hâlâ bir ilişki yaşayabilecek kapasitede olduğumdan bile emin değilim."

"Bu sadece seks. Bir anlamı olması gerekmiyor. Sen ve ben hala sahip olduğumuz her şeye sahibiz. Hala birbirimiz için her şeyi ifade ediyoruz. O zaman koridorda yürümeden önce... Yani, o koridorda yürümeden önce, bunun gerçekten yapabileceğiniz bir şey olup olmadığını bileceksiniz. Çünkü sen

yürüyormuş gibi hissediyorsun." Yutkunuyor, duygusal görünüyor. "Olduğum kişiye geri dönmek için çalışıyorum ama bu zaman alıyor. O parçamın sonsuza dek yok olup olmadığını bilmiyorum ve senin de buna hazırlıklı olmanı istiyorum. Ama bu, ihtiyacın olan şeyi başka bir yerde bulamayacağın anlamına gelmiyor."

Sadece onun yakınlığına ihtiyaç duyduğuma dair konuşmamı tekrarlamamın bir anlamı yok, ancak buna sahip olsaydım, gerçekten de beni bir süre idare etmeye yeteceğini düşünüyorum. Seks bir ilişkinin önemli bir parçasıdır. Açıkçası benim için ondan daha önemli. Ama o benim en çok yakınlık ve bağ istediğimi anlamıyor gibi görünüyor.

"Birlikte yaşamamız seksten çok daha fazlası demek" diyor. "Birlikte hâlâ harika bir hayatımız olabilir, değil mi?"

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum.

"Koridor kartını kullanmayı düşün, Chloe."

"Bunu düşüneneğim," diye kabul ediyorum. "Ama belli ki bunu yapıp yapmadığımı bilmen gerekecek, çünkü davranışların yazdıklarına uymuyor."

"O zaman koridor kartını değiştiriyorum. Sanırım bir kez ve sadece bir kez bilmem gerekecek. Ve belki de eski hobilerinden birkaçına yeniden başlayabilirsin, böylece evde çok fazla bulunmazsın. Bu şekilde, teklifimi düzenli olarak kabul etmeye karar verirsen gözüme batmazsın."

Bana sıkı bir gülümseme veriyor ama gözlerinde duygu parlıyor. O kadar iyi bir adam ki. Çok şey atlattı.

Onun bakıcısı olmak için sosyal hayatımdan ve *kendime ayırdığım zamandan* vazgeçtim. Yeniden bir hayat kurmamı istiyor. Hayatıma devam etmem onun da aynı şeyi yapmasına yardımcı olacak mı? Belki de birlikte bir rutine girdik.

Ama bunun seksten daha fazlası olduğunu anlamasını dilemekten başka bir şey gelmiyor elimden. Anlamış gibi görünmüyor.

"Sana ihtiyacın olan her şeyi veremeyecek tekerlekli sandalyedeki bir adamla evlenmeden önce, benim sana *verebileceklerimin* yeterli olduğundan emin ol."

Eskisi gibi dağ yürüyüşü yapamayız. Ama belki bir karavan alabilir ve erişilebilir yerlerde açık havada vakit geçirebiliriz. Kamp ateşi. Kamp yapmak. Balık tutmak. Tekne gezintisi. Tıbbi müdahale ile birlikte çocuklar. Masa oyunları. Anı biriktirmek. Ve belki de kendini kaptırır ve yakınlık seçeneklerini keşfetmek istediğine karar verir.

Ama ya benim başka biriyle yakınlaşmam onun için her şeyi değiştirirse? Ya bu beni onun gözünde değiştirirse?

"Ya bunu yaparsam ve sen bununla yaşayamazsan?" Soruyorum. "Ya başkalarıyla seks yaptığım için bana aynı şekilde bakamazsan?"

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve artık bunun aklından çoktan geçtiğini biliyorum. "Şimdi bilmemiz daha iyi, sence de öyle değil mi? Pek çok insan ilişkilerini açar, Chloe. Bazıları bunu başarır, bazıları ise başaramaz. Umarım biz başarırız."

İçimdeki duygular neredeyse taşacak kadar kabarıyor.

Bu ikimiz için de bir sınav. Benim için, onunla sekssiz bir hayatın benim için yeterli olup olmadığını görmek için. Ve o da, başka erkeklerle seks yaptığımı bilerek hayatını benimle geçirip geçiremeyeceğini görmek için.

Bunu yapmayı kabul edersem, benim için sorun olmasa bile Adam için sorun olabilir. Her şey değişebilir. Bu teklifi kabul etsem de etmesem de.

Alannah bize birer içki daha uzatan barmene gülümsedikten sonra, "Haklı," diyor. "Teşekkürler Alex."

"Benim için zevkti, Alannah," diye cevap veriyor, flört ettiği belli. Daha iyi bahşiş alma şansını artırmak için herkesle flört edebilecek bir tip olduğu hemen gözüme çarpıyor.

Gözleri tekrar bana dönüyor. "Tek ve biricik beyaz elbiseyi giymeden önce hayatla bu şekilde yaşayıp yaşayamayacağını öğrenmen en iyisi."

Plastik karıştırma çubuğuyla içkimi karıştırırken ona sert bir bakış atıyorum.

"Elbiseyi sadece bir kez giymek istediğini söylemiştin. Hayır, söylemedim, *yemin ettim.*

o."

Bu konuda haklı.

"Ayrıca," diye devam ediyor, "sonsuz dek sıkıcı bir hayattan endişeleniyordun.

Adam ile. Bu o sorunu çözer. İstedğin kadar sapıkça seks yapmak için bedava geçiş iznin var. İyi tarafı ne?"

Ona nazar değiştirmek için elimden geleni yaparken neredeyse dilimde boğulacaktım.

Nişanlanmamızdan kısa bir süre sonra, bir keresinde seks hayatımızın tekrarlayıcı ve vanilya olmasından yakındığım gerçeği sonsuz dek önceymiş gibi geliyor. O zamanlar her şey çok daha basitti.

"İlişkimden kesinlikle *sonsuz dek sıkıcı* bir ilişki olarak bahsetmedim." "Demek istediğin buydu," diyor ve uzun bir yudum alıyor.

Az önce ona Adam'ın salon geçişi fikriyle ilgili tüm hislerimi içeren uzun bir monolog kusmuştum, vibratör olayını anlatmak ve

Uyuyana kadar ağlamamı, ona dilimi yutturmaya çalıştığımda kafasını çevirmesini. Bugünlerde onun yanında müstehcen bir şaka bile yapamıyorum. Kendimi cinsel sapkın gibi hissediyorum. Bana neredeyse hiç bakmadığını ve baktığında da beni *görmediğini* biliyorum. Ona bazen ona baktığımı ve büyük bir sevgi patlaması yaşadığımı ama bunu ona göstermekten ve reddedilmekten korktuğumu söyledim. Kendimi nişanlıdan çok hizmetçi gibi hissediyorum.

Tüm bunları dökmek ne kadar utanç verici olsa da, sanki içimi dökmem gerekiyormuş gibi kendimi biraz daha hafiflemiş hissediyorum. Alannah her zaman yanımdaydı ama son birkaç ay çok bunaltıcı geçtiği için genel olarak hayata karşı suskun kaldım.

"Ve bu onun da bunu kaldırıp kaldıramayacağını anlamasını sağlayacak," diye ekliyor.

"Evet. Eğer bunu gerçekten yaparsam, ki hala yapabileceğimden emin değilim... benim için sorun olmayabilir, ama aslında onun için sorun olmayabilir."

"Mm," diye kabul ediyor, bir yudum alıyor.

"Yani... Yapabileceğimi bile sanmıyorum," diye fısıldıyorum. "Bu ben değilim. Koridor geçişi. Duygusal olmayan bir ilişki. Ne gibi?" Gülüyorum.

O gülmüyor. "Burası potansiyel geleceğini denemek için iyi bir yer olabilir," diyerek çenesini geniş alana doğru sallıyor.

Burnumu kıvrıyorum.

Sarı kaşlarını oynatıyor. "Bu gece değil," diyorum.

"Bu gece," diye düzeltiyor. "Bu mükemmel. Seni bu gece evde beklemiyor, o yüzden..."

Alay ediyorum. "Sanki bir adama, tüm hayatı paramparça olmuş bir adama ömür boyu bağlanmayı planlarken, bir barda tanıştığım bir yabancıyla öylece sevişebilirmişim gibi?" Parmaklarımı şıklatıyorum. "Yaşadığı onca şeyden sonra ilişkimize samimiyet katmasını istemenin çok fazla olduğunu biliyorum ama elimde değil ama keşke-"

"Hâlâ senin dünyanı sarsmak istiyor mu? Tabii ki ister. Ve bunu istemek çok fazla değil, Chlo. Bu *yeni* olmadı. Yarım yıldan fazla oldu."

"Sadece akıllara durgunluk veren orgazmlara ihtiyacım yok, Lan. Şimdilik el ele tutuşmak ve sarılmakla idare edebilirim. Alın öpücükleri ve onun bana bakıcısından daha fazlasıymışım gibi bakması. Yardımına o kadar çok ihtiyacı var ki bana bakışının değiştiğini biliyorum."

"Seni zavallı şey. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Chloe... belki de sen bunu yaparsan ve o bununla yaşayamayacağına karar verirse daha iyi olur. Ya da bunu yaparsan ve sen

devam etme zamanı. Kendi başına."

"Öyle söyleme," diye nefes alıyorum. "Onu seviyorum. O bunu hak etmedi. O da benim onu terk etmemi hak etmiyor. Yedi ay çok da uzun bir süre değil."

"Bebeğim." Elim tuttu ve sıkı. "Hayır, bacaklarını kullanmayı kaybetmeyi hak etmedi. Ama sen çok sadıksın. Pek çok kız onun teklifini kabul etmeden önce tereddüt bile etmezdi. Aslında, pek çok kız burada kalmayabilirdi. Ben kalabilir miydim bilmiyorum."

"O Adam," diyorum, ona karşı korumacı hissederek. "Herkes onu sever." O iyi bir adam. Kriz anında birine yardım edecek ilk kişidir. Komik ve etrafta olması eğlenceli. Sportif bir şekilde rekabetçi ve başkalarını ellerinden gelenin en iyisini yapmaya teşvik eden bir tip. Bir amigo ve motive edici. Tüm bunlar altından halıyı çekmeden önce iyi bir erkek arkadaşı. Bunu hak etmedi. Bunların hiçbirini hak etmiyor. Boğulmak üzereyim. İtiyorum.

uzakta.

"Ve" diye ekliyorum, "Penisi artık cinsel organ değil. Günde birkaç kez kateterize olması gerekiyor. Penisinde herhangi bir his yok, herhangi bir dürtü hissetmiyor. Bağırsaklarını her gün aynı saatte boşaltmak için günlük bir rutin uyguluyor ama her ihtimale karşı yetişkin bezi takması gerekiyor Alannah."

Yüzünü buruşturuyor. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Belden aşağısı onun için bir angarya. Alt ekstremitelerini kontrol etmeden vücudunu hareket ettirmek. İyileşmenin ilk günlerinde kolostomi torbalarıyla bile uğraşmak zorunda kalmış.

"Son üç haftadır o vibratörü çıkardığım için kendimi çok suçlu hissediyorum. Ben tam bir pisliğim."

"Değilsin," diyor elimi sallayarak. "Yüzlerce gün oldu, Chlo. Hayatın askıya alındı. Bunca zaman onun için yaşadın ve onun için nefes aldın. Elinin tutulmasını, alnından öpülmeyi ve bugün kışının harika görüldüğünün söylenmesini istemende yanlış bir şey yok, ki öyle."

Gözlerimi deviriyorum.

"Yine de ikimiz de seni tanıyoruz. Seni duvara yaslarken elini kolyeyle bağlamadan hemen önce alnından öpmesini gerçekten istiyorsun. Ya da... o gece kamp alanında herkese anlattığın fantezi neydi? Bir hafta sonu için 7/24 tam güç dinamiği? Ve o bunların hiçbirini yapmadı. Bunu önerdiğinde incilerini sıkmak ister gibi baktı. O Bay Vanilya. Hayır, daha çok Bay Fırında Patates gibi."

tereyağı, tuz veya karabiber olmadan. Şimdi kendinize bir fırında patates alma şansınız var. Ekşi krema. Peynir. Pastırma ve frenk soğanı. Her çeşit tereyağı. Her şey var. Biliyorum... sapık insanlar için olan şu bağlantı uygulamasına katıl."

Alaycı bir şekilde kıs kıs güldüm. Adam'ın bana ayak uyduramadığından bahsetmesi ayıltıcıydı. Geçen yaz grup olarak kampa gittiğimizde ve ateşin etrafında sarhoşken doğruluk mu cesaret mi oynadığımızda utandığını biliyorum. Ereksiyon olup bana hükmetmek için beni çadırımıza götürmek yerine "Büyü artık, Chloe" diye mırıldandı. Ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi davrandı ama o günden sonra bir partide bir ya da iki kadehten fazlasını içtiğimde şirretleşmeye başladı, hatta bazen benden biraz edepli olmamı istedi.

"On yıl sonra kırk yaşına geldiğinde ve cinsel olarak zirveye ulaştığında sana ne olacağını bir düşünsene? Bu konuda hayal kurmaktan başka bir şey yapamadığını, fanteziler kurduğunu ve onun vızıltını duymasını istemediğin için bu konuda bir şey yapmaktan bile korktuğunu düşünsene?" Alannah kaşlarını işaret edercesine kaldırıyor.

Başımı sallıyorum. "Çok erken. Yaptığım şeyi yapmamalıydım. Biraz çakırkeyiftim ve yıllar önce eski bir fantezi blogumda yazdığım seksi bir şeyi okuyordum ve bu aptalca bir hareketti. Parçaları artık çalışmadığında bana uzanıp boşalmama yardım etmek isteyeceğini düşünmek? Bencillikti. Ve muhtemelen aşağılayıcıydı."

"Kes şunu," diye tıslıyor. "Yapma bunu. Sen bir pislik değilsin ve yarım yıl sonra hayatına devam etmeye çalışmak bencillik değil, Chlo."

İç çekiyorum.

"Sen bir pislik değilsin," diye tekrarlıyor kararlılıkla. "Parmakları felçli değil. Dili hâlâ çalışıyor, değil mi? Tekrar çalışıyor. Spor yapıyor. Çocuklarıyla takılıyor. Fantezi futbol oynuyor, şakalar yapıyor ve arkadaşlarıyla video oyunları oynarken Discord sohbetlerinde F-bombaları atıyor."

"Bunu nereden biliyorsun?" Adam benim yanımda neredeyse hiç F-bombası atmaz. Kadınların yanında küfür etmenin kaba bir davranış olduğunu düşünüyor. İlk kez bir araya geldiğimizde ondan küfürlü konuşmasını istemiştım, o da bana bunun beni küçük düşüreceğini söylemişti.

Omuz silkiyor. "Geçen gece Craig'in evinde kaldım. Sabahın üçünde uyandım ve diğer odada sohbet ettiklerini duydum. Sesi *yaşlı Adam'a* benziyordu."

Nefesim kesildi. O da bunun Adam'ın en iyi arkadaşı Craig'le bir gece daha geçirdiği için olduğunu biliyor.

"Sadece bir seks çağrısı." Elini salladı.

Evet. Saymayı unutmadıysam beş numaralı seks çağrısı.

"Olabilir mi? Göğüs arkadaşım kendini bir ilişkinin içinde bulma tehlikesiyle karşı karşıya mı?"

"Sus; bu seninle ilgili. Adam yeni hayatında yaşamaya devam ediyor. Alın öpücükleri, klitoris öpücükleri ve tatmin olmanı sağlamak için sana verebileceği başka her şeyi beklemek kesinlikle adil."

Öfkeyle yüzümü avuçluyorum. "İç ses!"

"Kardeşim, aylardır onun bakıcılığını ve şoförlüğünü yapıyorsun. Evlenmeyi planladığın adamdan yanağına bir öpücükten fazlasını istemek seni pislik yapmaz. Sana çıldırman için izin verdi, o yüzden şimdi... hadi şu şovu başlatalım. Bu gece biriyle yatacaksın."

"Asla olmaz. Sus."

"Evet," diye ilan ediyor. "Bugün bacaklarını tıraş ettiğini görebiliyorum. Peki ya kalçaların? Kukun?"

"Kadın tıraşına devam ettim. Saf bir umutla. Başından beri. Koridor geçişi ile ilgisi yok."

"Yani, bugün hiçbir tek boynuzlu at yavrusunun ölmesine gerek yok. Son zamanlarda senin kurak dönemin sayesinde soykırım oldu. Hadi biraz hayat kurtaralım."

"Kes şunu. Vajinamın patronu sen değilsin," diyorum, hem de çok yüksek sesle.

İçkisini yudumlarken kahkahalarını bastırmaya çalışıyor. Ben de kendiminkinden bir yudum alıyorum, ardından bir yudum daha.

Ve şimdi duygu yüklü bakışlarımızı değiş tokuş ediyoruz.

Duygu birikintileri içinde erimemek için gözlerimi kaçırıyorum. Eğer ben gözyaşı dökersem, o da ağlayacak. O ağlarsa, ben de ağlarım. Bir dakikalığına göz temasından kaçınmamız daha iyi.

"Cidden," diye devam ediyorum, tırnaklarıma bakarak. "Sadece bu geceyi seninle kutlamak istiyorum. Aylardır ilk kez saçlarımı açmanın tadını çıkarmak. Sıfır stresle kız kıza bir hafta sonu geçirmek. Koridor geçişi meselesini sonra düşüneceğim. Sadece biraz içimi dökmek istedim; harekete geçmek değil."

"Ben her zaman buradayım. Görünüşe göre içini dökmekten çekiniyorsun ve göğüs arkadaşın olarak benim görevimin de bu kulak olmak olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Doğru. Aynen," diyorum ve ona bir bakış atıyorum, o da bunu hemen anlıyor. "Craig sadece bir ganimet çağrısı. Kocaman bir aleti var ve hiç beklentiler, yani işe yarıyor."

Ellerimi kaldırıyorum. "Tamam, bırakacağım."

"Ben de salon kartı konusunu kapatacağım. Ama bunu yapmadan önce... eğer bu gece bir koridor kartı yarışmacısıyla karşılaşırsan bunu kullanabilirsin, değil mi?"

Şakaklarıma masaj yapıyorum ve bıkkınlıkla iç çekiyorum. Yüzüme doğru yaklaştı. "Cevap ver?"

"Teknik olarak evet. O da öyle yapmamı istiyor. Bana bir kurallar listesi verdi. Ama yapmayacağım. Daha çok erken. Hâlâ düşünme aşamasındayım. Kişisel balon, kardeşim." Bir adım geri atıyor ve gülümsüyor. "Peki bu kurallar nedir?"

"Bunu bilmek istemiyor. Teklifi kabul edeceğimi bilmek dışında, bu onun üzerindeki baskıyı azaltıyor."

"Bu da senin üzerinde baskı yaratıyor. Adamım, bazen beni kızdırıyor." Donup kaldım.

"Unut gitsin," diye elini sallıyor. "Gerisini anlat."

"Um... tanıdığı birinin olmasını istemiyor. Ayrıca koridor geçiş kartını aynı kişi üzerinde iki kez kullanamam."

"Duygusal bağların oluşmasını istemiyor," diye tahmin yürütüyor Alannah. "Mantıklı."

"Ve bunun bizim evimizde olmasını da istemiyor." "Mantıklı."

"Bu konuyu kapatabilir miyiz? Bu gece eğlenmek ve seninle kutlama yapmak istiyorum. Kutlamayı bölmek istememiştim. Bu gece için tüm dramımı unutmak istiyorum. Bırakalım gecenin geri kalanı, erkek egemen bir ortamda hak ettiği takdiri gören Alannah hakkında olsun. Alannah, kendisiyle çok ama çok gurur duyuyorum."

"Sorun değil." Elini salladı. "Evrenin merkezi olmaktan çok mutluyum. Ama sadece söylüyorum... Eğer bu gece Hall Pass potansiyeline sahip biriyle tanışırsan, daha da iyi olur."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu gece olmaz."

Bana kocaman, ışıltılı bir gülümseme yöneltiyor ve sonra elini şefkatle benimkinin üzerine koyuyor. "Dans etmeye hazır mısın?"

"Çok hazırım."

"Bir şey daha var." Daha yakına eğiliyor. "Ne?" diye soruyorum.

Gülümsüyor, gözlerimin içine bakıyor, nişan yüzüğümü kavrayıp parmağımdan çıkardığını hissettiğimde gözlerini kırpmıyor.

"Alannah," diye mırıldanıyorum.

"Ne olur ne olmaz" diyor ve sonra nişan yüzüğümü parmağına takıp elini uzatarak hayran hayran bakıyor.

Gözlerim doluyor.

"Asla bilemezsin. En azından bir ya da iki telefon numarası alabilirsin. Değil mi? Hadi dansa gidelim ve fileminyon var mı bir bakalım." Burası *gerçekten de* et pazarı gibi.

O ve ben on-on beş dakika önce grubumuzdan ayrılıp uzun, şık, seyrek nüfuslu barın daha sessiz bölümüne geçtik ama mekân dolmaya, ışıklar sönmeye ve bas seslerinin şiddeti artmaya başladı.

Kaygısız bir geceye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ederek o basa yenik düşmeye hazırım. Arkadaşlarımla gülmeye, suçluluk ve belirsizlikle dolu kasvetli bir gerçeklik tarafından kapana kısılmış hissetmek yerine eğlenceli bir dünyada kaybolmaya. Bar taburesinden inmeden önce içkimin kalanını yudumluyorum.

Bu gece eğleneceğim. Arkadaşlarımla hayatı kutlayacağım. Bu gece, ben sadece Chloe'yim.

Adam'ın bakıcısı değil.

Alannah gülümsediğimi anlıyor, bana gülümsüyor ve elimi çekiştirerek dans pistine kadar kıcını sallıyor. Üç arkadaşımız zaten orada, birlikte dans ediyorlar.

Alannah, her ne kadar sürekli bekâr olsa da, bu konuda konuşacağım varsayılan kişi. Adam'a tapıyor. Bu gece bir kez daha harika bir ses tahtası olduğunu kanıtladı. Şimdiye kadar her konuda susmuş olmama rağmen, bu çileli süreç boyunca yanımda oldu. Manikür-pedikür randevularıma gitmemi sağladı ki ben de kendime biraz zaman ayırabileyim. Benden haber alamadığında beni aradı ya da ortaya çıktı. Bana güzel bir kahve getirmesi. Bunaldığımı anladığında kapıma bir bakım paketi bırakıyor.

Alannah'ın bir başka iyi yanı da her şeyi olduğu gibi anlatması.

Saçınızı kötü kestirirseniz gerçeği saklamaz. Sizinle dertleşir, saçınızı kesen kaltağın sahte ölüm planını yapar. Daha sonra size saç tokası ve saç bandı alır ya da saçınız uzarken onunla yaşayabilmeniz için bir stil bulmanıza yardımcı olur.

Eğer ona kot pantolonunun kıcını büyük gösterip göstermediğini sorarsan, bu konuda da yalan söylemeyecektir. Alannah Fisher'dan bir fikir istediğinizde gerçeğe hazır olun.

Ama onun arkadaşlığı da sevgi dolu ve destekleyicidir. Çıktığın adama katlanamıyorsa, sana gerçeği hazmedebileceğin nazik bir şekilde söyleyecektir.

Eğer çok uzun süre mızımız bir sürtük gibi davranırsanız, bunu anlarsınız. Herkesin Alannah gibi bir arkadaşı ihtiyacı vardır. Hırslı, şefkatli, motive edici ve dürüst. Profesyonel bir hakem olarak kendi alanında başarılı olmasının yanı sıra "bekar, başarılı ve boğucu" makyaj eğitimleri kanalıyla sosyal medya fenomeni. İnsanları hayatta istediklerinin peşinden gitmeleri için motive etme konusunda harika.

Kariyerinin hızlanmasına çok sevindim. Bunun için çok çalıştı ve bu gece başarılarını kutlamak için onunla birlikte geldiğim için mutluyum. Dostluğuna karşılık vermek ve onun için burada olmak için.

Ayrıca, saçlarımı biraz açmak için. Vücudumu bol bol hareket ettirmek. Adam'ın kazasından beri hemen hemen her gün at kuyruğu ya da dağınık topuz yaptığım koyu renk, omuz hizasındaki saçlarımı aşağı indirerek, makyajım için ekstra çaba harcayarak kendimi biraz seksi hissetmeme izin verdim. Saç maşamın tozunu almak ve onu kullanmak. Kazadan hemen önce aldığım ve bir türlü giymeye fırsat bulamadığım küçük, şirin siyah elbisemi giyiyorum.

Tabii ki Alannah Adam'ın teklifini kabul etmem gerektiğini düşünüyor. Onunla konuşmamı önerdiğinde bunu yapacağını biliyor olmalıydı. Biraz eğlenmek için bir lisansı geri çevirecek biri değil.

Yapabilir miyim bilmiyorum. *Yapabilir* miyim bilmiyorum. Benim için eğlenceli olur mu yoksa kendimi aldatan bir fahişe gibi mi hissedirim. Eğer kullanırsam, sadakat sözü verdiğim konusunda yalan söylediğimi bile bile sevdiğimiz herkesin önünde Adam'a sözler vererek nasıl sunakta durabilirim?

Ben tek eşli bir tipim. Biriyle duygularım olmadan seks yapabilir miyim bilmiyorum; hiç denemedim. Otuz yaşındayım ve hayatımda Adam da dahil olmak üzere toplam altı erkekle seks yaptım. Her seferinde duygular işin içindeydi.

Bu gece tek bildiğim kokteyllerin tadının güzel olduğu, eve arabayla *gitmek* zorunda olmadığım ve hatta eve *gitmek* zorunda olmadığım. Adam'ın beni sarhoş görmesine izin vermek zorunda değilim. Onun deyiimiyle "zil zurna sarhoş" olduğumu görmesin diye kendimi tutmam gerekmiyor.

Bu gece edep gerektirmeyen bir gece.

Flörtümüzün ilk günlerinde bunun çok güzel olduğunu düşünmek, benimle ilgilenmek, selefinin yaptığı gibi ekstra kirli seks fırsatını değerlendirmek yerine, beni hayal kırıklığına uğrattığını zor yoldan öğrendim. Utanıyor. Bu konuda azar işitiyorum. Kendi babam bana içki konusunda Adam'ın yaptığı gibi öğüt vermemişti. Ailem bana pek öğüt vermez. Her zaman izin verdiler.

Kendi yoluma gittim. Bu, onlar için her zaman görünmez olduğumu söylemenin güzel bir yolu.

Ama Adam Bay Sorumlu. Bay Edepli. Ben ayrıldıktan sonra bana mesaj atıp tüm hafta sonu Alannah'da kalmamı önerdi. Sanırım bunun nedeni, onun beni bu gece bir şeylere ikna edeceğini ve benim de yarın gece bu konuda bir şeyler yapacağımı umması. Pazar gününe kadar beni görmeyeceğine göre, bu gece istediğim gibi kafayı bulabilirim.

Ve öyle yapmaya karar verdim.

Hayır, bu gece bir yabancıyla seks yapmak, kararlı bir ilişki içinde olmaktan, bir adamla on sekiz ay geçirmekten, onunla neredeyse bir yıl nişanlı kalmaktan ve tüm hayatı bir kasırgaya sürüklendikten sonra yedi ay ona bakmaktan, kızlar gecesinde ilk kez bir yabancının aletine düşmeye geçmek kesinlikle içimde yok. Ben öyle biri değilim.

Ama biraz özgür olmak, önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca hiçbir sorumluluk almamak? Sadece ben olma seçeneğine sahip olmak? Kulağa çok hoş geliyor.

Gözlerim güvenlik kamerasında olsa da damarlarım adrenalin dalgasıyla dolup taşıyor.

Kalçalarının hareketini takip ediyorum, sonra yüzünü yağlı buklelerle çevreleyen ve her hareketinde omuzlarında dans eden kalın, parlak siyah saç perdesinin hipnotik salınımını izliyorum. Parmağım esneyerek ekranın yüzüne yaklaşmasına neden oluyor. Kalın kirpikli gözleri kapalı ve sanki müziğin bir parçası gibi, arkadaşları etrafını sarmış, o ritme göre hareket ediyor.

Onun dışında her şey kayboluyor. Sesler. Görüntüler. Şu anda tek gördüğüm o. Monitörden uzanıp ona dokunmak istiyorum. Üstündeki kayışlardan geçen gümüş halkaların sesini bilmek istiyorum.

Siyah elbisesinin üzerindeki tatlı göğüsleri yatak odamın zemininde çınlıyor.

İçimde bir şey uyandı. Orada olduğunu bilmediğim, belki de uykuda olan bir şey.

Kadınlara kafayı takmam; hedeflere odaklanırım. Ama ondaki bir şey beni daha fazlasını öğrenmek isteyecek kadar meraklandırdı. O koridoru kullanmak için seçtiği kişi olmak istiyorum.

Kısa sürede onun hakkında pek çok şey öğrendim. Kulak misafiri olduğum o konuşma, onun kim olduğuna dair kuş bakışı bir tablo çiziyor. Neden altı aydan beri ilk kez dans ettiğini biliyorum. Kelimelerini kullanarak ilk kez *saçlarını* nasıl *serbest bıraktığını*. Ve bunu söyleme şekli, dans etmeyi ve gevşemeyi seviyor ve kendini bu zevkten mahrum bırakmış. Bu gece kimse izlemiyormuş gibi dans edeceğini açıkladı. Ama ben izliyorum.

Ve gözlerimi ayırmak üzere olmamın tek nedeni, oraya gidip bir şey başlatacak olmam. İstedğim hızda ilerlemeyeceğinden şüphelendiğim bir şeye başlayacağım.

Ama hesaplamaları yapacağım ve nihai hedefime ulaşmanın en iyi yoluna karar vereceğim. O hedefin ne olduğunu öğrenir öğrenmez. Şu anda tek bildiğim ilgilendiğim. Hem de çok.

Gözleri açıldı. Açık maviler. O kadar açık ki monitörde buz gibiler. Koyu kahverengi gözlerimle doğrudan onlara bakmayı dört gözle bekliyorum. Bana nasıl tepki vereceğini görmek için. Benim titreşimime. Sesime. Dokunuşum. Nişanlısından göz teması yok mu? Görünmez hissetmekten bıktın mı? Seni görüyorum Chloe. Ve gördüğüm şey hoşuma gidiyor.

Genelde kulüp müşterileriyle takılmam. Aslında, bir süredir kimseyle takılma ihtiyacı hissetmedim. Üst katta çalışan sarışınla aralarında geçen konuşmaya kulak misafiri olmasaydım, onu bu kadar uzun süre ve birden fazla kamera açısıyla izlemem mümkün olmazdı.

Uzun zamandır bazı şeylerin tesadüfen olmadığına inanırım. Bir fırsat ortaya çıktığında, etrafımda hareket eden parçaları değerlendirir ve bunların gerçek fırsatlar mı yoksa uyarılar mı olduğuna karar veririm. Sonra da duruma göre harekete geçerim.

Bu gece burada olmamın, kendimi hazırlamamın ve izlememin sebebi o. O henüz bilmiyor ama ben bu fırsata tepki vermek üzereyim. Onun yeni sebebi olmak için kendimi ortaya koyacağım.

Görünüşe göre Columbus'ta bir süre kalmak için bir sebep.

Bu kulüp şehirdeki büyük ofis binalarından birinin zemin katında. Ailemin sahip olduğu birçok binadan biri. Columbus'un yanı sıra Cincinnati ve Cleveland'da da gece kulüplerim var. Zamanımı bu üç şehir arasında bölüştürüyorum ama Cleveland'ı ana üssüm olarak tercih ediyorum. Bunun en büyük nedeni de ailemin beni orada yalnız bırakması. Ben buradayken hayatıma çok daha sık dahil oluyorlar.

Kulüplerim lüks ve modaya uygun. Ve bu şekilde kalıyorlar çünkü ben proaktifim. Hesaplıyorum ve sonra harekete geçiyorum. Her şehrin iş bölgelerinde ve havaalanı yakınlarında faaliyet gösteriyorum ve kulüplerim de gözetleme için kablolu. Çünkü iş merkezlerindeki barlarda, mavi yakalı bölgelerde ve havaalanlarında yapılan konuşmalar çeşitli nedenlerle değerli olabilir ve bu nedenlerin hiçbiri sağlıklı değildir.

Chloe hakkında bu kadar çok şey bilmemin nedeni gözetleme. Genelde ben dinlemem ve genelde canlı dinlemeyiz ama bu gece

Farklı. Bir personel sorunu kişisel dikkatimi gerektiriyordu, bu yüzden benden ve müşterilerimden çalan bir barmene dikkat etmek için bar alanına ayarlandım.

Dikkatimi verdiğim yirmi dakika içinde onu kovmak için gerekçelerim vardı. Müşterilerimizi kazıklamanın yanı sıra içkilerle oynuyor ve paranın kaymağını yiyordu. Bazıları için içkileri sulandırıyor, rafları değiştiriyor ve müşterinin yarı yarıya kazıklandığını anladığında içkileri sulandırarak içki haline getiriyor ve aradaki farkı cebe indiriyor. Açgözlü herifin bazı müşterileri para üstü için bile kazıkladığına dair sesli ve görsel kanıtlarım var. Yarı sarhoş ya da dikkati dağılmış biri ona bir hesap uzatıyor ve o da daha küçük bir hesap için para üstü veriyor. Bu gece bunu iki kez yaptığını gördüm. Birinde ıskaladı, ikincisinde müşteri ona seslendiğinde utanmış görünüyordu, muhtemelen ucuz görüldüğünü hissetti. Masum bir gafmı gibi davrandı.

Sebeup göstererek onu kovabilirim. Başka bir personelin suçlamasına kulak misafiri olduğumda, işe alınırken hakkında yaptığımız geçmiş araştırmasına baktım. Liseyi kardeşim Ash ile aynı sınıfta bitirmiş. Bu da ailemden birine bulaşmaması gerektiğini bildiği anlamına geliyor. Babamın her zaman dediği gibi, *bir Steele'den çalarsan aldığından çok daha fazlasını kaybedersin*.

Hırsızlığı kişisel olarak alıyorum.

Tam bara dikkatimi vermek üzereydim ki, şu anda gözümün üzerinde olduğu esmer kızla arkadaşları arasında geçen konuşma ilgimi çekti. Bu kız, yaklaşık bir yıl önce bana numarasını veren üst kattaki koca memeli sarışına özleminin derinliklerini döküyordu. Numarayı attım. Bir kadının bana asılmasını seksi bulmuyordum ve yediğim kaba pislememeyi tercih ediyordum.

Trajediden ve özleminden konuşmanın ipuçlarını yakaladım, iş cinselliğe döndüğünde tamamen kapıldım. Ve şimdi gözlerim üç şarkı boyunca dans pistindeki esmer Chloe'nin üzerindeydi.

Telefonum çaldı ve dikkatimi başka yöne çekti.

Grace arıyor.

Aramayı reddediyorum ve biraz daha incelik gerektiren güvenlik ve soruşturma hizmetleri için kullandığım bir adama mesaj atıyorum. Daha derin bir dalış gerektiren geçmiş kontrolleri için. Kenny tipik ahlaki davranış kurallarından yoksun ve parayı seviyor. Zaman zaman işe yarıyor.

Derinlere inin. Denekler: Adam Columbus'ta. Yedi ay önce felçle sonuçlanan bir araba kazası geçirmiş. Gazetecilik yapıyor. Yerel bir dergide ve haber sitesinde çalışıyor. Onun ve nişanlısı hakkında bir dosya istiyorum. Chloe. İkisi hakkında da derinlemesine. Chloe: Downtown kulübünün üstündeki ofislerde çalışan Alannah adında bir sarışınla yakın arkadaş. Alannah hakkında da temel bilgiler ver. Chloe için öncelik 1. Adam'da P2. Alannah'da PC. Fotoğraflar geliyor.

Cuma gecesi s a a t 10:30 olmasına rağmen yaklaşık iki dakika sonra cevap veriyor.

Son tarih mi? Daha fazla bilgi?

Cevap veriyorum.

Bir saat içinde Chloe'ye mesaj atabilirsin. Geri kalanı, yarın sonuna kadar bir dosyada. Ben de yarın gece merkezde olacağım. Dosyaları doğrudan bana getir. Chloe ve Alannah şu anda burada olduğu için Shep'i gözetim için ara. Ona haber vermem için bana beş dakika ver.

Önümdeki monitörden birkaç fotoğraf çekip ona gönderiyorum. Biri dans ederken. Biri gülerken. Üçüncüsü, dönüyor.

Cevap veriyor.

Soyadı olmadan 1 saat mi?

Evet, ben talepkar bir müşteriyim. Ama iyi para veririm. Cevap yazıyorum.

Sana bir soyadı bulacağım. Sıkı tutun.

Yaptıklarımı ve yapacağım birkaç hamleyi düşünürken telefonum sesli mesaj uyarısı veriyor.

Grace bekleyebilir.

Tekrar monitöre bakıyorum ve bir adamın Chloe'nin omzuna dokunduğunu görüyorum. Sistemime yabancı bir şey giriyor ve hemen şiddet arzulayıp ayağa fırlıyorum.

Ahizemi kapıp ilk çalışta cevap veren güvenlik şefimin numarasını tuşlarken hislerimi zorla uzaklaştırıyorum.

"Shep," diye sesleniyorum telefona. "Evet, patron?"

"Dans pisti. Koyu renk saçlı, askılı siyah elbiseli, buraya düzenli olarak gelen üst kattaki sarışınla dans ediyor. Gördün mü?"

"Onları görüyorum."

"Kırmızı tişörtlü aptal onunla konuşuyor mu? Ona bütün gece kadınlara asılan bir ahmak olduğunu göster."

"Öyle mi?"

"Bunun cevabını bilmen gerekmiyor mu?" Ben de karşılık verdim. "Bildiğini sanmıyorum. Sanırım buraya yeni geldi."

"Emirlerinizi aldınız," diye öğüt veriyorum.

Shep "Bilmem gereken bir şey var mı?" diye sormadan önce telefon bir süre sessiz kaldı.

"Özel dedektifim onları gözetlemen için sana ulaşacak. Özellikle de esmer olan Chloe'yi. Arkandan geliyorum. Yaklaşmadan önce otuz saniye bekle."

"Ah," diye cevap veriyor, bunu ilk kez yapıyor olmamıza rağmen bilerek. "Tamamdır," diyor Shep ve telefonu kapatıyor.

Telefonu yere bırakıyorum ve havayı ciğerlerime çekiyorum, sonra yavaşça bırakıyorum, omuzlarımı yuvarlıyorum, çenemi esnetiyorum. Boynum çatlayana kadar başımı sola doğru eğiyorum, telefonumu ve kartvizitimi cebime atıyorum ve ofisten çıkıp kulübe doğru ilerliyorum.

Ben bu güzel şeyin geçiş kartıyım. Bu onurun kırmızı tişörtlü ahmağa gitmesine imkan yok.

Onun sözleri, bu adamı ne kadar önemseydiğini gösteriyor. Ve bundan da öte, sesindeki mutlak ve eksiksiz özlemin sesi? İçimde bir kibrit çaktı.

Sıkıcı ve tekrarlayan seksten bıkmış ama yedi aydır dokunulmadıktan sonra bunu bile istiyor? Yedi ay boyunca sadık bir şekilde ona bakarken, tüm zamanını onu boşaltmaya bile zahmet etmeyen bir adamla ilgilenerek mi geçirdi? Sadece ona mal olacakken, teklif ettiği amcıktan ziyafet çekmedi mi?

Dakikalarını, yanında duran kızı arzulanır, istenir hissettirmek için mi harcadı?

Bunu hak etmiyor. Onu tanımıyorum ama hak etseydi, kızın aklında onu ne kadar istediğine dair bir soru işareti bırakmazdı. Onun yanında olmasını ne kadar takdir ettiği hakkında.

Beni iyi tanımayan insanlar buz gibi ve sarsılmaz olduğumu düşünür.

Beni iyi tanıyanlar ise birkaç vidanın gevşek olduğunu bilir. Bunun dışında oldukça iyi saklıyorum. Evet, beni sinirlendirmek biraz zaman alır ama bir kere sinirlendirdiniz mi... sonuçlar pek hoş olmaz.

Ben ve kardeşlerimin çoğu biraz hasarlıyız. Zengin ve güçlü bir baba, kan banyosuyla zirveye tırmanmış, organize suç kancalarını derinlere yerleştirmiş, dengesiz bir drama kraliçesi emekli süper model bir anne ve onu duygusal sarmallardan uzak tutmak için çok fazla ilgi gerektiren bir anne. Babam ne istediğini görür ve onu alır. Hayatta, aşta. Düpedüz. Ondan çalmaya çalışan herkes bedelini ya kendisi ya da çocuklarından biri tarafından ödedi.

Dadılar tarafından, tamamen birbirlerine odaklanmış meşgul ebeveynlerin eleştirel gözleri altında yetiştirildik. Çocukları için yüksek standartları ve kuralları var, bu da kardeşlerimin hayal kırıklığına uğramasına neden oluyor. Bana farklı davranıldı. Muhtemelen kardeşlerimin çoğundan daha hasarlı olduğum için. Thad hariç, gerçi Thad artık kimsenin sorunu değil.

Muhtemelen çocuk psikoloğum tarafından kaçırılıp iki hafta boyunca fidye için alıkonulduğum için bu kadar sapkınlım ve o deliliğin daha da derinlerine inerken benimle akıl oyunları oynadı.

Son teslim tarihine sadece birkaç dakika kalmıştı. Kimse benim için gelmiyordu. Eriyip gidiyordu. Silahını elime aldım.

Gerçi bunun beni çözdüğünden emin değildim, çünkü bir çocuk iyi durumdaysa neden psikoloğa gönderilsin ki? Herkes psikopatın Thad olduğunu söylüyor. Kimse benim hakkımda bir şey söylemiyor. Yedimizin en küçüğü olan ama hepimize annelik yapmaya çalışan Grace hariç, benimle ilgili her şey yolundaymış gibi davranıyorlar.

İnsanlara güvenmiyorum. İlişkileri duygusallıktan uzak tutarım. Genel olarak duygularla işim olmaz, çünkü varsayılan duygularım en çok bok kafalılara günahlarının bedelini ödetmek için kullanılır.

Bu gece... o konuşmaya tanık olduktan ve şimdi bu kızın dansını izledikten sonra, içimde yabancı hisler uyandı. Belki de duygulardır.

Bu küçük, sıkı esmere hayatının en ateşli gecesini yaşatmak istiyorum. Ona bunu yaşattıktan sonra ne isteyeceğimi zaman gösterecek.

Tam Shep ona dokunmaya cüret eden siki kulübümden çıkarmaya hazırlanırken dans pistine geliyorum.

Arkadaşlarımla dans ederken omzuma dokunuldu. Döndüğümde koyu renk kot pantolon ve kırmızı düğmeli gömlek giymiş, sarı saçlı, erkek saçı olan hoş görünümlü bir adamın bana gülümsediğini gördüm.

"Dans etmek ister misin?" diye soruyor.

"Teşekkürler ama arkadaşlarımla özel bir gece geçiriyorum" diye cevap veriyorum.

Yüzündeki gülümseme kaybolunca kendimi kötü hissediyorum ve ekliyorum: "Eğer gerçekten dans etmek istiyorsan hepimizle bir ya da iki şarkı boyunca dans edebilirsin."

Alannah bana yan gözle bakıyor. Arkadaşımız Coraline onun bunu yaptığını görüyor ve kafasını hafifçe geriye atıp burnunu kırııştırıyor. Alannah'ya şöyle bir bakış atıyor... *yan gözle ne ilgisi var?*

Cor benim kimseyi kızdıracak ve yönlendirecek biri olmadığını bilir. Alannah ya onu bizimle dansa davet etmeme sinirlendiği için ya da bunu kabul etmem gerektiğini düşündüğü için bana öyle bakıyor. Muhtemelen ikincisi.

"Bizimle dans et dostum," diye davet ediyor bir başka arkadaşımız Jeff.

Alannah'ın çalıştığı şirkette avukat ve uzun boylu, yapılı, iyi giyinen ve kendini metroseksüel olarak tanıtan biri. Gaydar'ı harekete geçiriyor ve birçok kişiyi kurabiyenin hangi yöne ufalanacağı konusunda kararsız bırakıyor. Eğer sorarsanız, Jeffy size kurabiyelerin her türlüşünü sevdiğini söyleyecektir. Dans ettiğimizde ortaya çıkmayı seviyor ve bu bizi güvende hissettiriyor çünkü o büyük, güçlü ve koruyucu.

Ayrıca, kendisi gibi kaslı, çekici metroseksüel erkeklerden hoşlanmasının yanı sıra, özellikle kıvrımlı, koyu tenli, yüksek bakım gerektiren kızları da çok sevdiğine yemin ediyor. Şu anda arkadaş bölgesinden çıkmaya çalışıyor.

Kıvrımlı Siyah güzel Coraline, ama onu bir gece için mi yoksa çok daha uzun bir süre için mi istediği tartıştığımız bir gizem. Uzun uzadıya.

Cor ve Jeff konusuna gelince, Coraline bunu kabul etmiyor ve Jeff'ten etkilendiği için onunla çıkmak bir hayalin gerçekleşmesi olsa da, Jeff'in ya erkekleri kadınlara tercih ettiğini fark edeceğinden ya da her ikisine de yardım etmeye devam etmek istediği için asla durulmayacağından emin olduğunu söyleyip duruyor. Ve sadece paylaşmak istemediğini değil, arkadaşlıklarını da mahvetmek istemediğini söylüyor.

Jeffy, Coraline'in tutumunu bilse de Alannah'a, bana ve bu gece bizimle birlikte olan evli arkadaşımız Maddie'ye Coraline'le amacına ulaşmasını "izleyip görmelerini" söyledi. Eninde sonunda onu yıpratacağına yemin ediyor. Kimseye gerçek duygular besleyip beslemediği ya da bunun sadece bir meydan okuma olup olmadığı konusunda bir ipucu vermiyor çünkü kesinlikle rekabetçi bir tip, bu yüzden hepimiz bu konuda tarafsız kalmaya çalışıyoruz.

Kırmızı tişörtlü adam Jeff'e endişeyle bakıyor. "Teşekkürler ama ben daha çok bire birle ilgileniyorum." Gözleri tekrar bana dönüyor. "Onun yerine sana bir içki ısmarlayabilir miyim? Barın yanında sohbet edelim mi? Seni arkadaşlarıyla geçireceğin özel geceden uzun süre alıkoymayacağım."

Ona sürtükçe olmayan ama aynı zamanda flörtöz de olmayan bir gülümseme veriyorum. "Yine de teşekkürler, ama geceyi arkadaşlarımla kutlayarak geçirmeyi tercih ederim. Yine de teşekkürler." Sonra ekliyorum, "Ve... Ben nişanlıyım, yani..."

Adamın gözleri boş sol elimde geziniyor. Yüzüğümdeki pırlantanın Alannah'nın elinden bana göz kırptığını görüyorum.

Şimdi Coraline'in gözleri de Alannah'nın elinde.

Kahretsin. Sorular soracak. Hayır, daha çok biz dökülene kadar bize bakacak. Cor'un süper gücü, uzun bakışlarından biriyle sık sık sırlarınızı dökmenizi sağlayabilmesidir.

Takım elbise giymiş, gizli servis ajanı havasında ve yan yana duran bir buzdolabının yapısına sahip bir adam aniden küçük topluluğumuza giriyor ve ciddi bir ifadeyle elini kırmızı gömlekli adamın omzuna vuruyor.

Şöyle diyor: "İşte bu dostum. Seni uyarmıştım. Şu andan itibaren resmen şehir merkezinden men edildin."

Kırmızı tişörtlü adam fırlatılmış gibi görünüyor. "Ha?"

"Beni duydun," diyor takım elbiseli adam agresif bir şekilde, sanki bu adamı yere atmak, sırtına basmak ve kelepçelemek için bir neden arıyormuş gibi.

Kırmızı gömlekli adam, "Beni başka biriyle karıştırıyorsun, dostum," diye savunuyor. "Sen ve ben hiç sohbet etmedik."

"Bir kadın sizi hoş karşılamadığında geri çekilirsiniz efendim. Her yerde ve her zaman, ama özellikle burada, çünkü burası *benim* gözetimim altında."

"Beni başka biriyle karıştırıyorsunuz," diye iddia ediyor Kırmızı Gömlek. "Buraya yeni geldim, ilk içkimi içiyorum ve bu gece başka hiçbir kadına yaklaşmadım. Bayan, sizi rahatsız mı ettim?"

Yardım için bana bakıyor. Ama ben cevap veremeden, güvenlik görevlisi agresif bir şekilde, "Demek ikizin var? Bu gece burada olan bir ikiz?"

"Hayır." Adam altına işemek üzereymiş gibi görünüyordu. "Buradan gidiyorsun. Beni fiziksel müdahaleye zorlama, dostum."

"Bu saçmalık," diye karşılık veriyor Kırmızı Gömlekli, tekrar bana doğru bakarak. "Değil mi? Seni rahatsız etmiyorum, değil mi?" Tekrar takım elbiseli adama bakıyor. "Dostum, buraya bir müdür çağır. Ben yanlış bir şey yapmadım."

"O değil-" Beni rahatsız etmediğini söylemek üzereyken güvenlik görevlisi kırmızı tişörtlü adamı sağ kolunu doğal olmayan bir şekilde arkadan bükerek tutuyor ve adamın diğer pazusunu kavrayıp bizden uzaklaştırıyor.

"Bir menajer mi? Buradan gidiyorsun, Karen."

"Biri müdür çağırırsın mı?" Arkadan bir erkek sesi geliyor

Ben

Etraftaki insanların çoğu artık dans etmiyor, onun yerine bakıyorlar.

"Ben buranın sahibiyim," diye ekliyor ses. "Eğer diğer konukları rahatsız ediyorsanız,

Artık hoş geldin misafirimiz değilsin."

Güvenlik görevlisi onu kapıya doğru götürmeye devam ederken Kırmızı Gömlekli omzunun üzerinden "Değildim" diye sesleniyor.

Dükkân sahibi kırmızı gömlekli adama sırtını dönüyor ve doğrudan bana bakıyor. Koyu renk gözleri yavaşça gözlerimden ayak parmaklarıma, oradan tekrar gözlerime doğru vücudumda gezinirken hayretler içinde kalıyorum. Sanki her şey ağır çekimde oluyor.

Bu adam baş döndürenlerden biri. Gittiği her yerde kafalar dönüyor, bundan eminim. Omurgam dikleşirken vücudum karıncalanıyor.

Uzun boylu, yapılı, otuzlu yaşlarında, lacivert gömlekli kusursuz bir takım elbise giymiş. Mürekkep karası saçları yumuşak görünüyor, *saçını kestirmesi gerekip gerekmediğini umursamayan zengin bir adam olduğunu haykıran* şık bir şekilde taranmış. Dudakları dolgun. Çene hattı yontulmuş. Sanki bir otel odasına aitmiş gibi görünüyor.

pembe dizi ya da kırmızı halıda tasarımcı elbiseli bir süper modelin koluna girmiş. O yürüyen, konuşan bir susuzluk tuzağı.

"Yüce İsa aşkına," diyor Coraline arkamdan. "Beş film yıldızı seksi otuz küsur yıl önce seks partisi yapmış ve güzel bir bebek yapmışlar."

"Bunun için üzgünüm," diyor kulüp sahibi bana ve Coraline'i duymuş olduğundan şüpheleniyorum ama görünürde bir tepki vermiyor. "Downtown'da ve tüm işletmelerimizde misafirlerimizin kendilerini güvende hissetmelerini sağlamaya çalışıyoruz. Tacize uğradığınız için üzgünüm." Gözlerimin içine bakarken elini samimiyetle göğsüne bastırıyor.

"I..." Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Aslında sadece beni dansa kaldırdı. Kötü bir şey olmadı. Eğer beni taciz etmeyi planlıyorduyduysa da buna vakti olmadı çünkü güvenliğiniz hemen geldi."

Ben konuşurken adamın gözleri ağzımda. Ve bu yüzümün yanmasına neden oluyor.

Bana bir kartvizit uzatıyor. "Shep'in işini yaptığını duyduğuma sevindim. Ben Derek Steele."

Elimdeki karta bakıyorum, üzerinde bir şey göremiyorum çünkü gözlerim hızla yukarı fırlayıp tekrar onunla buluşuyor.

"Tabii ki öylesin," diye mırıldandığımı duyuyorum. Yine Cor.

Sadece bir dizi yıldızına benzemekle kalmıyor, bir dizi yıldızı ismi de var.

Derek Steele, "Yasal nedenlerden ötürü, birini tutukladığımızda bir rapor yazıyoruz," diye devam ediyor, "o yüzden benimle ofise gelir misiniz lütfen? Bunu yazabilmek için tüm detayları öğreneceğim." Eli sırtımın alt kısmına iniyor ve hareket halindeyken gözlerim Alannah'nın kilere takılıyor. Gözlerinde mutluluk dolu bir ifadeyle başını sallıyor.

Jeffy, "Bar ya da dışarıda bir masa işimizi görür," diyor. "Tabii ben de gelmiyorsam."

Derek Steele bana kocaman gülümsüyor. "Koruyucu arkadaşlar. İyi iş. Bar olsun o zaman."

Sırtımın alt kısmındaki elin oldukça iyi huylu hissettirmesi gerekse de, öyle değil. Çünkü elbisemin önü spagetti askılı olsa da, sırtımın büyük bir kısmını çaprazlama sarıyor, bu da elinin bolca çıplak tenime değdiği anlamına geliyor. Varlığının fazlasıyla farkındayım ve elbisenin kadife olmasına minnettarım çünkü umarım kalın kumaş meme uçlarımdan dikleştiğini gizliyordur. Alannah ve benim daha önce oturduğumuz iki boş koltuğun önündeki bara gelene kadar bırakmıyor.

Derek Steele barmene bakmadan, "Mola verdin," diyor ve elini sırtımdan çekip sanki bar taburesine tırmanmak için yardıma ihtiyacım varmış gibi elimi tutmak için uzanıyor.

Uzatılan eli tutmuyorum; onun yerine yardım almadan tırmanıyorum, gözlerim kulüp sahibi ile "Ben... *molada* mıyım Bay Steele?" diye soran şaşkın bakışlı barmen arasında gidip geliyor.

"Molanızı ofisimde verin," diyor Derek, yüzündeki ifade endişeli bir ifadeye dönüşen kaşlarını çatmış barmene bakmadan. "Şu an ideal olur," diye ekliyor.

Derek sol eliyle işaret ederken barmen yanından geçip barın yan tarafındaki açıklıktan sıvışıyor. Ön kapıdaki takım elbiseli adamın bize doğru baktığını görüyorum ve sonra harekete geçip bize doğru yaklaşıyor.

"Alex'e ofisime kadar eşlik et Mel, Tamara'ya da bara göz kulak olmasını söyle lütfen," diyor Derek yaklaşan ve başka bir güvenlik görevlisi olduğu belli olan adama.

Mel başıyla onaylıyor ve hızla yanımdan geçerek muhtemelen ofise giden koridorda kayboluyor.

Ceketini çıkarıp yanımdaki barın üzerine koyan, kollarını kurcalayan, sonra da iyice incelttiği ön kollarının yarısına kadar kıvıran Derek'e dönüyor gözlerim. Gözleri hep benim üzerimdeydi, gerçi benimkiler oldukça... dalgalıydı. Gömleği kaslarını oldukça iyi sergiliyor. Gözlerimi onun belirgin omuzlarından ve kollarından birine sürünen mürekkepten ayırıyorum.

Kollar. Onu süzmüyormuş gibi davranmaya çalışırken boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayılıyor.

"Size ne getirebilirim, Bayan..." Asılı kalmasına izin veriyor. "Chloe."

"Bayan Chloe ne?" diye soruyor ve yanından geçen bir garsonu işaret ediyor. "Tamara gecenin geri kalanında barı yönetirken onun bölümüne bakabilir misin? Alex görevden alındı."

"Elbette patron," der genç adam. "Şu masaya bakıp hemen döneceğim." Derek çenesini bana doğru salladı.

"Chloe Turner," diye cevap veriyorum. "Ve tekrar söylüyorum, o kırmızı gömleklili adam beni rahatsız etmiyordu. Beni dansa kaldırdı ve güvenliğiniz de o daha yaramazlık yapmaya fırsat bulamadan hemen oraya geldi."

"Onunla dans etme planın var mıydı?" Derek soruyor. "Güvenlik şefim onu kovarak gecenizi mahvetti mi?"

Koyu renk gözleri sanki içimi yakıyor. Ve bu beni tuhaf hissettiriyor. Teşhir edilmiş. Muhtemelen neşeli bir yorum olması gerekiyordu ama bunu söyleme şekli - suçlama gibi hissettirdi - biraz afalladım.

"Hayır," dedim. "Onu grubumuzla birlikte dans etmeye davet ettim, geceyi arkadaşlarımla dans ederek geçirmek için burada olduğumu açıkça belirttim. Sonra da ona nişanlı olduğumu söyledim."

"Hm," diye karşılık veriyor, arkasındaki aynalı raftan boş bir bardak alıyor. "Ne içersin, Chloe Turner?"

Ben cevap verirken telefonunu çıkarıyor ve bir şeyler yapıyor.

"Uzun bir bardakta limonlu rom ve kola, teşekkürler." Elbisemin yan dikişi boyunca uzanan yırtmaçlı cebe uzanıyorum; telefonumu, biraz nakit parayı ve anahtarlarımı gövdemin ortasında tutmaya yetecek kadar yer var, ki bu da onu satın almamın bir başka nedeni. Yirmilikler, beşlikler ve onluklardan oluşan tomarımı çıkarıp ona bir onluk uzatıyorum.

"Müesseseden. Zahmetin için." Derek elini kaldırıyor.

"Sorun falan yoktu," diyorum gülümseyerek. "Güvenlik görevliniz yanlış anlamış, o yüzden belki de kırmızı tişörtlü adamı tekrar içeri davet etmeli ve ona ücretsiz içki vermelisiniz."

Derek bir an şaşırılmış görünüyor ve sonra öne doğru eğiliyor. "Onu buraya geri mi istiyorsun?"

Çene kasları esniyor ve bu hem seksi hem de sinir bozucu. Neredeyse... kızgın mı görünüyor?

Hazırlıksız yakalandım, "Hayır, o değil. Onu tanımıyorum ve tanımak gibi bir planım da yoktu. Ama belki de kulüpten atılmayı hak etmemiştir. Belki de güvenlik görevliniz onu başka biriyle karıştırmıştır."

Derek, "Shep böyle hatalar yapmaz," diye reddediyor.

"Şey..." Dedim ve sonra buna ne ekleyeceğimi bilemediğim için öylece bıraktım. "Sanırım bedava içkiyi kabul edeceğim o zaman."

"Kapının solundaki ilk masada oturan arkadaşları hâlâ orada oturuyor, yani onun işletmemden çıkarılışını izlediler ve onunla birlikte gitmediler. İçkilerini bitirmek için acele bile etmiyorlar. Bu muhtemelen adam hakkında bir şeyler söylüyor." En üst raftan bir şişe rom indirirken gözleri o tarafa kayıyor. "Sence de öyle değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım..."

Aslında oldukça gözlemci biri.

"Kuralları çiğnediğiniz için bir kulüpten atılsaydınız ve arkadaşlarınız yanınızda olsaydı, ne yaparlardı? Seninle gelirler miydi yoksa Cuma gecesi başka bir eğlence bulmana izin mi verirlerdi?"

"Arkadaşlarım mı? Eğer bir kuralı çiğneseydim, yine de benimle gelirlerdi." "Hatalı olsan bile mi?"

"O zaman bile. Ama bir mekândan haksız yere kovulduğumu düşünselerdi, o mekânın sahibinin cebini doldurmak için para harcamaktan geri durmayacakları gibi, muhtemelen beni savunmak için mekânı ateşe vermeyi planlardı."

Kaşları havaya kalktı.

Oh, kahretsin. Bu muhtemelen söylenecek iyi bir şey değil.

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Yani... burada senin evini ateşe vereceklerinden falan değil. Sadece bunun hakkında plan yapardık."

"En iyisi seni kovmayayım da öğrenmek zorunda kalmayayım," diyor, üst raftan rom doldururken gözleri mizahla parlıyor ve sonra soda tabancasını kullanarak içeceğimi kolayla dolduruyor. Bir limon dilimi atıyor, ardından bir pipet ve karıştırma çubuğu yerleştiriyor ve elini uzatarak içkiyi uzatıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve elinden alıyorum. Parmaklarımız birbirine değiyor ve karnımda heyecan verici bir şey tutuşuyor. Karnımda. Derek Steele'in gözleri yine ağzımda.

Onluğu küçük cebime geri koyuyorum ve fermuarı çekiyorum. "Teşekkür ederim, Bay Steele."

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılıyor ve gözlerimiz muhtemelen olması gerekenden daha uzun süre birbirine bağlı kalıyor.

Barın arkasında bir kadın beliriyor. "Affedersiniz Bay Steele. Her şeyi ben hallederim."

"Arkadaşlarıma tekrar katılsam iyi olacak," diyorum omzumun üzerinden bakarak. Arkadaşlarımin hepsi bir masada oturmuş bizi izliyor. Coraline endişeli görünüyor.

Alannah çok mutlu görünüyor. Maddie ve Jeffy bir yandan bizi izlerken bir yandan da birbirleriyle fısıldaşıyorlar.

"Kartı unuttun," diyor Derek. "Kart mı?"

Gözlerimi kaçırarak soruyorum.

Hemen kartvizitinin durduğu barın üstüne bakıyorum. Tabureye oturduğumda yere bırakmış olmalıyım.

"Ah. İhtiyacım olduğundan emin değilim," diyorum, kasıtlı olarak yüzüne bakmadan. "Chloe," diyor basitçe.

Başımı kaldırıp bakmaktan başka çarem yokmuş gibi hissediyorum ve gözlerimin söylemek istediğimden fazlasını söylüyor olmasından korkuyorum.

Öne doğru eğilir. "Eğer bana bir kart vermek istersen, eminim ki o."

Yüzüme sıcaklık doluyor. "Yanımda hiç kartvizitim yok ve ben Evlenmek üzere nişanlandım, bu yüzden kartlarım olsa bile korkarım ki sadece iş için dağıtılacaklar."

"Çok yazık," diyor Derek, ama gözlerinde hem sıcaklık hem de mizah hâlâ yanıyor. "Benim için utanç verici. Nişanlın için değil. Senin sadakatine sahip olduğu için şanslı bir adam."

Adam'la ilgili yüzlerce düşünce beynimden geçerken yüz ifadem düşüyor.

"Umarım o adam sana sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu her gün gösterir," diye ekliyor Derek.

Yüzüm yanarken, "İçki için teşekkürler. İyi geceler."

Aceleyle arkadaşlarımin yanına dönüyorum, Derek Steele'in kartvizitini almıyorum, arkama da bakmıyorum çünkü gözleri hâlâ üzerimdeymiş gibi hissediyorum.

İki Saat Üç Sonra

"Pizza," diye sesleniyor Alannah.

"Big Mac," diye karşı çıkıyor
Coraline. "Donairs!" Jeffrey oyunu
kullanıyor.

Maddie yarım saat önce taksiyle eve döndü, yoksa muhtemelen dördüncü bir fikri olacaktı.

Cor ve Jeffy yatıya kalmak için Alannah'lara geliyorlar. Ve Cor bütün gece bana 'bakış' atmaya çalıştı. Beni yalnız bırakmak için can attığını biliyorum. Ona Alannah'ın sosyal bir deney olarak elmas yüzüğümü ödünç almak istediğini söyleyeceğim.

Ben konuşurum. "Bar sonrası yemek seçenekleri konusunda asla anlaşılamıyoruz, bu yüzden neredeyse her zaman kendimizi birinin mutfağında sarhoş bir şekilde herkese yemek pişirirken buluyoruz. Bu dansın geri kalanını atlayalım. Buzdolabında ne var, Lan? Yoksa eve dönerken markete uğramamız mı gerekiyor?"

Dudaklarını büküyor. "Muhtemelen fazla bir şey yoktur. Canın ne istiyor, Chlo?"

"Bu gece senin gecen, neden canın ne çekiyorsa onu yemiyoruz?" Coraline ve Jeffy mutlu görünmüyor.

Alannah, "Düşünce tarzını beğendim," diyor. "Ama ben herkesin mutlu olmasını istiyorum." "Biliyorum!" Alannah'yı heyecanla kucaklıyorum.

"Bütün gece açık olan

Bakkaldan naan ekmeği ve tüm malzemelerinizi alacağım..." I

dönerek diğerlerini işaret ediyor, "bar sonrası sarhoş yemek fantezileri hayata geçiyor." Herkesin gözleri parlıyor.

"Naan ekmepli pizzalar. Ben seninkini hamburger, turşu ve bin ada sosuyla yapacağım, seninkine biraz cacık ve istediğin et ve sebzeyi ekleyeceğim, seninki de geleneksel yöntemle."

"İşte bu yüzden Chloe'yi toplantılara davet ediyoruz," diyor Jeffy bilgece.

"İçkilerimizi bitirelim, ben de bize bir araç ayarlayayım," diye öneriyorum. telefonum için.

Aynı anda hem rahatladım hem de mutsuz oldum.

Rahatladım çünkü bir saat önce Kenny'den hem Adam Hallman hem de Chloe Turner hakkında bir ön rapor aldım. Bir gün içinde benim için daha fazla bilgiye sahip olacak, ondan birkaç gün sonra daha da fazlasını çünkü ekstra derin bir dalış istiyorum. Ama şu an için elimde yeterince bilgi var. Bir planla ilerlediğimi bilmeme yetecek kadar.

Chloe sarhoş olduğu için mutsuzum. Bu gece hamlemi yapamayacağım anlamına geliyor. Çünkü varlığının temelini sarsarken yüzde yüz ayık olmasını istiyorum.

Shep ve Mel'e bütün gece onun grubunu izlettim. İki adam daha dans pistinde Chloe'ye yaklaştı ama onlar engelledi. Sanırım arkadaşı, grubundaki Siyah kadın, ikincisinden sonra gözlerini şüpheyile erkeklerime diktiği için ona yapıştı.

Son çağrı ve kulaklarım masalarında olduğu için Alannah'nın dairesine geri döneceklerini biliyorum. Chloe'nin besleyici olduğunu şimdiden söyleyebilirim. Hepsini memnun etmeye çalışıyor. Bütün gece onlarla birlikte olan uzun boylu adam da gidiyor, ama onun Chloe'ye karşı cinsel bir iştahı olduğunu sanmıyorum, daha çok arkadaşına karşı, bu yüzden bu gece benim için önemli olan tek şey bu.

Bayanlar tuvaletine doğru ilerliyor ve yanındakilerden hiçbiri ona katılmıyor, bu yüzden bir an sonra koridora kayıyorum, böylece onu geri dönerken yakalayacağımdan emin oluyorum.

Tasarım gereği, banyodan çıkarken bana çarptı.

"Oh! Tanrım!" diye soluk soluğa kalıyor, sonra geri çekilmeye çalışıyor ama topuklu ayakkabılarının üzerinde tökezliyor ve düşmeden önce onu yakalıyorum.

Kollarımı ona dolayarak gözlerinin içine bakıyorum.

"Tüh. Bunun için çok üzgünüm," diye nefes alıyor, alkolden gözleri cam gibi olmuş. Kirpikleri titriyor ve yakınlığımızdan kaynaklandığını bildiğim bir şekilde dişlerini alt dudağına gömüyor. "Tekrar merhaba," diye ekliyor, sesi biraz boğuk.

Aletim hemen dikleşiyor ve karnına bastırıyor. Genelde böyle sertleşmem ama beynim onu nasıl becereceğıme dair planlar yapmaya başladı bile ve şimdi onu avucumun içine aldığıma göre, belli ki sikim de hızlandı.

Uzun bir süre birbirimizin bakışlarına hapsoluyoruz. Ve garip bir şey hissediyorum. Derinlere bakarken içimde pürüzlü bir şey ortaya çıkıyor. Hissettiğim şey her neyse, yeni ve büyük.

"Dikkatli ol," diye fısıldamaktan fazlasını yapmadan gözlerinin içine bakmaya devam ediyorum ve onun fark etmediğı yumuşak bir hareketle elbisesinin yan cebinin fermuarını indiriyorum.

"Sah-özür dilerim..." diye kekeliyor, gözlerini kocaman açmış, bana sevimli bir şekilde göz kırpmıyor. Gözleri yavaşça yüzümde gezinirken yutkunuyor, sonra başını sallayıp geri adım atıyor. "Uzun zamandır ilk kez topuklu ayakkabı giyiyorum... içki içerken," diye açıklıyor.

Hemen bırakmıyorum. Tekrar bana yaslanması için bir adım öne çıkıyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum. "Masana dönmek için yardıma ihtiyacın var mı? Taksiye mi? Seni eve bırakması için bir şoför ayarlayabilirim. Burada yüzde yüz dürüstlük ve centilmenlik vardır. Benim iki kız kardeşim var."

Başını sallıyor. "Ben iyiyim. Tamamen mahvolmuş değilim. Sadece sallanıyorum. Yani, birazcık *sallanıyorum*. Suçlu ayakkabılar. Şanslı kız kardeşler." Merakımı uyandıran hüzünlü bir gülümseme takınıyor.

Ona geniş bir gülümseme gösteriyorum ve farkında olsun ya da olmasın, içimde eriyor.

"Eğer eminsen?"

Sersemlemiş gibi görünüyor, ben de gizlice kartvizitimi elbisesinin yan cebine sokuyorum ve o geri çekilmeden bir saniye önce fermuarı çekiyorum.

Elini yakaladım ve sıktım. Bana panikle baktı. "Bu akşamki sorun için özür dilerim. Eve sağ salim dön, Chloe Turner."

"Çok teşekkür ederim, Derek Steele. Sen de sağ salim eve git." Parmak tabancasıyla bana ateş ediyor ve abartılı bir şekilde göz kırpmıyor. Bu beni şaşırttı. İyi anlamda.

Ellerimi ceplerime sokarak gülümsüyorum. Geriye doğru iki adım attığında, "Nereye gittiğine dikkat etsen iyi olur" diye ekliyorum.

Beni selamlayıp dönüyor ama neredeyse takılıp düşüyordu, ben de hamle yapıp onu kalçalarından yakalıyorum.

"Yavaş ol," diyorum, burnum kulağının kabağını sıyrıyor.

Sertleşiyor ve elini duvara bastırıyor, sonra yavaşça uzaklaşıyor. Jeffrey denen adam koridora çıktı; gözleri kurnazca bana dikildi.

Platonik koruyuculuk. Güzel. Bu gece arkadaşının evine onun eşliğinde sağ salim gideceğine sevindim.

Ofisime geri dönüyorum, monitörü kapatıyorum ve Shep'i içeri çağırıyorum. "Alannah Fisher'ı tanıyor musun? Buraya sık sık gelir."

"Tanıyorum," diye onayladı.

Ve bunu doğrulama şekli beni meraklandırdı.

"Onunla arkadaş mısınız?" diye sordum.

"Bir kere takıldık. Şirket saatlerinde değil tabii ki patron."

"Elbette," diye yanıtlıyorum. "İyi şartlarda mı?"

"İyi şartlar," diye onaylıyor. "Bağlanma faktörü sıfır."

Shep bunu tercih ediyor. Yapışkan olmayan tipler. Burada da aynı. Daha önce.

"Güzel. Onun ve ekibinin güvenli bir şekilde gidecekleri yere ulaştıklarından emin olur musun?"

Gidiyor musun?"

Shep şaşkın görünüyor. Geri dönen yüz ifadem, sorgulanmak istemediğimi anlamasını sağlıyor.

Başını salladı ve gitti. Adam Hallman ve Chloe Turner hakkında bilgi istediğimi zaten bilen Kenny'ye bir mesaj gönderiyorum. Ama mesajım, yarın sabahтан itibaren Alannah Fisher'ın evinden başlayarak günün her saati takip edilmesini istediğimi bildiriyor.

Pazar Gecesi

Eve girdiğimde parmak ucunda yürüyormuşum gibi hissediyorum ama ortalık sessiz olmak yerine Adam'ın hala misafirleri var. Oturma odasında uzanmış televizyonda spor izliyorlar. Sehpa bira kutuları, bir yığın pizza kutusu ve dört cips poşetiyle dolu. İçki bardak altlıkları ise bardak altlığı tutucusunda kullanılmadan duruyor.

Adam, kardeşi Paul, en iyi arkadaşı Craig ve eski komşumuz Lawrence'ın da bulunduğu odaya el sallıyorum.

Adam'ın misafirlerinden sarılmalar ve yanaktan öpücükler de dahil olmak üzere birçok selam alıyorum ve her biri bana sarılmak için ayağa kalkıyor. Bundan sonra, yatar koltukta oturan Adam'a doğru ilerliyorum. Sandalyesi yanında duruyor, yoksa yedi ay önceki Adam'a benzeyecekti.

Her şey olup bittiğinden beri onu mobilyaların üzerinde bu şekilde uzanırken görmemiştim. Banyo dışında tekerlekli sandalyesinde olmadığı tek zaman yatakta ya da arabada olduğu zamanlar. Eğiliyorum ve elini çeneme koyup beni öpüyor. Bir öpücük bırakıyorum ve tam doğrulmak üzereyken elini enseme doluyor ve öpücüğü derinleştirmek için beni orada tutuyor. Doğrudan gözlerimin içine bakmadan önce birkaç saniye sürüyor.

"Merhaba," diye fısıldıyor. "Eve hoş geldin." "Hey sen," diyorum.

Çenemin sallandığını hissediyorum. Gözyaşlarına boğulmak üzereymişim gibi hissediyorum. Çünkü beni aylardır böyle öpmemişti. Aylardır, aylardır.

"İyi vakit geçirdin mi?" diye soruyor usulca.

"Evet, iyi vakit geçirdim. Sanırım biraz kız kıza vakit geçirmeye ihtiyacım vardı," diyorum, bir şekilde sesimin tamamen çatlamasını engellemeyi başarak. Yine de kesinlikle titriyor.

"Acıktıysan burada bir sürü yemek var Chloe," diye davet ediyor Craig, masayı işaret ederek. "Senin en sevdiklerini de sipariş ettik."

"Jalapeno poppers ve mozzarella çubukları mı?" Heyecandan nefesim kesiliyor. Bunlar Craig'in en sevdikleri olduğu ve ben de geçmişte hep onun en sevdiklerini sipariş ettiğim için coşkumu belli etmiyorum, ama bu dikkat dağıtıcı şey hoşuma gidiyor.

"Tabii ki," diyor Craig ve elimi çekiştirerek yanındaki kanepeye düşmemi sağlıyor. "Kızarmış turşu da var. Alannah'la kalır mısınız?" diye soruyor bana yavru köpek gözleriyle.

Gülümsüyorum. "Muhtemelen bunun cevabını zaten biliyorsunuzdur, Dedektif.

Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Bu hafta sonu bardan eve birini götürdü mü?" diye soruyor. Kıs

kıs gülüyorum ve ağzımı sahte bir fermuarla kapatıyorum.

"Öldürüyorsun beni, Smalls," diye mırıldanıyor, başını arkaya atarak.

Craig bir polis. Oldukça seksi. Ve tatlı. Biraz toy, ama ilk günden beri Alannah'ya karşı bir şeyler hissediyor ve Adam'ın kazasından hemen sonra küçük ilişkilerine başladılar. Adam bir süre önce onun kendisini oyalaması fikrinden nefret ettiğini söylemişti ama ben onu yola getirdim. Alannah her şeyi masaya yatırdı, rol yapmadı, Craig'in olmadıkları halde bir şey olacaklarını düşünmesine izin vermedi.

Tahminimce Alannah ona sadece *çıkarları olan arkadaşlardan* hoşlandığını söylemişti ve Craig onun fikrini değiştirmek istiyordu ama reddedilmekten korkuyor olabilirdi.

"Bu hafta sonu kimse kimseyi bardan eve götürmedi," diye ısrarla tavsiye ediyorum.

"Coraline ve Jeffrey hâlâ o dansı yapıyorlar, değil mi?" Lawrence bir biranın adisyonunu açıp bana uzatırken soruyor. "Adam için," diyor. "Sen de ister misin?"

Adam'a birayı uzatırken el sallıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, teşekkürler. Bu hafta sonu yeterince alkol zehirlenmesi yaşadım, çok teşekkür ederim."

Adam biradan büyük bir yudum alıyor. Sonra geçiriyor ve özür bile dilemiyor.

"Erkekler gecesi için buradayım diye görgü kurallarına uymayacak mıyım?" Şaka yapıyorum.

Adam'ın kardeşi Paul, "Bizimle takılıyorsun, biz de onları serbest bırakırsak kızamazsın," diye uyarıyor.

"Ne kışının havasını koklamak ne de kışının o sesi çıkarmak için çırpınışını duymak istiyorum, çok teşekkür ederim."

Çocuklar gülüyor.

Adam'ın gözleri bana kayıyor. "Erkekler gecesi kuralları koymuyoruz kadın, sadece onlara göre yaşıyoruz. Sen buradasın, yargılayamazsın."

Gözlerinde ışık var, bu yüzden ayağa kalkıyorum, eğiliyorum ve boynuna bir ahududu üflüyorum, bu da gözlerini daha da aydınlatıyor. Sehpanın üzerine eğilmek için dönüyorum ve bir mozzarella çubuğu kaparken Adam kışıma vuruyor.

Omzumun üzerinden ona bakıp genişçe gülümsüyorum ve peynir çubuğumu açık marinara sos kabına batırıp bir kutu kök birası almak için buzdolabına giderken bir ısırık alıyorum.

Yatağa girdiğimde kendimi umutlu hissediyorum. Adam çoktan gelmiş, gözleri telefonunda. Arkadaşları gitmiş ve ben tüm hafta sonu boyunca temizlenmemiş mutfakçı temizlerken o da yatmaya gideceğini söylemiş.

Adam'ın hâlâ bağımsızlığını kazanmaya çalıştığını ve ev işlerinin bana düştüğünü biliyorum ama Paul de tüm hafta sonu buradaydı, bu yüzden eve geldiğimde böyle bir dağınıklıkla karşılaşmayı beklemiyordum. Mutfaktaki neredeyse her bulaşık kirliydi, bu yüzden bir bulaşık makinesi çalıştırdım ve yine de bir yığın bulaşığı elde yıkamak zorunda kaldım.

Yine de keyfim yerindeydi, bu yüzden şikayet etmedim bile.

Dirseklerime losyon sürmeyi bitirdim ve sonra bir sıçrayışla yatağa düştüm. "Ah, rahat bir yatak," diyorum rahatlayarak. "Alannah'nın misafir odasındaki yatak en az kırk yıllık olmalı."

Gözleri bana takılıyor ve sonra ekranına geri dönüyor. "Hafta sonun iyi geçti mi?" diye sordum.

Telefonu bırakıp bana bakması birkaç saniye sürüyor. "Seni özledim," diyor, "Ama evet. İyiydi."

Yaklaşıp başımı omzuna koyuyorum, sonra elimi göğsünde gezdiriyorum.

Arkasını dönmüyor, kaskatı kesilmiyor. Bu doğal geliyor. Doğru hissettiriyor. Tanrım, bunu özlemişim.

Ayrı geçirdiğimiz bir hafta sonu ikimizin de bakış açısına gerçekten ihtiyaç duyduğu şey olabilir mi?

"Onu kullandın mı?" diye soruyor. Koridor kartını kastediyor.

Ona bakarken kaskatı kesildim. "Hayır."

"Cuma ve Cumartesi gecen vardı."

Erteleme suçlaması gibi gelen bu söze şaşkınlıkla bakıyorum. Geriye çekilip başımı kendi yastığıma koyuyorum, hâlâ ona bakıyorum.

"İsteyip istemediğimi bile bilmiyorum," diyorum. "Ama bunu konuşmuştuk."

Kızgın mı?

"Evet, söylediklerini dinledim. Üzerinde düşündüm. Ve hala bunu yapmak isteyip istemediğimi bilmiyorum. Yapabilir miyim bilmiyorum."

Yüzündeki ifadeden nefret ediyorum. Sanki bu hafta sonu biriyle seks yapmayarak yanlış bir şey yapmışım gibi.

"Seninle bir buçuk yıldır kararlı bir ilişki içindeyim Adam. Bunu öylece bırakamam. Birdenbire seks arkadaşı aramaya başlayamam."

Yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirir. "Kaba olmana gerek yok, Chloe."

Ellerimi öfkeyle havaya kaldırıyorum. "Bu konuda bu kadar rahat davrandığına inanamıyorum."

"Konuştuğumuz gibi bu fırsatı değerlendirirsin diye düşünmüştüm."

"Bunu düşünmek için fırsat buldum. Yapmayı kabul ettiğim şey buydu. Hayatımda hiç ama hiç barda bir adamla tanışıp aynı gün onunla birlikte olmadım. Asla."

"Her neyse." Sırtını bana dönecek şekilde pozisyonunu değiştirdi. Şok içinde bir dakika bakakaldım.

"Adam," diye

çıkıştım. "Yorulдум,

Chloe."

"Bu saçmalık!" Tersledim. "Siktiğimin saçmalığı!"

Bana bakmak için bir hareket bile yapmıyor. Hiçbir şey söylemiyor, ben de yastığıma kaptığım gibi "Saçmalık" diye tekrarlıyorum ve kanepede uyumaya gidiyorum.

On beş dakika kadar sonra, kanalları öfkeyle ve gereksiz yere değiştiriyorum, çünkü televizyonu bulsam bile ona odaklanamayacağım.

şimdiye kadar yaratılmış en muhteşem program.

Adam dışarı çıktı ve önümde durdu. "Özür dilerim," dedi.

Gözlerim yüzünü arıyor. Bütün bunlardan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Sanki artık onu tanımıyor gibiyim.

"Bu hafta sonu biriyle yatmadığım için kızgın olduğun için kavga ettiğimizin farkındasın, değil mi?"

"Ben sadece... Chloe... bu kulağa berbat gelecek ama eğer bunu yaparsan, ben de bunun getirdiği zihinsel sorunları aşabilirim."

"Şu anda benimle ciddi misin?" Doğrudum ve şok içinde ona baktım.

Elini sinirli bir şekilde saçlarının arasında gezdiriyor. "Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ve özür dilerim. Ama bütün hafta sonu bunu kabullenmeye çalıştım. Bütün hafta sonu. Sonra eve gelip bana yapmadığını söylüyorsun, bu da benim için ayakkabının düşmesini beklemeye devam edeceğim anlamına geliyor, böylece bununla iyi olup olmayacağımı anlayabiliyorum. "

"Eğer olacaksan..." Başımı eğiyorum. "Sen mi? Bu... bu sadece seninle ilgili, değil mi? Benim karakterime uymayan bir şeyi yapmam için bana zorbalık ettiğinin farkında mısın ve bunu yapıp yapmayacağını anlayabilmen için acele etmemi istiyorsun?"

Cevap vermeden önce pişmanlıkla başka tarafa bakıyor. "Ve sen. Senin de bunu sorun edip etmeyeceğine karar vermek gerek. Geç oldu. Bunu yarın konuşuruz. Yatağa geri dön. Özür dilerim, tamam mı?"

"Hayır. Bunu şimdi konuşalım," diye değiştirdim. "Bilmek istiyorum... eve geldiğimde tüm bunlar neydi? Oynaşmalar. Tatlı öpücük. Kıça şaplak. Hepsi gösteriş için miydi? Erkekler için mi? Benim için değil mi?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece dişlerini gıcırdatıyor.

"Evet. Şuradaki mi?" Onu işaret ediyorum. "Bu gece kırk sekiz saat yoktan sonra eve geldiğimde yaptığın davranış? Bu benim mutlu olacağım türden bir şey. Güzel bir öpücük. Oyunculuk. Bana oda arkadaşından daha fazlasıymışım gibi bakman."

Ona vurmuşum gibi bakıyor. Yüz hatlarına kazınmış acı benim de canımı yakıyor. "Yani... numara yapmamı mı istiyorsun?"

Öfkelendim. "Vay canına, Adam.

Sadece vay be." "Açıkla kendini,

Chloe."

"Bu gece onlar için numara yaptın, benim için kırk yılda bir numara yapamaz mısın? Ne yazık ki ben buna numara yapmak demezdim. Ben buna partnerinize karşı destekleyici, şefkatli ve ilgili olmaya çalışmak derim. Onlara bir şeyler vermeye çalışmak.

biraz samimiyet. Ama ben ne bilirim ki, değil mi? Bencil olan benim. Değil mi? Çünkü istendiğimi hissetmek istiyorum. Çünkü bana izin verdiğin anda lanet olası bir makine gibi koşup aldatmadım."

Başını tiksintiyle sallıyor. "Neler yaşadığımı bilmiyorsun. Neler yaşadığımı hayal bile edemezsin Chloe."

"Biliyorum," diyorum usulca. "Gerçekten çok denedim Adam, ama senin neler yaşadığını *bilemem*. Tek bildiğim, istediğin her şey, ihtiyacın olan her şey, senin yerinde olsaydım isteyeceğimi düşündüğüm her şey olmak için gerçekten çok çabaladığım. Ve yapmaya devam edebileceğim tek şey bu. Hâlâ bunu yaşadığını biliyorum ve stresini arttırmaya çalışmıyorum, bu yüzden sana her şeyi unutmanı söyledim. Vibratör olayı için senden neden özür dilediğimi de. Her şeyi berbat ettim. Ve bunun için özür dilerim."

"Ama sana söyledim... Sana numara yapmak istemediğimi söyledim. Hayatımın nasıl olacağına dair kafamı toparlamam gerekiyor. Ve bunun için yanımda olmanı istiyorum. Ben de istiyorum. Bunu en az daha önce istediğim kadar istiyorum."

"Sen istiyor musun?" Göğsümün çökmek üzere olduğunu hissederek gözyaşları içinde soruyorum. "Kesinlikle. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ama seni aldatmama gerek yok. Sadece benim için biraz çaba göstermeni istiyorum. Yaşadığın onca şeyden sonra bunun zor olduğunu biliyorum ama senden sadece biraz çaba istiyorum."

"Lütfen tatlım," diye yalvarıyor, "Dene. Benim yöntemimle dene. Önümüzdeki iki hafta içinde bir ara koridor kartını kullan. Eğer yapabilirsen, bunu birlikte yapabileceğin birini bulursan, iki hafta sonra tekrar konuşuruz. Bu geceden iki hafta sonra, bana bunu yaptığını söyle ve ondan sonraki hafta ikimiz de bu konuda nasıl hissettiğimizi görelim. Düğün tarihi belirleme konusunda ikimizin de ne hissettiğine bakarız."

Hiçbir şey söylemedim. Çünkü söylediğim her şeye rağmen hâlâ ısrar ediyor. Ve bu canımı acıtıyor. Acıtıyor ve kafa karıştırıyor.

"Anlaştık mı?" diye soruyor. "İstemediğin bir şeyi yapman için seni zorlamaya çalışmıyorum. Bence bunun aldatan biri olduğun anlamına geldiği fikrini aşabilirsen, bunun bir cevap olabileceğini göreceksin. Bu konuda çok düşündüm ve bence bizim için işe yarayabilir."

Gözlerimdeki yaşların arasından uzun bir süre ona bakıyorum.

Kalbim düğüm düğüm olurken o bekliyor.

"Annemle babamın açık bir evliliği var," diye ağzından kaçırıyor. Şaşıyorum.

"Babam aldattı. Neredeyse ayrılıyorlardı. Kadın bunu çözmek istedi. Babam ona sadık kalacağına söz veremeyeceğini söyledi. Evliliği açık bırakmasını istedi. Bana onun kimseyle takılmadığından yüzde doksan dokuz emin olduğunu söyledi. Ayrıca bana tek bir kişiyle kapana kısılmış gibi hissetmemesinin sadece ara sıra dışarı çıkmasını sağladığını söyledi. Bunun evliliklerini kurtardığını söyledi. İşleri değiştirdiklerinde onu daha da çok sevmiş. Bunu düşünebilir misin? Beni ilk sıraya koymak için çok uğraştığını biliyorum ve sana zorbalık etmeye çalışmıyorum. Sana tutunmaya çalışıyorum. Bunu düşünebilir misin?"

Uzun bir nefes veriyorum.

"Anlaştık mı?" diye soruyor.

"Bunu düşündüm. Hâlâ düşünüyorum," diye fısıldıyorum. "Denemek mi? Lütfen benim yöntemimle dene."

"Denerim. Ama eğer

ben-" "Sadece dene."

Başımı salladım.

"Teşekkür ederim," diyor usulca, gözlerinde acıyla. "Bana olanları, bunun her şeyi nasıl değiştirdiğini kabul etmek istemediğini biliyorum, ama bunu yapmalısın Chloe. Senden bunu kendin için, ikimiz için yapmanı istediğimi anlamalısın."

İçimi çektim.

"Yatağa geliyor musun?"

diye soruyor. "Bir süre

sonra," diyorum usulca.

Başını sallamadan önce uzun bir süre bana bakıyor ve sonra motorları benden uzaklaştırıyor.

1hur3day

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum. Patronum az önce bana on bin dolarlık bir ikramiye kazandığımı söylemek için bir video görüşmesi yaptırdı; bir kampanyaya yaptığım son katkılar, bu ay reklam harcamalarını dört katına çıkaran bir müşteriyi o kadar mutlu etti ki, sözleşmelerini yenilemekle kalmayıp bütçelerini de artırdılar ve nakit ikramiye almam konusunda ısrar ettiler. Birincil irtibat noktaları olmamı istiyorlar ve bu müşterinin potansiyeli o kadar büyük ki patronum şu anda yönettiğim yarım düzine müşteriyle ilgilenmeye devam etmek yerine sadece onlarla çalışmamı istiyor.

Ve ben de çok mutluyum.

Bir ev almayı planlamadan bir yıl önce Adam'la birlikte bir ev satın alarak birikimlerimin çoğunu tükettiğimi düşünürsek, bu harika bir haber ve birikimimi yeniden toparlamama yardımcı olması için bir kenara koyacağım.

Son yedi aydır yaşadığım çileli hayat boyunca şirketin benim için yaptıklarına minnettarlığımı göstermek için çok çalışıyordum ve ödüllendirilmek harika bir duygu. Çok fazla esneklik istediğim için endişeliydim. Yeterince mevcut olmadığımndan endişelendim, bu yüzden iki katına çıktım ve gerçekliğimden uzaklaşmak için kendimi gerçekten işe verdim.

Bu küçük zaferi kutlamaya hazırım ve kendimi şımartmaya, kendime bir randevu ayarlamaya karar verdim.

Alışveriş merkezine, kitapçıya bir gezi ve ardından en sevdiğim çorbacıda kendime hangi kitabı alırsam onunla bir akşam yemeği randevusu. *Tek başıma*. Eskiden bunu arada bir yapmaya çalışırdım. Bir kitap satın alır, bir restorana gider ve yemek yerken okumanın tadını çıkarırdım. Bunu yaptığımda her zaman tatlı alırım ve en sevdiğim ikramlardan birini dört gözle beklerim.

Aslında yedi aydır spor salonuna gitmedim, üyeliğimin süresinin dolmasına izin verdim ve gittiğim alışveriş Merkezinin bir parçası, bu yüzden sanırım bu gece uğrayıp yenileyeceğim.

Adam zaten yeni hobiler edinmemi istiyor. Son zamanlarda nadiren birlikte yemek yiyoruz ve eğer evden daha fazla dışarı çıkarsam, onu aldatıyormuşum gibi davranabilir ve bu da onun ruh halini iyileştirebilir.

İçimdeki alaycılığa gözlerimi deviriyorum.

Benim evdeki ofisim ana yatak odasının bir tarafında, Adam'ınki ise diğer tarafında. Ofisinin kapısına vurup açıyorum. Hemen dizüstü bilgisayarının kapağını kapatıyor ve sinirli bir şekilde omzunun üzerinden bakarak "Ne oldu?" diye soruyor.

Yüzümdeki gülümsemenin kaybolduğunu hissediyorum.

Yüzünde sabırsız bir ifade vardı, ben de cevap verdim: "Dışarı çıkıyorum. Muhtemelen geç saate kadar dönmem. Alışveriş merkezinde dolaşacağım. Spor salonu üyeliğimi yenileyeceğim. Dışarıdayken çorba içtiğim kafede yemek yerim... Kalan yemekleri yemenin sakıncası var mı? Orada lazanya var. Ya da bir şeyler getirmemi ister misiniz? Geri getirebilirim."

"Bir yolunu bulacağım. İyi eğlenceler." "Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Ben iyiyim. Hikayemde bir ritim yakaladım, o yüzden d e v a m etmek istiyorum.

Kusura bakma."

"Oh. Tamam."

"Teşekkürler. İyi eğlenceler." Bana sırtını döndü ve dizüstü bilgisayarını tekrar açtı.

İyi haberimi paylaşmak isterdim ama tepkisi beni tamamen durdurdu. *Reddedildi*.

Son zamanlarda içime sızan o acı, hız kazanıyor. Artık birçok temel çatlaktan içeri sızıyor. Elbette onun yazı ritmini bozmak istemiyorum ama durmadan böyle davranıyor. Sinirli ya da en azından bana karşı *sert*.

Sabahtan akşama kadar ofisinde ve son zamanlarda birlikte kahvaltıdan fazlasını yaparsak şanslıyız.

Bu gece değil. Bu gece yalnız kutlama yapacağım. Ve bunu dört gözle bekliyorum. Geleceğimi tamamen düşünme isteğimi bir kenara itiyorum. Bir değişiklik için ne istediğimi düşünmek. Gnlerimin geri kalanında istediğim şeyin bu olup olmadığını düşünmek için. Yumurta kabuklarının üzerinde yürümek. Aldatmaya zorlanıyorum. Her ne kadar kendisi onayladığında bunun aldatma olmadığını söylese de, ben böyle bir yapıya sahip değilim. Düşüncelerimi geri çekiyorum, o yolda ilerlemekten korkuyorum. Çünkü geri dönüşü olmayabilir. Adam'ı ve planlarımızı terk etmek Yapabileceğimi hiç düşünmediğim bir şey.

Bugün beni zmesine izin vermemeye karar vererek silkeleniyorum. İşteki başarımı kutlamak ve bu evden çıkmak istiyorum, bu yüzden olumsuzlukları bir kenara itiyorum ve her zamanki iş yerinde giydiğim rahat kıyafetlerimi çıkarıp kot pantolon ve şirin bir üst giyiyorum. Biraz makyaj yapıp takı takıyorum, parfüm sıkıyorum ve telefonumu ve anahtarlarımı alıp dışarı çıkmadan önce at kuyruğumu açıyorum.

Kitapıdaki gezintimin yirmi dakikasında, geçen Cuma gecesi gördüğüm seksi gece kulübü sahibinden başkasını görmüyorum. Yüzümün alev alev yandığını hissediyorum; kıpkırmızı olduğuna eminim.

Bu da garip, çünkü kartvizitini barda unuttuğuma yemin edebilirdim, ama dn eşyalarımı kuru temizlemeye götürdüğümde elbisemin cebinde buldum. Sanırım bu, Alannah'ın ondan bahsetmesi ve hafta sonu boyunca yarım düzine kez onu geçiş kartı olarak kullanmamı önermesi sayesinde oldu.

zerinde parlak siyah harfler olan mat kömür kartını çöpe atmak yerine mantıklı bir sebep olmadan çantamın cebine soktum.

Planladığım alışverişi bir masanın üzerinde bırakarak dışarı ıktım. Derek Steele muhtemelen beni hatırlamayacaktır ama nedense onunla karşılaşmak istemiyorum.

Dışarı çıktığımda derin bir nefes alıyorum ve otoparka doğru ilerlerken yavaşça bırakıyorum. Gpegndz, loş gece kulübünün ışıkları altında olduğu kadar gnahkârca çekici görünüyordu. Uzun boylu, yapılı, seksi siyah ve dağınık saçları vardı. O kara gözler.

Bugün saat beş gölgesi var ve pahalı bir takım elbise yerine deri ceketinin altında kot pantolon ve siyah bir gömlek giymiş, ama aynı şekilde görünüyor

seks, para ve güç gibi konulardan bahsediyor.

Alışveriş merkezinin aşağısındaki kafede, o kitabı almadığım için kendime kızıyorum. Yemek yerken telefonumda geziniyorum ve çorba her zamanki gibi güzel olsa da, yeni bir ciltsiz kitap olmadan bu deneyim biraz ezici geliyor.

Sık sık e-kitap okurum ama bu akşam yemeği ve ciltsiz bir kitap randevusu benim için farklı bir his. Sırtını çatlatmak. Kağıdı koklamak. Seksi bir kapağa bakıp ağzımın suyunu akıtmak.

Neredeyse satın almak üzere olduğum ciltsiz kitabın e-kitap örneğini okumaya karar verdim. Belki yemekten sonra kitapçıya geri dönüp alırım ve bu gece evdeki ofisimde okurum.

Kitapla ilgili yorumları okumaya dalmışken masama bir şey konduğunu duyuyorum ve yeşil çayımın yeniden doldurulmasını bekleyerek başımı kaldırıyorum. Ama bu satın almayı planladığım kitaptı. Kitabın üzerinde erkeksi, çekici bir el ve bileğinde pahalı görünümlü bir saat duruyor.

Gözlerim Derek Steele'in günahkâr yüzüne doğru yavaş bir yolculuk yapıyor.

"Isırırım diye mi endişelendin?" diye soruyor, gözlerinde muzip bir ışıltıyla. Ağzım açık kalıyor.

"İyi karar," diye ekliyor, sonra masama oturuyor. "Affedersiniz?" Törpülüyorum.

"Beni gördün ve küçük tatlı kıçın yanıyormuş gibi kaçtın. Korkmuş küçük bir tavşan gibi. Bunu senin için alıp seni bulabilir miyim diye bakayım dedim."

Başımı yana eğdim. "Beni nasıl buldun?" Omuz silkiyor. "Şans, sanırım."

Yüz ifadem düştü. "İmkânı yok."

"Çekici parfümünün izini mi takip ettin?" diye deniyor.

Ona şirret bir bakış atıyorum.

"Tamam, sen aceleyle dışarı çıktıktan sonra ben de dışarı çıktım, sonra seni otoparkta ve caddede tavşan zıplayışı yaparken izledim."

Yaşlı dükkan sahibini işaret ediyor. "Benim için sıcak ve ekşi çorba lütfen Bay Nguyen. Ve belki bu küçük tavşan için biraz daha çay."

Sahibi el sallıyor. "Elbette, Bay Derek. Nerelerdeydiniz?"

"Şehir dışındaydım. Ama bir süre buradayım."

"Güzel, güzel," diyor Bay Nguyen.

Karısı sallanan kapıdan başını uzatarak mutfağa giriyor. "Bay Derek!

Merhaba! Sizi uzun zamandır görmemiştik!"

El sallıyor. "Dünyanın en güzel kadını ve en iyi aşçısı nasıl?"

Genişçe gülümsüyor ve mutfağa geri dönmeden önce yaramaz bir çocukmuş gibi ona el sallıyor.

Derek bakışlarını tekrar bana çeviriyor.

"Buranın müdavimlerinden misin?" diye soruyorum.

"Evet," diyor Derek sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Ailemde boğazda gıdıklanmaya dair ilk işaret, birilerinin çorba almak için buraya gelmesidir."

Şaşırdım.

Burası küçük, bağımsız bir çörek dükkânı. Dekorü hâlâ 1980'lerden kalma ama yerel halk arasında meşhur. Ziyaretler arasında çok uzun zaman geçerse yaralanan tatlı, yaşlı Asyalı çiftten ucuza sıfırdan ev yapımı çorbalar alıyorsunuz. Ben ve Alannah üniversite için Columbus'a taşındığımızda neredeyse bu çorbayla yaşıyorduk. *Beş parasız üniversiteli kız* bütçemize oldukça uygundu. Ve Nguyen'lerin bizim için içine fazladan wonton koyduklarına yemin edebilirim.

Bir süre önce geldiğimde (üç ya da dört ay gelmedikten sonra) bana büyükanne-büyükbaba suçluluğu yüklediler. Onlara neden gelmediğimi söylediğimde, Adam'la hiç tanışmadıkları halde sanki onu tanıyorlarmış gibi tepki verdiler. Beni eve iki aile boyu won ton çorbasıyla gönderdiler.

Adam bu jesti normalde olduğu kadar tatlı bulacak bir ruh halinde değildi. Asya çorbalarını pek sevmediği için çorbaları ayrı ayrı porsiyonlar halinde dondurdum ve birkaç hafta boyunca haftada iki kez içtim.

"Sen de mi bu şeylerle büyüdün?" Derek sordu.

Başımı sallıyorum. "Kulübünüzün üst katındaki ofiste çalışan en iyi arkadaşım Alannah ile Dayton'dan üniversite için buraya taşındık. Kalmaya karar verdik. O zamanlar buranın müptelasıydık ve hâlâ fırsat buldukça geliyoruz."

"En sevdiğin hangisi?" Derek soruyor. "Şu mu?"

"Kesinlikle."

Ağzı geniş bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Peki ya senin en sevdiğin çörek?" diye sorar.

"Hm?" Gözlerim gülümseyen ağzında, soruyorum.

"Tatlı için yer ayırdın mı?" Başını tezgâha doğru eğiyor. "Ayırmalısın. Eğer çorbayla çok doyarsan, sonrası için bir şeyler al."

Burası teknik olarak bir kahve dükkânı ve sadece çorbalarıyla değil, hâlâ sıfırdan yapılan çörekleri ve hamur işleriyle de tanınıyor.

"Yanıma her zaman bir çikolatalı ekler alırım. Tabii tükenmeden önce buraya gelebilecek kadar şanslıysam," diyorum. "Bugün kalmamış, ben de pudralı jöleli çörek ile ekşi kremaya batırılmış çörek arasında karar vermeye çalışıyorum."

Hâlâ gülümsüyor, gözleri yüzümde öyle bir geziniyor ki kendimi mikroskop altındaymışım gibi hissediyorum.

"Profesyonel ipucu?"

diye soruyor. Çenemi yukarı kaldırıyorum.

"Eklerleri her gün saat birde çıkar. Ya da öyleydi. Bir tane yemeyeli birkaç yıl oldu."

"Bu ipucu için teşekkürler. Akşam yemeğine geldiğimde neden neredeyse hiç alamadığımı ama bazen öğle yemeğinde neden aldığımı açıklıyor. Anladığım kadarıyla burada büyümüşsün?"

"Teknik olarak evet," diyor. "Okulda olmadığım zamanlar. Şimdilerde zamanımı çoğunlukla burası ve Cleveland arasında bölüştürüyorum."

Öne doğru eğilmiş, eli hâlâ kitabın üzerinde ve bana sanki şimdiye kadar gördüğü en büyüleyici yaratılmışım gibi bakıyor. Bu garip bir his.

"Burada seninle yemek yememin bir sakıncası yok, değil mi?"

diye soruyor. "Oh... Bu... um... iyi," diyorum, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak. Kitabı bana doğru birkaç santim kaydırıyor. "Al."

"Bunu benim için almak zorunda değildin. Zaten istediğimden emin değildim. Seni gördüğüm için gitmedim."

Daha da öne eğildi. "İkimiz de gittiğini biliyoruz, Chloe."

Yüzümü bir sıcaklık kaplıyor ve ağzım onun bu açık s ö z l ü l ü ğ ü karşısında açık kalıyor.

"Benden etkilendiğin için kendini suçlu hissettiğin için mi?" diye soruyor. Bu ne cüret!

"Senden etkilendiğimi kim söyledi?" Alay ediyorum. "Belki de gerçekten çorba istemişimdir. Ve beş dakikalık bir etkileşimimiz oldu. Evet, seni tanıdım ama üzerinde fazla düşünmedim."

Yüzüm alev alev yanıyor.

Yine daha geniş gülümsüyor. Ve bunu yapma şekli neredeyse küçümseyici. Yalan söylediğime ikna olmuş gibi. Haksız da değil.

"Çok mu ukalasın?" diye soruyorum.

Daha da yaklaşıyor, o kadar yakın ki yüzü çorbamın üzerinde geziniyor. "Çok," diye onaylıyor.

Bay Nguyen Derek'in çorbasını getirince Derek sandalyesinde doğruldu ve ona teşekkür etti.

Bay Nguyen uzaklaşırken ben de fırsattan istifade çantama uzanıp bir elimle cüzdanımı çıkarıyorum, diğer elimle de fiyatı görmek için defteri çeviriyorum.

"İşte," diyerek biraz para çıkardım. "Kitap için."

Başını sallıyor. "Kitap benden. Yine de bir uyarı."

Bay Nguyen geri dönüyor, çayımı dolduruyor ve Derek'e de bir fincan getiriyor, böylece o gidene kadar merak içinde kalıyorum.

Gözlerim doldu. "Bir uyarı. Elbette," diyorum.

"Sonrasında bir rapor bekliyorum."

Çay fincanını ağzına götürüyor, ben ona aval aval bakarken gözlerini benden ayırmıyor. "Çok komik," diyerek sonunda garip sessizliği bozuyorum.

Yavaşça bir yudum alıyor ve sonra fincanını düşünceli bir şekilde yere bırakıyor. "Ben kesinlikle ciddiym. Kitap raporu. Mümkün olan en kısa sürede teslim edilecek."

Gözlerim doluyor.

Saçmalamaya devam ediyor. "Bir kurt şekil değiştiren hakkında bilgi edinmek ilgimi çekiyor... ne diyordu?" Çevirip arkasını okuyor. "İnsan olarak kurt olduğundan daha vahşi." Kaşlarını kaldırarak bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Sana bir soru sorayım. Düşümleme göndermesi düşündüğüm anlama mı geliyor?"

Yüzüm kıpkırmızı oldu. "Aman Tanrım. Evet. Evet, öyle. Evet, öyle." Mutlak bir utanç içinde yüzümü ellerimin arkasına gömüyorum.

Derek gülüyor. Ve gülüşü bile seksi. "Herkese edebi seçimlerini çok görüyorum."

Parmaklarımın arasından baktığımda ifadesinin değiştiğini görüyorum. Kahkahası gitmiş. Gülümsemesi bile kalmamış. Sanırım nişan yüzüğüme bakıyor.

Nişanlı olduğumu zaten ilan ettiğimi görsel olarak hatırlatıp gitmek için bir bahane uydurmak üzere olduğundan eminim ama bunun yerine kaşığını kaldırıp çorba kâsesine daldırıyor. "Peki, bana kendinden ve ne yaptığından bahset.

Chloe." Ağzına bir kaşık çorba atıyor ve yüzü burada ilk çorbayı içen herkesin yüzünü yansıtıyor.

"Bir pazarlama şirketinde müşteri yöneticisiyim."

"Ailemin ofis binalarından birinde çalışmıyorsun, değil mi?" "Pardon?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Arkadaşının benim gece kulübüm Downtown'ın bulunduğu binada çalıştığını biliyorum."

"Sekizinci kattaki bir hukuk bürosunda çalışıyor. Nereden biliyorsun?"

"Devamlı müşterimdir. Bir keresinde bana numarasını vermişti."

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum.

"Kullanmayı hiç düşünmedim," diye ekliyor. Ona bakıyorum ve hiçbir şey söylemiyorum.

"Pazarlama şirketiniz nerede?" diye soruyor.

"Uzaktan çalışıyorum. Tuğla ve harçlı bir yerleri yok. Ekip Kuzey Amerika, İngiltere ve Avustralya'ya dağılmış durumda."

"Ah. Babam evden çalışma trendinin hız kazanmasından pek memnun değil. Çok sayıda ticari gayrimenkulü var."

"Mevcut trend, binalarını ne için kullandığını değerlendirmesine neden oluyor mu?"

"Evet, aslında. Cleveland'daki en büyük binasını düşük gelirli konutlar için yeniden kullanılmak üzere satıyor. Buradaki binalardan birini de kira kontratları bittiği için apartman dairesine dönüştürüyor. Bu beni hiç heyecanlandırmıyor."

"Nedenmiş o?"

"Kardeşlerim ve benim en üst katta dairelerimiz var. Yani komşularımız olacak."

Gülüyorum. "Aile üyeleriniz olmayan komşuları sevmiyor musunuz?"

Burnunu kırıştırıyor. "Komşulardan hoşlanmıyorum, özellikle de ailemden."

Başımı sallıyorum. "Küçük bir ailem var, o yüzden ilişki kuramıyorum. Büyük aile mi?" "Çok büyük," diyor daha fazla çorba kaşıklayarak.

"Hep yan komşunu görebileceğin ama duyamayacağın bir yerde yaşamayı hayal etmişimdir. Benim ailem gibi. Onların sokağındaki tüm evler bir dönümlük arsalarla sahip, karakterli eski evler, müteahhitler insanları posta pulu büyüklüğündeki arsalarla yerleştirmeden önce tüm evler tamamen aynıydı. Yine de insanlara merhaba diyecek kadar yakınlar. Birbirlerine göz kulak olmak için. Çocukların bir sokakta birlikte oynayarak büyümesi için. Çünkü

Biri yalnızsa ya da yaşlıysa komşular birbirlerine göz kulak olurlar, bilirsiniz."

"Hm," diye mırıldanıyor, "Bana Columbus'taki evinizden bahsedin. Anladığım kadarıyla sizinkiler gibi değil."

"Nişanlımla birlikte bir şehir evi satın aldık. Pek benim tarzım değil. Biraz fazla modern ve küçük, bahçe olarak sadece küçük bir verandası var. Ön veranda güzel bir salıncak koyacak kadar büyük değil. Arka tarafta istediğim gibi meyve ağaçları için yer yok, ama pratik nedenlerden dolayı." Omuz silkiyorum.

"Anlıyorum," diyor ve çorbasından bir kaşık daha alıyor.

Soru sormuyor ve ben de rahatlıyorum. Muhtemelen ödeyebileceğimiz giriş seviyesinde bir ev aldığımızı düşünüyor. Genelde işimi ağzımdan kaçırمام ve söylediğim kadarını söylediğime şaşıyorum. Nişanlımın yakın zamanda bacaklarını kaybettiğini ve bu yüzden tek katlı bir ev aldığımızı açıklamaktan kendimi alıkoyuyorum, oysa ben her zaman sundurması, büyük merdivenleri ve içinde futbol maçı yapılabilecek kadar büyük bir bahçesi olan büyük bir evde yaşamayı hayal etmişim. İzlediğim ama paramızın yetmediği ve piyasadan çekilen o ev gibi. İyi oldu sanırım. Orada bir aile kurmayı hayal etmeyi bıraktım.

Çorbamı daha çok içiyorum ama kendimi utangaç hissediyorum. O da çorbasını içiyor ama bir yandan da beni inceliyor.

Biraz afallamış hissediyorum. Çünkü konuşmaya teşvik edersem yanlış bir şey mi düşünecek? Burada öylece oturup hiçbir şey söyleyemem.

Telefonum çalıyor ve hemen ona uzanıyorum, şimdi hızlı bir çıkış yapmak için bir bahanem olduğu için rahatladım.

Okurken Derek'e "Bir saniye izin verir misin?" diyorum.

Baba: Mi-Fi şifrem neydi evlat? Yeni bir telefon aldım.

Cevap veriyorum.

Uzaktan kumandaları koyduğunuz masadaki çekmecenin üst iç kısmına bantladım.

Bir süre ekranıma bakıp cevap verip vermeyeceğini bekliyorum. Cevap veriyor.

Baba: Teşekkürler. Her şey yolunda mı?

Bir gülen yüz ve başka bir satırla cevap veriyorum,

Ben yakında yetişirim.

Baş parmağını kaldırarak cevap veriyor.

Telefonumu bir kenara koyuyorum ve çantamı omzuma atıyorum.

"Gitmek zorundayım. Bir işim çıktı." Bay Nguyen'e el sallıyorum ve cüzdanımla o yöne doğru ilerliyorum. "Paket servis kabı ve kabarmış çikolatalı çörek alabilir miyim lütfen?"

"Elbette," diye sesleniyor ve paramı ödüyor.

Yemeğimin parasını ödedikten sonra içeri üç kişi giriyor, bu yüzden bana kabı ve çöreğimi birazdan getireceğini söylüyor.

Dirseğini masaya dayamış, çenesini avucuna dayamış, beni izleyen ve bekleyen Derek Steele'in yanına geçiyorum.

"Kitabını unutma," diyor.

"Bunun için sana para vermek istiyorum," diyorum.

Başını sallıyor. "Kitap raporu."

Gözlerimi deviriyorum. "Sana bir kitap raporunu nasıl teslim edeceğim?"

"Zor olmayacak," diyor gözlerinde müstehcen bir bakışla.

Gülüp geçiyorum, kendimi rahatsız hissediyorum. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama sormuyorum. Bunun yerine kitabı çantama koyuyorum ve masadaki çorba damlalarını peçeteyle siliyorum, Derek'in beni izlediğini bildiğim halde gözlerinden özenle kaçıyorum.

Daha fazla insan geldi, bu yüzden bir dakika sürüyor, ama Bayan Nguyen bir kap, kapak ve bir kese kâğıdıyla uğruyor. Çorbamı kaldırıp kaba dökerken ona teşekkür ediyorum, Derek de kalkıp ceketimi bana uzatıyor.

Ceketi giymeme yardım ediyor ve yakınlık sayesinde sıcaklık sadece yüzümden ve boynumdan değil, başka yerlerden de yükseliyor.

Bana doğru dönüyor ve ceketimin düğmelerini iliklemeye başlıyor.

Kıpırdamadan duruyorum, bir tür heykel gibi, bir tür far görmüş geyik gibi, parmakları paltomda ilerlerken gözlerim yüzünde.

Neden ceketimi ilikliyor? Neden geri çekilip işi ben devralmıyorum?

Büyüleyici bir kemik yapısı var. Keskin bir çene. Gerçekten harika bir cildi var. Alt dudağındaki oluklar nedense dudaklarımı yalatıyor. Üst düğmemi ilikledikten sonra benim için yakamı düzeltiyor ve yakamı tutarken gözlerimin içine bakıyor. "Eve sağ salim git, Chloe Turner."

Soyadımı hatırlamıştı.

"Kitap için teşekkür ederim," diyorum beceriksizce. Çünkü bütün bu durum garipten de öte.

"Bir şey değil." "Gitmeme izin verecek misin?" diye sordum.

O kadar geniş ve çekici bir şekilde gülümsüyor ki, gözlerinde külotumu ateşe vermeyi başaran bir şey parlıyor. Cevap vermiyor.

Geri çekiliyorum ve beni serbest bırakıyor.

Yüzüm kızarak paket servis çantamı aldım, Nguyen'lere el salladım ve dışarı çıktım, dışarı çıkmadan önce "Kitap raporu" dediğini duydum.

Cuma Gecesi

Egzersiz kıcıımı tekmeliyor. Çok uzun zaman oldu. Koşu bandında eğimi ve hızı iki kademe düşürürken acınası, nefessiz bir durumdayım ve bunu tempolu bir hızdan daha fazlasına hazır olmadığının farkında olarak yapıyorum. Eliptik makinede ve biraz ağırlık ve direnç antrenmanında zaten zaman geçirdim ve biraz ibuprofen ve şekerleme için hazır olduğumu hissediyorum.

Su şişeme uzanırken gözüme bir şey takılıyor ve şimdi de gözlerini benden ayırmadan pazı kıvrırma hareketleri yapan gömleksiz, parlak Derek Steele'in şok edici görüntüsüyle karşılaşıyorum. Bakışlarımız birleştğinde tökezliyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve tabii ki taşıma bandı beni sırtüstü yere düşene kadar geriye doğru savuruyor.

Gözlerim sımsıkı kapalı ama burası kalabalık olduğu için üzerimde birden fazla göz olduğundan eminim. Herkes gidene kadar burada, koşu bandının arkasında yerde yatabilir miyim?

Ne yazık ki hayır.

Gözlerimi açmalı ve kimse beni görmüyormuş gibi dört ayak üzerinde durma dürtüsünden kaçınarak gizlice buradan çıkmalıyım. Derek Steele'in koşu bandı başarısızlığımı izlemediğini varsayarak ki muhtemelen daha sonra TikTok veya YouTube'da bir derlemede göreceğim.

Bu gece burada olma ihtimali nedir?

Kabul ediyorum, altı aydan fazladır buraya gelmedim ama burası şehirdeki tek spor salonu değil. Bu kesinlikle başka bir tesadüf değil.

Gözlerimi açıyorum, kirışleri görmeyi umuyordum ve *Tanrı merhamet* etsin, Derek tepemde duruyor, bana bakıyor ve ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor.

Titreyerek kabul ediyorum ve ben ayağa kalkarken kaslı kollarından biri belime dolanıyor. Şimdi yüz yüzeyiz ve çok yakınız.

"Yaralandın mı?" diye soruyor, yüz hatlarına kazınmış bir endişeyle. "Sadece gururum," diye fısıldıyorum.

Bana bakarken dudakları yavaşça o çok hoş gülümsemesine dönüşüyor. Ben de ona bakıyorum, bu da bana bön bön bakıp gülenleri görmek için başka bir yere bakmama gerek kalmamasını sağlıyor.

"Kaslar. Çok fazla kas."

Gülüyor ve az önce kaslar hakkında yüksek sesle fısıldadığımı fark ediyorum. Yine de doğru.

Muhteşem omuzlar. Boyun. Göğüs. Çelik gibi karın kasları. Ve teni terden parlıyor. Güçlü. Kaslı. Ama steroid seviyesinde değil. Ve cilt tonu güzel bir altın rengi. Bronz. Ama sahte bronzluk değil.

Ve hala elimi tutuyor. Hala bir kolu bana sarılı.

"İşiniz bitti mi, bayan?" Mor saçlı, makyajlı ve kafasında bir saç bandı olan yaşlı bir kadın soruyor ve sonra sakızını çıtlatıyor.

"Evet, sanırım işim bitti. Bir saniye." Bu fırsatı değerlendirip onun yörüngesinden çıkıyorum, dezenfektan bir bez kapıyorum, makineyi siliyorum ve eşyalarımı alıyorum.

"İyi olduğuna emin misin?" Derek beni takip ederek soruyor.

Temizleyiciyi ve bezi soyunma odalarının yanındaki çıkıntıya bırakıyorum. "İyiyim," diyorum utancımı gizlemeyi başaramayarak. "Böyle şeyler bana her zaman olur. Çizgi film karakteri gibi bir şeyim. Güle güle." Onun göremeyeceği şekilde soyunma odasına kaçıyorum.

Duş alıp üstümü değiştirdikten sonra, lobide bir bankta oturduğunu ve çıkar çıkmaz gözlerini bana diktğini görünce şaşırıyorum. Tabii ki beni bekliyordu.

"Seninle tekrar karşılaşmak ne güzel," diyorum alaycı bir tavırla. "Daha iyi bilmesem beni takip ettiğini düşünebilirdim."

"Ve sen daha iyi biliyorsun, değil mi?" diye soruyor, gözlerinde sadece biraz tehlikeli değil, aynı zamanda *çok* ateşli olan hınzır bir parıltı.

"Ne zamandır bu spor salonunun üyesisin?" Bir elimi belime koyarak soruyorum. Duruşumdan suçlama aktığını biliyorum.

"Yeni katıldım," diyor utanmazca sırtarak.

Başımı öne eğiyorum. "Tasadüf mü? Çorbacıdan ayrıldıktan sonra dün gece yeniden katıldım."

Gülümsemeye devam ediyor.

Kaşlarım havaya kalkıyor. Tabii ki bunu bir şekilde biliyor. Beni takip mi etti?

"İtiraf mı?" diye

soruyor. Bekledim,

hazırlandım.

"Bir süreliğine Columbus'u ana üssüm yapacağım. Dün gece seni çorbacıdan buraya gelirken gördüm ve... ampul patladı."

"Hı hı," diye bilgece başımı sallıyorum, "Yani, Derek... Genelde varsayımlarda bulunmayı sevmem, ama seninle ilgili varsayımımın muhtemelen çok da yanlış olmadığını düşünüyorum."

"Muhtemelen değil," diye karşılık veriyor, sonra elindeki su şişesinden gelişigüzel bir yudum alıyor. Şişenin kapağını tekrar kapatmasını izliyorum ve sonra şöyle devam ediyor: "Tıpkı benim varsayımımın da muhtemelen yanlış olmadığı gibi. Aramızdaki kimyadan rahatsız olduğun için bir şey olmuş gibi davranarak kafeden kaçtın."

"Ben nişanlıyım," diyorum. "Gerçi bu gerçeği sana birden fazla kez doğrudan ve başka bir sefer de senin önünde bir başkasına açıkladığımı biliyorum, o yüzden..." Ona sert bir bakış attım.

"Kitap nasıl gidiyor?"

"Bilmiyorum. Henüz okumadım."

"Benimle bir içki iç, Chloe."

Gözlerimi kırıştırdım, geri

çekildim. "Bir içki mi?"

Ayağa kalkıp öne doğru bir adım atıyor, ayak parmağımızın ucuna kadar geliyor. Yüzüne bakıyorum. O kadar yakın ki, yeni yıkanmış tenindeki sabun kokusunu alabiliyorum. O kadar yakın ki tek görebildiğim o.

Bu tehlikeli hissettiriyor. Yanlış. Ve yine de ... başka bir şey. Tam olarak kabul etme kapasitem olduğundan emin olmadığım bir şey.

Yapmam gerekeni yapmak yerine bilinçli bir şekilde "Spor salonunun dışında görünecek durumda olduğumdan emin değilim," diyorum. Cevap vermeden uzaklaşmak.

Saçlarım ıslak, yüzümde hiç makyaj yok. Kot pantolon ve düz bir Tişört.

Gülümsüyor. "Katılmıyorum." Kulağımın üzerinden sarkan bir tutam saça dokunuyor. "Ama rahatsız oluyorsan herkesin içinde olmak zorunda değiliz. Onun yerine benim evimde bir şeyler içebiliriz."

Birkaç kez göz kırpyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Yapamam.

Ben... Ben-" "Nişanlı. Biliyorum."

"Biliyorsun ama umursamıyor musun?" diye sordum.

"Burada bir şey var." A r a m ı z d a eliyle işaret ediyor. "Sanırım ikimiz de bunu biliyoruz. Ve ben bunu keşfetmek istiyorum."

"Anlamını mı?" diye soruyorum.

"Yani, benimle bir içki içmeye gel, Chloe," diyor, karanlık gözleri benimkileri arıyor.

Soyunma odasının kapısının yanındaki duvara yaslandım ve ayak parmaklarımın ucuna kalkıp bir santim öne eğilirsem öpecek kadar yakınımda.

"Senin yerin değil. Halka açık bir yerde," diye düzeltiyorum.

Daha geniş gülümsüyor. "Kulüplerimden biri uzak değil. The Fifth'i biliyor musun?" Başımı sallıyorum.

"Seni oraya kadar takip edeceğim,"

diyor. Tekrar başımı sallıyorum.

"Öyle mi?" diye kontrol ediyor, kabul ettiğime pek inanmamış gibi.

"Bir içki. Onun ötesinde bir şey için söz vermiyorum."

Başını çıkışa doğru sallıyor, ben de o yöne doğru ilerliyorum.

Kapıya önce o varıyor ve açık tutarak ilerlememi işaret ediyor. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor, onun önünde yürüyorum. Arabamın kilidini açmak için düğmeye b a s t ı k t a n sonra, sürücü kapısını açmak için önüme geçiyor.

İçeri girdim. Gözlerimin içine ölü gibi bakıyor ve bir şey... a r a m ı z d a olduğundan bahsettiği o şey, nabız gibi atıyor. Throbs. Kalbim

Yarış.

Derek ön dişleriyle alt dudağını sıyrıyor ve kapımı kapatıyor.

The Fifth'in dışında bir yere çekiyorum; buraya daha önce de gelmiştim. Sanırım iki kez. Oldukça loş olduğunu hatırlıyorum, bir sürü yüksek arkalıklı kabin vardı. Sağduyulu olmak için daha güvenli bir bahis olmalı, gerçi bu toplum içinde asla garanti değildir.

Derek altı yıllık Jeep Cherokee'min yanına yeni ve havalı görünümlü Mercedes SUV'sini çekti. Parmağıyla işaret etti ve yanımdan geçti,

Ben de onu otoparkın karşı tarafına kadar takip ettim. Bu yerin ofis binası kısmının girişinin dışında ayrılmış bir yerde duruyor. Burası da geçen cuma olduğu gibi zemin katında bir gece kulübü olan başka bir ofis binası.

Yanındaki ayrılmış yere çekiyorum. Arabamı durdurduğumda kapımın önündeydi ve kapıyı benim için açıyordu.

The Fifth gibi bir kulüp için giyinmiş değilim; makyajsız, nemli saçlı, kot pantolonlu, basit bir tişörtlü ve spor ayakkabılıyım.

Buna rağmen Derek'in yüzündeki şehvet dolu ifadeden benden etkilendiği belli oluyor.

Eğer o da spor salonundan yeni çıkmış gibi görünseydi çekici görünürdü. Ama öyle değil. Koyu renk saçları nemli olsa da hâlâ harika görünüyor. Tıraş olmuş, üzerinde güzel bir kot pantolon, dün gece giydiği deri ceket ve ceketin altında vücudunun belirgin üst kısmını göstereceğinden emin olduğum, şarap rengi, dar bir Henley kapüşonlu sweatshirt var. Elimini tutup ağzına götürüyor ve dudaklarını parmak eklemlerime değdiriyor. "Kulüp şu tarafta." Hâlâ elimi tutarak otoparkı işaret ediyor. "Benim evim bu tarafta." Önümüzdeki kapıyı işaret ediyor. "Ne tarafa gidiyoruz, Chloe?"

Elime kondurduğu öpücük, elimin onun elinin içinde verdiği his beni şaşırtıyor. Gözleri yüzümde. Her şeyiyle.

Nefesimi tutarken, ayaklarım bizi en yakın kapıya doğru götürüyor. Onun evinin kapısına.

Serbest eli, bir hafta önce gece kulübünde yaptığı gibi sırtımın alt kısmına doğru hareket ediyor ve sonra başparmağıyla kapı sensörüne dokunmak için ileriye uzanmak üzere bırakıyor. Kilidin açıldığını duyuyorum ve sonra kapıyı açıp benim için tutuyor. Eşiği geçtiğimde eli tekrar belime geliyor. Zihnimin, elinin ceketimin arkasındaki hissine odaklanmasına engel olamıyorum, elinin tekrar çıplak tenimde olmasının nasıl bir his olacağını merak ediyorum.

Uzun, gösterişli krem rengi mermer duvarlı, parlak zeminli koridordan asansöre doğru ilerlerken tekrar elimi tutuyor. Bu girişin özel olduğu belliydi. Girişi çevreleyen ayrılmış yerlerin hiçbirinde başka araba yoktu, bu yüzden buranın babasının yeniden tasarladığı bina olduğunu ve Derek'in kardeşlerinin şu anda bulunmadığını anlıyorum. Asansör bekliyor, Derek bizi içeri götürüyor ve paneldeki PH düğmesine basıyor. Ellerimiz hâlâ birbirine kenetlenmiş halde hızlıca yukarı çıkıyoruz. Kalbim küt küt atıyor.

Bunu gerçekten yapacak mıyım? Gerçekten koridor geçiş kartını kullanacak mıyım? Yasadışı hissediyorum. Hile yapıyormuşum gibi geliyor. Ama Adam bunu teşvik ediyordu.

Parmağımdaki elmasa rağmen bunu neden yaptığımı bu delicesine seksi adama söylemeli miyim?

O zengin, delicesine çekici bir adam. Ama bu tür durumlar için protokolü bilmiyorum. Bu konuyu açmalı mıyım? Anlaşıldığını mı varsaymalıyım?

Gözlerim asansörün kapısının üstündeki yükselişimizi gösteren ışıklara sabitlenmiş durumda ama onun gözlerinin bende olduğundan eminim.

Kahretsin. Prezervatifi var mı? Tabii ki prezervatifi vardır. O zengin ve çekici bir adam.

Kız arkadaşı var mı? Nişanlısı? Karısı? Neden internette hızlı bir araştırma yapmadım?

Neden yapmadığımı biliyorum. Çünkü geçen hafta aklımdan çok geçmesine rağmen, *bunun* olmasını hiç beklemiyordum, bu yüzden onu araştırmanın bir anlamı yoktu. Ayrıca onunla takılma fikrine saplanıp kalmak da istemiyordum, bu yüzden tabii ki onu her düşündüğümde aklımdan çıkardım, ki bu itiraf etmek istediğimden daha sık oluyordu. Duşta olduğum ve ihtiyaçlarımla ilgilenirken bir fanteziye daldığım o zaman hariç... *öhöm...* ihtiyaçlarımla ilgilenirken.

Asansör durdu ve kapı açıldığında damarlarımda bir şeyler tutuştu. Sanırım onun da, çünkü şimdi o güçlü bir şekilde yürüyor ve ben de zemin kattakiyle aynı görünen bir koridorda asansörün sol tarafındaki sondan ikinci kapıya varana kadar ona ayak uydurmak için koşuyorum. Başparmağını bu kapıdaki başka bir sensöre koyuyor ve kapının klik sesini duyduğumda bana bir silahın kurulma sesi kadar uğursuz geliyor. Gerçek hayatta onlardan birini duyduğumdan değil.

Ve başka bir düşünce de su yüzüne çıkıyor. Bu gece eve gidip gitmememin bir önemi olmadığı gerçeği. Adam hafta sonunu kardeşinin evinde geçirecek. Bunu bilerek yaptığını biliyorum. Bu öğleden sonra saat dörtte ayrılmadan önce beni öptü, geçen Pazar herkesin önünde beni öptüğü gibi öptü, muhtemelen kalbimden bıçaklanmış gibi hissetmemem gerekiyordu ama hissettirdi çünkü bunu kardeşinin önünde yaptı. Paul onu ön kapıdan minibüsüne doğru götürürken gülümsüyormuş gibi bile yapmadım.

Derek'in çatı katındaki dairesinde kaldığım süre boyunca Adam'ı hiç düşünmeyeceğime şimdi ve burada karar verdim. Sadece Adam zorladığı için buradayım. Ve kendime karşı dürüst olursam, belki ben de bunu istiyordum. Çünkü bu adam tam bir Hall Pass tipi. Eğer

Bunu gerçekten yapacağım, neden beni takip etmek için çaba sarf eden delicesine çekici bir adamla olmasın?

Kapıyı açıyor ve devam etmem için eliyle işaret ediyor.

Lüks bir otel süiti gibi hissettiren loş, geniş, açık konseptli alana dört ya da beş adım atıyorum. Buradan harika bir manzara var ve boydan boya pencereler gökyüzünün şehir ışıklarıyla örtüldüğünü gösteriyor. Köşede beyaz deri bir kanepenin yanında yanan bir lamba var. Duvara monte edilmiş büyük bir televizyona, duvarlardaki tek renkli sanat eserlerine, siyah, beyaz ve kromdan yapılmış modern, lekesiz mutfaka bakıyorum. Uzun siyah ve gümüş sandalyeleri olan dört kişilik cam bir yemek masası var. Mücevher tonlarındaki mutfak backsplash'inin ötesinde mekandaki tek renk sıçraması, masanın ortasındaki renkli çiçeklerden oluşan bir vazodur.

Kapının arkamdan kapandığını duyunca omzumun üzerinden bakıyorum. Derek kapıya yaslanmış, eli hâlâ tokmağın üzerinde, gözleri üzerimde ve alt dudağını emiyor.

Dudağını bıraktığında, uzanıp elimi tutmadan önce kapı kolunu da bırakıyor. Çekiştirerek beni vücuduna doğru çekiyor.

Vücut ısınıp içime çekerken gözlerim büyüyor.

"Fantezilerini gerçekleştirmem için bana izin ver," diyor hoyratça, gözlerimin içine bakarak.

Gözlerimi iki kez kırıştırıyorum. "Fanteziler mi?"

Eli çenemde geziniyor, başparmağı elmacık kemiğimi sıyrıyor. "Bana bu gece ne istediğini söyleyebilirsin ya da..." Hem hareket halindeyken hem de konuşurken duraklıyor ve gülümsüyor, "bunu bana bırakabilir ve benim fantezilerimi yerine getirebilirsin. Seçim senin. Bana hangi şekilde istediğini söyle."

Sersemlemiş sessizliğim uzun bir dakika sürüyor, sonra diğer eli aşağıya iniyor ve beni vücuduna doğru çekerken arkamdan kavırıyor, ereksiyonu karnıma baskı yapıyor.

"Belki de konuşmalıyız. Sana söylemeliyim ki ben genelde-"

Çenemdeki eli ağzımı kapatmak için hareket ediyor ve konuşmamı engelliyor.

Kalbim üç atım atlarken, külotum sular altında kalıyor.

"Seni ne kadar çok istediğimi hissediyor musun?" diye soruyor, elimi ereksiyonunun üzerine koyarak.

Gözlerim yüzüne, gözlerindeki karanlık ve şehvet dolu ifadeye takılıyor. Ve elimin olduğu yerde, orada hissettiğim şeyle, içimde yarısan heyecan yeni bir şey, güçlü bir şey.

Kendimi tuhaf hissediyorum. Yabancı. Canlı. Daha önce hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Yasak olması gerektiği için belki de? Bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Çünkü bu gece bunu yapmak için gerçek bir iznim var.

"Senin fantezilerin mi benimkiler mi?" diye soruyor beni isteyen muhteşem adam, bir elini sıkıca benimkinin üzerinde tutarken kalçalarını esnetiyor. "Şu anda konuşmamız gereken tek şey bu. Benimle bu anın içinde ol Chloe. Burada. Şimdi. Diğer her şey bekleyebilir. Ne istiyorsun? *Senin* istediğini mi yoksa benim istediğimi mi? Kimin fantezileri? Seçim senin."

Elini ağzımdan çekti.

Yutkunuyorum ve aslında yüksek sesle söyleyebileceğimi hiç hayal etmediğim bir şey söylüyorum.

"Senin fantezilerini seçersem güvenli bir kelime alabilir miyim?"

Gözleri parlıyor ve iki eliyle çenemi kavrayıp ağzını ağzıma indiriyor.

Beni ağızla öperken damarlarımda elektrik dolaşıyor. Ve ben de açlığımı gösteriyorum. Açlıktan ölüyorum. İnanamayacağı kadar açlıktan ölüyorum.

Aylardır bastırılmış cinsel hayal kırıklığı dizginlenemiyor. Belki de yıllarca.

O beni öperken, deri ceketini çıkarıp atıyorum, sonra ellerim yumuşak

Henley'sinin arkasına dalıyor ve kaslı, sıcak sırtını hissetmek neredeyse beni çözüyor. Daha beni soymadan boşalabilirim. Gömlek ikimizin de yardımıyla

başının üzerinden yukarı kalkıyor ve

Kemerine uzanıyorum, o ayakkabılarını çıkarırken ben de çözüyorum. Beni belimden tutup kaldırıyor. Bacaklarım ona dolanıyor ve sağa, birkaç kapalı kapısı olan bir koridordan geçip ışığı yanan açık kapıdan içeri giriyoruz. Siyah, beyaz ve gümüş renkli yorganın üzerine yatırılana kadar tüm kısa yolculuk boyunca gözlerimiz birbirine kilitleniyor.

Slip-on spor ayakkabılarımı çıkarırken göz temasını kaybediyoruz ve sonra üzerime çıkmak için tırmanırken gözleri tekrar benimkilerle kilitleniyor. Uzanır uzanmaz, iki elimle çenesini kavriyorum, böylece beni tekrar öpecek, ben de onu öpebileceğim, bu arada ağırlığını üzerimde hissediyorum, beni yatağına bastırıyor.

Aklımdan yüzlerce düşünce geçiyor. Hiçbiri dur işareti ya da kırmızı ışık değil. Her şey yeşil. İçimdeki her şey *evet* diyor. Hayır, *bağırıyor*. **Evet!**

Bu seksi adam beni istiyor. Bu inanılmaz çekici adam şu anda yüzde yüz bana odaklanmış durumda. Ve bu heyecan verici bir his.

"Benim mi? Benim fantezilerim mi? Sana bir kez daha sormak istiyorum. Emin ol." Bunu sağ eliyle fermuarımı açarken dudaklarıma karşı soruyor.

Benim fantezilerim mi, onunkiler mi? Onunkilerin ne olduğunu bilmek beni fazlasıyla ilgilendiriyor. Ve belki de onu tanımadığım için bu tehlikeli, ama şu an içindeyim.

"Evet, *senin* fantezilerin, Derek," diyorum coşkuyla başımı sallarken.

Büyük bir zevkle inliyor gibi görünüyor. "Bu seçeneği seçeceğini umuyordum."

"Güvenli bir kelimeye ihtiyacım var mı?" Tekrar soruyorum.

İfadesindeki şefkatle yüzümü nazikçe okşuyor. "Hayır, benim küçük tavşanım. Ne pahasına olursa olsun seni güvende tutacağım." Ağzıma bir öpücük konduruyor ve ekliyor: "Tahmin et ne oldu?"

"Ne mi?" Nefes nefese fısıldıyorum. Göğsüm maraton koşmuşum gibi inip kalkıyor. Külotum sıırılsıklam. Derimden çıkmaya hazırım, *o kadar* tahrir oldum.

Ve onun gözlerindeki bakış beni heyecanlandırıyor. Çünkü sadece cinsel değil, aynı zamanda eğlenceli.

"Seninle ilgili fantezilerim çok geniş ve çeşitli ve bu gece sana hayatının en ateşli gecesini yaşatmayı da içeriyor. Hazır mısın?"

"Ne kadar hazır olduğumu tahmin bile edemezsin," diyorum. "Ama Derek-"

"Sonra konuşabiliriz," diye sözümü kesti. "Ne hakkında konuşmak istediğini biliyorum ama senden şimdilik bunu erteleme istiyorum. Tamam mı?"

Tereddütle başımı sallıyorum çünkü gözleri bir şekilde anlayışla dolu görünüyor.

Devam ediyor. "Temiz ve sağlıklıyım. Üç gün önce test yaptırdım ve sonuçları aldım bile. Birkaç aydır kimseyle birlikte olmadım. Ve güvende olacaksın. Sana zarar vermeyeceğim. Tamam mı?"

Damarlarımdan rahatlama akıyor. Ona inandım.

"Ben de temizim. Ve doğum kontrol hapi kullanıyorum," diyorum. "Şu anda konuşmamız gereken tek şey bu. Öyle mi?" Tereddütle başımı salladım.

"Gergin misin? Sana iyi bakacağım, Chloe. Söz veriyorum. Bir arkadaşına mesaj atıp nerede olduğunu söylemek ister misin? Yoksa bunu çoktan yaptın mı?"

Bu teklif bana hiç düşünmediğim bir gerçeklik kontrolü sağladı. Bunu buraya gelirken yapmalıydım. Ben bundan daha zekiyim. Bunu hatırlamam gerek. Bu adam ne kadar ateşli olursa olsun, bunun beni aptallaştırmasına izin veremem.

İyi kısma daha çabuk geçebilmemiz için teklifini reddetmemi söyleyen küçük sesi duymazdan gelerek başıımı sallıyorum, çünkü bu kesinlikle kabul etmem gereken bir teklif.

"Hemen dönerim," diyor.

Tavana bakıyorum, nefesimi tutmaya çalışıyorum, sağduyu geri gelmeden önce buraya dönmesini umuyorum. Ya da suçluluk duygusu. Ona bakmadan nişan yüzüğümü parmağımdan çıkarıyorum.

antamla geri döndü. Doğrudum ve telefonumu çıkarırken yüzüğü gizlice oraya bıraktım.

Alannah'a bir mesaj gönderdim.

Güvenlik kontrolü. Hall Pass paraya çevriliyor - T eksi 1 dakika içinde. Derek Steele. Bayılmayın ama onun çatı katındayım.

Şu anda 5^{inci} gece kulübünün olduğ binada bir dairem var. Sana sonra mesaj atarım. En azından önümüzdeki 2 saat boyunca telefonumu aldırma. Seni seviyorum. Xoxo

Mesaj siber uzayda vızıldııyor ve anında iletildiğini görüyorum, bu yüzden telefonumu çantama geri koyuyorum ve çantayı yatağın ucundaki bankın üzerine koyuyorum.

"Bir içki ister misin?" diye soruyor.

Yutkunuyorum ve başıımı sallıyorum. İçkiye ihtiyacım yok. Şu anda ihtiyacım olan şey bu adamın dilinin ağzımda olması, ellerinin vücudumda gezinmesi ve penisinin beni bu çok rahat yatağın içine sokması.

Bu kadar uzun süre bu kadar boşluktan sonra doldurulma düşüncesiyle, belimin güneyindeki her şey tepki veriyor. Ve göğüslerim ağırlaşıyor. Doğum kontrol hapı kullanmıyor olsaydım, eminim bir yumurta dşrrdm.

Ben yaslanırken o tekrar yatağın altından yukarı tırmanıyor. Derek'le norm olduğunu gördüğüm gibi, gözlerimiz yine kilitleniyor. Seks sırasında göz teması benim tecrübelerime göre nadirdir. Ve bunun bir gereklilik olması gerektiğini hissediyorum, çünkü cızır cızır yanıyor.

Ağzı benimkine yaklaşıırken göz kapakları iniyor. Benimkiler de kapanıyor ve ben de hevesle öpüşmeye katılıyorum. Derin ve tutkulu bir öpücük bu, elleri yüzümde, çenemde, omuzlarımda geziniyor. Sonra gömleğimin eteklerini tutuyor ve sıyııp çıkarıyor. Odağı tekrar fermuarıma döndüğünde o düğmeleri açık kot pantolonuma, ben de styenime ve kot pantolonuma kadar inmiştım.

Köşedeki yer lambası açık kalıyor gibi görünüyor. Hissetmenin yanı sıra olacıkları görmenin de bana iyi geldiğini fark ediyorum.

Yatağın yanında duruyor ve kot pantolonumu çıkarıp çoraplarımı giydikten sonra ayrılmış kalçalarımın arasına girip dizime bir öpücük bırakıyor. Şaşkınlık ve heyecanla sarsılıyorum. Eli gövdemden yukarı doğru kayarken gözleri keyifle parlıyor, boğazımı okşamak için duruyor ve sonra parmakları saçlarımın arasından süzülürken yolculuğuna devam ediyor. Harika hissettiriyor. Tenimdeki gözleri harika hissettiriyor. Birden üzerime çıkıyor ama tekrar aşağı iniyor, omzumdan aşağıya doğru öpüyor, sonra dudakları sol göğsümün üstüne konuyor.

Pembe dantel sütyenimin kabını vahşice yırtıyor, böylece meme ucumu çekebiliyor. Kumaşın gerildiğini duyuyorum ve yırtılmadığına şaşırıyorum. Sırtım eğilirken nefesli bir ses çıkarıyorum.

Derek vücudumda aşağı doğru ilerliyor, dudakları kaburgalarımın derisine, ardından parmakları iç çamaşırlarımın kemerine takılırken karnıma baskı yapıyor. Siyah tayt bacaklarımdan aşağı kayarken kalbim bir kez daha hızlanıyor.

Uyarılmışlıktan biraz başım dönüyor, bu yüzden derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum, Derek'in ağzının nazik bir öpücükle bacaklarımla dokunurken verdiği hissi özümserken yavaşça nefes veriyorum. Bacaklarımı kaldırıp geniş omuzlarının üzerine biraz kabaca atıyor ve şaşkınlıkla ciyaklıyorum.

İyi ki düş almışım. Ayrıca son zamanlarda çıplak vücuduma olan ilgisizlikten dolayı yapmak istediğim gibi kadın scapinginden vazgeçmediğim için de mutluyum. Pek çok tek boynuzlu at yavrusu, bir kadın süslenme zahmetine katlanıp sonra da hiç hareket görmediğinde olduğu gibi ne yazık ki yok oldu. Ya da ben ve arkadaşlarım öyle diyoruz. Ama bugün öyle değil. Bugün, bu ateşli adam sayesinde, bebek tek boynuzlu atlar gelişecek.

Klitorisimi emerken dilini içime sokuyor ve *evet* - Tanrım, cennetteyim. Harika hissettiriyor ve izlemek için ölüyorum, bu yüzden dirseklerimin üzerine çıkıyorum ve en sevdiği yemeği yiyor gibi görünüyor. Bir erkeğin size kafa atmasını izlemek ve yaptığı şeyden zevk aldığını görmek delicesine ateşli.

Bu mükemmel yabancıların mükemmel günahkâr ağzını bacaklarımla arasına sokmasından utanmam, endişe duymam gerekirdi ama bunun yerine, bu başıma gelen en heyecan verici şey gibi geliyor... belki de *şimdiye kadar*.

Derek'in bakışları tekrar benimkilere yöneliyor ve göz kırpmıyor. Gülümsüyorum ve uzanıyorum, parmaklarımı koyu renkli, kalın, hala hafif nemli saçlarında geziniyor. O

Klitorisimi sertçe çekiyor ve sonra birden fazla parmak gibi hissettiren şeyi içime sokuyor ve g noktama çarparak çarpıyor. Sarsıldım.

Tekrar yapıyor, klitorisime emme uyguluyor ve bu beni ağlatıyor. Ağzımı kapatıyorum.

Lanet olsun, ne yaptığını biliyor.

Derek yukarı bakıp, "Bırak uçuşsun bebeğim. Seslerini boğma. Şu anda onları kazanıyorum ve inan bana onları duymak istiyorum."

Tamam, ama bu utanç verici olmak üzere. Çünkü böyle devam ederse otuz saniye içinde boşalacağım.

Ağzıyla klitorisimi çalıştırırken beni bir profesyonel gibi parmaklıyor ve sonra serbest eli yılan gibi kıvrılıyor ve meme ucumu acı noktasına kadar sıkıştırıyor. Ama şu anda başıma gelen her şey yüzünden şikayet etmiyorum, bunun yerine patlıyorum, başım yastığa çarparken "Omigod!" Diye bağıriyorum. Vücudumun yatağa değen tek kısmı bu, çünkü Derek geri kalanımı havada tutuyor, titreyen bacaklarım hala omuzlarına asılı. Bu o kadar inanılmaz bir his ki, hiç umursamadan güneşe ya da denize doğru uçabilirim.

Ben hala hisler içinde kaybolmuş, cennetsi bir düzleme doğru spiral çizerek yükselirken, onun uzman dili ve parmaklarıyla dolup taşarak utanmadan haykırırken, onun dikkatinin en azından bir kısmı şimdiye kadar kimsenin dikkatini çekmemiş bir deliğe yöneliyor. Bir parmağı -sanırım başparmağı- arka kapıdan biraz içeri kayıyor. Omuzlarından tutarak oturur pozisyona geçiyorum. Donup kaldı ve bana baktı. Başparmağı hâlâ içeride ve sanırım durmasını isteyip istemediğimi anlamak için yüz ifademi değerlendiriyor.

İstemiyorum.

Ağzı ağzıma çarpıyor, başparmağı yine de boşalıyor ama şikayet edemiyorum çünkü üstüme düşüyor, bu yüzden bacaklarım içgüdüsel olarak onun sert ve etkileyici bir parçasını içimde yönlendirmeye yardımcı olmak için uyluklarına sıkıca sarılıyor. Ama o buna güç katıyor ve kalçalarını öne doğru savurarak ben tamamen yüzüstü yatmadan önce sonuma ulaşıyor.

Tanrım, evet.

Ve inanılmaz hissettiriyor. *Bunu* özlemiştim. Bunu çok özlemişim. O iyi donanımlı ve nasıl hareket edeceğini biliyor. Sadece bu değil, hala göz teması var. Sanki rastgele bir hatunla sikişmiyor. Derek beni beceriyor. Benimle. Sanki tüm fantezilerimi gerçekleştirmeye niyeti varmış gibi bana bakıyor.

Bu iyi bir seks. Bu harika bir seks. Bu kesinlikle hayatımın en ateşli gecesi.

Tam da hissetmesini umduğum gibi hissediyor. Doğru. Gerçek gibi. Sanki benim için yaratılmış gibi. Bunun ezici olmadığına çok sevindim. Bunun tam tersi.

Ve daha da iyisi, bu sadece bana ne kadar iyi hissettirdiğiyle ilgili değil. Bu aynı zamanda onun daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde bu işin içinde olmasıyla da ilgili, çünkü coşkusunu görmek çok kolay. Belki de daha önce hiç bu kadar dikkat etmediğim içindir, *bilemiyorum* ama Chloe Turner'a kesinlikle hayran olduğumu biliyorum. Araştırma yaptım. Bu kız hakkında kalın bir raporum var, yani onun hakkında çok şey biliyorum.

Bebekken evlat edinildiğini, tek çocuk olduğunu çünkü on beş yaşındaki erkek kardeşinin o on altı yaşındayken öldüğünü biliyorum. Başkalarına öncelik veren bir bakıcı olduğunu söyleyebilirim. İyi bir işçi. Zeki biri.

Ve daha da önemlisi, fantezileri hakkında beni bu geceyi beklediğinden daha fazla ve istediği ve asla sahip olmadığı her şeyi yapmak için mükemmel bir konuma getiren şeyleri biliyorum. Çabucak bağımlısı olacağı bir şey yapmak için. Ne istediğini ve nasıl istediğini biliyorum. Ve bonus: Ben hepsine varım.

Sıkı amını sikimin etrafında sıkıyor. O kadar sert sağıyor ki, sanki hayatı buna bağlı. Daha önce kimseyi sikmek bu kadar iyi hissettirmemişti. Çıkardığı sesler çok seksi ve sanki bana doyamıyormuş gibi beni öpüyor. Sonunda dizginlerinden kurtulmuş küçük, güzel, vahşi bir hayvan gibi.

Alt dudağına gömülü dişleriyle bakışlarımı karşılıyor ve bu açık mavi gözlerle bakmak bana yeni şeyler hissettiriyor. Söylediğim ve yaptığım şeylere nasıl tepki vereceğini görmek için onlara bakmaya bağımlı hale geldim bile.

Onun içinde olmanın *bu kadar* muazzam hissettirmesini hiç beklemiyordum. Bana bu şekilde baktığı için böyle hissetmeyi. Aramızda hiçbir şey olmadan onun içinde olmak. On altı yaşından beri eldivensiz sevişmemiştim ve bütün o boktan olay babamın yirmi dört yaşındaki sekreterinin sahte bir hamilelik korkusuyla aileye girmeye çalışmasıyla yaşanmıştı.

Bir daha asla eldivenli sevişmeyeceğime dair güçlü şüphelerim var, çünkü ileride kendimi sevişirken görebileceğim tek kadın bu.

Tadına baktıktan sonra ona olan hayranlığımın azalıp azalmayacağını merak ediyordum. Bunun nasıl hissettireceğine hazırlıklı değildim. İçimde uyandıracakları için. Onu sertçe sikerken bile satranç tahtamda işler değişiyor, sikimin ondan çektiği tatlı çığlıkları yutuyorum. Odağım keskinleşti ve eğer onu henüz ürkütmek istemediğim gerçeği olmasaydı, gözümün önünden ayrılmasına *asla* izin vermeyebilirdim.

Dürtülerin geldiğini hissediyorum. Acil dürtüler.

Onu karnına doğru çevirip daha sert sikiyorum. Daha hızlı. Kendimi tutmuyorum. Parmak uçlarım iz bırakacak. Dişlerim de öyle. Ve o buna bayılıyor. *Beni* sevecek. Sadece beni arzulayacak. Ve özlemini çektiği şeyi elde edecek.

Bu düşünceyle saçlarını sıkıca kavradım ve patladım, daha çok hayvan sesi çıkaran bir kükremeye içine boşaldım.

Nefesimi tuttuğumda yüzünü inceledim. Kesinlikle doymuş, mutlu ve muhteşem görünüyor. Göğsümü yumruklamak ve ona her şeyimi vermek istiyorum. Onu omuzlarıma almak ve benim olduğunu tüm dünyaya haykırmak istiyorum. Şu anda hiç istemediğim şeyleri istiyorum.

İçimde kabaran bu duygular? Çok büyükler. Onları bastırmak için bir dakikaya ihtiyacım var, bu yüzden ona hemen döneceğimi söyledim ve sonra sıvıştım.

İki dakika boyunca oturma odasının tavandan tabana pencereleri arasında volta attıktan sonra iki şişe soğuk suyla geri dönüyorum. Şişesini yere koyar koymaz tekrar sertleştim, bu yüzden boş su şişemi bir yere attım ve onu yataktan kaldırıp yatak odasının duvarına dayadım, onu orada becerdim, elim boğazını sahiplenici bir şekilde sararken, horozum dölleri damlatan kaygan amına girip çıkıyor. Ve o ağlıyor. Ağlıyor. Korkudan ya da protestodan değil. Duygusal bir şey. Sikimin üzerine boşalırken büyük gözyaşları döküyor.

Bakışlarımız hala kilitli. Ve sonra onu yatağa geri taşıırken bana gevşekçe sarılıyor, henüz neredeyse bitmedi. Bir kez daha boşalana kadar klitorisini ovarken misyoner pozisyonunda onu sikmeye devam ediyorum.

O kadar ıslak ki, sularını ve onu en son becerdiğimden kalan dölleri kıcını yağlamak için kullanıyorum ve sonra onu karnına doğru hareket ettiriyorum, horozumu girişe hafifçe bastırıyorum ve istediğimi alıyorum - direnç.

Yüzünü buruşturdu.

"Durmamı ister misin?" Düşündüğüm gibi bir mucize olmasını umarak soruyorum. "Hayır," diye fısıldıyor. "Sadece... yavaş ol. Dikkatli ol."

Çok haklı. Öyle.

Parmaklarımı klitorisine bastırıyorum ve sikimi başının hemen yanından içeri sokarken küçük daireler çiziyorum.

Siktir, çok sıkı. Ve ateşli.

"Sorun yok, Chloe. Yavaş gideceğim. İyi misin, bebeğim?" Çarşaflarımı sıkıyor ama başını sallıyor.

"Rahatla bebeğim," diye fısıldıyorum. "Sana çok iyi bakacağım. Seni çok iyi hissettireceğim. Tamam mı?"

Biraz daha ilerliyorum, ilerledikçe o sıkı halkanın sikimi sağdığını hissediyorum.

Gıcırıyor ve sıkıyor, ben de yavaşlıyorum.

"Rahatla, güzelim. Rahatla." Avuçlarım sırtında bir aşağı bir yukarı kayıyor. Vücudu biraz gevşiyor. Daha fazlası için hazır. Daha da ileri gidiyorum.

Yavaşça nefes veriyor.

"İşte oldu. İyisin, bebeğim. Çok iyi gidiyorsun. Kahretsin, inanılmaz hissediyorsun. Bunu biliyor musun?"

İnliyor.

Tamamen oturdum. "İşte böyle. Al bakalım. Her santimimi alıyorsun, Chloe. İyi hissediyor musun?"

Tekrar inliyor, sonra kalçalarını biraz döndürüyor. Hareket etmem için hazır.

"Bu sıkı, ateşli deliği daha sert sikmeme hazır mısın Chloe?"

"Mm hm," diye inliyor, yastığı ısıyor.

Orta parmağımı amının içine sokup kıvırıyorum. Sarsılıyor.

"Siktir, sen çok iyi bir kızsın." Omzunu öpüyorum ve sonra tamamen gevşeyip teslim olurken hızlanıyorum.

Sırtını, boynunu ve omuzlarını öperken, iki parmağımla g-noktasına defalarca bastırırken o sıcak, dar deliği beceriyorum.

ÇarşafLARımın içine.

Adımı mırıldanırken omzunu ısııyorum; kendimi muzaffer hissediyorum.

Seks fantezileri blogunda (bir buçuk yıldır güncellemediği) hiç anal yapmamış olmasına rağmen bu fikri ilgi çekici bulduğunu okudum. Arkadaşıyla aralarında geçen, yüzüğünü taktığı adamın vanilya ya da mevsimsiz bir kumpir olduğu hakkındaki konuşmaya bakılırsa... fazla seks dürtüsü olmadan... Bu tatlı küçük kıcı ilk alanın ben olduğumdan eminim. İtiraz yok. Korkunun benim ısrarımla güvene dönüşmesine izin verdi. Ben onun kıcını sahiplenirken o sadece pes etti ve çarşafLARımın içine adımı haykırdı.

Geri çekildim ve sonra yavaşça bir kez daha köküne kadar sürdüm, orgazmımı titreyerek çıkarırken onun titrediğini hissettim, güzel saçlarından bir avuç aldım.

Kahretsin, bu çok ateşliydi. Çok ateşliydi.

Beynim bir dakikalığına lapa gibi oldu. Vücudundan geri çekilirken yavaşlamam gerekiyor çünkü "Ah, ah, ah" diye inliyor.

"Şşşt," diye onu susturuyorum ve yolun geri kalanını çıkarıp onu ters çeviriyorum, göğsüme bastırıyorum ve dudaklarımı kafasına bastırarak onu kaldırıyorum ve ikimizi de temizlemek için duşa götürüyorum.

Kollarımda gevşemiş, uzun nefesler alıyordu.

Onu başından küçük sevimli ayak parmaklarına kadar yıkıyorum. Uysal, gülümsüyor ve gözleri bana hala aç olduğunu söylüyor. Orada gördüğüm açlık benimkini yansıtıyor. Daha önce hiç başka birinin gözlerine bakıp da beni böyle hissettiren bir şey görmemiştim. Daha önce hiç bu kadar iyi anladığım bir açlık görmemiştim. O da benim kadar bu işin içinde.

Neredeyse benim onun için gittiğim kadar o da benim için gitti. Tam olarak değil ama. Gerisi de gelecek.

Bizi kurulaYıp onu yatağa geri götürüyorum ve sırt üstü yatırıyorum.

"İyi misin?" diye sordum.

Kıkırdıyor, sonra dudağını ısırırken başını

sallıyor. Hay sikeyim. Çok tatlı.

"Kı p ı r d a m a ," diye emrediyorum ve dizlerimi yatak başlığına bastırarak yüzüne doğru tırmanıyorum.

Bana şaşkınlıkla bakıyor ama itiraz etmiyor.

"Küçük tavşanımın güzel ağzını sikeyeceğim," diye öğüt veriyorum. "Diğer tatlı küçük deliklerine kendine gelmeleri için bir dakika ver."

Dudaklarını yalayıp kendini hazırlarken gözleri hevesle parlıyor.

"Benim mükemmel kızım," diye övüyorum ve parmaklarımın arkasını elmacık kemiğinin üzerinde gezdirirken erimesini izliyorum.

Yavaşça onun hevesli, tatlı ağzına verirken sikim hiç olmadığı kadar sertleşiyor. İki eliyle kığımın yanaklarını kavırıyor ve ben yarısına kadar girerken aç bir şekilde ağzını açıyor. Sikimin etrafında yutkunuyor ve ben daha derine iniyorum.

Ağzını yavaşça, nazikçe becerirken gözleri yüzüme yapışmış, geri çekilmeden önce yolun üçte ikisini içeri sokuyorum, ta ki beni daha da yakına çekerek beni şaşırtana kadar, ellerim kış yanaklarımda sıkılaşıyor, beni köküne kadar almayı başarırken tırnaklarını etime kazıyor, hepsini istediğini gösteriyor. Tıkanıyor ama kurtulmaya çalışmıyor.

Başlama zamanı. O bunu istiyor. Vücut dilindeki ve özellikle gözlerindeki her şey bana geri çekilmememi, gusto için gitmemi söylüyor.

Ben de yapmadım.

Saçlarından bir avuç aldım ve hızımı arttırdım. Çıkardığı öğürme sesleri müzik gibi çünkü gözleri sulanırken, tamamen teslim oluyor, kalçalarımı tekrar tekrar ileri doğru sallayıp tatlı ağzını doldururken her şeyimi alıyor.

"Bak ne kadar da güzelsin, yarağımınla böyle dolusun Chloe. Şu anda nasıl görüldüğünü asla unutmayacağım."

Gözleri benim üzerimde, ona tam, istekli, aç bir teslimiyet gösterdim. Ben yüzünü ıslatmaya devam ederken, o diliyle, höpürdeterek, emme uygulayarak katıldıkça teslimiyet katılıma dönüşüyor. Ve şimdi küçük cadalozun parmak uçları kış deliğimi ovuyor ve kışıma baskı yapıyor. Bu, yükümü o kadar sert üfleme neden oluyor ki inlerken lekeler görüyorum, alnımı duvara bastırıyorum. Boğuluyor. Geri çekiliyorum ve nefes nefese kalmış bir halde öksürürken oturmasına yardım ediyorum.

Bir avuç saçıyla alnını göğsüme doğru çekiyorum, "Sikeyim Chloe," diye iç geçirdikten sonra çenesini tutup gözlerinin içine bakabilmek için eğiyorum. "Siktir, bebeğim." Sert bir nefes veriyorum ve sonra yana doğru hareket ediyorum, bacaklarım yatağın kenarından sarkıyor, saçlarını tutarak onu öne doğru itiyorum, sonra ensesinden tutarak kucağıma sürüklüyorum. Sağ elimi sonuna kadar geri çekiyorum ve çıplak kışına sert bir tokat indiriyorum.

Kıç tokatla sarsılıyor ve haykırıyor, çenesindeki tükürük ve dölleri çarşafına bulaşıyor.

Elimi yanaklarındaki pembe el izine hayran kalacak kadar hareket ettirdikten sonra üç parmağımı sıırıslam ıslak amına sokuyorum.

Homurdanıyor ve çarşaflarımı sertçe yumrukluyor, yüzü kalçamda, küçük dili sikimi yalamak için öne doğru fırlıyor. Parmaklarımı çekip kıcını tekrar tokatlıyorum ve "Bacaklarını iyice aç Chloe. Hemen şimdi. Bana ait olanı göster." Onu yatağın altına doğru itiyorum ve arkasında dizlerimin üzerine çöküyorum, iyi bir kız gibi bacaklarını açıp yatağın ayak ucundaki bankı kavrarken kık yanaklarını iyice açıyorum.

Göt deliği şişmişti. Amcığı sırlısklam. Ham görünüyor. İyi kullanılmış. Nefes nefese. Bunun her dakikasını seviyor.

Bir telefon çalıyor. Benim sesim değil. Çantasından geliyor. Yüzümü kıcının yanaklarına gömüp ağzıma alabildiğim her şeyi höpürdeterek klitorisinden göt deliğine kadar yaladığımda, ona gitmek için hiçbir hareket yapmıyor. Kıcına bir tokat daha atıyorum ve onu sırtüstü çevirip bir ayak yukarı sürüklüyorum, böylece banktan yarı sarmak yerine tamamen yatağa uzanıyor.

Amına sert bir tokat atıyorum ve gıcırdamasına neden oluyorum. Ağzı açık ve ikinci kez tokatlamamı izlerken göz bebekleri şişmiş. Tepki olarak sarsılıyor ama daha fazlasını istemediğini düşünmeme neden olacak hiçbir hareket yapmıyor.

"Bacaklar daha geniş," diye emrediyorum.

Dağınık yatak takımını iki eliyle yumruklayarak uyuyor. Onları gidebildikleri kadar geniş açıyor. Yukarı çıkıyorum ve sertleşmiş sikimi elime alıp klitorisini tokatlıyorum.

İnleyerek benim için eğiliyor.

Sikimle ona tekrar vuruyorum. "Hoşuna gitti mi?" diye soruyorum. Başını sallıyor, gözleri kapanıyor.

"Gözlerini benden ayırma bebeğim," diye emrediyorum ve gözleri itaatkâr bir şekilde açılıyor.

"Çok güzelsin," diyorum ona. "Benim için böyle genişçe yayılmış güzel. Sana vermeyi planladığım her şeyi alıyorsun. Bana ne istersem ver. Çok iyi bir kızsın."

Tekrar inliyor, bana sarhoş gibi bakıyor, sanki ona dünyada istediği her şeyi alacağını söylemişim gibi bakıyor.

Dudaklarım onunkilerle buluşuyor ve tekrar amının içine giriyorum, bu sefer yavaşça, derinlemesine, ağızlarımız birbirine bağlıyken, en azından birkaç saat boyunca içimdeki son yükü dökene kadar pompalıyorum ve pompalıyorum.

Bana ihtiyacı varmış gibi yapıyor. Ve bu çok baş döndürücü. Yaşadığım bu duyguyu hiç istememiştim, böyle bir şeyin varlığından haberim yoktu.

Sırtıma dönüyorum, onu da yanıma alarak üstüme çıkıyorum ve yorganın bir köşesini yukarı çekiyorum, sonra da fiske vurarak dışarı çıkmasını sağlıyorum.

bizi örtüyor. arşafklar yatağın yarısında ve bu normalde beni rahatsız ederdi. Ama bu gece umurumda değil. Onunla sonsuza kadar burada kalabilirim. Üstümde uykuya dalarken amına, götüne ve boğazına dölleri akıyor. Hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti.

Gözlerim ay ışığında vücudunun üzerinde geziniyor ve göğsümde duran sol eline takılıyor. Nişan yüzüğünü biz spor salonundan çıktıktan bir süre sonra çıkarmıştı. Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Ve muhtemelen uğursuz görüldüğünü biliyorum. İyi bir sebeple.

Çalan telefonumun boğuk sesiyle uyanıyorum.

Kendimi zombi gibi hissederek tek gözümü açmayı başardım.

Önümdeki keskinleşen görüntüsüne bakıyorum. Geniş, kaslı bir gövde.

Derek Steele.

Yan yatmışız, başım çenesinin altında, vücudumun büyük bir kısmı onun vücut ısısına yapışmış. Biraz geri çekildim. Her iki kolu da beni sarıyor, böylece kollarından biri şu anki yastığım oluyor.

Birçok yasadışı görüntü aynı anda tüm duyularıma saldırıyor. Dün gecenin görüntüleri.

Bana yaptığı şeyler. Benim ona yaptıklarımın. Yani. Çok. Lanet olsun.

Hatırladıkça midem bulanıyor. Dün gece seksi yapılacaklar listemdeki birkaç kutuyu işaretledim. Karnım bir dalış daha yapıyor. Vay canına, çok pis bir seksti. Sürekli devam etmesine rağmen her dakikası harikaydı. Hiç sıkılmadım, hiç monoton hissetmedim, bitmesini istemedim.

Bu oda ışıkla doluydu, bu da bütün gece kaldığım ve ölü gibi uyuduğum anlamına geliyor. Sonrasında gitmemi istedi mi? Bir ilişkinin görgü kurallarını bilmiyorum.

Eğer gitmemi isteseydi, muhtemelen sonrasında bana sarılmazdı. Bana sarılmaktan fazlasını yaptı. Beni bir bebek gibi kundakladı. Göğsünde uyuyakalmışım, kolları beni sarmış ve aylardır uyuduğumu hatırlamadığım kadar derin uyumuşum.

Telefon durdu ve Alannah olduğunu tahmin ediyorum çünkü dün gece telefonuna oldukça ağır bir bomba bıraktım ve iki saatten çok daha fazla oldu. Muhtemelen final turumuzun ortasında aramıştı.

Komik... çünkü geçen hafta sonu Cumartesi günü onun evindeyken bana eğer akıllı olsaydım Derek Steele'i koridor geçişi malzemesi olarak takip edeceğimi söyledi. Zengin. Seksi. Muhtemelen bir kez yapmaktan mutlu olur ve asla telefon numaramı istemezdi.

Dudağımı ısırdım.

Eminim bunu gerçekten yapacağımı hiç düşünmemiştir.

Ve ben de o teklif ettiğinde bunun bir olasılık olduğunu hiç düşünmemiştim.

Ö

yl Bir keresinde ona numarasını verdiğini bana kesinlikle söylememişti.

e. Birden sırtüstü döndüm ve onun sıcak, sert vücuduyla kaplandım.

Bay Hall Pass, bileklerimi yatağa sabitliyor ve bir hamlede içime giriyor.

Ooh.

Gözlerimiz kilitlendi.

Onunkiler uyuklu. Seksi. Ve her zamanki gibi karşı konulmaz. Görünüşe göre Bay Hall Pass göz temasını seviyor. Ve bu delicesine çekici.

Çenesi ve yanakları hafif kirli sakallarla kaplı ve bu iyi görünüyor. Saçları dağınık ve bu da iyi görünüyor. Aldığımız duştan sonra taramadan ıslak bir şekilde uyuyakaldıktan sonra saçlarımın nasıl göründüğünü hayal edebiliyorum. Dün gece parmaklarını saçıma doladıktan ve onu bir tutamak olarak kullandıktan sonra.

Ateşli.

Belli ki burada uyuduğum için kızgın değil, kesinlikle benimle işi bitmemiş. Dün gece beni kaç kez boşalttığının sayısını unuttum; o kaç kez boşaldı. O çok boşaldı, ama ben iki ya da üç kat daha fazla boşaldım.

Ve işte gözlerini açar açmaz beni tekrar beceriyor. Böyle bir dayanıklılığa sahip bir adam benim aşına olduğum bir şey değil.

Bacaklarım acıyor. Aletini koyduğu her yer acıyor.

Ve ben biraz şok oldum. Sanki bir kopya kağıdı varmış gibi. Elinde fark etmediğim notlar vardı. Beni neye dönüştüreceğini anlatan mermi noktaları. Panikle aklıma bir şey geldi. Alannah ona ulaştı mı?

Zihnim hızla çalışıyor ve bunu düşünürken bir an için lekeler görüyorum.

Ona bir sürü sapıkça şey için eriyeceğimi mi söyledi? Boğazımı tutarken beni becermesinin hoşuma gideceğini mi söyledi? Bana patronluk taslamasını mı söyledi?

ve beni becerirken edepsizce konuşuyor muydu? Kuru büyümün bozulmasına ne kadar çok ihtiyacım olduğunu ve ne yaptığını gerçekten bilen biriyle koridor geçişini kullanmam için ona bilgi verdi mi? Bu yüzden mi bu işin peşine düştü? Şu anda burada olmamın sebebi Alannah mı?

Ağzı benimkinin üzerinde, benden derin bir içki alıyor ve beni ana geri getiriyor. Zihnim müdahaleci düşünceler yerine hislerle meşgul oluyor ve kollarımı ve bacaklarımı ona dolayarak zevk almaya başlıyorum.

Ama çok geçmeden aklıma başka düşünceler gelmeye başlıyor. Adam sabah dişlerini fırçalamadan beni öpmezdi, özellikle de dün gece döl yuttuğum gerçeğini göz önünde bulundurursak. Nefesi kokan erkekler tarafından öpülmüştüm, bu yüzden Adam'ın bu özelliğini hep takdir etmişimdir. Ama Derek'in tadı sabah ilk iş harika oluyor. Dün geceki tadı kadar güzel. Beni öpüşüne bakılırsa, benim de tadım hiç fena değil.

Dün gece dilinin nerede olduğunu düşündükçe daha fazla hayal canlanıyor gözümde. Ben onun üzerine indikten sonra beni nasıl öptüğünü. Neyse ki bir tur daha atmadan önce ikimizin de kıcını temizlemeyi akıl etti. Beden diliyle ona binmemi söyleyerek sırtına doğru hareket etmeden önce birkaç dakika boyunca tekrar tekrar içime daldığında karnım düşüyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve vücudumun ağrmasına rağmen elimden geleni yapıyorum. Yarım yılı aşkın süredir yaptığım ilk spor salonu antrenmanı ve sabahın erken saatlerine kadar hayatımın en enerjik seksi arasında bunu nasıl yaptığımdan bile emin değilim.

Uzuvlarımın uyuşması uzun sürmüyor. Ben irkilip yavaşladığımda, Derek hiç vakit kaybetmeden bizi yuvarlıyor, bir şınav çekiyor ve sonra beni karnıma çevirebilmek için içimden kayarak çıkıyor. Tekrar sertçe giriyor ve beni çığlık attırıyor.

Dudakları kulak mememe gidiyor ve onu dişlerinin arasına alırken, "Bu sesi tekrar çıkar" diyor.

"Bana yaptırmaya ne dersin?" diye karşılık veriyorum, nefes nefese.

Sinsice kıkırdıyor ve tam olarak bunu yapıyor. Sanki bir yarıştaymıştık gibi tekrar tekrar içime giriyor. Ve ikimiz de kazanıyoruz çünkü onun ağırlığı altında, teninin benimkini tokatlarken çıkardığı günahkâr sesin ortasında çözülmeye çok yakınım. Ve bu hiç de iyi hissettirmiyor. Uzunluğu, çevresi ve dönen kalçaları.

Ve şimdi *ooh, bonus* diye düşünüyorum çünkü parmakları klitorisimi bulana kadar kalçamın altından kayıyor ve patlaması uzun sürmeyen sihirli düğmemi çalıştırıyor. Görkemli bir şekilde patladığımda, karışık bir dizi inilti

Birkaç dakika sonra yatağın içine sesli harfler, başka bir uyku için hazırım. Ve vajina hastanesi, eğer böyle bir şey varsa, çünkü benimki muhtemelen bu noktada kıyılmış et gibi görünüyor.

Yine de işi bitmedi. Uzun süre içime girmeye devam ediyor. "Bir tane daha," diye homurdanıyor boynumun arkasına ve parmakları beni tekrar bul.

İçimde bir tane daha olduğunu sanmıyorum. Sonuncusu oldukça muhteşemdi. "Sorun yok," diye teklif ediyorum. "Ben iyiyim. Sen devam et." O eve getirirken tutunmak için çarşafı sıkıca tutuyorum.

"Nuh uh. Sen de," diyor ve sonra bir elinde klitorisim, diğerinde göğsüm var ve kalçalarını döndürürken dişlerini boynuma biraz batırıyor, bacaklarımın arasında daha fazla sihir yaratıyor, her yerde olmasını sağlıyor.

Tamam, belki içimde bir tane daha vardır. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da. Boğazımı emdiğini fark ettiğimde neredeyse oradaydım.

Panikledim. "Isırık yok!" Talep ediyorum.

Boynumu bırakıyor, beni sırtüstü çeviriyor, sonra amıma kadar öpüyor ve her türlü emmeyle bana daha olağanüstü bir kafa veriyor. Bu iyi bir şey. Çok iyi. İsterse tüm gün boyunca *orami* emebilir. Ve bunu yaparken kalın sikini yumruklamasını izlemek de güzel.

Ve bu ikisinin bir kombinasyonu ile birlikte her şeyin sona erdiğini bilmek beni tekrar uçurumun kenarına götürüyor.

Çünkü bu delicesine ateşli adam, kendini yumruklarken en iyi yemeği yiyormuş gibi beni yiyor ve bu görüntü pornografik olmanın ötesinde. Bu yüzden, gelecekte kişisel bakım sırasında kesinlikle başvurmak isteyeceğim türden bir görüntü olduğunu bilerek hafızama kazıyorum.

Yeryüzüne inerken beni tekrar karnıma çeviriyor ve tekrar içime giriyor. Saçlarımı nazikçe bir tarafa tarıyor, boynumu öpüyor ve bir, iki, üç kez sokuyor ve sonra dördüncüsünde içime dökülüyor, boğuk, seksi bir tonda adımı inliyor.

Kalbim fazla mesai yapıyor ve nefesimizi tutarken onunki de öyle hissediyor.

Derek boynumu öpüyor ve sonra seksi, derin sesiyle "Benim küçük tavşanım kahvaltıda ne ister?" diye soruyor.

Rekor kıran bir an. Kahvaltı.

Gündüz vakti. Gerçeklik.

Bunu ben yaptım. Koridor kartını kullandım. Bunu gerçekten yaptım. Ve bu... *Vay canına.*

Her şey kafama dank edince birkaç kez göz kırdım.

Burada batmasına izin veremem. Bunu evde yapmalıyım.

Eve gitmeliyim. Eve gitmeli ve önümüzdeki yirmi dört saati yalnız geçirme fırsatını değerlendirmeliyim. Süreç. Bu konuda, yaptığım şey hakkında ne hissettiğimi bulmalıyım. Chloe Desiree Turner olarak nişanlımdan izin alıp bunu kullandığım gerçeği hakkında. *Gerçekten* kullandım. İlk kez anal bile yaptım. Ve orası ağrıyor olsa da, bu konudaki merakım sonunda tatmin oldu ve kesin olarak bildiğim bir şey var - anal çok ateşli! En azından Derek Steele ile öyle... Birçok kadının ilk seferlerinin berbat olduğundan şikayet ettiğini duydum. Benim için değil.

Ama teknik olarak konuşursak, koridor geçiş kurallarını çiğnedim mi? Çünkü Derek'le birden fazla kez oldu. Bir kereden çok daha fazla. Aslında iki farklı takvim tarihinde. Ama bunun teknik olarak tek bir seans olarak sayılabileceğini düşünürsem belki de bu sayılmaz. Yatıya kalmanın bir boşluk mu olduğunu yoksa kendimi mi kandırdığımı düşünerek dudaklarımı ısırıyorum.

Üzerimden yuvarlandı ve şimdi beni izliyor. İfademi okumaya çalışıyor. Ben de onunkini nasıl okuyacağımı bilemiyorum çünkü o sıcaklık gitmiş. Yüz ifadesi neredeyse buz gibi. Çıkışımı planlamaya çalıştığımı görüyor mu?

Kahvaltıya kalmalıyım. Bunu onunla iyi bir notla bitirmeliyim. Ne de olsa benim spor salonuma katıldı ve benim sevdiğim çorbacıya gidiyor. İş çıkışı içki içmek için en sevdiği yer olduğu için Alannah'yı iş yerinde görmesinden bahsetmiyorum bile.

Ve... dün gece inanılmazdı. Beklentilerimin ötesindeydi ve onunla bu zamana kadar yaşadığımız etkileşimlerden sonra, yatakta nasıl olabileceğine dair büyük beklentilerim vardı. Bana kesinlikle hayatımın en ateşli gecesini yaşattı.

Ama yakında gitmem gerek. Deşarj olmalıyım. Tüm bu olanlarla ilgili duygularımla başa çıkmalıyım. Kaslarım ve zavallı popom için Epsom tuzu banyosuna girmeliyim. Ayrıca, kaçırdığım tüm seksleri düşünün ve aktif olarak böyle daha fazla seks aramak isteyip istemediğimi düşünün. Ya da istemediğimi. Böyle şeyler yaparken Adam'la yaşamayı ve onunla bir hayat kurmayı sorun edip etmeyeceğimi.

Sonra Adam'la bir konuşma yapacağım ve o da benim bunu yapmamla ilgili ne hissettiğini değerlendirecek. Bunu yapmam bir şeyleri değiştirecek. Kesinlikle değiştirecek.

Çünkü ya bana karşı tavrını değiştirecek ve ilerleyeceğiz ya da... Zaten biliyorum ki sonsuza kadar görmezden gelinmeye ve ihmal edilmeye katlanmayacağım. Ondan vazgeçmek beni kötü bir insan yapsa bile bunun hayatım olmasına izin veremem. Adam'dan vazgeçersem, önce o bizden vazgeçtiği için vazgeçmiş olurum. Çünkü aşık olduğum Adam'ın benim yarım bir hayat yaşamamı istemeyeceğini düşünmek istiyorum. Bunu onun için istemeyeceğimi biliyorum. Bu yüzden hem mantıklı ve gerçekçi hem de kalpten kalbe bir konuşma yapmanın bir yolunu bulmalıyım. Kalpten kalbe, beyinden beyine, birlikte bir geleceğimiz olup olmadığını anlamak için.

Yaşadıkları için dünyadaki tüm empatiye sahibim, ancak bugünlerde işlerin bu şekilde olması, kalıcı olarak birlikte yaşamamız olamaz.

Beni reddetmek bir alışkanlık haline gelmiş gibi hissediyorum ve alışkanlıkları kırmak zor olabilir. Paspas muamelesi görmenin kendi alışkanlığım olmasına izin vermeyeceğim. Arkadaşlarının ve ailesinin yanında mutlu görünüyor ama sadece ikimiz olduğumuzda mutlu değil. Ve sonsuza kadar böyle yaşamayacağım. İçimdeki hayatı ve neşeyi emecek.

Şu anda çok fazla şey hissediyorum. Ve burada bir şeyler hissetmeye başlamak istemedim. Ama ilişkimle ilgili beni korkutan ani bir netlik hissediyorum. Çok fazla şey hissediyorum.

Görünüşe göre şu anda kalbimi koluma takmış durumdayım - ya da çıplak olmasaydım öyle olacaktı - çünkü Derek'in gözleri zihnimi okumaya çalışır gibi yüzümü inceliyor.

Uzanıp parmaklarını saçlarımın arasından şefkatle geçiriyor, buzlar çözülüyor ve şöyle diyor: "Hey, bana geri dön. O sorunlar bekleyebilir."

"Özür dilerim," diyorum başımı sallayarak.

Eğiliyor ve beni öpüyor. Tatlı, nazık bir öpücük. Ve biraz... uygunsuz hissettiriyor. Sanki vites değiştirmem gerekiyormuş gibi.

"Tuvalete gitmem lazım," diye anons ediyorum. "Kahve iyi olurdu. Yemek konusunda titiz değilimdir. Zahmete girmek zorunda değilsin ama eğer... uh... gerçekten istiyorsan, ne yapmak istersen ben varım." Omuz silkiyorum ve ondan uzaklaşıyorum, yükselirken vücuduma sardığım bir çarşafı da yanıma alıyorum.

Bu lastikli çarşaf. Yatağı tamamen boşaltmış ve yatak örtüsünün üzerinde uyumuştuk.

"Alçakgönüllülük için biraz geç değil mi?" diye soruyor yüzünde ciddi bir ifadeyle, ben çarşafın köşeleriyle oynarken.

Gerginlik benim kıkırdamamla bozuldu. Kahkahama muhteşem bir sırtışıla karşılık veriyor ve ben utanarak banyoya doğru koşuyorum ama o gülerken omzumun üzerinden bakıyorum ve omzum kapının pervazına çarpıyor. Çıplak bir şekilde yan yatmış beni izlerken milyar dolarlar kazanmış gibi görünüyor. Ama sakarlığımı görünce gülümsemesi kayboluyor.

"Dikkatli ol," diye uyarıyor.

"Tüh," diye takılıyorum ve ona bir gülümseme gösteriyorum.

Bir morluk. Bana lanet bir morluk yaptı. Onu zamanında durdurduğumu sanmıştım ama hayır. Silik ama ne olduğu çok belli. Ve Derek şu ana kadar olgun bir yetişkin gibi görünüyor, bu yüzden böyle bir ergen hareketi yapmasına şaşırdım.

Boynumun altında ve Alannah'nın vesayeti sayesinde kapatıcı konusunda yarı profesyonelim, bu yüzden idare edeceğim. Ama bundan memnun değilim çünkü bunu saklamak Adam'ı aldatmak gibi gelecek ve istediğim hiç de bu değil.

Kalçalarım da beni kavradığı yerde morumsu morluklar var. Acımıyorlar ama buradalar, gün gibi ortada.

Banyodan çıkarken el çantamı yatağının ayak ucundaki bankın altında yerde buluyorum ve saçımı at kuyruğu yapmak için bir saç bağı çıkarıyorum. Yerdeki yatak takımlarını karıştırıyorum ama kıyafetlerimi bulamıyorum. Yatak takımlarının dağınıklığı arasında dün gece giydiği gömlekten başka bir şey yok, ki bu hiç mantıklı değil çünkü ilk geldiğimizde kapının yanında çıkarılmıştı ve oraya atıldığına yemin edebilirim.

Onun gömleğini giydim. Bana büyük geliyor, bu yüzden bir nebze mütevazılık için yeterli.

Yatağını düzeltme isteğime karşı koydum, nasıl olsa çarşafı değiştirir diye düşündüm. Ya da bir hizmetçiye yaptırır. Dün gece onları kirlettiğimiz kesin.

Ayrıca, burada yaşıyorum ve evdeki hizmetçim gibi koridordaki hizmetçim olmaya ihtiyacım yok.

Bu düşünce kısa bir an için içimde titreşiyor ve bunu kabul ediyorum. Evet, son zamanlarda kendimi yatılı hizmetçi gibi hissediyorum. Evim büyük değil ama alanımın temiz ve düzenli olmasını seviyorum. Dağınıklıktan nefret ederim. Standartlarım var ve meşgulüm, bu yüzden belki de haftada bir derinlemesine temizlik için birini çağırmanın zamanı gelmiştir, çünkü Adam tüm bunları yapabilecek gibi değil.

Yine de, kullandıktan sonra eşyaları kaldırmak gibi *yapabileceği* şeylere biraz katkıda bulunmaya başlarsa, temizlik hizmetine bile gerek kalmayabilir. Onun küçük bir yardımı bile fark yaratabilir.

Bir hafta sonu bizde kaldığı ilk seferde şakayla karışık Dinozor Barney'nin *temizlik* şarkısını söyledim. Etrafı toplarken şakaymış gibi güldü ama üniversitedeyken yarı zamanlı olarak bir kreşte çalışmışım ve bu şarkı küçük çocukların eşyalarını kaldırmasını sağlamakta çok işe yarıyordu. Yarı ciddi dim çünkü Adam her ne kadar gayet iyi toparlıyor gibi görünse de, sanki ben daha en başından beri varsayılan temizlik rolüne uyuyordum. Ve ben böyle biri değilim. Ya da... değildi. Her iki ebeveynin de çalıştığı bir evde büyüdüm ve annem eve gelip her şeyi yapmak zorunda değildi. O ve babam sırayla yemek yaparlardı ve yeterince büyüdüğümüzde ben ve kardeşim de bu rotasyona dahil olduk. Hepimiz yemek yapar, hepimiz temizlik yapardık. Kız işleri ve erkek işleri diye bir şey de yoktu. Babam bana kar küreme makinesini ve çim biçme traktörünü kullanmayı öğretti ve kendi gömleklerini ütüledi. Bryan gerçekten hastalanana kadar. Sonra bir süre her şeyi ben üstlendim. O eski düşüncelerden sıyrıldım.

Adam ve ben eve taşındığımızda şu robot elektrikli süpürgelerden aldık ve paspas işlerine ben yetiştirebiliyorum. Hava temizleyicili fırınlarımız var, bu yüzden toz almak idare edilebilir, ama belki de onun çamaşır yıkamaya katılmasının zamanı gelmiştir. Sabahları tıraş olduktan sonra lavaboyu silmesini istemek çok mu fazla olur? Diş macununu lavaboda bırakmamasını istemek? Zaten mutfığa geldiğinde bulaşıkları ofisinden çıkarmasını? Ofisine giderken kucağına atıştırmalıklar sığdırdığını gördüm, neden ben onları temizlemeye karar verene kadar birikmelerine izin vermek yerine dışarı çıktığında kirli bulaşıklar için aynı kucağı kullanmıyor?

İlişkimde kendimi o kadar ihmal edilmiş hissediyorum ki, daha önce bu kadar önemsemediğim şeyler hakkında acı ve dar görüşlü hissetmeye başladım.

Ve işte buradayım, hala pasaportumun dairesinde, önemsiz düşüncelerin istila etmesine izin veriyorum. Bu düşünceleri bir kenara itip çantamı alıyorum ve Derek'in odasından çıkıyorum.

Üzerinde sadece bir çift dar, mavi boxer külot varken yumurta kızartıyordu. Merhamet!

Beni onu süzerken yakaladı. Ağzımı kapatıyorum ve gülümsüyorum.

"Kahve?" Tek servislik kahve makinesini işaret ediyor. "Oraya senin için bir fincan koydum. Çekmecede bir sürü seçenek var."

Çantamı yere bırakıyorum ve kahve makinesinin altındaki çekmeceyi çekiyorum, çeşitli çay ve kahve seçenekleri ortaya çıkıyor. Koyu kavrulmuş bir Kolombiya kahvesi seçiyorum.

ve kahve makinesinin kapağını açıyorum.

"İyi seçim," diyor ben kahve makinesinden aynı kullanılmış kapsülü çıkarıp yenisini koyarken.

Kupasından bir yudum alıyor ve dikkatini cıvrıttığı yumurtalara geri vermeden önce eğilip beni çabucak öpüyor.

Etrafıma bakarken benim de beynim biraz karışmış gibi hissediyorum.

Gün ışığında da burası kesinlikle bir şirket dairesi / otel süiti hissi veriyor. Biraz steril. Ama tertemiz ve ışığa boğulmuş, bu da güzel.

Demleme düğmesine basıyorum ve "Ah, kıyafetlerim nerede?" diye sormadan önce birkaç dakika kahvenin bardağa dökülmesini izliyorum.

"Senin için çamaşır makinesine attım," diyor. "Muhtemelen buna gerek yoktu."

Omuz silkiyor. "Yoksa gömleğimi giydiğinde sana nasıl hayran olabilirdim? Seni gömleğimin içinde uyukulu ve sevimli görmek fantezinin bir parçasıydı." Güldüm.

"Kaçmaya hazır gibiydin, çamaşır yıkamanın seni en azından bir saat daha burada tutacağını düşündüm." Omuz silkiyor.

Dudağımı ısıriyorum ve parmağımı ona doğru sallıyorum.

"Ee? Kaçmaya hazır mısın, küçük tavşancık?" diye soruyor ve aniden bir kolunu belime dolayarak beni kendisine doğru çekiyor.

Yüzümü buruşturuyorum, avuçlarımı göğsüne koyarak darbeyi yumuşatmasını umuyorum. "Um... dün gece hakkında mı, Derek? Konuşmalıyız."

Başını arkaya atıyor ve beni bırakıp ocağı kapatırken, tavayı hareket ettirirken ve ekmek kızartma makinesinin düğmesine basarken gülüyor. "Dur tahmin edeyim," diyor, "genelde böyle şeyler yapmazsın."

Başımı salladığımda yüzümü bir sıcaklık kaplıyor. "Hayır. Asla."

Bu adam dün gece vücuduma tamamen yeni olan şeyler yaptı. Popo deliğimin bir daha eskisi gibi olacağından emin değilim. Ama yaptığı her şey hoşuma gitti. Hem de çok. Sonunda iştahı benimkiyle eşleşen biriyle seks yapıyormuşum gibi hissettim. Ve o bunu aştı, beklentileri aştı. Ama bunun ne kadar inanılmaz olduğu üzerinde durmama izin veremem çünkü bu daha fazlasını istememe neden olabilir.

Ve buna izin yok.

Tezgâha yaslanıp bir süre bana baktı. Hâlâ gülümsüyordu. Ve hala çok ama çok çekici. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim."

"Bunu sana Alannah mı yaptırdı?" diye sordum.

Dudaklarını ıslatıyor ama hemen bir şey söylemiyor, ben de konuşmaya devam ediyorum. "Bazı şeyler yaşadığımı biliyor, bu yüzden onun yapmış olması beni şaşırtmaz. Merak etme, eğer yaptıysa kızgın falan değilim."

Bekliyorum. Bana hiçbir şey söylemedi.

"Beni tahmin etmeye devam mı edeceksin?" diye soruyorum.

"Kimse bana bir şey yaptıramaz Chloe. Ve hayır, arkadaşın Alannah'yla senin hakkında konuşmadım."

"Oh," diye fısıldıyorum.

Kahvesini yudumluyor, sonra dolabın kapağını açıp iki tabak getiriyor. Çırpılmış yumurtaları ikisine bölüştürmesini izliyorum. Çoğunlukla boş olan buzdolabına uzanıyor ve mağazadan alınmış küçük bir meyve tepsisi ile bir şişe portakal suyu çıkarıyor.

Çatal bıçak ve peçeteleri hazırladığı masaya doğru ilerlerken kaşlarımı çatıyorum.

"Yumurtalarınız için ketçap?" diye soruyor. Burnumu kırıştırıyorum.

"Eww." "Tanrıya şükür," diye mırıldanıyor.

"Hm?"

Gülümsüyor. "Sadece buna dayanamıyorum. Yumurtalarını bu şekilde bozmanı izlemek zorunda kalmayacağıma sevindim."

Alay ediyorum. "Dün gece orada yaşanan rezilliği düşününce biraz ironik değil mi?" Başparmağımı omzumun üzerinden geçiriyorum.

"Hayır," diye reddediyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Bana kalırsa dün gece yaptıklarımızın hiçbiri çirkin değildi. Sana aşağılayıcı gelen bir şey oldu mu?"

Şaşırdım. Yanaklarıma bir sıcaklık yayılıyor ve başımı sallıyorum. "Hiç de değil."

"O zaman neden söyledin?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Daha önce hiç bu pozisyonda bulunmadım."

Çok uzun bir süre beni inceliyor. Tost makinesi patladığında onun çalışmasından kurtuluyorum. Tezgâha geri dönüp her tabağa iki parça tost bırakırken hafif sinirli görünüyor. Bir bıçak kapıyor ve onları agresif bir şekilde kızartıyor.

"Buzdolabından reçel alır mısın bebeğim?" diye mırıldanıyor ve onları masaya götürüyor.

Buzdolabını açıyorum ve boş olan üst rafta bir kavanoz reçel görüyorum. Buzdolabındaki diğer tek şey kapaktaki bir litre krema ve orta rafta duran bir kutu yumurta ile dolabın kapağındaki bazı çeşniler.

Ortamı yumuşatmak için "İyi reçel seçimi," diyorum. Çünkü sanırım onu kızdırdım.

Karşısına oturuyorum ve tabağıma bakıyorum. Mükemmel çırpılmış yumurta. Mükemmel kızarmış mermer çavdar ekmeği.

Farkına varıyorum.

"Alannah'la benim hakkımda konuşmadığına emin misin?"

diye sordum. "Konuşmadığımı söyledim zaten."

"O zaman çavdar tostunu sevdiğimi nereden biliyorsun?" Gözlerim reçel kavanozuna takıldı. "Ve çekirdeksiz ahududu reçeli?"

"Seviyor musun?" diye soruyor. Ve gözlerinde ışık var. Sanki bir sırrı varmış gibi. Kaşlarımı çatıyorum.

"Fazla düşünme, küçük tavşanım. Sadece tadını çıkar."

"Beni tanısaydın her şeyi fazla düşündüğümü bilirdin," diye şaka yapıyorum, sonra kalkıp kahvem kremasını almak için buzdolabına gidiyorum. Bardağıma şeker ve krema ekleyip karıştırdıktan sonra masaya getiriyorum.

Bana bir bardak portakal suyu doldurdu ve kahvaltısına daldı. Yumurtadan ikinci lokmamı aldıktan sonra ağzımı siliyorum.

"Cidden, Derek. Mermer tost ve ahududu reçeli sevdiğimi nereden biliyorsun?"

"Tesadüflere inanmıyorum tabii ki," diyor. Kahvemden bir yudum alıyorum ve bir süre onu inceliyorum.

Gülümüyor ve tereyağlı tostundan bir ısırık alıyor.

Tostunun üzerinde reçel yok. Bu reçel benim için alınmıştı.

"Alannah seninle iletişime geçmedi mi? Ya da dün gece ben uyuduktan sonra kahvaltı malzemelerini bırakmak için uğramadı mı?"

"Bu onun yapacağı bir şey mi?" diye soruyor parıldayan gözlerle.

Ah. İşte bu kadar.

"Kesinlikle yapardı."

Gülümsemesi genişliyor.

Gözlerimi deviriyorum ve ikinci tostuma reçel sürüyorum.

Sonuçta aç olduğum ortaya çıktı. Sessizce yiyoruz. Ben daha çok onun penceresinden manzarayı seyrediyor ve çıkış planımı düşünüyorum. Ne söylemem gerektiğini. Bu benim için pek de kolay bir konuşma değil. Ben bir

Acemi. Gelecekte böyle şeyler yapacaksam, ne istediğim ve kurallarım konusunda açık ve net olmalıyım.

Bunu gelecekte de yapacak mıyım?

Önce yemeğini bitirdi, hâlâ kahvesini yudumluyor ve ben kahvaltımı bitirirken beni izliyor. Son tost lokmamı da bitirdiğimde ayağa kalkıyor ve tabağını alıyor.

"Ben temizlerim," diye teklif ediyorum.

"Gerek yok," diyor. "Rahatla ve kahveni iç. Biraz müzik ya da haberler mi istersin, yoksa... üçüncü tur mu?"

Kıkırdıyorum. "Bence üçten çok daha büyük bir sayı olurdu, ama aslında gitmem gerekiyor."

"Kıyafetlerin hâlâ çamaşır makinesinde. Şimdi kurutucuya hazır olmalı. Ben gidip değiştireyim. Tahminimce en az yarım saat daha buradasın."

Parmağımı ona doğru salladım. "Tamam. Ama bulaşıkları ben yıkarım."

"Bulaşık makinesi var. Merak etme." Koridorda gözden kayboluyor.

Çantama bakıyorum ve telefonumu kontrol etmeyi düşünüyorum. Buradan çıkana kadar beklemeye karar veriyorum.

Geri döndü ve şimdi üzerinde kalçalarına oturan bir eşofman altı var. Hala gömleği yok. Müzik setini kısık açıyor. Bir *Jackson 5* şarkısı çalarken yemek masasından kahve fincanlarımızı alıyor, eşleşen sehpaye götürüyor ve yanındaki kanepeye vuruyor. Ben hâlâ mutfak adasının arkasındayım, ocağı siliyorum, bezi durulayıp sıkıyorum ve çift lavabonun arasındaki çıkıntının üzerine seriyorum.

Ellerimi kurulayıp kanepeye doğru ilerlerken, oturmadan önce popomu örtmek için kazağının arkasını çekiştirirken gözleri yoğun bir şekilde üzerimde.

Yüzümü ona dönmek için yana doğru dönüyorum, gömleğimi onu uygunsuz bir şekilde göstermeyecek şekilde ayarlıyorum.

"Dün gece harikaydı, Derek," diyorum gözlerinin içine bakarak. O da yanlara doğru dönüyor. "Gerçekten öyleydi," diye vurguluyorum.

"Evet," diyor usulca, parmaklarının arkasını yanağımda tatlı tatlı gezdirirken gözleri parlıyor.

Tanrım, bu adam bayıltıcı.

"Ve bu daha önce hiç yaptığım bir şey değil," diye devam ediyorum, "Sıradan bir gecelik bir şey. Özellikle de zaten bir ilişkim varken. Ama... Aslında teknik olarak nişanlımı aldatmadım. Aldatan bir tip değilim. Hem de hiç. I

Aslında bunu yapmak için iznim vardı ve yapıp yapamayacağımı bile bilmiyordum ama sen kendini karşı konulmaz kıldın."

Bu dürüst iltifatın işleri yumuşatacağını umuyorum.

Pozisyonunu biraz ayarlarken dizini kırıyor ve dirseğini kanepenin arkasına dayayıp çenesini avucuna koyuyor. Sabırla devam etmemi bekliyor.

Niyetli bir şekilde kalkıp çantamı almak için tezgâha doğru yürüyorum ve nişan yüzüğümü bulana kadar etrafı karıştırıyorum. Parmağıma geri takıyorum ve sonra ona bakıyorum. Elime bakıyor.

Olduğum yerde kalıyorum.

"Geçen yılın sonlarında nişanlım kötü bir kaza geçirdi. Omuriliği zedelendi ve zor günler geçirdiğini söylemek hafif kalır." Dudaklarımı ıslatıyorum.

Derek görünürde bir tepki vermiyor, ben de konuşmaya devam ediyorum. "O... um... bilirsin..."

"Siktir git," diye bitiriyor sözünü benim yerime, dümdüz bir yüz ifadesiyle.

Bunu sert bir şekilde söylemesi biraz garip geliyor ama başımı sallıyorum.

"Hayır. Yapamaz. O-" "Biliyorum," diyor.

Kaşlarımı çattım.

"Biliyor musun?" Papağan gibi tekrarlıyorum.

Neyi?

"Nereden biliyorsun?" Geri gelip yanına oturarak soruyorum.

Ben yanlışlıkla ona gösterdiğim gömleği düzeltirken o çenesini kaşıyor ve dudaklarını birbirine sürtüyor.

"Tanıştığımız gece mi? Arkadaşınla konuşmanı duydum. Koridor kartı hakkında her şeyi biliyorum."

Oda dönüyor. Kendimi sabitlemek için koltuk minderinin kenarına tutundum.

Devam ediyor, "Barmeni dinliyor ve izliyordum. Hem kulüpten hem de müşterilerden çalışıyordu, bu yüzden hırsızlıkla ilgili kanıt topluyordum ve seninle sarışının konuştuklarına kulak misafiri oldum. Dikkatimi çekti."

Şok içinde göz kırpmıyorum. Tam bir şok.

Alannah'yla aramızda geçen konuşmayı tam olarak hatırlamaya çalışıyorum. Biraz bulanık, ama parçacıklar gözümün önünden geçiyor. Ve bu parçalar boğazıma safra kaçmasına neden oluyor.

Ağzımı kapatıyorum, Derek'in bana söylediği şeyin gerçekliği karşısında mutlak bir utanç duyuyorum.

"Yapma." Öne doğru eğiliyor. "Utanmana gerek yok, Chloe. Bunu duyduğuma sevindim. Tanıştığımıza sevindim. Şu anda burada olduğun için çok mutluyum."

Elime uzandı. Geri çekiyorum ve başımı sallıyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum. "Ne kadarını duydun bilmiyorum ama... Tanrım, çok utandım."

"Hepsini duydum. Ve utanma." Elini bacağıma koydu.

Geri çekiliyorum. Sadece utanmadım. Öfke sistemimi dolduruyor. "Ben... Ben gidiyorum."

"Üzgünsün. Üzülme."

"Bana söylemeliydin," diye suçluyorum. "Kulak misafiri olduğun şeyi biriyle yatmak için kullandın, ama bana söylemeliydin ve kulak misafiri olduğunu öğrendikten sonra bunu yapıp yapmayacağıma benim karar vermeme izin vermeliydin."

Ayağa fırladım. "Ya da hiçbir şey söylemeyecektin ki ben de bu kadar utanmak zorunda kalmayacaktım. Ama hayır. Bunun yerine... sürekli bana rastlıyorsun ve benimle flört ediyorsun ve... ve sen... sen..."

"Chloe..."

"Alannah tüm bunları duyduğunu biliyor mu?"

Başını sallıyor ama sakın görünüyor. Garip bir şekilde sakın. "Bilmiyor. Üzülme."

"Bana üzülmememi söyleyemezsin! Beni gizlice dinledin ve duyduğun bilgileri kendi lehine kullanarak koridor kartını sana karşı kullanmamı sağladın. Aman Tanrım." Şakaklarımı ovuşturarak yürümeye başladım. "Buna inanamıyorum. Çok utandım. Duyduğun şeyleri bir oyun kitabı gibi kullandın. Ne yapacağını biliyordun, değil mi?"

Çamaşır makinelerini aramak için koridorda hışımla ilerlerken kalp atışlarım kulaklarımda güm güm atıyor. Yatak odasının karşısındaki ilk kapıyı kırbaçla açtım. Burası bir misafir odası. Bir yatak, bir masa ve bir de ağırlık sehpası. Tabii ya. Benim spor salonuma katılmasına gerek yoktu. Kapıyı çarpıyorum. Yanında açık bir banyo var. Çamaşır makinesi yok. Onu da çarpıyorum. Yatak odasının kapısının yanında bir çamaşır dolabı ve onun karşısında da başka bir oda var. Bingo. Çamaşır makinesi ve kurutma makinesi, lavabo, tezgah. Kurutucunun on iki dakikası var. Kapıyı açıp kıyafetlerime bakıyorum. Kot pantolonum hâlâ çok nemli. Kahretsin! Kapattım ve *başlat* tuşuna bastım.

Odanın kapısını hâlâ içindeyken kapatıyorum ve kapıya yaslanıp uçuşan saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyorum.

Gözyaşları geliyor. Tabii ki geliyorlar. Ne zaman aşırı sinirlensem, önce kızıyorum, sonra öfkeleniyorum ve ağlıyorum. İşler benim için aşırı bir seviyeye ulaştığında böyle oluyor.

Dehşete düşerim. Aşağılanırım. Buna inanamıyorum.

Alannah'ın barda söylediği şeyler... Tüm bunları duyduktan sonra kim benim düşük asılı meyve olduğumu düşünmez ki, değil mi? Ve gerçekten, ne önemi var ki? Salon kartını kullandım ve tamamen boşa gitmedi çünkü bir gece sapıkça seks yaptım çünkü onun kaba yorumlarından hoşlandığım seks türünün istek listesini hemen hemen aldı. Beni salon kartını onun üzerinde kullanmaya ikna etmek için birkaç kez benimle karşılaşması gerekti. Tüm bunlardan önce dün gece konuşmak istememesine şaşmamalı. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Bu işin nasıl gideceğini biliyordu. Sonuna geleceğimizi biliyordu ve ben de ona bunun tek seferlik olduğunu söyleyecektim. Yaptıklarının hiçbir sonucu olmayacaktı.

Tüm bunları duyduğunu neden itiraf etti bilmiyorum. Bunun tek seferlik bir şey olduğuna dair küçük konuşmamı yapmama izin verip gitmeme izin verebilirdi. Donut dükkanında ya da spor salonunda tekrar karşılaşırsak samimi olabilirdik.

Neden bildiklerini kendine saklamadı? Anlamıyorum. Neden böyle aşağılanmış hissetmeme izin verdi? Ona komik mi geliyor?

Ve şimdi onun çamaşır odasında saklanıyorum, onun gömleğini giyiyorum, sanki içim boşaltılmış gibi hissediyorum.

Bir şeyden çok eminim, *bu iş* için biçilmiş kaftan değilim. İlişki için, koridor geçişleri için. Ben böyle biri değilim... Duygularımı seksten ayıramam. Ayıramayacağımı biliyorum.

Bu kadar aptal olmamalıydım. On bir dakika. Lanet olsun. *Acele et!* Bay Hall Pass kapıyı çalıyor.

Kahretsin, onunla yüzleşmek istemiyorum, özellikle de bu şekilde. Gözyaşlarımı gömleğinin kollarıyla silmeye çalışıyorum.

Sanırım onun dairesinde olduğum için onunla yüzleşmek zorundayım. "Chloe, içeri geliyorum."

Hâlâ sırtımı kapıya dayamış durumdayım. Ben kıpırdayamadan kapıyı açıyor ve koridora açılıyor, ben de geriye doğru tökezliyorum. Beni yakalıyor ve ben onu omuz silkerek uzaklaştırmaya çalışırken o sıkıca tutunuyor, ben de gözlerimi sıkıca kapatıp ellerimle kapatıyorum. İki kolunu da bana dolamıştı.

Ben, sırtım onun önüne dönük. Bu adamın beni ağlarken görmesini istemesem de elimde değil. Çirkin bir şekilde ağlamaya başladım. O da beni teselli etmek ister gibi sarılıyor. Sanki.

"Utanma." Beni sıkıyor ve başımın yanını öpüyor.

"Önemli değil," diyorum. "Çünkü tek seferlik bir şeydi. Eğer çorbacıdan ve spor salonundan uzak durursan beni bir daha görmek zorunda kalmazsın."

Kurtulmaya çalışıyorum ama tutuşu sıkılaşıyor. "Bırakabilir misin?"

Bırakmıyor.

"Çorbayı severim," diyor usulca.

"Peki. Salı, Perşembe ve Cumartesi günleri senin olsun. Pazartesi, Çarşamba ve Cuma'yı ben alırım. Spor salonu da aynı şekilde. Gerçi burada aletleriniz olduğu için spor salonuna ihtiyacınız yoktur. Bırak ben gideyim."

"Pazar günleri ne olacak?"

"Hiç komik değil." Uzaklaşmaya çalışıyorum ama tutuşu sıkılaşıyor.

"Senden çok etkilendim," diyor. "Ne kadar etkilendiğimi ifade edebileceğimi bilmiyorum. Kıymetini bilmeyen biri için ne kadar çok şey yaptığını. Seni mutlu etmek için gününden beş dakika ayırması onun için ne kadar kolay olurdu. Seni mest etmek için on dakika."

"Yapma," diye yalvarıyorum kırık bir sesle.

"Sana verdiklerinden daha fazlasını hak ediyorsun."

"Bu onun suçu değil. Onu tanımıyorsun. Beni de tanımıyorsun. Bırak beni."

"Sana vermesi gerekeni vermek istedim. Sana daha fazlasını vermek istedim. Hak ettiğin her şeyi vermek istedim."

"Bırak beni."

"Şu anda biraz zamana ihtiyacın var, o yüzden sana biraz zaman vereceğim. İlk söyleyeceğim şey, dün gece en çok istediğim şeyin sana hayatının gecesini yaşatmak olduğudur. Ve bebeğim, o gece benim de hayatımın gecesiydi."

İrkildim.

Bunu hissetmiş olmalı çünkü kulağıma doğru, "Ciddiyim. İnanılmazdı. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ve ben daha fazlasını istiyorum."

Başımı sallıyorum. "Kes şunu."

"Daha fazlasını istiyorum, Chloe. Hayır, küçük tavşancık, hepsini istiyorum. Hepsini." Hiçbir şey söylemeden başımı sallıyorum.

"Şimdi sana biraz zaman vereceğim. Hazır olduğunda git. Seni arayacağım."

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Yapamazsın. Bu tek seferlik bir şeydi."

Ağzını başımın üstüne koyuyor. "Hayır, bir kereye mahsus olmayacak. Dün gece tüm fantezilerimi gerçekleştirmeyi kabul ettin Chloe. Ve yapacağın şey de bu."

Beni bırakmadan önce tekrar sıkıyor. Onun dengesini kaybetmesiyle sallanıyorum ama arkamı dönmüyorum. Bunun yerine koridorda öylece duruyorum ve kıyafetlerim yuvarlanmaya devam ederken kurutucunun ekranındaki dijital on rakamına bakıyorum.

Az önce söyledikleri hakkında ne düşüneceğimi ya da son on-on iki saat içinde olanları nasıl değerlendireceğimi bilemiyorum. Bu yüzden bulanık gözlerle kurutma makinesinin ekranına bakıyorum, o da yavaş yavaş giyinip buradan siktir olup gidene kadar dakikaları geri sayıyor.

Kotumun düğmesi ve fermuarı o kadar sıcak ki beni yakıyor ama umurunda değil.

Çıkarken onu görmüyorum ve nasıl kilitleyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden endişelenmiyorum çünkü zaten parmak iziyle içeri girdi. Ve bana yaptığını itiraf ettiği şeyden sonra onun eşyaları, mülkleri hakkında endişelenmemeliyim.

Asansör beni bekliyordu, ben de bindim, düğmeye bastım ve çıktım. Benimkine geldiğimde arabası gitmişti. Asansörü beni beklemesi için yukarı göndermiş olmalı çünkü otoparkta benim arabamdan başka kimse yok.

Eve dönerken yol boyunca ağlıyorum, en azından önümüzdeki yirmi dört saat boyunca kimseyle yüzleşmek zorunda olmadığım için minnettarım, ancak yirmi dört saatin yeterli olmayacağından eminim.

Pazar Akşamı

Kapım açılıyor ve Adam kapıyı çalmadan ofisime giriyor. Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve onun uyguladığı kuralı benim de uyguladığımı belirtmem gerektiğini düşünüyorum. Buraya ilk taşındığımızda kapıyı çalmadan ofisine girdiğim için beni azarlamasının acısını hâlâ hatırlıyorum. Ama hiçbir şey söylemedim. Ve şu anda bir şey hissettiğimi bile sanmıyorum. Başka biriyle yattığım için suçluluk duymuyorum. Belki biraz da öfke. Belki de yaşadıklarım Adam'ın suçuymuş gibi çünkü o lanet olası koridor kartını kullanmak istemedim ama o beni zorladı ve

itti.

"Hey... Um... Ben geldim," diyor beklentiyle, biraz kafası karışmış görünüyor. Belki de birkaç dakika önce geldiğinde onu karşılamaya gelmediğim ve gelişini yüksek sesle duyurmadığım içindir.

"Paul ile iyi bir hafta sonu geçirdim. Yine de seni özledim. Burada işler nasıl?"

Çenemi açtım. "Selam. İyi. Sadece biraz iş yapmaya çalışıyorum," diyorum ona. "Birazdan konuşur muyuz?"

Kovulmama şaşırmış görünüyor. "Oh. Pekala."

Ona sırtımı dönüyorum, telefonumu kaldırıyorum ve bir şey yapıyormuş gibi yapıyorum. O gitmişti.

Alnımı masaya dayayıp derin bir iç geçiriyorum. Bu muhtemelen ona kendi ilacını tattırmamdı. Ve bu hiç de

Bu duruma düştüğüm iyi oldu.

Kalkıp kapıyı kapatmadan önce en az beş dakika başımı eğiyorum, sonra kendimi ofisimdeki, gece misafirleri için iyi olacağını düşündüğümüz küçük çekyata sürüklüyorum. Sanırım bu gece burada uyuyacağım.

Uykusuz geçen Cumartesi gecesinin ardından bu sabah Alannah'ya bir mesaj yazdım ve ona yaptığım şey hakkında konuşamayacağımı, düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. Bir sürü mesaj gönderdi ve birkaç kez aradı. Sonunda ona mesaj attıktan sonra, GuiltyVille'de olduğumu hissettiğini, kötü hissetmemi gerektirecek bir şey olmadığını ve konuşmaya hazır olduğumda ona haber vermemi söyleyen bir cevap yazdı. Ben de basit bir tamam cevabıyla karşılık verdim çünkü mesaj atmadan, aramadan ya da buraya gelmeden önce bana zaman tanınmasını sağlamak için bunu yapmam gerektiğini biliyordum.

Otuz küsur saat bana hiçbir perspektif kazandırmadı. Derek Steele'le geçirdiğim geceyi kabullenmem için daha ne kadar zaman gerekecek bilmiyorum.

"Chloe?" Kapı açılıyor ve koridordan gelen ışık Adam'ın yüzünü aydınlatıyor.

"Neden burada uyuyorsun?"

Henüz uyumadım. Saat gece yarısını geçti ve ben karanlıkta çekyatta uzanmış, hiçbir şeye bakmıyordum.

"Kendimi iyi hissetmiyorum, bu yüzden uykunu bölmenin bir anlamı yok," diyorum.

Hemen cevap vermiyor ama sonra sandalyesini hareket ettirip yatağa yakın bir yerde duruyor.

"İyi misin?" diye soruyor, sesi endişeyle karışık. "Hasta mısın yoksa... ne oldu?"

Ne mi oldu? Ne mi oldu?

Barajım patlıyor ve bir duygu yığınının dönüşüyorum, gözlerimi kapatıyorum, içimin derinliklerinden gelen çirkin hıçkırığı yutamıyorum.

Yatağın üzerinde bir ağırlık hissediyorum. Kendini yatağa çekti. Beni kendine çekiyor, kollarını sıkıca sarıyor.

"Chloe, hey... konuş benimle," diyor usulca ve bu her şeyi daha da kötüleştiriyor, çünkü sesi eski Adam gibi çıkıyor. Eski Adam gibi hissediyor.

Bana sıkıca sarılıyor, saçlarıma fısıldıyor. Gerçekten umurunda. Ve son zamanlarda beni umursayacak kapasiteye sahip değildi. Özlemişim.

"Ben bu şekilde yaratılmadım ve sanmıyorum ki..." Daha da çok ağlamaya başlıyorum, konuşmakta zorlanıyorum.

Dudaklarını alnıma bastırıyor ve beni daha sıkı sıkıyor. "Tanrım, çok üzgünüm."

Ben de kollarımı ona sımsıkı sararak göğsüne doğru ağlıyorum.

Bana bu şekilde sarılması doğru hissettirmeli, ama bunun yerine garip hissettiriyor. Bundan sonra nasıl ilerleyeceğimizi bilmiyorum, ilerleyebilir miyiz bilmiyorum ama ondan bu tepkiyi almak... umutlu mu hissettiriyor?

Bırakıyorum. Ona sarıldım ve her şeyin içimden akıp gitmesine izin verdim. Tüm acıyı, utancı, onu özlemeyi aylardır yapıyorum çünkü giden birini özlemek ne kadar zorsa, ki kardeşimi kaybettiğim için bunu biliyorum, yanınızda olan birini özlemek de o kadar zor.

"Yaptın mı yoksa yapamadın mı?" diye soruyor sonunda. "Yaptım" demeyi başarmam biraz zaman alıyor.

Bir dakika boyunca kaskatı kesiliyor ve sessiz kalıyor.

İstedığinin bu olduğunu düşünerek geri çekilmek üzereyim ama beni daha sıkı kavırıyor.

"Özür dilerim tatlım," diyor saçlarıma doğru hoyratça, "Lütfen, lütfen beni affet. Seni ittiğim için çok özür dilerim."

Yüzüne uzanıyorum. Yüzü ıslaktı. Adam da benimle birlikte ağlıyor.

Ve bu benim tüm temelimi sarsıyor. Çünkü son yedi aydır yaşadığı tüm öfke ve hayal kırıklığına rağmen, en azından benim önümde bir damla gözyaşı dökmedi. Birlikte olduğumuz on sekiz ay boyunca onu hiç ağlarken görmedim. Hüzünlü filmlerde ağlamaz. Bir keresinde bana, yakın olmalarına rağmen büyükbabasının cenazesinde ağlamadığı için kendini kötü hissettiğini ama ağlamayı sevmediğini söylemişti.

Ama bana sarılırken benimle birlikte ağlıyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor.

Başımı sertçe sallıyorum. "Asla. Asla." O bir şey söylemiyor, ben de daha yüksek sesle söylüyorum.

"Asla, asla, *asla*, Adam. Asla."

"Tamam," diye fısıldıyor ve alnımdan öpüyor. "Eğer fikrini değiştirirsen, dinlerim. Bunu sana borçluyum."

Başımı sallıyorum ama kırık bir sesle tekrarlıyorum, "Asla."

"Bu kadar b e r b a t olduğum için özür dilerim. Deniyorum. Olmamaya çalışıyorum. Söz veriyorum öyleyim."

Tekrar başımı sallıyorum, konuşamıyorum.

"İhtiyacın olan şeyi sana verebilecek miyim bilmiyorum. Ve bu beni öldürüyor. Beni gerçekten öldürüyor," diye ekliyor Adam. "Sana çok şey borçluyum, Chloe. Olaydan bu yana geçen aylar boyunca inanılmazdın."

Ona daha sıkı sarılıyorum.

Konuşmaya devam ediyor. "Benimle birlikte sıkışıp kaldığın bu hayat için çok gençsin, çok canlısın," diyor usulca. "Bu beni kırdı. Birçok insanın kendini toparladığını ve yeni bir amaç bulduğunu biliyorum ama bu beni gerçekten kırdı ve artık kim olduğumu bilmiyorum. Senin hak ettiğin adam olabilir miyim bilmiyorum."

Onu tıkanmış, savunmasız duymak bıçak gibi kesiyor.

"Her şeyi bu gece çözmek zorunda değiliz, Adam. Kendini toparlayacaksın; bunu yapabileceğini biliyorum. Sadece beni dışlama. Senin için buradayım, tamam mı? Ama benim için de burada ol. Lütfen. Birazcık bile."

Uzun bir iç çekti. "Umarım seni sevdiğimi biliyorsundur."

Başımı sallamayı başarıyorum. Ama burada dürüst olup olmadığını bilmiyorum, çünkü beni *gerçekten* sevip sevmediğini bilmiyorum. Az önce söylediği gibi, yaşadığı onca şeyden sonra ihtiyacım olan sevgiye sahip olup olmadığını bilmiyorum. Bilmiyorum işte.

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, ben de elimi yüzüne götürüp ona yumuşak bir öpücük verdim.

"Bunu daha iyi hale getirmek için ne yapabilirim?" diye soruyor.

"Bu gece için sadece bu yeterli," diyorum ve daha da sokuluyorum.

Ofis koltuğumun kollarını o kadar sıkı tutuyorum ki eklemlerim bembeyaz. Gözlerim ekrandaydı ve onu böyle tuttuğunu gördükçe içim içimi yiyordu. Lanet suratını parçalamak istiyorum. Onu almak ve benden başka kimsenin ona böyle dokunamayacağı bir yerde tutmak istiyorum. Onun kanını istiyorum. Onu mahvetmek istiyorum.

Havayı içime çekip yavaşça dışarı veriyorum, yüzden geriye doğru sayıyorum. Dr. Jones bana kendimi kaybedecek gibi hissettiğimde ondan geriye saymamı söylerdi, böylece sıfıra gelmeden sakinleşebilirdim. On bu gece yetmeyecek.

Kenny bana nişanlısının Cuma günü kardeşiyle birlikte bir gece çantasıyla ayrıldığını söyledi, ben de nişanlısı yanımdayken onu içeri soktum, böylece evi dinleyebilecekti. Uzaktan bir hack yüzünden sadece hücrelerini dinlemekle kalmadım, şimdi evi de dinleniyor. Cuma gecesi onun ofisini, kendi ofisini, paylaştıkları yatak odasını ve ana yaşam alanlarını dinlemiş. Ayrıca her ikisinin bilgisayarına da ileride işlerine yarayacak bir yazılım yüklemiş ve Cuma gecesi apartmanda park halindeyken arabasına bir takip cihazı yerleştirmiş.

Dünden beri onun üzülmelerini izliyorum. Mope. Ağlıyor. Hızla. Temizle. Şu anda gece görüşü ayarıyla ikisini de rahatlıkla seçebiliyorum ve onun kucağında uyurkenki görüntüsü tüylerimi diken diken ediyor.

Duygularını ona akıtması beni çileden çıkarıyor. Tüm bu duygular artık onunla ilgili değil; benimle ve yaptığımı itiraf ettiğim şeyle ilgili. O duygu benim. O benim. Ve onun lanet ellerini onun üzerinde istemiyorum.

Otuzuma geldiğimde çoğunlukla sakınım, çünkü kendime onun zamana ihtiyacı olduğunu söylemeyi başarıyorum. Onun için kim olacağıma dair daha fazla kanıta ihtiyacı var. Benden alacağı şeylere ihtiyacı var. Sadece ben. Geri sayımı bitiriyorum

Her neyse, yarım saat boyunca hiçbir ses ya da hareket olmayana kadar gözlerimi ekrandan ayırmıyorum ve sonra kapatıyorum. Kıyafetlerimi çıkarıp duşa giriyorum ve su tenime çarptıkça ellerimi fayanslara dayayarak gidere bakıyorum.

Adam Hallman onu elinde tutamayacak.

Chloe Turner benim olacak. Parmağında benim yüzüğümü takacak. Benim yatağında uyuyacak. O blogdaki ve ötesindeki her cinsel fanteziyi gerçekleştireceğim. Hiçbir şey istemeyecek. Sevgi değil. Duygusal destek değil. Hiçbir şey istemeyecek.

Beklemek istemiyorum. Onu şimdi istiyorum. Ama bunu her şeyi oynadığım gibi oynamalıyım. Satranç gibi. Ama övünmek için kazanmak yerine, vezirimi alacağım. Ve onu elimde tutacağım.

"Sadece... orada. İşte böyle, evet," diye homurdanıyor Adam.

Ona tekerlekli sandalyesine kadar yardım ederken sırtımın protestolarla sızladığını hissediyorum.

"Ben hallederim," diyor, sonra yolun geri kalanında kendini çekiyor.

Açılır kapanır çekyatın üzerine çıkmak onun için sandalyesine geri dönmek kadar zor olmadı. Adam'a göre ayarlanmış yatağımızla arasında bir yükseklik farkı var ve oraya takılan tutamaklar sabit, kullanması için ofisime getirebileceğim bir şey değil.

Kapıyı açıyorum ki kolayca manevra yapabilsin. Kanepeyi ait olduğu yere koyuyorum ve battaniyeyi katlıyorum.

Yeni bir gün. Yeni bir tavır mı? Adam ve benim için yeni bir sayfa mı? Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum.

Bu sabah bir süre sarılıp yattık ve havada bir şeyler farklı hissettiriyor ama şu anda bir şeyleri anlayacak kapasitem yok.

Bu sabah fizik tedaviye gidiyor ve kardeşi Paul'un onu götüreceğini, Paul'un ona bir sürprizi olduğunu söyledi. Bana karşı çok tatlı ve dikkatli davranıyor. Fizik tedaviye gitmemeyi teklif etti ama ben hem gitmesi hem de Paul'un sürprizinin ne olduğunu öğrenmesi için ısrar ettim. Ona bugün kendimi biraz işe vermem gerektiğini söyledim.

Söylenmemiş şeyler bıraktık, biliyorum ama sanki bir eşiği aşmışız gibi hissediyorum. Bunun bizi nereye götüreceğini henüz bilmiyoruz.

Saat 1:30'u biraz geçe kapım çalıyor, açıyorum ve Alannah'yı elinde iki kahve ve bir kese kâğıdı olan karton bir tepsiyle merdivende dikilirken buluyorum.

"ikolatalı ekler," diyor ve yanımdan geçip gidiyor.

"alışıyorum, Lan," diye mırıldandım.

"ikolatalı ekler dedim," diye tekrarlıyor biraz da tavırlı bir şekilde. "Başka bir deyişle, geçiş ücreti ödüyorum, o yüzden kıcıını kaldırıp buraya gel ve benimle konuş."

Doğruca ofisime gidiyor, çantasını ve kahve tepsisini üstü açılabilir kanepenin önüne yere bırakıyor, sonra da arkasını kanepeye yaslıyor. Yanına oturuyorum, bacaklarımı altına katlıyorum ve dirseklerimi kırıyorum.

"Arka plan gürültüsü gerekli mi?" diye

soruyor. Başımı sallıyorum. "Adam

dışarıda." "Güzel. Şimdi dökül bakalım."

Derin bir nefes alıp gevşiyorum. "Derek Steele onunla tanıştığım gece kulüpteki konuşmamıza kulak misafiri olmuş. Koridor kartıyla ilgili her şeyi duymuş, söylediğin şeylerden benim sapık özenti durumumla ilgili her şeyi duymuş ve sonra benimle birkaç kez karşılaşmaya devam etti. Aslında olaydan sonra bunu senin ayarladığını düşündüm çünkü ne yapacağını ve nasıl yapacağını biliyordu. Kısacası onunla yattım ve ertesi sabah ayrılmadan önce bana konuşmalarımıza kulak misafiri olduğunu söyledi."

Ağzı bir karış açık bakıyor.

"Benimle oynadı, Lan. İstedliğini aldı ve onun adını bir daha asla duymak istemiyorum. Bir daha asla."

Ağzı hâlâ açıkken birkaç kez göz kırptı.

"Çok utandım. Bana da söylediğine inanamıyorum. Sanki... duyduğu bilgiyi kullandı ve istediğini elde etti, o zaman neden bana söyledi? Neden gitmeme izin vermedi ve benim haberim olmadan yatağının direğine bir çentik daha atmadı?"

"Bu... bu çok çılgınca, Chlo. Ben..." Başını sallıyor, ekler poşetini almak için öne doğru eğiliyor ve sonra bir tane çıkarıp bana uzatıyor. Kendininkinden kocaman bir ısırık alıyor.

Çantayı yanımdaki küçük masanın üzerine bırakıyorum.

"Muhtemelen buna benden daha çok ihtiyacın var," diyor çantayı işaret ederek.

Başımı sallıyorum. "Cumartesi sabahı benim için hazırladığı o güzel kahvaltıdan beri zar zor yemek yiyebildim." Ona dokunaklı bir bakış fırlatıyorum.

Bir ısırık daha alıyor, sonra ağzı doluyken "Vay canına," diyor.

"Evet," diyorum. "Hatta bir an için tüm bunları ona senin yaptırmış olabileceğini düşündüm."

"Ben mi?" diye kendini işaret ediyor.

"Ateşli bir adamla konuşup sapık seks listemin büyük bir kısmını gerçekleştirerek sorunlarımı benim yerime çözmeye çalışmak sana düşmez."

"Güvenini asla böyle sarsmam kardeşim. Beni bundan daha iyi tanıyorsun. Değil mi?"

"Haklısın. Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

"Ama kahretsin Chloe, o barda o kadar kişisel davrandığım için özür dilerim. Çok özür dilerim kardeşim. Bunu nasıl duydu? Orası dinleniyor mu? Kahretsin... Orada yaptığım konuşmalar. İğrenç."

"Belli ki. Hırsızlık yapan bir barmeni gözetlediğini söylüyor. Bu doğru çünkü kovulan kırmızı gömleklili adamla ilgili raporumu almak için beni bara götürdüğünde, barmeni bir güvenlik eşliğinde ofisine gönderdi."

"Vay anasını. Söylediklerim için gerçekten özür dilerim." Başımı salladım. "Bilmiyordun."

"Tanrım. Ben sadece... vay canına. Yani iyi bir seksten sonra kötü mü bitti?" Kaşlarımı çatıyorum, cevap vermiyorum.

"En azından iyi bir seks mi?" diye dürtüyor, parmağını ekler pastasında gezdiriyor ve sonra parmağının ucundaki krem şantiyi yalıyor.

Ona kuşkulu bir bakış atıyorum. "Şu anda bana *ciddi ciddi* seks hakkında soru sormadığını biliyorum."

Bana yavaşça omuz silkiyor.

"Demek istediğim... sapık seks listemi tamamlamak gibi terimler kullandığında soru sormama şaşırmamalısın. Alet hareketleri bir yana, alet iyi miydi?"

Hayal kırıklığıyla başımı geriye atıyorum ama bunu çok sert yapıyorum ve eski oturma odamda yapacağım gibi kanepenin arkasına çarpmıyorum. Bu kanepenin arkalığı alçak olduğu için kafam duvara çarpıyor. Tıslıyorum. Alannah da öyle.

"Derek'le o gece hakkında konuşmak istemiyorum. Asla." Başımın arkasını ovuyorum.

"Tamam," diyor usulca, ama sonra ekliyor, "Asla mı?"

Cevabımı beklerken dudağını kemiriyor.

Alay ediyorum. "Üç tane var."

Üç soruya cevap vereceğimi ve bu kadar olduğunu kastettiğimi biliyor. "İyi miydi?" diye soruyor, sonra ekler pastasından bir ısırık daha alıyor.

"Bir ile on arasında mı?" Duraksıyorum, sonra "kırk dört bin altmış dokuz" diyorum.

Gözleri irileşiyor.

Ağzındakini çiğniyor, yutkunuyor ve "Tekrar yapmak istiyor mu?" diye soruyor.

"Evet. Ama bu olmayacak. Olamaz, en yüksek dereceden bir pislik olduğunu kanıtlamamış olsa bile. Çünkü koridor izninin şartlarına göre aynı kişi üzerinde iki kez kullanamam. Ama bunun bir önemi yok çünkü bu geçiş izni işiyle işim bitti. Tam bir felaketti. Son iki gündür bu yüzden zihinsel bir çöküş yaşadım. Adam'a bu iş için uygun olmadığımı söyleyip durdum."

Gözleri irileşti. "Adam'a söyledin mi?"

Başımı sallıyorum ve elimi şöyle böyle bir hareketle eğiyorum.

"Bu benim üçüncü sorum sayılmaz, Chlo. Bu bir B kısmı."

Kıs kıs gülüyorum, siyah bandımı saçımdan çekiyorum ve sonra at kuyruğumu yeniden yapıyorum. "Adam dün eve geldiğinde gözyaşlarına boğuldum ve bu konuda konuşmak istemedim ama ona bu iş için uygun olmadığımı söyledim."

"Yani öngörülebilir bir gelecek için sekse tövbe mi ediyorsun?" "Bu üçüncü sorunuz mu?" diye sordum.

"Hayır. İkinci soru, c kısmı." diyor ve ekler pastasından bir ısırık daha alıyor.

"Bilmiyorum. Şu anda hiçbir şey bilmiyorum. Her şeyi dakika dakika değerlendiriyorum. Üçüncü sorunuz nedir? Adam her an dönebilir."

"Sana kahvaltıda ne yaptı?" diye sormadan önce bir süre düşünüyor.

Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım. "Ne?"

Gülüyor. "Üç sorum yoktu. Bunu daha sonra konuşacağımızı biliyorum; sadece zamana ihtiyacın var." Omuz silkiyor ve paket kahve fincanının kapağını açıyor.

"Alannah?"

Sorguluyorum. Gözleri

bana kayıyor.

"Kahvaltayı onun evine bırakmadın mı?" Kaşlarını çatıyor.

Ne oluyor lan?

"Bana çırpılmış yumurta yaptı."

"Tamam..."

"Ve avdar tostu."

"Hm."

"Buzdolabında bir kavanoz ahududu reçeli vardı." Kaşları havaya kalktı.

"ekirdeksiz ahududu reçeli."

diye ekledim. Ağzı bir O harfine dönüşüyor.

"Ve bakkaldan aldığım meyve tabağı ve kahve için bir şeyler ile bazı... rastgele eşnilerden başka bir şey yoktu. Mesajımı aldığını ve sabah ben uyurken kahvaltı malzemelerini kapıya bıraktığını düşündüm ve ya ona sadece çırpılmış yumurta yiyeceğimi söylemiş olmalısın ya da o şanslı bir tahminde bulundu. Ama mermer avdar tostu? Çekirdeksiz reçel? Bunların senden gelmiş olması gerektiğini düşündüm."

"Hayır," diye fısıldıyor.

Beş saniye boyunca birbirimize bakıyoruz. "Onun hakkında çok şey biliyor musun?" diye soruyorum.

"Hayır. Eyaletin en zengin ailelerinden birine mensup olduğunu biliyorum." "Benim için bu adamı araştırabilir misin?" Yavaşça sordum.

"Bakarım, tatlım."

Korkmuş görünüyor. Ve bu bana benim de biraz korkmak için nedenlerim olduğunu söylüyor.

Çünkü Derek Steele benim ne tür reçellerden, ne tür tostlardan hoşlandığımı nereden bilebilir ki? Ona kim söyledi? Neden bu kadar zahmete girsin ki? Ve yine, neden bana bir şeyler bildiğini söyledi? Beni amaşır odasında ağlarken bırakmadan önce söylediğı sözler aklımda çınlıyor.

"Onun sana verdiğinden daha fazlasını hak ediyorsun."

"Sana daha fazlasını vermek istedim. Sana hak ettiğın her şeyi vermek."

"Daha fazlasını istiyorum, Chloe. Hayır, küçük tavşancık, hepsini istiyorum. Hepsini." "Tüm fantezilerimi gerçekleştirmeyi kabul ettin, Chloe. İşte bu yüzden

yapacaksın."

"Alannah..." Fısıldıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Sanırım burada bir tür arı kovanına omak soktum. Bazı şeyler söyledi ki biraz..." ekiniyorum.

"Endişe mi?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"Ne gibi?" diye soruyor.

"Mesela onu bir daha görmek istemediğimi söylediğimde bana biraz zaman tanıyacağını ama irtibatta olacağını söyledi. Onun tüm fantezilerini gerçekleştirmeyi kabul ettiğimi ve bunu yapacağımı söyledi."

Gözleri şişti.

Telefonum çalıyor ve bu ikimiz için de bir sıçrama korkusu. Masama gidip kaldırıyorum.

Adam arıyor.

"Adam," diye mırıldanıyorum Alannah'ya ve telefonu açıyorum. "Alo?"

"Dışarı gel!" diye bağılıyor.

"Ne oldu?" Sesinin yüksekliği ve tizliği içimde panik yaratarak soruyorum.

"Yok bir şey! Sadece gel. Acele et." Telefonu kapatıyor.

"Dışarı çıkmamı istiyor," diyorum Alannah'ya, ayakkabılarımı giyerken.

"Adam'a tek kelime etme, tamam mı?"

"Sorun değil. Bulabildiklerimi en kısa zamanda rapor edeceğim." "Dikkatli ol," diye fısıldıyorum.

"Sen de," diyor, yüzünde karanlık bir ifadeyle elimi sıkarak.

Dışarı çıktığımızda Adam bir minibüsün sürücü koltuğundan bana el sallıyor. Yüzünde kocaman bir gülümseme var. Yolcu koltuğunda Paul oturuyor.

Ağzım açık kaldı.

Adam avucuyla kornaya basıyor, yüzünde yürüyüş yaptığımız o dağın yamacında bana evlenme teklif ettiği günden beri gördüğüm en büyük gülümseme var, bir ömür boyu yan yana macera teklifine *evet* dediğimde.

Paul Adam'a bir şeyler söyledi, sonra atladı. "Selam, Alannah! Hey, Chloe. Atla!"

Yolcu tarafına koştum ve b i n d i m . Adam tekerlekli sandalyesinde. Sürücü koltuğu yok.

"El kumandaları," diyor Adam, sonra öpmek için büzülüyor. Eğiliyorum. "Sandalyeye binmek ve inmek için yardıma bile ihtiyacım yok. Güzel, değil mi? Kapı dışarı yerine yukarı açılıyor. Dönen bir rampa ve her şey var."

"Vay be!" Ben haykırıyorum. "Bunlara sahip yerel bir kiralama şirketi olduğunu bilmiyordum."

Alannah'nın telefonu bizi kaydettiğini fark ediyorum.

"Bu benim. Paul bunu bana alabilmek için arkadaşlarımız ve akrabalarımızla bir bağış kampanyası düzenledi."

Adam duygusal
görünüyor. "Hiçbir
fikrim yoktu," diyorum.

"İkimize de sürpriz yapmak istemiş. Emniyet kemerini tak, tatlım." Camını indiriyor, "Hey Alannah, Paul'ü arabasına kadar götürebilir misin? Chloe'ye soracaktım ama şimdi onun yerine güzel nişanlımı yemeğe götürebilirim."

"Elbette," diye kabul etti Alannah. "İyi
yolculuklar!" "Bundan haberin var mıydı?" Ona
soruyorum.

Gülümsüyor, hâlâ telefonu elinde. "O
hayırseverlerden biri," diyor Paul. "Sürpriz!"
diye bağırıyor.

"Teşekkür ederim, Alannah. Ben bile..." Adam başlar.
Alannah el sallar. "Lafı bile olmaz."

"Arabaya servis tamam mı?" Adam bana bakıyor.

"Arabaya servis kulağa inanılmaz derecede mükemmel geliyor," diyorum
usulca.

Beni tekrar öpüyor. Gözlerinde o kadar çok ışıık ve mutluluk var ki
tıkanıyorum.

Paul'e bakıyorum ve o da bir kulaktan diğerine gülümsüyor.

Paul'e minnettarlığımı gösterdiğini umduğum bir bakış atarken avuç içimi
göğsüme dayıyorum.

Başka tarafa bakıyor ve yanağını çiğniyor; duygularını bastırmaya çalıştığını
söyleyebilirim. Gözlerim Alannah'ya kayıyor. Onun da gözleri sulu sulu
bakıyor.

"Kilitlemek mi?" diye soruyorum.

Alannah bana başıyla onay veriyor.

Yakındaki bir hamburgercinin otoparkındayız.

Hamburger ve patates kızartması yerken bana bağımsızlığını geri
kazanmanın kendisi için büyük bir fark yaratacağını söylüyor. Bana bağış
kampanyasının her şeyi karşılamadığını, Paul'ün geri kalanı için kredi aldığını
söyledi.

"Ne kadarlık bir borç?" diye soruyorum.

"Yirmi sekiz bin" diyor. "Ödemeleri ben yapacağım. Bunu yapmasına izin vermeyeceğim. İşler zorlaşacak ama bu şekilde borçlanmasına izin veremem."

"İşten on bin dolar ikramiye aldım. Onu krediye yatırmanı istiyorum," diyorum.

Şaşırmış görünüyor.

"Bunu sana Perşembe günü anlatacaktım. Bu yüzden kitapçıya gitmeden önce ofisinize geldim ve..." Omuz silkiyorum.

"Yaklaşılmaz biriydim," diyor. Sonra uzanıp dizimi tutuyor. "Tanrım, sana nasıl bu kadar uzun süre tutunabildim?"

Kaşlarımı çattım. "Yapma bunu."

Başını sallıyor. "Kardeşim hafta sonu seninle ilgili gerçekleri yüzüme vurdu. Bu ilk kez de olmuyor. Sanırım kafama dank etmesi bir dakika sürdü."

"Gerçeklik kontrolü mü?"

"Bana senin bir melek olduğunu, seni hafife alarak büyük riskler aldığımı söyledi. Haklıydı."

"Daha fazlasını anlat," diye takılıyorum.

Gülüyor ve sonra bir soğan halkası uzatıyor. Ağzımı açıyorum ve o da bana yediriyor.

Yuttuktan sonra yüzünde ayık bir ifade görüyorum. "Paul çok kapalı olduğum için herkesin senin için endişelendiğini söyledi. Hepsi bunun sana zarar verdiğini görebiliyor. Özür dilerim. Daha iyi olacağım."

Elini sıktım.

Eve geri dönüyoruz ve ben kapıyı kilitlerken, o bana beklenti içinde bakıyor.

Kaşlarımı soru sorarcasına kaldırıyorum.

"Sen sadece evlenmek istediğim kişi değilsin. Aynı zamanda benim en iyi arkadaşımsın," diyor. "Ne olursa olsun. Seni seviyorum ve benim için ne kadar önemli olduğunu asla unutmanı istemiyorum."

"Bu kadar duygusal olmayı bırak yoksa beni ağlatacaksın," diye uyarıyorum.

"Eğer ilişkimiz yürümezse Chloe, her şeyde yanımda olmanın benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeni istiyorum."

"Dur," diyorum.

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor. Yüzümü inceliyor. Ve şimdi 'eğer yürümezsek' konusunda benden güvence isteyip istemediğini merak ediyorum.

"Bugün iyi misin? Daha iyi misin, yoksa?" "Dayanıyorum," diyorum ona.

"Sanırım başaracağız," diyor bana. "Eğer benden vazgeçmediysen tabii."

Evet, onay bekliyor. Garanti istiyor. Ve ben biraz hissizleşiyorum. Ama burada bir şeye ihtiyacı var, bu yüzden yumuşak bir şekilde "Tabii ki vazgeçmedim" diye cevap veriyorum. Ama çenem titriyor ve sanırım gözlerimdeki korkuyu, belirsizliği görüyor. Ben de onun kinde görüyorum. Ama daha önce hiç görmediğim kadar duygu da görüyorum ve bunun iyi bir anlama geldiğini umuyorum.

"Eğer fikrini değiştirir ve hafta sonu hakkında konuşmak istersen, ben buradayım," diyor bana.

Başımı sallıyorum.

"Bunu tekrar denemek istediğine karar verirsen, deneyebilirsin. Ne kadar üzgün olduğunu biliyorum ama şimdilik bu şartların hâlâ geçerli olduğunu bilmeni istiyorum. Eğer istemediğine karar verirsen, seni zorlamayacağım."

Bir dakikalık şaşkın sessizlikten sonra "Tamam," dedim.

"Ben hâlâ Pazar günü oturup düğün tarihi belirleme konusunu konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. O noktada ikimizin de nasıl hissettiğini konuşalım. Senin için uygun mu?" diye soruyor.

"Evet," diyorum usulca.

Ama işe yarayacağından emin değilim. Şu anda hiçbir şeyden emin değilim.

Memnun olmuş gibi görünerek gülümsüyor. "Güzel. Tamam, gidip editörümü aramalıyım. Bir öpücük alabilir miyim?"

Eğildim ve onu usulca öptüm. Ben öperken o da elimi tutuyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

"Seni seviyorum," diye papağan gibi tekrarlıyorum. "Paul'ün on bin dolarını şimdi sana transfer edeceğim, tamam mı?"

"Emin misin?"

"Eminim," diyorum.

1ue3day

Yiyeceklerimi Cherokee'min bagajına yükledikten sonra hayatımın şokunu yaşıyorum. Çünkü bagajı kapattığımda, cipimin Derek'in gösterişli Mercedes cipiyle burun buruna olduğunu fark ettim. Ve o sürücü koltuğunda, gözlerini bana dikmiş.

Parmağını salladığında bir an olduğum yerde donup kaldım. Ben öyle düşünmüyorum.

Kapımı açtığımda, deri ceket, koyu renk kot pantolonu ve botlarıyla uzun bir su içmiş gibi bu tarafa doğru geliyor. Hızla içeri girip tüm kapıları kilitliyorum.

Parmak eklemiyle camıma vuruyor. Başımı sallıyorum ve çalıştırıyorum.

Yüzündeki güneş gözlüklerini çıkarıyor ve biraz daha yüksek sesle vururken bana sert bir bakış attığını düşünüyorum.

"Kapının kilidini aç ve beni içeri al bebeğim," diye emrediyor, sonra kaputu yuvarlıyor ve yolcu kapısına gidip kapı kolunu çekiyor. Çoktan kilitlediğim için direnmiyor.

Bu fırsatı geri vitese takmak ve geri çıkmak için kullanıyorum.

Dışarı çıkarken yüzünde okunamayan bir ifadeyle bana bakıyor.

Eve doğru dört dakikalık kısa bir yolculuğa çıkarken neredeyse öfkeyle titriyorum.

Garaj yoluna girdiğimde Adam'ın çoktan gitmiş olduğunu görüyorum ki bu şaşırtıcı değil; bana arkadaşlarıyla bir spor barında buluşup kanat yiyeceğini ve maç izleyeceğini söylemişti. Arabasını altı ay önce eski komşumuz Lawrence'a sattıktan sonra yeni tekerlekleri ve yeni keşfettiği bağımsızlığı için oldukça heyecanlı.

Yiyecekleri boşaltırken hâlâ titriyorum.

"Chloe," diye duydum ve irkilerek bir poşeti düşürdüm, sebze ve meyveler araba yoluna yuvarlandı.

Derek çömeldi ve eşyaları toplamaya başladı. Cipi benimkinin hemen arkasına park etmiş, hâlâ çalışır durumda.

"Burada olamazsın," diye fısıldıyorum.

"Bana başka seçenek bırakmadın," diyor yeniden kullanılabilir market poşetimi yiyeceklerle doldururken. "Bu hiç hoş değildi, küçük tavşancık."

Küçük bir sırtış atıyor ve beni tepeden tırnağa süzüyor. Üzerimde kot pantolon ve hafif bir kazak var. Süslü bir şey yok. Makyaj bile yapmadım. Ama bana sanki gece dışarı çıkmak için giyinmişim gibi bakıyor.

Gülümsemesine karşılık vermiyorum. "Bu hiç komik değil." "Konuşmak istiyorum," diyor.

"İstemiyorum," diye karşılık veriyorum.

Diğer çantaları bagajdan çıkarıp kenara çekilirken ve kapağı kapatmak için düğmeye basarken düşünceli bir şekilde çenesini kaşıyor.

"O zaman başka şekilde ifade edeyim. Seninle konuşmam gerek. İçeri girebilir miyim?"

"Bu eve asla giremezsin. Deli misin sen?" "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Ama benim sana söyleyecek şeylerim var."

"Söyleceklerini duymak zorunda değilim."

"Var," diye karşı çıkıyor. "Konuşabilmemiz için bunları getirmene yardım edeyim mi?"

Yoksa benimle evimde buluşmayı mı tercih edersin?" "İkisi de değil," diye çıkışıyorum. Öne doğru eğildi. "Beni reddetmek akıllıca değil." "Bu da ne demek şimdi?" diye soruyorum.

"Chloe, konuşmak istiyorum," diyor yüzüme bakarak.

"Git kendini becer," diye çıkışıyorum ve her iki elimden sarkan market poşetleriyle eve doğru hışımla ilerliyorum.

Bileğimden yakalayarak beni durduruyor. "Chloe," diye uyarıyor.

Kavrayışı acı verici değil ama sıkı.
Gözlerimiz buluşuyor.
"Nişanlım içeride," diye tıslıyorum.
"Değil," diye düzeltiyor. "En azından gece yarısına kadar dışarıda olacak. Bu da bize beş buçuk saat kazandırır."
Şimdi olduğum yerde donup kaldım.
"Yiyeceklerini içeri götür ve benim daireme gel. Yirmi dakika sonra görüşürüz. Bu çok önemli."
Kaşlarımı çattım. "Önemli mi?"
"Evet," diyor basitçe. "Ve bana bir daha yalan söyleme, bebeğim."
"Bana *bebeklik* yapma, Derek. Seni bir daha görmek istemediğimi söyledim." "Buraya gel. Önce kimseyi arama."
"Neden kimseyi arayamıyorum?" diye sordum. "Sanırım ikimiz de geçen gece beni istediğin yere getirmek için oldukça karanlık şeyler yaptığını biliyoruz, bu yüzden bu yorum büyük bir kırmızı bayrak gönderiyor."
Yüz ifadesi yumuşuyor. "Aramızdaki havayı dağıtmamız gerek. Söz veriyorum, sana söyleyeceklerimi duymak istiyorsun."
"Sanmıyorum," diyorum basitçe.
Bir süre hiçbir şey söylemeden bana bakıyor, ben de kolumu tuttuğu yerden çekmeye çalışıyorum. Ama bırakmıyor. Onun yerine, ağzını kulağıma götürebilmek için beni kendine çekiyor.
"Bu şekilde oynamak istemezdim ama bana çok fazla seçenek bırakmıyorsun."
Ayrıntıya girmesini bekliyorum ama tüm duyularım aniden savaş ya da kaç moduna geçmek üzere.
"Yirmi dakika içinde benimle evimde buluş. Gelmezsen geri dönmek zorunda kalırım."
Tehdidi savururken çenem düşüyor.
"O eve döndüğünde geri geleceğim," diye ekliyor ve beni serbest bırakıyor.
Gözleri yüzümde, tüm bedenimde geziniyor. Üst dişleri alt dudağını sıyırdıktan sonra fısıldıyor: "Yirmi dakika Chloe. Beni bundan daha fazla bekletme."
Bakkaldan aldıklarını ön basamağıma taşıyor ve arkasını dönüp bana... bilmiyorum... cinsel bir şeyle dolu bir bakış atıyor... sonra cipine doğru yürüyüp gidiyor.
Sokağın karşısındaki kadın ön penceresinden izliyor.

Komşuların çoğunu henüz tanımıyorum ama Adam'ın tekerlekli sandalyesiyle gelip gittiğimizi gördükleri için çoğunun kim olduğumuzu bildiğinden eminim.

Ayaklarımı araba yoluna yapıştırdıkları yerden kaldırmayı başarıyorum ve çantalarımı birlikte aceleyle içeri girmeden önce akıllı kilide giriş kodumu giriyorum. Arkama yaslanmadan önce kapıyı kilitliyorum, vücudum titriyor, kalbim uçmak üzereymiş gibi göğsümün duvarına çarpıyor.

Aşırı tepki mi veriyorum? Sadece konuşmak mı istiyor? Hayır. Adam eve döndüğünde buraya gelmekle tehdit etmesine neden olacak ne hakkında konuşmak istiyor olabilir ki?

Telefonum çaldı, ben de çantamdan çıkardım. Tanımadığım bir numara.

20 dakika, Chloe. Sana zarar vermeyeceğim. Binaya girmek için başparmağımı kullan. Dairenin kilidi de açık olacak, hemen içeri gel. Bekliyorum.

Başparmağım beni içeri mi sokacak? Ne? Hemen Alannah'ı aradım.

İkinci çalışta cevap verdi. "Selam, kızım." "Buraya geldi," diye fısıldıyorum.

"Derek Steele mi?" diye soruyor. "Yok artık!"

"Yirmi dakika içinde onun evinde buluşmamı istiyor yoksa Adam eve döndüğünde tekrar buraya gelmekle tehdit etti. Bana zarar vermeyeceğine yemin ediyor ama neden beni tehdit etsin ki?"

"Kahretsin!"

"Ne öğrendin?"

"Pek bir şey değil. Bu aile çok korunaklı. Bazılarının kötü şöhretleri var. Üç kardeşi ama özellikle biri. Thaddeus Steele. Kısa bir süre önce vurularak öldürüldü ve bu gazetelere çıktı, ama... sonra kimin yaptığı ya da neden yaptığı hakkında hiçbir şey yok. Elimde pek bir şey yok, bu yüzden Jeffy'den yardım isteyeceğim. Bazı davalarında ona yardım eden dedektifleri var ve bu şehirdeki herkesi tanıyor gibi görünüyor."

"Hayır. Yapma! Jeffrey'i karıştırma."

"Nasıl bilgi topladığım konusunda endişelenme, dikkatliyimdir. Bu gece ne yapacaksın?"

"Bana kimseye söylemememi söyledi. Ne yapacağımı sormak için seni arıyorum. Kafayı yedim ve zorlukla düşünebiliyorum."

"Oraya gitsen, telefonunu cebinde kayıta bıraksan ve sana söylediği her şeyi kaydetsen nasıl olur? Geçen yaz kamp gezisi için aldığımız ayı spreyini de getir. Hâlâ yanında mı?"

"Evet."

"Getir ve bir şey yapmaya kalkarsa kullan. Ona arkayı dönme. Yapabilirsen koridorda kal, yapamazsan kapıya yakın dur."

"Sence tehlikeli mi?"

"İçgüdülerin sana ne söylüyor?"

"İçgüdülerim muhtemelen beni onunla tekrar seks yapmaya ikna etmeye çalışacağını söylüyor."

"Oraya vardığında insanlara nerede olduğunu bildirdiğini söyle."

"İyi fikir."

"Ayı spreyi," diyor. "Sonra beni ara. Chloe, eğer gerçekten zararsızsa ve sadece daha fazlasını istiyorsa..."

"Bu kuralı çiğnemektir."

"Kızım, on üzerinden kırk dört bin altmış dokuzdu. Belki de sevişmeye devam etmek istiyordur. Belki de becermek istediği kadınları araştırmak konusunda biraz tuhaftır. Zengin adamların imkanları vardır, bu yüzden onlar için büyük bir mesele değildir. Tost ve reçel olayı - belki de siktiği kadınları önceden araştırması o kadar da kötü değildir. Belki de sadece kendini açıklamak istiyordur. O sapık kutuya bir tekme daha atmak için ufacık bir kuralı çiğnesen dünyanın sonu mu gelirdi?"

Gözlerimi deviriyorum.

"Dikkatli ol ama içgüdülerine güven. Sen akıllısın. Anlayışlısın. Onu dinle, belki, ama yine de paspas olma. Tavsiyeme uy ve güvende kal. Neler olduğunu bana bildir."

"Adam eve döndüğünde buraya gelmekle tehdit etti, Lan. Şu anda neden bahsediyorsun ki?"

Telefon bir an için sessizleşir.

"Haklısın. Haklısın. Sanırım bunun bir peri masalı olmasını istedim, bir Dateline özel programı değil."

"Kimsin sen?" diye sordum.

"Haklısın. Özür dilerim. Seninle gelmemi ister misin?" "Evet, belki."

"Kahretsin. Bu toplantıdan çıkabilir miyim bilmiyorum. Hızlı bir toplantı olmalı. Bir saat bekleyebilir misin?"

"Biliyor musun, bunu ben yapacağım. Ne istediğini öğren ve benim kolay lokma olmadığımı anladığından emin ol. Seni haberdar ederim."

"Emin
misin?"

"Evet."

"Ona söyle, geldikten sonra on beş dakika içinde birine haber vermezsen polisi arayacaklar. Bana mesaj attığında ya da aradığında, tamamen iyi olduğunu söylersen, iyi olmadığını anlayacağım ve yardım göndereceğim. Bir mesajda ya da telefon görüşmesinde *tamamen* kelimesini kullanırsan, işlerin yolunda gitmediğini ve polisi aramamı istediğini anlarım."

"Tamam. Benden yarım saat, en fazla kırk dakika içinde haber alırsın." "Bekliyor olacağım."

Aldığım dondurmayı buzluğa, tavuk göğsünü ve kıymayı da buzdolabına koyduktan sonra diğer her şeyin eve gelene kadar bekleyebileceğine karar veriyorum. Ofisimde kamp malzemelerimizi sakladığımız dolabı karıştırıyorum ve ayı spreyini buluyorum.

Ama o bir psikopat değil, değil mi? Eyaletin en önde gelen ailelerinden birine mensup bir işadamı. Bu bir yanlış anlaşılma olmalı. Ona kendisiyle hiçbir şey yapmak istemediğimi hatırlatacağım, tek yapmak istediği buysa özür dilemesine izin vereceğim ve sonra çekip gideceğim.

Kapı açıldığında kanepede yüzüm kapıya dönük oturuyordum.

Beni içeri aldı, endişeli görünüyordu.

Ayaklarım sehpanın üzerinde, kollarım iki yanda kanepenin arkasına dayanmış rahat bir pozdayken, gömleksiz, ayakkabısız, sadece düğmesi açık bir kot pantolon giyiyorum.

"Kapıyı kapat ve buraya gel," diyorum.

Geri çekildi. "Bu bir hataydı." "Chloe, dur," diye emrediyorum. "Buraya gel."

Geri çekiliyor.

Yanına vardığımda koridorun yarısını geçmişti, geriye doğru yürüyordu, beceriksizce cebinden ayı spreyi şişesini çıkarmaya çalışıyordu.

Aceleyle çömelip onu almadan önce düşürüyor ve sonra bana doğrultuyor. "Daha fazla yaklaşma yoksa bu gözlerini fena yakar. Hatta seni kalıcı olarak kör edebilir."

İki adım ötede duruyorum. Çok saçmalıyor ama onu sakinleştirmem gerekiyor.

"Neden parmak izim beni buraya getirdi, Derek? Adam'ın nerede olduğunu nereden biliyorsun? Reçeli ve çavdarlı tostı nereden biliyorsun? Bu ürkütücü şeylerle beni korkutuyorsun ama seni neden polise ihbar etmemem gerektiğine dair makul bir açıklama yapman için sana bir şans veriyorum. Ve sen bana doğru bir hamle daha yapmadan önce, tanıdığım biri şu anda burada olduğumu biliyor ve on beş dakika içinde benden haber alamazlarsa polisi arayacaklar."

"Ürkütücü mü?" diye sordum.

"Evet, ürkütücü!" diye haykırıyor, sesi artık soprano. "Neden benim parmak izim senin kapılarını açtı, Derek?"

"Arkadaşını aramamalıydın. Telefonunu ver." Şaşkınlıkla sarsıldı.

"Sarışına bir mesaj gönder ve ona iyi olduğunu söyle. Her şeyin yolunda olduğunu, aşırı tepki verdiğini ve tehdidi yanlış anladığını, onu daha sonra arayacağını söyle. Onun ya da avukat arkadaşının beni araştırmasını istemezsin. O aramayı yaptığın için bu seferlik seni affediyorum ama bir daha bana karşı gelme Chloe. Ve eğer mesajında *tamamen* kelimesini kullanırsan hasar kontrolü yapmak için hızlı davranmak zorunda kalacağım ve inan bana bunu istemezsin."

Vücudu titriyor. Gözleri genişliyor. Sikim sertleşiyor.

"Korkma. Sana zarar vermeyeceğim," diye teminat veriyorum.

"Yaptığın şeyi neden yaptığını anlamıyorum," diye fısıldıyor, gözleri korkuyla dolu. Tekrar geri çekilmeye başlıyor.

"Dediğimi yap, küçük tavşanım. Fantezilerinden birini daha gerçekleştirmek üzereyim," diyorum ona.

"Derek, beni korkutuyorsun. Biraz mantıklı olalım."

"Olabildiğim kadar mantıklıyım, inan bana. Bana telefonunu ver. Al."

Uzanıp spreyi kapıyorum ve onu kollarıma alıyorum.

Nefes alıyor ve çığlık atmak üzere olduğundan eminim, bu yüzden bir elimle ağzını kapatıyorum.

"Şşş. Korkma. Bir şeyin yok. Sana zarar vermeyeceğim."

Geri döndüğümde Grace'in arabası dışarıdaydı ve bu koridorda onunla karşılaşmama gerek yok.

Elimde çırpınmaya çalışıyor ama ben yerime geçip yatıştırıyorum, "Korkma.

Bu öyle bir şey değil," diyorum ona. "Sana asla zarar vermem, Chloe. Asla."

Oturuyorum, spreyi kanepenin diğer tarafına fırlatırken onu kucağımda tutuyorum ve ceketinin cebine uzanıp telefonunu kendim alıyorum. Durmamı ve

konuşmamızın kaydını silmemi izliyor. Alannah'ya bir mesaj açıyorum ve bir cevap yazmaya başlıyorum

o ekrana bakarken.

Yani geçen gece yaşadıklarımızdan daha fazlasını istiyor ve iyi bir argüman sunuyor / karşı konulmaz gibi görünüyor, bu yüzden söyleyeceklerini dinleyeceğim ve bunu onunla konuşacağım. Tehdidi yanlış anlamışım ve haklısın. İlişkiye girdiği herkesi tavşan olmadıklarından emin olmak için araştırıyor.

Şimdilik araştırmanı durdur. Daha fazla araştırmanı istersem sana haber veririm. K? Seni daha sonra ararım. Banyosundan mesaj atıyorum. XOXO

Evet, imza atma şeklini biliyorum. Blogunu, e-postalarının çoğunu, sosyal medya durumlarını ve kısa mesajlarını okudum ve en iyi, daha çok *göğüs* arkadaşına nasıl mesaj yazdığını biliyorum. Telefonu sehpaye bırakıp kendiminkine uzanırken bazı şeyleri kavramaya başladığını görebiliyorum.

Kenny'yi hoparlörden arıyorum. İlk çalışta cevap veriyor. "Evet, Derek?"

"Hoparlördesin. Chloe saat on birde buradan ayrılacak. Eve sağ salım gittiğinden emin olmak için onu takip eder misin?"

"Tamamdır."

Telefonu kapatıyorum ve kollarımı Chloe'nin titreyen bedenine daha sıkı sarıyorum. "Şimdi," diyorum, "üzgün ve kafanın karışık olduğunu biliyorum, ama gerçekten

Seni yatağa götüreceğim ve önümüzdeki üç ya da dört saat boyunca anlamsızca becereceğim." "Hayır," diye fısıldıyor, dehşete düşmüş görünüyor.

"Evet bebeğim, istiyorum. Cumartesi günü buradan çıkmaya izin verdiğim için bile şanslısın. Seni bütün hafta sonu yatakta tutmak istedim. Buna hazır olmadığını biliyordum. O zamandan beri davranışlarına bakılırsa, dizginleri ele alma zamanının geldiğini görebiliyorum, bu yüzden öyle yapıyorum. Hadi yatağıma gidelim de biraz rahatlayalım. Ayrıntıları sonra konuşuruz."

Bana göz kırpmıyor, güzel ama şu anda solgun olan yüzünün her yerinde panik var.

"Benim uslu kızım ol, Chloe, yoksa işler gerçekten hazır olmadığın bir hızda ilerleyecek."

"Bu ne demek oluyor?" diye soruyor.

"Her seferinde bir adım. Bu gece biraz eğleneceğiz. Bundan sonrasını ben ayarlayacağım. En azından kısmen senin hareketlerin belirleyecek. Tamam mı?"

Başını sallıyor. "Hayır. Tamam değil. Bunların hiçbirisi iyi değil. Beni korkutuyorsun, Derek. Burada neler olduğunu anlamıyorum. Bütün bunları neden yaptın?"

"Benimle güvende olacağına söz veriyorum, Chloe." Alnına bir öpücük kondurup ayağa kalkıyorum ve telefonlarımızı oldukları yerde bırakarak onu yatak odasına doğru götürüyorum. "Kimse seni benden daha güvende tutamaz."

"Beni yere bırak. Ben gidiyorum."

"Senin için planlarım var."

"Delirdin mi sen?" diye fısıldıyor.

Başımı eğiyorum. "Dr. Jones buna antisosyal kişilik bozukluğu dedi, gerçi şarlatan olduğunu kanıtladı, yani... Bunları daha sonra konuşabiliriz. Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum, o yüzden bunu geliştirelim. Eninde sonunda hakkımda bilmek istediğin her şeyi anlatacağım. Ama önce seni ikna edelim."

Onu yatağa yatırırken "Bunu yapmayacağım," diyor.

"Yapıyorsun," diye fısıldıyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

"Hayır, yapmıyorum!" diye bağılıyor yüzüme. "Ve beni rahat bırakman gerekiyor."

"Burada en azından birkaç saat kalacaksın Chloe," diyorum sakince, "yoksa... olmasını istemediğin bir şey olabilir."

"Ne gibi?"

"Örneğin, sen ve Alannah Fisher'ın Downtown'da konuşurken elimdeki kayıt Adam Hallman'a *dinletilebilir*."

Gözleri dehşetle açılıyor.

"Göğüs arkadaşınla onun senin sonsuza dek sıkıcı erkeğin olduğunu konuştuğunuzu duymasını mı istiyorsun? Çeşnisiz bir patates mi? Ve bunun da ötesinde, arkadaşına benim ne olduğumu söylediğini duymasını mı istiyorsun? On üzerinden kırk dört bin altmış dokuz mu?"

Çenesi düştü.

"Söylemem gerek, bu beni gülümsetti. Bunu pek yapmam. Ama sana her baktığımda, seni düşündüğümde, bunu yaptığımı fark ediyorum." Elimi bacağında gezdiriyorum. "Bugüne kadar seni rahat bırakabilmek için kendimi kontrol etmem gerekti."

Parmaklarım bluzunun alt düğmesini açmak için dolaşıyor.

Elime vuruyor. "Sende ciddi bir sorun var." "Aynı fikirde değilim," diye araya girdim. "Şimdi benim uslu kızım mı olacaksın yoksa

"Bu gece benim kötü

kızım mısın?"

Bakışları daralıyor.

Devam ediyorum, "İyi kız ve kötü kız fantezilerini ben de biliyorum, Chloe, ve günahların için seni ikimizin de zevk alacağı bir şekilde cezalandırmaktan çok mutluyum."

Kıpırdamadan duruyor. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bu arada bloguna bayıldım," diye ekliyorum.

Dudakları titriyor ve gözlerinin parlamasını izliyorum, sonra güzel gözyaşları damlıyor ve yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Senden çok etkilendim. Bir şeyden etkilendiğimde, derinlere inmem, iyice bilgi edinmem gerekir. Şimdi, iyi kızım mısın, kötü kızım mısın, yoksa bu gece benim cezalı kızım mı olacaksın? Sen seç."

Burnunun üzerinde küçük çizgiler beliriyor. "Cezalandırılmak mı?"

"İyi mi kötü mü olduğuna sen karar ver. İşbirliği yap çünkü eğer seçmediğin için *cezalandırılmayı* seçersen, seni RJ's Bar'a Hallman'la buluşmaya götüreceğim ve üçümüz sohbet edeceğiz."

"Bana seks için şantaj yapıyorsun," diye belirtiyor.

"Geçen gün de söylediğim gibi, yaşadıklarımızdan daha fazlasını istiyorum. Hayatta eksik olduğunu bilmediğim her şeydi. Bu yüzden işbirliği yapacak ve bana daha fazlasını vereceksin. Benden başka kimseyle yatmayacaksın. Başka biriyle geçiş izni yok, ve bunda ciddiym. Beni bu konuda sınamak istemezsin. Gerçi ikimiz de senin böyle biri olmadığını biliyoruz."

"Sen gerçekten belgelenebilir birisin," diye fısıldıyor.

Bluzunun bir düğmesini daha açıyorum. Beni durdurmuyor.

"Evet, bu gece iyi bir kız olacaksın Chloe. Ne düşünüyorum biliyor musun? İçten içe kötü olmak istiyorsun ama nasıl olacağını bilmiyorsun. Çok tatlısın, çok iyisin. Bil bakalım ne oldu?"

Ben üçüncü düğmeyi açarken hiçbir şey söylemiyor.

"Bunu kolaylaştıralım. Bu benim hatam. Şu anda benim uslu kızım olmanı *sağlayacağım*. O yüzden beni suçla, çarşaflarıma ya da tenime haykırdıktan sonra adımı lanetle, ama gerçeği sen ve ben bileceğiz." Etkili olması için duraklıyorum. "Gizliden gizliye seveceksin."

Onu zincirlerimle bağlayacağım, böylece gerçekten özgür olabilecek. Ona istediği her şeyi vereceğim. Ve neye ihtiyacı varsa. Onu ne kadar istediğimi, ona sahip olmak için ne kadar ileri gidebileceğimi göstereceğim. Onunla kalarak neler kaçırdığını göstereceğim.

"Benim için ıslandın mı, Chloe?" Göğsünü itiyorum ve yatakta sırt üstü düşüyor.

"Hayır," diye fısıldıyor kanıtlamak üzere olduğum yalanı.

"Koridor kartını kullandığını duymasını istemezsin, değil mi?" Fermuarımı indiriyorum. Beni izliyor. "Zavallı, kırılğan kalbini kırmak, özellikle de şimdi ona biraz özgürlük veren bu yeni araç için çok mutluyken?"

"Sen korkunç bir insansın," diye fısıldıyor.

"O yeni arabaya yirmi bin dolar veren korkunç bir insan." Ayağa kalkıp kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı bırakıyorum, sonra tekrar yatağa giriyorum. Benim

aleti kaya gibi sert. "Ona verdiğin on bini de sayarsan otuz."

Yüzünde daha fazla şok ifadesi beliriyor.

"Evet, ne kadar saf ve tatlı olduğunu gösteren bir başka işaret. Tasarruf hesabında sadece dört bin on bir dolar varken ikramiyeni ona vermen. Çek hesabında sadece iki binden biraz fazla var. Şu anda senin biriktirdiğinin üç katından fazla parası olduğunu biliyor muydun? Ve siz evi satın aldığınızda paraya çevirmediği yaklaşık kırk bin dolarlık tahvili olduğunu?"

Kaşlarını çattı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Parayı alıkoyduğunda ipoteğinizi mümkün olduğunca düşük tutmak için her şeyi temizlediğinizi bildiğinizi sanmıyordum."

"Bunu neden yapıyorsun? Neden ben?"

"Bilmiyorum. Daha önce başka birinden bu şekilde etkilenmemiştim." Omuz silkiyorum. "Hedeflere saplanıp kalıyorum. Barımdaki o konuşmayı duydum ve hedefim sen oldun."

"Öylece mi?" diye soruyor.

"Aynen öyle," diye onaylıyorum.

Şüpheyle başını sallıyor. Gözlerini izliyorum, şu anda beyninden geçen tüm gerçekler üzerinde çalıştığını biliyorum.

"Bunu ona yapmayacaksın, değil mi? Elimi zorlayıp o kayıtları onun için çalmamı mı isteyeceksin?"

Sanki kırıcı bir şey söylemişim gibi yüz ifadesi buruşuyor.

"Hayır. Bu gece sana istediğimi yapmama izin vereceksin, böylece aleti hala çalışırken onun yetenekleri hakkında gerçekten ne düşündüğünü ona söylemeyeceğim. Değil mi?"

"Aşğılıksın," diyor ekşiyerek.

Kıkırdıyorum. "Olabilir. Ama bu konuda kendimi kötü hissetmiyorum. Özellikle de Hallman'ın yazdığı yerel bir paçavra için ailem hakkında yazdığı pisliklerden sonra. Hem zaten çekici ve kötü bir adamın sana boyun eğdirmesi senin fantezilerinden biri, değil mi? O gece orada benimle ilgileniyor olman tesadüftü. Tesadüflere inanmazsın, değil mi? Ama tesadüfe inanırsın. Bunu blogunda da yazmıştın. Blogun ne hakkında olduğunu henüz bilmediğin ilk yazılarından birinde. Gevşeyip cinsel fantezilerini paylaşmaya odaklanmadan önce, çekici ve kötü bir adamın seni iyi bir kız haline getirmesi de dahil..."

"Gerçek değildi. Orada yazdıklarımın çoğunu Adam'la tanışmadan önce yazmıştım.

Artık geçerli değil."

"Bir sürü yakalama fantezisi. Sertleşmek. Kirli konuşmalar. Doymak bilmeyen biriyle birlikte olmak. Nişanlandığınız şey bu değil, haksız mıyım?"

"Bu anonim bir blog, bu yüzden kimsenin okuması gerekmiyordu ve ben de orada yazan hiçbir şey için harekete geçmeyi düşünmedim. Sadece-"

"Saçmalık." Kotunu çıkarıyorum. "Yakında geriye dönüp baktığında bunu sevdiğini fark edeceksin. Geçen Cuma vücuduna kirli şeyler yaptığında gözlerindeki o ateş ışığını gördüm, istediğin ama okuduğun müstehcen kitapların, yazdığın o kirli fantezilerin dışında gerçekleşmesini asla beklemediğin şeyler. Bu konuda bir ya da iki kez kendini kötü hissedeceksin ama tahminimce bana gelmeni emretmemin o küçük külotunu anında ıslatması uzun sürmeyecek."

Ben yüzünü okşarken titriyor.

"Bana ıslak geleceksin Chloe, sana şantaj yaptığım için kızgınmış gibi davransan bile. Eminim bunun gerçekten başına geldiğini, fantezinin gerçekleştiğini bir türlü aklına getiremiyorsundur. Bunu anlayacaksın. Bir gün arkadaşının kulübümde tüm o kişisel sırları ağzından kaçırmasının başına gelen en iyi şey olduğunu kabul edeceksin. Şimdi, seni boşaltacağım. Sertçe. Bu küçük tatlı vücuda neler yapabileceğimi zaten biliyorsun, değil mi? Ve sana söylemeliyim ki, yaptığımız tüm o şeyler, sahip olduğum tüm fantezilerin yüzeyini zar zor çiziyor, seni becermek istediğim tüm yollar."

Kot pantolonunu aşağı sıyırıp kalçasına bir öpücük konduruyorum. İtiraz etmiyor, hareket etmiyor. Ama gözlerinde yaşlar var. Üzgün görünüyor. Korkmuş. Uzun sürmeyecek. Vücudunu aydınlatmak üzereyim.

"Aferin kızıma. Burada da bir koyup iki almak üzeresin, çünkü eski bir blog yazısını hatırlıyor gibiyim, büyük kasları olan çok talepkar bir patron, işini kaybetmemek için sana yaramaz sekreterlik işleri yaptırıyor. En büyük ve artık tek müşterin olan şirketi yeni satın aldığım için, işte başlıyoruz..." Pazularımı esnetiyorum ve ona geniş bir sırtış atıyorum.

Delinin teki. Nedense bu küçük oyunu oynamaya karar verdi. Bana zarar vermeyeceğini söyleyip duruyor ama o kadar derinime inmiş ki hayatım hakkında çok şey biliyor... hayatım hakkında çok fazla şey. Ve Adam'a söylemekle tehdit etmek?

Adam ailesi hakkında ne yazdı? O kadar kötü müydü? Bütün bunlar bununla mı ilgili? Ondan intikam almak için beni mi hedef alıyor?

Bana zarar vermeyeceğine inanmak akıllıca olmaz. Hem de hiç.

Eğer şüphelendiğim kadar çılgın ve şeytani biriyse, her an patlayabilir ve bana zarar verebilir. Adam'ın bana nasıl davrandığını Alannah'ya anlattığım kaydı dinleterek, fantezilerimin kapağını patlatarak Adam'ı mahvetmekten çok daha fazlasını yapabilir. Alannah'ın kazadan önceki seks hayatımızla ilgili sözleri. Ama tabii ki fiziksel olarak zarar görmenin ötesinde istediğim son şey, Adam'ın yapmakla tehdit ettiği şeyi yapması.

Adam son birkaç gün içinde iyileşme sürecinde bir köşe döndü. Tüm bunları duymanın ona ne yapabileceğini hayal bile edemiyorum. Kendini öldürmekle ilgili karanlık düşünceleri var... Bunun olmasına izin veremem. Derek'in Adam'ın iyileşmesini geciktirmesine izin vermeyeceğim.

Derek belli ki telefonumu dinlemiş. Evi dinlemiş. Beni takip eden biri var. Bilgisayarım da derin dalışlar yapmış ve işimde bile torpil yapıyor! Patronum bana Cavalier Commerce'in benim bebeğim olduğunu, sıkı çalışmamın karşılığını aldığını söyledi.

Derek Steele koz elde etmek için hayatımın birçok katmanına girdi.

Seks mi? Bunu daha fazla seks için mi yaptı? Bunu hiç anlamıyorum. Adam zengin. Normal kıyafetlerle bir fitness modeline, takım elbise giydiğinde ise bir film yıldızına benziyor. Çekici biri. Bir kadını nasıl arzuladığını hissettireceğini biliyor. Peki, neden ben? Neden bu kadar metodik ve sinsî? Onunla seks yapmak isteyen kadın bulmakta hiç zorlanmıyorken neden? Hatta sapıkça seks, eminim.

Düşünmem gerek. Seçeneklerimi değerlendirmeliyim. Ama şu anda beni soyuyor ve benimle seks yapmaya kararlı.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendime bunun olmasına izin vermem gerektiğini söylerken yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Beni kolayca alt edebilir, tehditler savurdu. Bu en güvenli seçenek gibi geliyor: istediğini yap ve buradan git.

Aradığı adam saat on birde eve sağ salım varmamı sağlayacak, yani belli ki Adam'ı karşılamak için zamanında eve gideceğim. Sadece birkaç saat ve sonra eve gidip bununla nasıl başa çıkacağımı düşünebilirim. Belki bundan sonra işi biter. Ben burada uzanacağım ve o da istediğini alacak ve belki de hayatına devam edecek.

İç çamaşırımı çıkarırken vücuduma öpücükler konduruyor.

"Bacaklarını aç, lütfen."

Hayır diye düşünerek olduğum yerde donup kaldım. Hayır, hayır, hayır.

Yapamam. Bunun olmasına izin veremem. Hayır. Bu doğru değil. "Şimdi, küçük tavşancık," diye ısrar ediyor.

Bakışlarımız birleşiyor ve bana o güzel, göz kamaştırıcı gülümsemelerinden birini veriyor. Beni silahsızlandırmak ve cezbetmek için birçok kez kullandığı gülümseme.

"Lütfen bunu yapma," diye yalvarıyorum, tüm vücudum titriyor. "Şimdi," diyor basitçe.

Ve gözleri soğuk bakıyor. Soğuk, tekinsiz ve her zaman görüldüğü kadar yakışıklı görünüyor. Eğer bunu yapmazsam, felaket olabilir.

Eğer buna izin verirsem, aynada kendime nasıl bakabilirim ki?

Cevap vermeyişimi, hareket etmeyişimi istediğini yapmak için bir işaret olarak alıyor. Bacaklarımı ayırıyor ve ben karşı koymuyorum. Titreyerek gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Klitorisime odaklanıp sertçe emmeden önce dilinin kıvrımlarımda gezindiğini hissediyorum.

Sarsılıyorum ve bu Derek'i güldürüyor. Dolambaçlı bir şekilde.

"Benim için sırlıslıklamsın, tıpkı olacağını bildiğim gibi. Sen mükemmelsin, Chloe."

Sanki beni daha fazla koruyacakmış gibi gözlerimi daha sıkı kapatıyorum, o kalçalarımın arasına yerleşirken yatak takımını yumrukluyorum. Parmakları beni birbirinden ayırıyor ve sonra hiçbir şey olmuyor.

Uzun bir süre hiçbir şey olmuyor, ben de gözlerimi açıyorum. Ve hemen onları kapalı tutmuş olmayı diledim, çünkü aşağıda bana bakıyordu. Açıkta kalan mahrem yerlerime öyle bir bakıyor ki, bu geçen Cuma olsaydı yüzüm kızarırdı. Gözlerimiz buluşuyor ve bana bir sırtış fırlattıktan sonra tekrar içeri giriyor ve hemen sertçe emiyor.

Kendime bunun sadece mekanik, biyolojik bir şey olduğunu söylüyorum, çünkü hızlı bir şekilde hislere kapılıyorum. Her iki eli de yukarı kalkıyor ve göğüslerimi kavıyor.

"Seni duymama izin ver. Sakın kendini tutmaya kalkma," diyor Derek, sonra parmaklarını içime sokup g-noktama sürüyor. "Kendini tutarsan sen daha hazır olmadan beni bazı hamleler yapmaya zorlarsın Chloe..."

Ellerim yüzümü kapatıyor ve kendimi kaybediyorum. Kontrolümü tamamen kaybediyorum ve o beni uçuşumun kenarına götürürken titremeye başlıyorum.

Ben sarsılırken bir elinin parmaklarıyla şapırdatıyor, daldırıyor ve diğer eliyle bir meme ucunu büküyor. Bu iffetsizce. Yanlış bir şey. Ve hisler devam ediyor, devam ediyor ve devam ediyor.

"Dur, çok fazla," diye haykırıyorum sonunda.

"Hayır. Asla çok fazla değil," diye inkar ediyor, sonra havlıyor, "Gözler üzerimde. Şimdi!"

Ellerimi hareket ettiriyorum ve beni daha sert parmaklarken, daha sert emerken ele geçirilmiş bir adam gibi görünüyor ve aniden, gözlerimiz kilitliken, parmakları içimde ve dışımda hızla hareket ederken vücudum daha da sertleşiyor. Görüşümün kenarları bulanıklaşmadan önce Derek'in yüzü de dahil olmak üzere bacaklarımın arasındaki her şey sıırılsıklam olurken beyaz noktalar görüyorum.

Nefesimi tutmaya çalışıyorum ama şimdi o kalın ereksiyonu ileri doğru sürüyor, bir eli boğazıma sıkıca sarılmadan önce inlerken derinlere çarpıyor ve gözleri benimkini rehin alıyor.

"Siktir, bebeğim, siktir, siktir, siktir, Chloe!" Vurdukça vuruyor ve sonunda üzerime yığılıp tüm ağırlığını bana vermeden önce bir kükremeyle boşalıyor.

Çığlık atıyorum.

Beni kaldırıyor, banyoya taşıyor, lavaboların arasındaki makyaj masasına bırakıyor.

Yüzünü bir havluyla silerken ve sonra eğilip büyük küvetin musluklarını açarken bulanık gözlerle ona bakıyorum.

Beni fıskırttı. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Yüzü sıırılsıklam olmuştu ve bundan iğrenmemişti.

Şimdi de benimle ilgilenmeye çalışıyor. Gözyaşlarımı temiz bir havluyla kuruluyor ve ben onu bir şişe köpüklü banyodan dökerken izlerken her tarafım titriyor. İçinde Epsom tuzu ve Hindistan cevizi yağı bulunan mavi şişenin aynısının evde de olması tesadüf değil. Hafta sonu onun evinden dönerken bir tane almıştım. Görünüşe göre o zaman bile takip ediliyormuşum.

Beni kaldırıp küvete benimle birlikte girdiğinde, oturup beni önüne, bacaklarının arasına yerleştirdiğinde hâlâ titriyorum.

Ben ağlamaya devam ederken arkasına yaslanıp başımı göğsüne yaslıyor, duvardaki nişten katlanmış bir bez alıp ıslatıyor ve suyu sıkıp yanaklarıma sürüyor, suyun gürültüsünden anlayamadığım bir şeyler mırıldanırken alnıma öpücükler konduruyor ve yüzümü kaldırıp ona bakmamı sağlıyor.

Yanaklarımı bezle silmeye devam ederken yüzümü arıyor, daha önce yaptığı gibi gözlerimin içine bakıyor, buzlanma yok, sadece sıcaklık var. Yüzünde aşık olmuş bir ifadeyle birlikte sıcaklık.

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece ağlamaya devam ediyorum.

Aklını kaçırmış gibi görünmüyor. Tehlikeli görünmüyor. Ama öyle. Ben küvette onunla birlikte ağlarken o şefkatli ifadesiyle bana gülümsüyor.

Bunu bana neden yapıyor?

Su tam kenara geldiğinde, musluklara ulaşp onları kapatabilmek için bizi dik konuma getiriyor.

Ve benimle birlikte sıcak, köpüklü suya uzanıyor, sanki dünyada umurumuzda değilmiş, başka hiçbir yerde değilmişiz ve konuşacak hiçbir şeyimiz yokmuş gibi. Islak bezi vücudumun çeşitli yerlerinde gezdiriyor, bana sarılıyor, saç çizgimi küçük öpücüklerle noktalıyor.

Gözyaşlarım kurumuştı. "Aç mısın?" dediğinde boşluğa bakıyordum.

Akşam yemeğini atladın, değil mi?"

"Aç değilim," diye mırıldanmayı başarıyorum.

"Gel, sana seveceğin bir şeyler getirdim." Ayağa kalkmam için beni dürtüyor ve elimi tutarak kalın bir havluyu etrafıma sarmadan önce küvetten çıkmama yardım ediyor.

Kendisi için bir havlu daha alıyor, çabucak kurulanıyor ve onu da beline sarıyor, ucunu içeri kıvrırken, "Senin

Yatağın ucunda senin için bornoz var. Bugün senin için aldım. Sana terlik de aldım. *Oradayken* her zaman bir çift giydiğinden emin ol." Bir eliyle çenemi tutarak beni usulca öpüyor.

"Mm," diye ekliyor ve sonra parmaklarının arkasını elmacık kemiğimde gezdiriyor. "Çok güzelsin, Chloe. Seni becermek yeni favori şeyim."

O gidene kadar hiçbir şey yapmıyorum. Gittiğinde kapıyı kapatıyorum ve titreyerek tuvalete oturuyorum.

Burnumu silip işimi hallediyorum, sonra ellerimi yıkarken kızarmış, şişmiş yüzümü inceliyorum, sonra iç çekip yatak odasına gidiyorum, yatağı çoktan hazırlamış ve giysilerimi katlayıp tezgahın ucuna, yumuşacık pembe bir bornozun yanına koymuş. Yerde, spor ayakkabılarımın yanında bornozla uyumlu terlikler var.

Onları giyiyorum, havluyu asıyorum ve bundan sonra olabileceklerden korkarak odasından çıkıyorum ve onu masayı hazırlarken buluyorum.

Artık karanlık ama ışıkları yakmak yerine yemek alanını birden fazla mumla aydınlatmış. Şarap var. Ve masanın ortasında taco malzemeleriyle birlikte bir taco kabuğu tabağı var.

Derek bana bakıyor, gülümsüyor ve benim için bir sandalye çekiyor. "Taco Salı," diye anons ediyor.

Adam taco sevmez, ben de genelde Alannah ya da Coraline'le birlikte giderim. Ya da eskiden giderdim. Aylardır taco yemedim. Takoları sevdiğimi tahmin ediyor çünkü muhtemelen internette onlardan övgüyle bahsetmişimdir.

Oturuyorum ve bana en sevdiğim tatlı frizzante şarabımdan bir bardak dolduruyor. Vibratörümü çıkarmama neden olan şarabı bitirdiğimden beri bir şişe bile almadım. Şu anda kesinlikle içmek istemiyorum.

Karşıma oturan Derek'e bakıyorum.

"Eğer bu şantaj yerine bir randevu olsaydı, bu gece şansım yaver giderdi, değil mi? Oh bekle..." Yüzünde sinsî bir sırıtma belirliyor, sonra başını geriye atıp gülüyor.

Kanım öfkeyle kaynarken yüzüm alev alev yanıyor.

Ayıldı. "Şimdi kızgınsın ama bekle. Seni kazanacağım." Kendine bir kadeh şarap koyuyor ve bir taco hazırlamaya başlıyor.

"Senin için de bir tane yapardım, küçük tavşancık, ama seninkinde ne sevdiğini bilmiyorum. Göster bana."

Kıpırdamadan duruyorum.

Derek hafifçe öne eğiliyor ve "Göster bana, Chloe" diye emrediyor.

"Siktir git," diyorum.

Bir an öylece bakıyor ve ben büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

Taco'sundan bir ısırık alıyor.

"Mm." Çiğniyor, yutkunuyor ve ağzını siliyor. "Oldukça iyi. İhtiyacımız olduğunda yemek getiren bir kızımız var. Ben ve kardeşlerim yani. Kız kardeşlerimden biri aşçı, aşçılık okuluna gitti ama buradaki dairesini pek kullanmıyor. Kocasıyla birlikte Phoenix'te yaşıyor. Diğer kız kardeşim hiç yemek yapmaz. Paulina çok yönlüdür, hemen hemen her şeyi yapabilir, bu yüzden şehirdeyken dışarı çıkmak istemediğimde onu kullanıyorum. Canınız ne isterse, çoğu gün birkaç saat içinde yapabiliyorum. Bir sonraki akşam yemeğimiz için planlarım var bile. Al biraz."

Bir ısırık daha alıp çiğniyor, keyif sesleri çıkarıyor, sonra kadehe bakmadan önce şarabı yudumluyor. "Çok tatlı," diye mırıldanıyor ve taco'dan son birkaç ısırık aldıktan sonra buzdolabına gidip iki şişe su çıkarıyor. Birini önüme koyuyor ve başımın üstünü öpüyor. "Ben zaten yeterince tatlıyım. Biraz tako yemelisin. Bugün Salı, bebeğim. Çok güzeller."

"Hayır, teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, bir suyun kapağını açıp uzun bir yudum alıyorum. "İstersen şimdi tekrar sevişebiliriz. Hâlâ birkaç saatimiz var."

başparmağını yatak odasına doğru sallarken kaşları havada, fazla rahat bir şekilde öneriyor.

Hiçbir şey söylemiyorum, o da soruyor: "Ne istiyorsun Chloe? Bana şu anda en çok ne istediğini söyle. Belki gerçekleşmesini sağlayabilirim."

"Gitmek istiyorum," diye mırıldanıyorum, yine gözyaşlarımın eşliğindeyim. Elini uzatıyor. Uzattığı eline bakıyorum.

Parmaklarını oynatıyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

"Chloe?" Tekrar oynatıyor.

Uzanıyorum ve elimi tutuyor, başparmağıyla parmak eklemlerimi okşuyor.

"Gitmek ister misin?"

Çirkin bir ağlama sesini tutmayı başaramadığım için ağzımdan çirkin bir ses çıkıyor.

"Taco istemiyor musun? Tekrar sevişmek istemiyor musun?" İçimden bir hıçkırık daha çıkıyor.

"Tamam güzelim," diyor nazikçe. "*Bu* sefer. Çünkü bunaldığını söyleyebilirim."

Ayağa kalkıyorum ve elimi çekmeye çalışıyorum ama o bırakmıyor. Ayağa kalkıyor ve elimi tutarak beni kendine çekiyor, sarılıyor.

Kaskatı kesildim. Telaşlandım. Biraz daha hüngür hüngür ağlamak istiyorum. "Ben de buna bir son vermeni istiyorum, Derek," diyorum kırık bir sesle.

Yüzüme bakmak için arkasına yaslanıyor, sonra parmak uçları şakağımdan aşağı iniyor ve saçlarımı kulağımanın arkasına sıkıştırıyor.

Başını yana eğiyor ve eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Hayır, bilmiyorsun. Sadece henüz farkında değilsin. Seni tekrar görmeye hazır olduğumda talimatlar için sana mesaj atacağım. Beni hayal kırıklığına uğratma, Chloe."

Yutkunuyorum, yüzüne bakıyorum.

"Sen seksi, akıllı, yetenekli bir kadınsın. O yüzden aptalca bir şey yapma," diye uyarıyor nazik bir tonda, işaret parmağının ucuyla burnuma dokunarak. "Alannah'ya burada neler olduğunu söyleme. Sevişmeye devam edeceğimizi düşünmesine izin verebilirsin ama şimdilik başka bir şey yok. Benim hakkımda mesaj yok. Not yok. İşaret dili ya da gökyüzü yazarları tutmak, posta güvercinleri kullanmak ya da buna benzer şeyler yok. Akıllı ol." İşaret parmağıyla burnuma ikinci kez vuruyor. "Beni test etme, bebeğim. Ben yüzde yüz ciddiyim. Küçük anlaşmamız sadece seninle benim aramda. Ciddiyim. Onunla ya da bir başkasıyla bizim hakkımızda konuşabileceğin tek şey sevişmenin ne kadar inanılmaz olduğu. Çünkü öyle. Öyle değil mi?"

Tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum, ama o tutuşunu sıkılaştırıyor ve ağzı benimkinden sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde içeri giriyor. "Bana karşı gelmek istemezsin. Anlaşıldı mı?"

Hafifçe başımı sallıyorum, korkum daha da artıyor.

"Gözetleme ekipmanlarından herhangi birini çıkarmaya çalışmak yok, dışarıdayken sana taktığım kuyruğu kaybetmeye çalışmak yok. Şaka yapmıyorum. Nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmediğim için endişelenmemi istemezsin. Bu çok ama çok kötü olur. Ve sana erotik bir şaplak attıracak türden bir kötülükten bahsetmiyorum, küçük bunbun, çünkü bunları alacağın zamanlar olacak... beni senin için endişelendirmek farklı. Ben sonuçlardan bahsediyorum. Büyük sonuçlardan." İki elini havaya kaldırarak işaret ediyor. "Büyük, Chloe. Anladın mı?"

Geri çekiliyorum.

O ileri adım atıyor.

Tekrar adım atıyorum ve kendimi duvara yaslanmış buluyorum.

"Bana anladığını söyle," diyor Derek, bakışları keskinleşerek.

"Anladım," diye cevap veriyorum.

"Tamam," diyor, tatmin olmuş görünüyor. "Kenny'ye gitmeye hazırlandığını söyleyeceğim." İki elini yüzümün iki yanındaki duvara dayayarak beni hapsediyor ve sonra sesini fısıltının biraz üstüne çıkarıyor, ağzı tam kulağımın dibinde. "Bir dahaki sefere kadar, bebeğim. Muhtemelen uzun sürmeyecek. Sensizliğe ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Cavalier kampanyasında iyi iş çıkardın. İyi çalışmaya devam et. O 10 binlik ikramiyeyi yerine koyuyorum. Hatta sıfır ekleyeceğim. Hallman bunu hak etmedi. Sen hak ediyorsun. Yarın tasarruf hesabına yatıracağım."

Geri çekiliyor, dönüyor ve masaya gidiyor, ben şaşkın şaşkın bakarken bir taco kabuğu daha kaldırıp dolduruyor. Bana gülümsüyor ve ben de ondan uzaklaşmak için ayaklarımın bağını çözmeyi başarıyorum.

Kıyafetlerimi çabucak üzerime geçirdikten, bornozu bankta bıraktıktan, terliklerimi çıkardıktan ve ayakkabılarımı giydikten sonra oturma odasına koşup montumu ve telefonumu alıyorum.

"Biber gazını unutma," diye sesleniyor Derek mutfaktan.

Masayı toplamış ve yiyecekleri kaldırıyor gibi görünüyor. Oyalanmıyorum. Eşyalarımı alıp aceleyle dışarı çıkıyorum. Asansöre koşuyorum, düğmeye basıyorum ve gelmesini beklerken kalbim yanıyormuş gibi hissediyorum.

Geldiğinde, göz alıcı bir sarışınla çarpışıyorum.

"Özür dilerim," diyorum geri çekilerek.

Asansörden çıkıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Kimsin sen?" diye soruyor.

"Hiç kimse," diyorum ona.

"Hangi süiti ziyaret ediyordunuz?" diye soruyor.

Muhtemelen kedinin içeri sürüklediği bir şeye benziyorum. Saçlarımın uçları banyodan dolayı nemli ve gözlerim ağlamaktan şişmiş olmalı.

"I..." Başlıyorum, sonra asansöre geri dönüyorum. "Şuradaki son kapıdan bir önceki." Elimle işaret edip düğmeye basıyorum. Merakla başını eğiyor ve daha fazla soru sorabilmek için kapının kapanmasını engellemek için elini içeri sokmayı düşündüğünden eminim. Neyse ki yapmadı.

Eve kadar ağlıyorum, araba yoluna girdiğimde yanımdan geçip giden lacivert bir SUV tarafından takip ediliyorum.

Adam yanımdaki yatağa girdiğinde uyanığım ve uyuyormuş gibi yapmama rağmen, bana sarılıp arkamdan kaşıkladığında ve yerleşmeden önce omzumu öptüğünde fiziksel olarak irkiliyorum. Bunu yedi aydır yapmamıştı. Hatta bundan daha uzun süredir. Ve bir duygu yumağı boğazımı tıkarken kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissediyorum.

Derek'in Alannah'ya gönderdiği sahte mesajdan bir geri dönüş mesajı aldım.

Seni suçlamıyorum. O çok seksi. Ama gurrrrl... dikkatli ol. Davranışları kesinlikle şüpheli. Bence bunu konuşmamız gerek. Seni çok seviyorum ama sen sadece ayın lezzeti olabilirsin. Aşık olma, kızım.

Ben de cevap verdim:

Merak etme. Aşk % 100 olmayacak. Ve muhtemelen lezzet konusunda haklısın. Seni seviyorum. XOXO.

Ona bu mesajı göndermemin üzerinden iki dakika geçmeden telefonum Derek'ten gelen bir mesajla çaldı.

Beni seveceksin. Yeterince yakında değil ama.

Telefonumu fırlatmak istememe rağmen numarasını *DS Cavalier* olarak kaydettim. Onu telefonuma bir kod adıyla kaydettiğimi fark ettiğimde çaresiz bir his beni sardı. Bu his, Adam'ın omuriliğinin zedelendiğini öğrendiğimde hissettiklerime ürkütücü bir şekilde benziyordu.

Ama çaresiz hissetmenin yanı sıra kendimi hilekâr da hissettim. Bir dolandırıcı gibi. Bu gece korktuğum için biriyle yattım ama yine de yaptım. Orada öylece yatıp bir ceset gibi kabullenmeyi deneyebilirdim ama öyle olmadı. Hayatımda hiç boşalmadığım kadar sert boşaldım. Fıskırdım. Ama bu koridor geçişinin bir parçası sayılmaz. Hem de hiç.

Derek'in mesajından beş dakika sonra aklıma bir şey geldi ve cevap yazdım.

Tuvaletlerimde kamera ya da mikrofon var mı?

Cevap verdi.

Tabii ki yok. Ama beni zorlarsan bu durum düzeltilebilir.

Mutfak dolaplarımın yüzlerini öfkeyle temizledim, vestiyerimi düzenledim ve bunları izlendiğimi hissederek yaptım. Çünkü izleniyordum. Kameraların nerede olduğunu merak ettim. Gözlerim onları fark edip edemeyeceğimi görmek için taramaya devam etti ama hiçbir şey yoktu. Uzun ve ağlamaklı bir duştan sonra kurulandım ve kendimi özel hissettiğim tek yer olduğu için duş perdesinin arkasında yatmak üzere giyindim. Adam'ın eve erken gelme ihtimaline karşı 10:35'te ışıkları kapatarak yatağa girdim.

Sonunda uykuya dalmadan önce sabahın dördünü görüyorum, bütün geceyi boşluğa bakarak geçiriyorum, bunların hiçbirisi hakkında ne yapacağımı bilmiyorum.

Hareketlerime nasıl tepki verdiğini görmek için kendimi izlemekten alıkoyamıyorum. Bilmek istiyorum. Görmek istiyorum. Tepkilerini tahmin ediyorum, biraz daha zorladığımda nasıl tepki vereceğini görmek için sabırsızlanıyorum. Bağımlı olmaya başladığımı biliyorum, çünkü hızımı kontrol etmem gerektiğini kendime sürekli hatırlatmam gerekiyor.

Ona her şeyi vermek için her seferinde bir çentik artıracam.

Onun özlemini istiyorum. Onu görmek, hissetmek istiyorum. Odaya girdiğimde bana odaklanmasını istiyorum. Göğüs uçlarının sertleştiğini, külotunun ıslandığını bilmek istiyorum. Beni gördüğünde vücudunun onu şaşırtacak şekilde tepki vermesini istiyorum.

Kadınların beni çekici bulduğunu biliyorum. Bu sefer çoğu kadından aldığımdan çok daha derin bir şey istiyorum. Ne kadar derin? Onu her gördüğümde, aldığım her tepki daha da fazlasını istememe neden oluyor.

Özlemin bir kısmını daha önce ve onu ilk kez becerirken görmüştüm. Ertesi sabah daha da güçlüydü, yine de istediğim seviyeye gelmedi - tanışmadan önce ondan ne alamadığını anlatırken sesinde duyduğum seviye. Samimiyet. Göz teması. Fiziksel şefkat. Görüldüğünü hissetmek istiyor. Takdir edilmek. İstendiğini.

Benden tüm bunları ve daha fazlasını alacak. Çünkü benim mutlak ve eksiksiz bağlılığımıza ve ilgime sahipken tüm fantezilerini yaşayacak. Onu şımartacağım. Ona tapacağım.

Gözlerindeki özlemi gördüğüm andan itibaren fiziksel çekim benim için oradaydı. Tanıştığımızda onunki benim için belirgindi. İşler değişti ve benim için oluşan tomurcuklanma sevgisi, bunu ortaya çıkardığımda kayboldu.

İlk gece onu ve arkadaşını kulüpte duydum. Gözleri değişmişti. Sanırım incinmişti. Muhtemelen ihanete uğramıştı, çünkü birbirimizi çok iyi tanımasak da fiziksel olarak bana izin vermişti ve bunu düşünmeden vermediğini zaten görüyordum. Fiziksel yakınlık benim için her zaman olduğu gibi onun için de bir kenara atılacak bir şey değil. Şimdiye kadar her şey dürtülerle ilgiliydi. Serbest bırakmak. Chloe için daha derin bir anlamı var. Ve ben buna saygı duyuyorum. Onu duygusal olarak hayal kırıklığına uğrattığım için fiziksel olarak bana izin verdiği için hayal kırıklığına uğramış hissediyorum.

Gerçeklerden kaçmayacağım. Benimle ne elde edeceğini bilmesi gerekiyor. Yakında ona saplantılı olan adamın ne kadar boktan biri olduğunu anlayacak. Bu bir saplantının ötesinde; onunla bağımlılık zincirinde ilerlediğimi zaten biliyorum. Ve işleri istediğimden daha yavaş götürüyorum - çünkü bu gerekli.

İlgi alanlarımın peşinden kendi tercih ettiğim hızda gittiğimde etrafımdaki insanlar endişeleniyor.

Babam bize her zaman stratejinizin önemli olduğunu söylerdi. Bir strateji belirlemeden önce, araştırma ve gözlem yoluyla öğrenebileceğiniz her şeyi öğrenin, böylece en az riskle en mantıklı hareket tarzı kendini gösterecektir.

Babamın çocukken oğulları için pek çok tavsiyesi vardı. Sürekli ders verirdi. Bugünlerde ona söyleyecek pek bir şeyim yok ve o da bana pek bir şey söylemekten vazgeçti. Ama ben onun verdiği tüm dersleri çok iyi hatırlıyorum. Çok iyi.

Chloe'nin özleminin bana yönelmesi için çalışacağım. Ta ki beni Hallman'ı istediğinden çok daha fazla isteyene kadar. Ya da herhangi birini. Büyük bir farkla. Benden istediği her şeyi alacak. Tüm cinsel fantezilerini gerçekleştirmekten fazlasını yapacağım. Onu istediğimden hiç şüphesi olmayacak. Kendine tapıldığını, değer verildiğini hissedecek.

Aklımda onun yüzü varken duşta durup sikimi yumrukluyorum. Onu dizlerinin üzerinde bana bakarken görüyorum - gözleri sulanıyor ama hala ilk geceki gibi şehvet ve teslimiyet dolu. Ona sahip olalı sadece on bir saat olmuştu. Ve şimdiden daha fazlasını arzuluyorum.

Onu o bakışlarla, o ilk geceki tepkilerle becermeyi arzuluyorum. Ama işler onun için duygusal olarak ilerleyene kadar, alabildiğimi alacağım.

Ona bir talep içeren bir mesaj göndermeden önce öğlene kadar geldim. Mesajı gönderirken, bana evindeki kablolu odaları gösteren pencerelerin olduğu ekrana geçiyorum. Evindeki ofisinde bilgisayarının başında. Hallman diğer ofiste bilgisayarının başında. Bir video oyunu oynuyor. Bir iş e-postasını yanıtlıyor ama uyarı gelince hemen telefonunu kaldırıyor.

Mesajı okumasını izliyorum.

Saat 7'de evimde olmanı istiyorum. Saçlarını tanıştığımız geceki gibi bukleli yap. Aynı kırmızı ruj. Yatağın ucuna bırakacağım kıyafetleri giyerek beni yatağımda bekle. Senden hemen sonra orada olacağım. İştahını da getir.

Telefonunu bırakıyor, klavyesini monitörüne doğru itiyor ve ben başka bir mesaj gönderene kadar iki dakika boyunca alnını masanın kenarına dayıyor.

Bu mesajı aldığını kabul et, Chloe.

Ping sesini duymama rağmen kontrol etmek için hareket etmiyor. Bir tane daha gönderiyorum.

Beni hayal kırıklığına uğratma.

Hâlâ masanın üzerinde yüzüstü yatıyor, ben de onu arıyorum.

Telefonu açıyor, ekrana bakıyor ve cevap vermeden önce iç çekiyor. "Ne dedin?"

"Sana mesaj attığımda cevap istiyorum. Hızlı olanları."

"Her neyse," diye mırıldanıyor.

"Chloe," diye

uyarıyorum.

Hiçbir şey

söylemiyor.

"Saat yedide burada ol," diye emrediyorum. "Kıyafetini giy, ben de hemen sonra geleceğim. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Telefonu tutuyor ve ekranındaki profiline baktığımda yüz ifadesinde ateşi görüyorum. Ve bu benim kanımda bir şeyleri harekete geçiriyor. Hoşuma giden bir şey.

"Bir cevaba ihtiyacım var, Chloe."

Orta parmağını havaya kaldırıyor.

Onu gördüğümü bilmesini sağlayarak kıkırdıyorum. "Benim uslu kızım ol, bebeğim. Benim kötü kızım olduğunda sana neler yapacağımı görmeye henüz hazır olduğundan emin değilim."

Sönüyor ama bir şey söylemiyor.

"Saat yedide burada olacaksın," diyorum ona. "Gelmeden önce yemek yeme. Planladığım bir şey var."

Cevap vermiyor. "Chloe?"

"İyiym," diye mırıldanıyor.

"Bunny," diyorum, "bu gece seni çok sert becereceğim. Bütün tatlı sularını içerken adımı haykıracaksın. Ve tahmin et ne olacak?"

Bana cevap vermiyor.

"Merak etme, seni de besleyeceğim. Akşam yemeğiyle birlikte ve ayrıca bu gece de adımı boğazının arkasına yazmayı düşünüyorum. Saat yedi, bebeğim."

Telefonu kapattım ve iki mesaj gönderdim. Birincisi, kişisel alışverişçime. İkincisi, kız kardeşimin şef arkadaşına.

Daireye girip iki termal yiyecek torbasını masaya koyarken heyecanım damarlarımda dolaşıyor. Ben Chloe'yle vakit geçirirken yemek bir saat kadar dayanacak, bunun için sabırsızlanıyorum ama kendimi bir an için, mutfak tezgâhına iki içki koyacak kadar uzun bir süre için reddediyorum. Bekliyor olması gerektiğini bildiğim yere doğru götürüyorum.

Ve o burada. Dizlerinin üzerinde yatağında bekliyor, elleri kucagında gergin bir şekilde kıpırdanıyor. Üzerinde beyaz ve gümüş rengi, çoğunlukla transparan, spagetti askılı bir elbise var ve hemen sikimi sertleştiriyor. Meme uçları sertleşmiş. Gözlerim, kalçalarına kadar inen kumaş katmanının altındaki uyumlu külotun askılarını görmek için ilerliyor. Yatağın ucundaki bankın üzerinde, içinde bir çift uyumlu gümüş topuklu ayakkabı bulunan açık bir kutu olduğunu fark ediyorum.

Gözleri kısık ve dişleri alt dudağını kemiriyor. Rujla ilgili talimatları takip etti. Saçını da.

"İyi kızımın talimatlarıma uymasına çok sevindim. Dizlerinin üstünde de mi? Mm."

İki içkiyi de şifonyerin üzerine koydum.

Yer değiştirdi, böylece şimdi oturuyor, bacaklarını bir tarafa katladı. Birazcık meydan okuma. Yanakları pembeleşti.

"Kahretsin, çok güzelsin Chloe," diyorum ona, takım elbisemin ceketini çıkarıp manşetlerimi çözerken. "Sana bir Jack and Ginger getirdim."

"Hayır, teşekkür ederim," diyor bana bakmadan. "Araba kullanmam gerektiğinde içki içmem."

"Aferin kızıma," diyorum, sonra da ekliyorum: "Yakında bir kez daha yatıya kalmak isteyecek. Bunu planlarız."

Gözleri ateş saçarak benimkilerle buluşuyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin, değil mi? Yani... gerçekten, Derek. Lütfen bunu neden yaptığını anlamama yardım et."

"Çünkü seni istiyorum," diyorum basitçe.

"Bana seninle birlikte olmak isteyen kadınları bulmakta zorlandığını söyleyemezsin..." diye devam ediyor.

"Ben herhangi bir kadın istemiyorum Chloe. Rastgele birini istemiyorum. Sadece seni istiyorum."

Alnı şaşkınlıkla kırışıyor.

"Beni ne kadar etkilediğın hakkında hiçbir fikrin yok." İçkimden bir yudum alıyorum, sonra ayakkabılarımı tekmelerken gömleğimi çıkarıyorum. Gözleri gövdemde. Boynumu geriıyorum ve kemerime uzanıyorum.

Yüz ifadesi sıkıntıyla dolu. "Tahmin et akşam yemeğinde ne var, tavşancık."

Omuz silkerken başını sallıyor ve gözlerime bakmıyor. Başka bir yerde olmayı tercih ederdi. Başka bir yerde, sanırım. Ama ben onun hislerini değiştireceğim.

Ve ellerimin fermuarımda olduğu gerçeğı beni vuruyor.

"Ah. Demek istediğım bu değıldi ama düşünme şeklini sevdim. Pirzola. Ve..." Cevap vermeden önce bir süre bekletiyorum: "Fırında patatesimiz ve bir sürü sosumuz var. Neden biliyor musun?"

Hiçbir şey söylemiyor, gözlerini ellerine odaklıyor. "Bana bak, Chloe."

Gözleri yavaşça yukarı bakıyor.

"Çünkü ikimiz de biliyoruz ki sen fırında patatesi bol seviyorsun, değıl mi?" Kıkırdıyorum. "Ekşi krema. Tereyağı. Peynir. Pastırma. Frenk soğanı. Lezzet istiyorsun bebeğim, bu yüzden şefe patatesi pişirmeden önce baharatlamasını da söyledim."

İç çekiyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor.

Ve sonunda onun hakkında kulak misafiri olmamdan kaynaklanmayan şeyleri öğreneceğimi, ben orada olmadan hayatını yaşamasını izleyerek buna şahsen tanık olamayacağımı anlıyorum. Bu kız hakkında ilk elden bir şeyler öğreneceğim. Yakında. Ve bunu dört gözle bekliyorum.

"Banka hesabını kontrol ettin mi?"

diye sordum. Kaşlarını çattı.

"Bu sabah senin için 100 bin dolar bıraktım."

Başını sallıyor. "Bunu neden yaptın ki?" "Sana söyledim. Bu senin ikramiyen."

"Ne yani, ben senin fahişen falan mıyım?"

Yanına oturuyorum ve yüzünü iki elimin arasına alıyorum. "Kendine güvenerek söylemediğin sürece kendine böyle hitap etme. Benim fahişem olduğunu söyle çünkü bunu söylemek seni tahrik ediyor. İğrenç bir şeymiş gibi söyleme."

"Ben kimsenin fahişesi değilim," diye fısıldıyor. "Senin paranı istemiyorum."

"Siz para konusunda endişelenmemeyi hak eden birisiniz. Bunu söyleyebilirim."

Hayatınızı nasıl yaşadığınızla, paranızı nasıl harcadığınızla vicdanlı ve materyalist değilsiniz. O on bin doları ona verdiği gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Ben de sana daha fazlasını verdim."

Bununla ne yapacağını merak ediyorum. Kredi kartında bakiye olmadığını görebiliyorum. Faturalarını zamanında ödüyor. İyi bir kredi puanı var. Ayrıca neredeyse her şeyini evinin peşinatına yatırdıktan sonra pek bir şeyi kalmadı ve her maaşının yüzde yirmisini biriktirmeye çalışarak kıt kanaat geçiniyor.

"Neden sana market parasının yarısından azını gönderiyor?" diye soruyorum. Kaşlarını çattı. "Pardon?"

"Sen ve Hallman faturaları ortadan ikiye böldünüz. Dün market fişini buzdolabının yanına koydun ve bu sabah sana yarısını gönderdi, ama kendi yarısından on beş dolar eksik gönderdi. Neden?"

"Muhtemelen tamponlarımın parasını ödemedi. Sadece benim olduklarını bilsin diye altını çizdim."

Kaşlarımı çattım. "Bu saçmalık." "Neden umursuyorsun ki?"

"Seninle nasıl ilgilenmediğini aklım almıyor." "Benimle ilgilenmesine ihtiyacım yok."

"İhtiyacın yok. Çünkü şu andan itibaren seninle ben ilgileneceğim."

Şaşkınlıkla karışık telaşlı bakışlar, elimi çok erken gösterdiğimi fark etmemi sağlıyor.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diyor yumuşak bir sesle ve şaşkın görünüyor. "Ve bunu çok uzun zamandır yapıyorsun," diye cevap veriyorum.

"Paranı istemiyorum. Geri vereceğim." "Hayır, iade etmiyorsun."

Ve şimdi para hakkında hiçbir şey söylememiş olmayı diliyorum. Parayla ne yapacağını görmek için sadece izleyebilirdim. Şu ana kadar tahmin ettiğim kadarıyla, muhtemelen parayı iyilik için kullanacaktı.

Elimi uzattım ve irkildi.

Parmak uçlarımla omzunu okşadım. "Çok güzelsin," diyorum ona.

Sertçe yutkunuyor ve kucağına bakıyor. Parmağımı omzunun üstündeki askının altından geçiriyorum ve askı düşüyor. İç çamaşırı göğüslerini yeterince sıkıyor, başka hiçbir şey görünmüyor.

"Gittiğinden beri seni düşünüyorum," diye ekliyorum.

Dudaklarını ıslatıyor ve hiçbir şey söylemeden uzun bir nefes veriyor.

Bir an daha ona bakıyorum, ne kadar da kıpırtısız, onu şu anda sikmezsem hayal kırıklığına uğrayıp uğramayacağını merak ediyorum. Uzun bir süre sonra, "Hadi yemeğe gidelim" diyorum.

Ayağa kalktım ve elimi uzattım.

İrkildi, kafası karışmış görünüyor. Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmesini umuyordum, ama öyle olmadı.

"Elimi tut, Chloe." Tuttu ve ben de kalkmasına yardım ettim.

"Ayakkabıları beğenmedin mi?" Bankın üzerindeki kutuya bakarak soruyorum. "Biraz gereksiz görünüyorlardı," diyor.

"Sen beğendin mi? Nadiren giysen de dolabında güzel ayakkabıların olduğunu fark ettim."

"Evde çalışıyorum. Her gün pahalı ayakkabılar giymeme gerek yok."

"Bunları beğendin mi?"

"Güzeller."

"Giy onları," diyorum, sonra kutudan çıkarıp onun önünde yere koyuyorum. "İşte." Omzumu işaret ediyorum.

Ayakkabıları giyerken bir elini bana koyuyor, bu da onu birkaç santim yukarı kaldırıyor.

"Önden buyurun," diyorum ve ona yürümesini işaret ediyorum.

Öyle yapıyor ve o bacaklarını daha da seksi gösteren çok yüksek topuklu ayakkabılarla yürürken ben de seksi iç çamaşırlarına hayranlıkla bakıyorum.

"Masayı hazırlamaya fırsat bulamadım. Sen otur. Ben hallederim." Masaya oturdu, dalgın görünüyordu.

İki tabak ve birkaç çatal bıçak alıp yiyecekleri boşaltıyorum. Hiçbir şey söylemeden izliyor.

Yatak odasından içeceğini getiriyorum, sonra ona servis yapmadan önce bir şişe su veriyorum.

Patatesin üzerindeki folyoyu açıyorum ve buhar kıvrılıyor. Oda baharatların kokusuyla doluyor.

"Ah, közlenmiş mısır," diye ekliyorum fazladan bir kabı inceledikten sonra. "Patatesini doldur, bebeğim."

Baharatlı tereyağına benzeyen bir kabı açıyorum.

Başını sallıyor. "Seninle bu oyunu oynamayacağım, Derek. Burada oturup sevdiğim yiyecekleri getirdiğin için heyecanlanmayacağım, sanki bu bana yaptıklarının etkisini hafifletecekmiş gibi. Bütün bu yiyecekleri alıp boğulabilirsin."

"Sanırım tatlı sipariş etmemekle doğru kararı vermişim. Sundae bar yapacaktım. İkinci raunttan sonra onları yatakta yiyebiliriz diye düşündüm. Madem aç değilsin, o zaman birinci raunda başlayalım mı?"

Bana nefretle bakıyor.

"Bütün gün sevişip yatakta birlikte dondurma yemekle ilgili yazdığın seksi Pazar dondurmaları yazısı vardı. Hatırladın mı? Onun yerine gitmeyi mi tercih edersin?" diye sordum.

"Tabii ki isterdim," diye tersliyor.

"İyi o zaman. Git." Elimle işaret ediyorum.

Şaşırılmış görünüyor.

İkinci kez söylememi beklemiyor, fikrimi değiştirmemi göze almıyor. Aceleyle odama döndü ve birkaç dakika içinde gitti. Vedalaşmak yok.

Yalnız başıma yemeğimi yiyip ortalığı toparladıktan sonra, tezgahımın üzerinde atılmış iç çamaşırlarını buluyorum, küçük G-string de dahil, inceliyorum.

Kasıklarında küçük, sevimli bir ıslak nokta vardı.

Evet. Ben de öyle düşünmüştüm. Her ne kadar kızgın ve utanmış olsa da beni arzulamadan edemiyor.

Kumaşı burnuma götürüp içime çekiyorum, sonra sikim sertleşirken gülümsüyorum.

Eve gitti ve muhtemelen bu gece onu becermediğim için biraz hayal kırıklığına uğradığını inkar ediyor.

Yatağında yatacak ve eğer kalsaydı ona ne yapacağımı merak edecek.

1hur3day

Öğle yemeği vakti geldiğinde Adam kapımı çaldı ve iterek açtı.

Arkamı dönüp onunla
yüzleşiyorum. "Selam," diye
heyecanla selamlıyor. "Selam,"
diye karşılık veriyorum.

Yarım saat önce bana bir mesaj göndermiş ve o söyleyene kadar rahatsız etmememi istemişti. Görüntülü arama yapması gerektiğini söyledi. Bir hafta önce olsa şu anda o görüşmenin nasıl geçtiğini soruyor olurdum. Ama bugün aklımda başka şeyler var.

Alannah bugün beni öğle yemeğine çağırmaya çalıştı ama ben bir bahane uydurdum. Beni çok iyi tanıyor, bu yüzden benimle konuştuğunda ya da Allah korusun beni gördüğünde işlerin yolunda gitmediğini anlayacak ve neler olup bittiğini kimseye anlatmamam gerekiyor. Beynim aşırı hızda çalışıyor ve bana cevap vermiyor.

Düşünceli bir şekilde şakağını kaşıyor. "Ben, uh... Bowling Green'de bir haber yapmak için son dakika görevi aldım."

"Öyle mi?"

"Uh huh. İş yerinde onlara artık tekerlekli sandalyem olduğunu söyledim ve erişilebilir olduğum daha fazla görev için değerlendirilmek istediğimi söyledim, bilirsiniz, ve az önce yarınki sabah programları için benimle bir video görüşmesi yaptılar, bu yüzden sizden bir süre gelmemenizi istedim. O da tamamlandı ve yarın yerel televizyonda bir klibi yayınlayacaklar.

Hedefe ulaşmamış olsa da bu bağış kampanyasının beni nasıl cep telefonuna kavuşturduğuna dair haberler. Hikayeye linki ekliyorlar, böylece viral bile olabilir ve maliyetin geri kalanını karşılamaya yardımcı olabilir."

"Bu harika," diyorum ve aklıma Derek'in masrafların ne kadarını karşıladığı geliyor.

Hem doğrudan hem de dolaylı olarak. Ve ayrıca... bana banka hesabıma yüz bin dolar yatırdığını söylediği gerçeği. Bakmaya korkuyordum.

"Dergi yeni bir erişilebilirlik köşesinin denemesini yapmak istiyor, bu yüzden bunun bir parçası orada bir hikayeyi ele almam, bazı konuların gündeme getirildiği bir belediye binasına katılmam ve... Bunun poster çocuğu olmak istediğimden emin değildim ama... bunun bir görev olduğunu düşündüm. Son birkaç aydır eve bağlı olduğum için bana verdikleri saçmalıklardan çok daha iyi. Köşe yazısı işe yarayabilir. Kitabımı yayınlattıma da yardımcı olabilir. Hazır olduğunda yani. Kim bilir?" Omuz silkiyor.

"Bu harika," diyorum, onun adına gerçekten sevinerek. "Heyecan verici bir şey."

Ama kararsız görünüyor. Yeni minibüsle gelen yeni özgürlüğüyle son birkaç gündür ruh hali harikaydı.

"Çok heyecanlanmak istemiyorum," diyor.

"Heyecanlan, Adam. İş konusunda yeniden heyecanlanmak iyi olur." "Evet.

Sanırım. Yarın akşama kadar dönmeyeceğim. Şirket Bowling Green'deki otele benim için yardımcı araçlar gönderecek. İleride kullanabileceğim şeyler. Onlara seyahat ederken bana yardımcı olacak taşınabilir aletlere ihtiyacım olduğunu söyledim, bu yüzden faturayı onlar karşılayacak. Ayrıca beni önümüzdeki hafta Cincinnati'deki ilgili bir fuarda haber yapmam için göndermekten bahsediyorlar."

"Bu harika. Tebrik ederim."

"Teşekkürler," diyor, fazla heyecanlanmış görünmüyor. "Bundan memnun değil misin?" diye sordum.

"Sanırım mutluyum. Ama mutlu olmalı mıyım bilmiyorum. Bacaklarımı kaybettiğim için bana sadece yerel haber yaptırırlarken, bu yeni köşede bir mola vermek ve deplasman görevleri yapmak biraz garip görünüyor, değil mi?"

"Eğer yapamayacağını düşünselerdi, sana bu fırsatı vermezlerdi, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Belki."

"Birkaç ödev yaparsan ve sana göre değilse, onları yapmaya devam etmek zorunda değilsin, değil mi?"

"Bilmiyorum. Felçli gazeteci olarak tanınmak isteyip istemediğimi bilmiyorum. Bunun beni güvercin gibi görmelerine yol açıp açmayacağından emin değilim."

"Onlara izin verme. Ben de şimdilik açık fikirli ol diyorum. Bu senin için iyi olabilir. Bu dünyada yenisiniz ama bu, sesinizi ve yazma becerilerinizi sizin konumunuzdaki başkaları için bir şampiyon olmak için kullanamayacağınız anlamına gelmez, değil mi? Bu sadece erişilebilirlik sorunları hakkında yazmanız gerektiği anlamına gelmiyor. Bu sizin kitlenizi de artıracaktır, değil mi?"

Gülümsüyor. "Sanırım öyle.

Evet." Eskiden kendine çok güvenirdi.

"Ve bundan en iyi şekilde faydalanabilirsin. Karşına çıkan fırsatları değerlendir ve seni bir yere hapsetmelerine izin verme. Ne zaman gitmen gerekiyor?"

"Yakında."

"Toparlanmana yardım edeyim mi?" diye sordum.

"Bu harika olur. Teşekkürler, Chloe. Bu yardımcı olur."

İzlendiğim gerçeği olmasa, bu gece evin bana kalacağı için rahatlamış olurdum. Derek burada olup biten her şeyin kaydını mı izliyor, canlı yayın mı yapıyor, başka birine izletip ona rapor mu veriyor, yoksa sadece canı istediğinde mi beni izliyor bilmiyorum.

Onun hakkında daha önce bildiğimden biraz daha fazla şey bildiğimi biliyorum ama yine de fazla değil. Çünkü kendisi ve ailesi hakkında internet araştırmaları yapıyorum. Muhtemelen o da bunu biliyordur ya da internet geçmişimi izleyen biri varsa bilecektir.

İnternette bulduğum hikayelerden biri Adam'ın biz tanışmadan önce yazdığı bir hikayeydi. Derek'in babası Michael Steele pek olumlu bir şekilde resmedilmemişti. Eyaletin en zengin adamlarıyla ilgili bir dizinin son makalesiydi. Aslında, organize suç bağlantılarını ima eden imalar vardı. Derek'in babasının kendi kazandığı para çoğunlukla emlaktan geliyor, ancak babası zengin bir nakliye patronuydu.

Organize suç suçlaması bariz değildi, ancak sadece Michael Steele değil, oğulları Elijah ve Thaddeus hakkında da tohumlar ekilmişti. Bunu okumak beni daha da tedirgin etti. Michael Steele'in

Ağabeyi birkaç on yıl önce vergi kaçakçılığı yüzünden iki yıl asgari güvenli bir hapishanede yattı.

Yine de Derek'in bana olan takıntısının Adam'ın yazdığı makaleden daha fazlası olduğuna eminim çünkü Adam kesinlikle şehirde ailesi hakkında olumsuz şeyler yazan tek gazeteci değil.

Derek'in yakın zamanda öldürülen kardeşi hakkında da bir sürü olumsuz şey var. Ve en büyük kardeş Elijah'ın çirkin boşanmasıyla ilgili dedikodular. Şimdi ölen Thaddeus ikinci doğandı. Derek üçüncü. Jonah ve Asher adında erkek kardeşlerinin yanı sıra Naomi ve Grace adında iki kız kardeşi var.

Geçen gün asansörde gördüğüm sarışın olduğunu bildiğim Grace Steele, kısa bir süre önce orta düzey bir rock grubunun gitaristiyle çıktığı için magazin basınında yer almıştı.

Derek hakkında, ailesinden bazı kişilerle birlikte hayır kurumlarında ve diğer basın etkinliklerinde çekilmiş fotoğrafları dışında pek bir şey bulamadım. Derek'in annesi emekli bir süper model ve bir süre televizyon oyunculuğu yapmış. Onu tanıyorum, ben ilkokuldayken oynadığı bir sitcom'u izlediğimi hatırlıyorum ama hakkında basında pek bir şey yok.

Adam'ın işle ilgili duyurusu hafiyeliğimi böldü, bu yüzden o duş alıp tıraş olurken ben de onun için bavulunu hazırladıktan sonra bu akşam evden çıkmayı düşünüyorum.

Coraline ya da Maddie'ye bir gece için ulaşmayı düşündüm ama hafta içi bir gece. Alannah'la buluşmak için fazla utangacım çünkü beni gördüğü anda her şeyi görecektir. Ama öğle yemeği davetini geri çevirdikten sonra, Cor ya da Maddie ile buluştuğumu öğrenirse, o güzel kızı doğruca buraya getirip benimle yüzleşecek ve beni sorgulayacak. Sonunda Adam gittikten sonra spor salonuna gitmeye karar veriyorum, sonra da çorbacıya gidip Derek'in bana aldığı şekil değiştiren romantizmi getiriyorum.

Şu anda onunla ilgili ne yapacağımı bilemiyorum. O iç çamaşırlarıyla beni kendi seks bebeği gibi giydirmesine, bana özenle hazırlanmış bir yemek sunmasına ve sonra öylece gitmeme izin vermesine ne anlam vereceğimi bilemiyorum.

Bana kur yapma çabalarına yine yaltaklanmadığım gerçeğinden oldukça bıkkın görünüyor.

Kurallarını çiğneyerek ve insanlara anlatarak blöfünü görebilirim ama içimdeki her şey bunu yapmamamı söylüyor. Eğer bu kadar aşırıya kaçtıysa

Finansal olarak beni takip ettirmesinin ve evime kameralar yerleştirmesinin yanı sıra, tedbirli olmam gerekiyor.

Kendime, iz bırakmadan ortadan kaybolmamla sonuçlanmayacak bir şekilde ilgisini kaybetmesini umabileceğimi söyledim, ancak stresin ötesindeyim. Çünkü eğer sıkılırsa, ben de yarım kalmış bir iş olmaz mıyım?

Evden çıktığımda, mavi SUV beni takip ediyor.

Spor salonundan sonra çörek dükkânı kalabalık ve Bay Nguyen ya da karısıyla havadan sudan konuşmadığım için minnettarım çünkü bana son ziyaretimle ilgili sorular soracaklarından endişeleniyordum.

Köşedeki masada, pencereye bakarak çorbamı içiyorum ve dışarıda mavi bir cipin içindeki Kenny adında bir adam tarafından izlenmiyormuşum gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum. Onu görmüyorum ama dışarıda olduğundan eminim. Şaşırtıcı bir şekilde okuduğum kitaba kendimi kaptırıyorum. Ne olduğunu anlamadan birkaç bölüm ilerledim ve çorba kâsem boşaldı. Bu ziyaretimde ekler almadım çünkü tükenmişlerdi ama daha sonra yemek için vişneli bir cruller aldım.

Eve döndüğümde, perdesi sıkıca kapalı sıcak bir köpük banyosu yapıyorum (her ihtimale karşı) ve sonra çarşafıları değiştirip kitabım, ikramım ve bugün Derek'ten haber almadığım için minnettar bir hisle yeni yatağıma giriyorum.

Yalnız olduğum için kendimi tuhaf hissediyorum ama kitabın beni tekrar kendine bağlaması ve muhtemelen kaydedildiğim ya da izlendiğim gerçeğini unutturması uzun sürmüyor. Oldukça ateşli geçen ve beni belli bir şekilde hissettiren birkaç bölümden sonra ışıkları kapatıyorum ve sonra yorganın altında gizlice vibratörümü getirip kullanmaya başlıyorum. Bir süre uğraşıyorum ama serbest bırakmak zor. Muhtemelen Derek'in yüzü göz kapaklarımla arkasında belirmeye devam ettiği içindir. Yüzü. Vücudu. Sesi.

Fantezilerimi okuduğum kitaptaki erotik sahnelere yönlendirmeye çalışıyorum ve neredeyse oraya varıyorum, ama sonra karakter Derek'e dönüşüyor, onun zalim görüntüleri acımasız bir şaka gibi zihnimde dans ediyor, bu yüzden duruyorum, Derek Steele'in yüzü, ağzı, elleri, horozu veya zihnimde oynayan diğer vücut parçaları ile boşalmayı reddederek titreşimi bir kenara atıyorum.

Bir buçuk saat sonra banyoya giriyorum ve arada bir uykusuzluk nöbeti tuttuğunda kullandığım uyku ilacını alıyorum. Neyse ki çabuk etki ediyor.

Chloe ve Hallman'ın nişanlandıkları tarihi gösteren dört rakamı kapıdaki akıllı kilide bastıktan sonra içeri girip arkamdan kilitliyorum. Saat sabahın birini biraz geçiyor ve ev karanlık ve sessiz.

Geçen hafta onları o kadar çok gördüm ki, komodinin üzerindeki gölgelerin neyi temsil ettiğini biliyorum. El kremi. Kleenex. Tablet. Şarj istasyonu. Şu anda bir çift halka küpe, bir bilezik ve iki küpe arkılığı tutan küçük bir takı tabağı.

Burada, izlediğim bu alanda olmak büyüleyici. Artık nasıl koktuğunu biliyorum ve bu, izlerken duyduğum bir özlemdi. Bu mekânın kokularını bilmek. Dokuları parmaklarımla hissetmek. Elimi duvarda gezdiriyorum ve parmağım koridordaki ışık düğmesinin üzerinde geziniyor. Chloe'nin parfümünün kokusunu alıyorum. Ve yabancı bir şey. Buraya ait olmayan bir şey. İlkel bir dürtü üzerimde geziniyor, kendi kokumla işaretleme dürtüsü. Onunkini siliyorum. Onu örtmek.

Kapısının önündeki ışık düğmesine dokunuyorum ve yatak odasının kapısını ardına kadar açık bırakıyorum.

Koridorun ışığı onu rahatsız etmiyor ve bana yatağın ortasında mışıl mışıl uyuduğunu, düzgün bacaklarından birinin battaniyenin dışında, bükülmüş olduğunu görmemi sağlıyor. Dokunmamı bekliyordu.

Bu dürtüye boyun eğmeden önce, yatağın her zamanki tarafındaki masanın üzerindeki çekmeceye bakıyorum, yarıya kadar açık. Elimi uzattım ve hâlâ burada olduğundan şüphelendiğim kâğıt parçasını hemen buldum. Gözetimini gördüğüm için değil, kulak misafiri olduğum o ilk konuşmadan dolayı.

Sarışına koridor kartının vibratörüyle birlikte komodinin çekmecesinde olduğunu söyledim. Koridordan gelen ışığa doğru tutuyorum ve istediğimin bu olduğunu görünce ceketimin cebine atıyorum.

Tekrar onun uyuyan haline bakıyorum. Melek yüzüne. Koyu renk saçları beyaz yastığın üzerinde dağılmış. Göğsü sürekli inip kalkıyor.

Yüzüne dokunuyorum.

"Sana her şeyi vereceğim," diye yemin ediyorum. Kıpırdamıyor.

Duygular göğsümde kabarıyor. Bu her seferinde bana tuhaf geliyor ama artık daha sık oluyor, içimde duygular kabarıyor. Onun için.

Elimi ipeksi saçlarının arasından geçiriyorum. Benim kızım derin bir uykucudur. Parmak ucumu alt dudağında gezdiriyorum. Hâlâ kıpırdama yok.

Sikim seğiriyor ve sonra etrafını sarmak üzere olan şeyi bilerek damlıyor. Chloe'nin sıkı sıcaklığı. O kadar sıkı ve güzel ki. Kahretsin, orada *yaşayabilirim*.

Ağrıyan ereksiyonumu tutup sıkıyorum.

Uzun bir süre sonra, gözlerim loşluğa iyice alışmışken, ayakkabılarımı çıkarıp soyunuyorum ve onun yanındaki yatağa giriyorum. Hemen bana doğru yuvarlanıyor, dizini üzerime koyuyor ve eli gövdemde kayarak kalbimin üzerinde dururken uykusunda inliyor.

Daha önce ekranda gördüğüm büyük boy tişörtü giyiyor ama tişört uyluğunun ortasına kadar uzanıyor ve elim yumuşak pamuğun altından kayarak kalçasını okşarken daha da yükseliyor. Külot çizgisi yok. Parmaklarım çıplak kıcının yanaklarının arasından geçip ipeksiliğinde kayarken güzel kızımın teninde tüylerim diken diken oluyor. Şimdiden ıslak mı? Dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu sırtüstü yatırırken vücudunu sarmak için bir tanesini üzerine atıyorum. Dizim sert bir şeye çarpıyor. Yatağı karıştırıp bulduktan sonra kaldırıp inceliyorum. Bu düşündüğüm şey mi? Yana doğru eğilip başucu lambasının düğmesini çeviriyorum. Bir tavşan vibratörü.

"Ah. Küçük tavşan," diyorum ve alçak sesle gülüyorum.

Bu uyuyan kız beni gülümsetiyor. Beni güldürüyor. Bana kızgınlık ya da öfkeden başka şeyler hissettiriyor. Ona her şeyimi vereceğim. Ve belki bir gün bana bakışından onu mutlu ettiğimi anlayacağım.

Vibratörü yanına koyuyorum, bacaklarını birbirinden ayırırken sıraya giriyorum ve sonra doğrudan içine giriyorum.

Kısık sesle "Derek" diye mırıldanırken sırtı kavisleniyor.

Bu beni şaşırtıyor; hâlâ uyuyor. Bu ateşli vücut zaten benim olduğunu biliyor. Ve lanet olsun, bu tatmin edici.

Yüzünü okşarken ona doğru sallanırken bir dirseğimin üzerinde dengede duruyorum. "Beni mi hayal ediyorsun, tavşancık?"

Uykulu uykulu, "Mm hm."

Çekiliyorum ve bekliyorum. Bu şekilde nasıl uyuyabilir?

"Güzel bir rüya olacak, tamam mı?"

"Mm hm." Burnunu ovuşturuyor ve kolu düşmeden önce çenesini tokatlıyor.

"Dün seni sikmediğim için mi bunu kullanıyorsun Chloe?" "Bunu dün seni becermediğim için mi kullanıyorsun Chloe?"

vibratör ve alt kısmının onu açmak için bir kadran olduğunu anlayana kadar onunla oynuyorum. Maksimuma getiriyorum ve sonra klitorisine karşı olacak şekilde aramıza bastırıyorum.

Bu kızın içine girdim, uykuya dalmayı seviyordu, adımı haykırdı. *Benim* adımı, onunkini değil. Zaferle kükremek istiyorum. Onu yatağında beceriyorum ve bu onu burada becereceğim ilk ve son sefer. Beklemek, onu şimdi benim yapmaktan kendimi alıkoymak kolay değil. Zar zor bekleyebiliyorum. Ama beklemek daha iyi. Onun beni seçmesini istiyorum. Bana gönüllü olarak gelmesini istiyorum.

Şimdi daha iyi bir fikrim var, bu yüzden ona doğru iterken oyuncağın shaftını horozuma karşı tutuyorum, onu hem benimle hem de vibratörle dolduruyorum. Hızımı artırıyorum, o omuzlarımı sıkarak inerken onu yatağa sabit bir hızda beceriyorum. Tavşan kulakları klitorisine dayanıyor ve hem beni hem de vibratörü vücudunun içinde tutuyor ve lanet olsun çok sıkı.

"Güzel bir rüya, değil mi Chloe?" Duyguları özümserken dudaklarımı boğazına dayayarak soruyorum.

Ağlıyor, vücutu titriyor, başımı kaldırıyorum ve gözlerinin açık olduğunu görüyorum ve neler olduğunu biliyor.

Kafası karışmış, rüya görüp görmediğinden emin değilmiş gibi bana bakıyor.

Dudaklarım dudaklarına çarpıyor ve inerken dilimi tatlı dudaklarının arasında gezdiriyorum, sonra tenine karşı mırıldanıyorum, "Çok iyi hissediyorsun, Chloe. Benim küçük, iki kat doldurulmuş Oreo'm olmak hoşuna gidiyor mu?"

Vibe'ı klitorisine bastırarak, paramparça olana kadar ileri doğru çarpmaya devam ediyorum, orgazmının vücudunu sarstığını hissederken avucumda bir avuç saçıyla geliyorum.

Üzerinden yuvarlanıp vibratörü de yanıma aldığımda nefessiz kalmıştı. Hemen doğruldu ve yatağın üzerinde dizlerinin üzerine çöktü.

"Sen... sen... Tanrım, Derek!" Vibratör halıya çarptı. Hala açık. "Mm. Buraya gel," diyorum ve elini çekiyorum, böylece dengesini kaybediyor ve üzerime düşüyor.

Uzaklaşmaya çalışmasına rağmen ağzıma alıyorum. Bana karşı koyuyor, beni ayırmaya çalışıyor ama ben tutuşumu sıkılaştırıyor ve onu öpmeye devam ediyorum.

Chloe daha çok karşı koyuyor, "Bu ne cüret!" diye bağıyor. Ben de onu sırt üstü yatırıyorum ve ellerini başının üzerinde tutarken kalçalarımı onu sıkıştırıyorum.

"Sakin ol."

"Sen... sen... burası benim evim. Bu benim yatağım!"

"Seni özledim," diyorum ona. "İçinde olmak için bir dakika daha bekleyemedim." Burnunu öptüm.

"Bırak beni."

"Ellerimi üzerine koyar koymaz, mışıl mışıl uyurken... ıslanmıştın ve benim için inliyordun."

"Çekil! Çekil!"

"Hayır. Hayır bebeğim, burada kararları ben veririm," dedim ona. "Sen tam bir piçsin."

"Belki," diye omuz silkiyorum. "Ama her saniyesini sevdin." "Bilincim yerinde değildi! Bu tecavüzdü!"

"Hayır. Adımı söyledin. Burada uzanmış bana seksi bacaklarını gösteriyordun. Yanındaki sevimli küçük tavşan vibratörün. Bana bir davet gibi geldi."

"Saçmalık."

"İstersen sana kaydı gönderebilirim," diyorum ve yumuşak saçlarından bir tutamı döndürüyorum.

"Ne?" diye fısıldıyor, tamamen hareketsizleşiyor.

"Beni o tavşan kulaklarınla duydun. Duyduğunu biliyorsun."

Vücudu kaskatı kesildi.

"Yanına tırmandım ve sana dokunur dokunmaz adımı sayıklamaya başladın. Bacaklarını etrafıma doladın ve sırtımı kavradın. Sıkı, ıslak deliğinle sikimi kavradın. Bu tecavüz değildi."

"Uyku hapi almıştım. Derin bir uykudaydım. Kim olduğunu bilmiyordum."

"Oh, *ona* Derek mi diyorsun? Yanınıza gelir gelmez bacaklarınızı ona mı doluyorsunuz? Ne duyduklarım ne de kendi gözlerimle gördüklerim böyle değildi."

"Senden nefret ediyorum," diye tükürüyor.

"Muhtemelen," diye mırıldanıyorum ve onu tekrar öpüyorum. "Ama senin seksi yapılacaklar listesindeki bir kutuyu daha işaretledim, değil mi? Gece yarısı davetsiz misafir fantezisi mi? Sanırım bunu iki yıl kadar önce yazmıştın. Çifte doldurulmuş girişlerin var mı? Henüz tamamını okumadım."

"Çekil!" diye bağıyor.

"İneceğim, ama bebeğim, sakın ol."

"Senden nefret ediyorum!" diye bağıyor. "Çekil üstümden!"

Üzerinden yuvarlanırken yüzüme bir tokat attı. O kadar sertti ki, başım döndü.

Donup kaldım.

O da öyle, bana bakıyor, yaptığı şey karşısında sersemlemiş görünüyor. Yerdeki vibratör sanki korkudan susmuş gibi duruyor.

Yüzüme batan iğnenin hissini içime çekiyorum ve burnumdan derin bir nefes alıp sıkılmış dişlerimin arasından dışarı veriyorum.

Parmaklarımı büküp bir dakika boyunca sağ elime bakıyorum ve derin bir nefes daha alıp yavaşça dışarı veriyorum.

Ürkütücü bir sessizlik var ve ya bana vurduğu için şokta, ya misilleme olarak ne yapacağımdan korkuyor ya da belki ikisi birden.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken ona bakıyorum. Ona vurmakla büyük bir hata yaptığım için dehşete kapılıyorum.

Hâlâ yarı yarıya üzerimde duruyor, sağ eline bakıp elini birkaç kez esnetirken sol kolu beni hapsediyor.

Sadece Adam'ın okuma lambasının açık olduğu ve salon ışığının da yatağı aydınlattığı loş bir ortam olsa da Derek'in yüzündeki soğuk ifadeyi görmek çok kolay.

Bana tokat atmayı düşünüp düşünmediğini merak ederek hazırlandım.

Sonunda gözleri yüzüme kayd. Sarsılarak geri çekiliyorum. Üzerimden yuvarlanıp sırtı bana dönük oturmadan önce uzun, donuk bir an boyunca yüzümde geziniyorlar. O giyinirken ben hareketsiz, dehşet içinde kalıyorum.

Sonunda cesaretimi toplayıp konuşmaya, kendimi savunmaya karar verdim.

"Bu gece bir çizgiyi daha aştın, Derek. Bu doğru değil."

Ayağa kalktı, tamamen giyinmişti, dönüp bana bakmadan önce ayakkabılarını giyiyordu.

"Aşmayacağım hiçbir çizgi yok." Gözleri hâlâ buz gibi. "Bunu sakın unutma. Benim yanımda güvende olduğunu, sana zarar vermeyeceğimi söyledim ama seni şimdiden uyarayım, eğer bana bir daha öfkeyle saldırırsan olacaklardan hoşlanmayabilirsin bebeğim. Ben bir jokerim. Zorlamak istemezsin. Beni tanıyan, benimle karşılaşmış herkese sormanı söyledim. Ama muhtemelen bunu denemek istemezsiniz, çünkü artık konuşmak için etrafta değiller ya da konuşmaktan çok korkuyorlar."

Devam etmeden önce uzun bir süre tepki verip vermeyeceğime bakıyor. "Yarın ofisimde olmanı istiyorum. Saat birde."

"Çalışmak zorundayım," diyorum.

Artık buralarda değil misin? Nerede? Herhangi bir yerde mi? İnsanları öldürdüğünü mü söylüyor?

"İş yemeği olacak," diye cevap veriyor. "Ben senin tek müşterinim, bu yüzden orada olmaman için bir neden yok."

Eğiliyor ve elini yüzüme koyuyor.

Olabildiğince hareketsiz kalıyorum ama uzun bir süre bana bakarken titriyorum.

"Çarşafı değiştirme. En az bir gece seni becerdiğim yerde uyumasını istiyorum. Tercihen iki."

Hiçbir şey söylemiyorum, ama damarlarımdan buz gibi suların aktığını hissediyorum. "Beni biraz daha hayal et Chloe," diyor usulca, sonra dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

benimkine.

Adam'ın ışığını tekrar kapatıyor, sonra gidiyor.

Yataktan fırlayıp koridordan geçerek ön kapıya gitmeden önce bir, belki iki dakika bekliyorum. Kapı kilitliydi. Pencereden dışarı baktım. Mercedes'inden iz yok.

Sanki hiç burada olmamış gibi. Ama buradaydı.

Evime girdi. O buradaydı. Burada, *bu* evde, Adam'la paylaştığımız yatakta benimle seks yapıyordu. Ben uyurken benimle seks yapıyordu.

Bu da Adam'ın geçiş kuralları listesindeki birçok kuralı çiğnediğim anlamına geliyor. Benim isteğim dışında. Ama Derek'i durdurmak için ne yapacağımı bilmiyorum.

Yatak odasına geri dönüyorum ve daha oraya varmadan Derek'in menisinin bacağımdan aşağı sızdığını hissediyorum. Hemen banyoya koşuyorum ve suyun sadece onun izlerini değil, aynı zamanda hayal kırıklığının gözyaşlarını da temizlemesine izin veriyorum. Ama hepsi, dürüst olmak gerekirse, yıkanamaz gibi geliyor.

Vibratörümü pek de masum olmayan bir şekilde Adam'ın yastığının üzerinde yatarken buluyorum. Gitmeden önce oraya koyduğunu gözden kaçırmış olmalıyım. Onu aldım ve komodinin çekmecesine geri koymak yerine öfkeyle mutfığa gittim.

öp tenekesinin pedalına basıyorum ve havada çift kuş çevirip kameraların yakalamasını ummadan önce onu çöpe atıyorum.

Kâğıt parçasına baktım.

Kime? Chloe ve tanımadığım herhangi biri. Ne? Sadece seks.

Nerede? Sadece evimizde değil.

Ne zaman? İhtiyacın olduğunda.

Neden? Seni kaybetmek istemiyorum.

*Aynı kişiyle iki kez olmamasını istiyorum. Daha önce birlikte olduğun biri olmasın, yani duygusal bağlar olmasın. Bu konuda konuşmayacağız ve gizlilik kutsaldır.

İmzaladı ve tarih attı. Onunla tanıştığım geceden haftalar önce imzalamış. Alannah Fisher'a söylemeden önce bunu bir süre saklamış. Asla kullanmak istemedi. Ama kullandı. Benim üzerimde.

Kendi kendime gülümsüyorum.

Tanımadığı biri. Ailemi biliyor ve beni de tanıyacak. Evlerinde değil mi? Gülümsüyorum. *Kontrol et.* Sadece evinde değil, doğrudan uyuduğu yerde. Uyandırma çağrım için şu anda benden pek memnun değil, ama uykusunda adımları inleme şekli bana doğru yolda olduğumu söylüyor. tam olarak doğru yol.

Sadece seks mi? Hayır. Yakınından bile geçmez.

İhtiyacı olduğunda mı? Ona vermem gereken her fırsatta ihtiyacı var. Ondan aldığından çok daha sık vereceğim.

Ve onun yaptığından çok daha iyisini. Bencil pislik.

Ve onu kaybetmek istemiyor. Ah. Ağla bakalım. Onu tamamen kaybetmesi an meselesi.

Kendini tutmak kolay değil. Satranç taşlarını çok daha hızlı hareket ettirmek istiyorum ki veziri alabileyim. Ve onu elimde tutmak. Ama onun yerine beni seçmesini tercih ederdim.

Yüzüme attığı tokat onun kaderini belirledi. Her şekilde mühürleyebilirdi. Tehlikeliydi ama verdiğim tepkiden bu oyunu oynamayı *asla bırakmayacağımı* anladım. Çünkü bana acı çektirdiği için ona misilleme yapma fikri benim için akıl almaz bir şey.

Hiçbir şekilde bu hedefe olan odağımı kaybetmeyeceğim. Bu kadın canlı hissetmeyi bir üst seviyeye taşıyor.

Çok az uyuduktan sonra sabah 8:30'da kendimi evdeki ofisime sürüklediğimde, yaptığım ilk şey tüm o cinsel fantezileri yazdığım o eski bloga gitmek ve şifreyi sıfırlayıp bir buçuk yıldan fazla bir süredir ilk kez giriş yapabilmek için 'şifremi unuttum'a tıklamak. Parmaklarımla sabırsızca vurarak sıfırlama bağlantısının e-postama gelmesini bekliyorum, sonra hemen giriş yapıyorum ve saldırganlıkla her şeyi siliyorum.

Gitti. Aynen böyle. Bana karşı cephanesini kaybetti.

Adam saat 9:30'da beni aradı ama a ç m a d ı m . Şu anda onunla konuşacak yüzüm yok.

Birkaç dakika sonra bir mesaj aldım.

Adam: Günaydın! Gerçekten harika bir yolculuk geçiriyorum. Seni bilgilendirmek için sabırsızlanıyorum. Saat 6 gibi evde olurum.

Belki bizim için bir şeyler sipariş edebilirsin? Kulağa hoş geliyorsa İtalyan yemeği yiyebiliriz. Bu sabah bana da bir teslimat var.

Ofisime bırakabilir misin? Lütfen açmayın. Akşama görüşürüz.

Mektuplarını hiç açmam, o yüzden bu zor olmayacak.

Ben de buruk hissediyorum çünkü Derek'in söylediklerinin doğru olup olmadığını, yani Adam'ın burayı satın aldığımızda kırk bin doları sakladığını ilk kez düşünmüyorum. Eve benimle aynı miktarda para yatırdı, her biri otuz bin dolar, bana ailesinin benim koyduğum paranın neredeyse yarısını karşılayabileceğinden emin olmak için ona borç verdiğini söyledi.

İçinde. Eksik kaldığında kapanış masraflarını ben karşıladım ve geri istemedim.

Nasıl oluyor da onun hesabında benimkinin üç katı para var?

Adam her zaman tutumlu olmuştur. Ama Derek'in söyledikleri doğruysa, sakladığı ya da yalan söylediği başka şeyler de var mı diye merak ediyorum.

Derek'in başından beri *iyi bir şey yapmadığını* biliyorum, bu yüzden b a n a söylediklerine pek itibar etmemeliyim, ama eğer doğruysa, Adam'la aramızdaki ilişkinin geldiği noktayla ilgili olarak kesinlikle daha az tatmin olmuş hissediyorum. Telefonum tekrar çalıyor ve arayan menajerim Frank, Derek Steele ile bir toplantıya çağrıldığıma dair bir mesaj aldığını söylemek için arıyor. Patronum bunu bilmediği için bana biraz kızgın. Ben de pek mutlu değilim çünkü Derek'in patronumu bilerek aradığı ve bana

kesinlikle bugün gelmemi bekliyor.

Frank'e tam da onu arayıp haber vermek üzere olduğumu söylediğimde, ses tonu heyecana dönüşüyor.

Heyecanlıydı. Çok zengin Steele ailesinden Derek Steele'in Cavalier'i satın alması ve şirketimizden ne kadar memnun olduğunu söylemek için yardımcılarının birinin araması yerine Frank'i bizzat araması bir yana, önümüze çok daha fazla fırsat çıkabileceği anlamına gelen ipuçlarından heyecan duyuyor. Derek'in patronumu araması, onun hayatımın birçok alanına sızarak sınırları yok etmesinin bir başka örneğidir.

Patronum panikledi, toplantıya hazır olup olmadığını sordu. Bana Steele iştiraki için iyi bir iş çıkarırsak bunun iş için iyi olacağını, aksi takdirde Cavalier hesabını kaybetmekten daha kötü olabileceğini söyledi. Ailenin yüksek ve alçak yerlerde dostları olan güçlü bir aile olduğunu ima ediyor, sonra bir an gülüyor ve bana son söylediğini unutmamı söylüyor, ardından Derek'in babasının şirketi olan Steele Financial'ın sahip olduğu işletmelerin listesini sıralıyor ve monoloğuna Derek'le olan etkileşimimle ilgili sorular ekliyor. Üç kez bu toplantıyı yönetmeyi tercih edeceğini ama bana güvendiğini söylüyor. Bunu defalarca söylemesi, kendimi ona yeniden kanıtlamam gerekiyormuş gibi hissetmeme neden oluyor - sanki yaptığım işten zaten memnun değilmiş gibi.

Evet, Derek'in bu hafta bana yaşattıklarından sonra suratım asık, bu yüzden ses tonumu düzeltmek, heyecanlı ve kabul edilebilir görünmek için elimden geleni yapıyorum. Bay Steele bunun sadece öğle yemeği ve ayaküstü sohbet için sıradan bir buluşma olacağını söylese de Frank'e sabahı toplantıya hazırlanmakla geçireceğimi söyleyerek elimden geleni yapıyorum. Frank'i *hazırlıklı* olacağıma ve iyi bir izlenim bırakacağıma ikna ettim.

Patronum saat birden üçe kadar telefonunu yanından ayırmayacağını, hatta ona ihtiyacım olursa diye tuvalete bile götüreceğini söylüyor. Frank, Bay Steele'in istediği her şeye kesinlikle söz vermem konusunda ısrar ediyor ve ne kadar büyük bir istek olursa olsun yerine getirmeme yardımcı olacağını söylüyor. Telefon görüşmesi sona erdiğinde, her şeyden bıkmıştım ve yorganımın altına girip dünyadan saklanmak istiyordum.

Onu telefondan uzaklaştırmak için, Bay Steele şirketi satın aldığıında, sıkı çalışmam karşılığında prim almam konusunda ısrar ettiğini ve kampanyalarındaki çalışmalarından son derece memnun olduklarını hatırlatıyorum. Frank'e toplantı biter bitmez onu arayacağıma dair güvence veriyorum.

Frank genelde çok sakin ve rahattır. Ama ben onunla konuşurken genellikle çok daha neşeli ve pozitif oluyorum, bu yüzden bana karşı neden soğuk davrandığını anlamak zor değil sanırım.

Telefonu kapattığımda, telefon ekranımdaki bankacılık uygulamasına bakıyorum. Dudağımı çiğneyerek simgeye dokundum. Bundan kaçıyordum ama artık giriş yapıp bakma vakti geldi.

Ve evet, orada altı rakam var. Bedava ve temiz. Tutanak yok ama belli ki ipler var. Keşke kesmek için makas bulabilseydim.

Banka hesabımın bu tutarı hiç görmemiş olması biraz midemi bulandırıyor ve hemen oturumu kapatıp telefonu bırakıyorum.

Saat 12:57'de Chloe'den bir mesaj aldım.

Chloe: Toplantımız için kulübünün önüne park ettim. Kapalı görünüyor. Yanlış yerde miyim? Ben Downtown'dayım. The Fifth'te mi olmalıyım?

Onu aradım.

"Alo?" diye cevap veriyor, sesi tereddütlü.

"Buradayım. Kapıyı açıyorum. İçeri gel," diyorum hareket halindeyken.

"Tamam, görüşürüz," diye mırıldanıyor ve ben kapıya ulaştığımda telefonunu cebine sokarken yaklaştığını görerek aramayı sonlandırıyor. Siyah bir takım elbise giymiş, saçlarını toplamış ve deri bir portföy taşıyor.

Onu görünce nabzım hızlanıyor, bu yüzden kapıyı açtığımda ağzına bir öpücük bırakıyorum ve "Muhteşem görünüyorsun" diyorum.

Geri çekiliyor, kaşlarını çatıyor ve hiçbir şey söylemiyor, ama yanımdan geçip gidiyor.

"Şimdiye kadar burada olan tek kişi benim," diyorum ona. "Personel üçe kadar burada olmayacak. Bizim için öğle yemeği aldım. Ofisimde."

"Burada olmayı tercih ederim," diyor. "Bu masa olur mu?"

Eşyalarını kapıya en yakın masaya koyuyor.

"Hayır, olmaz. Ofisime geçelim lütfen." Çantalarını kaldırıyorum ve boştaki elimi beline koyarak ona rehberlik ediyorum.

Siyah blazer ceket, kısa etekli iş kıyafeti ve soluk pembe bluzuyla yenilebilir görünüyor, yüzünde ciddi bir ifade var. Dudakları parlak ve pembe. Kırpikleri kalın abanoz rengi. Kulak memelerinde küçük elmas küpeler var. Topuklu ayakkabıları seksi, pembe cilalı ayak parmaklarını gösteriyor. Tırnaklarının dün gece yapıp yapılmadığını hatırlamıyorum, yatak odası oldukça loştu, ama şu anda parmak uçları ojeyle aynı renkte.

Onu ofisime götürüp kapıyı arkamızdan kapatırken kendimi Chloe Turner'ın her yönüne hayran olmuş buluyorum. Sanki aniden tehlikeydeymiş gibi kapının tıkırtısıyla irkiliyor.

Masaya bakıyor. Kahve dükkanından iki büyük çorba. İki çikolatalı ekler.

"Bay Nguyen'i aradım, eklerleri benim için bir saat erken pişirdi. Seni doyurmaya kararlıyım," diyorum. "Eğer bu sefer de yemezsen seni cezalandırmak zorunda kalabilirim." Sırıttıyorum.

Gülümsemiyor. Ve ben bunu özlüyorum. Daha önce bana nasıl utangaçça gülümsediğini. Bana kızmadan önce.

"Patronum bu sabah aradı ve sizinle çalışma potansiyeli konusunda çok heyecanlı. Onu toplantımıza dahil etmemi istedi, yani..." Telefonunu çıkardı.

"Hayır. Bu toplantıda sadece biz varız. Ve aranızdaki konuşmayı duydum. Yalan söyleme, küçük tavşan." Kışına şakacı bir şaplak attım.

Sarsıldı ve yüzü kıpkırmızı olurken, "Yapma. Mesai saatindeyim." "Ve ben müşteriyim, yani benim saatime uyuyorsun. Ve karar verdim, sen benim sikimde de olabilir."

Öfkeden köpürüyordu. Konuşmaya devam ediyorum. "Öğle yemeği yiyeceğiz, biraz iş konuşacağız, sonra masamın altında dizlerinin üzerine çökeceksin ve iş gününü bitirmek için eve gitmeden önce sikimi yalayacaksın." Ceketimi rahatça çıkardım ve sandalyemin arkasına astım. "Eğer işini iyi yaparsan, ki yapacağından şüpheleniyorum, seni masamın üzerine yayacağım ve seni becermeden önce bu iyiliğinin karşılığını vereceğim."

"Hayır, teşekkür ederim," diyor sanki bu tekliften etkilenmemiş gibi.

Onu etkiliyor muyum? Ağzımı bacaklarının arasında mı hayal ediyor?

"Kartvizite ne dersin Chloe? Bana sadece kartvizit verdiğini söylemiştin.

İş nedeniyle dışarı çıktım, bu yüzden... Sana bir neden verdim."

Gülümsüyorum.

Gözleri alev alev parlıyor ve bu omurgamda bir heyecan yaratıyor.

"İkramiyeği geri almanı istiyorum, Derek. Senin paranı istemiyorum."

"Bunu geri alamam," diyorum. "O artık senin paran." "O zaman sana iade etmek istiyorum. Sana bir çek yazacağım."

"Nakde çevirmeyeceğim."

"Belki de parayı alıp şehri terk ederim o zaman. Yeni bir hayata başlarım. Senden uzakta."

Ona doğru bir adım attım. Kollarını kavuşturdu. Kollarımı ona doladım ve kendime çektim.

"Seni bulurum," diyorum gözlerinin derinliklerine bakarak.

Gözlerindeki duygu parıltısı beni bir kez daha heyecanlandırıyor.

Onu gördüğüm için ne kadar mutlu olduğumu hissedebilmesi için yolun geri kalanını vücuduma çektikten sonra, onu ensesinden tutup öpüyorum. Uzaklaşmaya çalışıyor ama ben daha da derinleştiriyorum, dilimi sakız pembesi dudaklarının kenarı boyunca kaydırıp boynunu sıkıyorum.

Onu sallanırken bırakarak geri çekiliyorum. Etkilenmişti.

"Küçük bir kedi fare oyunu oynamak ve seni yakaladığımda ne olacağını görmek istiyorsan, devam et. Aksi takdirde, beni test etme. Paranı ve zamanını boşa harcarsın. Çünkü seni bulana kadar taş üstünde taş bırakmayacağım. Ve sana ve değer verdiğin insanlara ne tür cezalar vermek zorunda kalacağımı kimse bilemez. Şimdi çorba mı içeceksin yoksa önce sikimi mi istiyorsun?"

Bana korku ve iğrenme karışımı bir duyguyla bakıyor.

"Elimi eteğinin altına sokarsam seni ıslak bulur muyum?"

"Sakın buna cüret etme."

"Yapılacaklar listesindeki seksi maddelerden birini daha işaretlemek üzereyim. Ben telefonla konuşurken sen masamın altında bana sakso çekiyorsun. Sanırım müdürünü arayacağım. Ona seninle tanıştığıma ne kadar mutlu olduğumu söyleyeceğim. Yeteneklerinin beni ne kadar etkilediğini." Elim kıkırda bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. "Belki gece kulüplerim için bir test projesi havucunu sallayabilirim ve her şey yolunda giderse, şirketi kardeşim Jonah'a tavsiye etmeyi düşüneceğimi söyleyebilirim. Yakın zamana kadar bu işle uğraşıyordu. Şirketini sattı, ancak onu kullanan pek çok aile şirketi bıraktı. Belki bir ya da iki sözleşmeyi sizin şirkete yönlendiririz. Eyaletin dört bir yanına serpiştirilmiş bazı araba yıkama yerleri, araba bayilikleri ve bazı karavan bayilikleri olan Eli de var. Pazarlama için kimi kullandığını yeniden gözden geçirmekten çok mutlu olduğundan şüpheleniyorum."

İlerliyorum ve o geriye doğru sendeleyip pencerenin önündeki küçük kanepeye düşüyor, eteğini yukarı doğru iterken onu sıkıştırıyorum ve

Elimi külotunun içine kaydurdım.

"Kes şunu," diye çırpınıyor.

"Islaksın, tıpkı olacağını bildiğim gibi," diyorum ona. "Vücudun beni istediğini biliyor. Sadece geri kalanın üzerinde çalışmam gerekiyor, ha?" Gülümsüyorum ve bir parmağımı onun sıkı, ıslak sıcaklığına kaydırıyorum. "Bu bedenim içinde yaşayabilirim, bunu biliyor musun? Hayatımı senin içinde geçirebilir ve çok mutlu olabilirim. Pantolonumu çöz, Chloe. Bir dahaki sefere beni emebilirsin. Şu anda senin içine ihtiyacım var."

"Yapma," diye homurdanıyor, beni itmeye çalışıyor.

İkinci bir parmağımı sokup avucumu onun tümseğine bastırıyorum. Parmaklarımı g-noktasına bastırarak sıkıyorum, sonra başparmağım klitorisine sürtünme uygulayarak bir yandan diğer yana vuruyor.

"Yakaladım seni. Tam istediğim yerde."

Vücudunun dokunuşuma tepki verdiğini hissettiğimde gözleri daha da büyüyor ve bileğimdeki mücadele tutuşu gevşiyor. Boştaki elimle bluzunu eteğinden çekip çıkarıyorum ve dantelli bir sütyen kabı bulana kadar gövdesinden yukarı kaydırıyorum. Parmaklarım çakıllı bir meme ucunun üzerinde kayarken, boynunun derisini tadıyorum ve ağzıma çekiyorum.

"Hayır!" diye bağıyor nefes nefese. "Üzerimde iz bırakmaya çalışmayı kes." Beni tekrar itiyor.

"Tamam, bu sefer iz yok," diye yumuşuyorum. "Yine de beni işaretleyebilirsin. Sırtımda çiviler. Boynumda bir morluk."

"Hayır, teşekkürler," diye mırıldanıyor ama artık beni itmiyor.

Başparmağımla işaret parmağım arasında klitorisini çimdikliyorum. Bastırılmış bir ürpertiyle tepki veriyor, gözleri yüzümde, dişleri alt dudağına gömülü. Göğsü hızla inip kalkıyor.

"Boşalmak ister misin bebeğim? Ağzımı ister misin? Ya da parmaklarımı? Sikimi?"

Gözlerini kapatıyor ve yavaşça nefes veriyor. Kafası karışık. Benim güvenceme ihtiyacı var.

"Ben kötü adamım, Chloe. Bunu ikimiz de biliyoruz. Sadece bacaklarını biraz daha aç ve iyi bir kız gibi beni içeri al. Bu benim suçum, senin değil." Elim bluzundan çekip yüzünü okşuyorum. "Sen sadece sana söyleneni yapıyorsun.

Değer verdiğin şeyleri benden koruyorsun. Parmaklarıma, dilime, sikime boşaldığın için kendini kötü hissetmene gerek yok. Her zamanki gibi iyi bir kız oluyorsun. Doğru olanı yapıyorsun." Hiçbir şey söylemiyor ama gözlerimiz yine kilitleniyor. Göğsü her zamankinden daha hızlı inip kalkmaya devam ediyor.

Dilim dudaklarımı sıyrıyor ve gözleri düşüyor.

ağzıma götürüyor ve orada kalıyor. Aradığım özleme oldukça yakın olduğunu düşündüğüm bir ifadeyle dudağını ısıtıyor. Eğilip alt dudağını da okşuyorum. Amcığı parmaklarımın etrafında sıkılıyor.

Gülümsüyorum.

Kıvranıyor. Vücudu daha fazla sürtünme istiyor. Ve bunu elde etmek üzere.

Dudaklarım onunkilere değiyor. "Öp beni," diyorum. "Şimdi, Chloe.

Yoksa."

Öpmüyor. Ama geri de çekilmiyor. Ağır ağır nefes alıyor. "Ellerini tekrar saçlarımda hissetmek istiyorum, tatlı küçük amcığını

Beni sıkıyor. Onu bana ver, bebeğim. Onu bana ver ve seni çok sert boşaltayım. Benim için bu kadar iyi bir kız olduğun için seni ödüllendireceğim."

Alnımı onunkine bastırıyorum ve parmaklarımı birkaç kez pompalıyorum. İnliyor, gözleri sımsıkı kapalı.

"Peki, tamam. Bu sefer gözlerini kapalı tutmana izin vereceğim. Sadece bu seferlik. Böylece kendini kötü hissetmek zorunda kalmazsın, tamam mı?" Fısıldıyorum ve sonra dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Seni öpmeye devam edeceğim, kendini iyi hissettirmeye devam edeceğim. Sen de beni öpmelisin, Chloe. Öpmek zorundasın. Yoksa."

Çenesi ağlayacakmış gibi titriyor, ama amı parmaklarımın etrafında tekrar sıkılıyor ve onu G noktasına daha sert bastırarak, onu öperken klitorisinin etrafında daha hızlı daireler çizerek ödüllendiriyorum. Dudakları ayrılıyor ve dillerimiz birbirine değerken bir iniltiyi daha yutuyorum.

"Seslerini duymama izin ver. Şimdi. Bunu yap ve ağzımı sıcak küçük klitorisinin etrafında tut."

İnliyor. Kasıtlı olarak değil, sanmıyorum. Nefesini tutuyordu. Şimdi nefes nefese.

"İşte benim mükemmel kızım." Onu tekrar öpüyorum ve sırtı kavislenirken dillerimiz birbirine değiyor.

Vücudunda aşağı doğru ilerleyebilmek için geri çekiliyorum, şişmiş dudaklarının görüntüsünden, bilmem gereken her şeyi bana anlatan yüzündeki ifadeden son derece memnunum. Çoğunlukla kanepeden kalkana kadar hareket etmeye devam ediyorum, eteğini neredeyse bir kemer olana kadar biraz daha yukarı kaldırıyorum. Pembe külotunu yırtıp cebime atıyorum, sonra sağ bacağını kaldırıp topukları kanepenin arkalığına degecek şekilde örtüyorum.

İçine dalıp tadına baktığımda benim için iyice açılmıştı. Bir iniltiyi daha bastırmaya çalışıyor ama başaramıyor.

Pembe bluzunun düğmelerini açıyorum ve dantelli, soluk pembe sütyenini ortaya çıkarıyorum. "Eşleşen sütyen ve külot, küçük bunbun?" Kıkırdıyorum.

"Sanki sen

Bunları göreceğimi biliyordum. Sen istemedin mi? Seni benim için soymamı istedin.

Bana bu güzel göğüslerin üzerindeki pembe dantelleri gösterebilirsin. Bu güzel, tıraşlı amcığı. Bugün tek boynuzlu atlar ölmeyecek, Chloe, bebeğim."

Seks blogundaki son yazısında, bir erkek için kadın pudrası yapma zahmetine katlanıp onun harekete geçmemesiyle ilgili bir atıp tuttu. Bu olduğunda bebek tek boynuzlu atların öldüğünü söylemiş. Suya şeker atar gibi çözünüyorlarmış. Sonra da ışıltılı bir tek boynuzlu at resmi koymuş ve altına da "*Bebek Tek Boynuzlu Atları Kurtarın*" başlığını atmış.

Hesaplarıma göre bu yazı Hallman'la çıkmaya başladıktan kısa bir süre sonra yazılmıştı. Başından beri hayal kırıklığı yaratıyordu.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece gözlerini kapalı tutuyor, dişleri alt dudağını tutuyor. Ben de işime geri dönüyorum, dilimi kıvrımlarında gezdiriyorum, ıslak açıklığına dalıyorum, ağzımı şişmiş düğmenin etrafına kapatıp sertçe emmeden önce, sırtının kanepeden ayrılmasını izliyorum, özünün dilimi daha fazla kapladığını hissediyorum. Güzel göğüslerinin her ikisini de ellerime alıyorum ve klitorisine emme uygularken başparmaklarımı gergin meme uçlarında gezdiriyorum.

Vücudu titremeye başlıyor, ben de devam ediyorum. Meme uçlarının etrafında daireler çizen bir ritim ve bacaklarının arasında dilimin uzun, sert vuruşları.

Doruğa ulaştığında, göğüslerini bırakıyorum ve her iki elimde kık yanaklarını tutuyorum, daha sert emerken masaj yapıyorum, kontrolüm altında parçalanmasını izliyorum. Daha sert eğiliyor, çıplak göğüsleri tavanı gösterirken bana tüm seslerini veriyor, hiçbirini bastırmıyor ve bu benim için müzik gibi.

Aletimi takım elbisemin pantolonundan çıkarmak için sol yanağına serbest bırakıyorum, klitorisini ısıriyorum, gözleri benimkilerle birleşmek için sarsılarak açılırken ciyaklamasına neden oluyorum.

"Bebeğim," diyorum usulca vücudunda yukarı doğru hareket ederken ve sonra geri çekiliyorum, böylece ağzım tekrar onunkiyle çarpışırken, tatlı kızımın orgazmının tekrar yükseldiğini hissederken, sert ve köküne kadar öne doğru çarpabiliyorum. "Ne kadar iyi bir kız."

Sadece bana ait olan başka bir şey. Çoklu orgazm. Yazılarından biri hiç zevk alamamakla ilgiliydi ve Hallman'ın bunu onun için yapmadığından şüpheleniyorum.

Denemesi fikriyle ritmimi artırıyorum ve cezalandırıcı bir hal alıyor. O kadar iyi hissettiriyor ki.

"Bu sik ait olduğu yerde olmamaktan yoruldu," diyorum onu tekrar tekrar öperek. "Seni bırakmadan önce, seni tutmadan önce daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum."

Ses çıkarmayı kesiyor, tepki vermeyi kesiyor. Hareketsiz kalıyor.

"Seni hep yanımda tutacağım, tüm hayallerini gerçekleştireceğim, bana deliler gibi aşık olmanı sağlayacağım ve asla ayrılmak istemeyeceksin." Tekrar tekrar sokarken yüzünü tutuyorum ama gözleri artık kapalı.

"Chloe. Gözlerini aç!" Çıtlatıyorum. "Benden saklanmak yok." Zor yoldan da olsa bunu yakında anlayacak. "Sana asla böyle hissettirmeyecek. O asla yapması gerekenin ötesinde bir çaba göstermeyecek, oysa ben sana ne istersen, ne kadar istersen vermek için elimden geleni yapacağım. Çünkü neden, Chloe? Çünkü seni istiyorum. Sana ne kadar çok sahip olursam, o kadar çok istiyorum."

Birbirimize bakışımız, yüzünün sert ve çiğ ifadesi, dudaklarının şişmiş, gözlerinin cam gibi olması, o boşalırken içinde olmaktan asla bıkmayacağımı, o bana bakarken, benim boşalmamı izlerken bu açık mavi gözbebeklerindeki fasetleri keşfetmekten asla sıkılmayacağımı biliyorum.

Geliyorum ve o fısıldıyor, "Senden nefret ediyorum." Etmiyor.

"Ben... beni yalnız bırakmanı istiyorum," diye mırıldanıyor, nefesini tutmaya çalışırken gözleri kapanıyor.

"Bu bir yalan," diye suçluyorum, sonra yuvarlanıyorum, bu kanepede güneşin tadını çıkarmak için yer olmamasından memnun değilim. Gerçi ben sikimi tekrar takım elbisemin içine sokup fermuarımı çekerken o bir top gibi kıvrılıp hiçbir şeye bakmadığı için şu anda bu kısımla ilgilenmiyor gibi görünüyor.

Dudaklarımı yalıyorum. "Kahretsin, tadın çok güzel." Kalçasını okşuyorum. "İhtiyacın olursa şurada bir banyo var."

Bana bakmadan ayağa kalkıyor ve eteği tekrar yerine düşüyor. Küçük banyoya girerken bluzunu kapalı tutuyor. Kapıyı kilitliyor.

O dışarı çıktığında ben konferans masasındayım ve çorbamı açıyorum.

"İç çamaşırım, lütfen." Elini uzattı.

Avucuna vurup elini yakalıyorum ve tökezleyip kucağıma düşene kadar onu çekiyorum.

"Derek," diye homurdanıyor.

Burnumu onunkine sürüyorum, "Onlar artık benim." Daldırıyorum, sonra kaşığımı kaldırıp ona doğru tutuyorum.

"Ye."

Başını sallıyor.

"Burada senin için bir wonton feda ediyorum bebeğim. Hadi ama. Bu bir hediye ve sen bunu biliyorsun." Kaşığı ağzına yaklaştırıyorum.

"Bu çorbayı benim için mahvetme, sapık."

"Wonton ye, tavşancık. Ya wontonu ye ya da Vegas'a gidip benimle evlenirsin."

"Saçmalama." "Bu bir meydan okuma mı?" diye sordum.

Ağzını açıyor ve kaşığı içeri itiyorum. Wonton'un yarısını nazikçe ısıırıyor.

Diğeri yarısını da bitiriyorum ve gülerek boynunu öpüyorum. "İ amaşıırma ihtiyacım var, lütfen," diyor.

"Ne i amaşıırı?" Soruyorum ve kaşığı tekrar kaldırıyorum. "Bu orbadan biraz al."

Geri ekiliyor. "Ciddiyim!"

"Tamamen ciddiym. Onlarla daha sonra mastürbasyon yapacağım." orbadan bir kaşık daha alıyorum. Yuttuktan sonra masanın karşıısındaki boş sandalyeyi işaret ediyorum. "Otur. Ye."

Chloe karşııma oturuyor ve deri portföyüne bakıyor. "Bugün seksi yapılacaklar listesi için bir sürü tik daha var, değıl mi?" Gözlerimi siliyorum. peçeteyle ağzını kapatıyor.

"Seksi ölmeden önce yapılacaklar listesi artık yok," diyor Chloe huysuzca. "Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Bir baksana," diye meydan okuyor, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle bilgisayarımı işaret ediyor.

"Yüzündeki o küstahlık, seni dizlerimin üzerine yatırıp küçük kıcını sikmeden önce tokatlamak istememe neden oluyor," diyorum ayağı kalkıp masamın arkasına geçerken, tepkimi dizginlerken aramıza bir süreliğine mobilya koyuyorum.

"Bu benim yapılacaklar listem oldu, Chloe. Benim olduğunu iddia ettiğim her şeyi, seni uyarıyorum... benden çalmaya cüret etme. Bir Steele'den çalarsan aldığından çok daha fazlasını kaybedersin."

Bana sahte bir kabadayılıkla dolu ekşi bir bakış attı. "Benimle ilgili senin olan hiçbir şey yok. Senin olması için gerçekten sana vermem gerekiyor. Sana sadece bir gecelik giriş kartı verdim. Onu da çoktan kullandın."

"İyi bir noktaya değındin. Bunu düzeltmem gerekebilir." Bana her şeyi verecek. Yakında.

Güzel mavi gözlerinde ateş parlıyor ve başka bir şey daha var. Ona ne isim vereceğimi bilemiyorum.

"Derek, Cavalier ile ilgili gerçek bir isteğin yoksa burada işim bitti. Patronuma tanıştığımızı, yemek yediğimizi ve her şeyin çok sıradan olduğunu söyleyeceğim. Bana önümüzdeki üç ay boyunca işlerin nasıl gideceğini görmek için sabırsızlandığını ve sonra bize nasıl gittiğimizi bildireceğini söyledin."

"Bunu yutuyorum," dedim ona. "Satın alıyorum ve sana veriyorum. Yakında patron sen olacaksın."

"Bu benim işime gelmez. Aslında, bunu yaparsan, işi bırakırım."

"Ve belki yeni bir iş bulduğunda, o şirketi de satın alıp sana veririm," diye uyarıyorum.

"Neden?" diye soruyor, kesinlikle şaşkın görünüyor.

"Ben hedef odaklı bir adamım. şu anda sadece bir hedef için çalışıyorum."

"Neymiş o amaç? Hayatımı mahvetmek mi? İlişkimi bitirmek mi? Gücünü ve paranı o kadar çok kullanacaksın ki akıl sağlığım bozulacak ve ben de en az senin kadar ıldıracāım?"

Başımı dehşet içinde sallıyorum. "Bebeğim, bebeğim, bebeğim. Her şeyi yanlış anladın." Sertçe yutkunuyor, incinmiş görünüyor.

Devam ediyorum. "Seni mutlu etmek için, Chloe. Tüm fantezilerini gerçekleştirmek için. Böylece her dileğini gerçekleştirirken bana delicesine aşık oluşunu izleyebiliyorum. Senin deyimimle deli olmamın faydası, hedeflerime ulaştığımdan emin olmak için yapmayacağım hiçbir şeyin olmaması."

"Ben gidiyorum," diyor. "İstediğini aldın. Kafamla ve bedenimle oynadın, ben de gidiyorum."

"orbanı al." Açılmamış çorbayı işaret ediyorum, sonra ekliyorum, "Ve iki rek."

"Hayır, teşekkür ederim."

"Chloe. Al onları." Hepsini ip saplı kâğıt torbaya koyup ona uzatıyorum. "İsrar ediyorum."

Davranışından dolayı utanç içindeyim. Onun sözlerine, hareketlerine nasıl karşılık verdiğime. Her şeye rağmen, adam libidomu nasıl ateşleyeceğini biliyor. Ve ne yapacağı hiç belli olmuyor. Bana bir şey yaptırıp yaptırmayacağını, bana dokunmadan gitmeme izin verip vermeyeceğini, yatağıma gelip gelmeyeceğini, hesabıma para yatırıp yatırmayacağını, beni tehdit edip etmeyeceğini ya da bana kendimi çok iyi hissettiren çılgınca şeyler söyleyip söylemeyeceğini asla bilemiyorum...

Bu hüzünlü düşünceyi tam olarak şekillenmeden silkeliyorum.

Çünkü o dengesiz. Tehlikeli biri. Bana şantaj yapıyor! İşler ne zaman çirkinleşecek? Ne kadar çirkinleşecek? Bundan nasıl kurtulacağım? Çıkamazsam, hayatta kalabilecek miyim?

Kulağa ürkütücü geliyor, ama bunun ikimizden biri için ölümün tek çıkış yolu olduğu o hikayelerden biri olmasından korkuyorum. Ya bittiğine karar verir

ve beni bitirir ya da iş nükleerleşir ve tamamen kendini kaybettikten sonra polisler tarafından vurulmasıyla sona erer. Ya da bir cinayet/intihar. Adam aklını

kaçırmış. Dışarı çıktığımda, bu kompleksin ofis binası kısmına açılan döner kapının yanında Alannah'yı gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Jeffy ile konuşuyordu.

sigara içiyor.

Hareket halindeyken omzumun üzerinden bakıyorum ve Derek'in cam kapının önünde durduğunu görüyorum. İzliyordu.

Gözlerim dümdüz karşıya bakarken, en iyi arkadaşıma ve yakın dostumuza bir bakışım beni telaşlandırıyor. Çünkü hiçbir şey saklamıyorlardı. Gözleri yanımdan geçerken ikisi de endişeyle bana bakıyor, şüphesiz Derek'in hala izlediğini fark etmişler.

Jeffy yüzündeki ifadeyi hemen siliyor ama Derek'e pis pis bakarken Alannah'nın yüzündeki ifade değişmiyor.

Hay sikeyim. Siktir!

İfadesini çok geç düzeltmesi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. İkisini benim hakkımda konuşurken yakaladığımdan neredeyse eminim. Derek'in onları benim kadar iyi okumamış olmasını umuyorum. Ama ne yazık ki, Derek'in yanından pek bir şey geçmiyor gibi görünüyor. Deli olabilir ama aptal değil.

"Selam," Alannah beni selamlıyor ve sarılıyor. "Neden buradasın?"

Geri çekiliyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. Beni açık ve net bir şekilde anlıyor. İrkilerek fısıldıyor: "Senin için endişeleniyoruz. Bir şeyler olduğunu biliyorum. Jeffy'ye kim olduğunu bildiğin kişiyi sordum ve bana kanını donduracak şeyler söyledi. O günkü mesaj sahteydi, değil mi?"

Jeffy şarkı söyler gibi bir sesle, "Sakın ele verme, izliyor," diyor. "Uzaklaşırken gülümse, Alannah."

Onu bırakıyorum.

"Tatlım," diyor Jeffy tatlı bir gülümsemeyle, sarılmam için kollarını açarken. Ağzını kulağıma yaklaştırdığında alçak sesle ve ciddi bir şekilde, "O çok tehlikeli. O ailenin kim olduğunu biliyorum, pek çok detayı biliyorum. Gerçekleri. Güvenilir kaynaklardan bazı kan dondurucu söylentiler. Lütfen, lütfen dikkatli ol, tatlım." Tutuşunu gevşetiyor ve yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştiriyor. "Bugün çok güzel görünüyorsun!"

"Teşekkürler," diyorum gevşek bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırarak. Saçlarımın az önce sikilmiş gibi görüldüğünün farkındayım ama oradan çıkmak dışında hiçbir şey umurumda değildi.

Jeffy gülümsemesini kaybetmeden konuşmaya devam ediyor. "Ailesi çok güçlü ve Steele kardeşlerin çoğunun bir ünü var. Ciddi bir ün. Onların hukuk ekibinden birini çok iyi tanıyorum."

Geri çekilip Alannah'ya bakarken bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Kesinlikle," diyorum. Çifte anlamı anlıyor.

"Gül ya da başka bir şey yap Fisher," diye ısrar ediyor Jeffy, sonra sigarasından bir nefes çekiyor, başını arkaya atıyor ve Alannah gözlerine değmeyen sahte bir kahkaha atarken aynı anda kıkırdıyor.

"Gerçekten sigara içmemelisin," diye uyarıyorum parmağımı şakacı bir şekilde sallayarak. Yüzüm yanıyor ama rahat davranmaya devam etmek için elimden geleni yapıyorum.

"Bu benim Cuma sigaram. Cuma sigarama ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

Küçük bir kahkaha daha atıyormuş gibi yapıyorum ve sonra telefonuma bakıyorum. Patronumdan toplantı için iyi dileklerini ileten ve işim biter bitmez ona ulaşmamı hatırlatan bir mesaj var.

"Oh, saate bak. Gitmem gerekiyor." Cebime attım. "Seni ararım," diyor Alannah.

"Belki de yarın doğaçlama bir yatıya kalmaya gelmeliyim," diye mırıldanıyorum.

"Kulağa hoş geliyor," diyor yüzündeki duygusallıkla.

"Telefonumun ve evimin elektronik gözleri ve kulakları var. Yarın haber vermeden uğrarım."

Gözleri anlayışla parlıyor.

Jeffy, "Uğrayacağım. Şarap getireceğim. Konuşuruz. Bildiğim her şeyi anlatırım. Beyin fırtınası yaparız."

"Hiçbir şey yapma. Tüm bunları dikkatle yönetmeliyim. Tehlikede olan çok şey var.

İnan bana. Hiçbir şey yapma. Hiçbir şey yapma."

Alannah'ya sarılıyorum ve sonra Jeffy'ye ikinci kez sarılıyorum. "Bir yolunu bulacağız," diye fısıldıyor saçlarıma.

Başımı sallıyorum ve onu şefkatle sıkıyorum. "Bu işe karışmak iyi bir fikir değil. Bu konuya giremem ama lütfen. Yapma. Lan'ın *anne ayı* moduna geçmesine izin verme, tamam mı? Bunu yapamaz."

"Ona zaten söyledim. Önce beyin fırtınası yapmalıyız. Bu hassas bir konu." "Tamam. Sonra görüşürüz," diyorum.

Telefonum çalıyor.

DS - Cavalier arıyor4

Cevap vererek uzaklaşırken onlara el sallıyorum. "Ne oldu?"

"Onun ellerinin senin üzerinde olmasını istemiyorum."

"O benim arkadaşım," diyorum Cherokee'min kapısının kilidini açmak için düğmeye basarken.

"Bir dahaki sefere daha hızlı uzaklaş."

Telefonu omzuma koyuyorum, böylece kapıyı açmak için o elimi kullanabiliyorum ve yiyecek torbası ile deri çantamı yolcu koltuğuna koyuyorum.

"Bunun bir daha olmasına izin verme," diye uyarıyor. Hiçbir şey söylemiyorum.

"Chloe?" Derek sesleniyor.

"Ne?"

"Biliyorlar, değil mi?"

"Neyi biliyorlar?"

"Bana patronluk taslama, bebeğim. Çok iyi aktör değiller. Ya sen? Senin içini görebiliyorum."

"Arkadaşlarım beni tanır. Benimle taşak geçtiğin için kendim gibi davranmadığımı biliyorlar. Alannah o sahte mesajı gönderdiğin günden beri tuhaf olduğumu biliyor. Anladı ama ben bir şey söylemedim. Şimdi patronuma mesaj atıp bir şey olduğunu, toplantımızı iptal etmek zorunda kaldığını söylüyorum. Çünkü şu anda onunla profesyonel bir konuşma yapmam mümkün değil."

"Arkadaşların davranışlarından bir şeylerin yanlış gittiğini anlıyor. Yine de evleneceğin adam her şeyin yolunda olduğunu düşünüyor. Değil mi Chloe? Bu sana onunla olan ilişkin hakkında ne söylüyor?"

"Nişanlımla olan ilişkim seni ilgilendirmez."

"Beni ilgilendiriyor," diye kestirip atıyor, sonra da uyarıyor. "Jeff ya da Alannah ikimiz hakkında aptalca bir şey yaparsa üzülürler. Sen üzüleceksin. Üzgün olmanı istemiyorum, bu yüzden onları her şeyin yolunda olduğuna ikna et. Misilleme yaparak seni üzmekten başka çarem yokmuş gibi hissettirme bana."

"Beni üzmekten başka bir şey yapmadın, Derek. Ve sen de hayatımı mahvetmeyi bırakmayı seçebilirsin."

"Öyle bir şey olmayacak."

Hayal kırıklığı neredeyse gözeneklerimden sızıyor. "Şimdi gidiyorum. Arabamı çalıştırıyorum."

"Beni hayal kırıklığına uğratma,

Chloe." "Hoşça kal, Derek."

"Gelecek Cuma," diyor. "Saat birde. Haftalık toplantı."

Bu beni bir hafta boyunca yalnız bırakacağı anlamına mı geliyor? Umarım öyledir.

"Tabii o kadar bekleyemezsem" diye ekliyor, sonra da gülüyor.

Parmağımı agresif bir şekilde *sonuna kadar* sokuyorum ve alnımı direksiyona dayıyorum.

Nefes al, Chloe.

Otoparktan çıkmadan önce patronuma mesaj atmaya karar veriyorum.

Müşterinin bir işi çıkmış ve ben geldikten sonra toplantımızı iptal etmek zorunda kalmış. Bir süre bekledim ama yeniden planlamak için iletişime geçeceğini söyledi. Migrenim var, bu yüzden öğleden sonra çevrimdışı olacağım. Pazartesi sabahı seni kontrol ederim.

Patronum hemen cevap veriyor.

Oh tamam. Geçmiş olsun. İyi hafta sonları.

Beni arayıp zilyon tane soru sormadığı için rahatladım. Eve gittiğimde Alannah'ı arıyorum.

"Selam, meme," diye sahte bir şekilde cevap verdi. "Tanrım, en iyi arkadaşımınla vakit geçirmeye çok ihtiyacım var. Seni çok özledim."

"Derek onunla benim aramda doğru olmayan bir şeyler olduğunu bildiğini biliyor. Jeffle aranızdaki her şeyi geride bıraktığınızdan emin olmalıyım. Muhtemelen şu anda birileri dinliyordur ya da bu görüşmenin kaydını falan alacaktır."

"Tatlım, bu da ne? Ortaya çıkıp sana gelmeni söyledikten sonra o mesajda bir tuhaflık olduğunu anlamıştım. Ve o zamandan beri sessizsin."

"Ne söylersem söyleyeyim ilişkimizin bitmesini istemiyor ve yapmamı istediği şeyi yapmam konusunda çok... kararlı."

"Sana zarar veriyor mu?" diye soruyor. "Senin için hapse girerim, kardeşim; gireceğimi biliyorsun."

"Bana zarar vermiyor," diye cevap veriyorum. "Ama muhtemelen işbirliği yaptığım içindir."

"İşbirliği mi?" diye soruyor. "Evet," diye fısıldıyorum. "Onu beceriyorsun." "Evet," diye tekrar fısıldıyorum.

Telefonu bir dakika elinde tuttu. Şok oldu. Şaşırtıcı değil. "Başının üstünde ne tutuyor? Sadece Adam mı?"

"Adam'ın hayatını mahvetme yeteneğine sahip ve bunun olmasına izin veremem."

Ben sadece... umarım sıkılır. Yeni bir saplantı bulur."

"Doğru," diye mırıldandı. "Adam'ın duyguları incinmesin diye arkama yaslanıp her şeyi yapmasına izin vereceğim. Dinle Chlo, Adam seni bunu yapmaya zorladı. Eminim işlerin senin hatan olmadan kontrolden çıktığını anlayacaktır. Anlamazsa da canı cehenneme."

"Lan!"

"Hayır! Bir şeyler yapılmalı. İstemediğin bir ilişkiyi sürdürmen için sana şantaj mı yapıyor? Sır olarak saklamak için arkadaşlarına yalan söyletmek mi? Burada yalnız değilsin. Seni bu durumdan kurtaracağız."

İşleri olurlarına bırakmak yapmak istediği son şey. Ve bu konuda kendimi kötü hissediyorum.

"Alannah, bırak ben halledeyim. Ciddiyim. Söylediğim şeyler yüzünden başım belaya girebilir ama gerçekten, Jeff'le ikinizin geri çekilmesi gerekiyor. Onun da seks kaseti var."

"Ne? Seks kaseti mi? Senin mi?"

"Bizi kaydetmiş." Onu sakinleştirmek için söyleyebileceğim tek şey bu. Bunun ortaya çıkmasını istemeyecektir. Derek onu kullanmakla tehdit etmedi, ama dün gece beni kaydettiğini itiraf etti ve eğer adını söylediğim konusunda yalan söylemediyse, bu sadece ateşe daha fazla benzin dökmek olur.

"Siktir, Chlo. Bu benim hatam. Bütün o şeyleri ben söyledim. Ben söyledim. Seni oraya ben götürdüm. Senin durumunla ilgili koca ağzımı açtım. Tanrım, özür dilerim. Bunu düzeltmene yardım etmek istiyorum çünkü sen sensin ama aynı zamanda... bu benim hatam."

"Açık konuştun, evet, ama kişisel durumumla ilgili her şeyi söyleyen bendim. Seks hayatımın olmaması. Bunu üstlenme. Derek'in davranışları için suçlanacak tek kişi Derek'tir."

"O çok tehlikeli. Ailenin çoğunun organize suçla bağlantılı olduğu söyleniyor. Yarım yamalak şeyler. Bir asır öncesine dayanan bağlantılar. Jeffy ve Craig'den bazı bilgiler aldım ve..."

"Craig? Tanrım, Lan. Ne oldu?"

Craig, Adam'ın en iyi arkadaşı. Ve bir polis!

"Onu sordum, bir kız arkadaşı olup olmadığını öğrenmek istediğimi söyledim. Kim olduğunu söylemedi. Bana Steele kardeşler, babaları ve bazı amcaları hakkında anlattığı şeyler... Belki de seni kasabadan çıkarmalıyız. Bizden daha uzun süredir burada olan herkes onların kim olduğunu biliyor gibi görünüyor ve hikayeleri var. Yarım yamalak ve çirkin olanlar. İstediklerini elde etmek için avuçlarını yağlıyorlar. Sorunları ortadan kaldırmak. Derek'in babasının cebindeki polisler ve politikacılar ve bir sürü dedikodu. Papalya'lar bile onlardan korkuyor."

Tüm bunlardan önce Steele ailesini hiç duymamıştım ama kendilerine The Crew diyen, uyuşturucu, fuhuş ve pırzola dükkânlarıyla nam salmış yerel Papalia çetesi hakkında gazetelerde hikâyeler okumuş ve haberlerde bir şeyler görmüştüm.

"Eğer bunu duyarsa, kimsesi olmayan biriyle uğraşmadığını anlamalı. Sana yardım edeceğiz. Bizim de bağlantılarımız var!"

"Adam'a her şeyi anlatacak. Bu onun duygusal iyileşmesini önemli ölçüde geciktirecektir. Bunun olmasına izin veremem. Elindeki kayıtları kullanarak

beni yakaladı. Konuşma kaydımızı dinlettiğini ve senin ona tatsız bir kumpir ve sonsuza dek sıkıcı dediğini hayal edebiliyor musun? Adam'a seks videosu gönderdiğini? İşime? Hatta aileme? Hadi ama Alannah. Seks kasetini herkese sızdırabilir. İkimiz de bunun ne tür bir zarara yol açabileceğini çok iyi biliyoruz."

Lise son sınıftayken bir erkek arkadaşı çıplak fotoğraflarını sızdırmıştı. Çok çirkindi. Üniversitede de tekrar ortaya çıktı.

Devam ediyorum. "Çok fazla zarar verebilir. Etrafı karıştırarak işleri riske atmayacağına söz ver. Evimi dinleyen bir adam bu. Arabamı takip eden. Ne zaman evden çıksam peşime birini takmak için para ödüyor."

"Siktir," diye nefes alıyor. "Bütün bunlar seks için mi?" "Ben de anlamıyorum."

"Bunu yanına bırakamayız."

"Şimdilik sadece seks," diyorum. Sonra da ekliyorum: "Yaptığı şey pislik ama en azından iyi bir seks." Yüzüm yanıyor. "Daha kötüsü de olabilirdi."

Derek'in orada oturmuş, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle bunları dinlediğini hayal edebiliyorum. Ama ben doğru düşünemiyorum. Tek düşündüğüm Alannah'yı sakinleştirecek sözcükleri bulmam gerektiği. Küçümsemek. Derek beni korkutuyor. Kafamı karıştırıyor.

"Şimdiye kadar, işbirliği yapmamla birlikte, onunla seks yapmaya zorlanmam dışında korkunç bir şey olmadı."

Hat bir dakika boyunca sessiz kaldı, sonra nihayet tekrar konuştu. "Bu saçmalık. Eğer sana şantaj yapıyorsa, aletin ne kadar iyi olduğu umurunda değil, senin de değil. Burada konuştuğun kişi benim. Seni tanıyorum. Bu herifin siktirip gitmesi lazım."

"Bırak ben halledeyim. Bir yol görüyorum." "Öyle mi?" diye soruyor.

"Görüyorum," diye yalan söyledim. "Sonra konuşuruz. Bana hiçbir şey yapmayacağını söyle." "Mm hm," diyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ciddiyim. Hiçbir şey yapma. Seni sonra ararım. Bazı işleri bitirmem lazım."

"Mm," diye mırıldanıyor. "Evet."

"Bana söz ver, Lan. Beni ya da kendini ateş hattına atmayacağını bilmem gerek."

İç çekti. "Tamam." "Söz ver bana."

"Söz veriyorum, Chlo. Seni seviyorum."

"Güzel," diye rahat bir nefes alıyorum. "Ben de seni seviyorum. Seni yarın ararım."

Telefonu kapatıyorum ve sözünü tutacağını umuyorum. Yarın gece oraya gideceğim ve onunla mantıklı bir şekilde konuşacağım.

Derek'in orada beni dinlemenin bir yolunu bulmayacağından emin olmak için son dakikaya kadar planlanan yatıya kalma hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim. Telefonumu rahatça geride bırakacağım.

Alannah ve ben her zaman sorunlarımıza çözüm bulmak için beyin fırtınası yaparız ama burada sıkılmasını ummaktan başka ne gibi bir çözüm olabileceği konusunda hiçbir fikrim yok.

Jeff'in hukuk bürosunda nüfuzu var ve birçok kişiyi tanıyor. Derek'in tehlikeli olduğuna kesinlikle inanıyor, bu yüzden harekete geçmeden önce şüphesiz uzun uzun düşünecektir. Alannah zeki ama korumacı bir anne ayı tipi ve burada benden daha iyi bildiğini düşünürse sözünü tutmayacaktır. Tek umudum a) beni dinlemesi ve b) eğer dinlemezse, Derek'in havlamasının ısırmasından daha kötü olması.

"Merhaba!" Adam kucağında evrak çantasıyla içeri girdiğinde neredeyse parlıyordu. "Minibüste daha fazla eşya var. Bana biraz yardım edebilir misin?"

"Elbette," diyorum, yemek teslimatını beklerken yerel haberleri izlediğim, onu beklediğim ve sorunlarım için ellerimi sıktığım koltuktan kalkarak.

Elimi tuttuğunda neredeyse onu geçmek üzereydim. "Chloe?"

Durdum ve yere baktım.

"Eve hoş geldin öpücüğü almayacak mıyım?" diye soruyor utangaç bir tavırla.

Eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Tam geri çekilmek üzereydim ki, parmakları az önceki bükülmeden dolayı aşağı inmiş olan saçlarıma dolanıyor. Öpücüğü derinleştiriyor, dilini bana doğru kaydırıyor ve beni şaşırtıyor. "Bu daha iyi," diyor. "Seni özledim."

Doğruluyorum ve kendimi karmakarışık hissederek, "Evde olmana sevindim. Ben... uh... gidip eşyalarını getireyim, sonra bana her şeyi anlatabilirsin. Yemek de yakında burada olur."

Adam o yemekte aylardır konuşmadığı kadar çok konuştu.

Ve baştan sona, öpücük hakkında garip hissettim. Sanki yanılttı. Doğru gelmiyordu. Ve bu beni tamamen dağıttı. Beni bilgilendirirken o kadar heyecanlıydı ki ne kadar *kopuk* olduğumu fark ettiğini sanmıyorum.

Şimdilik erişilebilirlik savunuculuğu ve ilgili konulara odaklanarak kendini bu işi yaparken görebileceğini söyledi. Hâlâ tek tipleştirilmek istemiyor, ancak iş için büyük bir potansiyel görüyor ve kendi konumunda başkalarına yardım ederken profilini yükseltiyor. Editörüne sunduğu birkaç makale fikri üzerinde hızlı bir başlangıç yaptı ve yazmak için aylardır olmadığı kadar ilham aldığını söylüyor.

Ne yazık ki Huntington Hastalığı ilerleyen ve altı ay ya da daha kısa bir süre içinde sağlık durumunun kötüleşmesi nedeniyle emekli olması beklenen saygın bir gazeteci de dahil olmak üzere bazı harika bağlantılar kurduğunu heyecanla anlattı.

Adam, editörünün çok beğendiği bir makale için bu gazeteciyle röportaj yapmış ve gazeteci Adam'ı kendisiyle akşam yemeğine davet etmiş, bu yüzden dün gece bana sadece kısa bir mesaj attı. Üç saatten fazla konuştuklarını ve çok iyi anlaştıklarını söyledi. Adam, bu gazetecinin meşaleyi kendisine devretmesi konusunda üstü kapalı önerilerden daha fazlası olduğunu, devam eden köşe yazıları ve özel görevleri olan çeşitli yayınlar için onu tavsiye ettiğini söylüyor. Hatta bir sağlık ve zindelik programının panelinde yer alma potansiyeli bile varmış.

Yemeğin sonunda iyi ruh hali bulaşıcıydı ve yemeği kaldırırken hala gülümsediğimi fark ettim, böylesine karanlık bir dönemden sonra yaşama sevincinden dolayı heyecanlıydım.

Masayı silerken Adam'ın tekerlekli sandalyesinin motorunun mutfığa girdiğini duyuyorum.

"Chloe?"

Omzumun üzerinden baktım. Ben yarım saat sonra birlikte televizyonda izleyecek bir şeyler bulma planıyla eşyaları yerleştirirken o birkaç işle ilgilenmeye gitmişti ama şimdi yüzünde tuhaf bir ifadeyle iki adım ötemde duruyor.

"Neden kendine bir kadeh şarap daha koyup benimle yatak odasında buluşmuyorsun?" diye öneriyor.

"Onun yerine orada televizyon izlemek ister misin?" diye soruyorum. En son ne zaman birlikte izleyecek bir şeyler bulmamızı önerdiğini bile hatırlamıyorum.

"Ben... bir şeyler sipariş ettim ve deneyebileceğimizi düşündüm," diyor Adam yüzünde küçük bir gülümsemeyle. "Kahretsin," diye ekliyor, "kendimi gergin bir bakire gibi hissediyorum."

Bu tuhaf yorum karşısında kaşlarımı çatarak gözlerini kucağındaki kutuya dikiyorum. Bu, bu sabah teslim edilen ve açmamam için talimat verilen kutu.

Gülümsüyor. "Peki, ne düşünüyorsun? Belki televizyon izlemek yerine bir kadeh şarap daha doldurup seksi bir şeyler giyebilirsin?"

Asla ikinci bir kadeh şarap içmemi önermez. Aslında, bir şişe açmamı öneren oydu ve değişiklik olsun diye benimle bir kadeh içti. Kutuyu açıp içindekileri bana gösterirken öylece bakıyorum.

Birkaç nefes boyunca neye baktığımı bilmiyorum. Bir çeşit tüp mekanizması.

"Bu bir vakum cihazı," diye açıklıyor. "Beni... hazır hale getirene kadar üzerime pompalıyorum. Sonra takacağım bir halka var ve ... otuz dakikamız ya var ya yok."

Gözlerim

irileşiyor. "Oh,"

diye nefes

alıyorum.

"Sana karşı pek adil davranmadığımı fark ettim Chloe. Bu yüzden en azından deneyebileceğimizi düşündüm. Dün otele teslim edilmek üzere bir şeyler sipariş ettiğimde bir katalog vardı. Ve... bunu da dün oradan sipariş ettim, bugün acele teslimat için."

Dene. Denemek mi?

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp dudaklarımı birbirine sürterek uzun bir nefes veriyorum ve bu şok edici gelişmeyi sindiriyorum.

Telefonum çaldı.

Adam benden daha yakın olduğu yemek masasına bakıyor. "Bunu açman gerekiyor mu? DS Cavalier?"

"İş için. Sesli mesaja yönlendirebilirim," diyorum kalbim küt küt atarak.

Zihnim saniyede bin devirle çalkalanıyor. Adam seks yapmak istiyor. Adam benimle seks yapabilmek için bir cihaz satın aldı. Yatağımızda. Derek ve benim yattığımız çarşaflarda-

"Cavalier. Büyük müşteri o, değil mi?" diye soruyor.

Derek beni arıyor. Derek muhtemelen izliyordur. Bu beni kızdırıyor. Bu çok özel bir anı izliyor ve şimdi de arıyor mu?

"Chloe?" Adam soruyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Bugün cuma gecesi. Saat sekizden sonra. Cevap vermeme beklemiyorlar. Muhtemelen Pazartesi sabahı için bir mesaj bırakıyorlardır."

Üçüncü zil sesinin yarısında çalmayı kesiyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorar. "Bunun hakkında mı?" Kucağını işaret ediyor. "Şey..." Diyorum ve rahatsız bir şekilde bir ayağımdan diğerine geçiyorum. Adam umutlu görünüyor. Ve ben şaşırdım. Ve fırlattı.

"Um..."

Telefonum tekrar çalmaya başlıyor.

"DS Cavalier," diyor Adam, telefonumu kaldırıp elini bana doğru uzatarak.

Yüzüm ateş gibi yanıyor.

Yanına gidip telefonu alıyorum, sonra telefonu kapatıp masanın üzerine koyuyorum.

"Arka arkaya iki arama. Belki acil bir şeydir." diyor endişeli bir ifadeyle.

"Önemli bir konuşma yapıyoruz."

Güçlü bir iş ahlakım var. Hep öyleydim. Belki şu anki gibi önemli bir konuşmanın ortasında editörü arasa konuşmayı bölebilirdi ama ona tüm dikkatimi vermemin tuhaf ya da karakterime aykırı olduğunu düşünmüyorum. Her ne kadar onun bunu yapabileceğinden emin olmasam da çünkü şu anda beynim tamamen karışmış durumda.

Ama tüm dikkatimi ona vermeme gelince, bu da aramızda fark ettiğim şeylerden biri.

Onu ilk sıraya koydum. Her zaman. Bunu her zaman geri alamadım. Yine de, hiçbir zaman skor tuttuğum bir ilişkide eşitlikle ilgili olmadım. Diğer kişinin de yapmasını istediğim şekilde her şeyimi ortaya koydum. Belki bu değişiyordur. Belki de tüm bu olanlar yüzünden değişiyordur.

"Bu ani oldu," diyorum. "Ve bunun için biraz hazırlıksızım. I..."

Başım dönüyor.

"Sadece deneyelim. Bir şey elde edemezsem de sorun değil. Ben hissetmeyeceğim biliyorum ama sen hissedeceksin ve... Denemek istiyorum. Denemek ve bunu senin için yapmak istiyorum. Bizim için. Bakalım nasıl olacak, anlıyor musun?"

Ona bir yalan söylemek üzereyim... regl olduğumu. Çünkü düşünmem gerek. Ve hiçbir şekilde Adam regl seksi istemez. Regl seksini

Bir keresinde duşa girmiştim ve bu fıkirden kesinlikle iğrenmişti. Ama bunu söylemeye fırsat bulamadan kapı çalıyor.

"Ben... Ben gidip kim olduğuna bakayım," diyerek kapıya koşuyorum. Buzlu camdan uzun boylu bir adamın kulağında telefonla dikildiğini seçebiliyorum.

Kapıyı bir santim kadar açıyorum. "Evet?"

"Chloe Turner? Benim adım Ken. Seni güvende tutmak için görevlendirildim. Lütfen dışarı ık ve bu telefonu benden al. Sizinle özel olarak ve acilen konuşması gereken biri var."

Arabamın arkasındaki garaj yolunda çalışan bir araç var.

Kaşlarımı attım. Beni güvende tutmak mı? Bu bir şaka. Sekmeleri tutmak daha doğru. "şimdi, lütfen," diye ısrar ediyor otoriter bir şekilde.

"Hayır," diye reddediyorum. "Git buradan."

Tam kapıyı kapatacakken ayakkabısını oraya soktuğunu fark ediyorum. Yüzünde sert bir ifade var.

"Bayan Turner, lütfen. Bu gece işimi zorlaştırmayın, tamam mı?"

Kapıyı daha geniş açıyorum ve ilerlerken elimle işaret ediyorum. Ben dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapatırken o geri çekiliyor.

"Dinle," diyorum, "bu hiç hoş değil."

Elini uzatıyor ve bana telefonunu uzatıyor. "Lütfen telefona cevap ver yoksa başka bir emir verecek. Seninle acilen konuşması gerekiyor."

Telefona bakıyorum.

"Seni ona götürmem için bir emir," diyor alçak sesle ve ürpertici bir şekilde.

Alıyorum ve titreyerek kulağıma götürüyorum. "Alo?" ıtlatıyorum.

Derek konuşmaya başlarken Ken garaj yolumda yürüyor.

"Chloe!" Sesi soluğu kesilmiş gibiydi. "O sana dokunamaz. Ağzını sana dayamasını izlemek yeterince kötüydü. Bana gel. şimdi."

"Ne oluyor lan?" Kendimi kaybettim. "İzlemeyi bırakmaya ne dersin?"

"şimdi, Chloe. Ciddiyim. Bir sebep uydur. Hemen buraya gel yoksa oraya geliyorum."

"Siktir git," diye tükürdüm.

Ken irkiliyor, sanki kendimi tehlikeye attığımdan endişelenmiş gibi omzunun üzerinden kısa bir süre bana bakıyor.

"Onunla yatmayacaksın, Chloe. Beni duyuyor musun?" Derek şimdi bağırıyor. "Hemen buraya, yanıma gel, yoksa beni zorlayacaksın."

"Bir kez daha, siktir git," diye bağıyorum, sonra telefonu uzatıyorum.
"Al!" Arıyorum. "Bunu al ve git."
"Tatlım?" Arkamdan bir ses duydum.
Lanet olsun! Adam kapıyı açtı. Gözleri endişeyle üzerimdeydi.

Telefonu Kenny'ye verdiğinde ve o da bana Hallman'ın dışarı çıktığını söylediğinde, ben Hallman'a silah doğrultup gelene kadar onları içeride tutmasını söyledim. Sadece Hallman'a.

Kimсенin Chloe'ye silah doğrultmasına izin vermem.

Ayrıca aralarında bir metre mesafe olmasını ve konuşmalarına izin vermemesini söyledim.

Ona doğru kısa mesafeyi arabayla giderken, yol boyunca tetik parmağımı esnetirken, kendime onun uzakta olmadığını, oraya varana kadar hiçbir şey olmayacağını hatırlatırken, dürtü kontrolüm pamuk ipliğine bağlı. Kenny silahı Hallman'a doğrulttu. Ona dokunmayacak. Ona dokunmasa iyi olur, yoksa Kenny'nin silahını alırım ve...

Dur işaretine doğru uçuyorum. *Kahretsin.*

Yüzden geriye doğru sayarak nabzımın normale dönmesini istiyorum.

Hallman ağzını kıza dayadığında, derimden çıkıp o lanet kafasını omuzlarından ayırmak istedim. O karton kutuda ne olduğunu açıkladığında - ve şehir dışındayken ne yaptığının yeterince dikkat etmediğim için kendimi kıcımdan tekmeliyorum - planımı hızlandırmak üzere olduğumu biliyordum. Bana gelmeyi reddetti, bu yüzden elim zorlandı.

Strateji pencereden dışarı atılıyor ve bu kıza neden benimle bir hayat seçmesi gerektiğini göstermeye devam etmek yerine, ona ne kadar önemli olduğunu göstererek, tüm hayallerini gerçekleştirerek, şimdi hepsini pencereden dışarı attım. Bir önemi yok. Planın canı cehenneme. İstedikimi alıyorum. Kraliçem. Çünkü bu uzun oyunla işim bitti.

Saçmalık. Bu gece benimle eve geliyor. Onu ilk becerdiğim andan itibaren sadece bir hafta dayandım. Ona benim için ne kadar önemli olduğunu gösterirken en az bir ay dayanmak istedim, ona verdiklerimle ondan aldıkları arasındaki farkı gördükten sonra beni isteyerek seçmesini istedim. Ama... olan oldu.

Park edip aceleyle içeri giriyorum, Kenny'yi bir sandalyede buluyorum, elinde bir silah var ama dizine dayanmış. Gözlerim Chloe'yi yutuyor, onun iyi olduğundan emin oluyorum. Kollarını kendine sarmış, dehşet dolu gözlerle kanepede oturuyor. Onu rahatlatmak için fiziksel olarak kollarıma almamak için kendimi zor tutuyorum. Çünkü önce bununla ilgilenmem gerekiyor.

Tekerlekli sandalyedeki pislik ondan en az on iki metre uzakta ve bana bakıyor. Solgun. Solgun yüzündeki şaşkın kahverengi gözler ben ve Kenny arasında gidip geliyor.

"Sağ ol dostum. Artık gidebilirsin."

Kenny bana kızgın bir bakış fırlatırken elindeki silahı bel kemerinin arkasına sokuyor. Ona silah çektirmemden ve insanları tutturmamdan hoşnut olmadığını biliyorum. Muhtemelen tekerlekli sandalyedeki bir adama doğrultmasını emrettiğim için de mutsuz. Gölgede kalmayı tercih ediyor.

"Zahmetin için sabah para yatıracağım," diyorum.

Odadaki tutsaklara bakmadan önce sıkılı çenesini kaşıyor. "Özür dilerim, Bayan Turner. Bay Hallman. Kişisel bir şey değil. Umarım yollarımız tekrar kesişirse bunu bana karşı kullanmazsınız." Onlara başını salladı ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Chloe gözlerinde dehşetle bana bakıyor. Kenny'nin gidişini izleyen Hallman'ın alnı kırıştı, sonra bize baktı, kesinlikle kaybolmuş görünüyordu.

"Kenny ikinize oturup beklemenizi söylediğinden beri bir şey söylediniz mi?" Ona sordum.

Sadece on iki dakika oldu.

Başını sallıyor. "Siz gelene kadar ikimize de sessiz kalmamızı ve hiçbir şey söylemememizi söyledi. Derek, lütfen..."

"Burada neler oluyor?" Hallman soruyor. "Kimsin sen? Kimdi o ve burada neler oluyor?"

Kenny'nin boşalttığı sandalyeye oturdum.

"Ben Derek Steele," diyorum Hallman'a.

Bir an bana bakıyor ve gözlerinin tanıdığını görüyorum. "Ailem hakkında yazmıştınız," diye ekliyorum.

"Bir süre önce, evet. Benimle bu konuda bir sorunun mu var?" Chloe'ye bakıyor ve bir şeylerin yolunda gitmediğini anlıyorum. "Onu tanıyor musun?" diye sorar.

"Adam..." Chloe konuşmaya başlıyor ama çenesi titriyor. Ağlamak üzere. Bundan hoşlanmadım.

Normalde gözyaşları umurumda olmaz ama bu hoşuma gitmiyor.

"Konuşmayı ben yapacağım bebeğim," diyorum.

Hallman'ın gözleri şaşkınlıkla ikimiz arasında gidip geliyor. "Chloe ve ben kısa bir süre önce tanıştık," diye açıklıyorum.

"Derek," diye fısıldıyor Chloe kırık bir sesle. Saçlarını başının iki yanında tutuyor. Ona söyleyeceklerimden çok korkuyor.

Onu incitmeyi bu kadar önemsiyor. Benim güzel, özverili kızım.

Konuşmaya devam ediyorum. "Arkadaşı Alannah'ın terfisini kutladığı gece. Bir hafta kadar sürdü ama koridor iznini benim üzerimde kullandı."

"Derek, yapma," diyor Chloe usulca, gözleri dehşet ve yalvarışla dolu.

Hallman kocaman gözlerle Chloe'ye bakıyor. "Bana hamile falan olmadığını söyle."

İrkildi.

Ve sırtım dikleşiyor, aslında tüm duyularım bu fikirle canlanıyor. Chloe'nin çocuğumu taşıma fikri.

Aklımdan bir dizi görüntü geçiyor. Chloe yuvarlak bir göbekte, ellerim üzerinde. Beyaz bir battaniyenin içinde bir kundak tutarken gözlerinde parlayan sevgi. Tüm bu düşünce içimde garip hisler uyandırıyor.

"Hayır, hamile değilim," diyor. "Bir hafta oldu Adam. Ve doğum kontrol hapı kullandığımı biliyorsun."

"Her şey yoluna girecek bebeğim. Ben hallederim," diyorum ona, sonra dikkatimi Hallman'a veriyorum. "Koridor kartını kullandı ve daha sonra bana çok tatlı bir şekilde bunun tek seferlik bir şey olduğunu açıklamaya çalıştı. Ama ben bitmesini istemiyorum. Aslında, bundan da öte, kendimi bitmesine izin vermeye isteksiz buluyorum."

Kaşlarını çattı.

Devam ediyorum. "Evlilik teklifini geri çekersen ve yüzüğü geri istersen buna degecek bir şey yapmaya hazırım."

Chloe dehşetle bana bakıyor ve konuşmak üzere. "Sus,"

diyorum ona. "Lütfen, Chloe. Ben hallederim."

Gözleri benimle onun arasında gidip geliyor. Ağzı birkaç kez açılıp kapanıyor, sanki şaşırmış, ne diyeceğini bilemiyor. "Birine bizi silah zoruyla mı alıkoydurdun da gelip nişanımı istediğini söylüyorsun?" diye başladı.

"Çok kısa bir süre içinde hayatında pek çok değişiklik oldu Hallman," diye devam ediyorum. "Geçtiğimiz haftaya kadar işler pek de iyi gitmiyordu, değil mi?"

Kaşlarını çatıyor ve detaylandırmamı bekliyor. O da eldeki durumu özünsüyor. Tam bir aptal değil.

"Ama işler daha iyiye gitti. O minibüsü aldın ve biraz bağımsızlık kazandın. Ayrıca o iş göreviyle çok verimli bir yolculuk yaptın. Bu arada Laurier'in yazdığı yayınların sahibi olan şirketi satın almak için bir teklif sundum. Laurier'le konuştuğunuz projeleri üstlenirsen, dolaylı olarak benim için çalışmış olacaksın. Ve çok iyi para alacaksın. Onun aldığından daha iyi."

"Derek!" Chloe öfkeyle kırptı.

"Bir dakika tavşanım." Bakışlarımı Hallman'a odakladım. "Erişilebilir minibüsünüzün değerinin yarısından fazlasını bağışlayan isimsiz bağışçı bendim. Birkaç telefon görüşmesi yaptım ve dün sana o görevi ayarladım. Ayrıca dün gece Sheldon Laurier ile görüşmen için birini ayarladım. Emekli olduktan sonra dergi köşesinin ötesinde onun bazı projelerini üstlenmenizi tavsiye etmelerini istedim. Gördüğünüz gibi, işlerin sizin için iyi gitmesini sağlayabilecek yeteneğe sahibim."

"Nişanımı mı istiyorsun?" Adam tersledi. "Hayatımı birlikte geçirmeyi planladığım kadından bir iş fırsatı ve bir minibüs için vazgeçeceğimi mi sanıyorsun?" Adam alay ediyor. "Ve bizi silah zoruyla mı tutuyorsun? Vay canına. Seninle bir şey yapacağını mı sanıyorsun?"

"Chloe kısa sürede benim için çok özel biri haline geldi," diyorum. "Sana zarar vermek istemiyor. Başta benimle yatmak istemedi, sen baskı yapmasaydın sana asla sadakatsizlik etmezdi. Bir kez yattı mı, duygular gelişti."

"Derek," diye uyardı Chloe. "Kes şunu."

Hallman ona bakar.

Chloe başını sallar. "Derek'e karşı bir şey hissetmiyorum, Adam. Ben istemiyorum."

Israrcı davranıyor ve ben-"

"Henüz itiraf etmeye hazır olmayabilirsin ama bana karşı bir şeyler hissediyorsun," diye düzeltiyorum.

"Nefret. Hepsi bu kadar," diyor ve bana pis bir bakış fırlatıyor. "Bu ne cüret!"

Bakışlarım tekrar Hallman'a dönüyor. "Kayınbiraderim bir beyin cerrahı. İyi bağlantıları var. Hareket kabiliyetine yardımcı olmak için ilgilendiğin herhangi bir klinik araştırmaya katılmanı sağlayabilirim. Laurier'in bu alanda yazmak istediğin her şey için seni tavsiye etmesini sağlayabilirim. Başka bir şeyle mi ilgileniyorsunuz? O konuda da yardımcı olabilirim. Hatta bazı torpiller yapabilir ve romanlarınız için beş büyüklerden biriyle yayın sözleşmesi yapmanızı sağlayabilirim. Şimdiye kadar üç kez reddedildiğini biliyorum ama aile bağlantılarım sayesinde beş büyüklerden ikisi, belki de üçü üzerinde nüfuzum var."

Chloe'nin gözleri Hallman'ın yüzüne kaydı. "Romanını bitirdin ve gönderdin mi?"

"On ay önce," diye öneriyorum. "Bu bir roman değil. Dört kitaplık bir seri. Yazması gereken bir tane kaldı ama kazadan beri biraz tıkanı. Çoğu gün bütün gün video oyunları oynamak bu konuda yardımcı olmayabilir, Hallman."

Hallman derin bir nefes aldı ve tam konuşacaktı ki sözünü kestim. "Bu arada, kazayı geçirdiği gece doğru dürüst gelmedi.

işten eve. Bir gece kulübüne uğramış. The Fifth." Hallman'ın yüzü kızarır. "Ben içmiyordum. Arabayı ayık kullandım."

"Belki, ama bir köşede kumral saçlı bir güzelle hararetle bir sohbetten sonra ayrılırken üzgündün. Tesadüfe bakın ki, bu konuşmanın bir kısmı bende kayıtlı."

Chloe şok içinde Hallman'a bakar.

Kaşlarını çattı. "Arayan Jeannie'ydi. Bir uzlaşma hakkında konuşmak için buluşmak için bana yalvardı. Ona beni yalnız bırakmasını söyledim. Hiçbir şey olmadı."

"Jeannie, eski nişanlın," diye araya girdim.

"Nişanlısı mı?" Chloe ona sordu. "Sadece çıktığınızı sanıyordum."

"Ayrıldığımızda bir aydan biraz fazla nişanlı kalmıştık. Önemli değil."

İhanete uğramış gibi

görünüyor. Lanet olası aptal.

"Benimle evlendikten sonra Chloe'nin sağlık yardımlarından yararlanamayacağın için sana sigorta yaptıracam ve dahil olmayan her şeyi karşılayacağım. Ayrıca, araştırdığın dış iskelet insanlarıyla buluşmanı ayarlayacağım. O ekipmanın parasını da ben ödeyeceğim."

"Neyin?" Chloe daha da şaşırmış görünüyor.

Onun yerine ben cevap veriyorum. "Giyeceği ve yürümek için kullanacağı pahalı, şarj edilebilir bir giysi. Hatta sana iki takım elbise alacağım Hallman, böylece biri şarj olurken diğerini giyebilirsin."

"Bunu araştırdığımı nereden biliyorsun?" diye sorar. "Hakkımda bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

"Teknoloji alışkanlıklarınızla ilgili günlük raporlar alıyorum," diye itiraf ediyorum ve sonra gülümsüyorum. "Evet. Tüm internette gezinme alışkanlıklarının raporlarını aldım. Yaklaşık... beş ya da altı yıl öncesine dayanıyor."

Öne doğru eğilip kollarımı dizlerimin üzerine koyuyorum. "Parmaklarımın ucunda bir sürü bilgi var, Hallman."

İrkildi ve birkaç kez göz kırptı. "Kaza geçirdiğim geceye ait bir kayıt da dahil mi? Bu bir tesadüf gibi görünmüyor."

"Öyle. Güvenlik görüntülerini tarayan ve yüz tanıma özelliğini kullanan oldukça iyi bir yazılımım var. Şanslıyım ki eski sevgilinle benim kulüplerimden birinde buluşmayı seçmişsin."

Chloe gözlerini bana dikmeden önce endişeyle ona bakıyor. "Bütün sırlarınızı biliyorum. İkinizin de tüm sırlarını."

Hallman yutkunup yere bakıyor, kaşları kırışıyor.

"Son birkaç gündür internette neler yaptığını kontrol etmemem çok kötü oldu. Anlarsın ya, buradaki beni meşgul ediyordu."

Chloe başını sallıyor, bana küçümseyerek bakıyor.

"Chloe'nin en çirkin sırrı, seni sevdiğini düşündüğü için tüm pisliklerine katlanması, Hallman. Çünkü o sadık. Senin de onu sevdiğini sanıyor."

"Onu seviyorum," diyor Hallman.

"Yeterince değil. Sevilmeyi hak ettiği şekilde değil. Ama bu artık ne burada ne de orada. Senin işin bitti. Sıra bende. Dinle, işleri kolaylaştırabilirim ya da zorlaştırabilirim. Chloe'nin bu gece benimle gelmesini istiyorum. Benimle evlenir. Belki bir ya da iki ay aramızda kalır. Sonra duyururuz. Belki aileler için ikinci bir düğün yaparız ama o bir hafta içinde benim karım olacak." Ona baktım ve gülümsedim.

Şoka girmişti.

Devam ediyorum. "Sana vermeyi teklif ettiğim her şeyi elinde tutabilmen için Chloe'nin benimle evlenmesi ve evli kalması gerekiyor. Eğer evlenmezse

İşe girersem ve hastane faturalarını ödemeyi bırakırsam, sana teklif ettiğim gibi bir şey bulamayacağından bahsetmiyorum bile."

Arkama yaslanıyorum ve bir bileğimi dizimin üzerine koyuyorum.

"Chloe ve ben... herhangi bir karar vermeden önce konuşmalıyız." Şok içinde ona bakıyor. "Bunu düşünmüyorsun," diyor.

Yüzündeki şok ve acı iyi hissettirmiyor. Bundan hoşlanmıyorum. Yine de yolumdan dönmemeliyim.

"Chloe, ben... ben burada şoktayım ama o burada ne istediği konusunda oldukça açık konuşuyor. İşbirliği yapmazsak neler olabileceği konusunda. Bize silah doğrultan bir adam vardı!"

"Size," diye düzeltiyorum. "Kenny silahı sana mı doğrulttu, bebeğim? Ona yapmamasını söyledim. O silahı sana doğrulttuysa işini bitiririm."

Bana sinirli bir bakış fırlatıyor ve sonra bakışları yakında eski sevgilisi olacak kadına dönüyor.

"Bunu onun teklif ettiği şeyi istediğin için mi söylüyorsun yoksa kafanda tuttuğu şeyden korktuğun için mi?"

"İkisi de," diye mırıldandım. İkisi de bana bakıyor.

Hallman, "Sanırım düşünmek için zamana ihtiyacımız var. Konuşmak için zamana. Bunu yapabilir miyiz?"

"Hayır," diyorum basitçe.

"Bunu yapmayacağım," diyor Chloe. "İmkânı yok. Hayatımı böyle buldozer gibi ezip geçemezsin, Derek."

"Yaptım bile, küçük tavşanım. Onunla aranızdaki her şey bitti."

"Nişanlımla seks yapmamı istemediğin için evimize kameralar yerleştirip birinin bizi silah zoruyla alıkoymasını sağla ve-"

"Kameralar mı?" Hallman soruyor. "Burada mı?"

"Ah evet. Bir haftadır izliyor ve dinliyorum. Koridor geçiş kartını bana karşı kullandığı gece Kenny'ye kameraları kurdurdum. Bu nasıl?" "Ona söylememi istemediğin şeyleri söylemem bebeğim, ben de bilmesini istemediğin şeyleri ona söylemem Patates."

Chloe yüzünü buruşturdu.

Hallman kaşlarını çatarak, "Patates?" diye soruyor.

Gülüyorum. "Ama Chloe bu gece benimle geliyor. Benimle evlenir. Sonra da benimle evli kalır ve her şey yolunda gider. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama yanlış anlaşılma olmaması için bunu yapmak zorundayım. Eğer ikinizden biri bana herhangi bir şekilde kazık atarsa, olacaktan hiç hoşlanmayacaksınız."

"Sen bir psikopatsın," diye fısıldıyor.

"Hayatında sadece bir kez evleniyorsun. Beyaz elbiseyi sadece bir kez giyeceksin. Benim için."

Ona bakar. "Hadi onun gücünü elinden alalım, Adam. Hemen şimdi. Sana her şeyi anlatacağım. Sen de bana her şeyi anlat. O zaman üzerimizde hiçbir etkisi kalmaz. İş fırsatlarını unut. Onları kendin bulacaksın. Sen çok yeteneklisin."

Hallman'a "Senin için onunla ilgilenmesini sağlayabilirim," dedim. "Bir daha asla onu düşünmek zorunda kalmayacaksın."

Odada ölüm sessizliği hakim oldu.

Hallman kocaman gözlerle bakıyor.

Gülümsüyorum. "Kim?" Chloe sonunda sordu.

"Ya da bazı torpiller yapabilirim ve işler iyice ayyuka çıkar." Omuz silkiyorum. "Ya Chloe'nin çekip gitmesini kolaylaştırırsın ve ortaya koyduğum her şeye sahip olursun. Ya da Chloe'yi yine de alırım ve sen hiçbir şey elde edemezsin, bu arada senin iskeletlerin basına sızar."

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diyor Hallman. "Nişanlımla takılıyorsun, o sana bunun tek seferlik bir şey olduğunu söylüyor ve biz nasıl buraya geliyoruz? Seninle yattığı gece bizi gözetlemeye mi başladın? Bu da ne demek oluyor?"

"O gece mükemmeldi," diyorum ona, parmak uçlarımı öperek. "O benim istediğim her şey. Hiç ama hiç böyle hissetmemiştim." Sevgilime bakıyorum ve göğsüm duygularla kabarıyor.

Ama o parçalanmaya hazır görünüyor. Onu kucaklamak, yatağıma götürmek, tenine her şeyi nasıl daha iyi yapacağımı fısıldarken bedenimle onu sarmak için sabırsızlanıyorum. İlk başta bana inanmayabilir ama ben *inanacağım*.

Hallman, "Demek Thad Steele'in manyak olmasından daha fazlası varmış," diye mırıldandı. "Sadece seninle daha iyi saklanan bir sır."

Gülümsemem kayboluyor. "Dikkatli ol, Hallman. Sana burada bazı teşvikler sunuyorum. Bütün bunları bir kenara bırakıp kızımı yine de alabilirim."

"Chloe ve benim bu konuyu konuşmamız gerek," diyor. "Bizi biraz yalnız bırakabilir misin?"

"Hayır. Yüzüğü çıkar, küçük tavşan. Ona ver ve benimle gel. Eşyalarını alması için daha sonra birini göndereceğim."

Ayağa kalktım ve Hallman'a yaklaştım. "O benim. Şu andan itibaren. Onun üzerinde daha fazla hak iddia edemezsin. Anlaşmamızla ilgili her şey sana göndereceğim bir e-posta adresi üzerinden konuşulacak. Benimle doğrudan temas kurmayacaksın. Chloe'yi aramayacaksın." Ona doğru eğildim ve ekledim.

Chloe ile iletişime geç. Asla." Bekliyorum ve doğrulmadan önce ona sert bir bakış atıyorum. "Ve hiç kimseye, ama hiç kimseye bu alışverişten bahsetmeyeceksin. Arkadaşlarına ve ailene ilişkiyi bitirdiğini söyleyeceksin. Burada kötü adam o değil. Geçirdiğin kaza yüzünden kafan çok karışık. Kendine odaklanmak için zamana ihtiyacın var. Kariyerine. İyileşmene. Birlikte yaşamamanın zor olduğunun farkındasın ve bunu onun için istemiyorsun. Kimse senin fikrini değiştiremez."

Birkaç kez göz kırptı ve sonra ona baktı. Onu engellemek için kenara çekiliyorum. "İşi kolaylaştır. Mutlu değil ama seni asla terk etmez. Onunla her şeyi. Benimle evlenir ve ben de ona istediği her şeyi veririm. Özelleştirilmiş robotik dış iskeletleri alırsın, ilgilendiğin herhangi bir tıbbi denemeye girersin. Tam tersini yapmak yerine kariyerinin çok iyi gitmesi için torpil yapacağım. Kurgu seriniz beş büyüklerden biri tarafından yayınlanacak ve tıbbi faturalarınız ömür boyu ödenecek. Kendimi cömert hissediyorum Hallman ve kız arkadaşımın senin iyi olacağını bilerek çekip giderken kendini iyi hissetmesini istiyorum, bu yüzden işi tatlıya bağlayacağım ve Chloe isterse evlilik yıl dönümümüzde bir milyon dolar vereceğim. Sana. Zamanı gelince o karar verir. Zaten beni beceriyor. Bayılıyorum, dostum. Seviyor. Onu defalarca becerdim, senin yatağın da dahil." Chloe'ye baktım. "Kendini kötü hissetme bebeğim. Senin hatan olmadığını biliyor. Seni buna o itti ve bu konuda zorlayan benim. Bu senin suçun değil. Onun hatası. Benim suçum. Hallman, senin kurallarına uymaya çalıştı. Bunu kabul edemezdin. Hiçbirini. Çünkü sen onu hak etmeyen bir maşasın."

Chloe bana inanamayarak bakarken gözlerinden yaşlar akıyor. Ama kısa süre içinde bunun onun için dünyadaki en iyi şey olduğunu anlayacak. Takdir edilmediği, istediğini elde edemediği bir hayattan kurtuluyor. Benimle her şeye sahip olacak.

"Ben farklı oynayacaktım Chloe," diye açıklıyorum avucumu kalbime götürerek. "Gerçekten. Sana nelere sahip olabileceğini göstermek istedim. Ne kadar değerli olduğunu. Senin ne kadar değerli olduğunu nasıl *gördüğümü*. Her şeyi beni seçeceğin şekilde planlıyordum çünkü senin için doğru erkek olduğumu biliyorsun. Ama onun seni becerme fikri?" Başımı sallıyorum. "Bana gelmediğinde stratejiyi pencereden atmak zorunda kaldım. Aramalarımın cevap vermediğinde. Çünkü midem kaldırmıyor. Benden başka birinin sana dokunmasını hazmedemiyorum. Ama ona izin verdin. Bu gece onun sikine binerdin çünkü o zahmete girmişti, çünkü sana bir kemik atıyordu. Yapmaz mıydın? Gelmezdin. O da yapmazdı. Ve

Sonra ben arkama yaslanıp benden başkasının senin içinde olmasından rahatsız olurken sen uyuyana kadar ağlardın. Hayatta olmaz. Hayatta olmaz. Ben o değilim. Başka bir adamın seni becermesini kabul edemem."

İnançsızlıkla başını sallıyor, gözyaşlarını siliyor.

"Geçen gün buradaki polis arkadaşına da rastgele ereksiyon olduğunu söylemiş bebeğim. O pompa şeyini almış ama sikim çalışmıyor olsaydı ve rastgele boşalıyor olsaydım, hemen seni arar ve atla seçeneğini verirdim."

Hallman'ın gözleri aramızda gidip geliyor. "Sadece iki kez oldu. Bir şey yapacak kafa yapısında değildim... sen... Chloe, bütün bunlarla ilgili kafamın nerede olduğunu biliyorsun. Bacaklarımı kullanamayan benken kendimi haklı çıkarmayı reddediyorum. Sadece ben. Ama bunu unut, şu an bir önemi yok. Önemli olan sensin, Chloe. Bu adamın sana zarar vermesini istemiyorum."

"Ona her şeyi vereceğim, Hallman. Paranın satın alabileceği her şeyi. Cinsel olarak ne isterse. Ve birkaç hafta sonra Chloe'yi senden daha iyi tanıyorum. Gerçekten neye ihtiyacı olduğunu bildiğim için ona hak ettiği duygusal desteği ve yakınlığı da vereceğim. Senin hiç yapmadığın bir şey."

Agresif bir şekilde öne doğru eğildim. İrkildi.

"Yapacağım son şey Chloe'yi incitmek olur. Ona zarar veren herkese zarar veririm. Ona yaşattığın onca acıdan sonra sana zarar vermememin tek nedeni, bunun için beni affetmekte zorlanacak olması."

"Onu incittim mi?" diye soruyor.

"Onu koridor geçiş kartıyla zorladın. Onun sadakatini kazanmıştın ve bunu yaparak onu kırdın. Tek yapman gereken ona senin için ne kadar önemli olduğunu göstermekti. Ama başarısız oldun Hallman. Adam olmak yerine tüm yükü onun taşımasına izin verdin. Ona cehennemi yaşattın."

"Kes şunu," diye fısıldıyor Chloe. "Lütfen kes şunu."

Omuzları titriyor ve tüm vücudu hıçkırıklara boğuluyor. Yanına gidiyorum ama eli havaya kalkıyor. "Geri çekil, Derek. Bana dokunma."

"Git yatak odasında birkaç dakika konuş ve kendini toparla. Ben izliyor olacağım. Dokunmak yok. Eğer sana dokunursa, bu beni gerçekten kızdırır. Beni kızdırma, Hallman."

Şakaklarını ovuşturuyor.

"Çantanı hazırla, Chloe. Bu gece benimle eve geliyorsun."

"Hayır."

"Hayır diye bir seçenek yok," diyorum. "Beni sınaama. Seni buradan tekmeleyerek ve bağırarak çıkarırım ve bunu yapmak istemiyorum bebeğim."

Ona bakıyor. O hiçbir Şey söylemiyor. Bir dakika boyunca kırılmış bir halde onu incelemesini izledim. Ve bu hoşuma gitmiyor.

"Devam et. Şu işi bitirelim," diyorum.

Koridoru işaret ediyorum ve telefonumda bana yatak odasını gösteren uygulamayı açıyorum.

Hallman elini tekerlekli sandalyesinin kumandasına götürüyor ve önce etrafından dolaşıp sonra koridora doğru ilerliyor.

Chloe birkaç kez gözlerini kırpıştırıyor, ayağa kalkıp onu takip ederken ağlamaklı gözlerle başını bana doğru sallıyor.

O adam bize silah çekmiş ve oturma odasında oturup onu beklememiz için bizi zorlamıştı. Penis pompasını gördüğünde davranışları *o kadar* aşırıydı ki. Sonra buraya geldi ve hayatımızı mahvetti.

Ve benden onunla gitmemi, evlenmemi istiyor. Onunla evlenmek mi? Bunu gerçekten söyledi mi ve ilk evlilik yıldönümümüzde Adam'a bir milyon dolar vaat etti mi? Şu anda tutarlı bir düşünce bile oluşturamıyorum.

Adam kaza gecesi Jeannie ile ne yapıyordu? Onunla bir tartışma onu sinirlendirdi ve o... ne... düzensiz araba mı kullandı? Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bir keresinde onunla karşılaştık ve tam bir sürtüktü, bana onu geri istediğini ve hazır olduğunda onu bekleyeceğini söyledi. O da gülüp geçti ve bana onun tavşan kaynatan eski sevgilisi olduğunu söyledi. Önemli bir şey değilmiş gibi geçiştirdi. Benden önce nişanlı olduğunu hiç söylememişti.

Kapıyı arkamdan kapattım ve yatağa oturdum. Adam önümdeydi. Mahremiyet bir yanılsama elbette.

"Belli ki çok tehlikeli biri Chloe," diyor Adam korkunç bir ifadeyle. "Sanırım onunla yatmaya karar verdiğinde kim olduğunu bilmiyordun."

İçimde öfke alevleniyor.

Adam bunu anlıyor ve savunmaya geçercesine ellerini kaldırıyor.

"Bunun benim suçum olduğunu biliyorum. Hay sikeyim. O kadar insan arasında..."

"Şu anda olanları aklımda tutabilseydim, bunun için beni suçladığını düşünebilirdim."

"Tabii ki suçlamıyorum. Özür dilerim. Babasıyla ilgili o makaleyi yazdığım da Derek Steele hakkında pek bir şey bulamadım. Tüm aile ketumdur, ama bu kardeş radarın en altında olan kardeş. Belli ki en kötülerinden bile daha kötü. Kardeşleri hakkında bulduğum şeyler hiç de şaşırtıcı değil."

Neyi kastettiğini bilmiyorum ama sormaya da niyetim yok. Derek'in berbat durumda olduğu konusunda haklı olduğunu bilmek için ayrıntıları bilmeme gerek yok.

"Ve sana kafayı takmış durumda." Hiçbir şey söylemiyorum.

"Özür dilerim Chloe."

Kaşlarımı çatıyorum ve yine bir şey söylemiyorum, çünkü bu akşam olanlara inanmıyorum. Belki de inanmamalıydım. Derek zaten bu kadar ileri gittiye, daha ne kadar ileri gidecekti?

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diyor Adam. "Onunla gitmen gerektiğini söylersem ve o da seni incitirse... Düşünemiyorum bile. Tanrı aşkına, bizi silah zoruyla alıkoyan biri var. Eğer onu reddedersek, ne olacağını bilmiyorum. Tetikte gibi görünüyor, her an patlayabilir."

"Evet," diye fısıldıyorum ve Adam'ın komodinindeki selpak kutusuna uzanıp burnumu siliyorum.

"Steele ailesi hakkında ne kadar şey biliyorsun?" "Pek değil," diyorum Kleenex'i buruşturarak.

"Ne yapacağımı bilmiyorum Chloe. Kardeşi Thad'ın öfkeli bir haydut olduğunu biliyorum. Öldürülmeden önce büyük pislikler yaptı. Kardeşi Elijah'ın da karanlık işlerle ilgili bir ünü var. Adam resmen bir gangster. Jonah Steele'in Elijah'la kıyaslandığına dair söylentiler var. Asher Steele jet sosyeteye mensup tipik bir zengin playboy ama pek tehdit gibi görünmüyor. Kimse Derek Steele hakkında konuşmuyor. Asla."

Boğazımdan aşağı kaynar sular dökülüyor.

"Babanın, olmaması gereken pek çok durumda işlerin yolunda gittiğine dair hikâyeler var. Adam gittikçe zenginleşiyor. O ailedeki erkeklerin istediklerini elde etmek için ne kadar kirli oynayacakları hakkında. Belli ki elmalar o ağaçtan uzağa düşmüyor. Ama işbirliği yapmazsak, o adam ne halt eder bilmiyorum. Burada çok fazla aşırılığa kaçtı."

"Evet," diye fısıldıyorum ve yanaklarımdaki ıslaklığı silmek için yeni bir mendil alıyorum.

Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyor. Derek'le gitmem gerektiğini düşünüyor. Benden vazgeçmeye hazır. Yani, başka ne yapabilir ki, değil mi? Benim için savaşılabılır mı? Tehditler savurmakta ve bunları yerine getirebileceğini göstermekte hiçbir sorunu olmayan zengin, güçlü, psikopat bir adama karşı savaşmak, değil mi? Yani bana şantaj yapan güçlü, psikopat adamla gitmeli ve Adam'ı Derek'in kucağına koyduğu tüm fırsatlarla baş başa bırakmalıyım.

"Sanırım bu bir değiş tokuş." Omuz silkip yüzümü selpakla sildim. "Kitaplarınızı yayınlatın. Yürümene yardımcı olacak en son teknolojiye erişimin olsun. Ben de bir psikopatla evleneyim." Omuz silkiyorum. "Ve eğer bana korkunç bir şey yapmadan önce bir yıl sürerse, havalı bir değirmen almanı sağlayabilirim. Senin için iyi bir anlaşma gibi görünüyor."

"Chloe... Ben..." Bunu havada bıraktı.

"Zahmet etme. Bunun hakkında konuşmanın anlamı yok." Onu rahat bıraktım. Her zamanki gibi.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bununla uğraştığından haberim yoktu. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Sonrasında darmadağın olduğunda seni koridor kartını kullanmaya zorlayarak hata yaptığımı biliyordum. Sadece bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Tüm bunlarla ilgili duygularınla uğraştığını biliyordum ve bu yüzden bu gece denemek istedim. Çok fazla düşündüm. Olaydan beri kendini çok kapattın ve yattığın adamın seni taciz ettiğinden haberim yoktu. Bana söylemedin."

"Bana söylemediğin pek çok şey var, belli ki." Kitabı. Jeannie.

Başka ne var?

Hiçbir şey söylemiyor.

"Sana söyleyemezdim," diye savunuyorum. "Elinde Alannah'a senin hakkında söylenirken çekilmiş bir kayıt vardı. İçimi döküyordum. Ve söylediğim şeyler... bazıları o kadar da hoş değildi. Sadece içimi döküyordum, Adam. Kızlar bazen hayal kırıklığına uğradıklarında bunu yaparlar."

"Anlıyorum."

"Lan da bazı aptalca şeyler söyledi ve... Onu suçlamıyorum. Kız kıza konuştuk. Kız kıza konuşurken kulak misafiri oldu."

"Anlıyorum."

"Ama bana karanlık düşüncelerinden bahsettikten sonra içimi dökmeme nasıl tepki vereceğinden endişelendim. Benimle nasıl oynayacağını biliyordu. Ona karşı koridor kartını kullanmayacaktım ama o benimle oynadı. Alannah'la konuştuğumu duydu ve... ve sonra koridor kartını kullandım, beni takip ediyordu. Beni o adama takip ettirdiğini biliyordum. Ben sadece..."

ne yapacağımı bilmiyordum, seni korumaya çalışıyordum. Belki de polise gitmeliydim ama buna karşı tehdit edildim."

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Bu kötü bir fikir olurdu. Steele ailesinin cebinde polis olduğu söylentisi de cabası. Bir polis arkadaşım," bana aşırı bir ifade veriyor, "onlar hakkında çok şey biliyor."

İçimi çektim. Craig'den bahsediyor ama adını vermek istemiyor. Derek zaten Craig'i biliyor, bu gece Adam'ın ereksiyonundan bahsederken bunu açıkça belirtti. Hatta Alannah bugün benimle telefonda konuşurken Craig'in adından bahsetti.

"Birlikte yaşamanın zor olduğunu biliyorum. İçini döktüğün için seni suçlamıyorum. Ben de Paul ve Craig'e senin hakkında içini döküyorum. Senin de bunları duymanı istemezdim."

"Başının üstünde ne tutuyor?" diye sordum. "Bana söyleyebilirsin." Gerçi belli ki benden çok şey saklıyor. Yayıncı redleri. Kaza geçirdiği gece Jeannie'yi görmesi. Sahip olduğu kırk bin dolar. Ereksiyon olduğunu.

"Bu konuda konuşamam. Beni öldürür. Çocukluğumdan kalma bir şey. Bu... çirkin. Bu konuda böyle aniden konuşamam, özellikle de o dışarıda beni dinlerken, izlerken." Başını sallıyor.

Bana güvenmiyor. En hafif tabiriyle ayıltıcı.

"Bu kimseyle konuşmak istediğim bir şey değil Chloe. Bunu kendi yükünmüş gibi üstlenmek zorunda değilsin. Bunu hep yapıyorsun. Bunun gibi... kendi başına başa çıkmaya çalışıyorsun. Belli ki bu adam seni etkilemiş ve sonra gerçek yüzünü göstermiş, sen de ne yapacağını bilememişsin ama keşke bana söyleseydin de ne yapacağımızı konuşsaydık."

İçimi çektim. "Ne kadar tehlikeli olduğunu anladığım zaman beni takip ediyordu, eve kameralar yerleştirmişti. Kurallarınızın her birini çiğneyeceğimize açıkça kararlıydı. Sana söyleyemezdim yoksa öğrenirdi çünkü bizi izliyordu. Bükülmüş. Bütün bu şey."

İç çekiyor. "Ben sadece... ne yapacağımı bilmiyorum." Adam ellerini saçlarında gezdiriyor.

"Cavalier'i satın aldı ve beni tam zamanlı olarak o kampanyada çalışmaya ikna etti. Artık tek müşterim o. Şirketimi satın almakla tehdit etti. Ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyorum. Neden bana bu kadar taktığını bilmiyorum. Neden beni takip ettiğini. Gerçekten anlamıyorum."

"Çok güzelsin, Chloe. Duyarlı ve sevecensin. Besleyicisin. Sadıksın. Ayrıca çok da seksisin. Hangi erkek bunu istemez ki?"

Bunu söyleme şekli hiç hoş değil. İltifat gibi gelmiyor. "Ve tüm bu özelliklerinin ötesinde, sen benim en iyi tüm dünyadaki arkadaşın. Nişanlın olma konusunda berbat olduğumu biliyorum. Seni biriyle yatmaya zorladığımı biliyorum çünkü bunun doğru şeyi yaptığımı hissetmeme yardımcı olacağını düşündüm. O gece seni ofisinde sana yaptırdığım şey için ağlarken bulduğumda hiç de doğru bir şey yapıyor muyum gibi hissetmedim. Bunun için kendimden nefret ettim. Özür dilerim. Umarım tüm bunlar sona erdiğinde büyük bir banka hesabın olur. Belki cömert bir evlilik sözleşmesi yapar ve her şey iyi biter. Bir yıldan uzun sürerse harika olur, böylece ikimiz de para kazanırız. Eğer seni incittiğini öğrenirsem, kendim umurumda değil, bu konuda bir şeyler yapacağım. Ciddiyim."

Her şey kafama dank edince aval aval ona baktım. Bu onun veda edişiydi. Benim incinmemle ilgili bir şeyler yapacağını söyleyerek veda ediyor. Korumak ve engellemek yerine olaydan sonra tepki vermek. Bana iyi dileklerde bulunuyor. Gidip Derek'in kollarına atlamam için hazır. Ve en az bir yıl kalmamı, böylece milyoner olabileceğini. Derek, Adam'ın beni becermesi fikriyle aşırıya kaçtı. Adam, benim bir psikopatla evlenmeye zorlanmam fikrine hiç karşı koymadan pes ediyor.

Bu gerçeküstü.

Derek'ten korkuyor. Ayrıca bu işten alacağı tatlı anlaşmayı da düşündüğünden şüpheleniyorum. Sadece daha büyük motivasyonun ne olduğunu bilmiyorum.

"Bana Jeannie'den de hiç bahsetmedin."

"Beni tekrar bir araya gelmeye ikna etmeye çalışıyordu. Bir anlamı yoktu. Sana asla sadakatsizlik etmedim. Yemin ederim. Nişan bile olmadı... Büyükanne mi yüzüğü ona vermesi için ikna etti. Sanırım o ve annem kafa kafaya vermişler. Bizim için bir anlamı yoktu. O ve ben birlikte büyüdük. Sadece... o eski tarihin bizi birbirimize bağlı tutması gerektiğini düşünüyor."

"Ve bana benden para sakladığını söyledi," diyorum.

Pişman görünme nezaketini gösterdi.

"I..." Nefesini dışarı üflüyor. "Kaçış fonu için kenara biraz para ayırdım. Bu babamın çocukken bize öğütlediği bir şeydi. Acil bir durum için hazırlıklı olmak. Saklamaya çalışmıyordum, sadece... ihtiyacımız olursa diye oradaydı. Gizli tutmaya çalıştığım şeyler hakkında basında bir şeyler çıkarsa diye."

"Yaşadığımız onca şeyden sonra, kafanda ne tuttuğunu gerçekten anlamadan bunun böyle bitmesine izin mi vereceksin?"

Adam uzun bir süre bana baktı.

"Belki yine de sana anlatır." Omuz silkiyor. "Bu konuda konuşmak istemiyorum, gerçekten istemiyorum ama şöyle diyelim, amcam bir pedofil ve çocuk katili. Şu anda hapiste. Onu oraya ben koydum. Bu konuda konuşamam. Basından uzaklaşmak için ismimizi değiştirdik. Dışarı çıkamaz. Çıkamaz, Chloe. Büyükanne öldürür. Ailemi. Kardeşlerimi. Acımasızca takip edildik. Buraya sahip olabilmemiz için hesabını boşaltmaya razı olduğunu biliyordum. Sızarsa ve kaçmamız gerekirse diye elimizde hiçbir şey kalsın istemedim. Tam bir sirk olurdu. Kürsüye çıktım, Chloe. Onun hapse girmesine yardım ettim çünkü ben çocukken bana bir şeyler yaptı ve sonra başka çocuklara da yaptı ve küçük bir kız öldü, ben de konuştum."

"Oh," diye fısıldadım. "Bu korkunç bir şey."

"Bu konuda konuşamam. Lütfen kimseye söyleme." "Anlatmayacağım. Tabii ki söylemem."

Ama gerçekler su yüzüne çıkmaya başladı. Adam ve ben, birlikte sarsılmaz bir temele sahip bir hayat kurmak için ne gerektiği konusunda hiçbir zaman aynı fikirde olmadık. Dürüstlük. Şeffaflık.

Nişan yüzüğümü çıkardım ve komodinin üzerine koydum.

Adam'ın yüzünün üzüntüden öfkeye dönüşmesini izledim. Ve sonra tekrar hüzne. Tekerlekli sandalyesinde oturuyor ama hala çok yakışıklı, çok sağlıklı görünüyor ve belki şimdi istediği her şeye sahip olacağından daha da sağlıklı olacak. Bir yayın sözleşmesi. Bana neredeyse bütün bir kitap serisini bitirdiğini bile söylemedi. Nedenini anlamıyorum. Ret mektupları aldığı için mi? Ama şimdi onları yayınlatacak. Heyecan verici yeni bir kariyeri olacak. Ona minibüsün verdiği kadar daha fazla hareket kabiliyeti sağlayacak bir teknoloji. Yeni iş fırsatlarıyla finansal güvence. Hayalleri gerçek olacak. Yakınlık, evde eşitlik, çocuklar için baskı olmadan. Yürümesine yardımcı olacak iki takım elbise.

Peki ya ben? Bilmiyorum. Bilmiyorum işte.

İçimde bir boşluk hissediyorum. Boş. Ve ham. Paslı bir elbise askısıyla oyulmuş gibiyim.

"Şimdilik sadece küçük bir çanta hazırlayacağım. Gerisini sonra düşüneriz sanırım."

Adam'ın gerçek adını bile bilmiyorum.

Ayağa kalktım.

Derek suçu ona atıyor. Derek evleneceğimizi sanıyor.

Adam kaşlarını çatıyor. Olayların bu şekilde değiştiğine inanmakta güçlük çekiyor. Anlayabiliyorum.

Bana kaza hakkındaki tüm gerçeği söylemedi bile. Bu yüzden onu hastanede iki kez gördüm. Annesi bunun bir tesadüf olduğunu söyledi. Annesi gerçeği biliyor muydu? Annesi, Adam için Jeannie'yi bana tercih ettiği için mi onları tekrar bir araya getirmek istiyordu?

"Seni her zaman seveceğim, Chloe. Çok ama çok özür dilerim. I-"

Ereksiyon oluyor ve aletinin çalışmadığını iddia ediyor.

"Bir yolunu bulacağım," diyorum. Ona *seni seviyorum* cevabını veremem. İçimden gelmiyor. Çünkü veda edeceksen birini sevmenin ne önemi var? Savaşmadan veda etmek istiyorlarsa?

Başka bir şey söylemiyor. Tabii ki bana dokunmaya çalışmıyor. Benim için savaşmaya çalışmadı. Sadece... bitti.

Ve bu acıtıyor.

Ben onun için savaşıyorum ama o benim için savaşmaya hiç istekli değil. Burada sadece zaman geçirmiyor. Benim için savaşma planlarıyla Derek'i yatıştırıyor. İşi bitti. Bunu kabulleniyor.

Ona bir şey olmasını istemiyorum. Canının yanmasını istemiyorum. Korkmasını istemiyorum. Sadece mutlu olmasını istiyorum. Ama şimdi içten içe biliyorum ki, Adam'la evlenmek beni sadece cinsel açıdan değil, daha pek çok açıdan tatminsiz bırakacaktı. Ve tüm bunlar boyunca onun yanında olduğum için başımı dik tutabilmek için kalır mıydım? Daha iyisi için mi, daha kötüsü için mi? Beyaz elbiseyi sadece bir kez giymek için mi? Benden bu kadar çok sır saklayabilen bir adamla evli olmak? Bir ailenin parçası olmak yerine uydurma bir soyadı almak. Annesi bana karşı hep ürkektir. Çünkü neden? Benimle nişanlanmak yerine Jeannie'yle evlenmesini istediği için mi?

Bu ifşaatların getirdiği duygularla biraz zaman geçirebilirim. Ama bunu yapamam. Çünkü Adam Hallman'ın benim sonsuza dek mutlu sonum olmadığını fark etmek sorunun sadece bir parçası. Derek Steele beni eve götürüyor. Benimle evlenme planlarıyla. Gözlerinde çizgi film karakterleri gibi uçuşan kalplerle.

Bana odaklanmak istediğini söylüyor, bana değer verildiğini hissettirmeye. Hayallerimi ve cinsel fantezilerimi gerçekleştirmeye. O tam bir paket. Bütün paket artı kışında psikolojik sorunlar. Seksi. Yatakta yetenekli. Zengin. Sevecen. Son derece sahiplenici. Üstünü çiz: delicesine sahiplenici. Derek'e bir gece verdim ve şimdi *sonsuz* dek yemin etmemi istiyor.

Ben haftalık çantamı dolaptan çıkarırken Adam kıpırdamadan duruyor, sonra telefonumun şarj aletini almadan önce içine birkaç kıyafet tıktırıyor ve tuvalet malzemelerini çantaya atmak için banyoya giderken onu sekiz şekilde sarıyorum.

Adam'ın yanından hışımla geçip koridora çıkıyorum ve çantayı ön kapıda eli kapı kolunda duran Derek'in önünde yere atıyorum.

Boğazım tılandı. Vücudum uyuşmuş durumda. Göğsüm ve sinüslerim yanıyormuş gibi hissediyorum.

Dönüp ofisime gidiyorum ve dizüstü bilgisayarımı, tabletimi ve ajandamı çantama tıktırıyorum. Dışarı çıkıp çantayı Derek'e veriyorum, sonra telefonumu ve cüzdanımı alıyorum, ayakkabılarımı giyiyorum ve bir palto alıyorum.

Adam yatak odasından çıkmamıştı.

Derek'in haftalık çantamın fermuarını çektiğini görüyorum, bu yüzden anahtarlarımı alıp nefes nefese dışarı fırlarken saçlarımı gözümün önünden çekiyorum.

Cherokee'ye doğru giderken Derek elimi tutuyor.

"Ben sürerim. Yarın arabayı getirecek birini bul," diyor usulca.

Dönüp ona bakıyorum, bir şeylerin eşiğindeyim. Ağlamanın. Çılgılık atmak. Tırnaklarımı yüzünde kullanmak mı? Bilmiyorum.

Ama bir şeylerin patlamak üzere olduğunu hissediyor ve bana karanlık bir bakış atıyor. "Kamyonete bin, Chloe. Bunu eve gittiğimizde konuşuruz."

Eve mi?

Dik dik bakıyorum, derin nefesler alıyorum, içimde bir şeyler yapmak için savaşılan dürtülerle savaşıyorum, ne yapacağımı bilmiyorum... çılgılık mı? Kaçmak mı? Bilmiyorum.

Anahtarlarımı benden alıyor, Cherokee'min kilit düğmesine basıyor, SUV'sine doğru yürüyor ve arka kapıyı açmadan önce yolcu kapısını benim için açıyor ve daha önce çorba ve hamur işleriyle birlikte çörek dükkanı çantası da dahil olmak üzere eşyalarımı içeri koyuyor. Buzdolabımdan almış olmalı.

Arabaya bindim ve emniyet kemerini taktım.

Sokağa koşmalıyım. Olay çıkarmalıyım. Komşulara polis çağırtırdım.

Ama Adam içerideydi ve geleceği tüm bunlara bağlıydı.

Bense paslı elbise askısı yüzünden içim oyulmuş bir halde buradayım.

O geri çekilirken, ben eve bakıyorum. Almak istemediğim ev. Adam'a bir ev vermek için tüm birikimimi boşalttığım eve.

iyileşmek için doğru ortam. Derek'in ona alınmasına yardım ettiği minibüse bakıyorum ve sonra gözlerim gökyüzüne sıcıyor ve yavaşça bırakmadan önce havayı içime çekerken ona bakıyorum.

Adam orada tek başına. Bensiz tek başına ama önünde bir sürü fırsat var.

Adam sonumuzun bir parçası olarak bana sırlarını açtı.

Ve bu gece, Derek'in beni becerdiği çarşaflarda uyuyacak. Tıpkı Derek'in istediği gibi. Ona karşı gelmek için çarşafları değiştirmeyi planlamıştım ama buna fırsatım olmadı.

Yüzümdeki gözyaşlarını kollarımla sildim ve telefonumu çıkardım.

Adam ile metin dizgime yazmaya başlıyorum.

Senden önce çarşafları değiştir

Derek ben sözümü bitirmeden telefonumu elimden kapıyor. Ekranı gözlerini dikip bana karanlık bir bakış attıktan sonra harfleri geri silmesini ve telefonumu cebine atmasını izliyorum.

Söyleyecek sözüm yok. Neyse ki dairesine dönerken beni herhangi bir kelime kullanmaya zorlamıyor.

Park yeri oldukça dolu, diğer kulübünün de burada olduğu bir Cuma gecesi için sürpriz değil.

Park ettiğinde, "Orada bekle." dedi.

Yolcu tarafına geliyor ve kapıyı açıyor, emniyet kemerini takmak için eğiliyor ve sonra beni koltuktan kaldırıp önünde ayağa kaldırıyor.

Yüzümü okşarken gözlerimin içine bakıyor.

İçimdeki duygu yumağını yutuyorum ve hiçbir şey söylemiyorum.

"Her şeyi yoluna koyacağım," diye söz veriyor, sonra arka kapıyı açıyor, çantamı, dizüstü bilgisayar çantamı, cüzdanımı ve yiyecek torbasını alıp hepsini kapıya taşıyor, yine de kapıyı benim için açık tutmayı başarıyor.

İçeri giriyorum ve tahta gibi asansöre doğru yürüyorum.

Oraya vardığımda, o arkamda, kapı açılıyor ve en son buraya geldiğimde karşılaştığım sarışın dışarı çıkıyor ve bizi şaşkınlıkla içeri alıyor. Onun

Grace.

"Hey. Neler oluyor?" diye soruyor, gözleri benimle Derek arasında gidip geliyor.

"Şimdi olmaz," diye mırıldanıyor. "Devam et, bebeğim," diyor bana. Asansöre adımımı atıyorum.

"Derek?" diye soruyor.

"Grace, bu Chloe. Kız arkadaşım." Derek bana bakıyor ve yüzü sinirli olmaktan çıkıp, gözleri heyecanla parlayan geniş bir gülümsemeye dönüşüyor. "Chloe, kız kardeşim Grace. Görüşürüz Grace." Gülümsemesini kaybediyor ve düğmeye basıyor.

"Senin neyin?" Grace kesinlikle afallamış görünüyor.

Asansörün arka duvarına yaslandım. Grace endişeyle bana bakıyor.

Kapılar kapanmaya başladı.

"Derek?" diye deniyor.

"Bu gece olmaz. Seni yarın ararım," diyor. "Ciddiyim Grace.

Bu gece olmaz. Bu gece olmaz."

Kapılar onun üzerine kapanıyor, ben de yükselen ışıklara bakıyorum. En üst kata çıkmadan önce gözlerim ona doğru kayıyor ve yüzündeki o kocaman gülümsemeyle bana bakıyor. Gözlerindeki o karikatür kalpler.

Tabii ki mutlu. Bu gece tam bir darbe.

Şaşkın bir ifadeyle ona bakıyorum, bilmiyorum, ama onun katına varışımızın sesi büyüğü bozuyor ve küçük kutuyu ilk terk eden ben oluyorum.

Daire kapısına geldiğimde başparmağımı küçük ekrana bastırıyorum ve kapı tıklıyor.

Daireme doğru yürürken onu takip ediyorum, koridorda ilerlerken ceketini çıkarıyor. Önümde yere düşüyor.

Yatak odama girip ayakkabılarını çıkardığında, yorganı arkaya attığında ve yatağa tırmandığında hala tam arkasıdayım. Kendini battaniyenin altına gömdü. Tüm benliğiyle, kafasıyla ve her şeyiyle.

Bir süre onu izliyorum ve bir dakikaya ihtiyacı olduğunu düşünerek çantalarını köşedeki sandalyeye bırakıyorum ve içinde çorba ve çörek olan kese kâğıdını mutfaka götürüyorum.

Burada bir yerde olduğunu bildiğim kubbe kapaklı cam tabağı bulmak için dolapları karıştırıyorum.

Bu mutfak iyi donanımlı; ailemin tasarımcısı şehirde herkese tam işlevsel bir yer vermek için bunu gördü, ama burada uzun süre kalmayacağımızı biliyorum.

Onun için birçok sürprizim var.

Yanındaki masaya bir şişe su ve en sevdiği şaraptan bir bardak koydum. Hâlâ battaniyenin altında.

"Chloe?"

Cevap vermiyor.

"Sana bir banyo hazırlayayım," diye teklif ediyorum.

Hâlâ cevap vermiyor.

"Banyon hazır bebeğim," diyorum.

Burnunu çekerek cevap veriyor.

Telefonumun sesini duyuyorum, gidip kapının yanındaki konsol masasının üzerinde buluyorum. Grace.

"Ne dedim ben?" diye cevap veriyorum.

"Kim o? Hikaye nedir? Şok oldum, Derek. Şok oldum. Bir kız arkadaş mı? Yüzündeki o kocaman gülümseme? Onun kaşları çatık mı? Bütün bunlar ne için? Neler oluyor? Bana bir şey söylemelisin. Geçen gün onu gördüm ve eskort ya da porno yıldızı gibi görünmüyordu, ama kız arkadaş mı?"

"Rahat bırak, Grace."

"Hiç şansın yok."

"Bu aşk," diyorum basitçe. Çünkü bunun böyle olduğunu düşünüyorum. Başka görünür bir açıklaması yok.

Gülüyor.

Ve şimdi sinirlendim.

"Hayır. Gerçekten," diye soruyor.

"Gerçekten," diyorum. "Şu anda bunu yapamam. Meşgulüm."

"Aşık gibi görünmüyor. Bu onu ikinci görüşüm ve ikisinde de perişan görünüyordu."

"Konuşamam. Seni sonra ararım."

"Kavga mı ettiniz? İlk kız arkadaşınla. İkinci kavga mı?" diye itiyor.

"Hoşça kal Grace." Telefonu kapatıyorum, kendime bir burbon dolduruyorum ve yatak odasına geri dönüyorum.

Chloe hâlâ yorganın altında.

Bir kavga çıkacağını tahmin etmiştim. Belki biraz bağırış çağırış. Belki bana tehditler savuracaktı. Birkaç tokat ya da pençe. Ona boyun eğdirmek için güreşmeyi ve ne kadar iyi olacağını göstermeyi dört gözle bekliyordum.

Ama o bir yumru gibi battaniyenin altında.

"Banyo soğuyacak," diyorum ona.

Soyunuyorum ve yatağa onun yanına giriyorum. Bir saatten fazla bekledikten sonra küvetteki suyu çoktan boşaltmış ve ona bir sürpriz hazırlamak için birkaç telefon görüşmesi yapmışım. Yorganımın altındaki yumruya bakarken yanağımı elime dayıyorum.

Kıpırdamıyor. Çok hareketsiz. Sanki nefesini tutarken vücudunu da gergin tutuyor.

Battaniyeyi hızla çekip onu ortaya çıkarıyorum.

Tamamen harap olmuş görünüyor. Perişanın da ötesinde.

Ve garip bir şey oluyor. Sanki buz parçaları göğsüme batıyor.

Onunla ne yapacağımı bilemiyorum. Sonunda onu istediğim yere getirdim. Ve dünyası yıkılmış gibi görünüyor. Yıkıldı. Ama bu onun için doğru dünya değildi. Yanlış adamı seçmek üzerine kurulu bir dünyadaydı. Bunu görecektik.

Lambayı kapatma isteğimi bastırıyorum, böylece onu görmek zorunda kalmayacağım. Dağınık saçları, kan çanağına dönmüş şişkin gözleri, çökmüş güzel ağzı görmek zorunda kalmayayım diye.

Bunun yerine dönüp onu kollarımın arasına alıyorum, başını çenemin altına sıkıştırıyorum, böylece onu rahatlatabiliyorum.

Çırpınıyor.

"Hayır," diye haykırıyor kırık bir sesle.

Ağzımı alnına bastırarak onu susturuyorum.

"Her şeyi daha iyi yapacağım," diye söz veriyorum ve iki elimle sırtını okşuyorum.

Ama muhtemelen planlardaki bu değişikliklerle kendimi geriye attım. Yine de üzerinde düşünmenin bir anlamı yok. Artık benim ona 7/24 erişimim var ama onun yok. Bir daha asla ona erişemeyecek. Onları aynı yatakta izlemek zorunda kalmayacağım. Ağzını ona dayadığını da görmek zorunda kalmayacağım. Kimse ona bu şekilde sarılamayacak. Sadece ben. Ve bu içimde bir şeyleri yatıştırıyor.

Korkunç bir boğulma sesi çıkarıyor ve kollarımda ağlamaya başlıyor.

Onu daha sıkı tutuyorum, alnına, sıırsıklam ıslak yanaklarına, burnuna, güzel yumuşak dudaklarına öpücükler konduruyorum.

Korkunç, ıslak boğulma sesleriyle hıçkırıyor. Ve ben onu öpmeye devam ediyorum.

Durmalarını istiyorum ama bu çirkinliğin onun içinde olmasını, ona böyle hissettirmesini istemiyorum. Bu yüzden onu içime çekeceğim ve her şeyi daha iyi hale getirmek için çalışacağım.

"Chloe?"

Fısıldıyorum. Cevap vermiyor.

"Bunun senin için neden dünyadaki en iyi şey olduğunu sana göstereceğim," diye yemin ediyorum. "Bana kızgın olduğunu biliyorum. Üzgün olduğunu biliyorum. Sana bir şey söylemek zorundayım. Kimsenin bir şey hakkında ne hissettiği hiç umurumda olmadı. Kendimi bildim bileli. Sana kadar. Ben umursuyorum. Önemsiyorum. Her zaman hedeflere takılmışımdır ama hiç böyle bir şey olmamıştı. Asla bir kadına. Bunu daha iyi yapacağım. Seni delicesine mutlu edeceğim, bunun doğru olduğunu anlayacaksın. Söz veriyorum." Onu tekrar dudaklarından öpüyorum.

Geri çekilmiyor. Sarılmıyor. Sadece kollarımda ağlıyor.

Yine de çok iyi hissettiriyor.

Birkaç dakika sonra, hala ona sarılmış bir şekilde düşüncelere dalmışken, sertçe titriyor.

"H-he..." durur ve burnunu çeker. "H-he..." Yine durdu. Saçlarını okşuyorum ve bekliyorum.

Tekrar burnunu çekiyor ve gözlerimin içine bakıyor. Onun gözlerindeki acı... bana bir şeyler yapıyor.

"Benim için savaşmayı düşünmedi bile. Yapamayacağını biliyorum. Bacakları... o... o senden korkuyor. Ama denemeyi *düşünmedi* bile. Ve bu sekiz ay önce olsaydı bile deneyeceğini sanmıyorum."

Anlıyor.

Ve lanet olsun. Ondan her zamankinden daha çok etkilendim. Onu bulduğum için şanslı bir adamım. Ama içimde bir şeyler dönüyor, soyuluyor, hisler yükseliyor. Yine de onları çözmek için zaman ayıramam. Bana sahip olduğunu bilmesine ihtiyacım var.

"Biliyorum Chloe," diyorum, gözyaşlarını başparmağımla yanaklarından uzaklaştırarak. "Sana söz veriyorum bebeğim, bunu yapmamın doğru olduğunu anlamam için kıcımlı yırtacağım. Sen artık hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmayan bir adama aitsin. Artık benimsin. Seni şu anda bulunduğun yere getirmek için kirli dövüşmüş olabilirim, ama bu sana kim olduğum hakkında bir ipucu vermeli. Ben senin için dumanla, silahla, hatta cehennem ateşiyle savaşacak bir adamım. Savaşmak zorunda olduğum kişi sen olsan bile senin için savaşırım."

"Neden?" diye soruyor küçük, kırık bir sesle. "Nedenini anlamıyorum."

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Çünkü ben de anlamıyorum. Amaç sensin. Tüm hayallerini gerçekleştirmek. Seni Alannah'la ilk kez duyduğum o gece özlemini çektiğini hissettiğim her şeyi sana vermek. İçimde bir şeyler uyandı. İstedikim sensin."

Hiçbir şey söylemedi.

Birkaç dakika ona sarılıp saçlarını okşadıktan sonra, "Dudaklarına bir içki götürdüğünde susuzluğunu gidermek için yeterince hızlı yutamadığın oldu mu hiç?" diye soruyorum.

Cevap vermiyor, ben de devam ediyorum.

"Kontrollü olmalısın, böylece boğulacak kadar hızlı içmezsin. Ben de seninleyim. Ve konu sana gelince ne kadar kontrolüm kaldığından emin değilim. Bu gece onu becermeni istediğinde kontrolümü biraz kaybettim."

"Biraz mı?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

Sırıyorum ve omuz silkiyorum. "Senin için kavrulmanın ötesindeyim Chloe. Dürtülerime boyun eğmeyi, gerekirse boğulup ölmeyi o kadar çok istiyorum ki. Seni tüketmek."

Bana bakıyor, gözlerinde korku var.

"Burada olduğun için çok mutluyum,"

diyorum ona.

Olduğu yerde kalıyor ama vücudu gergin. Onu korkutuyorum. Anlıyorum. Bir cümlede mutluluk vaat ederken, bir sonraki cümlede onu tüketmek istediğimi söylüyorum.

"Bu gece onu durdurmak zorundaydım. Sana sahip olmasına izin veremezdim. Bu gece onu becermene izin veremezdim. Bir daha kimsenin sana o şekilde el sürmesine izin veremem. Sen benimsin, Chloe. Başka birinin sana benim istediğim şekilde dokunması fikri... *hayır*."

Yüzünü çenemin altına gömüyor. Sarılıyormuş gibi hissediyorum ama aslında saklandığını biliyorum.

Birkaç dakika sonra benden uzaklaşıyor ve bunu bir süredir yapmak istediğini ama nasıl tepki vereceğim konusunda endişelendiğini biliyorum. Onu bırakıyorum.

"Sana zarar vermeyeceğim," diyorum

ona. "Ama bunu yapıyorsun."

"Hayır, yapmıyorum. Seni inciten o. Bunu düzelteceğim. Seni asla incitmeyeceğim."

"Bundan emin misin?" diye sorar.

Güzel soru.

Dürüstçe cevap veriyorum. "Belki yüzde yüz emin değilim. Seninle ilgili konularda kendimi pek istikrarlı hissetmiyorum. İkimize de bir iyilik yap ve seni mutlu etmeme izin ver."

Yataktan kalkıyor. Büyük çantayı banyoya sürükleyişini izliyorum ve kapının kilitlendiğini duyuyorum.

Dinliyorum ve suyun aktığını duyuyorum. Dişlerini fırçalama sesini. Birkaç dakika sonra pijama şortu ve büyük boy bir tişört giymiş olarak karşıma çıkıyor, ben de lambamı kapatıyorum. Yatağa tırmandığında temiz bir koku alıyorum. Yüz yıkama. Ve diş macunu. Yatağın diğer tarafındaki lambayı yakıyor ve ben de onun için koyduğum suyun kapağını açmasını izliyorum. Biraz içiyor, sonra fikrini değiştiriyor, şarap bardağını kaldırıyor ve bardağı yere bırakmadan önce hepsini hüpletiyor.

"Senin yanında uyumak istemiyorum." "Neden?" diye soruyorum.

"Sana güvenmiyorum. Ya ben burada uyurum, sen de başka bir yere gidersin. Ya da misafir odana, kanepeye giderim, hatta daha iyisi ben giderim ve bir arkadaşım da kalırım."

"Bu gece için uzun zamandır bekliyordum." Ve sonra düzeltiyorum, "Tamam, uzun bir süre değil ama öyle hissettiriyor. Ama hayır. Sen burada kalıyorsun. Benimle."

Bir tartışmaya, umarım bir mücadeleye hazırım ama o uzanıyor ve bana sırtını dönüyor.

Arkamı dönüp sırtına oturuyorum, elim karnında geziniyor ve orada dinleniyor. Boynunu öpüp onu sıkıca tuttuğumda kaskatı kesiliyor ama mücadele etmiyor ya da hareket etmiyor.

Teninde tüyler diken diken oluyor.

"Beni istiyor musun?" Burnumu boynunda gezdirerek soruyorum. Onu becermemi mi istiyor? Umduğu şey bu mu?

"Hayır. Üşüyorum."

Daha yakına sokuluyorum. Hâlâ sert.

Onu becermek istiyorum. Onu becermek ve karnına bir bebek yerleştirmek istiyorum. Bu gece zihnimde canlanan, onun bebeğimi taşıdığı, onu yakın ve koruyucu bir şekilde tuttuğu hayalleri gerçeğe dönüştürmek. Elim karnında geziniyor ve karnının şiştiğini hissetmek için can atıyorum. Benim yüzümden. Parmaklarım bel kemerinin altına kayıyor.

"Derek, hayır. Lütfen, hayır," diyor ve burnunu çekiyor.

Belki de bu gece baskıya ihtiyacı yoktur. Sadece burada olduğumu bilmeye. Onu tuttuğumu. Ona dünyayı vermeye hazırım.

"Tamam. Uyu hadi. Bu gece sana sarılacağım. Güvendesin, Chloe. Söz veriyorum." Eğilip elmacık kemiğine yumuşak bir öpücük konduruyorum, sonra arkasına yerleşip gözlerimi kapatıyorum, ciğerlerim onun kokusuyla doluyor.

İki saat sonra aniden uyanıyorum, Chloe'nin bana karşı uyuduğu hissini özümsemek için bir dakika ayırıyorum. Artık benimle kaşıklılaşmak yerine bana dönmüştü. Başı göğsümde, kolu karnımda, mis kokulu, yumuşak saçları omzuma yayılmış.

Ve o hissi yeniden hissediyorum - bana yabancı olan o *huzuru*.

Bu kadının yatağında olmasının verdiği sıcaklık ve rahatlıktan ayrılmaktan nefret ediyorum ama Hallman'ın neyin peşinde olduğunu görmem gerekiyor. Banyoyu hazırladıktan sonra bir süre onu izledim, ama önemli bir şey kaçırıp kaçırmadığımı görmek istiyorum, bu yüzden onu uyandırmadan dikkatlice hareket ettiriyorum, ağzına bir öpücük konduruyorum ve dizüstü bilgisayarımın bulunduğu yemek masasına gidiyorum.

Biz ayrıldıktan sonra Hallman bir şişe içki getirtti. Oturdu ve boşluğa bakarken birkaç shot içti, perişan görünüyordu. Sonra uzun bir süre banyoda kaldı, sonra çıktı, duş aldı, vücudunun alt yarısı bir havluya sarılıydı. Dolaptan şortunu aldı, kalçalarına kadar geçirdi, kendini yatağa attı ve lambayı kapatmadan önce şortunun kalan kısmını da giydi. Kameram gece görüşüne otomatik olarak ayarlandı ve yatağın diğer tarafındaki yastıklardan birini çektiğini gördüm. Burnuna götürdü. Chloe'den geriye kalan her şeyi kokladı. Gözleri kapanmadan önce bir saat boyunca karanlığa baktı.

Dün gece onu becerdiğim çarşafların üzerinde uyuduğu için ben de memnun hissediyorum.

Telefon görüşmesi yok. Kurallar çiğnenmedi. Bu yarın bir şey yapmayacağı anlamına gelmiyor.

Elinde kalan tek şey yastığındaki o koku. Belki de çarşafı değiştirmesine izin vermediğim için o kadar tatmin olmadım. O zaman şu anda burun deliklerinde ondan hiçbir iz kalmazdı.

O kameralar şimdilik yerlerinde kalacaklar. Ama bu geceden sonra, Kenny'den onu izlemesi için birini görevlendirmesini isteyeceğim. Odaklanmam gereken başka şeyler var. Chloe ile tekrar yatağa girip onu kendime çektim. İçimde eriyor.

Erken uyandım, kendimi iyi dinlenmiş hissediyordum ve dün geceye kadar hiç yaşamadığım huzurun farkındaydım. Ve bunun Chloe burada olduğu için olduğunu biliyorum. Çünkü o artık benim. Ve öyle de kalacak.

Bana sarılmış değil; yatağın en ucunda, kenara yakın bir yerde top gibi uyuyor.

Dirseğime yaslanıp yüzüne bakıyorum. Uyumuyor. Uyanık, boşluğa bakıyor. "Günaydın," diye selam veriyorum ve ağzımı omzuna bastırıyorum.

Neyse ki bugün cumartesi, yani şu anda bulunmam gereken bir yer yok, rapor vermem gereken kimse de yok. Dün hiç iş yapmamış olmama rağmen.

Çıplak yüzük parmağıma bakıyorum. Nişanlım yok.

Kendimi garip hissediyorum. Bir çeşit boşluk. Kenarlarım uyuşmuş gibi ama yine de içim sorularla dolu. Ve incinmiş. Çok fazla acı hissediyorum.

Dün gece Derek'in yorganının altında çok ağladım. Derek'in kucığında. Beni rahatlatmasına izin verdim. Teselli ettiğinden değil. Ama bana sıkıca sarılmasına, yüzüme öpücükler yağdırmasına engel olmaya çalışmadım. Çılgınca vaatlerini fısıldarken ona gömüldüm, neredeyse garip bir şekilde teselli buluyordum. Pek çok şey için ağladım. Pek çok şey için.

Ve bu bir çeşit arınma olabilir. Çünkü bu sabah her şey farklı hissettiriyor. Çözmem gereken çok şey var ama meşgul olmamanın verdiği bir özgürlük yanılsaması var.

Bu sadece anlık bir yanılsama çünkü şu anda Derek'in bizim hakkımızda düşündükleriyle ilgili bir dizi başka sorunum var ama aklımın en önünde Chloe Hallman olmayacağı gerçeği var. Adam Hallman gerçek bile değil. Sadece o, ailesi, büyükannesi, erkek kardeşi ve iki kız kardeşi var. Her iki tarafta da başka aileleri olmadığını, çocukluk anılarından nadiren bahsettiklerini söyledi, ki bu şimdi mantıklı geliyor. Ona tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama bana amcası hakkında anlattığı birkaç parça bir resim çizmek için yeterliydi. Trajik bir tablo. Benden neden bu kadar çok şey sakladığını anlayacak kapasitem yok. Nasıl olur da birine aşık olursunuz ve onunla paylaşma dürtüsü hissetmezsiniz?

Sırların mı? Sanırım hepimizin sırları var. Sanırım travma insana bir şeyler yapıyor. Ve sanırım en büyük güvenin bir aile üyesi tarafından kırılması, sizi başkalarının anlayamayacağı şekillerde kalıcı olarak yaralayabilir.

Yine de hayat arkadaşım olarak, bana gerçeği söyleyip söylemeyeceğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Bana eski adını söyleseydi. Her türlü sırla evlilik yeminine bağlı kalır mıydık?

Yaklaşan bir düğün tarihim yok. Aileme söylemek zorundayım. Arkadaşlarımıza.

Ya da sanırım Derek beni onunla evlenmeye zorlarsa bir düğünüm olacak. Ve ben bunu hesaplayamıyorum. Bunun hayatım ve geleceğim için ne anlama gelebileceğini düşünmeye bile başlamadım.

Bu gece Alannah'da olmam ve onu Derek sorunumla başa çıkmama yardım etmekten vazgeçirmem gerekiyordu.

Ama Derek sorunum tamamen yeni bir seviyeye ulaştı.

Silah zoruyla tutuldum. Tehdit edildim. Adam'a, işi kolaylaştırırsa Derek'in ona vereceği harika şeyler anlatılıyor. Yapmazsa her şeyin çok farklı olacağına dair tehditler. Derek Adam için endişelenmemi istemiyor, bu yüzden hem onunla ilgileniyor hem de ilişkimizin kalıntılarını yok ediyor. Tüm o sırlar, bana doğru gelen zehirli, sıcak lav gibi dökülüyor. Jeannie. Adam'ın amcası. Derek'e ne kadar kolay teslim oldu. Karşı koymaya bile çalışmadı. Sadece boyun eğmiş görünmüyordu, olaylara hemen iyi tarafından bakıyordu. O milyon doları düşünüyordu. Ve bu acıtıyor. Bu onun başa çıkma mekanizması olabilir mi? Çünkü Adam son zamanlarda çok fazla şeyle başa çıkmak zorunda kaldı. Bu sabah nasıl? Dün gece bir anda uyuyakaldı mı yoksa beni kaybetmenin yasını mı tuttu? Yoksa yattığı yerde Derek'in bahsettiği teknolojiyle yeniden mobil olmanın ne kadar harika olabileceğini mi düşündü? Derek'in sıraladığı yeni fırsatlarla kariyer açısından önünde ne kadar çok şey olduğunu. Derek'ten boşanmaz ve ona parasını vermesini söylemezsem, benden vazgeçmesinin bir yıl içinde milyoner olması anlamına geleceğini.

Her zaman yatmadan önce buzdolabının üst rafından isteyebileceği bir şey alıp alamayacağımı kontrol ederim, böylece onlara ulaşabileceğinden emin olurum. Bu sabah kahvaltı malzemelerine erişebildiğinden emin olmak için yanında olmadığım için sorun yaşayacak mı?

Derek'in yanımda kıpırdadığını hissedene kadar aklımdan zilyon tane düşünce geçiyor. Ve şimdi paniğe kapıldığımı hissediyorum.

Şimdi ne olacak?

Bu akli dengesi bozuk adam beni istediği yere götürdü. Şimdilik. Ya sıkılırsa? Beni Adam'dan çalmak için entrikalar  eviren bu ne yapacağı belli olmayan adamdan ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Bunu daha önce yapmadığını söylüyor. Bir sürü Şey söylüyor. Bazı kadınların sevinçten havalara u acağı Şeyler. Hepsi doğru mu değil mi bilmiyorum. Ve en önemlisi, bu nasıl bitiyor?

O derin tınısıyla "Günaydın," diyor ve omzumu öpüyor.

"Sana bir sürprizim var," diyor bir an sonra, ağzını kulağımın kenarına dayayarak.

"Senden başka sürpriz istemiyorum. Sanırım gereğinden fazlasını yaşadım."

"Bugün rahatlayacağız, böylece  z nt n  atlatabilirsin. Sana sürprizi yarın yapacağım."

"Ne kadar yüce g n ll s n," diyorum dalgın dalgın.

Daha da yaklaşıyor. "Sana bugün vermek isterdim. Sana heyecanlandığım bir Şeyi göstermek isterdim."

"Seninle ilgili bir Şey için kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Anlıyorum. Biraz zamana ihtiya ın var. Yarın yaparız."

"Ne kadar cömertsin," diye mırıldandım. "Biraz zaman mı? Ne kadar sürede tüm hayatımı raydan çıkardın?"

"Tanı tığımızdan beri on be  gün geçti. Dediğim gibi biraz daha uzun sürecekti ama dün gece beni zorladın."

"Oh, yani hak sahibi bir psikopat olman benim suçum mu?"

"Hayır. Bu senin suçun değil. Ama  d lleri sen topluyorsun ve bu senin suçun. Çünkü psikopatın dikkatini çektin, ilgisini çektin ve sana istediğin her Şeyi verirken ne kadar keyif alacağını düşünmeden edemeyecek kadar onu b y ledin."

"Onun yerine dünya barışı ya da  ocuk açlığını ortadan kaldırmakla ilgilenmemesi çok kötü," diye mırıldanıyorum.

O gülüyor. Yüksek sesle.

Arkamı dönüp ona bakıyorum, beynimdeki kimyasal dengesizlikle karışık erkek güzelliğine Őa kınlıkla bakıyorum. Derek soğuk da olsa sıcak da olsa çok güzel bir görüntü.

Kahkahası koyu renk gözlerindeki ı ıltı azalmadan söndüğünde mırıldanıyor, "Biraz da ben e k l e y e c e đ i m , çünkü belli ki

sizin için önemli. Yine de ailem birçok amaç için çok şey yapıyor."

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Ne istersen, Chloe. Neye ihtiyacın olursa. Yeter ki benimle evlen ve hayatını benimle geçir. Her gece yanımda. Nerede olduğunu ve her zaman güvende olduğunu bildiğim sürece. Yemin ederken verdiğin sözleri tut. Hepsi bu kadar." Omuz silkiyor, sonra parmak eklemlerini yanağımda gezdiriyor. "Yarın ailemin evinde bir aile brunch'ı var. Ondan sonra sana sürprizini göstereceğim. Pazartesi belediye binasına gidip evleneceğiz. İstersen bunu bir süre gizli tutabiliriz ama... çok uzun sürmesin, tamam mı?" İşaret parmağının boğumuyla çenemin altına vuruyor ve ardından alnıma bir öpücük kondurduktan sonra sadece boxerıyla banyoya doğru ilerliyor.

Aile kahvaltısı mı? Evli misiniz? Birkaç dakika boşluğa bakıyorum, ta ki duşun açılma sesi beni harekete geçirene kadar. Çabucak telefonumu bulmaya çalışıyorum, sonra da bana aldığı bornozu giyiyorum. Telefon bildirimlerimde altı cevapsız arama ve Alannah'dan bir mesaj görürken oturma odasına geçiyorum.

Alannah: Uğradım. Adam ayrıldığınızı söyledi. Nerede olduğunu söylemedi ama araban orada. Derek'le birlikte misin? İyi misin? Bana NOM de.

Onu aradım.

"Chloe!" İlk çalışta cevap verdi.

Hızlı konuşuyorum. "Derek'in evindeyim. Duşta, o yüzden sadece bir dakika konuşabilirim, ama evet, Adam'la ayrıldık."

"Kafam karıştı."

Telefonu tutarken başparmağım ve serçe parmağımla şakaklarımı ovuyorum.

"Benim de," diye törpülüyorum.

"Buraya gel yoksa ben geliyorum."

"Hayır. Yapma."

"Cevaplara ihtiyacım var, Chloe. Burada senin için çok korkuyorum."

Hıçkırıklara boğuluyorum. "Ben de dehşete düştüm. Ve şaşkıyım. Ve Adam yüzünden biraz da ezildim."

"Ne oldu?"

"Konuşamıyorum."

"Oraya geliyorum. The Fifth'in olduğu binadasın, değil mi? En üst katta?"

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Seni içeri alacağını sanmıyorum." "O zaman seni almaya geliyorum. Hemen aşağı in ve Sokakta. Bir blok ötede bir Dunkin' var. Orada bekle." "I..."

"Şimdi kapatıyorum. Oraya gittiğimde orada olmazsan, bu adam için polis çağıracağım. Umurumda değil."

"Lan!"

"Chloe, üzgünüm ama hayır. Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama bu hiç iyi değil. Neler olduğunu bilmiyorum ama Adam bana buz gibi soğuk davrandı, ikinizin ayrıldığını ve bunun kendi hatası olduğunu söyledi. Bu konuda konuşmak istemiyor, bana nerede olduğunu söylemiyor. Tek bildiğim Derek Steele sana şantaj yapıyordu, seni takip ediyordu ve şimdi orada mısın? Adam'la ne oldu?"

Derek üzerinde sadece bir havluyla dışarı çıktı. Nemli, kaslı teni sergileniyor, gözlerinde sorularla üzerimde geziniyor.

"İyiym. Gel bakalım. Beş dakika sonra görüşürüz," diyorum ve o cevap vermeden telefonu kapatıyorum.

"Kim?" Derek soruyor.

"Alannah. Çıldırarak üzere. Benimle konuşmaya ihtiyacı var. Eve geldi ve Adam ona gittiğimi söyledi, bu yüzden sinir krizi geçiriyor. Ben gidip -"

"Bir kahve alacağım, sonra da üzerime bir şeyler giyeceğim." Derek kahve makinesine doğru ilerler.

"Beni duydun mu? Buraya geliyor."

"Mesaj at ve ona ana girişten çatı katı 3'ün zilini çalmasını, sonra da bizim kapıya gelmesini söyle. Onu içeri alabilirsin. Uygulamayı telefonuna yükleyeceğim. Al. Ona mesaj atıp bunu açıklayacağım."

Telefonum için elini uzattı. "Ben bunu yaparken bize kahve yapmak ister misin?" Ben bir şey yapmayınca telefonumu elimden alıyor.

Telefonumu alıp odadan çıkarken boş boş bakıyorum. Bir elinde kendi telefonu, diğesinde benimkiyle geri dönüyor ve kanepeye oturup telefonunu bırakıp benim telefonumda başka bir şey yapıyor.

"Lütfen. Bol krema ve üç şeker" diyor.

Birkaç saniye daha boş boş bakıyorum, sonra kendimi toparlayıp kahve makinesini çalıştırmak için mutfığa gidiyorum.

İki kahve yaptıktan sonra bana telefonumu uzatıyor ve alnımdan öpüyor. "Teşekkürler." Daha kremalı kahveyi aldı.

Telefonum garip bir zil sesi çıkarıyor.

"İşte bu," diye uzanıp ekranıma dokunuyor Derek. "Açacağım ve kimin orada olduğunu göreceğiz. Orada cevap vermek ve dahili telefondan konuşmak için komutların yanı sıra içeri girebilmesi için kapıyı açma komutları da var." Açıklarken komutları işaret ediyor ve sonra birine dokunuyor.

"Alannah?" diye sesleniyor, yüzü ekranda belirdikten sonra.

"Bırak gireyim," diye agresif bir şekilde cevap veriyor.

Kavgaya hazırdır.

"Sol taraftaki diğer kapıya git. Açılacaktır. Çatı katı 3'e çık.

Eminim Chloe buradaki kapıyı açacak ve seni izleyecektir." "Tamam," diyor.

Kızgın görünüyor.

Bir komut veriyor ve uzaklaşıyor. Kahvesini yudumlarken koridorda rahatça yatak odasına doğru ilerlerken ağzım açık kalıyor.

Ebeveyn odasının eşiğinden geçerken, boştaki eliyle havluyu çıkarıyor. Arkamı dönüyorum ve bana bıraktığı bulanık hissi kafamdan atmaya çalışıyorum.

Çok ihtiyacım olan kahveden bir yudum alıyorum ve kapıya doğru ilerleyip kilidini açmadan önce yerine koyuyorum. Tam zamanında çünkü Alannah elinde cep telefonu ile öfkeyle koridorda yürüyor.

Gözleri gözlerime çarpıyor ve sonra kollarını bana doluyor. "İyi misin?"

İçeri gelmesini işaret etmeden önce uzun bir süre onu sıkarken başımı sallıyorum.

"Benimle gel," diye tıslıyor.

Başımı sallıyorum ve içeri gelmesini işaret ediyorum.

"Nerede o?" diye soruyor etrafı incelerken.

Koridoru işaret ediyorum.

Sesleniyor, "Ben de tam kalkıyordum. Bir saniye içinde orada olurum.

Hepimize krep yapacağım. Aç mısın, Alannah?"

Alannah yüzünü bana dönüyor ve gözleri neredeyse şaşır. "Krep mi?" diye sorarken tüm yüz hatlarında bir endişe var.

İşaret parmağımı kaldırıyorum ve kulağımın etrafında hava daireleri çiziyorum.

Derek dışarı çıkıyor ve bunu görüyor. Küçük bir kahkaha atıyor.

Üzerinde ikinci kez giyilmiş soluk bir kot var. Beyaz bir elbise gömleğinin düğmelerini ilikliyor. Saçları hâlâ nemli, yalınayak ve birkaç gündür tıraş olmamış. Alannah'nın tüm bunları içine çektiğini biliyorum. Almaması zor.

"Hem bu kadar iyi görünüp hem de psikopat olmak suç olmalı, değil mi?" Alannah nefesinin altından söylüyor.

"Sana bir kahve yapayım," diye cevap veriyorum.

Çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Burada ne bekleyeceğimi bilmiyorum çünkü Derek'in ne yapacağı hiç belli olmuyor.

Alannah etrafına bakınıyor ve sonra konuşuyor. "Dinle dostum. İsteddiğini elde etmeye alışkın olduğunun farkındayım. Ve hepimiz Chloe Turner'ın mükemmel olduğunu biliyoruz, ama sırf şimdiye kadar tatlı davrandı diye-"

"Seni biraz zahmetten kurtarayım," diye araya giriyor Derek, avucunu kaldırarak. "Chloe için endişelenmene gerek yok. O iyi olacak. İyiden de öte. Bununla bizzat ilgileneceğim. Kabul ediyorum, istediğimi elde etmeye alışkırım. Çünkü peşinden giderim. Bir amaç ve niyetle. Onu istedim ve işte burada." Bana doğru eliyle işaret ediyor. "Ayrıca bilmeniz gereken şey, bu kızın hiçbir zaman daha güvende olmadığıdır. Asla hiçbir şey istemeyecek. O burada çünkü ben onu buraya getirmek için çalıştım ve ona zarar verecek hiçbir şey yapmayacağım. Aksine, dikkatim dağılmadan hedefim üzerinde çalışabildiğim için mutluyum. Onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapıyorum."

"Mutlu mu?" Alannah soruyor.

"Mutlu. Kişisel olarak. Profesyonel olarak. Fiziksel olarak."

Gözlerim en yakın arkadaşım ile Derek arasında gidip gelirken ayaklarım hâlâ olduğum yere yapışık, onun bu kesin açıklaması karşısında şok olmuş durumdayım. Alannah'nın bundan sonra ne yapacağını görmek için hazırlandım.

"Ailenizle ilgili söylentilerin yanı sıra bazı endişe verici gerçekler de duydum." Derek omuz silkiyor.

Alannah devam ediyor: "En önemlisi, Steele kardeşlere bulaşan birkaç kadının kaybolmuş olması," diyor.

"Bu doğru değil," diye düzeltiyor.

Çenem yere çarpmak üzere. Kayıp mı?

Derek başını sertçe sallıyor. "Kardeşlerimden birinin kız arkadaşı hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu. Ama bu bir iletişimsizlikti. O zamandan beri çözüldü. Şu anda iyi ve San Diego'da kendi hayatını yaşıyor. Ama sanırım Craig bu kısmı atladı?"

Alannah hem pişman hem de kızgın görünüyor. "Peki ya Thad'ın iki ölü karısı?"

Ne? Gözlerim irileşti.

"Kayıp değillerdi ve sonra öldükleri bildirildi. İkisinin de sonu zamansız oldu. Thad öldü. O sorunluydu. Artık bir sorun değil çünkü saçmalıkları sonunda onu yakaladı. Krep ister misiniz kızlar?"

Mutfak dolabını açıyor ve sarı bir kutu krep ve bisküvi karışımı ile bir sürahi akçaağaç şurubu çıkarıyor. Buzdolabını açıp pastırma, yumurta ve süt çıkardı. "Kahve ya da çay ister misin Alannah? Chloe hâlâ biraz halsiz görünüyor. Kahveni içtin mi bebeğim?"

Elimdeki dolu fincana bakıyorum ve sonra gözlerim bir karıştırma kabı indiren Derek'i izleyen Alannah'ya kayıyor. Mutfak musluğunu çeviriyor ve ellerini sabunluyor.

"Kahve, çay ya da krep istemiyorum dostum. Chloe'yle her ne yapıyorsan buna bir son vermeni istiyorum. Ona şantaj yaptın. Onu tehdit ettin."

"Evet, tehdit ettim. Onu istediğim yere getirmek için. Artık ona sahip olduğuma göre, istediğimi yapabilirim." Beklentiyle Alannah'ya bakıyor.

Cevap verebilmek için onun bariz soruyu sormasını bekliyor.

on

u. "Peki bu ne?" diye soruyor.

"Böylece ben de onun bütün soslu kumpiri olabilirim." Alannah kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

Derek devam ediyor. "Böylece kırk dört bin altmış olmaya devam edebilirim. seks becerileri skalasında on üzerinden dokuz."

Alannah savruldu. Kendini sabitlemek için tezgâha tutunur.

Derek'in işi bitmemişti. "Böylece o mülayim, bencil gazeteci yerine sahip olması gereken her şey olabilirim." Derek kahve makinesinin altına yeni bir fincan koyuyor, makineyi açıp kullanılmış kapsülü çıkarıyor ve sanki bir basket topuymuş gibi fırlatıyor. Mutfağın köşesindeki çöp kutusuna düşer. Makinenin altındaki çekmeceyi açıyor. "Zehrini seç," diyor ironik bir şekilde, bunu söylerken gülümsüyor, sonra krep karışımı kutusunun kenarına bakıyor, ardından yumurta kartonunu açıyor ve büyük karıştırma kabına bir yumurta kırıyor.

Alannah kendine bir kahvaltı karışımı kapsülü alıp bir fincan demliyor ve "Onu burada seninle kalmaya zorluyorsun" diyor.

"Mutlu olacak. Merak etme." Bir yumurta daha kırıyor.

Alannah ona şüpheli bir bakış atıyor.

"Bu arada," diyor Derek, Alannah'nın kahve yapmak için tezgâha koyduğu cep telefonunu kaldırarak, "Şunu kapatayım." Buraya telefonumla gelip konuşmayı kaydettiğim gün yaptığı şeyi yapıyor.

Alannah'nın sırtı dikleşiyor ve hemen tezgahın üzerindeki bıçak bloğundan bir kasap bıçağı çıkarıyor. Derek'e doğrulttu. "Ver şu lanet telefonumu bana."

Derek hiçbir tepki göstermeden işini bitiriyor, sonra telefonu bırakıp dolaba uzanıyor ve Pyrex cam bir ölçü kabı çıkarıyor.

Derek, Alannah elinde bir bıçakla karşımda durmuyormuş gibi davranarak, "Ben bunu yaparken sen de git içkilerini yudumla," diyor.

Alannah ona, "Onu eve götürmeyi tercih ederim," diyor. "Teklif ettiğin şeyi istemiyor ve sende bir sürü yanlış var."

"Chloe burada kalacak," diyor Derek sakince, sütü ölçerek. Kaseye döküyor ve krep karışımına uzanıyor. "Onunla aranızda hiçbir şey değişmek zorunda değil. Aslında bir şeyler değişecek. Onu ne kadar mutlu ettiğimi göreceksin. Seni kendinden geçirecek bir dönüşüm. Hızlı olmasını isterdim ama onu daha iyi tanıdıkça, teklif ettiğim her şeye layık olduğuna inanana kadar kaç katmandan geçmem gerektiğini görüyorum."

Alannah ve ben bakışlarımızı değiştirdik. Derek çekmecedan bir çırpma teli çıkardı ve hamuru karıştırmaya başladı.

"Ciddi misin?" Alannah ona soruyor.

Derek'in gözleri üzerimde geziniyor ve sıcaklıkla doluyor. "En sevdiğin insanlardan biri olacağım, Alannah. Garanti ediyorum. Çünkü en iyi arkadaşının hak ettiği şeye sahip olduğunu göreceksin. Sonunda. Onun mutlu olmasını sağlamak için elinden geleni yapacak bir adam."

"Senin gerçek olduğuna inanmamı mı bekliyorsun? Kafayı yiyip arkadaşına onarılamaz bir şekilde zarar verebilecek psikopat bir katil olmadığına?"

"Ben gerçeğim. Bıçağı indirmek ister misin? Eğer kız arkadaşım için olduğun kişi olmasaydın, şu anda bana doğrultulmuş bir bıçakla onunla benim aramda olduğun gerçeğinden çok da mutlu olmazdım." Krep hamurunu karıştırmaya devam ediyor. "Hadi. Oturun. Ben bunu hazırlarken kahvenin tadını çıkar."

Eğildi ve alt mutfak dolabından bir ızgara çıkardı.

Alannah bir süre bana baktıktan sonra bıçağı yerine koyuyor, telefonunu alıp cebine koyuyor ve kahve fincanını kapıp elimi tutarak beni kanepeye çekiyor. İkimiz de kahvelerimizi yere koyduk.

Derek etrafta dolanırken mutfakta bazı çınlamalar oluyor. Sonra spatulayla el kol hareketleri yaparak konuşmaya devam ediyor.

"Hallman'la aralarındaki durumdan hoşlanmıyordum, bu yüzden dün gece Hallman'la konuştuktan sonra onu aldım. Evlilik teklifini geri çekmeyi ve tüm sorumluluğu üstlenmeyi kabul etti. Bu iyi bir şey, çünkü tüm bunlar onun hatası."

Derek bir makasla pastırma paketini açıyor ve et parçalarını ayırarak ocaktaki tavaya atıyor.

"Onun suçu mu?" Alannah soruyor.

"Chloe için doğru olanı yapıyor olsaydı, o gece Downtown'da kulak misafiri olduğum o konuşmayı yapmazdınız. O konuşma içimde bir kibrit çaktı ve bu bir kez gerçekleştiğinde alevi söndürmeye sadece ben karar veririm. Başka kimse değil. Bu yüzden beni burada olanlardan vazgeçiremezsiniz, bilginiz olsun, çünkü onun davranışları nedeniyle, ayrılığın tüm sorumluluğunu üstlenirken onu görevlerinden almayı kendime görev edindim. Chloe, adam bacaklarını kullanamadığı için mutsuz ilişkisini bitiren bir kadın hakkında kötü düşünebilecek insanlar tarafından yargılanmak zorunda kalmayacak. Sanki bu, ona mobilyanın bir parçasıymış gibi davranmasına izin veriyormuş gibi." Gözlerini deviriyor.

Alannah devam etmeden önce bana garip bir bakış attı. "Ailen hakkında endişe verici şeyler duydum, ama senin hakkında da bazı söylentiler var. Senin daha iyi biri olacağını nereden bileyim? Birdenbire kendini kaybedip Chloe'ye zarar vermeyeceğini nereden bileceğiz? Şu ana kadar söylediklerine bakılırsa oldukça çarpık bir görüşün var. Ve insanların sana haksızlık ettiğini düşündüğünde oldukça aşırı tepkiler verdiğini duydum."

"Benim kadınları incitmek gibi bir geçmişim olduğunu duydun mu?" diye soruyor. "Hayır," diye yanıtlıyor Alannah.

"Yani söylentilerin kararlarını gölgelemesine izin mi veriyorsun?"

"Beni en çok endişelendiren şey davranışlarınız. Ama Chloe'yle tanıştığın gece kovduğün barmeni de tanıyorum. Sadece tutuklanmakla kalmamış, kefaletle serbest kaldığında iki adam tarafından üzerine atlanmış ve fena halde dövülmüş. Çok kötü. Sonra o hastanedeyken dairesinde yangın çıktı, sadece eşyaları ve değerli bir kart koleksiyonu kül oldu."

"Bunların benimle bir ilgisi olduğunu size düşündüren nedir? Onu tutuklatmak dışında. Bu işti. Eğer bir şey yapmazsam

hırsızlık örneği, hedef olacağım. Bir hırsız kovduğum için mi ona zarar vereceğimi düşünüyorsunuz?"

"Kart koleksiyonu yatağının altındaki kilitli yanmaz bir kutuda tutuluyor. Gizemli bir şekilde yatağın üzerinde açık bırakılmış. Avukatı da hiçbir açıklama yapmadan onu terk etti."

"Sadece işvereninden değil, müşterilerden de çalan bir barmeni neden umursuyorsun? Sen ve iş arkadaşların gibi müşterilerin zor kazandıkları paralarını ya para üstüyle oynayarak ya da insanlardan en kaliteli içkiyi alıp başka bir şey servis ederek çalmak mı? İçkileri sulandırarak."

"Tamam, Alex bir yana, Chloe hakkında konuşalım. Seninle ilişki yaşaması için ona şantaj yaptın. Onu takip ettin, özel hayatına sızdın. Onu tehdit ettin. Yaptıklarının hepsini bilmiyorum bile çünkü bu konuda susuyor."

"Onu kazanmak için yapmam gerekeni yaptım, böylece ona hak ettiği mutluluğu verebilirim. Pazartesi günü onunla evleneceğim, yüzüğümü parmağına takacağım ve tüm hayallerini gerçekleştireceğim."

Kıpırdamadan oturuyorum, elimde kahvem, bu ikisini izliyorum. Bir yudum alıyorum.

"Onunla Pazartesi günü mü evleneceksin?"

"Doğru. Başta onun dünyasını sarsmak ve koridor kartını benim için kullanmasını sağlamaktan başka ne istediğimden emin değildim. Ama öğrendikçe, gördükçe ve kesinlikle onunla daha fazla zaman geçirdikçe, hepsini istediğimi biliyorum."

"Seninle evlenmek istemiyor. Ona şantaj yapıyordun. Onu takip ediyorsun. Özeline sızıyorsun."

"Bunu atlatacaktır." Omuz silkiyor, pastırma dilimlerini çeviriyor.

"Peki ona olan tutkun bittiğinde? O mutlu mesut ve delicesine aşıkken ve sen bunu aşmışken, o zaman ne olacak?"

"Birkaç gün öncesine kadar dostça ayrılacağımızı söyledim. Ama şimdi? Şimdi ona o beyaz elbiseyi giydirmeyi ve soyadımı vermeyi planladığıma göre? Sanırım bu, onunla işimi bitirmek gibi bir niyetim olmadığını açıkça ortaya koyuyor. Onu mutlu etmek ve hayatındaki tüm kötülükleri düzeltmek isterken, bunu yapmanın onun için ne anlama geldiğini bildiğimden kesinlikle emin olmasaydım, onu benimle evlendirmeye kalkmazdım."

"Peki neymiş o?"

"Sonsuza kadar. Gelinliği onun için sadece bir kez giymek. O yeminleri söylemek ve her kelimesini benim için anlamlandırmak. İyi ya da kötü, umarım

İkimiz de, ama kesinlikle ben daha *iyisini* yapmak için çok çalışıyorum. Hallman için o elbiseyi giyseydi, belki de işler boka sardıktan sonra evliliğe tövbe ederdi. Ama kabul edelim, uzun zamandır bok gibiydi. Tekerlekli sandalyede olduğundan daha uzun süredir, özellikle de yatak odasında."

Cızırtı daha da yükseliyor. O ocakta çalışırken pastırma kokuları havayı dolduruyor. Bana bakıyor.

Parmağımı tekrar kulağımın etrafında döndürüyorum.

Bana onaylayan bir bakış atmak yerine yüzünde tuhaf bir ifade var.

Spatulayı bana doğrultuyor ve çıtlıyor. "Hiç hoş değil, Chloe. Kendine bir şaplak hak etmek istiyorsan, böyle devam et." Kaşlarını oynatarak ne demek istediğini belli ediyor ve Alannah'nın etkilenmiş gibi kendi boğazını tutuşunu izliyorum.

"Ne diyordun?" Derek soruyor.

"Ha? Oh. Yani, senin hakkında pek bir şey bilinmiyor," diye devam ediyor Alannah. "Ama bazı endişe verici söylentiler var." Kahvesinden dokunaklı bir yudum alıyor.

"Eminim vardır. Paylaşmaktan çekinmeyin."

"Çok kindar olduğunuz. Şiddete başvurabiliyormuşsunuz. Ailenin çoğu senden korkuyor."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece pastırma üzerinde çalışmaya devam ediyor.

"Ona takıntılı hale gelmenin ve kısa sürede hayatını alt üst etmenin ne kadar endişe verici olduğunu görmüyor musun?"

"Bazen bir şeyleri düzeltebilmek için onları parçalara ayırmak gerekir," diyor karanlık bir sesle.

Kadının gözleri daha da endişeyle doluyor. "Peki ya kendini düzeltmek?"

"Ben olduğum kişiden oldukça memnunum." Omuz silkiyor. "Kinci olduğumu duyduğunu söylediğinde, bu misilleme yaptığımı göstermez mi? Biri ona haksızlık ettiğinde misilleme yapmak gerekmez mi?"

"Bir kadının kiminle evlenmek istediğine karar vermesi gerekmez mi?" Alannah karşı çıkıyor.

"Ve Chloe'yi engelleyen tek şey Hallman. Eğer o bir faktör olmasaydı, benimle bir ilişkiyi keşfetmek için her şeyi yapardı. Aramızdaki kimya alışılmışın dışında ve o da bunu biliyor. Değil mi bebeğim?"

Cevap vermedim.

Alannah devam ediyor. "Yine de bazı rahatsız edici işaretler sergiliyorsun. Dengeli hissediyor musun? Kullandığın bir ilaç var mıydı?"

Durdun mu? Bir terapistle gidiyor musun, Derek?"

"Terapiyle aram pek iyi değildir," diye yanıtlıyor Derek. "O yollardan geçtim. İlgilenmiyorum. İlgilendiğim şey Chloe. Bir öneride bulunabilir miyim?"

Alannah çenesini yukarı kaldırıyor.

"İzle ve ne olacağını gör." Omuz silkiyor. "Önemsediğine sevindim. Chloe'nin sana sahip olmasına sevindim. Hâlâ da öyle ve ben bunu bozmak istemiyorum. O yüzden izle ve işlerin nasıl değiştiğini gör. Onu kazanmam biraz zaman alabilir ama bunun için çaba harcamaya hazırım. Desteğinizi gösterin. Pazartesi günü tanık olarak ayağa kalkın. Eminim o tecrübesiz patatesle evleneceği zaman onun baş nedimesi olmayı planlamışsındır, değil mi?"

Alannah bir an için irkilmiş görünüyor ve Derek'in Adam'ı kendi uydurduğu isimle çağırmasına gülmekle savaşıyor gibi görünüyor.

Derek yine omuz silkiyor. "Biraz zaman ver. Bakalım ne olacak." "Bunların hepsi Chloe'nin seçimi olmalı," diye yaygara koparıyor Alannah.

"Chloe her zaman kendisi için iyi olanı yapmaz. Herkes için iyi olanı yapmak gibi bir geçmişi var. Onu uzun zamandır tanıyorsun. Yanılıyor muyum?"

Alannah kabul ediyormuş gibi başını eğiyor. Bu benim sırtımı dikleştiriyor.

"Benim devreye girmeme ihtiyacı vardı," diye devam ediyor Derek, sonra tavaya tereyağı sürüp üzerine porsiyon pankek hamuru dökmeye başlıyor.

Alannah bana bakıyor, kahve fincanını masaya koyuyor ve elimi tutuyor. "Hiçbir şey söylemedin. Konuş benimle. İyi misin?" Gözlerimin içine bakıyor.

"Hayır," diyorum basitçe.

"Seni nasıl incitti?" Cevap vermekten korktuğumu düşünüyormuş gibi bana bakıyor. "Korkmana gerek yok. Jeffy'ye geleceğimi söyledim. Yakında benden haber alamazsa endişelenmeye başlayacaktır."

"Onu kontrol et," diye sesleniyor Derek. "Burada her şeyin yolunda olduğunu söyle."

"Chloe? Neredeyse hiçbir şey söylemedin. Konuşmaktan korkuyor musun?" Alannah Derek'i görmezden gelerek soruyor.

Boğazımı temizliyorum. "Şu anda sersemlemiş durumdayım. En çok da dün gece Adam'la yaşadığımız olaylardan dolayı incindim. Ayrıntılara girmek istemiyorum çünkü bu beni kusturabilir. Derek'in bir milyon doları da içeren cömert tekliflerini kabul etmesinin onun için ne kadar kolay olduğunu sindirmek kolay değil diyelim.

Bir sürü kariyer fırsatı, tıbbi yardım ve benzeri şeylerle birlikte evlilik yıldönümümüzün birinci yılını kutluyoruz."

Derek spatulayı sallıyor. "Ben de bunu söylüyorum."

Alannah şokla sarsılıyor.

Devam ediyorum, "Çok kararlı bir psikopatla karşı karşıya olduğunu biliyordun, özellikle de gecenin nasıl başladığını görünce. Biz-"

"Şimdi, şimdi, Chloe," diyor Derek. "Bazı şeyler kişiseldir."

"Onu tehdit mi ediyorsun? Çünkü bu beni endişelendiriyor. Bırak benimle konuşsun," diyor Alannah.

"Seninle konuşmakta özgür," diye karşılık veriyor Derek. "Bu yüzden buradasın. Eğer kimseyle konuşmasını istemeseydim onu çoktan ülke dışına çıkarır, çok özel bir yere götürürdüm. Ama buraya onun hayatını parçalamaya gelmedim. Daha iyi hale getirmek için buradayım. Ama ikimizin arasında kalması gereken bazı hassas konular var. Ve Hallman'la."

"Dramatikti. Derek'in dramatik bir yeteneği var gibi görünüyor," diye mırıldanıyorum.

Abartılı bir selam veriyor, elini yuvarlıyor, sonra dönüp milyonlarca kez yapmış gibi krepleri teker teker çeviriyor.

Biri kapıyı çalıyor ve üçümüz de o tarafa bakıyoruz.

Derek kapıya gidiyor ve sadece birkaç santim açıyor. "Şimdi olmaz Grace," diyor öfkeyle.

Alannah bana bakıyor. "Kim var orada?" diye sesleniyor tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş gibi.

"Kız kardeşi," diye sesleniyor bir kadın sesi. "Yeni kız arkadaşıyla doğru düzgün tanışmak istiyorum."

Sarışın, Derek'in kolunun altından yanlamasına sıyrılıp daireye giriyor, ikimizi görünce şaşırmış görünüyor ve sanırım endişeyle bana bakıyor. Derek kapıyı kapatıyor ve yemekle ilgilenmek için mutfığa koşmadan önce beni gözden geçiriyor gibi görünüyor.

Grace Steele'in gözleri ben ve Alannah arasında gidip geliyor. Çarpıcı gri gözleri olan, siyah kalem pantolon ve beyaz üzerine siyah ince çizgili bir bluz giymiş, muhteşem kıvrıkcık saçlı bir sarışın. Şirin, küçük kırmızı ayakkabılar. Yüzü tamamen makyajlı. Zevkli, pahalı mücevherler.

Alannah iş takımlarından birini giymiş. Buraya gelip meseleleri kendi eline almak ve hakemlik yaptığı bir arabuluculukta olduğu gibi çözüme kavuşturmak için giyinmiş.

Burada pembe bornozum, büyük boy tişörtüm ve şortumla oturuyorum, yalınayak ve yatak başındayım. Şüphesiz ki yüzüm hala tüm o

Dün gece ağlıyordu.

"Ben Alannah. Chloe'nin en iyi arkadaşı," diye selamlıyor Alannah.

"Ben Grace. Derek'in en küçük kardeşi." Elini uzatıyor ve Alannah ayağa kalkıp elini tutuyor.

Sonra Grace benim elime uzanıyor. Ben de ayağa kalktım.

"Tanıştığımıza sevindim Chloe. Buradan başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyorsun," diyor Grace çok dikkatli bir şekilde.

"Çünkü burada olmak istemiyorum." Cevap veriyorum.

Derek'e bakıyorum, bizi izliyor ama bu küçük alışverişle ilgili hiçbir şey yapmıyor. Bana uyarı bakışları atmıyor. Gülümsemiyor ama kızgın da görünmüyor. Krepleri bir tabağa taşıyor.

"Neden olmasın?" Grace bana soruyor.

"Hayatını raydan çıkardım ve onu burada olmaya zorladım," diye cevaplıyor Derek. Şimdi de pastırmayı tavadan kağıt havluyula kaplı bir tabağa taşıyor.

"Neden?" Grace ona soruyor.

"Çünkü onu istiyorum," diyor basitçe, sonra yeniden yağlamadan önce kağıt havluyu ızgaranın üzerinde gezdiriyor.

Grace'in gözleri endişeyle bana dönüyor ve "Kahvaltı için bir tane daha yeter mi Derek?" diye soruyor.

Derek içinden bir şeyler mırıldanıyor, sonra da "Masayı hazırla" diye talimat veriyor.

"Küçük bir kızken üzgün olduğumda bana hep krep yapardı. Şu anda sana yaptığı için biraz kıskandım. Benden başka hiç kimseye krep yaptın mı, Derek?"

"Hayır," diye cevaplıyor Derek. "Seni hep neşelendirirlerdi, ben de aynısını Chloe için yapacaklarını umuyordum."

"Bu durumda, sanırım umurumda değil. Ama neden neşelenmeye ihtiyacı var ki?" Ellerini beline koydu. "Sen ne yaptın?"

"Hayatını altüst ettim. Benim yanıma taşınmasını sağladım. Pazartesi günü benimle evlenmesini sağlayacağım."

Grace mutfak dolabından tabakları indirirken Alannah ve ben bu alışverişini hayranlıkla izliyoruz.

"Neden ona normal yollardan kur yapmıyorsun?"

"Normal yollardan bir şey yapıyor muyum?" diye karşılık veriyor. Kadın homurdanıyor. "Haklısın. Bana bir resim çiz, Derek."

"Nişanlıydı. Adam onu hak etmiyordu. Söylediği şeyler dikkatimi çekti. İçimde bir kibrit çaktı. Müdahale ettim."

"Peki adam şimdi nerede?" diye soruyor, dört tabağı yemek masasına koyarken bir an gözlerini bizden ayırmıyor.

"Evinde, önüne koyduğum tüm fırsatları sayıyor. Onu ben terk etmedim Grace. Sadece artık Chloe'yle nişanlı değil."

"İnsanları öldürmek gibi bir alışkanlığın mı var?" Alannah telaşla seslenir.

Derek, "Yanıtını istemediğin soruları sorma," diye öğüt veriyor, Deadpan.

Grace kıs kıs güler. "Şaka yapıyor. Sen ona bakma. Onun yaptığını ima etmiyordum, belki de ona komplo kurup hapishaneye göndermiştir diye düşünmüştüm. Cinayet gibi kanlı bir şey değil. Derek çok daha yaratıcıdır. Çoğu zaman."

"Çoğu zaman," diye papağan gibi tekrarlıyor Derek ve ağzına bir parça pastırma atıp havaya doğrultuyor ve hayali bir silahın tetiğini çekiyor.

Alannah ve ben gözlerimizi devirerek birbirimize bakıyoruz, sonra ikimiz de aynı anda kahvelerimizi yudumluyoruz.

"Chloe ona ne olacağını önemsiyor, bu yüzden işleri onun için daha... lezzetli olacak şekilde yaptım."

Grace bir çekmeceyi açarak çatal bıçak takımını çıkardı ve sonra bir yığın bez peçete almak için başka bir çekmeceye uzandı. "Hm. Mantıklı. Oh! Mutfağında taze çikolatalı kruvasan ve meyve var. Gidip onları getireyim." Çatal bıçak takımını ve peçeteleri adaya bırakır ve aceleyle dışarı çıkar.

Alannah'ya, "Gidip üzerime bir şeyler giyeceğim," diye mırıldanıyorum.

"Ben masayı hazırlamayı bitiririm," diye teklif ediyor Alannah, tüm bu olanlardan büyülenmiş gibi görünüyor.

"Jeff'e mesaj mı gönderdin?" Derek ona soruyor.

"Masayı bitirdikten hemen sonra bunu yapacağım," diyor ve peçeteleri ayırıp her tabağın yanına koyuyor.

Tüm bu alışverişin ne kadar tuhaf olduğuna dair kafamı sallayarak giyinmeye gidiyorum.

Giyindikten sonra, yüzümü yıkamadan ve Derek'in bana aldığı terlikleri giymeden önce hızlıca saçlarımı fırçalıyorum. Ev ceketini kapının arkasına, onun lacivert ev ceketinin yanına asıyorum.

Şaşkınlık ve hissizlik karışımı bir duygudayım. Ve aynı zamanda Grace Steele'i merak ediyorum.

Hepsi masaya oturdu. Derek solundaki boş sandalyeye vuruyor. Benim için üç mükemmel görünümlü krep ve üç dilim pastırma ile bir tabak hazırladı.

"Sana bir kahve daha yaptım," diyor ve şakağıma bir öpücük bırakıyor. Otur.

Alannah karşımda, gözleri üzerimde. Grace, Derek'in karşısında, gözleri onun üzerinde. Altı adet çikolata soslu kruvasan ve bir kase meyve salatasından oluşan bir tabak masanın ortasında duruyor.

"Demek kardeşim seni istiyordu ve seni avucunun içine almanın bir yolunu buldu," diye soruyor Grace, kreplerinin üzerine bıçakla tereyağı sürerken.

"Temel olarak," diye cevap veriyorum ve Alannah'nın masanın ortasındaki tabaktan çikolatalı kruvasana uzanışını izliyorum.

"Ve senin başının üzerinde bir şeyler tutuyor muydu?" diye soruyor.

"Öyleydi," diye kabul ediyorum. Derek tabağıma bir kruvasan koyuyor. "Şimdi... şimdi yeni bir tehdit mi var yoksa şimdiye kadar bana gösterdiği her şeye dayanarak itaat etmemi mi bekliyor emin değilim."

Alannah'nın gözleri ben ve Derek arasında gidip geliyor. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyor.

"Artık nişanlısı için endişelenmiyorsun, değil mi?" Grace soruyor. "Yani, aşk bir gecede yok olup gitmiyor sanırım."

"Nişanlımla pek mutlu değilim ama..."

"Eski nişanlım," diye düzeltiyor Derek, şurup sürahisini tabağımın önüne koyarken.

Gözlerim Derek'in yüzünde, "Ama Derek'in işbirliği yapmamı sağlamak için bundan sonra başıma ne getireceğini bilmiyorum," diye bitiriyorum.

Kreplerinden biraz alıp ağzına bir ısırık atıyor.

"Onun başının üzerinde ne tutacaksın, Derek?" Grace kreplerini keserken kayıtsızca soruyor.

Derek yavaşça çiğnemeyi bitiriyor, düşünceli görünüyor. Çiğnemeye devam ediyor, yutkunuyor ve peçeteyle ağzını siliyor. "Bu Chloe ve benim aramda kalacak."

"Tehdit ve rüşvete dayalı gerçek bir ilişki kurabileceğine gerçekten inanıyor musun?" Grace sorar.

"Bilmiyorum Grace. Daha önce hiç ilişkim olmadı. Biraz yemek ye, Chloe. Yoksa seni kendim beslerim." Göz kırıyor ve bana gülümsüyor.

Meydan okurcasına kollarımı kavuşturup sandalyemde arkama yaslanıyorum. Derek bana dehşet dolu bir bakış attı.

"Vay be. Yine gülümsüyor," diyor Grace. "Kardeşim hiç gülümsemez. Yani... asla."

Oda uzun bir süre sessiz kaldı. Derek pastırmasından bir ısırık alırken beni izliyor.

Kruvasandan bir parça koparıp ağzıma atıyorum.

Alannah da kreplerinden bir ısırık alıyor. "Mm. Güzel."

"Krepten anlıyor." Grace öyle diyor. "Bu şurup Vermont'taki aile yerimizden." Şurubu işaret ediyor ve etikette *gümüş ve siyah bir kalp logosuyla Steele Family Reserve* yazdığını fark ediyorum. "Kardeşlerimiz Jonah ve Asher her yıl şeker akçaağaçlarını toplar. Her yıl yaklaşık yirmi ya da otuz galon şurup elde ediyoruz. Her aile üyesi bir tane alıyor ve sonra Noel kartlarımızla birlikte yakın aile ve arkadaşlarımıza küçük şişeler gönderiyoruz. Orayı çok seveceksin Chloe. Yakında bir hafta sonu yapmalıyız."

"Ugh," diye inledim ve masadan uzaklaştım. "Bu kahvaltı olayını yapmayacağım. Ailenle Vermont'taki evlerinde takılmayacağım Grace. Evlenmeyeceğim -" Derek'i gösteriyorum, "Pazartesi günü ya da hiçbir zaman." Ellerimi kaldırıp geri çekiliyorum. "Bu konuşmayı yapmayacağım. Eşyalarımı alıp Alannah'la birlikte gidiyorum. Bu iş bitti. Yeterince uzun sürdü." Hışımınla yatak odasına girip çantamı aldım ve çünkü kıyafetlerimi ve pijamalarımı içine tıktırmaya başladım. Bu bornozu istiyorum. Bu hayatımda giydiğim en iyi bornoz, pelüş bir hayvan gibi hissettiriyor ve bunu hak ettiğimi düşünüyorum, bu yüzden onu içine tıktırıyorum.

Harika. Şimdi fermuarı kapatamıyorum.

"Chloe."

Omzumun üzerinden bakıyorum. Derek kapıya doğru eğiliyor.

"Bu kadar yeter," diye çıkışıyorum, elimle işaret ederek. "Şimdi ne yapacaksın? Ailemi tehdit mi edeceksin? Alannah'yı mı? Ben eve gidiyorum. Tüm bu saçmalıklardan sonra, seninle evlenmektense Adam'la evlenmeyi ve yalanlarla dolu cinsiyetsiz bir hayat yaşamayı tercih ederim."

İçeri girdi ve beni duvara yasladı. Yüzü benimkinden bir santim uzakta.

Sarsıldım, paniğe kapıldım ama kendimi tuttum ve meydan okurcasına onun buz gibi gözlerine baktım.

Eli kalkıyor ve boğazımı sıkıyor. Ama sıkı değil. Avucuna karşı yutkunuyorum.

"Onunla evlenmeyeceksin."

"Peki bu konuda ne yapabilirsin?" Tersliyorum.

Derek diliyle dudaklarını ıslatıyor, sonra da "Onunla evlenmeye kalkarsan kiliseyi yakarım" diyor.

"Beni ve sevdiğim herkesi öldürecek misin?" Vücudum tamamen kaskatı kesilmiş halde soruyorum. "Hayır," diye fısıldıyor, başparmağıyla boğazımı okşuyor. "Seni çekeceğim"

Sonra da güvenli bir mesafeden alevler içinde kalışını izleyeceksin. Ne pahasına olursa olsun seni koruyacağım, Chloe. Sadece seni."

"Sen delisin," diyorum.

"Senin için çıldırıyorum," diyor bana, beni ilk kez talihsiz bir av gibi yakaladığında kullandığı o göz kamaştırıcı gülümsemeyi kullanarak.

"Geri çekil."

"Gel de kahvaltını bitir. Onlar gittikten sonra konuşuruz."

"Hayır." Bileğini kavradım ve elini fırlattım. Elini bıraktı ama geri çekilmedi. "Vermont'tan gelen şurutpan ve senin akıl hastalığından gayet normalmiş gibi bahsederken en iyi arkadaşım ve kız kardeşinle bir masada oturmayacağım. Biraz yardım al, Derek. Ben gidiyorum. Beni takip etmeyi bırak. Beni takip etmeyi bırak. Gidiyorum ve beni rahat bırakmanı istiyorum yoksa umurumda değil... Polisi ararım. Basına gideceğim. Ne yapmam gerekiyorsa yaparım -"

Beni yakaladı ve öpmeye başladı.

"Dur!" Beni duvara doğru bastırıırken karşı koyuyorum.

"Şu anda seni bir dakika önce istediğimden daha çok istiyorum. Omurga mı? Sarhoş edici." Burnunu yüzümün yan tarafında gezdiriyor. Vücudu benimkine bastırıyor. "Gel benimle ye, sonra onlar gidince buraya döneriz ve belki seni yerim. Bu kadar kötü, kötü bir kız olduğun, böyle korkunç şeyler söylediğin için seni cezalandırdıktan sonra."

Ağzımı bırakıyor ve boğazımı biraz kabaca ısıyor, sonra bir eli göğüslerimi okşarken boğazıma bir öpücük konduruyor.

Şok olmuş bir şekilde sallanıyorum. Karnımdaki sıcaklık iyice arttı ve itiraf etmekten utanıyorum ama iç çamaşırlarım sıırıslıslam oldu.

"Acele edelim ve bitirelim, böylece onları dışarı atabilir ve bu amcığa şaplak atabilirim," diyor boğazıma karşı, "Belki seni bağlar ve dilime boşalmana izin vermeden önce parmaklarımla, avuçlarımla ve ağzımla birkaç saat boyunca seni kenara çekerim." Ağzıma bir öpücük konduruyor ve sonra geri çekilerek beni sallanmaya bırakıyor.

"Şu anda ne kadar ıslaksın, merak ediyorum?" Göz kırptıyor ve yavaşça geri çekiliyor.

Piç kurusu.

"Gel yemek ye. Hava soğuyor. Alannah'ı benimle dışarıda bırakmak istemezsin herhalde."

Bana dolu bir bakış attı. Tehdit dolu. Beni terk etti.

Beni sersemletti.

Lanet olası piç.

Ne yapacağını bilmeden, silahlı adamı, geçen gece yüzüne tokat attığımda gözlerindeki soğuk bakışı hatırlayarak, Alannah'nın kaderini şansa bırakmak istemediğime karar verdim. Tereddütle dışarı çıktım.

Derek bir fincan kahve daha hazırlarken Alannah ve Grace'i başlarını birleştirmiş, gözlerini bana dikmiş halde buluyorum.

İki kadın da bana endişeyle bakıyor.

"Kaba davrandıysam özür dilerim Grace. Kardeşin sağ olsun, ben... biraz... paramparça oldum."

Boşalttığım sandalyeye vurdu. "Otursana. Sana Derek hakkında bilgi vereyim." "Bu ilginç olacak," diyor Derek masaya yeniden katılarak.

Oturuyorum ve Alannah elimi tutup sıkıyor. Ama yüzünde tuhaf bir ifade var.

Grace konuşmaya başlamadan önce bunu çözmeye çalışacak zamanım yok.

"Derek çocukken kaçırıldı. Fidyeye için tutuldu. Gazetelerden saklandı ve ikiniz de bu gerçeği kendinize saklamalısınız. Ciddi sonuçlar doğurma tehdidi altında."

"Grace," diye uyarıyor Derek, ona buz gibi bir bakış atarak.

Grace bunu duymazdan gelir ve devam eder. "Bu onun için çok travmatik bir olaydı. Muhtemelen bu yüzden bazı senaryolarda aşırı tepkiler veriyor. Çoğu insan onu nasıl karşılayacağını bilmiyor. Bu olay olduğunda ben çok küçüktüm, o yüzden pek bir şey hatırlamıyorum ama size şunu söyleyebilirim ki daha önce onun bir kadına aşık olduğunu hiç görmemiştim. Aynı kızla birden fazla birlikte olduğunu hiç görmedim. Çoğu ilk randevuyu geçemez. Kesinlikle hiç kimseyi yanına taşımadı."

"Kaç yaşındasın sen?" Alannah Derek'e soruyor.

Grace onun yerine, "Neredeyse otuz dört," diye yanıtlıyor.

"Ne zaman kaçırıldı?" Alannah şimdi Grace'e bakarak soruyor.

"On bir yaşındaydı. Hayatının büyük bölümünde bağımlı bir kişiliği vardı. Yeni bir şey keşfedip ona bağlandığında tepkileri aşırı olabiliyor. Neye odaklanırsa onda mükemmelleşmek için çalışır. Tehlikede olduğunu sanmıyorum, Chloe. Aslında, bu duyduğum en iyi haber.

bir süredir. Belki de Derek'le ilgili en iyi haber. Onunla ilgilenmiyor musun? Yani, o çekici, zengin. Çekici biri. Değil mi?"

"O benimle ilgileniyor," diyor Derek cesurca.

Gözlerimi deviriyorum.

"Kafasına koyduğu şeylerden vazgeçirebileceğin biri değil. Ama bu güvenliğin için korkman gerektiği anlamına gelmiyor. Bence belki de olaylara yaklaşım tarzı nedeniyle ona adil bir şans vermiyorsunuz. Yaklaşımı muhtemelen alışılmışın dışındaydı ama..."

Alay ediyorum.

Daha yüksek sesle ve yüzünde daha da kararlı bir ifadeyle konuşmaya devam ediyor: "Ama sana söylüyorum, onun güldüğünü görmüyorum. Güldüğünü de görmedim. Ve seninleyken ikisini de yaptığını gördüm. Bu beni umutlandıran bir şey. Belki senin yardımınla onun için işler tersine dönebilir."

"Bir proje aramıyorum," diyorum ona. "Onun bir terapisteye ihtiyacı var." O da mı hayal görüyor?

Derek'in ifadesi kararıyor ama bakışlarını başka yöne çevirip çenesini esnetiyor.

Hepimiz bir dakikalığına onu izliyoruz.

"Derek kaçırıldı-" Grace nazikçe konuşmaya başlar ama Derek onun sözünü keser, bakışları uyarı anlamına gelen bir bakışla ona doğru kayar.

"Grace ailenin kontrol manyağıdır. Yedimizin en küçüğü ve herkese annelik yapmaya çalışıyor." Derek'in gözleri bana kayıyor ve ifadesi hafifliyor. "Muhtemelen sen işte olursan benim için daha az endişeleneceğini düşünüyor. Biraz daha yemek ye, Chloe, lütfen."

Onu duymazdan geliyorum, onun yerine biraz daha konuşan Grace'e dikkatimi veriyorum. "Bu doğru. Bizimki gibi büyük bir ailede işler genellikle inişli çıkışlı olur. Ben işleri seviyorum pürüzsüz. Ben ütücüyüm."

Omuz silkiyor ve kruvasanından bir parça koparıp ağzına atıyor.

Çok güzel bir kadın. Çok derli toplu. Benden biraz daha genç sanırım. Şimdi merak ediyorum, acaba o da onun kadar kaçık mı? Sanki Alannah ile birlikte bizim için arabuluculuk yapıyor ve eminim o da her zamanki arabuluculuk sürecinin bir parçası olarak iyi davranıyor ve gerçekleri ortaya çıkarıyor.

Alannah tabağına meyve salatası koyarken, "Onunla tipik bir mesafeden çıkmayı düşünmeli ve sonra oradan devam etmelisin," diyor.

Bana gülümsüyor. Bu öneri hakkında ne düşündüğümü ona göstermek için dramatik bir şekilde irkiliyorum.

"Böyle bir şey olmayacak," diye reddediyor.

"Şunu söylemeliyim ki," diyor Alannah, "bu durumu çok yakından takip edeceğim." Çatalını Derek'e doğru tutuyor ve devam ediyor. "En iyi arkadaşım umurumda ve hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Şantaj, sağlıklı bir ilişki geliştirmek için pek de iyi bir yol gibi görünmüyor." Bana bakmak için döndü. "Chloe? Burada ne yapmamı istiyorsun? Polisi mi arayayım? Belki Derek seni biraz yalnız bırakırsa, bunu yapmak zorunda kalmayız."

"Pazartesi günü saat kaçta Belediye Binası'nda buluşacağımızı sana bildiririm," diye cevap veriyor Derek. "Hallman'la aramızdaki toz duman yatışana kadar evliliği gizli tutacağız. Sonra da birkaç ay içinde bir düğün yaparız. Herkesin orada olması için uçakla geleceğim ve sanki ilk kez olacakmış gibi tekrar yapacağız."

"Neden bekleyip Chloe'nin kabul edip etmeyeceğini görmüyorsun?"

Pazarlık yapmaya, beni buradan sağ salım çıkaracak şekilde onu ikna etmeye çalışıyor.

"Ona normal yoldan kur yap," diye araya giriyor Grace.

"Kesinlikle," diyor Alannah. "Onu eve götüreceğim ve bu işi ağırdan alabiliriz."

Derek başını sallar. "Ben kendi bildiğim gibi yaparım."

Grace Alannah'ya, sanki beni burada bıraktığı için kendini daha iyi hissedecekmiş gibi, "Ben hemen yan taraftayım," diyor.

Alannah her konuda ne durumda olduğumu görmek için bana bakıyor.

Onu Alannah'yla yalnız bırakmak istemediğime dair söyledikleri, bunu onunla birlikte yapmaktan başka seçeneğim olmadığı ya da hayatımın geri kalanını ateşe verebileceği anlamına geliyor. Alannah'ı incitmek mi?

Alannah'nın da Derek'in yordakçısı tarafından silah zoruyla tutulduğumuzdan haberi yok. Burada oturmuş, psikopatla tam bir anlayış çerçevesi olmadan anlaşmaya çalışıyor.

"Bak ne diyeceğim," diyor Derek, ağzını peçeteyle silip tabağına bırakarak. "Chloe, sen normal temasa geçme konusunda rahat olana kadar günde iki kez seni kontrol edecek. Bu şekilde güvende olduğunu bileceksin. Pazartesi günü evlilik için sana yer ve zaman göndereceğim."

Grace, "Bence bu konudaki tutumunu yeniden gözden geçirmelisin, Derek," diye önerdi, "Chloe'ye zaman ayır. Daha iyi olabilir."

"Hayır," diye reddetti Derek. "Gelecek hafta sonu büyük yıldönümü partimiz var ve sonraki hafta sonu hepimiz Vermont'taki yere gidebiliriz. Hoş geldin Alannah."

"*Kesinlikle* geliyorum," diyor Grace heyecanla.

"Şimdi, sanırım burada işimiz bitti. Alannah, tehditlere başvurmayı sevmem ama şunu söyleyeyim, bu durumu yaymak da dahil olmak üzere bir soruna neden olursan, bu akıllıca olmaz. Hallman'ı ayrılığın suçunu üstlenmeye ikna ettim, ki olması gereken de bu."

Alannah'nın gözleri bu tehdit karşısında kısıılır.

Derek devam ediyor. "Ve eğer herhangi bir soruna neden olmazsan, herhangi bir tatsızlığı atlatacaksın ve kızımızın burada geliştiğini, mutlu olduğunu, en iyi hayatını yaşadığını göreceksin. Gözümü bir şeye diktiğimde, başarısız olmam." Derek bana baktı. "Alannah'nın hayatının önemli bir parçası olduğunun farkındayım. Arkadaşlarını senden uzak tutmayı planlamıyorum. Ayrıca bu konuda izlediğim yol alışılmadık olduğu için buradan vazgeçmeyeceğim. Seni mutlu etmek istiyorum. Bu fırsatı boşa harcamayacağım."

Bana bakışı beni fazlasıyla geriyor. Alannah'nın hayatını raydan çıkarma fikri mi? Ona karşı kullanacağı pislikleri bulmak için hayatını didik didik etmesi? Hayatımdaki bir faktör olarak Adam'dan kurtulduğu gibi ondan da kurtulması mı? Hayır. İmkânı yok. Alannah'ın ailesinde kirli çamaşırlar var. Şahsen Alannah için de. Onun sırlarını biliyorum ve ona zarar vererek beni cezalandırması için ona asla koz vermeyeceğim. Ya da bu işe bu la ş t ı ğ ı için onu cezalandırmasına.

"Gidebilirsin Lan," diyorum usulca, gözlerim Derek'ten Alannah'ya kayıyor. "Konuşacağız. Sana bu gece mesaj atacağım. Ve yarın sabah tekrar."

Bana bakıyor, alnı kıışmış.

"Seninle eve kadar yürüyeceğim Grace. Hemen dönerim bebeğim," diyor Derek, eğilip beni alnımdan öpüyor ve sonra sanki benden memnunmuş ve bana bir ödül vermek üzereymiş gibi bana söz verir gibi bakıyor.

"Hemen yan taraftayım," diye tekrarlıyor Grace, gözleri benimle Alannah arasında gidip geliyor. "Numaranı alacağım Alannah. İstedğin zaman kontrol edebilirsin."

"Bende numarası var; sana veririm," diyor Derek, kız kardeşi için ön kapıyı açarken.

Onların gidişini izliyorum ve sonra dikkatimi ağzı açık bana bakan Alannah'ya veriyorum.

"Ah," diyorum içimden. Parmak uçlarımı şakaklarıma götürüyorum.

"Seni seviyor muyum yoksa senden nefret mi ediyorum bilmiyorum. Yani, seni sevdiğimi biliyorum ama şu anda senden biraz nefret ediyorum."

Geri çekildim. "Ha?"

"Muhteşem, hayır... gor-geous. Tüm hayallerini gerçekleştirmeye kafayı takmış muhteşem ve pis zengin bir adam mı? Yani, eğer psikopat bir sapığın olacaksa, bu tam da olması gereken türden."

"Evet, psikopat seksi adam piyangosu bana vurdu." Gözlerimi deviriyorum ve sonra gözyaşlarına boğuluyorum.

Beni kucağına çekti. "Seni incitiyor mu?" diye fısıldıyor. "Söyle bana."

Başımı sallıyorum. "Şimdilik hayır. Beni korkutuyor. Bundan nasıl kurtulacağım?"

"Bunu çözmene yardım edeceğim," diyor kararlı bir şekilde. "Bunu dikkatlice oynamalıyız. Ailesi mi? Bazı insanlar onları iyi giyimli haydutlar gibi gösteriyor. Jeffy'nin bana anlattığına göre, öldürülen sadece kardeşiymiş. Steele kardeşlerin geri kalanı ve baba? Tehlikeli. Kurnaz. Bağlantılı. İşlerin istedikleri gibi gitmesi ve sorunların ortadan kalkması için paraları ve güçleri var. Özensiz ya da dikkatsiz değiller. Bu işi dikkatli yapmadan ortalığı karıştıramayız, yoksa çoktan polisleri aramış olurum."

İçimi çektim.

"Eğer hemen buradan gitmemi ve polisi aramamı istiyorsan, öyle yapacağım. Craig'e her şeyi anlatacağım. Ama bunu yapmamanı öneririm."

"Ya sen ve Craig hiçbir iz bırakmadan yeryüzünden kaybolursanız?"

"Bunun ciddi bir durum olduğunu bilecek kadar Craig ve Jeffy'nin arasını biliyorum. Derek'e karşı çok dikkatli davranman gerektiğini düşünüyorum. Evet, çok yakışıklı ve belli ki sana vurulmuş ama belli ki kafası karışık. Kız kardeşinin akli başında gibi görünüyor ve hemen yan komşumuz."

"O da biraz çatlak görünüyor, değil mi?"

Alannah düşüncelere dalmış bir halde başını iki yana eğiyor. "Yanılıyor olmayabilirsin ama bence çoğunlukla kendi çevresi dışında dünyanın nasıl işlediğini kavrayamayan şımarık zengin bir prenses. Bence çoğunlukla ağabeyi evlenmek istediği için heyecanlı. Normal davranıyor. Onun için iyi olduğunu düşündüğünü söylüyor. Belli ki bu onun karakterine aykırı ama bir şekilde bunun olumlu bir şey olduğunu düşünüyor."

"Yoksa bu, kim bilir nereye varacak olan psikotik bir kırılmanın parçası mı?"

Alannah'nın yüzü düşer. "Tamam, gidelim o zaman. Hemen 911'i arayacağım.

Acil güvenliğiniz öncelikli."

Başımı sallıyorum. "Hayır... Düşünmem gerek. Sen eve git. Ben seni sonra ararım. Burada büyük riskler var."

"Bana söylemediğin şey ne?" diye soruyor. "Neden kalmayı düşünüyorsun? Seni neyle tehdit ediyor? Yoksa bu adama aşık mı oluyorsun?"

Başımı sertçe sallıyorum. "Hayır, kesinlikle. Tehditler çoğunlukla imalı. Belirli bir şey yok."

"O zaman seni burada bırakırken kendimi rahat hissetmiyorum."

"Başka bir seçeneğin olduğunu sanmıyorum. Herhangi bir dalgalanma yaratmanı istemiyorum. Tüm bunları düşünmem gerek."

"Adam'la işler nasıl gitti? Tüm bunlar nasıl oldu?"

"Her an dönebilir ama Adam'ın işbirliği yaparsa tatlı bir anlaşması var diyelim. Yapmazsa büyük tehdit."

"Az önce bana söylemeye çalıştığı şeyle aynı. Beni özellikle tehdit etmeden."

Derek tekrar içeri giriyor ve gözlerinde parlayan mizahla bizi değerlendiriyor. "Kulaklarım çınlıyor."

"Olması gerektiği gibi. O yüzden dinle..." Alannah ayağa kalkıyor. "Senin hakkında ne yapacağımı bilmiyorum, Chloe de öyle. Akıl sağlığını yitirmek üzere olan birine karşı dikkatli davranmamız gerektiğinin farkındayız ama bu her istediğini elde edeceğin anlamına gelmiyor. Her şeyin sana bağlı olduğu anlamına da gelmiyor."

Buz gibi bakışı sinir bozucu.

"Chloe gitmemi istiyor," diye devam ediyor. "Belli ki Adam'ın hayatını mahvettiğin gibi benim hayatımı da mahvedeceğinden endişeleniyor. Ama bilmelisin ki ben onun kadar kolay korkmam. Seninki gibi güçlü bir aileden gelmiyor olabilirim. Emrimde sınırsız kaynakları olan bir milyarder olmayabilirim. Ama arkadaşlarını terk etmeyen biriyim. Burada ikinize de söyleyeceğim şey, Derek, söylediğin bazı şeylerin kesinlikle hoşuma gittiği. Birinin en iyi arkadaşına hak ettiği mutluluğu vermesi fikri mi? Bu beni gıcıklıyor. Gerçekten. Eğer bugün verdiğiniz sözleri yerine getirirseniz ve kız arkadaşım da bunu istediğine karar verirse, bravo. Bravo, Derek. Senin en büyük amigon olacağım. Ama bunu istemesi lazım. Bence onunla geleneksel yöntemlerle bir şeyler yapmayı düşünmeli ve bunun sizi nereye götüreceğini görmelisiniz. Ve eğer bir yere varamazsan, her ne yapıyorsan onu yapmalısın.

vurulan diğerk adamın yaptığı gibi. Sevginizi gösterecek başka bir yer bulun."

"Herkesten farklı olmak beni zerre kadar rahatsız etmiyor."

"Belli. O yüzden izliyorum. Yakından. Ve senin hakkında endişelerim olduğunu birkaç kişiye bildirme zahmetine girdim bile. Bundan hoşlanmayabilirsin ama bana ya da Chloe'ye bir şey olursa, dikkatle izleyen ve izlenmesi gereken kişinin sen olduğunu bilen birkaç güçlü insan var. Şimdiye kadar radara en çok takılan Steele kardeş sen olmuş olabilirsin ama birçok yerde bayraklar çekildi."

Derek'in yüz ifadesi değişmiyor. Yine de titriyorum.

"Yani, izliyorum. Beni sonra ara bebeğim. Ya da ihtiyacın olursa hemen ara." Kollarımı bana doluyor ve yanaklarımı kavrayıp gözlerimin içine bakmadan önce beni iki yanağımdan öpüyor. "Seni seviyorum, Chlo. Bu senin için harika olabilir. Olmazsa, beni aramaktan çekinme. Günde en az iki kez senden haber alamazsam ve iyi olduğunu iliklerime kadar hissedersen harekete geçeceğim."

Derek, "Seni geçireyim," dedi.

"Hayır." Panikleyerek hızla ayağa kalkıyorum.

"Sorun ne bebeğim?" Derek hızla yanıma geliyor, bakışlarında endişe var. Yüzümü iki elinin arasına alıyor. "Ne oldu bebeğim?" diye tekrarlıyor. "Onu bırakıp gideceğinden ve onu bir daha göremeyeceğimden endişeleniyorum."

"Sorun değil," diyor. "Ayrılmadan önce arabamdan sana mesaj atacağım ve sonra eve sağ salım döndüğümde tekrar mesaj atacağım. Buradan sağ salım çıkacağım ve bana hiçbir şey olmayacak. Değil mi Derek?"

"Doğru," diyor, "şu anda endişelenecek bir şey yok." Başparmağı alt dudağımanın üzerinde kayıyor.

Ondan uzaklaşıyorum ve kollarımı Alannah'ya doluyorum.

"Seni seviyorum," diyor ve yanağımdan öpüyor, sonra gidiyor, Derek de onu takip ediyor.

Asansöre kadar Alannah'nın yanında rahatça yürüyorum, önümde olmamak için bilinçli bir şekilde adımlarını hızlandırması ve arkasında bir şey yapıp yapmadığımı görememesi beni eğlendiriyor.

İçeri girip kapılar kapandığında *dur* düğmesine basıyorum. Gözleri telaşla parlıyor.

"Merak etme. Sadece seninle konuşmak için bir saniye istiyorum."

"Drama için bir yetenek, gerçekten," diye mırıldanıyor, cebinden telefonunu çıkarıyor, yardım çağırması gerekirse diye hazırlıyor. Sanki elinden almak için ondan daha hızlı hareket edemezmişim gibi. Kendinden emin davranıyor ama ellerindeki hafif titremeyi fark ettim.

"Ben bir jokerim," diyorum ona. "Kimse herhangi bir durumda nasıl tepki vereceğini bilmiyor, bu yüzden evet dediğin gibi, ailemin çoğu bile bana karşı temkinli. Ama beni dinleyin lütfen." Duraklıyorum.

"Dikkatimi çektin."

"Chloe'yle ilişkimizin gelişme biçiminden duyduğun endişeyi anlıyorum ama seni rahatlatmak istiyorum. Aslında, ona zarar vermeye çalışan herkese zarar veririm. Adam Hallman'ın benim öfkem yerine fırsatlara maruz kalmasının tek nedeni, fiziksel olarak tepki gösterirsem beni affetmekte zorlanacak olması. Ona istediği her şeyi vermeye odaklandım ve artık onun için endişelenmesine gerek kalmayacak; iyi olduğunu bilecek. Yakında o uzak bir anı olacak ve o da kendine odaklanabilecek. Sonucun aracı haklı çıkardığını anlaması uzun sürmeyecek."

"O zaman Adam'a ne olacak?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Eğer bizi yalnız bırakırsa, bu benim eylemlerime bağlı bir şey değil." "Şaşırtıcı bir şekilde, burada doğru şeyi yaptığınızı *düşündüğünüze* inanıyorum.

En iyi arkadaşım için doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapmak *istediğine* inanıyorum. Ama o kız için dünyanın öbür ucuna gideceğimi söylerken de dürüst oluyorum. Eğer onu incitirsen, pişman olacaksın. Belli ki akıl hastası, ama yine de pek çok insan öyle." Omuz silkerek bir omzunu kaldırıyor. "Sadece farklı şekillerde ortaya çıkıyor sanırım. Bir yanım ilaç alırsan her şeyin çözüleceğini düşünüyordu. Ama belki de çözmez. Belki de tam olarak olman gereken kişinin ve belki Chloe bunun meyvelerini toplayacaktır. Ona söz verdiğin gibi baktığın sürece senin düşmanın değilim. Ama enerjini başka bir yere yöneltmeye karar verirsen ve bu işi dostane bir şekilde, arkadaşımın zarar görmeden yürüyüp gideceği şekilde bitirmezsen, olacaklardan hoşlanmayacak olan sensin."

"Sahip olmak için iyi bir müttefik olabilirim," diyorum. "Çok iyi bir müttefik. Beni bir düşman olarak görmektense bir müttefik olarak görmeyi tercih edersin."

Bana kurnaz bir bakış attı.

"Göreceksin. Her şey harika olacak." Yolculuğun devam etmesi için düğmeye basıyorum.

Onun uzaklaşmasını izledikten sonra, beni yatıştırmaya çalıştığının tamamen farkında olarak tekrar içeri giriyorum. Ne olacağını izleyip göreceğine de inanıyorum. Çünkü ne istediğimi söylediğimde Chloe'nin gözlerinde gördüğüm şeyi onun gözlerinde de gördüm.

Söylediklerime inanma arzusunu görüyorum. Chloe'nin gözlerinde de var, Alannah'nın gözlerinde de var. Alannah arkadaşının vaat ettiğim her şeye sahip olmasını istiyor.

Kız kardeşim dairesine doğru yürürken tüm bunların nasıl ortaya çıktığı ve *zavallı kızın bu kadar sarsılmış görünmesi* için şimdiye kadar ne yaptığım konusunda beni soru bombardımanına tuttu. Kendi işine bakmasını ve bugün öğrendiği detaylar hakkında çenesini kapalı tutmasını söylemek için onu eve bıraktım.

Grace boşboğaz değildir ama kendi işine nasıl bakacağını da bilmez. Bu yüzden başı sık sık belaya girer. O, benimle birlikte durmaksızın çaba sarf eden ve bir nedenden ötürü hem nefret ettiğim hem de tahammül ettiğim bir kardeş, bu yüzden ona her zaman serbestlik tanıdım.

Grace'in her şeye burnunu sokma eğilimi bu sefer iyi bir şey olabilir çünkü Chloe'yle arkadaş olabilir ve bu da bağış toplama, aile brunchları, tatiller gibi kaçınılmaz olan Steele ailesi saçmalıklarını atlatmasına yardımcı olur. Annemizin sık sık yapmaya çalıştığı saçmalıklar.

Bizi normal bir aile gibi göstermek için kapris yapıyor. Yeni bir gelin olduğunu öğrendiğinde şüphesiz kışkırtacağı saçmalıklar.

Bu arada, kişisel alışverişimi arayıp yarınki aile etkinliği için Chloe'yi giydirmesini ve ailemin mülk yöneticisine yarın yanımda bir misafir getireceğime dair mesaj göndermesini sağlamalıyım.

Onlarla işler böyle yürüyor. Carson benimle olan ilişkilerini kolaylaştırıyor. Aslında ailedeki herkes için bir konsiyerj, işleri hallediyor, iletişimi yönetiyor, Steele ailesinin günlük detaylarıyla ilgileniyor.

Alannah'ı uğurlamaktan döndüğümde Chloe'yi bulaşık yıkarken buldum. Masayı çoktan toplamış.

"Sen hizmetçi değilsin," diyorum ona, kapıyı kapatıp kilitleyerek. "Buraları temizlemene gerek yok."

"Hizmetçiniz var mı?" diye soruyor.

"Pazartesi ve Perşembe günleri bir ya da daha fazla kişi burada kaldığında bir servis geliyor."

"Kirli bulaşıkları iki gün boyunca burada bırakacak değilim."

"Dağınıklığa dayanamam, Chloe. Ayrıca etrafta sürekli personel olmasına da dayanamıyorum, bu yüzden Cleveland'daki evime haftada sadece bir kez temizlikçi geliyor, bu yüzden onları bırakmazdım. Sen durulamaya ne dersin, ben doldururum?" Elimi uzatıyorum.

Bana garip bir bakış attı ama sonra damlayan bir tabak uzattı. Bulaşık makinesine koydum.

"O zaman başka, daha... ilginç şeylere geçebiliriz," diye ekliyorum. "İlginç kahvaltı," diyor sohbet eder gibi, ne olduğunu geçiştirerek

Az önce söyledim.

"Evet."

"Çok garip," diye mırıldanarak bana bir avuç çatal bıçak uzattı. "Tüm bunların ne kadar tuhaf olduğunu görmüyor musun?"

"Alışılmadık, elbette. Grace meraklıdır. Ortaya çıkmasına şaşırmadım. Alannah'a nereden geldiğimi söyleyebilmem iyi oldu. Artık biliyor. Artık endişelenmesine gerek yok."

Chloe hiçbir şey söylemiyor ama gözleri her şeyi anlatıyor. Arkadaşının endişelenmeye devam edeceğini biliyor. Ve sanırım arkadaşının benim misilleme yapmama neden olacak bir şey yapacağından endişeleniyor.

Burada olmaya zorlandı ama kimse onu bulaşıkları yıkamaya zorlamadı. O böyle biri. Yakında benim de böyle biri olduğumu anlayacak. Ve bunun meyvelerini toplayacak. Ben onu hafife almayan bir adamım, onu kurtardığım o bencil hıyarın aksine kendi ihtiyaçlarımın yanı sıra onun ihtiyaçlarını da düşünen bir adamım.

"Alannah arabasında güvende olduğuna dair mesaj gönderdi mi?" "Evet," diyor.

İki tabak daha dolduruyorum. "Yani..." "Günün geri kalanında ne yapmak istiyorsun?" diye sordum.

"Dizüstü bilgisayarımı açıp biraz çalışmam lazım. Sayende dün hiçbir şey yapamadım."

O daha fazla bulaşık yıkıyor ve ben de onları dizmeye devam ediyorum.

Birkaç dakika sessizce çalıştıktan sonra, "Alan değiştirebilirsin. Bu işi sevmiyorsan başka bir iş yap. İstersen hiçbir şey yapma. Biraz nefes al."

"İşimi seviyorum," diyor. "Bana iyi davrandılar." "Çok yemedin mi?" Diyorum.

"Bir dilim pastırma ve bir ısırık kruvasan yedim."

"Kreplerimi yemedin mi?"

"Bir tane yedim."

Ona bakıyorum. Hiçbir şey söylemiyor; bana sinirlenmiş görünüyor.

"Bu kadar yemek yetmez, Chloe."

"Stresli olduğumda yemek yiyemiyorum. Sonraya sakladım."

Pastırma tepsisine uzanıyor, sonra yağı çöp kutusuna atıyor. Ben de ondan alıyorum. "Şimdilik bunu bırak." Onu yere bıraktım ve kollarıma aldım. "Seni istiyorum. Çırılçıplak. Şimdi."

Başını iki yana sallar. "Asla olmaz." "Neden olmaz?" Ben soruyorum.

"Eğer sorman gerekiyorsa, düşündüğümden daha da hayalperestmişsin." Bezi lavaboya atıyor ve ben onu bırakana kadar göğsümü itiyor. Yatak odalarına doğru fırladı.

Takip ediyorum.

"Beni yalnız bırak," diye omzunun üzerinden kırptı. "Şu anda seninle uğraşmak istemiyorum."

"Çok kötü," diyorum ona. "*Seninle* hemen şimdi ilgilenmek istiyorum."

"Siktir git," diye mırıldanıyor, ama onu banyoya girmeden önce yakalıyorum, bir kolumu beline dolayarak onu arkaya doğru çekiyorum.

Önümü. Eğildim ve ona "Seni becereceğim, küçük tavşan" demeden önce kulak memesini emdim.

Vücudunun tepki verdiğini hissediyorum. Korkudan kendini tutamıyor. Bunun yerine, farkında olsun ya da olmasın, bana doğru eğildi.

"Yine de söylediklerinle kötü bir kız olduğun için seni biraz cezalandırmalıyım." Kulağının kenarını yalıyorum, sonra da ekliyorum: "Bazı şeylerin ikimizin arasında kalması daha iyi."

"Bırak beni," diye emrediyor ama vücudu içimde daha da eriyor. "Yine de, arkadaşına gitmesini söyleyerek benim iyi kızım oldun, bu yüzden şaplak atmanın yanı sıra bir de ödül almalısın. Seni kaç kere boşaltmamı istiyorsun?"

Cevap vermiyor.

"Üç mü? Dört mü?" Onu bana bakacak şekilde çeviriyorum.

O mavi gözler benimkilere bakıyor, arıyor. Bir an için ne aradığını merak ediyorum ama sonra söyledikleriyle bunu açıkça ortaya koyuyor.

"Seninle b i r şey yapmak istediğimi düşünüyorsan düşündüğümünden daha da delisin."

"Yine de arkadaşınla gitmeye çalışmadın." Boynundan, kulağının hemen altından öpüyorum.

"Çünkü ona zarar vermenden korkuyorum," diye açıklıyor.

"O zaman benim uslu kızım olacaksın?" Çenesini avucumun içinde tutarak soruyorum. Eğiliyorum ve burnumun ucunu onunkinin yan tarafına sürüyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Alt dudağını ısıyor. Göz bebekleri şu anda kocaman. Zorlukla yutkunuyor.

"İslandın mı, Chloe?" diye

soruyorum. Başını sertçe

sallıyor. "Eminim

ıslanmışsındır," diyorum ona.

"Yanılıyorsun," diyor gözlerini kaçırarak. "Bırakın gideyim. Gidip düş alacağım."

"Sonra," diye düzeltiyorum, eğilip omzumu karnına koyuyorum, sonra doğrulup ayağa kalkıyorum.

"Yapma," diye mırıldanıyor sinirli bir şekilde, ama omzumdan sarkarken gömleğimi tutuyor ve bunun sadece denge için olmadığından şüpheleniyorum. Eminim birazdan yaşayacağı rahatlamayı dört gözle bekliyordur. Buna ne kadar ihtiyacı olduğunun farkında olmayabilir. Yatağa oturuyorum ve kucağıma gelene kadar onu elimde tutuyorum.

"Yakaladım," dedim. "Şimdi, seninle ne yapacağım?"

"Beni bıraksan nasıl olur?" diye öneriyor.

"Gerçekten bırakmamı istiyor musun?"

"Evet!"

Tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Hiç şansın yok. Bence rahatlamaya ihtiyacın var. Biraz stres atmaya. Bu konuda yardımcı olabilirim."

"Ya Alannah gittiyse ve şu anda polisleri arıyorsa?" diye soruyor. "Ya polisler buraya gelir ve seni zorla alıkoymaktan tutuklarsa? Bunu çevirmenin bir yolunu düşündün mü?"

"Öncelikle, ayrılmayı denemedin, bu yüzden seni hapsedip hapsetmeyeceğimi bilmiyorsun. Değil mi?"

Kaşlarını çatıyor.

"Beni test etmeni tavsiye etmem," diye uyarıyorum, sonra devam ediyorum, "İkincisi, polisleri aramıyor." Başımı sallıyorum. "Bunu senin için istiyor. Söylediklerimin yasal olmasını istiyor. Tam olarak ikna olmuş değil ama izleyip görecek."

"Çünkü hayatını mahvedeceğinden korkuyor," diye mırıldanıyor.

"Umarım bunu yapmak zorunda kalmam," diyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Gerçekten yapar mıydın?" "Blöfümü görme Chloe," diye uyarıyorum.

"Ölen kardeşinizin eşleri öldürüldü mü?" diye soruyor.

Başımı öne eğiyorum. "Biri, evet. İkisi de mi? Belki."

Yüzünü buruşturuyor. "Kardeşin tarafından mı?"

Diğer tarafa yatırıyorum. "Onlardan biri, belki."

Kollarımda titrediğini hissediyorum, bu yüzden eğilip doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. "Ben Thaddeus değilim."

"Belki sen daha kötüsündür."

"Ben daha kötüyüm. Ama aynı şekilde değil. Thad düşüncesizdi. Özensizdi. Ben çok daha hesaplıyım."

"En büyük kardeşin çirkin bir boşanmanın ortasında. Gazetelerde yazıyor."

"Eli'nin karısı iz bırakmadan ortadan kaybolmayacak. Ona sadakatsizlik ettiğine inandığı için onu zorluyor."

"Öyle miydi?" diye soruyor ve ben bunu merakla karşılıyorum. Neden umursasın ki? "Bilmiyorum, umurumda değil. Boşanmayacaklar. Steele ailesi üyeler boşanmaz. Bütün bunların fişini çekmeye hazır."

"Anlamı?"

"Tekrar ediyorum, bilmiyorum; umurumda da değil. Ben kardeşlerim değilim. Ben babam değilim. Ben bambaşka bir problemim. Ve özüm... küçük tavşan," diye gülümsüyorum, "benimle evlenmek, benim iyi kızım olmak ve benim yapmak istediğim gibi tüm hayallerini gerçekleştirmeme izin vermek. Yapabileceğin şey bu. Yapman gereken bu. Bırak istediğimi yapayım. Bu beni mutlu edecek ve en az kayıp anlamına gelecek."

"Demek ocukken kaırıldınız?" diye soruyor. "Bunun için terapi aldın mı?"

Sadece oyalıyor mu? Muhtemelen o y a l a r k e n beni anlamaya çalışıyordur.

"Terapi bu sorunun en büyük parçasıydı." "Ha?"

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Seni becermek istiyorum. Seni kıvrandırmak ve benim için inletmek istiyorum."

"Seninle seks yapmak istemiyorum, Derek."

"Ama artık seni durduran bir şey yok. Koridor geçişi yok." enesinden öperim. "Seninle oynamak yerine bütün gün bilgisayarında video oyunu oynamayı tercih eden üzgün bir nişanlın yok. Bütün gün ve gece seninle oynamaktan başka yapacak bir şeyim olmasaydı? Mm." Onu tekrar öpüyorum. "Bu ateşli küçük vücudun isteğime boyun eğmesini izlemek? Oh bekle... tam olarak sahip olduğum şey bu."

"Dur," diye inandırıcı olmayan bir şekilde mırıldanıyor.

"Sana doyamayan, seninle ne yapacağını bilen yeni bir nişanlın var. Öyle değil mi?"

"Seninle evlenmeyi kabul etmedim," diye tavsiyede bulunur.

"Bu adil. Sanırım teknik olarak henüz sormadım," diye mantık yürütüyorum.

"Bunun olacağını sen söylemiştin," diye mırıldandı. "Bunların hiçbirini anlamıyorum, Derek. Bunların hiçbirisi bana mantıklı gelmiyor."

"Sende bir şey fark ettim. Beni büyüleyen bir şey." Yatağa doğru ilerledim, onu da yanımda getirdim. Onu sırt üstü yatırdım, kollarını başının üzerinde birleştirdim ve boynunu tekrar öptüm. Sıcak teninde tüylerim diken diken oldu. "Nasıl özlem duymuş olabileceğin aklıma geldi." Kulağının kabuğunu yalıyorum ve sonra fısıldıyorum, "Hikayeni duymak, tüm o özlemi çektiğini düşünmek, içimde bir şeyleri uyandırdı."

"Neyi uyandırdı?" diye fısıldıyor. "Sapık takipçi eğilimleri mi? Ne? Bu daha önce kaç kez başına geldi? Ve bunu aştığında ne oluyor?"

Gözlerimiz buluşacak kadar geriye yaslanıyorum ve gözlerinde yeni bir şey görüyorum. Gerçek bir merak mı?

Bir dakika boyunca ona baktım.

"Cidden, Derek. Neden ben?" diye sorar.

"Pek bir şey hissetmiyorum. Başa çıkma mekanizması sanırım. Hissettiğimde odaklanıyorum. Kadınlar bana hiç fazla bir şey hissettirmedi. Cinsel boşalmanın ötesinde. Daha önce hiç bir kadınla bağ kurmadım."

"Birbirimize bağlanmadık."

"Yalan söyleme," diye fısıldadım. "Kimyayı hemen hissettin. Ben de öyle. Daha önce de cinsel çekim hissetmişim ama sende daha fazlası vardı. Muhtemelen o noktada bazı sırlarını bildiğim içindir. Seni ve Alannah'ı konuşurken dinlediğimde yeni bir şey hissettim ve çoğunlukla dinlediğim sendin. Sesindeki o özlem. Yeni bir şeyler uyandırdı. Senin için sorunlarını çözmek istedim. Seni tatmin etmek istedim. Ve yaptım, değil mi?"

Biraz sinirli görünmesine rağmen yanakları pembeleşiyor.

"En azından cinsel olarak. Ayrıca bir şeyi senin kadar arzulamanın nasıl bir his olduğunu da bilmek istedim. Ve senin için böyle hissetmeye başladım. İstendiğini hissettiren kişi olmayı arzuladım. Sonunda barajını yıkmak için ne gerektiğini bilmek istedim. Kendinden çok şey verme barajının. Bağlanma özleminin, senden beklenen şeyi yapma filtreni aşması gerekiyordu. Çok fazla özlem duyuyordum. İçine dalıp senin hakkında biraz bilgi edindiğimde, daha da fazla özlem duydum. Seni tatmin etmekten daha fazlası için. Tüm iyi niyetinin, sadakatinin bana yönelik olmasını istedim."

Yüzünü buruşturuyor.

"Beni istemeni istedim. Benim olmanı. Benim için bir şeyler giymeni istedim. Benim için bir şeyler yapmanı. Ve bir daha asla köle gibi hissetmemeni. Fark edilmek. Takdir edilmek. Görülmek. Sizin hakkınızda, sizi neyin harekete geçirdiğini, sizi nasıl heyecanlandıracağımı, nasıl istendiğinizi ve takdir edildiğinizi hissettireceğimi öğrenmek için zaman harcamak."

Dudaklarımı yalıyorum ve dikkat kesilmiş olan yüzünü inceliyorum.

"Dikkatini çekebileceğimi, koridor geçiş kartını benim üzerimde kullanmayı düşünmeni sağlayabileceğimi biliyordum. Ama muhtemelen kendine bu lüksü tanımayacağını da biliyordum. Çünkü sen böyle biri değilsin. Ki bu çekici bir özellik. Ve özlemini çektiğin şeyin peşinden gitmediğini biliyordum çünkü yine o iyi kız oluyordun. Senden bekleneni yapıyordun. *Kendine nasıl davranılmasını istiyorsan başkalarına da öyle davran* atasözü nedeniyle ona sadık kalmak. Sen istiyorsun ki

Koşulsuz sevgi, bu yüzden bu şekilde sevmeyi seçtiniz. Ve muhtemelen hayatın boyunca da bunu yaptın. Ve bunu düşünerek... Senin için işleri daha iyi hale getirmek istedim ve istediğin şeye sahip olmanın anahtarı olduğunu fark ettiğin kişi olmak istedim. İyi bir kız olmak ve doğru olanı yapmak zorundaysan, belki de seni kollayacak birine ihtiyacın vardır, iyi bir kız olmanın sopanın boktan ucunu almak anlamına gelmediğinden emin olmak için; istediğin her şeyi elde etmek anlamına gelmesini istiyorum. Her şeyi, Chloe. Senin sadakatini kazanmak istiyorum."

Çenesi titriyor ama omuz silkiyor ve şirretleşmeye çalışıyor. "Evlilik mi? hiçbir anlam ifade etmiyor. Sen beni zar zor tanıyorsun. Sen sadece

bir fikre, kulak misafiri olduğun şeylere, sorunlarımı çözmeye aşıksın. Evliliğin öneminin içine ediyorsun."

"Bana mantıklı gelmesi için sana mantıklı gelmesi gerekmiyor. Bu bir mantık evliliği olacak, Chloe. Bu bedene istediğim zaman, istediğim yerde ve istediğim şekilde erişebilen dünyadaki tek erkek olmak benim için uygun olacak. Seni mutlu etmek benim resmi görevim olacak. Bunun üzerine asla işlemem. Kulağa hoş geliyor. Belki derinlerde bir yerde senin de hoşuna gidiyordur." Kalçalarını esnetiyorum ki içine girmek üzere olan şeyi hissedebilsin. "Yanlış adama evet dedin. Doğru adama evet de, Chloe. Ve kalbinin istediği her şeyi elde et."

"Belki de mutluluğum için başka birinden yardım istemeden önce iyileşmem ve kendimi nasıl mutlu edeceğimi öğrenmem gerekiyor."

"Yapmayacaksın. İki yoldan biriyle bir sonraki adama geçersin. Ya Hallman'la olan ilişkiden dolayı kendini çok yanmış ve incinmiş hissettiğin için bir daha kimsenin oraya tam olarak girmesine izin vermezsin. Ya da aynı şeyi yaparsınız, bu sefer işlerin daha iyi yürümesini sağlamaya çalışırsınız. Hallman'la olduğundan daha iyi. Ailenle olan ilişkiden daha iyi."

Sertleşiyor. "Ailemle olan ilişkim hakkında ne biliyorsun?"

"Çok fazla değil. Değerlendirmelerime dayanarak bazı boşlukları doldurdum. Onlarla çok fazla zaman geçirmiyorsunuz. Aslında çok az. Evlatlık olduğunu biliyorum. Ayrıca biyolojik çocukları olan erkek kardeşinin senin ergenlik çağında öldüğünü de biliyorum ve o onların biyolojik çocuğuydu, bu yüzden tahminimce mükemmel kız olmaya çalıştın, hayal ettikleri her şey olmaya, onları gururlandırmaya ve onları daha fazla endişelendirmemeye çalıştın. Ama tahminimce onun yasını öyle bir tuttular ki sen görünmez oldun."

Beni şaşırtan bir güçle itiyor. Üzerinden yuvarlandım ve o da yatağımdan fırladı, öfkeli görünüyordu.

Tam on ikiden vurduğum. "Beş yıl boyunca hamile kalmaya çalıştıktan sonra seni evlat edindiler. On altı yaşındaki öz annen başa çıkamayacağına karar verince seni iki aylıkken bırakmışlar. Birkaç ay sonra hamile kaldılar. Eminim sonunda hamile kaldıklarında evlat edindiklerine pişman olmuşlardır."

Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Ben bir bebektim. On iki yaşına kadar evlatlık olduğumu bilmiyordum."

"Sonra kardeşin öldüğünde, bu onları yıktı. Sana verecek hiçbir şeyleri kalmamıştı. Özellikle de seni evlat edinen annenin."

Acı yüz hatlarını kesiyor.

"Seninle birlikte olmak istemiyorum," diye fısıldıyor sesinde acıyla.

"Evet istiyorsun."

"Yapmıyorum!" Ayağını *değil* kelimesinin üzerine vuruyor.

"Umuyorsun," diye inkar ediyorum. "Senin için doğru adam olduğumu umuyorsun. Çünkü şimdiye kadar sana benim için görünmez olmadığını gösterdim. Sana ilgi gösteriyorum. Sen acı çekmeden ve özlem duymadan sana istediğini veriyorum ve bu sadece biraz bilgi sahibi olmak demek. Seni tanıyana kadar bekle, bebeğim. Dahası, senden istediğimi alırım, arzulandığımı, istendiğini hissettiririm. Arzulandığımı. Görüldüğünü hissettireceğim. Çünkü seni görüyorum, Chloe. Canlı bir şekilde. Ve vücuduna doyamıyorum. Seviştığımız o ilk gece, çılgınlar gibiydin. Sonunda cinsel olarak istediğin her şeyi elde etmiştin. Bunun sadece bir gece için olduğunu sanıyordun ama değildi. Hayatımızın geri kalanı için. Benimle tekrar böyle vahşi olmanı istiyorum." Ona uzandım ve tekrar kendime çektim.

"Bırak beni," diyor.

"Asla," diye yemin ediyorum ama tutuşumu gevşetiyorum. "Sadece seni istemekle, seni arzulamakla kalmıyorum, aynı zamanda ona hak etmediği sadakati vermeni de istiyorum. Benim olmasını istiyorum. Çünkü bunu senden hak ediyorum."

Kaçmaya çalışıyor. Onu yakalamadan önce iki adım atmasına izin veriyorum ve bileklerini başının üzerinde tutarak yatağıma sabitliyorum.

Homurdanıyor ve nefes nefese soruyor: "Bana tüm bunları yaptıktan sonra benden nefretimden başka bir şey kazanabileceğini mi sanıyorsun?"

"Kameralar içeri girdikten ve onun için yaptığın her şeyi gördükten sonra, hafife aldığı her şeyi, bu kadar iyi bir kız arkadaş olmak için nasıl yolundan çıktığını? Bu beni kızdırdı. O bütün bunları hak etmiyor."

"Oh, peki ya sen?"

"Aynen öyle. Sana bir kocadan istediğin her şeyi vereceğim. Seni her gün becereceğim. Aklıma gelen her şekilde. Aklına ne gelirse. Sana bebekler vereceğim. Her isteğin ve ihtiyacınla ilgilenirim. Bir yere gitmek ister misin? Gideriz. Bir şey yapmak ister misin? Sadece söyle. Gencim, güçlüyüm, imkanlarım var ve seninle macera dolu bir hayat istiyorum."

Bana inanmak istiyor; bunu görüyorum.

"Şu anda seni serbest bırakmak istiyorum. Bence buna ihtiyacın var," diyorum. "Dün gecedен sonra iyi bir stres atma."

"Bence senin kafanı muayene ettirmen gerekiyor," diye öfkeyle karşılık veriyor.

"Devam et, bana kız," diye davet ediyorum. "Ama bu yine de senin sertleşmenle bitecek, Chloe." Her iki bileğini de sol elime geçiriyorum ve parmaklarımı yoga pantolonunun bel bandına doğru gezdirirken onları sabitliyorum.

Çırpınıyor, homurdanıyor ve kıvranıyor, gözlerinde ateş var. "Yakaladım seni," diyorum ona, "Tam olman gereken yerde."

Parmaklarım kolayca kayıyor ve başını yana çevirip utanç dolu bir bakış attığında kendimi muzaffer hissetmekten alamıyorum çünkü ikimiz de bunu istediğini biliyoruz.

"Benim için tekrar ıslan," diyorum dizimle bacaklarını daha da ayırarak.

"Senden nefret ediyorum," diye tersliyor ve bileklerindeki tutuşuma karşı savaşıyor.

Kaçamayacağı kadar sıkıyorum ama iz bırakacak ya da acı verecek kadar değil.

"Şimdilik sorun değil bebeğim. Uzun sürmeyecek ve beni seveceksin." Bir parmağımı içeri sokuyorum, sonra bir tane daha ekliyorum. Onları kıvrıyorum ve gözlerindeki ateşin daha da parladığını izliyorum.

Gözlerindeki bakış kesinlikle yeni. Bana kızgın, evet, ama son birkaç kez seviştiğimizde burada olan bir şey eksik. Belki de kaybolan suçluluk duygusudur. Çünkü nişanı iptal ettirerek bunu ortadan kaldırdım. Ya da belki sözlerim, niyetim nüfuz ediyordur. Parmaklarımı birkaç kez pompalıyorum, nasıl tepki verdiğini, göğsünün nasıl daha hızlı yükselip alçaldığını, tatlı dudaklarının nasıl ayrıldığını izliyorum. Kızgın, ama hissediyor.

Ben. Ve tatlı iç duvarları sıkılaşıyor, parmaklarımın etrafında çırpınıyor.

Bileklerini bırakıyorum ve hızla tişörtünü yukarı çekip sütyenini ortaya çıkarıyorum.

Chloe hemen omuzlarımı itiyor, kaçmak için kıvranıyor. Ama yeterince hızlı değildi ve sütyeninin üzerinden meme ucunu nazikçe ısıtırken kollarından birini yeniden tutturdum. Donup kaldı ve ben de

Parmaklarımı daha hızlı pompalamak için fırsat buldum, sertleşen meme ucunu emerken başparmağımı klitorisine ekledim. Sırtını kavislendiriyor ve hemen göğüs kafesime diz çöküyor, bu da dengemi kısa süreliğine bozuyor ve ona benden yarı yarıya uzakta kıvrınma fırsatı veriyor. Ama parmaklarım hâlâ onun içindeydi. Onu yuvarlıyorum ve sonra tekrar yuvarlıyorum, hızlıca, böylece onu yatağımda çapraz olarak tutuyorum.

Kot pantolonumu çıkarırken parmaklarımı kaybediyor ve homurdanmaya ve benimle savaşılmaya devam ederken horozumu çıkarmak için uğraşıyor.

"Durmamı ister misin?" Ben soruyorum.

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyor ama cevap vermiyor.

Dışarı çıktıktan sonra, yoga pantolonunu hızla dizlerine kadar indiriyorum ve kalçalarımı ileri doğru sürerek onu dolduruyorum.

"Hayır, durmamı istemiyorsun."

"Grr, dur," diye karşı çıkıyor ama kalbinin bu işte olmadığı belli. Yüzünü okşuyorum.

"Hayır," diye karşı çıkıyorum ve iki elimle onun ellerini kavriyorum, parmaklarımı birbirine geçirip tekrar başının üzerinde sabitliyorum. "Artık hiçbir yere gitmiyorum."

"Rrr," diye yakınıyor, hâlâ mücadele ediyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum, asla," diyorum ona, bileklerinden birini diğer elime aktarıyorum, böylece onu becermeye devam ederken klitorisini ovabiliyorum. "Gözlerini benden ayırma bebeğim. Seni çözülürken izlemek istiyorum."

Yüzünü buruşturuyor, kızgın.

"Eski sevgilinle yaşadığın hayal kırıklıklarının acısını benden mi çıkarmak istiyorsun?"

"Sana olan kızgınlığımı senden çıkarmak istiyorum," diye düzeltiyor. "Ama nasıl tepki vereceğini Tanrı bilir, o yüzden bunu yapamam. Bırak beni. Kafayı yemişsin ve seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Yalan," diyorum ona. "Şu anda uyuşmuş değil, canlı hissediyorsun, değil mi? Benimle sadece hareketleri yapmayacaksın, Chloe. Kalbin çarpacak. Klitorisin zonklayacak. Birlikte geçirdiğimiz o ilk gece hissettiğin kadar canlı hissetmeni sağlayacağım. Sana çılgın bir gece yaşatmak istediğimi biliyordum, o geceyi unutamayacağın bir gece ve hepsi benim suçumdu. Aldatma. Takip etmek. Kazma. Gizlice dinlemek. Ama o gece bana bu kadar çok şey hissettirmen senin hatandı. Bu yüzden şimdi buradasın. O gece bu daireye girdiğimizde kemiklerimin üzerine atladığın anda kaderini mühürledin." Onu sıkıca tutarken, dudaklarım onunkilerle buluşmak için alçalıyor. "Sen benim için mükemmelsin," diyorum dudaklarına karşı. "Ve ben senin istediğin her şey olacağım. Ama artık aldatma yok. Evet,

Yine de seni takip edeceğim. Evet, seni takıntı haline getirmeye devam edeceğim. Aklımın bir köşesinde sen varsın, Chloe."

Başını çeviriyor, beni reddediyor, böylece ağzım boğazına gidiyor, dilimi sürüyorum, öpüyorum ve başparmağım klitorisini dolaştırırken kalçalarımı sürmeye devam ederken sıcak etini yukarı ve aşağı doğru kemiriyorum, aletimi sağdığını hissediyorum. Daha sert nefes almaya başlıyor, sonra sertçe titriyor, benim için geliyor.

Yüzü acı dolu görünüyor, gözleri sımsıkı yumulmuş, dudakları kendini kaybederken bir O harfi oluşturuyor, vücudu altımda, etrafımda kasılıyor.

Evet, sert geliyor.

"Seslerini duymama izin ver bebeğim," diyorum, ellerini bırakıyorum ve avucumu boğazına koyup birazcık kapatıyorum. "Ben de senin ağzını istiyorum."

Gözleri hızla açılıyor ve ben de onun başka bir his seviyesine tırmanışını izliyorum.

Gülerdim, bundan zevk alırdım, ama kendi hislerime çok kapılmıştım, tatlı sıcaklığın beni sıkıca kavradığını hissediyordum. Ben de kendimi kaybediyorum, sikim sarsılırken dudaklarım onunkilere çarpıyor ve içine akıyorum. İliklerime kadar istediğim kızın bu olduğunu bilerek, gitmesine asla izin vermeyeceğimi bilerek onun tatlı bedenine dökülüyorum. Onu bırakmamı istemediğini anladığı yere getirmek için elimden geleni yapacağım.

Yüksekten aşağı inerken ciyak ciyak boğuk bir ses çıkarıyor ve dilim içeri girip onunkine dokunmadan önce dişlerimiz kısa bir süre çarpışıyor.

Ağzımın içinde inliyor. Sertçe. Müzikal olarak.

"Siktir, bebeğim," diye inliyorum, boğazını bırakıp iki memesini avuçlarken onu biraz daha öpüyorum.

Altımda kemiksiz ama aynı zamanda nefessiz hissediyor. Sert boşaldı. Ben de öyle.

"Ama artık aldatma yok. Söz veriyorum, bebeğim."

İki kolumu ona doluyorum ve onu da yanıma alarak yanıma dönüyorum. Yüzünü boğazıma gömüyor ve ağlamaya başlıyor.

"Beni istemeni istiyorum Chloe," diyorum, "Beni arzulamanı. Beni o kadar çok istemeni istiyorum ki, benim için yanıp tutuşmanı. Ve tahmin et ne oldu? Bunu gerçekleştirene kadar seninle uğraşmaya devam edeceğim. Benim uslu kızım ol ve ağlarken bana sıkıca sarıl ki seni daha iyi hissettirebileyim."

Titriyor. "Şimdi,"

diyorum.

Omuzlarımı tutuyor ve yüzünü bana gömüyor.

"İşte bu kadar. Aynen böyle. Seni yakaladım." Memnuniyet damarlarımda dolaşıyor ama fikrini değiştirip geri çekiliyor.

Ve sinirliyim. Onu istiyorum. Beni geri istemesini istiyorum. Hayal kırıklığıyla nefes alıyorum. Sinirlenmeyeceğim. Sadece daha çok çalışacağım.

Bir kez daha orgazm olurken engellendim. Ve sonrasında yüzündeki memnuniyet ifadesi, teslim olduğumu ve onunla evleneceğimi falan ilan ettiğimi düşünebilirsiniz.

Ve bir anlığına, seks sonrası o parıltıda, neredeyse yapıyordum. Neyse ki aklım başıma geldi.

Aramızda fiziksel bir kimya var diye, delicesine çekici diye ve benim isteklerimi ve ihtiyaçlarımı önceliği haline getireceğine yemin ediyor diye, bu benim aptalca davranıp sıraya gireceğim anlamına gelmez.

Seksi saymazsanız tabii. Evet, orada teslim oldum. Çünkü o sadece beni istediği yere ve istediği şekilde hareket ettirebilme yeteneğine sahip inanılmaz derecede güçlü biri değil, aynı zamanda yatakta kesinlikle bir tanrı. Vücudumun bana ihanet etmesine neden oluyor ama bu kendimi kaybedip teslim olacağım anlamına gelmiyor. Çünkü içimdeyken kalçalarınızla muhteşem, karmaşık bir şekilde çizilmiş ama güçlü bir şekilde cesur sekiz rakamı yapabilmeniz, sonsuza dek mutlu olma potansiyeline eşit değildir. Ne yazık ki.

Çünkü tüm hayatımı alt üst eden birine kendimi nasıl teslim edebilirim? Değer verdiğiniz kişilere karşı şiddet tehdidiyle size istediklerini yaptıran birine aşık olmazsınız.

Beni becerdikten sonra bana sarılıyor ve bir yere gitmek ya da bir şey yapmak için acelesi yok gibi görünüyor, ama tuvalete gitmem gerektiğini mırıldandığımda kendimi uzaklaştırmama izin veriyor.

Kapıyı kilitliyorum ve uzun, sıcak bir duş alıyorum, *bu sırada "ya olursa" diye düşünüyorum.*

Alannah *izle ve gör* oyunu mu oynayacak? Yoksa beni bundan kurtaracak bir plan üzerinde çoktan çalışmaya başladı mı?

Derek'in kız kardeşiyle konuşmayı denemeli miyim, ikna edebileceğim biri mi diye? Ailesini ve kardeşlerini olaya dahil olmaya ve onu psikiyatrik gözetim altına aldırmaya yönlendirebilir mi?

Ayrıca, Adam nasıl? Beni özlüyor mu yoksa önüne çıkan fırsatları mı değerlendiriyor? Sanırım artık Adam'ın ne söylediği, ne düşündüğü ya da ne yaptığı önemli değil, değil mi?

Aklım genelde gitmediği bir yere gidiyor; biyolojik aileme. Onlar hakkında bir şey bilmek istiyor muyum? Ne fark eder ki?

Bir şekilde ailem hakkında tam isabet kaydetti. Ailem çocukken bana ilgi ve şefkat gösterdi. Taciz edilmedim. Ama Bryan'ın en sevdikleri çocuk olduğu erkenden belliydi. Her kilometre taşında, her başarıda gözleri parlıyordu. Ben onlardan aynı ışığı alamadım. İkisinin mükemmel bir birleşimi gibi görünüyordu. On ikinci yaş günümde beni bebekken evlat edindiklerini ve Bryan'ın onların biyolojik çocuğu olduğunu öğrendiğimde, pek çok şey anlam kazandı. Ama Bryan her şeyi daha da güzelleştirdi. O isteyebileceğim en iyi kardeşti. Çok iyi arkadaşlık. Ve bunu öğrendikten aylar sonra, geceleri yatağında tek başıma düşünürken, eğer bu kadar yakın olmasaydık, bana ulaşabilecek kadar kendini bildiği anda bana bağlanmasaydı, belki de beni alıkoymazlardı diye düşündüğümü hatırlıyorum. Çünkü biyolojik çocukları vardı.

O hastalandığında görünmez oldum. O öldüğünde, mükemmel bir çocuk olarak bazı şeyleri telafi etmeye çalıştım. Yemek yapmak. Temizlik yaparak. Aileme bakarak. Notlarımla, atletizmle, her şeyle çok çalışarak ailemiz için tutkal olmaya çalıştım. Ama annem oldukça kontrolsüzdü. Babam da pek iyi değildi.

Annemle babam bana karşı hiç soğuk ya da kaba olmadılar, ama pek çaba gösterdikleri de söylenemez. On sekiz yaşıma girip okula başladığımdan beri hiç olmadılar.

Pek çok insan evlat edinen ebeveynlerinin, biyolojik ebeveynleri onlara en muhteşem çocukluğu y a ş a t m a d ı ğ ı halde, onlara sonsuz minnettarlıklarını ne kadar hak ettiklerinden bahsediyor. Ama çocukların şu konuda konuştuklarını nadiren duyuyorum

Evlat edindikleri çocuklara kanlarındanmış gibi değer vermek yerine onlara tahammül eden aileler.

Zaman zaman kendimi ikinci sınıf bir aile üyesi gibi hissetmiş olsam da, daha kötüsü de olabilirdi. Kötü insanlar değiller. Sadece biraz kayıtsızlar.

Ama yine de öz annemi hiç aramadım. Tek bildiğim beni küçükken doğurduğu ve çocuk sahibi olamayan bir ailenin yanına gitmemi istediği idi. Üniversiteye gitmek istiyordu. Burs fırsatı vardı ve beni yetiştirmesine yardımcı olacak destekleyici bir ailesi yoktu. Ailem muhtemelen beni aramaya gelmeyeceğini söyledi. Bildiğim kadarıyla gelmedi de. Bryan hastalanmadan önce birkaç kez onu sormayı düşündüm. Hiç sormadım ve Bryan'dan sonra onları aşığalamak ya da beni de kaybediyormuş gibi hissetmelerini istemedim.

Ve şimdi, Adam tarafından ihanete uğramış hissederken ve bu durum Derek'in ailemle olan ilişkimden kalan açık yaraların üzerindeki tozu üflemesiyle birleşince, şimdi Derek'in hayatım, ailem, öz ailem hakkında ne kadar şey bildiğini merak ediyorum.

Uzun duştan sonra nihayet iştahım açıldı, eşofmanlarımı giydim ve kahvaltımı ısıtmak için mutfığa gittim. Derek yemek masasında, dizüstü bilgisayarını açık, telefonu kulağında.

"Hayır," diyor, "en azından birkaç gün daha Columbus. Ondan sonra bakarız... Tamam. Tamam. Hoşça kal." Telefonunu bırakıyor ve tabağını mikrodalgaya koyarken beni izliyor.

Buzdolabından aldığım soğuk suyun kapağını açarken gözlerinden kaçıyorum.

Mutfak tezgahında mikrodalgada krep ve domuz pastırması yerken, utanmadan beni izlediği için bakışlarıyla karşılaşmaktan özenle kaçınırken, telefonu bir uyarıyla çalıyor.

"Oh, Nicola burada," diyor ve gözleri telefonunda, ayağa kalkıyor. "Hemen döneceğim."

Nicola'nın kim olduğunu sormuyorum. Yeniden ısıtılmış krepleri suratıma tıkıştırmaya devam ediyorum. Yeniden ısıtılmış olsalar bile iyiler. Ailesinden kalma şurup da öyle.

Steele Ailesi tarafından sevgiyle şişelenmiştir.

Çelik kalp logolu Steele ailesi için kabadayı. Çok iyi akçaağaç şurubu olsa bile. İşim bittikten sonra hala açım, bu yüzden tezgahın üzerindeki kubbenin altına uzanıp çikolatalı eklerden birini çıkardım ve büyük bir ısırık aldım. Ve sonra bir tane daha. Bir günlük bile olsa, hala gelmiş geçmiş en iyi şey.

Duygularımı mı yiyorsun? Sanırım öyle.

Tabii ki bu sırada Derek'in kafası dairenin içine girer. "Kapıyı benim için bir saniye tutar mısın lütfen?" diye sorar.

Görüyorum ki arkasında tekerlekli bir raf var.

Eklerimi bırakıp ona doğru ilerledim, ağzımda çok fazla yemek vardı ve umurumda değildi.

Ben kapıyı açık tutarken gözleri eğlenceyle parlıyor. Geri çekildi ve uzun bir rafı içeri çekti.

"Bu iyi," diyor ve beni kapı tutma görevinden alıyor, beni öpüyor ve sonra dudaklarını yalıyor, kapıyı kapatıp kilitlerken "Mm" diyor.

Altında giysiler ve istiflenmiş kutularla dolu yedi ya da sekiz ayak uzunluğundaki tekerlekli rafı işaret ediyor. Çoğunlukla ayakkabı kutuları, tanıdığım bazı marka isimleriyle.

"Bunların hepsi senin için" diyor. "Dolaba koyacağım, beğendiklerinizi deneyeceksiniz. İstemediğin bir şey varsa, rafta bırak. İstedğin bir şey varsa, şimdilik dolaba koy. Gittiğimizde hepsi bizimle gelecek. İstersen hepsini alabilirsin."

Burada açacak çok şey var ama ben daha nereden başlayacağımı düşünmeden, rafın önündeki gök mavisi bir elbiseye dokunuyor. "Sakıncası yoksa yarın bunu giymeni istiyorum. Ya da bunu." Neredeyse aynı mavi renkte ama içine siyah ve krem karışmış başka bir elbiseyi işaret ediyor. "İkisini de benim için modellik yapıp seçmeme izin verirsen çok sevinirim, ama bana siktir olup gitmemi söyleyeceğinden şüpheleniyorum."

"Yarın mı?" Ben soruyorum.

"Ailemle brunch. Kırkıncı yıldönümleri için ailece yaptıkları bir şey. Gelecek hafta sonu daha büyük bir kutlama var."

Boş boş bakıyorum. Adam ciddi.

"Bu sadece aile arasında olacak. Gelecek hafta sonu yaklaşık dört yüz konuk olacak."

El arabasını koridora çekerken birkaç kez göz kırpmıyorum.

O döndüğünde ben de aynı yerdeyim. "Kıyafetlerle ilgilenmiyor musun?"

"Um..." Asılı kalmasına izin verdim.

"Sanırım haberin olmadığı için yarın için bir şey hazırlamadın."

"Beni buraya zorla getirdiğinden beri mi demek istiyorsun?"

"Abartıyorsun," diyerek beni kucaklıyor, gözlerinde eğlence dans ediyor.

Sinirlenerek avularımı göğsüne bastırıp itiyorum. Tutuşunu sıkılaştıyor.

"Peki ya geri kalanı?" Sonunda sordum.

"Giysiler, ayakkabılar. Çeşitli şeyler. Bazı güzel şeylere sahip olmanı istedim, bu yüzden kişisel alışverişimden sana yeni bir gardırop hazırlamasını istedim. Zevkinize uygun olmayan bir şey varsa hepsini almak zorunda değilsiniz, ama hepsini istiyorsanız, hepsini alın. Nicola'ya birkaç farklı kıyafetle çekilmiş fotoğraflarınızı gönderdim, o da hem mevcut tarzınıza hem de size yakışacağını düşündüğü şeylere göre bir şeyler alacağını söyledi."

"Birkaç fotoğrafım mı
var?" "Bir dosyam var,"
diye yanıtlıyor.

"Bir dosya mı? Görebilir miyim?" Ben soruyorum.

"Eğer istersen," diye yanıtlıyor. "Ama Downtown'daki ofisimde. Sen git kıyafetlere bak, ben de sana getireyim. Bir yere ayrılma." Bana karanlık bir bakış attı. "Seni bulurum." Burnumu dürtüyor ve sonra sanki tehdit etmemiş gibi gülümsüyor.

Güzel şeyleri severim. Kendime tam bir moda tutkunu diyemem. Bazı tasarımcı eşyalarım var ama daha yüksek fiyatlı olanları defilelerden ya da konsinye mağazalarından alıyorum. Pazarlık avcılığının büyük bir hayranıyım, bu yüzden eşyalarımın çoğu tasarımcı olmasa da bazıları öyle. Modayı seviyorum, kaliteli ürünleri seviyorum ve bir şeyi ucuza almayı gerçekten seviyorum.

Derek'in beni pahalı şeylerle donatma becerisinden *etkilenmemem* de Nicola'nın yeteneklerinden etkilendim. Çünkü bu rafta istemediğim, beğenmediğim ya da giymeyeceğim tek bir şey bile yok. İş takımları var. Tasarım kotlar, sevimli üstler, kaliteli hırkalar, parti elbiseleri, egzersiz ve rahatlama kıyafetleri ve muhteşem ayakkabılar var. Benim zevkime uygun aksesuarlar bile var - bire bir.

Seksi iç çamaşırı seçeneklerini görmezden geleceğim ama bu rahat ve sevimli pijamalara karşı koyamayabilirim. Bu kıyafetler çok para ediyor. Pahalı ayakkabıların bulunduğu birkaç kutu da var ve onlara baktıktan sonra, içimde heyecanlanmam için bana meydan okuyan, Noel sabahı gibi ciyaklamaya çalışan çocuğumu dizginlemek zorunda kalıyorum.

Bu tepkiyi bastırmak zor olmadı çünkü burada saatli bomba gibi görünen psikopat bir sapıkla birlikteyken maddi şeylerin gözümü kamaştırmasına izin vermeyecek kadar mantıklı ve pragmatik biriyim.

Ben hâlâ mücevherleri incelerken, Derek elinde bir dosya klasörüyle geri geldi. Hakkımda topladığı bilgilere erişmeme izin vermesine şaşırdım.

Çok uzun sürmedi. Downtown kulübü arabayla en az on dakika uzaklıkta. Belki de tüm o kıyafetler dikkatimi dağıtmıştır. Şu anki ruh halimde kritik olmayan her türlü dikkat dağıtıcı şey hoş karşılanır.

"Kaçmaya çalışmadın," diye gözlemliyor. "Saklambaç oynamak eğlenceli olabilirdi ama buna sevindim." Beni öpüyor, sonra elindeki dosyayı sallıyor. "Öz anne ile ilgileniyor musunuz? Evlat edinen ebeveynlerin hakkında bilgi ister misin? Bu arada sana vasiyet ettikleri hayat sigortası poliçeleri var. Evlerinin parası ödendi. Öldüklerinde iyi bir mirasa sahip olacaksın, eğer parayı akıllıca kullanırsan düzenli bir emeklilik fonu olabilir."

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Olabilirdi diyorum çünkü bir emeklilik fonuna ihtiyacın olmayacak çünkü Bayan Derek Steele olduğunda multimilyoner olacaksın. Babam öldüğünde milyarder seviyesine ulaşmış olacağım."

Hala bir şey söylemiyorum.

"Hiçbirini saklamıyor musun?" diye soruyor.

"Ha?"

Başını giysi rafına doğru eğiyor. "Hepsi bende kalacak," diyorum.

Şaşırmış görünüyor.

"Benim için kıyafetlere beş haneli rakamlar harcamaya istekliysen ve bunlar benim tarzıma mükemmel şekilde uyan kıyafetlerse, elbette onları saklayacağım."

Cevabımda şirretlik yapıyorum ama bu benim yeni stratejim. Beş saniye önce aklıma geldi. Şirret ol. Bakalım artık bana takıntılı olmadığına karar verecek mi?

"Al." Bana dosya klasörünü uzattı.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordum.

"Özel dedektifin senin ve ailenin geçmişini araştırmak için bulduğu şey bu."

"Başka ne var?"

"Hallman hakkında bir dosyam var. Alannah Fisher hakkında bir dosyam var. Öz ailen hakkında da bir dosya hazırlatıyorum."

Orada bilgi var. Dosyayı istemiyorsanız, almak zorunda değilsiniz. Ama istersen diye sipariş ettim."

Bir tepki görüyor ve gözleri daha da ısınıyor. "Dosyayı bu yüzden sorduğundan şüphelenmiştim. Acele etmemi ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır." Dosyayı şifonyerin üzerine bırakıyorum. Şimdi buna bakmak istemiyorum. İçinde ne olduğunu görmek istediğimden bile emin değilim. Beni kuşatması gereken kalın bir dosya mı?

"Hallman'ın dosyasını görmek ister misin?" diye sordu. "Hayır," dedim.

"Neden?"

"Çünkü Adam ve ben tarih olduk. Bunu sen de gördün. Onun sırları artık tartışmalı."

"Yeterince adil. Fikrini değiştirirsen bana haber ver." Raflara bakıyor. "Bir şey denedin mi?"

Başımı sallıyorum.

"Yarınki aile şeyi için elbiseni seçmeme izin verecek misin?"

"Ailenle tanışmak istemiyorum."

"Orada benimle olmanı istiyorum," diyor.

"Beni seninle gelmeye zorlarsan, belki de bana yaptığın tüm saçmalıkları ağzımdan çıkarırım."

"Hayır, yapmayacaksın." Başını sallıyor.

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü sana böyle bir eylemin sonuçlarını söylersem, benim iyi kızım olmaya karar verirsin." Gülümsüyor, kollarını bana doluyor ve burnumun ucunu öpüyor.

Ellerim onu itmek için kalkıyor ama sırtım içinde bulunduğumuz dolabın duvarına dayanana kadar beni geriye doğru götürüyor.

Rüya gibi bir dolap. Kocaman. Bir sürü raf ve çekmece var. Derek bu alanın sadece küçük bir kısmını kullanıyor ama yine de tam zamanlı olarak burada yaşamadığını biliyorum. Ve birden kendimi onun diğer evini merak ederken buluyorum.

"Sen burada yaşamıyorsun," diyorum.

"Genelde yılda birkaç gün buradayım. Kulüplerden birinde bir işim olduğunda. Aile etkinlikleri için geldiğimde. Birkaç hafta önce de bu yüzden geldim. Kulüplerle ilgili şeyler ve ailemin kırkinci yaş günü için burada olmam gerektiğini biliyordum."

"Ama ben burada yaşıyorum," diye açıkça belirtiyorum. "Bunu biliyorum," diye yanıtlıyor, hâlâ gülümseyerek.

"Seninle evlenmemi bekliyorsun ve aynı şehirde yaşamıyoruz." "Uzaktan çalışıyorsun," diyor. "Yani konumun esnek."

"Hayır, değil" diye karşı çıkıyorum. "Ben Columbus'ta yaşıyorum ve bu pazarlık konusu olamaz."

"Bir yolunu buluruz," diyor omuz silkerek.

Ama gözleri bir şeyle parlıyor; ne olduğunu bilmiyorum ve bilmek istediğimden de emin değilim.

"Biraz çalışmam lazım," diyorum şirretçe. Bir adım geri atıyor ve ben yanından geçip gidiyorum.

Derek'in ellerini omuzlarımda hissettiğimde şaşkınlıkla sarsılıyorum. Bütün gün onun boş yatak odasındaki masada oturmuş çalışıyordum. Artık hava kararmıştı.

"On saattir çalışıyorsun," diyor. "Kendini işine adanmışsın, benim için yaptığın işlerde bile."

Birkaç kez göz kırpmıyorum ve boynumu uzatıyorum. "İyi bir noktaya değindin. Belki de her şeyi sabote etmeliyim."

Gülüyor.

Gözlerimi deviriyorum.

"Bu gece için toparlanma zamanı. Biraz yiyecek al. Rahatla," diyor ve sıkmaya başlıyor, sonra parmakları masaj yapmaya başlıyor. Onu durduracak kelimeleri aramadan önce, ellerinin yapabildiği gerginlik rahatlamasına yaslandığımı fark ediyorum. Devam ediyor, parmakları omuzlarımin, boynumun etrafında daireler çiziyor.

Birden acıktım.

İş konusunda kendimi oyunun önüne koydum. Üretken, üzerinde gerçekten kontrol sahibi olduğum bir şeyde kaybolmak iyi bir dikkat dağıtıcıydı.

"Karnın mı gurulduyor?" diye kulağıma doğru soruyor ve beni ürpertiyor. "Bende tam sana göre bir şey var." Elimi tutuyor ve çekiyor.

Ayağa kalkarak elimi çekmeye çalışıyorum ama eli sıkılaşıyor ve kaçış yok, bu yüzden onu oturma alanına kadar takip ediyorum ve koku burnuma çarptığında tükürük bezlerim uyanıyor. Masada büyük bir pizza var. Bir şişe şarap ve benim için bir bardak. Onun için bir bardak kahverengi bir şey. İki tabak. Peçeteler. Mumlar yanıyor. Mum ışığında pizza yemeği.

Ama bundan daha fazlası var. Tabağımın yanında bana aldığı kurt şekil değiştiren romanı var. Onun tabağının yanında da bir roman.

Kutuyu açıyor ve içi rengarenk sebzeler, acı biberler ve sucuklarla dolu. Tıpkı benim sevdiğim gibi. Bir erkeğin neyi sevdiğini bilmesinin ve sen istemeden sana getirmesinin nasıl bir his olduğunu görmezden geliyorum.

"Yemek yerken kitap okumaktan hoşlanıyor musun yoksa bunu uyumlu olduğumuzu düşünmem için mi yapıyorsun?" diye sordum. "Çünkü bunu evde yapmıyorum. Arada bir kendimi dışarıda kitaplı bir akşam yemeğine götürüyorum."

"Muhtemelen bu gece benimle sohbet etmekle ilgilenmeyeceğini düşündüm, o yüzden bunu bir deneyeyim dedim," diyor. "Kız kardeşim Naomi bir süre önce Noel için bana bu seriyi aldı. Ailem bizi çocukken her Noel'de istediğin, ihtiyacın olan ve okuyacak bir şeyler alarak büyüttü. Grace bana her yıl ihtiyacım olduğunu düşündüğü bir şey alır. Nay, pek kurgu seven biri olmasam da bana her zaman okuyacak bir şeyler alır." Eliyle arkasını işaret ediyor ve cumbalı pencere koltuğunun altında bir kitaplık olduğunu fark ediyorum. Kapısı yarıya kadar açık ve içi kitaplarla dolu.

Normalde yaptığım gibi ona istediği hediyeleri almakla ilgili sorular sormak yerine, "Pizzanı böyle mi seviyorsun?" diye soruyorum.

"Öğreneceğiz, değil mi?" diye oturuyor. "Genelde sucuklu, sosisli ve mantarlı yerim."

"Ya yapmazsan?"

Adam acı biberlerimden şikayetçiydi çünkü sadece yarısında olmalarına rağmen bazen suyu sınırı aşır ve kendi yarısına geçiyor ve hayatını mahvediyordu.

"O zaman bir sonraki pizzamızın yarısı benim sevdiğim, yarısı da senin sevdiğin olacak sanırım. Bilmiyorum. Büyütülecek bir şey değil, değil mi?" Omuz silkiyor ve kutudan bir parça çıkarıp tabağıma koyduktan sonra kendisi için de bir tane alıyor.

"Sosyal medya hesaplarımda oldukça geriye gittin, değil mi?"

"Geceleri seni düşündüğüm için uyuyamadığımda kendime yapacak bir şey verdim."

Sadece malzemelerin doğruluğu nedeniyle değil, son zamanlarda pizza hakkında bir şey paylaştığımı hatırlamadığım için değil, aynı zamanda birkaç yıl önce yayınlanan bir dilim pizzanın resmini içeren bir rant gönderisini hatırladığım için de geri dönmüş olması gerektiğini biliyorum. Bu pizzanın kabuğundaki hava kabarcıkları patlamamıştı ve bana kenarında dev bir kabarcık olan bir parça uzattı. O pizza dilimi gönderisi birkaç yıl önce bir şey paylaştığımda yarı viral olmuştu

Hava kabarcıklarını sevmek ve onların patlamasını istememek hakkında büyük bir hava kabarcığı olan bir parça pizza resmi.

Ama ben de pizzamda sosis severim ve bunda hiç yok. O yüzden benim yöntemimi denemek için pizzasında sevdiği bir şeyden vazgeçti.

Hemen kabuğunu soyuyorum ve ağzıma atıyorum. "Bu çok güzel.

Biberler güzel bir ısırik katmış," diyor.

"Ben de pizzamda sosis severim," diyorum ona. Ve ona neden söylediğimi bilmiyorum. Bunu fark ettiğimde yüzüm kızarıyor.

Gülümsüyor. "Bir dahaki sefere senin istediğini ve benim istediğimi alırsız o zaman. Sebzeler benim için çalışıyor." Omuz silkiyor, Jack Reacher kitabını açıyor ve okumaya başlıyor.

Ben de kitabımı açıyorum ama şu anda buldozer bir alfa erkeği hakkındaki bir aşk hikâyesini okumaya konsantre olabilmemin imkânı yok. Sadece ruh halim yüzünden değil, aynı zamanda gözlerimi ondan alamadığım için.

Laf olsun diye değil; pizzasını yerken kitap okuyor. Bir bardak şarap koymaya zahmet etmedim. Onun yerine buzdolabında bir şişe su arıyorum ama bir şişe kök birası bulunca çok şaşıyorum. Ve buzdolabının artık tamamen yiyeceklerle dolu olduğunu gördüm.

"Evet, bunu senin için aldım. Ve diğer şeylerin yanı sıra biraz da dondurma" diyor, elimdeki kök birasına bakarak.

Ve olduğum yerde donup kaldım. Buradaki çaba etkileyici. Ben bir kök birası şamandırısı aşığım.

Parmaklarını peçetesine siliyor, bir sayfa çeviriyor ve sonra kutudan bir dilim pizza daha alıyor.

İşim bitmeden önce iki dilimi büyük bir bardak kök birasıyla birlikte bir kenara koymayı başardım. O üç dilim yedi ve hala okuyor.

Kitap okumuyordum. Yemek yiyordum ve bir yandan da onu izliyordum.

Telefonum çalıyor. Yanımdan kaldırıyorum.

Alannah: Kontrol

ediyorum. Ben: Ben

iyiyim.

Alannah: Emin misin? Bana yaşam kanıtı gönder.

Bir selfie çektim ve ona gönderdim.

Alannah: Muhteşem. Çok düşündüm ve belki de tüm bunların bir nedeni vardır diye düşündüm.

Kaşlarımı çatıyorum ve bir dakika devam etmesini bekliyorum.

Alannah: Beni yanlış anlama, o kaçıgın teki, ama belki yine de mutlu sona ulaşabilirsin. Sabah bana mesaj at.

yeniden yaşam kanıtı ile. Seni seviyorum bebeğim.

Bir sebepten dolayı. Neyin sebebi? Evrenin beni psikopat bir sapığın radarına sokmak için ne gibi bir sebebi olabilir?

Kendi kendime alay ediyorum. Ayrıca bu *muhteşem* yorumla da alay ediyorum çünkü bu sabah dünyanın en garip kahvaltısını yaptıktan sonra saçlarımı fırçalamak dışında bugün dış görünüşüm için hiçbir çaba sarf *etmedim*.

Tabağımı ve bardağımı bulaşık makinesine koyup elimde telefonum ve kitabımla koridorda yürüyorum. Bu gece bu işe girebileceğimi sanmıyorum.

Birkaç dakika sonra Derek yatağında kitabıyla bana katılıyor, iki şişe su getiriyor, birini benim olduğum taraftaki masaya koyuyor, lambayı yakıyor, sonra diğer şişeyi karşı masaya koyuyor.

Tavandaki ışığı söndürüp yatağa giriyor ve şöyle diyor: "Birkaç kez kendi suyuyla yatağa girdiğini gördüm. Her yatağa ilk girdiğinde iki şişeyle girdiğini ve onu yatağın kendi tarafına yatırdığını gördüm. Sen çaba gösterirken neden kendinden başka kimseyi düşünmediğini anlayamıyorum."

Kendini toparlıyor, kitabını açıyor ve okumaya devam ediyor.

Kitabımı yanımdaki masaya koyuyorum, yüzüm alev alev yanıyor.

"Televizyon izlemek ister misin?" diye soruyor, kayıtsızca.

"Hayır," diye tersliyorum, sonra lambayı kapatıyorum, yan dönüyorum ve yüzümün buruştuğunu hissederek boşluğa bakıyorum.

"Işığım seni rahatsız mı ediyor?" Derek soruyor. "Hayır," diyorum.

"Emin misin?" diye

kontrol ediyor.

"Eminim," diye

yanıtlıyorum.

Sonra cadaloz gibi davranmam gerektiğini fark ettim. Geçinilmesi zor ve bir erkeğin birlikte yaşamayı imkânsız göreceği bir cadaloz gibi davranmam gerekiyordu. Sanırım yarın tekrar deneyeceğim.

Şu anda canımı sıkan pek çok şey var, en önemlisi de Adam'la olan ilişkimdeki bir başka kusura dikkat çekmesi. Ama mucizevi bir şekilde, neredeyse anında uykuya dalmayı başarıyorum.

Oda aydınlık ve bir süredir uyanık, onun uyumasını izliyorum. O yanımdayken daha iyi uyuyor gibiyim. Kendimi iyi dinlenmiş hissediyorum. Ve göğsümde büyük şeyler oluyor.

Uyandığımda onu yanımda görünce, uykusunu izlemekten asla bıkmayacağımı anladım. Bir meleğe benziyor. Getirdiğim pijamalardan bir çift giymişti. Kraliyet mavisi ipek olanlar. Elimi bacağında gezdirdim ve ipeği parmaklarımın arasında hissettim.

Hayır, istediğim gibi bana gelmeyi seçmedi ama burada, yatağında. Gerisi gelecektir. Bundan emin olacağım.

Bugün ailemin geri kalanıyla tanışacak. Ayrıca ona göstereceğim için çok heyecanlı olduğum sürprizimi de alacak.

Gözleri açıldı ve benimkilere baktı.

"Günaydın," diye selamlıyorum, elim yüzüne doğru uzanıyor. Parmaklarım saçlarında gezinirken başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdiriyorum.

O mavi gözler bir an uykulu bir şekilde bakıyor, sonra sersemlikten kurtulmuş gibi görünüyor ve banyoya koşmak için benden uzaklaşırken bana küçümseyen bir bakış fırlatıyor.

Birkaç dakika sonra duş sesini duyuyorum ve ona katılmaya karar veriyorum.

Beni dışarıda bıraktı. Sorun değil, bu dayanıksız kapı tokmağı kilidi arzumla boy ölçüşemez.

Gülümsemekten başka bir şey yapmadan ona katıldığında saçlarını duruluyor.

"Ne yapıyorsun?" diye homurdanıyor, çıplaklığını koluyla ve büyük bir banyo süngeriyile boşuna korumaya çalışıyor.

"Müstakbel karıma günaydın diyorum," diye bilgi veriyorum dizlerimin üzerine çökerken, onu kalçalarından tutup fayanslı duvara yaslayarak yüzümü bacaklarının arasına gömebiliyorum. Ve o bacaklarını kapatmayı başarmadan hemen önce bunu yapıyorum. Dilimi kıvrımlarında gezdiriyorum. Biraz sabun tadı alıyorum ve itiraz etmeye çalışarak biraz tökezliyor, bu yüzden onu duş bankına oturana kadar yönlendiriyorum, parmaklarımla ve ağızımla onu çalıştırmaya devam ederken onu sıkıca tutuyorum.

Bana karşı koymaya çalışıyor, ben de arkama yaslanıp klitorisine şaplak atarken ona azarlayıcı bir bakış atıyorum. Sarsıldı, şoktan ağzı açık kaldı.

"Bu ne cüret!" Chloe'nin nefesi kesildi.

"Buna cüret ediyorum," diyorum ve bir şaplak daha atıyorum.

"Derek!" diye bağıyor ama bunu söyleme şekli, bu konuda gerçekten ne hissettiğini gizleyemiyor.

Üçüncü kez şaplak atıyorum ve sonra öne eğilip göğsüne yapışıyorum, meme ucunu sertçe çekiyorum, bu da sırtını kavislendiriyor. Bu fırsattan yararlanarak amını iki parmağımla dolduruyorum. Hiçbir dirençle karşılaşmıyorum ve erişimimi sağlayan şey duştan gelen su değil.

Suyun, bankın ve ıslak fayansların onun bu mücadelesi sırasında çok fazla güçlük çıkaracağına karar veriyorum, bu yüzden onu tutup omzuma atıyorum ve hafif kaygan vücudunu yatağa geri götürüp üzerine bırakıyorum, üstüne düşüyorum ve tüm ağırlığımı ona veriyorum.

Karşılık olarak homurdanıyor, beni defetmeye çalışıyor.

"Bu sabah neşelisin, değil mi?" Karanlık bir kahkaha atarak soruyorum ve bileklerini tutarak kalçalarımın çarpmasıyla onu kazığa oturtuyorum.

Geri çekilip tekrar içeri girerken mavi gözlerindeki ışığın yandığını görüyorum, onu sabit tutuyorum ama her iki bileğini de sol elime aktarıyorum, başının üstündeki yastıklara sıkıca tutturuyorum, böylece sağ elimi aramıza sokup klitorisini kızdırırken yavaşça içine defalarca girebiliyorum.

"Bu güzel bir Pazar sabahı ritüeli, değil mi?" Düşünüyorum ve onu öpüyorum. O da beni ısırtıyor.

Şok içinde başımı geriye atarken tıslıyorum.

Alt dudağımda kan tadı alıyorum.

Gözlerinde endişe okunuyor ve bunun yüzümdeki ifadeden kaynaklandığını tahmin ediyorum.

Vahşileşiyorum ve ağzına saldırıyorum.

"Şimdi sen de benim kanımı tadacaksın, küçük tavşancık," diyorum ona, kalçalarım tekrar tekrar öne doğru çarparken, ağzını benimkilerle rehin tutuyorum.

Ben de onun alt dudağını ısırdım.

İnliyor, ama kıvranıp kaçmaya çalışmak yerine, şimdi beni kavlıyor. Bacakları ve tatlı amıyla beni kavlıyor.

"Ben de senin kanının tadının nasıl olduğunu bilmek istiyorum," diyorum ve sonra tatlı göğsünü ısırp kan çekerken, sikimi onun dar, titreyen sıcağına defalarca sokmaya devam ediyorum.

Boşalırken çılglık atıyor, ben itmeye devam ederken sertçe inliyor.

Gözleri vahşi, tenimiz duştan, terden nemli ve aniden onu spermimle işaretlemek için yeterince uzun süre onu kızdırmayı bırakmak istiyorum. Onun güzel, çıplak vücudunu bununla boyamak. Bu fikir taşaklarımı sıkılaştırıyor, omurgamı karıncalandırıyor, bileklerini serbest bırakıyorum, çekip sikimi yumrukluyorum, karnının her tarafına, göğüslerine, hatta çenesine inci beyazı şeritler gönderiyorum.

Kıpırdamadan yatıyor, şaşkınlıkla bana bakıyor. Ağzı açık. Gözleri kocaman. Yeni bir şey görüyorum ama bunu değerlendiremiyorum çünkü hissediyorum. Orgazmımı hissediyorum. Tatmin duygusu hem fiziksel hem de duygusal olarak içime işliyor çünkü benden izler taşıyor. Dudağımdaki kan çenesinde. Göğsünde dişlerimin izi ve deriyi kırdığım yerde küçük bir damla kan.

Eğilip damlacığı yalıyorum, sonra üzerine çöküp onu tekrar tekrar öpüyorum, ağzından, çenesinden, göz kapaklarının her birinden, boğazından.

"Şimdi o duşu bitirmeliyiz," diyorum ve onu kaldırıp banyoya geri götürüyorum.

Duş hala çalışıyor. Mükemmel.

Onu ayağa kaldırdım, giderin yanındaki karo zeminden süngerini aldım ve tekrar sabunladım.

Onu yıkarken, bana sersemlemiş gibi bakıyor. Sanki inanamayacağı bir şey görmüş gibi. Bilmiyorum.

Bildiğim tek şey ona doyamadığım. Yeni bir takıntı seviyesine ulaşmış olabilirim.

Onu yıkadıktan sonra süngerini tekrar sabunluyorum ve kendimden başlıyorum. Gizlice kaçmaya çalıştı, ben de bileğini yakaladım.

"Chloe." Onu kaldırıyorum ve dudaklarımı eline bir öpücükle bastırıyorum.
"Saat on birde annemlerde olmamız gerekiyor. On buçukta yola çıkacağız. Mavi elbiselerden birini giyebilir misin lütfen? Benim için?"

Kaşlarını çatıyor.

Elini tekrar öpüyorum ve ona bir gülümseme gösteriyorum.

Gerilimli bir şekilde yutkunarak geri çekiliyor ama cevap vermiyor.

Tam anlamıyla bir titreme değil, ama kalçalarımın arasında bir sürü sıcak vızıltının ortasında hazırlanmaya çalışırken el titremeleri ve göbek sallanmaları yaşamaya devam ediyorum. Çünkü sürekli geçmişe dönüşler yaşıyorum.

Beni yutan bir hayvan gibiydi. Beni ısırıldı. Kanımı çekti. Yaladı. Tenime geldi. Adını meniyle üzerime yazabilseydi, sanırım yazardı. Bunu yaparken kendinden son derece memnun görünüyordu.

Bu, benim hoşuma gideceğini düşündüğü şeyleri yapmak değildi. İstedığı şey buydu. Ve bu içgüdüsel, cinsel, ilkel bir şeydi.

Sonra beni duşa taşıdı ve özenle yıkayarak temizledi, beni öptü, tüm bu süre boyunca bana gülümsedi. Ayak parmaklarımın arasına bile girerken istemeden ayaklarımı gıdıkladı. Yine de gülmedim. Sadece her şeyden giderek daha fazla rahatsız oldum ve kıpır kıpır oldum.

Ve şimdi de o psikopat, ailesiyle tanışmak için güzel bir elbise giymemi istiyor.

Bu ilginç olacak.

Gönderdiği kıyafetlere baktım ve iki mavi elbisenin süslü, zengin insanlarla yapılacak bir brunch için en uygun elbiseler olduğu gerçeğine sinirlendim. Mavi elbiselerden birini giyip onu memnun etmek için giydiğimi düşünmesini planlamıyordum, sadece diğer elbiseler ya fazla iş kıyafeti ya fazla seksi ya da daha çok bir tatil ya da öğleden sonra antikacıları veya çiftçi pazarlarını dolaşmak için. İki mavi elbisenin ikisi de

Sevgilimin ailesinde bir brunch - onu diğer yarım olarak gördüğümünden değil - ama biraz daha demoralize bir seçenekte karar kıldım.

Elbiseyi, yeni iç çamaşırlarından bazılarını ve bir çift yeni ayakkabıyı, askılı espadrilleri alıyorum. O havluyla dışarı çıkarken ben de banyoya doğru ilerliyorum, çünkü makyaj ve saç malzemelerim orada.

Hangi elbiseyi yanıma aldığımı görünce gözleri parlıyor ve beni sıkıştırıyor, içeri girerken yanından süzölmeye çalışırken gülümsemesini gördüğümünden emin oluyor.

Kapıyı kapatırken hiçbir şey söylemiyorum ama sıkı kapanmıyor çünkü kırmış. Mandal sadece bir vida ile asılı duruyor.

Hasarı incelerken başımı sallıyorum ve sonra bu işe devam etmeye karar veriyorum. Bugün ilginç geçecek, umarım Steele ailesinin bir üyesiyle bu sorun hakkında konuşma fırsatı bulurum. Kız kardeşi hakkında ne düşüneceğimi bilemediğimden, yardım etme olasılığı en yüksek olanı seçmek için diğerlerini değerlendireceğim.

Saçlarımı kurutmayı neredeyse bitirmiştım ki Derek içeri giriyor, koyu renk bir takım elbise giymiş ve yanımdaki makyaj masasına bir fincan kahve bırakıyor.

Başımın yan tarafını öpüyor. Gülümserken dudaklarının hareket ettiğini görüyorum ve saç kurutma makinesi çalışırken ne dediğini duyamıyorum, yine de *güzel* kelimesini dudaklarımdan okuduğuma eminim. Parmağım kısa bir süre düğmenin üzerinde geziniyor ama kapatmamaya karar veriyorum. Şirketlik yapmam gerekiyordu.

Gerçi bu sabah beni öptüğünde şirketlik yapmam onu soğutmadı. Hem de hiç.
Bu düşünceyle daha fazla göbek düşer.

Ayrılırken sinirlerim yıpranmış durumda, bugünün nasıl geçeceğini düşünüyorum. Koridora çıkar çıkmaz elimi tutuyor, asansörün yanında bekleyen ve gülümseyen Grace Steele'e bakıyor.

"Günaydın!" diye güneşli bir şekilde selamlıyor, "Birlikte gideceğiz." "Hayır," diye karşı çıkıyor Derek. "Daha sonra planlarımız var."

"Ne planı?" diye soruyor ve beni muhteşem ayakkabılarına bakarken yakalayarak daha büyük gülümsüyor.

Fildişi, kırmızı ve altın rengi dökümlü elbisesiyle nefes kesici görünüyor, bu elbise çok hoş ve ona yakışıyor ama asıl dikkat çeken ayakkabılar. Muhtemelen iki haftalık maaş çeklerimden birine mal olan ayakkabılar. Burun kısmında altın rengi çiçeklerle süslü, ayak bileğinde kırmızı bir çiçek ve kırmızı tabanı olan askılı platform sandaletler.

"Chloe için bir sürpriz," diyor Derek ve dudaklarını işaret parmağıma bastırabilmek için elimi kaldırıyor.

Gözle görülür bir tepki vermiyorum, ama Derek'ten zaten yeterince sürpriz yaşadığımı düşünüyorum.

"O zaman beni oraya götür, ben de beni bırakması için başka birini bulayım. Ya da babamın veya annemin şoförünü kullanırım." Bekleyen asansöre adımını atar.

"Güzel, değil mi?" diye soruyor, ben de ayakkabılarından başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum. Onlara hayran olduğumu biliyor, bu yüzden göstermek için bacağını büküyor.

"Çok," diyorum.

"Neden kendi arabayı almıyorsun?" Derek asansörün kapısını tutup önünden gitmemi işaret ederek soruyor.

"Çünkü..." diye mırıldanıyor, "kafayı bulmayı planlıyorum. Başka neden olsun ki? Bu SS brunchlarının nasıl geçtiğini biliyorsun." Bakışları bana doğru kayıyor. "Evet, zaman zaman Shannon Steele'den Hitler'in seçkin muhafızlarıyla aynı kısaltmayla bahsediyorum. Soykırımı hafife almıyorum - daha çok... partiler söz konusu olduğunda annemin kişiliğini tanımlamak gibi. Benimle sarhoş olmak ister misin Chloe?" Benimle kollarını birleştirdi.

Şaşkınlıkla irkildim.

"Söz veriyorum, bu brunch'ı daha keyifli hale getirecek."

Asansörün kapısı kapanırken Derek alaycı bir ses tonuyla "Belki bir dahaki sefere," diye cevap veriyor.

"Hiç eğlenceli değilsin," diye yakınıyor. "Ben ve Nay kesinlikle sarhoş olacağız. Annem de öyle."

"Ne zaman değil ki? Ve ben buna katılmıyorum. Ben biraz eğlenceliyim," diye düzeltti, yüzünde küçük bir gülümseme vardı ve sonra sesi alçaldı, "Öyle değil mi Chloe?"

Yüzüm yanıyor. Asansörün ışıklarına bakıyorum.

Grace kahkahalar atıyor ve o kadar hareketli ki, kolum hala onunkine bağlıyken vücudum onunla birlikte titriyor. "Vay canına. Sen kimsin ve kardeşime ne yaptın? Kızım..." Omzuyla bana vurdu.

"Eğer kardeşimi terk etmeyi düşünürsen, seni kaçıır ve geri getiririm. Elbisene bayıldım."

Derek yine kahkahayı basıyor ve çılgın sapığım güldüğünde her zaman ne kadar yakışıklı görünse de, gözlerim şimdi kardeşinin gülüşünü izlerken hem şok olmuş hem de mutlu görünen kız kardeşine çevriliyor.

Bizi Derek'in cipine kadar takip ediyor ve ben de onunla birlikte yolculuk yapmanın verdiği dikkat dağınıklığı için minnettarım.

Arka koltuğa geçmeye çalışıyorum ama kardeşimle aramdaki mesafeyi kapatıyor ve ben yolcu koltuğuna geçip kemerimi bağladıktan sonra "İyi denemeydi" diye mırıldanıyor.

"Herkes geliyor mu?" Derek otoyola çıkarken soruyor. "Evet," diyor.

"Bu yıl tuhaf olacak, değil mi?"

Derek hemen cevap vermeyince "Thad olmadan" diye sordu. Gözlerim onun yüzüne kayıyor.

"Bu o n s u z ilk yıldönümü partisi," diye ekliyor Grace, benim iyiliğim için.

Derek'in yüzünde b i r değişiklik olmadığını görünce Grace'le göz göze gelmek için dönüyorum. "Kaybınız için üzgünüm," diyorum ona.

"Teşekkür ederim Chloe," diye yumuşak bir sesle yanıtlıyor.

"Burada olmaktan mutlu olmayabilirim ama bir kardeş kaybettikten sonra her şeyin ne kadar tuhaf ve zor olduğunu iyi bilirim," diye ekliyorum.

Grace bu yorum karşısında perişan ya da üzgün görünmüyor ki bunu tuhaf buluyorum.

"Zor kelimesinin doğru olduğunu sanmıyorum," diyor Grace

sonunda. "Hâlâ beş kardeşin daha var," diyor Derek kayıtsızca.

Yüz ifadem onun bu kadar umursamaz davranmasından duyduğum dehşeti ele veriyor olmalı ki Grace konuşuyor.

"Thad ile hepimizin karmaşık bir ilişkisi vardı. Annemiz dışında ailede kimse tarafından pek sevilmezdi. Aslında, tabii ki... Yani... öldürülmüş olması bir şoktu ama Thad'ın lakabı Thorn'du. Herkesin başına belaydı. Oldukça... rahatsızdı."

Kaşlarımı çatıyorum. Söylediklerinden dolayı değil, çünkü iki karısını öldürdüğü ve bu ikisinin onu sevmediği söyleniyorsa, hiçbiri

Bu kimsenin bana yardım etmeyeceği anlamına mı geliyor? Eğer hepsi sözde Derek'ten korkuyorsa, planım hiçbir yere gitmeyebilir.

Sönüyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Bugün sonuçsuz kalırsa alternatif bir plana ihtiyacım olabilir.

Derek'e meydan okuyup takip, özel hayatın ihlali ve tehditlerle ilgili ayrıntıları paylaşacak mıyım?

Elinin benimkine dolandığını hissediyorum. Başparmağı elimin arkasını okşuyor, sonra çıplak yüzük parmağımı sıyrıyor. Bir dakika boyunca ona bakıyorum ve bir kez daha yüzüğün gitmiş olmasının garip gelmediğini fark ediyorum. Garip hissettirmemesi ne kadar garip. Belki de bunun nedeni Adam'ın gitmeme izin vermesinin çok kolay görünmesiydi. Boğazımda bir yumru oluşuyor; sinüslerime batma vuruyor, ama duyguyu itiyorum. Şu anda ağlamama gerek yok. Derek'in ailesinin evine gitmeden önce makyajımı mahvetmeme gerek yok, gitmek istediğimden değil ama oğullarını ya da kardeşlerini ikna etmek için konuşabileceğim birini bulmayı başarırısam kesinlikle güvenilir olmayan, yürüyen bir felaket gibi görünmek istemiyorum.

Tek eliyle, güneş gözlüklerini takmış, koyu renk takım elbisesi, siyah ve mavi kravatıyla büyüleyici bir yakışıklılığa sahip bir şekilde arabayı sürerken, gözlerim elini yüzümde gezdiriyor. Kravattaki mavi elbiseme uyuyor.

Ayrılmadan hemen önce beni sırtlayıp duvara yaslarken muhteşem görüldüğümü söyledi. Benimle öpüşmeye çalıştı ama kollarının altından sıyrıldım ve *alışverişçi Nicola*'nın gönderdiği ürünlerden birkaç küpe ve bir kolye seçmek için ana yatak odasındaki dolaba kaçtım.

"Chloe?"

Grace tarafından aniden düşüncelerimden uzaklaştırıldım. Elimi Derek'in tutuşundan geri çektim.

"Hm?"

"Sana kardeşine ne olduğunu soruyordum. Bu konu hakkında konuşmak çok mu acı verici?"

"Oh, evet, hala acı verici, ama... kardeşim biz gençken öldü." "Nasıl öldü?"

"Beyin tümörü."

"Çok özür dilerim. Korkunç bir şey olmalı."

"Öyleydi," diyorum kısık sesle ve boğazımı temizliyorum.

Bryan benim için kutsal bir konu, bu yüzden nerede büyüdüğümü sorarak konuyu değiştirdiğinde rahatlıyorum.

"Dayton," dedim. "Sen mi?" Gecikmeli olarak ekliyorum.

"Hepimiz değişim programları olan yatılı okullardaydık. Ailelerimiz kültürel açıdan okuryazar olmamızı istiyordu, bu yüzden hepimiz birden fazla kıtaya gittik. Ash sürekli okuldan atıldığı için lise yıllarının çoğunu burada, Columbus'ta devlet okulunda geçirdi. Eğer bu son seçenekten de atılsaydı, kendini oldukça acımasız olmasıyla bilinen bir askeri okulda bulacaktı. Hepimiz devlet okulunun müdürüne rüşvet verdiğini biliyoruz, böylece bu gerçekleşmeyecekti. Teknik olarak hepimiz dönemler arasında burada büyüdük. Diğerleriyle tanıştın mı? Derek sana işin iç yüzünü anlattı mı?"

"Hayır ve hayır," diye cevap veriyorum.

"İşte Elijah, en büyük kardeşimiz. O evli. Henüz hiçbirimizin çocuğu yok. Tanrı annemizi büyükanne yapacak ilk kişinin yardımcısı olsun. Bu gerçekleştiğinde kalp krizi geçirebilir." Kıs kıs gülüyor. "Sonra Thad doğdu. O... kanlı ayrıntılara gerek yok. Çok huysuz biriydi. Klasik narsist. Gelişimi gecikti ama dadısı ve annemiz tarafından şımartıldı ve sonra... evet, ayrıntıya girmenin anlamı yok. Her neyse, Derek Jonah'dan önce geldi. Jonah bekar. Asher bekar. Nay evli. Ash ve Naomi çift yumurta ikizleri ama anlaşıyorlar. Aslında birbirleri yokmuş gibi davranıyorlar. Bir de küçük ben varım."

"Ve sen bekarsın, öyle mi?" Sadece sohbeti devam ettirmek için soruyorum.

"Öyleyim," diyor hüznle ve sonra dramatik bir iç çekiyor.

Derek'in tekrar elimi tuttuğunu hissedince yere bakıyorum.

Çekmeye çalışıyorum ama tutuşu daha da sıkılaşıyor. Verdiği titreşim o kadar cinsel yüklü ki, karnımdaki içeriğin bir dalış yapmasına neden oluyor.

"Bugün ailenizle sadece siz mi olacaksınız?" Omzumun üzerinden soruyorum. "Yoksa diğer akrabalarınızla da mı?"

"Eli'nin karısının geleceğini sanmıyorum. Aralarında sorunlar var. Annemizle de pek anlaşıyorlar, o yüzden mümkün olduğunca Steele ailesinin etkinliklerine katılmıyor. Nay'in kocası Steele seyircisi olmayı seviyor ve normalde gelirdi ama Joshua beyin cerrahı ve büyük bir ameliyatı olduğunu söyledi, o yüzden orada olmayacak. Eminim onunla daha büyük bir partide tanışırsınız. Steele klanının geri kalanıyla da orada tanışacaksın. Kuzenler. Amcalar. Teyzeler. Daha neler neler. Bizden çok var."

Harika. Tüm bu insanlar bugün ve ben tek yabancıyım.

"Önümüzdeki hafta sonu yapılacak büyük partiye her türden aile ve arkadaş, çok sayıda iş ortağı ve A listesinde yer alan isimler katılacak. Bir parti olacak. O zaman sarhoş olacağız,

"

Eğer o zamana kadar bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulabilirsem.

Grace ekliyor, "Bu arada, annemiz medyayla başa çıkma konusunda size bir konuşma yapacak. Her yeni aşk ilgisi konuşmayı alır. Bunun sizi korkutmasına izin vermeyin. Yani, bu ciddi bir şey, o yüzden söylediklerini ciddiye alın ama sizi korkutmasına izin vermeyin. Dramatik olabiliyor."

Derek'in vizöründeki uzaktan kumandayla açılan kapıların ardındaki etkileyici bir malikâneye yanaşıyoruz. Sadece yakın aile üyeleri bekleniyorsa ve bu aile üyelerinin de içeri girmek için kumandaları varsa neden vale olduğunu sormak üzereydim ama zahmet etmedim. Zaten aile dinamikleriyle pek ilgilendiğim de söylenemez. Amacım kiminle konuşacağımı bulmak ve oradan devam etmek.

Bir vale Derek'in arabasını aldıktan sonra, ön kapıyı açan ve bizi içeri yönlendiren güler yüzlü bir adam tarafından karşılanıyoruz. Bu seviyede bir zenginliğin alışık olduğum bir şey olmadığını hemen fark ediyorum.

"Carson," diye selamlıyor Derek bizi içeri buyur eden adamı.

"Bay Steele," diye selamlıyor adam, sonra Grace'e bakarken yüzü ısınıyor. "Bayan Steele. Her zamanki gibi çok güzelsiniz."

Onun yanağına bir öpücük kondurur.

"Bu Chloe Turner," diyor Derek. "Chloe, ailemin emlak müdürü Devlin Carson. Tüm konutları da dahil olmak üzere her gün pek çok şeyi denetliyor."

"Bayan Turner," diye selamlıyor altmışlı yaşların üstündeki adam. Uzun boylu, ince yapılı ve şık bir takım elbise giyiyor. Başında gür, beyaz saçları, koyu renk bıyığı ve çoğunlukla beyaz olan sakalı var. Gülümsemesi neredeyse silahsızlandırıcı ve paltolarımızı alıp beyaz bluz ve siyah elbise pantolonlu yaşlı bir kadına verirken kendimi karşılığında kibar bir şeyler kekelemeye çalışırken buluyorum.

"İlk gelen biz miyiz, Carson?" Grace soruyor.

"Sizler gelen son misafirlersiniz, Bayan Steele. Aileniz brunch servisinin yapılacağı solaryumda bekliyor. Beni takip edin." Önümüzde yürüyor, sanki Grace ve Derek ailelerinin evindeki solaryumun nerede olduğunu bilmiyormuş gibi yol gösteriyor.

Burası resmen para saçıyor. Fuayenin krem rengi duvarlarını güzel sanat eserleri süslüyor. Her yerde altın ve kırmızı vurgular var. Saray gibi hissettiriyor. İnanılmaz mimari detayları ve ön kapıdan yürüdüğümüz yere kadar olan halıların muhtemelen Adam'la aldığım evden daha pahalıya mal olduğunu takdir etsem de, bu aynı zamanda bir tür iğrenç zenginlik gösterisi. Sanatla kaplı koridorlar boyunca pahalı heykellerin yanından geçerken kraliyet ailesine doğru yönlendiriliyormuşuz gibi hissediyorum.

"Burası orijinal çiftlik evi," diyor Grace neşeyle, sanki müze hissi yerine ev hissi varmış gibi. "Evlendiklerinde büyükbabam tarafından onlar için satın alınmış. Çeşitli yerlerde altı evleri daha var. Babam zenginlikten iğrenç bir zenginliğe geçti ama burayı ev olarak korumak istedi. Biz burada büyüdük ve okula gitmediğimiz zamanlarda zamanımızın çoğunu burada geçirdik."

Açıklamaları, bu yer için fazla zengin olduklarını bilmemi istiyor gibi. Burası şimdiye kadar bulunduğum en lüks malikane olmasına rağmen. Çok fazla olmadı ama büyürken bazı zengin arkadaşlarım vardı.

Nereye götürüldüğümüzü gördüğümde, kiminle uğraştığımı anlamam için bana bir uyarıda bulunmuş olabileceğini anlıyorum. Ben her şeyi kavrarken Grace'in beni incelediğini görüyorum. Smokin giymiş personel tarafından çevrelenmiş devasa bir masada oturan insanlarla dolu muhteşem, güneşli bir odadayız.

Tüm gözler bize çevriliyor ve masanın dibindeki kadın hariç herkes ayağa kalkıyor.

"Merhaba, ailem!" Grace yüksek sesle selamlıyor.

"Saat on bir on," diyor masanın dibinde oturan ve Bayan Steele olduğu belli olan kadın.

"Mutlu Yıllar, Anne!" Grace sahte bir Fransız aksanıyla ekliyor. Annesi gülümsüyor ama bu çok zor.

Masanın başındaki adam ayağa kalkar ve Grace'i kucaklar. "Bakın kim gelmiş. En küçük prensesimiz." Gözlerindeki sıcaklıkla onu öpüyor ve sonra o gözler bana dikiliyor. "Derek. Herkesin konuştuğu genç bayan bu olmalı."

Derek'le göz teması kurmadan benim hakkımda sorular sordu. Nedense omurgamda nahoş bir ürperti dolaşıyor.

"Millet, bu Chloe Turner," diye anons ediyor Derek. Hâlâ güneş gözlüğü takıyor, ancak bu alanda geçiş yaptıkları için o kadar koyu değiller

Ama yine de gerçek ifadesini ölçmek için zlerini remeyeceğim kadar karanlık.

Bakışlarım birçok meraklı çözün arasında geziniyor. Bazıları Derek'inki gibi karanlık, bazıları Grace gibi elik grisi.

"Chloe, babam, Michael Steele."

Derek'in annesi dışında masanın geri kalanı sırayla beni selamlamak için hareket ederken adam uzanıp elimi sıkıyor.

"Tanıştığımızı memnun oldum Chloe," diyor Bay Steele, zleri beni incelerken. Altmışlı yaşlarının başında olduğunu tahmin ettiğim yakışıklı bir adam. Uzun boylu, formda rnyor ve kömür rengi  parçalı bir takım elbise giymiş, gri ve kırmızı kravat takmış. şakaklarına ak düşmüş, koyu renk saçları ve koyu renk zleri var. Keskin bir çene hattı var. Derek büyük ölçüde ona çekmiş.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Elimi öpüyor ve bana lmsyor, ama bu hiç de sevecen değil. Belki de zleri Derek'inkiler kadar sıcak olmasa da aynı olduğu içindir.

"Elijah, benim en büyük kardeşim," diye devam ediyor Derek.

Ve daha ge, Michael Steele'in karbon kopyası ama gri zl bir başkası ne çıkıyor ve beni aniden kucaklıyor.

Grace sahnede fısıldayarak, "Bütün kardeşlerim flört eder," diye uyarıyor. "Derek hariç."

Elijah Steele beni birkaç santim yukarı kaldırıyor ve zleri yüzümde gezinmeden önce derin bir kıkırdamayla beni yere bırakıyor.

Ama o zler de soğuk bakıyor.

"Nasılısın Chloe?" diye soruyor.

"Tanıştığımızı memnun oldum," diyorum, kimseye nasıl olduğumu söylemeye tam olarak hazır değilim. Elijah'nın zleri Derek'inkilerle buluşuyor.

"Derek."

"Eli."

Elijah kaşlarını hafifçe çatarak ona bakar. "Konuşmamız gerek."

"Mm hm," diye mırıldanıyor Derek.

zlerim aralarında gidip geliyor ama Grace "Bu Jonah" diyerek garip sessizliği bozuyor.

Eli yoldan çekiliyor.

Bakışlarım bir sonraki Steele kardeşe kayıyor. Bir başka siyah saçlı, takım elbiseli, uzun boylu ve inanılmaz yakışıklı adam. O ve Derek zleri dışında birbirlerine çok benziyorlar. Jonah'inki Grace'inkiyle aynı. Derek'ten daha kısa saçları var.

"Chloe." Jonah bana hızla sarılıyor ve geri çekiliyor. Soğuk yerine bakışları ve tavrı kayıtsız görünüyor.

"Ve Asher," diye sıradaki adamı işaret ediyor Derek.

Takım elbise giymeyen tek kişi o. Gruptaki tek sarışın adam. Kot pantolon, siyah bir tişört ve motosiklet botları giyiyor. Dövme kaplı kasları var.

"Hey," diyor ve *bu* Steele kardeşin gözleri ve tavrı soğuk ya da kayıtsız değil. Sıcaklar ve elimi iki elinin arasına aldığı anda beni boydan boya dolaşıyorlar. "Güzeldi, Derek." Ağzını elimin üst kısmına bastırırken gözleri göğüslerimi işaret ediyor.

"Merhaba," diye cevap veriyorum usulca, kendimi rahatsız hissederek.

Derek boğazından kısık sesle hırlıyor. Nedense refleks olarak elimi geri çekiyorum.

Büyük masanın hakim olduğu ve aynı zamanda çeşitli asılı saksılardan gelen renk cümbüşü içindeki çiçekler ve diğer bitkilerle damlayan geniş solaryumda enerji belirgin bir şekilde değişiyor.

"Açıkçası flört edenlerin en flörtçülerinden biri," diye deniyorum.

Derek ve beni dikkatle izlediğini görebildiğim annesi dışında herkes gülüyor. Çıkışta da tepki vermeyen iki smokinli adam var, çevreye uyum sağlamakta usta görünüyorlar. Bu düşünce aklıma geldiğinde, az önce odanın havasını yönetmeye çalıştığımı fark ediyorum ki bu ne benim sorumluluğum ne de haddime. Ama gerginlik olduğunda sık sık yaptığım şey bu.

"Ben Naomi," diye selamlıyor koyu kahverengi gözlü, siyah saçlı bir güzel, Ash'in arkasından gelip bana sarılıyor. "Seninle tanıştığımıza çok sevindim!" diye fişkırıyor.

"Merhaba Naomi," diyorum sırtını sıvazlayarak.

Beni bırakır bırakmaz Derek elimi tutuyor ve masanın diğer ucuna doğru yürüyoruz.

Annesi ayağa kalkıyor.

Naomi, Derek'e selam vermedi. Çoğu selamlamadı. "Bebeğim, annem, Shannon Steele."

Annesi modellikte önemli bir isimdi ve izlediğim birkaç eski sitcom'da da oynamıştı. Farklı, daha normal koşullar altında biraz yıldız çarpmış olabilirdim. Sarışın, hala manken zayıflığında ve çocuklarının yarısında olan o çarpıcı gri gözlere sahip. Grace ona çok benziyor.

Kırk yıldır evli olduğuna bakılırsa en az ellili yaşlarının sonlarında olmalı, ancak bundan on ya da on beş yaş daha genç görünüyor. Yüzüne işlem yaptırmış, dudak dolgusu belli oluyor ama kim yaptıysa iyi iş çıkarmış. Boynu ve dekoltesi de yüzü gibi çizgisiz. Güzel bukleler halinde omuzlarına dökülen gür sarı saçları var ve kırmızı bir blazer ceket ile uzun kırmızı bir etek giymiş. Loblarında, boğazında ve bileklerinden birinde kırmızı değerli taşlar var.

Elimi nazikçe tutuyor ve gözleri benden oğluna kayarken dudaklarını büzerek garip bir şekilde başını sallıyor.

"Derek, bu bir sürpriz." Başını yana eğiyor. Bir süre sessizlik oldu.

"Mutlu yıldönümleri, anne," diyor ve annesinin uzattığı yanağını öpüyor. Uzun masanın diğer ucundan soğuk bir ifadeyle bizi izleyen babasıyla göz teması kurmadan "Mutlu Yıldönümleri, Baba," diye ekliyor.

Shannon Steele, "Ruby yıldönümümüz için düzenlenen bu aile brunch'ına davet edilmeyi hak ettiğine göre çok özel bir genç bayan olmalı," diyor.

"Çok özel," diye cevap veriyor Derek boğuk bir ses tonuyla, tam arkamda, kulağıma çok yakın bir yerde durarak.

"Evet, yakutlar. Şu yakutlara bak!" Grace eğilip annesinin kulaklarından birindeki mücevhere dokunarak haykırıyor. "Mutlu yakut yıldönümleri, anneciğim ve babacığım."

"Teşekkürler, küçük prenses," diyor Bay Steele. "Neden oturmuyoruz? Şimdi başlayabiliriz."

Söyleyiş tarzına bakılırsa, asıl kastettiği 'bu işi bitirmek'. Hoş karşılandığımı hissetmiyorum. İncelendiğimi hissediyorum. Ve odasında garip bir enerji var ki beni sanki etrafım tarafından a avcı ve seyirci kombinasyonu.

Derek annesinin bir tarafında oturuyor. Grace diğer tarafta oturuyor. Ben Derek'in yanındayım, Naomi diğer yanımda ve Jonah da karşımda.

Bu çok yakışıklı bir aile. Diğer erkeklerin hepsi takım elbiseli olduğu için tek rahat olan Asher. Naomi, Grace ve anneleri kadar gösterişli değil ama pahalı bir alyans seti dışında hiçbir süslemesi olmayan koyu muhafazakâr lacivert elbisesiyle kesinlikle yirmili yaşlarının sonundaki zengin bir kadını yansıtıyor. Güzel bir cildi ve parlak saçları var.

Endişeli hissediyorum. Ortam mutlu ya da pozitif değil. Burada olmaktan mutsuz olan ya da mutsuz değilmiş gibi davranan bir grup insanla çok havasız bir ortamdaymışım gibi hissediyorum.

"Peki, siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Naomi bana sordu.

Derek şöyle yanıtlıyor: "Kulüplerimden birinde sesini duydum, bütün akşam onu kameradan izledim ve ona sahip olmam gerektiğine karar verdim. Birkaç hamle yapmam ve nişanlısını yolumdan çekmem gerekti ama şimdi bu iş tamam, yani evleniyoruz."

Bu sefer personel bile tepki veriyor. Şok içinde ona bakıyorum. Nutkum tutuldu.

Görünüşe göre diğer herkes de öyle.

Böylece bana yaptıklarını buradaki kimseye anlatmak zorunda kalmayacağım. Yüz ifadelerinden Grace'in ağzındaki baklayı çıkarmadığını anlayabiliyorum. Sanki Derek halıyı altımdan çekmiş gibi.

"Sen... nişanlı mısın?" Naomi hayretle sorar.

"Resmi olarak değil. Eski nişanlısı felçli, bu yüzden Chloe'nin itibarı için düğünümüzden önce uygun bir zaman dilimi olması gerekiyor. Bunu çözeceğiz ve herkese haber vereceğiz."

Bütün gözler üzerimde.

"Sen... ciddi misin?" Naomi'nin nefesi kesilir.

"Ne zaman ciddi değilim, Nay?" Tabaklar herkesin önüne konurken Derek sakince konuşuyor.

Her tabak birbirinin aynısı. Salata, sebzelerin çiçek yaprağı şeklinde yayıldığı etkileyici bir çiçek motifi şeklinde düzenlenmiştir, ortadaki daire mini bir kişi şeklindedir. Salata yeşillikleri sap ve yaprakları oluşturmaktadır.

Normal şartlar altında etkilenir, fotoğrafını çeker ve yemeden önce yenemeyecek kadar güzel olduğunu ilan ederdim.

"Mimosa? Ceasar? Meyve suyu? Kahve? Çay? Başka bir şey?" Bir garson sorar. "Mimoza, Sezar ve kahve," diye yanıtlıyor Grace, elindeki Kucağında peçete. "Kahve," diyor Derek.

Boğazımı temizliyorum. "Portakal suyu, lütfen? Çok teşekkür ederim." Tüm gözlerin hâlâ üzerimde olduğunu hissediyorum.

Kırmızı peçetemi açıp kucağıma koyuyorum. "Derek'in söylediklerine geri dönebilir miyiz?" Naomi soruyor.

Derek küçük kişileri parmaklarıyla kaldırıyor ve ağzına atıyor. Herkesin yüz ifadesini alıyorum. Hepsini büyülenmiş görünüyor. Derek hariç.

Derek'in babası. Derek'e bakıyor.

Gözlerim Derek'in annesine takıldığında, yeni bir bardak portakal suyu alıyordu. Ya da Derek ve Grace'in bugün söylediklerine bakılırsa daha çok mimoza.

"Derek istediğinin peşinden gitti," diyor Grace. "Zavallı kız şoka girdi. Bana karşı bu konuda oldukça açıktı."

Kalbim küt küt atıyor. Bu benim açılışım mı? Her şeyi burada ortaya döküp yardım mı isteyeceğim?

Elijah ve Asher birbirlerine bakıyorlar. Jonah Derek'i değerlendiriyor gibi görünüyor. Naomi'nin gözleri benim üzerimde ve endişeli olduğunu görüyorum. Potansiyel bir müttefik olabilir mi? Ona dokunaklı bir bakış atmaya özen gösteriyorum. Derek'in annesi içkisini yudumluyor ve tercüme edemediğim bir ifadeyle bana bakıyor. Kimse bir şey söylemiyor, ben de salatasını gelişigüzel yiyen Derek'e bakıyorum.

"Nasılsın?" Naomi yüz hatlarına kazınmış bir endişeyle bana soruyor.

"Dürüst olmak gerekirse pek iyi değilim," diyorum, nabzım hızla atıyor.

Umutlar yükseliyor. "Bir Steele erkeği ne istediğini biliyorsa, biliyordur,"

diyor Bay Steele,

telefonuna bakıyordu. "Buna bakmalıyım. Bir dakika." Uzaklaşıyor.

Ve atıldım. Çünkü *ne*?

Bayan Steele benimle göz teması kurmadan, "Michael benim de hayatımı altüst etti," diyor. "Bir de şimdi halime bak." Bir yudum daha alırken suratı asık görünüyor.

Şaşkınlıkla birkaç kez göz kırpyorum. Derek'in bana çullandığı gibi olmadığına eminim. Öyle değil mi? Sormam gerektiğinden emin değilim. Ayaklarının yerden kesilmesi bir şeydir. Şantajla uğramak bambaşka bir şey.

"Ben kendi adıma Derek ve Chloe adına mutluyum. Derek'i hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Siz de göreceksiniz. Chloe'nin şerefine." Kadehini kaldırıyor. Diğer herkes de aynısını yapıyor ve hepsi içiyor. Ben içmiyorum. Naomi'ye bakıyorum ve yardıma ihtiyacım olduğunu görmesini umuyorum.

Çünkü hayır. Bana içmeyin. Buradaki ciddiyeti anlıyorlar mı? "Yani Nay, Josh yok mu?" Grace devam ediyor, bunu yüksek sesle yapıyor, belli ki kız kardeşiyle konuşarak konuyu değiştirmek istedi.

"Sanırım hâlâ ameliyatta. Bu seferki uzun sürecek," diyor Naomi ve ardından salatasından bir ısırık alıyor.

Grace'in artık bana ve iyiliğime odaklanmayan Naomi'nin dikkatini dağıtmış olmasından dolayı mutsuz bir şekilde masayı incelerken içimdeki stres yumağını yutuyorum.

Asher ve Jonah birbirlerine bir şeyler fısıldıyorlar ve ben bunun Derek'le ilgili olup olmadığını merak ediyorum. Beni kurtarmakla ilgili.

Ash'in ağzını kapatıp Eli'a bir şeyler söylemeden önce kıs kıs güldüğünü görüyorum, o da alay ediyor. Tamam, bana nasıl yardım edeceklerini anlamaya çalışıyor olmaları pek olası değil. Ve her ne hakkında konuşuyorlarsa, bunu yapma şekilleri son derece kaba.

Bu kesinlikle mutlu bir aile olayı gibi hissettirmiyor.

Birkaç dakika sonra, Derek'in babası özür dileyerek geri dönüyor ve bundan beş saniye sonra, el değmemiş salatam çırpılarak götürülüyor ve yerine altın kenarlı güzel kırmızı tabaklarda somon benedict geliyor. Ve son yemek kadar güzel bir şekilde sunuldu.

Derek de Jonah gibi hemen yemeğe yumulur. Grace tabağa bakıyor, dudağını kıvırıyor ve mimozasını yudumluyor. Naomi Sezar'ını yudumluyor. Anneleri de bardağından yudumluyor.

Elijah parmaklarıyla davul çalıyor. Jonah şu anda telefonuyla uğraşıyor. Yanılmıyorsam Ash gözlerim ona değsin de beni gözleriyle becermeye çalışsın diye bekliyor.

Yüzündeki ifadeyi görünce başımı çeviriyorum ama gözlerim Derek'in çenesinin esnemesini yakalıyor. Derek de benimle aynı anı fark etmiş olacak ki güneş gözlüklerini çıkarıp öne doğru eğiliyor ve "Kendin al," diye homurdandıktan sonra sandalyemin bacağını tutup çekiyor, sandalyem birkaç santim sürüklenirken korkunç bir ses çıkarıyor ve ben de onun yanına yapışıyorum.

Kolu beni sarıyor. "Vay anasını,"

diye mırıldandım, hayretler

içinde.

Asher başını geriye atıp gülüyor. "Onu çalacağımdan mı

korkuyorsun?" "Onu zaten çaldım. Kendine bir tane al, Ash."

"Belki seninkini çalarım." Omuz silkiyor. "Burada seninle olmaktan pek mutlu görünmüyor."

Derek başını geriye atıp güldükten sonra, "Dene bakalım. Sana meydan okuyorum."

"Şimdi de gülüyor mu?" Naomi

soruyor. "Değil mi?" Grace sesini

yükseltir. Bay Steele, "Yeter," diye

tersliyor.

Derek agresif bir şekilde öne eğiliyor. "En küçük oğlunun suratını masaya çarpıp burnunu kırarak brunch'ını mahvetmek istemem anne ama haberin olsun."

"Lütfen evlat," diye emrediyor Bay Steele. "Herkes söylemem gereken bir şey var."

Derek koltuğunda geriye yaslanır ama çenesi bükülmeye devam eder. Asher'ın yüz ifadesinden bunun çok komik olduğunu düşündüğü anlaşılıyor.

Son içkimi getiren garson elinde bir tepsi içeceklerle tekrar geliyor. "Mimozalara geçmeye hazır mısınız?" Grace bana fısıldıyor.

Bay Steele, "Hadi bir şeyler içelim, sonra size paylaşacaklarımdan bahsedeceğim" dedi.

"O kadar endişeli görünme Chloe," diye öğüt veriyor Grace, "Ash'in en sevdiği eğlence insanları gaza getirmektir. Annemle babama kahvaltıda içki içirmeyi seviyor."

Ash homurdanıyor.

Bay Steele, "Yedi çocuğum da beni içmeye itiyor." diyor.

Bayan Steele basitçe, "Şimdi altı," diyor ve içeceğinin geri kalanını yudumluyor. Ouch.

Sunucu tereddüt ediyor. "Bayan Turner, mimoza? Başka bir şey?"

"Ben iyiyim. Hiçbir şeye ihtiyacım yok." Hâlâ yarısı dolu olan portakal suyu bardağını işaret ediyorum. "Çok teşekkür ederim."

Zihnimin olduğundan daha fazla karışmasına ihtiyacım yok.

"Herkesin içeceklerinin servis edilmesini beklerken, neden bize kendinden bahsetmiyorsun Chloe? Ne iş yapıyorsun?" Derek'in babası, garson masanın etrafında dolaşıp boş bardakları temizlerken bazılarını yeni içecekler getirirken soruyor.

"Pazarlama işindeyim," dedim.

"Hangi şirket için çalışıyorsunuz?"

"Interplay Growth Solutions."

"Hiç duymadım," diyor ve haşlanmış yumurtasını dilimliyor.

"Butik bir firma," diye söze giriyor Derek. "Küçük ama kârlı. Onun için satın almanın ortasındayım."

"Eğer yaparsan bırakırım," diye uyarıyorum, bu konuda nasıl hissettiğimi saklamaya bile çalışmıyorum.

Babası düşünceli görünüyor. Ama Derek yerine bana bakıyor. "Onu şirketlerimizden birinde kullanamaz mıyız? Pazarlama yeteneğini her zaman kullanabiliriz."

"Senin için çalışmıyor," diyor Derek, soslu somonundan bir ısırık daha alırken gözleri tabağını işaret ediyor, sonra bana bakıyor. "Zaten oluyor bebeğim. Biraz yemek ye. Somon sevmez misin?"

Burada tamamen kendi alanımın dışındayım. Bir aile kutlamasını mahvetmek istemem ama buradaki işlev bozukluğunu aklım almıyor.

Derek ve babası göz teması kurmadılar. Annesi güzel ama asık suratlı ve çakırkeyif görünüyor.

Naomi oldukça normal görünüyor. Jonah'ı ne yapacağımı bilmiyorum. Grace şimdiye kadar hep çok neşeli göründü. Ama gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum çünkü Derek'in bana ne yaptığını biliyor ve bu konuda hiçbir şey yapmıyor.

Elijah soğuk ve hesapçı görünüyor, ama bunu d   nmemin nedeni onun i  hayatında ve intikam konusunda oldukça karanlık biri olduğuna dair okuduklarım olabilir. Gerçekten çok fazla şey söylemedi ya da yapmadı ama karanlık ve neredeyse kötücül bir varlığı var.

Asher ortalığı karıştıran biri ve kot pantolon giydiği gerçeği ile Grace'in gençliği hakkında söylediklerine bakılırsa asi bir adam.

Birdenbire merhum Thaddeus'u ve onun buradaki garip havaya nasıl dahil olduğunu merak etmeye ba ladım. Belki de onun yokluğu bugünkü tuhaf dinamiğin bir parçasıdır. Ailenin bir  yesi eksik ve herkes onunla iyi geinemese bile, yine de yokluğunu hissediyor olmalılar.

Bu grupla Noel sabahı nasıldı? Her şey normal miydi? Derek'in akıl sağlığı sorunları olduğu kesin, ama diğerleri iyi uyum sağlamış mı?

"Küçük sürprizim," diye anons ediyor Bay Steele, "annenle yeminlerimizi yenilememiz için bir nikâh memuru getirdim. Geçen ay katıldığımız düğünde beğendiğin Shan. Az önce onunla telefonda konu uyordum; yirmi dakika içinde burada olacak."

Bayan Steele'in yüzü aydınlanır. "Oh Michael."

Ona gülümsüyor. Bakı larındaki buzlar eridi. Onunki de  yle.

Naomi, Grace ve Bayan Steele yaklaşan parti hakkında ayrıntılara girerken sohbet yeniden ba lar. Bayan Steele, mümkün olduğunca çok yakut kırmızısı dokunu la en ince ayrıntısına kadar planlanmasına yardımcı olan Grace'i  ver.

Michael'ın üniversiteden eski oda arkadaşı, üçüncü karısıyla birlikte gelecek olan bir Hollywood yönetmeni ve Michael'ın üçte biri ya ında olan bir aktris de dahil olmak üzere yerel A listesindeki isimleri sayarlarken atalımla yemeğimi itiyorum.

Bu skandal konuşmayı bir süre devam ettiriyor ve Derek'in ana konuşmaların hiçbirine katılmadığını ve kardeşlerinin zaman zaman birbirlerini küçük yan tartışmalara çekerken, hiçbirinin bunu Derek ile yapmadığını not ediyorum.

Naomi bana i im ve ailem hakkında birkaç soru daha soruyor, ben de kibarca annemin mali m  avir, babamın da ağız cerrahı olduğunu söylüyorum. Nerede okula gittiğim sorulduğunda cevap veriyorum. Ama sanki ben

Sadece kendimde değilim, aynı zamanda üzerimde büyük bir yük varmış gibi hissediyorum. Kendimde değilim. Kendimi ifade edemiyormuşum, iyi konuşamıyormuşum gibi hissediyorum. Bu tuhaf atmosferi içime çekerken, hepsi burada isteğim dışında bulunduğuma dair bariz ipuçlarını görmezden geliyor. Onlar benim sıkıntımı fark etmemiş gibi davranırken.

Bu insanlar, beni burada onunla birlikte olmaya zorladığını açıkça belirttiği gerçeği hakkında hiçbir şey yapmayacaklar mı? Bu konuda nasıl bu kadar gevşek davranabiliyorlar? Kalbim çok hızlı atıyor. Yeterince derin nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Belki de durumun ne kadar kötü olduğunun farkında değillerdir. Belki de beni buraya getirme konusunda şaka yaptığını düşünüyorlardır. Belki Naomi'nin sorularına verdiğim tepki yeterince sert değildi.

Derek yine beni yemeye ikna etmeye çalışırken bir yandan da sevgi gösterilerinde bulunuyor. Tapınak öpücükleri, gözleri yüzümde gezinirken saçlarıma dokunması, parmak uçlarıyla enseme masaj yapması ya da omzumu okşaması. Dokunuşları karşısında ırkiliyorum, içime kapanmaya çalışıyorum. Ve hepsi bunu görmezden geliyor.

Annesi aniden ayağa kalkar.

"Son yemeği on dakika içinde istiyoruz, Carson. Mimosalar sabah odama lütfen. Cleo ile konuşmak istiyorum."

"Evet, Bayan Steele," diyor Carson, sihirli bir şekilde kapıda belirerek.

Bayan Steele mimosasını alıyor, geldiğimden beri dördüncü mimosası, geri geri giderken biraz sallanıyor, sonra gösterişli, tüllü kırmızı eteğini düzeltiyor. Tahta gibi ayağa kalktım.

"Chloe. Ve Grace de mi?" Grace soruyor.

"Grace de. Ve Naynay," diye sesleniyor Bayan Steele ve ben de küçük el çantamı kapıyorum.

"Buna ihtiyacın yok," diyor Derek, elimden kapıp masaya geri koyuyor ve gözlüğünü burnundan aşağı kaydırıp gözlerimin içine bakarak beni uyarıyor.

Ben de ona pis bir bakış atıyorum, bu da onun kocaman gülümsemesine neden oluyor. Bu da benim beceriksizce tökezlememe neden oluyor ama kığımın üstüne düşmeden önce kendimi sabit tutmayı başarıyorum. Annesini ve kız kardeşlerini odadan çıkana kadar takip ediyorum, geldiğimiz yoldan geri dönüyoruz, sonra farklı bir koridordan geçiyoruz ve sanat eserleri ve rahat mobilyalarla dolu güzel bir deniz mavisini ve şampanya alanına girene kadar bizi mağara gibi evin derinliklerine götürüyor.

Bayan Steele bir sohbet kümesindeki dört berjer sandalyeden birine oturuyor. Hepimiz bir tane alıyoruz. Grace ve Naomi onun yanında, ben de tam karşısındayım,

ve çapraz sorguya mı alınacağım diye merak ediyorum. Belki de Derek konusunda yardım almak  zereyimdir.

Shannon Steele bana endişeyle bakıyor ve konu ana kadar umut alevleniyor: "Eğer bu aileyle evleniyorsan bilmen gereken şeyler var Cleo."

Carson, içinde dört mimoza bulunan süslü gümüş bir tepsiyi ve içinde en az bir, bilemedin iki tur daha mimoza bulunan büyük bir kızılıcık cam sürahiyi aramızdaki alçak masanın üzerine koyuyor.

"Teşekkürler Carson!" diye haykırıyor, sanki susuzluktan  l yormu  da Carson bir kurtarıcıymı  gibi.

Gözleri beni kurnazca yakalıyor ve bunun, Derek'le  u anki durumum için  antaja maruz kaldığımın açıkça ortaya çıkmasından endişe duymak yerine Grace'in önceden uyardığı medya konuşması olduğunu hemen anlıyorum.

"Chloe," diye düzeltiyorum. "Ve bu aileyle evlenmek gibi bir planım yok Bayan Steele. Eğer daha önce yeterince açık olmadıysam, buraya kendi isteğimle gelmedim. Derek beni tehdit etti ve bulunduğum yere gelmem için başıma olmadık i ler açtı."

Grace'in sırtı dikle ir. O ve Naomi endişeli bakışlar atarlar.

Bayan Steele içkisini yudumluyor. " z r dilerim Chloe. Bana kuzenim Cleo'yu hatırlatıyorsun. Her şeyden önce, basın ve onlarla nasıl ba a çıkacağımız konusunda son derece dikkatli olmalıyız. Halkla ilişkiler müdürümüzle bir tanışma toplantısı yapacağız. O zamana kadar basın size ulaşırsa, lütfen iletişime geçmeyin. Onlara 'yorum yok' deyin."

Birkaç kez göz kırıpıyorum, söylediklerimi nasıl gei tirdiğini kavırıyorum.

Devam ediyor. "Fotoğrafınız ekilecek. Sık sık. Steele'in gözde bekarlarından biriyle çıkacağınızı düşündükleri için fotoğraf çektirmek istemeyecekler, bu yüzden eğer e ofmanla ve dağınık bir topuzla dışarı çıkarsanız, sosyal medyanın her yerinde bunu görmeyi bekleyin. Ayrıca, söylediğiniz ve yaptığınız her şey sadece size değil bize de yansır. Her yerde insanlara iyi davranın. Cömertçe bah    verin. Sofra adabına mutlaka uyun. Boktan bir hizmet alsanız da fark etmez, siz buna nasıl tepki verdiğinizle yargılanacaksınız. O garson yargılanmayacak. Siz yargılanacaksınız. Bu yüzden lütfen kötü hizmetten şikayet etmeyin. Her zaman dış g r n   n ze dikkat edin, böylece dı lerinizde ıspanak yakalamakla  v necek bir grup fotoğrafçı tarafından fotoğrafınız ekilmesin. Asistanım ayarlar ayarlamaz tam bir brifing alacaksınız. Bu hafta içinde. Hangi dindensiniz? Bana aileden bahset lütfen."

Başımı bolca sallıyorum. "Bayan Steele, korkarım ki bunların hiçbirisiyle ilgilenmek istemiyorum. Buraya geldim çünkü oğlunuz-"

"Israrcı, evet. Aklına bir şey koyduğunda nasıl davranabildiğinin farkındayım. Babası gibi, onu caydırmak mümkün değil. Biz aktif değiliz, ama itiraz etmezseniz, bir tür Hristiyan mezhebi kilisesini tercih ederim. Ailen hangi kiliseye gidiyor? Ohio'da mı yaşıyorlar demiştiniz?"

Mimozaya uzanıyorum ve sağlıklı bir yudum alıyorum. Çünkü söyleyeceklerim için buna ihtiyacım var.

Steele kardeşler hiçbir şey söylemiyor ama ikisi de bu konuşmadan büyülenmiş görünüyor.

"Kulağa kaba geliyorsa lütfen beni bağışlayın ama kilise düğününü tartışmak istemiyorum çünkü oğlunuzla evlenmeyeceğim. Sadece ısrarcı olmakla kalmıyor. Tüm hayatımı buldozerle yıktı. Onu reddedersem ya da hayal kırıklığına uğrattıysam değer verdiğim insanların başına kötü şeyler geleceğine dair tehditler savururken beni dairesine ve yatağına çekti. Korkarım tıbbi müdahaleye ihtiyacı olabilir. Beni gözetliyor, takip ediyor."

"Babasına çok benziyor," diye mırıldanıyor. "Gerçi ikisi de birbirlerine ne kadar benzediklerini asla kabul etmezler. Marcie?" diye aniden bağırarak beni şaşırttı.

Daha önce paltolarımızı alan hizmetçi göründü. "Evet, Bayan Steele?"

"Lütfen bana bir şişe şampanya getirir misiniz?"

"Evet,

hanımefendi."

Marcie sıvışıyor.

"Mimozalarımız var zaten anne," diyor Naomi, kendi mimozasını yudumlarken. "Zayıflar. Çok fazla portakal suyu, yeterince şampanya yok." Daha öğlen bile olmadı! Ve az önce söylediğim her şeyi geçiştirdi.

On

u. Naomi'ye bakıyorum ve atışımı yapıyorum.

"Birden fazla kişi onu psikiyatrik gözlem için kaydettirirse yardımcı olur. Yardıma ihtiyacı var."

Naomi'nin tepkisi mimozasından içmek oluyor ama gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

Ne anlatmaya çalışıyor?

Grace elini dizime koyuyor, ben de ona doğru dönüyorum.

"Chloe," diyor nazıkçe, "Derek eşsiz biri. Olayları ortalama bir insanla aynı şekilde değerlendirmiyor. Kolay kolay vazgeçmez. Derek'le,

Sizin gibi düşünmesini sağlamak için bazı şeyleri ince eleyip sık dokumalısınız. Eğer beklentilerinizi de değiştirirseniz-"

Öne doğru eğildim. "Yaptığı şeyler yüzünden hapse atılmalı!"

Gözlerim Shannon Steele'e kaydı. "Özür dilerim, Bayan Steele. Yıldönümü kutlamanızı engellemek istemem ama gerçekleri konuşalım, Derek bana hiç de hoş olmayan yollarla şantaj yaptı. Basınla ya da halkla nasıl başa çıkılacağı konusunda bir brifinge ihtiyacım yok. Ona yardım bulmanızı istiyorum. Psikiyatrik değerlendirme için hastaneye yatırılması gerekiyor. Güvende olacağımı bildiğim bir şekilde işleri halletmeme yardım ederseniz suç duyurusunda bulunmak zorunda kalmayacağım. Değer verdiğim insanlar güvende olacak. Oğlunuz kimse için tehlike arz etmeyecek."

Marcie elinde bir şişe şampanya tutan bir kovayla geri döner ve bir erkek garson da temiz bardaklarla dolu bir tepsiyle onu takip eder.

"Hepsini yere bırak," diyor Bayan Steele sinirlenerek. "Bunu biz hallederiz."

Masanın oldukça kalabalık olması nedeniyle bizi yalnız bırakıyorlar. Shannon her birimizin kadehini şampanyayla dolduruyor, benimki muhtemelen Cherokee'nden daha pahalı olan güzel halının üzerine dökülene kadar taşıyor.

Nefesim kesildi.

Derek'in annesi orantısız bir sırtışıla, "Hay aksi," diyor. "Marcie!"

Personel halıyla ilgilenmek için aşağı iner.

"Geri dönmeliyiz, değil mi?" Naomi sorar.

"Hepinizle orada buluşacağım," diyor Bayan Steele. "Chloe ve ben tüm bunları daha sonra konuşabiliriz. Şimdilik burnumu pudralamalıyım."

Bizim bulunduğumuz odaya bitişik bir odada kayboluyor.

Halının üzerindeki su birikintisinden uzak duruyorum ve Grace benimle kol kola girip bizi odadan dışarı çıkarıyor.

Sersemledim. Hepsi inkar ediyor. Ya da umurlarında değil.

"Grace," diye fısıldadım. "Ne oluyor lan?"

Başını iki yana sallar. "Bu şekilde dahil olamam. Ama konuşmak istersen ben buradayım. Onunla başa çıkman için sana ipuçları verebilirim."

Omzumun üzerinden bakıyorum.

Naomi başını sallıyor. Duymuş.

Durdum ve yalvarırcasına ikisine de baktım. "Tehditler savuruyor. Yapmamı istediği şeyi yapmazsam değer verdiğim insanlara zarar vermekle tehdit ediyor. Beni takip ettiriyor. Ben uyurken yatak odama girmiş ve eminim oraya girdiğinde ne yaptığını anlatmama gerek yok. Evimde kameralar var. Bir adama beni ve nişanlımı silah zoruyla tutturdu.

Bu yüzden nişanlým ve ben seks yapamadık. Şiddet içeren şeyler yapabilir mi? Cidden mi? Bunu bilmem gerek. Çünkü bence öyle."

"Evet," diyor Naomi, sanki *evet* kelimesi yetersiz bir ifadeymiş gibi. Kalbim küt küt atıyor.

"Yardıma ihtiyacım var," diye fısıldadım.

"Kız arkadaşım," diyor Grace, "kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama onun için gerçekten iyi olabilirsin."

"Ne?"

Grace omuz silkiyor. "O soğuk biri. Duygusuzdur. Sevgiye ya da şefkate hiç ilgi göstermedi. Seninleyken bambaşka biri gibi. Gülümsemelerini atlatamıyorum. Gülüyor."

"Muhtemelen psikotik bir kriz geçirmiştir," diye yaygara kopardım.

"Bunu istemiyorum." İkisi de bir şey söylemiyor. Yüzüm alev alev yanıyor ve o kadar öfkeliyim ki tükürebilirim. "Eğer bana yardım etmezseniz, hem yardım hem de yataklık etmiş olursunuz," diye çıkışıyorum.

Grace iç çeker. "O bir av değil ki. O benim kardeşim ve ben bile bunu görebiliyorum. Ve inan bana, birçok kadın senin yerinde olmak isterdi."

"I..." Ben başlıyorum.

Naomi, "Onun üzerindeki hakimiyetinizi kendi yararınıza kullanın," diyor.

"Senin üzerine titreyen, çekici, zengin ve yakışıklı bir koca mı? Neden istemeyesin ki?" Grace omuz silkiyor.

"O haklı. Her şey çok daha kötü olabilirdi," diyor Naomi. "Yardım etmek için hiçbir şey yapamam."

Ve tepkileri karşısında hayrete düştüm.

"Yaşayan kardeşlerimizden herhangi biriyle birlikte olursan kendini şanslı sayarsın," diye devam ediyor Grace, "Onlar değer verdikleri kişileri korumak ve onlara bakmak için her şeyi göze alabilecek yakışıklı erkeklerdir. Ama evet, Derek sıradışı ve tehlikeli biri ama aynı zamanda sana sırılsıklam aşık."

"Ne kadar sürecek? Eğer bundan kurtulamazsam, sonum kardeşin Thad'ın eşlerinden biri gibi mi olacak? Senden yardım istediler ve sen de onları görmezden mi geldin?"

Steele kardeşler endişeli bakışlar atıyor. Solaryumun girişine geri döndük, ben de konuşmayı kestim. Ama tam olarak fısıldamadığım için duyulabilirdi. Ama iyi! Birinin buraya dikkat etmesi gerekiyor. Araya gir. Naomi yumuşak bir sesle, "Thad'ı kimsenin başına getirmek istemezdim," diyor. "O rahatsızdı.

Derek'e gelince, onun için iyi olabilirsin. Eminim herkes adına konuşuyorum. kardeşlerim, bu işin iyi sonuçlanması konusunda hepimiz umutlu olacağız."

"Umutlu mu?" Ben soruyorum.

"Derek çok şey atlattı," diye açıklıyor Naomi. "Evlenmek istemesi, seni buraya getirmesi? Bu, yıllardır birine gösterdiği ilk zihinsel olarak sağlıklı işaret."

Başımı iki yana sallıyorum. "Bir kadına seks için şantaj yapmak sağlıklı mı? İlişisini mahvetmek? Değer verdiğim insanları tehdit etti. Eğer bundan sonra bu konuyu konuşacaksanız, lütfen ona yardım etmekten bahsedin ki daha fazla zarar vermeden ondan uzaklaşabileyim."

"Biz müttefikiz Chloe," diyor Naomi, "Ama bu ailede kurallar var. Bazıları yazılı değil ama taşta kazınmış gibi. Ve hepimiz bunları biliyoruz. Sana tavsiyeler verebiliriz, bu ailenin bir parçası olman için yol gösterebiliriz ama bu konuda Derek'e karşı gelemeyiz. Onun istediklerine karşı gelerek bu işe karışan var mı? Hayır. İyi bir fikir değil." Naomi kapıyı tutuyor ve devam etmemi işaret ediyor.

Müdahil olmayı reddetmeleri, onun misilleme yapmasından korktukları konusunda büyük bir alarm veriyor.

Dışarı çıkmam gerektiğini düşünüyorum. Buradan çıkıp doğruca polise gitmeliyim ama Derek'in omzunun üzerinden bana baktığını görüyorum. Bunu yaparsam ne yapabileceği düşüncesi beni korkutuyor ve ona doğru yürüyorum. Biz oturur oturmaz annesi içeri girip oturuyor. Annesi sandalyesine oturur oturmaz, garsonlar içeri giriyor ve herkese üç çeşit tart ve çikolataya batırılmış meyve içeren küçük tabak kuleleri servis etmeye başlıyor.

Derek kolunu bana doluyor ve başımın yanını öpüyor, ama "Yaramaz tavşan" diye fısıldıyor. Öpüyor.

Etrafıma bakıyorum ve masadaki tüm erkeklerin bize baktığını görüyorum. Garsonlar da öyle. Hepsi söylediklerimin bir kısmını ya da tamamını duymuş.

Ama kimse bu konuda bir şey yapmayacak mı?

Birkaçıyla göz teması kurdum. Sunucular başka tarafa bakıyor. Gözlerini kaçırın tek Steeles iki genç kadın. Ama anneleri değil. Gri gözleri taş gibi.

Derek'in babasına bakıyorum, o da doğrudan bana bakıyor. Yüz ifadesi okunmuyor. Bana önemsizmişim gibi davranılıyor.

Belli ki tek başımayım.

Kahve servis edildi.

Daha fazla içki de öyle.

Bütün bir mimozayı bitirdim. Shannon Steele'in bitirdiği kadar çabuk. Tadı günün saatine ve içinde bulunduğum çıkmaza göre fazla güzeldi, bu yüzden Grace'in deyimiyle sarhoş olmanın iyi bir fikir olmayacağını biliyordum. Bir mimoza daha teklifini reddedip kahveye geçiyorum.

Grace ve Naomi şu anda kıkırdıyor, Naomi Jonah'ın koltuğunda oturuyor ve Jonah ile Ash dışarıda babalarıyla konuşuyorlar. Eli bir telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıktı.

Derek çikolataya batırılmış bir kavun parçasını parmaklarıyla dudaklarımın önünde tutuyor.

Ona ters ters bakmakta başarısız oldum. Sarkan meyveyi görmezden geliyorum ve en yakın tuvaleti isteyerek kendimi affettiriyorum.

Carson beni oraya kendisi götürdü.

"Eminim duymuşsundur. Gerçekten biraz yardıma ihtiyacım var," diye fısıldıyorum banyoya girmeden önce ona.

Gözlerimin içine bakıyor. "On altı yıldır Steele ailesinin ekibinin sadık bir üyesiyim Bayan Turner."

"Doğru," diye mırıldandım. "Eğer başıma kötü bir şey gelirse, bunun sorumlusu hepinizsiniz."

Hiçbir şey söylemiyor ama ifadesi değişiyor. Bir an birbirimize bakıyoruz ve bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor, ben de bekliyorum. İfadesi değişiyor, kararını verdiği belli oluyor.

Banyoya girip kapıyı kilitliyorum ve bıkkın bir şekilde oflayıp pufluyorum.

Aynadaki kızarmış yansımama bakıyorum, kanımda hayal kırıklığının kabardığını hissediyorum.

Derek onu ailesine *ifşa* etmeye cesaret edemezmişim gibi davrandı, ama aslında bunun bir önemi yok çünkü o kendini ifşa etti ve umurlarında değil gibi görünüyor.

Bu işlev bozukluğunu aklım almıyor. Ailem mükemmel değil. Ondan çok uzak. Ailem varlığımdan bile haberdar değil. Ama bu? Bu, zengin ve elitist insanların sadece kendilerini önemseydiği alternatif bir evrende olmak gibi.

Garip bir aileden bahsediyoruz.

Thad - iki ölü karısı olan şimdi ölü olan. Derek - psikopat sapık. Elijah ve Jonah'ın organize suçla bağlantılı olduğu konuşuluyor. Bay Steele'in siyasi bağlantıları. Steele ailesi üyelerinin hiç boşanmadığının söylenmesi, dolayısıyla ölen kardeşin iki ölü karısı olması. Elijah'ın gizemli bir şekilde ortadan kaybolan karısı. O iyi mi?

Kadınlar bu ortamda brunch'ta sarhoş olarak hayatta kalırlar.

Buradan çıkmam gerek. Düşüncelerim allak bullak oldu. Kaderimi kendi ellerime almalıyım.

Belki de buradan çıkıp şansımı denemeliyim.

Tuvaletten çıktığımda Derek beni bekliyordu.

Lanet olsun!

"Yemin tazelemek için dışarı çıkıyoruz ve sonra gidiyoruz. Cuma günü gidip evlilik cüzdanı almamamız çok kötü oldu. Bugün burada yapabilirdik." El çantamı bana uzattı.

Ona tiksintiyle bakıyorum. "Bu hiç komik değil. Hiçbiri."

"Sana şaka yapmıyorum, Chloe," diyor, daha geniş gülümseyerek.

"Kulağıma gelen herkese seni anlattım ve kimse bu konuda bir şey yapmıyor."

"Farkındayım," diyor.

"Ailenin yemin törenine katılmayacağım," diyorum ve çıkış yolunu bulabilmek için yönümü değiştirmeye çalışıyorum.

Sırtım aniden duvara değişiyor ve o güneş gözlüklerini yüzünden çıkarırken beni kalçalarından tutuyor. İki elini yüzümün iki yanında duvara bastırarak beni sıkıştırıyor. Karanlık bir ifadeyle bana bakıyor. "Evet, öyle. Ve sonra gidiyoruz. Bugün beni zaten ne kadar yaramaz olduğunla sınıyorsun. Beni terbiye sınırlarının ötesine itme."

"Anlamı ne?" Talep ediyorum.

Gülümsüyor. "Dürtmeye devam ediyorsun, Chloe. Bir gün beni uçurumun kenarına göndereceğinden endişelenmiyor musun?"

"Anlamı?"

"Öğrenmek istemezsin."

"Öyle deyip duruyorsun," diye mırıldanıyorum ama dili aniden ağzıma giriyor, elleri saçlarımda dolaşüyor ve dizlerimi jöleye çeviriyor.

Kahretsin, neden bu kadar iyi öpüşüyor?

Aniden geri çekildi, elimi tuttu ve şimdi hareket halindeyiz.

Dışarıdaki labirent gibi koridorlardan geçip herkesin devasa bir yüzme havuzunun yanındaki çardakta toplandığı yere götürüldüğümde hayal kırıklığı daha da parçalanmış sistemime doluyor. Kırmızı ve beyaz güllerle kaplı çardak

Nefes kesici. Derek'in annesi sevinçten parlıyordu. İki basamağı tırmandıktan sonra Grace Derek'in boşta elini tutuyor, Jonah da benimkine uzanıyor ve ben, Steele ailesiyle birlikte Michael, Shannon ve nikâh memurunun etrafını sarıyoruz.

Michael ve Shannon Steele yeminlerini yenilerken sanki hiçbirimiz burada değilmişiz gibi. Gözlerinde o kadar büyük bir duyguyla birbirlerine bakarak okuyorlar ki sanki yalnızlar ve birbirlerinin kıyafetlerini yırtmaya hazırlar. Sanki ilk kez evleniyorlar ve bu o kadar canlı bir duygu ki, birkaç dakikalığına içinde bulunduğum durumu unutuyorum, onlar öpüşmeyi bitirene kadar Derek'in elimi ağzına götürüp öptüğünü ve güzel bir romantik film izlemiş gibi tepki vermemi izlediğini fark etmiyorum.

Ben sersemliği üzerimden atarken, Carson elinde bir tepsi şampanya kadehiyle beliriyor.

Kadınlar muhtemelen tekrar yardım istememden kaçınmak için beni görmezden geliyorlar. İsteyeceğimden değil. Kendilerini açıkça ifade ettiler ve bu an, birlikteliklerinin meyveleri benim gözüme ne kadar berbat görünse de, hayatlarını birlikte geçirmeyi seçen iki insanın yeminlerini yenilemesiyle ilgili.

"Gitme zamanı," diye fısıldıyor Derek kulağıma, sonra da etraftaki herkese duyuruyor. Annesini yanağından öpüyor ve annesi elime uzanırken gözlerinde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyor.

Tereddütle kabul ettim. Beni neredeyse anaç bir şekilde sıkıyor ve gülümsüyor.

"Böyle özel bir aile anı için burada olman çok güzeldi Chloe. Konuşuruz. Basın hazırlık randevunuzu ayarlayacağım ve sonra düğününüzü konuşacağız."

"Zahmet etmeyin," der Derek ona. "Ben halledeceğim. Bunların hepsi."

"Ama..." Annesi söze başlıyor ama sonra bırakıyor, ona garip garip bakıyor.

Babası eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Tanıştığımıza sevindim, Chloe."

Cumartesi gecesi ikinizle de görüşürüz." Derek'e bakar ve gözleri buluşur.

"Lütfen annenin yardım etmesine izin ver," diye rica eder.

Derek'in gözleri babasının yüzünü tarar ve sonra annesinin umut dolu yüzüne yerleşir.

"Tamam," diye kabul ediyor.

Bir saniye boş boş bakıyorum ve sonra bir kez daha ateş etmeye karar veriyorum. "Mutlu yıldönümleri. Bugünkü misafirperverliğiniz için teşekkür ederim ama gelecek hafta orada olmamak için elimden geleni yapacağım. Bence hepinizin Derek'i psikiyatrik yardım için kaydettirmeniz gerekiyor. Derek'in kız kardeşleri ve annesi ricalarımı dinlemediğine göre, umarım siz dinlersiniz." Bana okunamayan bir ifadeyle bakan Derek'in babasına bakıyorum. "Buraya baskı altında geldim. Tehditler savurdu ve durmaksızın beni takip edip hayatımı raydan çıkararak beni manipüle ediyor."

"Cumartesi günü görüşürüz," diyor Derek elimi tutarak.

O beni götürürken omzumun üzerinden bakıyorum ve hepsi izliyor. Hiçbir şey söylemeden.

Eli şampanyasını yudumluyor.

Ash bunu komik bulmuş gibi görünüyor.

Jonah ise endişeyle bana bakıyor.

Gözlerimiz birleşiyor.

"Lütfen," diyorum.

Jonah onaylarcasına çenesini sallarken Derek elimi biraz daha kuvvetle çekiyor.

"Yaramaz kızlar ceza alır, Chloe," diyor Derek saçlarıma doğru ve hızını artırıyor.

Gözyaşlarına boğuldum ve arabasına vardığımızda duyulabilir bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Vale ona anahtarları veriyor ve bana endişeyle bakıyor.

"Yardım eder misiniz?"

Valeye sordum. "İyi misin?" diye soruyor.

Derek korkutucu bir ifadeyle uşağı sıkıştırır. Genç adam yutkunur ve başka tarafa bakar.

"Bekle," diye bir ses duyuyorum arkamızdan. Döndüm.

Bu Jonah.

Tanrıya şükür. Birisi.

"Bir dakika, Derek?"

Derek kapımı açıyor ve kardeşiyle birlikte kenara çekilmeden önce beni içeri buyur ediyor.

On ya da on beş adım kadar yürüyorlar, bu yüzden onları duyamıyorum. Derek elini Jonah'ın omzuna koyuyor ve ona yakın konuşuyor.

Elijah da onların arasına katılır ve umutlar alevlenir.

Belki bu ikisi onun aklını başına getirir.

Yoksa beyaz önlüklü adamlar gelene kadar onu bastırmak

mı? Derek'in babası da Ash gibi topluluğa katılır.

Yutkunuyorum ve birbirleriyle konuşmalarını izliyorum.

Derek'in babası Derek'in omzuna vurup bir şeyler söylüyor ve ben Derek'in yüz ifadesinin düştüğünü izliyorum.

Karnımda umut kıvılcımları.

Ama sonra Derek tekrar bana doğru geliyor. Şoför tarafına geçti ve cipini çalıştırdı.

Kafam karışmış bir şekilde babasına ve kardeşlerine bakıyorum ama hepsi birlikte eve doğru yürüyorlar.

Dışarı atlamaya hazır bir şekilde kapı koluna uzanıyorum ama kilitler devreye giriyor ve Derek öfkeyle ciyaklayarak kaldırımdan uzaklaşıyor.

Çok kızgın.

Ve bunun benim için ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Araziden çıktıktan sonra Chloe'nin eline uzandım.

"Seni oraya götürdüğüm için pişmanım. Tüm bunlar seni üzdüyse özür dilerim." Elini kaldırıp dudaklarıma götürüyorum, parmak eklemlerini iki kez öpüyorum, sonra elini yanağıma bastırıyorum.

Dudaklarını birbirine sürüyor, sonra büyük bir nefes vererek göğsü çöküyor. Boşta kalan eliyle gözyaşlarını yanaklarından uzaklaştırıyor.

"Ben özür dilemem Chloe. Genelde pişmanlık duymam. Ama şu an hissediyorum. Seni strese soktuğum için özür dilerim. Kendini önemsiz hissettiğin için."

"Bu beni strese mi soktu?" diye soruyor.

"Ailemin çoğu üyesine sirkte gösteri yapıyormuş gibi bakıyordun. Yemek yemedin. Üzıldün ve hiçbiri seni teselli etmedi."

Alay ediyor, hayretle bakıyor. "Beni strese *sokuyorsun*. Ailen beni şok etti çünkü bana yaptıkların konusunda hiçbir şey yapmayacaklar. Bunu aklım almıyor. Ve koridor kartını bildiğini öğrendiğimden beri çıkışa doğru koşmak istiyorum."

Bunu bana karşı kullanıyor. Bu onun için hala önemli. Aldatılmayı çok kişisel alıyor.

"Belli ki onlarla ilişkiniz tuhaf. Ama bir şeyler yapacak kadar önemseyeceklerini düşünürdüm."

"Ailemle ilişkim normal olmayabilir ama bugün, yıllardır onlarla birlikte olduğum en normal aile yemeği idi."

"Ha?"

Şaşkın görünüyor.

"Şimdilik tüm bunları unutalım. Sürprizin için seni gideceğimiz yere götürmek için sabırsızlanıyordum, bu yüzden tüm bunlarla daha sonra ilgileneceğiz."

"Sana ne söylediler?" diye soruyor. "Az önce mi?"

"Jonah bana çok üzgün görüldüğünüzü söyledi. Sanki ben bunu okuyamıyormuşum gibi. Bu konuda ne yapmayı düşündüğümü sordu. Bunu düzeltmeye çalıştığımı söyledim. Ona seni neden istediğimi ve seni kendime nasıl aşık edeceğimi anlattım."

Alay ediyor. "Ve bu onu tatmin etti mi?"

"Evet. Diğerleri bu konuda nabzımı tutmak için geldiler. Ne yaptığının gayet iyi farkında olduğumu ve durumu kontrol altında tuttuğumu söyledim. Asher sadece benimle dalga geçtiğini, seninle flört ederek ciddi olmadığını bilmemi istedi."

"Durumu kontrol altına aldınız mı? Yani?"

"Yani benim hakkımda basına ya da yetkililere koşmayacaksın. Benim karım olmak üzeresin ve ben senin yola geleceğini biliyorum."

"Ve onlar... onlar bu saçma fikri onaylıyorlar mı? Tek umursadıkları benim basına gitmemem mi?"

"Saçma değil. Hayatımı seninle geçirmek istemem saçma mı? Seni mutlu ediyor mu?"

Cevap vermek yerine bana bakıyor.

"Babam kötü basın istemiyor, Chloe. Ayrıca annemi üzecek bir şey de istemiyor. Bunlar onun öncelikleri. İnsanların Thad hakkında konuşmasına hâlâ kızgın. Steele ailesinin işlerinin aile içinde kalmasını istiyor ve Thad bizim hakkımızda bir şey söylenmesinin başlıca sebebi. Ayrıca bana Steele'lerin boşanmadığını hatırlatmak istedi. Sanki unutabilirmişim gibi."

"Yaparlarsa ne olur?" Ben soruyorum.

"Sadece yapmazlar."

"Yine de size bu gerçeği hatırlatma ihtiyacı hissetti mi?"

"Biriyle ciddi düşünmeye başlayan herkesle bu konuşmayı yapar. Babam bize küçük yaştan itibaren, eğer birini aile çevresine almak, ona Steele adını vermek ve kapalı kapılar ardında aileye erişim sağlamak istiyorsak, asla çıkmak istemeyeceğinden emin olmamız gerektiğini öğretti. Dışarıda, ekibi tarafından dikkatle yönetilen hasar kontrol çemberinin dışında bir yığın eski sevgilinin olması için çok fazla şey oluyor."

Bunu seninle yaparsam bunun ömür boyu sürecek bir taahhüt olduğunu bildiğimden emin olmak istedi, ben de buna tamamen hazır olduğumu bildirdim."

"Vay canına," diye fısıldıyor inanamayarak.

"Bize sadece kalıcı aile demirbaşları olacak kadar güvendiğimiz insanları getirmeyi öğretti. Ömür boyu bağlılık göstermeye istekli biri. Düğümü sadece bir kez atmayı planlayan tek kişi sen değilsin. Hepimiz evliliği bir kan yemini kadar ciddiye alacak şekilde yetiştirildik."

"Gerçek aşk için ve iyi ya da kötü, kötü basından kaçınmak ve babanı kızdırmak için değil mi?"

Başımı salladım. "Sen benim için bir heves değilsin. Yüzde yüz ciddiyim. Sana bunu söylüyordum. Babam da evliliğindeki sorunları çözmesi için Eli'a baskı yapıyor."

"Ama diğer kardeşini kendi haline bıraktığın için her iki karısı da ölü mü bulundu? Boşanmasına izin verilmediği için mi? Babanızın vasiyetinden çıkarılmaktan endişe ettiği için mi?"

"Muhtemelen. Çoğu ikisini de öldürdüğünü düşünmüyor. Sadece ikincisini. İlki bir kazada öldü ve Thad yıkıldı. Her neyse... Ben kardeşim değilim."

"Kardeşini kim öldürdü? Ailenizden biri miydi?"

Başımı salladım. "Bazılarımız Thaddeus'un kaybı için gözyaşı dökmemiş olabilir ama Steele ailesinden birini vurmazdık. Onu arkadaş bölgesinde tutan bir kıza kafayı takmış bir adamdı. Jonah'ın eski kız arkadaşı, uzun hikaye ama tetikçi Thad ve Jonah'ı vurdu. Jonah kurtuldu."

"Gazetelerde bu konuda pek bir şey bulamadım," diyor.

"Çünkü babam kontrol edemediği ya da baskıya girmeden önce düzenleyemediği basından hoşlanmaz. O kontrol edemedi her şey ortaya çıktı, yoksa hiçbirini kamuoyuna duyurulmazdı."

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra "Basına gidersem bana ne olur?" diye sordu.

"Basına gitmeyeceksin, Chloe. Sen daha iyi bilirsin." "Derek, sana karşı dürüst olmak istiyorum."

"Başından beri gerçek değil miydin?" Ben soruyorum.

"Evet... ama, yani, söylediklerimi ciddiye almanı istiyorum."

"Söylediğin her şeyi ciddiye alıyorum. Ne söylemek istiyorsan söyle."

"Gerçekten yardıma ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Komiklik yapmıyorum. Gerçek bir yardıma."

Tepkimi bekliyor. Bir tepki alamayınca devam ediyor. "Şuna ne dersin? Kendini kaydettirmeyi ve psikiyatrik bir değerlendirme yaptırmayı kabul edersen, biraz danışmanlık aldıktan sonra seninle bir randevuya çıkmayı kabul edeceğim. Belki-"

"İyi denemeydi ama ben de o yollardan geçtim ve bu yüzden bugün olduğum kişiyim." "Yani?"

"Beni derinlemesine araştırmak mı istiyorsun? Beni çözmek mi? Benimle bu ilişkiye girdiğinde ve güvenli bir yerde olduğumuzda bunlara sahip olabilirsiniz. O zamana kadar o kasayı açmamayı tercih ederim."

Kaşlarını çatıyor.

Devam ediyorum, "Ama yardıma ihtiyacım olduğunu söylediğinde sana *inanıyorum*. Bana yardımcı olacak şey seninle birlikte hedefime ulaşmak. Sen ve ben, bebeğim." Elini tekrar öpüyorum.

Onu elinden kapıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Eğer seninle evleneceğimi düşünüyorsan, kaba bir uyanışla karşı karşıyasın."

"Eğer benim iyi kızım değilsen, Chloe, bazı üzücü gerçeklerle karşılaşacaksın." "Neymiş onlar?" diye tersliyor.

"Burada sözde hizmet vermediğimin farkına vardım. İstedığımı alıyorum. Seni istiyorum. Seni üzme ya da mutsuz etmek istemesem de, ne yapmam gerekiyorsa yapacağım ve ne demek istediğimi sana açıkça anlatacağım. Son birkaç gündür alışman için sana yumuşak davrandım ama şuna inan. Benimle evleneceksin. Benden boşanmayacaksın. Nihai hedefime ulaşmak için ne kadar gerekirse o kadar çalışacağım."

"Yani beni tehdit etmeye devam mı ediyorsun?" İç çekiyorum.

"Tehdit tam olarak nedir, Derek? Ne yapmakla tehdit ediyorsun? Çok fazla tehditte bulunuyorsun. Bir sürü tanımsız tehdit. Aslında şu anda neyin tehlikede olduğunu bilmiyorum."

"Şu anda sürprizine odaklanmak istiyorum. Sürprizin için o kadar heyecanlıyım ki, aileme yaptığın numarayı yanına bırakabilirim. Ama inan bana, 'yardıma ihtiyacı var' savunmanla ailem dışında kimseyle konuşarak beni test etmek istemezsin."

Uzun bir iç çeker ve gözlerini ovuşturur. "Beni şimdi nereye götürüyorsun?"

"Eğer bunu açıklarsam, sürpriz mahvolur."

"Bunu istemiyorum. Sen de konuyu saptırıyorsun."

"Evet, Chloe. *Bu* sürprizi istiyorsun. Yarım saatten az bir süre içinde orada olacağız."

Pencereden dışarı bakıyor. Somurtuyor.

Cipimi durduruyorum ve kapıların arasından dümdüz ileriye bakan kızıma bakıyorum. Otuz dakikadır tek kelime etmemişti. Çok sinirliydi. Kıpır kıpır. Ofluyor.

Şimdi, o tamamen farklı. Gözleri fal taşı gibi açılmış. Kafası karışmış.

Ev, yemyeşil çimleri mükemmel çapraz çim biçme makinesi izleriyle kesen uzun, siyah bir asfalt araba yolu ile uzun, siyah kapıların çok ötesinde oturuyor. 1927 yılında inşa edilmiş, gri taşla kaplı, dört ön çatı penceresi ve yeni gri kiremitli çatısı olan evin, birkaç tarla taşı kaplı sütun tarafından desteklenen geniş bir ön sundurması vardır. Sundurma sol tarafta evin etrafını sararak geniş avluya geri dönüyor. Fotoğraflardan evin arka tarafını tamamen sardığını, garaj ve beyaz ahşap kaplama ile yapılmış daha fazla yaşam alanı oluşturan uzantıdan hemen önce durduğunu biliyorum. Bu eklenti yetmişli yılların sonunda yapılmış ve yaşam alanı ile üç arabalık bir garajdan oluşuyor. Garajların hemen arkasında, uzantının kullanım alanından daha fazla yaşam alanına geçtiği uzun bir dul yürüyüşü var.

Olgun ağaçlar geniş ön bahçeyi süslüyor ve arka bahçe de birkaç meyve ağacı ve içinde iki katlı devasa bir ağaç ev, yukarı çıkan bir merdiven ve kum havuzuna inen kavisli bir kaydırak bulunan büyük, yaşlı bir meşe de dahil olmak üzere ağaçlandırılmış. Sanırım dul yürüyüşü de bu yüzden yapılmış - ağaç evi ve içinde oynayan çocukları doğrudan görebilmek için.

"Burada ne işimiz var?" diye soruyor.

"Bu evi web tarayıcında yer imlerine eklemiştin," diye gereksiz bir tavsiyede bulundum.

"Bunu biliyorum," diyor kaşlarını çatarak.

"Hallman'a da göndermişsin. Alannah'a ve arkadaşın Coraline'e."

"Farkındayım."

"Ayrıca şu dekor sitesi dediğiniz yere de iliştiirmişsiniz."

Şaşkın bir ifadeyle evden bana bakıyor. "Pinterest profilimi bile mi taradın?" Gülümsüyorum.

"Burada ne işimiz var, Derek?"

"Ben aldım," dedim ona. "Bizim için." Yüzünü tutuyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum.

Geri çekilip yüzüne baktığımda, tamamen hareketsiz ve bir değişiklik olarak, ifadesini okuyabildiğimi sanmıyorum.

"Donut dükkanında ilk konuştuğumuzda nasıl bir evde yaşamak istediğinden bahsetmiştin. Şu anda yaşadığın evin istediğin ev olmadığını açıkça belirtmiştin. Burayı bağlantı listende, arama geçmişinde ve gönderdiğin e-postalarda birçok kez gördüm, yani belli ki senin için önemliydi. Araştırdım ve önceki sahibinin dört ay sonra piyasadan çektiğini gördüm. Bir aile planlayarak almış, bir yüzük almış ve evlenme teklif etmiş. Kız hayır demiş. Bu yüzden satmaya çalışıyordu. Ben de bir teklif yaptım." Omuz silktim.

Önündeki eve bakıyor.

"Emlak ilanını kırk altı kez ziyaret ettin," diye ekliyorum.

İrkildi, sonra fısıldadı, "Satın aldın. Senin mi?" "O bizim, Chloe. Sana düğün hediyem."

Alnında kaş çatma çizgileri var.

"Komşular çok yakın değil. Onları inceledim ve bir tarafta kilise cemaatleri ve sokaktaki diğer aileler tarafından büyükanne ve büyükbaba olarak kabul edilen çocuksuz yaşlı bir çift var. Diğer taraftaki komşular ise yirmili yaşlarının sonundaki genç profesyoneller. Hemen sosyal medya hesaplarına baktım, yaklaşık dört ya da beş aylık hamile. Bence hoşlanacağınız biri olabilir. Yemek fotoğrafları çekmeyi seviyor ve seninle benzer yemek zevkine sahip. Birlikte oynayarak büyüyecek çocuklarımız olabilir... İş bölgesine arabayla sadece yirmi dakika uzaklıkta güvenli bir sokak. İyi bir anaokulu yürüme mesafesinde. İki dakikalık sürüş mesafesinde olanaklar var. Mantıklı geliyordu. Ama pratik olmasa bile, ki öyle, sen sevdiğin için aldım."

Eski listeye baktığımda, Chloe'nin kim olduğuna dair bir resim çizmeye yardımcı oldu. Aile alanları. Büyük mutfak. Dışarıda oyun alanı. Eğlenmek için büyük, etrafı saran sundurma. Çocuklarınızın bahçede veya ağaç evde, ön çimenlikte oynamasını, insanların ulaşamayacağı kapıların arkasında güvenli bir şekilde büyük araba yolunda bisiklet sürmesini izlemek için. Sizden çalmak, çocuklarınızı fidye için almak için insanlarla komplo kurabilecek yatılı personele ihtiyacınız olacak kadar büyük değil.

Yakın zamanda güncellendi de. Annemin seçeceği bir ev olmaması umurunda değil. Annemin, ailemizin statüsüne daha uygun diğer emlak listeleri hakkında ipuçları verirken sevimli ve şirin diyeceği bir ev.

Adam Hallman bacaklarını kullanamaz hale geldiğinde kızımın istediği ama alamadığı şey buydu. Bunu satın alamayacakları açık; onunla birlikte yaşadığı sıra evin üç katından fazlaydı ve ipotek maaşları için çok yüksek olacaktı. Ama o gün donut dükkanında gözlerinde ışık ve yüzünde bir gülümsemeyle tarif ettiği ev bu.

Emniyet kemerimi açıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, paniklemiş görünüyor.

"Kapıyı açacağım, böylece içeri girebiliriz. Kapının şifresi bende var ve kumandaların mutfak tezgahında olması gerekiyor. Yakında güncelleyeceğim, böylece sadece bir uygulama kullanabileceğiz."

"Hayır. Hayır." Paniklemiş görünüyor. "Oraya girmeyeceğim. Bunu benim için almadın, Derek."

"Ben yaptım. Dün boşaltıldı, yeniden anahtarlandı bile. Yeni anahtarlar ofisime bırakıldı. İstedığın dosyayı alırken onları da aldım. Al bakalım." Ceketimin cebine uzandım ve anahtarları ona uzattım. "Bu sabah ailemdeyken kıyafetlerimizi ve yiyeceklerimizi getirttim. Temizlettim. Taşınıyoruz."

Başını sallıyor, elindeki anahtarlara bakıyor. "Chloe, sorun ne?" Yüzünü okşayarak soruyorum.

Kendini geri çekiyor. "Derek, burada benim rızamı satın alamazsın." "Benim yaptığım bu değil. Sana sahip olman gereken evi aldım.

Çünkü istediğin ev bu. Kendini bana atmanı beklemiyorum. Seni bundan daha iyi tanıyorum."

Başını sallıyor. "Beni tanımıyorsun."

"Evet, biliyorum," diyorum. "Seni sandığından daha iyi tanıyorum. Bu mücadeleyi bırakmaya karar verdiğinde, burada istediğin evde yaşadığımız için mutlu olacağını da biliyorum. Çocuklarımızı burada büyüteceğiz."

Vücudu fiziksel bir darbe almışım gibi sertçe sarsılıyor.

Bana tamamen delirmişim gibi bakarken ağzı açık kaldı. "Eski ama iyi yapılmış ve bakımlı. Her şey güncellendi,

Yani yapılacak büyük bir iş yok. Şu tarafta dört ev ötedeki ev..." I

"Üç genç kızı var. Bebek bakıcıları, bebeğim, randevu gecesi istediğimiz zaman için. Hadi içeri girelim."

Gözyaşlarına boğulacakmış gibi bakıyor. Boğazından aşağı inen bir yutkunmayı izliyorum.

Dışarı çıkıyorum, kapı kodunu giriyorum ve tekrar binip geçmeden önce açıyorum, durup arkamızdan kapatıp kilitleyebiliyorum.

Ben park ederken nefesini tutuyormuş gibi yanaklarını şişiriyor. "İçeriye görmek istiyorum, neleri değiştirmek isteyebileceğimizi görmek istiyorum, sonra sanırım

Büyük bahçeye ve arkadaki meyve ağaçlarına bakan penceresi olan büyük küvette sana banyo yaptıracağım ve... sonra ne olacak? Evimizde önce seninle sevişmek isteyeceğim, bu yüzden kötü kız cezasını geçici olarak geri plana atacağım. Merak etme, yine de alacaksın. Belki yarın."

Cevap vermiyor. Sadece bakıyor.

"Neredeyse her şeyini bırakmasını sağladım. Kıyafetlerini ve birkaç kişisel ve duygusal eşyasını aldı ve ona verdiğim yüklü çekle gitti. Ama burada olup da istemediğin her şeyi yerine koyacağız. Bu sabah yeni bir yatak ve nevresim takımını da getirdim. Seni becermek ya da yanında kullanılmış bir yatakta uyumak istemiyorum."

"Şişman çeki mi?"

"Yüz bin dolar verip hemen gitmesini istedim. O da hemen atladı."

"Ben olsam yapmazdım," diyor, sanki içeri adım atıp bir daha çıkmamayı arzuluyormuş gibi mekâna bakarak.

"Hayır, bu doğru."

"Ya satmak istemeseydi?" diye soruyor, "Ne yapardınız?"

"Neyse ki para yeterince motive ediciydi de daha yaratıcı olmama gerek kalmadı." Ona sırtıyorum.

Tehditlerle dolu olduğunu biliyorum. Ve bunu yaptığım anda, keşke geri alabilsem diyorum, ki bu garip bir his. Tehditler beni Chloe ile olduğum yere getirdi, ama Cuma gecesi benimle eve geldiğinden beri, kendimi onu tehdit etmemenin yollarını bulmaya çalışırken buldum, böylece bizim için her şeyin nasıl olabileceğini görecekti.

O üzgün bir şekilde hayalindeki eve bakarken göğsümde oluşan eziklik hissinden hoşlanmıyorum.

Çenesini kavrayıp tekrar bana bakması için eğiyorum.

"Bu evi senin için aldım diye hemen bana aşık olmanı beklemiyordum. Aslında yaptığım her şeyi bana aşık olman için yapıyorum ama bunun para ya da maddi şeyler olmadığını biliyorum. Sende bunlardan çok daha fazlası var. Sana ne kadar önem verdiğimi, seni ne kadar *gördüğümü* göstermek için harcadığım çaba. Ulaşmak istediğin kişi olmayı ne kadar arzuladığımı göstereceğim, Chloe. Ve bu bir numara değil."

Dişleri alt dudağını sıyrırken güzel mavi gözleri yüzümü arıyor. "Chloe, istediğim şey bu. İsteddiğim şey seninle bir hayat."

"Y a ... şu anda... bunun için gitmeye karar verseydim? Seninle birlikte olmaya?"

Sonra ne olacak?"

Yüzümde bir gülümseme yayılıyor, derim geriliyor gibi hissediyorum. Göğsümde de büyük duygular oluşuyor. Ama yüzündeki ifade bana bunun sadece varsayımsal bir soru olduğunu gösterse de, gülümsemenin tamamen gerçekleşmesine izin veriyorum, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu görebilmesi için bunun nasıl bir his olacağını hissetmeme izin veriyorum.

Sanki sıcak güneş sadece yüzümde değil, aynı zamanda içimi de dolduruyor. Dünyada hiçbir şeyi umursamayan sıcacık bir güneş ışığı. Bu kız beni gerçekten sevmeye başlarsa, kalbimin içinde yaşadığı karanlık kefenden sıyrılıp göğsümden fişkıracak kadar parlak bir ışık saçacağına neredeyse inanabilirim.

"Peki ya yeni bir hedefe odaklanırsan, Derek? Seni büyüleyen yeni bir mutsuz genç kız mı görüyorsun? Ya da iş ya da asil bir amaç gibi başka bir şey hedefin haline gelirse ve ben unutulursam. Ama Steel'ler boşanmaz, bu yüzden ya artık beni umursamayan biriyle sefil bir durumda kalırım ya da uğraşmak istemediğin bir sorun olduğum ve baban seni evlatlıktan reddedeceği için benden boşanamadığın için benden kurtulmak zorunda kalırsın?"

"Sana gösterdiğim şeyin vaadi, gerçek olmama ihtimalini göze alamayacağın kadar mükemmel mi?" Soruyorum.

Kaşlarını çatıyor ama cevap vermiyor.

"Seninle evli kalamazdım çünkü bu babamın kuralı. Bunu söylediğimde bana inanın. Seninle kalırdım çünkü ben de evliliğin kutsallığına inanıyorum. Ailemin bazı boktan zamanlarda birlikte kalmak için savaştığını gördüm. Aile hayatım pek çok açıdan ne kadar berbat olsa da, ben birbirlerinden vazgeçmeyi reddeden ebeveynlerle büyüdü m. İşte evlilik budur. Değ il mi?"

Yüzünü buruşturuyor.

Devam ediyorum. "Hallman'da gördüklerine, onunla vakit geçirdikten sonra hayatının nasıl olacağını düşündüğüne dayanarak şansını denedin. Belli ki işler istediğin gibi gitmedi."

Bekliyorum. Cevap vermeyince dizini sıkıyorum. "Koşullar ve onun kişiliği seni hayal kırıklığına uğrattı. Bu işe hiç kalkışmamalı mıydın? İşler ters gidebilir diye hiçbir şeye kalkışmamalı mıydın? Bu sen değilsin, değil mi?"

"Bunun yerine seninle deliliğe mi atılayım? Bunu mu öneriyorsun?" diye karşılık veriyor.

"Neden olmasın?" Omuz silkiyorum. "Bu kadar acımasız olduğum için başka seçeneğin yok gibi. Neden deliliği deneyip nasıl olduğunu görmüyorsun? Hadi Chloe, gidip evimizi görelim. Henüz içine girmedim. Bunu seninle yapmak istedim."

Sertçe göz kırpmıyor. "Daha önce hiç adım atmadığın bir evi, ben işaretledim diye fiyatının yüz bin dolar üzerine mi aldın?"

"Ve internette kırk altı kez ziyaret ettim. Arabayla kaç kez geçtin?" "İki kez," diye fısıldıyor, gözlerini eve dikerek.

"Hallman'ın kazası her şeyi değiştirdiğinde kendin için hayal kurmayı bıraktın. Yeniden hayal kurmaya başlamanın zamanı geldi, güzelim. Ama bunu sadece hayal etmek zorunda değilsin. Burası senin. İçeri gel ve gör."

Kımıldamıyor.

"Hadi bebeğim. Hadi gidip yeni evimizde sikişelim."

Cipten inip etrafını çeviriyorum, sonra kapısını açıyorum ve emniyet kemerini açıyorum.

"Derek, ben..." Asılı kalmasına izin verdi. Onu kollarıma aldım.

"Yürüyebilirim," diyor sinirli bir şekilde.

"Eşiği aşıyorsun." "Hayır. Oraya girmek istemiyorum," diye itiraz ediyor. "Neden?" diye soruyorum.

Gözleri yaşlarla dolup taşıyor. Benden uzağa bakıyor, dudağını çiğniyor.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

Gözlerindeki yaşları siliyor, hâlâ anahtarları tutuyor. "Bana ipucu verecek misin?" Uzun bir sessizlikten sonra soruyorum.

"Sana ipucu veremem. Şu anda hiçbir şeye anlam veremiyorum, özellikle de sana. Hayatımı bir kasırganın içine sürükledin."

"Düzeltmek için," diyorum onu yere bırakırken.

"Ve ben... sinir krizi geçiriyormuşum gibi hissediyorum."

"Bunu benimle denemeyi düşündüğün için mi? Devam et. Sinir krizi geçir. Ben sana bakmak için buradayım."

Başını sallıyor.

"Şimdi olmaz mı? Tamam, sonra alırsın. İçeri gel o zaman." Elini çekiştiriyorum. "Gel biraz dolaş, sonra sana bir banyo hazırlayacağım. Eminim büyük resim penceresinden tüm ağaçları seyrederken büyük küveti kullanmayı hayal etmişindir, değil mi? Fotoğrafların dışında asla göremeyeceğini sanıyordun, değil mi? Hadi gidelim."

Elini elimden çekmeden takip ediyor.

Kapıya vardığımızda onu tekrar kollarıma alıyorum.

"Derek," diye homurdanıyor.

"Adımı söylediğini duymak beni her zaman biraz heyecanlandırır, Chloe. Böyle söylesen bile." Dudaklarımı çenesine bastırıyorum ve anahtarları ondan alıyorum.

Kapının kilidini açtığımda nefes alıyor ve eşikten geçirilirken nefesini tutuyor.

Kollarını bana dolmasını ve çılgılık atmasını arzuluyorum. Ondan bir gülümseme, bir mutluluk istiyorum. Bana karşı olan hislerinin su yüzüne çıkmasını dört gözle bekliyorum. Ama sanki bir şeyler mayalanıyor. Kaynıyor. *Belki de.*

Sol tarafta oturma odası, sağ tarafta ise yemek odası bulunmaktadır. İleride bir merdiven yer alıyor ancak tüm alanı kaplamıyor. Merdivenlerin sağa doğru devam ettiği bir sahanlığa birkaç basamak çıkabilir ya da evin derinliklerine inmek için merdiveni geçebilirsiniz, burada çevrimiçi broşürden hatırladığım kadarıyla bir tuvalet odası, çamaşır odası ve büyük aile odasına ve arka verandanın kapalı bir kısmına açılan mutfak var.

Resmi oturma ve yemek odalarının her ikisinde de talimatlarım doğrultusunda şöminelerinde yanan ateşler var. Mobilyalar iyi durumda. Her şey yeni görünüyor. Eski sahibi evi döşemiş ama burada pek bulunmamış.

Merdivenleri geçip koridordan aşağıya iniyoruz ve güneş alan aile odası uzantısına bakan mutfakta duruyoruz, çoğunlukla pencerelerden ve şömineden oluşan iki katlı arka duvardan arka bahçeye bakan yüksek tavanlı yuvarlak bir alan. Sonbaharın sonuna geldiğimiz ve kışın eli kulağında olduğu gerçeği olmasaydı, bunun ötesinde yemyeşil bir alan olacaktı. Bıraktığım talimatlara göre üst kattaki şöminelerde de ateş yanıyor olmalıydı. Bizim için tüm şöminelerde ateş yakılmasını ve mekanın limon gibi kokmasını istedim, ki öyle de oldu. Chloe limon temizleyici, limon

Bulaşık sabunu, hatta onu o sıra evde kamerada izlediğimde limonlu el sabunu bile kullandım, bu yüzden evim gibi hissetmek istiyorum.

"Bunu kim tasarladıysa kesinlikle şömineleri seviyordu," diyorum.

"Onu sevmemin nedenlerinden biri de bu," diyor kısık sesle ve duygusal görünüyor.

Onu tezgâhın üzerine, soğuk şampanya dolu bir kovanın ve kristal vazoda bir düzine kırmızı gülün yanına koydum.

"Lütfen, Tanrım, bir mimoza daha olmasın," diye mırıldanıyor ve dehşetle tezgâha bakıyor.

Ben gülüyorum, o da yarı gülümsüyor ama gözlerimiz birleşir birleşmez gülümseme kayboluyor. Gül buketindeki kartı ona uzatıyorum.

Mel eve gel, bebeğim. Sevgiler, Derek.

Alt dudağını ısırarak onu yere bırakıyor.

Mutfak yakın zamanda krem rengi dolaplar, beyaz ve krem rengi mermer tezgahlar ve bej ve krem rengi mermer zeminlerle yenilenmiştir. Çiçekler, birkaç kırmızı tezgah üstü alet ve yoğun aileler için tasarlanmış bir saat, hava durumu istasyonu ve not panosu gibi altın ve pirinç vurgulu duvar dekorları ile renk patlamaları var. Mutfak adası aile odasına bakıyor.

"Çok güzel," diyorum pencerelere odaklanmış gibi görünen gözlerini takip ederek. "Neden bu kadar çok sevdiğini anlıyorum."

Hiçbir şey söylemiyor.

"Üst katı gezmeye ne dersin?" Boynuna yumuşak bir öpücük bırakırken sesim alçalarak soruyorum.

Titriyor.

Kahretsin, bunu istiyorum. Benimle birlikte *olduğu* yere atlamak istiyorum. Oyun bittiğinde sıkılacağımdan mı korkuyor? Hiç şansın yok. Bana aşık olmasına o kadar hazırım ki. Bana aşkla, şehvetle, korku, hayal kırıklığı ve kafa karışıklığından başka bir şeyle baktığını görmek için. O beklemeye değer. Çabaya. İlgimi kaybedeceğime bir an bile inanmıyorum. Bu kadının beni gördüğünde bana koşmasını, benimle bağlantı kurmak için ölmesini istiyorum. Onunla her şeyi istiyorum.

Onu kaldırıyorum ve mutfakın diğer tarafındaki merdivene doğru ilerliyorum.

"Beni oraya kadar taşımak zorunda değilsin," diye mırıldanıyor.

"Evet, belki de ayaklarının bir daha yere değmesine izin vermem," diye uyarıyorum sırtarak. "Seni bir yerden bir yere taşımak mı?"

Gözlerini deviriyor.

"Seni taşıyamadığım zaman yatağa bağlarım," diye ekliyorum. Yanağını çiğniyor ve bakışlarını kaçırıyor.

Karanlık bir şekilde gülüyorum.

Üst katta dört yatak odası ve üç banyonun yanı sıra kitap rafları ve başka bir şömine ile kaplı bir ev ofisi bulunmaktadır.

Bir kitap dışında boş olan kitap raflarında gözlerinin parladığını görüyorum. Onun için satın aldığım kitap.

Gözlerini kitaba dikeyyor ve sonra tekrar yere bakıyor.

Tamam, bu konuda yorum yok o zaman.

"Buradaki renk hakkında ne düşünüyorsun?" Ebeveyn banyosuna girdiğimizde sordum. Onu iki lavabodan birinin üzerine oturttum. Etrafıma bakıyorum, yüzüm muhtemelen duvarların boyandığı yeşilin tonu hakkında ne hissettiğimi ele veriyor.

"Çok iğrenç," diye açıkladı.

"Şükürler olsun. Sen ona aşık olduğun için hayatımın geri kalanında bununla yaşamak zorunda kalacağım endişeleniyordum."

Gözleri yüzümde aktif bir şekilde geziniyor. "Sen nefret ederken ben hoşlansam buna katlanır mıydın?"

"Hayır," diyorum ona dürüstçe.

Alnı şaşkınlıkla kırışıyor.

Eğildim ve iki elimi de kalçalarına koyup sıktım.

"Bana aşık olmayı bitirdiğinde, beni devam eden baş ağrısından kurtarmak için onu boyayacaksın." Dudaklarımı onunkilere değdirip geri çekiliyorum.

"Ya sevdiysen?"

"O zaman şimdilik çenemi kapalı tutardım. Belki bir uzlaşma için bazı ipuçları verebilirdim. Ev ofisinizi bu renge boyayın ve oraya sadece bu gölgeliklerle girin." Gömleğimin içine soktuğum gözlükleri gösteriyorum. "Ee tavşanım, kararın nedir? Evini resimlerde gördüğün kadar çok seviyor musun?"

Telefonunun çalmasıyla sorusuna cevap vermekten kurtuluyorum. Cebinden çıkarıp küçük bir gülümsemeyle kulağına götürüyor.

"Merhaba," diyor, gözlerini bana dikerek. "O burada. Neden?" Diliyle dudaklarını ıslatmasını izliyorum ve sonra, "Ah. Evet, meşguldük. İşte burada." Telefonu bana uzattı.

Alannah Fisher.

"Hey," diyorum, sesim cızırtılı çıkıyor.

Çantam hala onun arabasında. Muhtemelen önce beni aramıştır. "Yaşam kanıtı mesajınızı göndermediniz küçük hanım." "Kahretsin, özür dilerim," diyorum yüzümün alev aldığını hissederek. "Ben hayattayım." Odadan çıkıp gitti.

"İleriye dönük olarak iyi olduğunu varsaymalı mıyım, bu yüzden onları beklememeli miyim?" "Onları beklemelisin," diyorum yumuşak bir sesle, ayak seslerinin

Durdu. Muhtemelen kapının hemen dışında durmuş dinliyordur. "O zaman iyi değilsin?" diye soruyor.

"Ben iyiyim," diyorum ona. "Sanırım. Ben... Bilmiyorum. Sabahım biraz... çılgıncaydı."

Homurdanıyor. "Çılgın adamla çılgın bir sabah mı?"

"Oldukça."

"Yaralandın mı? Aç mısın? Yaralı mısın?"

"Hayır, hayır ve hayır. Şey... belki açım."

"Ailesiyle brunch yapmamış mıydınız?"

"Ben yaptım."

"Ama?"

"Ama yemek yemedim."

"Neden?"

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." "O orada olduğu için konuşamıyorsun, değil mi?"

"Ish. Şu anda Dublin'deki evde olduğumuzu söylemek dışında."

"Dublin'deki ev mi?" diye papağan gibi tekrarlıyor.

"Ev," diye vurguluyorum.

Koridordaki ayak sesleri devam ediyor, sonra kesiliyor. Belki de diğer yatak odalarından birine gitmiştir.

"Ev mi?" Alannah boş boş soruyor.

"Ev. İstedğim ama asla sahip olamayacağımı düşündüğüm rüya ev." "Açıkla."

"Adam'ın kazasından önce kafama taktığım evi hatırlıyor musun?"

Derek benim için aldı." "O ne?"

"Yer imlerimde ve web geçmişimde gördü, bu yüzden benim için satın aldı."

"Lanet olsun," diye fısıldıyor.

"Adamın hemen taşınmasını ve evi dayalı döşeli bırakmasını, böylece bizim de bugün taşınabileceğimizi söyleyerek yüz bin dolar istedi."

"Whoa."

"Whoa haklı. Tüm şöminelerde yangınlar başladı. Tezgahta güller ve şampanya var."

"Külotunda da ateş var mı?" diye soruyor.

Alay ediyorum ve banyodan ulaşılan göz kamaştırıcı gömme dolaba giriyorum. Evet, aynı neon yeşili ama onun dışında muhteşem. Eşyalarım burada. Cuma gecesi yanımda getirdiğim birkaç şey ve yetenekli Nicola'nın benim için temin ettiği her şey. Buraya *hayalimdeki müstehcen yeşil, muhteşem kız garajı* adını verdim. Çünkü en sevdiğim şeyleri buraya koyardım. Ve şahsen emlak listesinde görüldüğünden daha da iyi görünüyor. Bir sürü raf, köşe ve çekmece. Kolyelerim için yerler. Çok büyük olmayan ama çok sevdiğim ve özenle pazarlıkla aldığım ayakkabı ve çanta koleksiyonum için. Hayalimdeki kocanın takım elbiseleri, kot pantolonları ve şüphesiz ödünç alacağım kapüşonluları için bolca saklama alanı olan bir taraf. Doğru

Şimdi Derek'in bazı kıyafetleri de burada. O dairede ne varsa, sanırım.

Derek'in kapüşonlarının ne kadar rahat olduğunu merak ediyorum. Bir bölmeye sıkıştırılmış olana dokunuyorum. Kolları ellerimden sarkardı. İlk kez birlikte olduğumuzda giydiğim şarap rengi henley'i gibi.

Düşüncelerimden sıyrılıyorum. Zor. Alannah'nın ne dediğini anlamak için kendimi zorluyorum. Adımı söyledi.

"Biz brunchtayken kıyafetlerim taşındı. Aslında benim kıyafetlerim değil. Derek'in benim için aldığı yeni ve mükemmel ısmarlama gardırop."

"Bu sizinle neden belediye binasında buluşacağımı açıklıyor o zaman?" "Ha?"

"Dün gece bana bir mesaj gönderdi." "Mesaj mı?"

"Dinlemiyordun, değil mi? 11:30. Yarın. Derek baş nedimen olarak seni desteklemem için bana mesaj attı. Orada değil ama oradan yirmi dakika uzaklıktaki bir kasabada."

"Uh..." tek yapabildiğim bu.

"Sana söylemedi."

"Bunu konuşmadık, hayır."

"Peki, sana ödünç ve mavi, eski ve yeniyi getireyim mi? Ne giymeliyim? Sen ne giyiyorsun? Olay nedir?"

"Hiçbir fikrim yok."

Sesi alçalarak soruyor: "Dodge'dan çıkabilmen için seninle tuvalette bir uçak bileti ve SWAT ekibiyle buluşmamı mı istiyorsun?"

"Belki..." Hemen söyledim. "Tamamen mi?" diye soruyor.

"Bir saniye," diye fısıldıyorum.

Nerede olduğunu merak ederek dışarı çıktım.

Ana süite geri döndü ama şimdi dışarıda, yatağın ayak ucundan sürgülü kapılarla dışarı bakan küçük balkonda. Kapılar kapalı ve korkuluklara yaslanmış, sanırım manzarayı seyrediyor. Rahat görünüyor, beni duyuyor gibi değil.

Düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum.

"Neye ihtiyacın var Chloe?" diye soruyor acilen. "Sana yardım edebilmem için bana söyleyebileceğin bir yol var mı?"

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Hiçbir fikrim yok. Ailesinden birinden yardım isteyecektim ama hepsi... dışarıdaydı. Hem de çok uzakta. Ayaklarımı yere vurup çığlık atmaktan başka her şeyi yaptım ve basına gitmemem için Derek işleri hallettiği sürece umurlarında bile değil. Beni kazanacağına onları inandırdı. Onunla birlikte olmam için bana şantaj yapması son zamanlarda yaptığı en sağlıklı şeymiş gibi davranıyorlar. Bu çok boktan, Lan."

"Bundan kurtulmana yardım edeceğim."

Kaşlarımı çattım. "Onun hedef tahtasına yakalanmadan bunu yapabilir misin bilmiyorum."

"Bana bırakın."

"Kendinden çok emin konuşuyorsun. Şimdiden bir planın var mı?"

"Tam olarak değil ama burada öylece oturup hiçbir şey yapmayacağım. Yarın gelin ve beni takip edin."

Kalp atışlarım hızlanırken telefonu tutuyorum.

"Yakaladım seni," diye fısıldıyor.

"Başına kötü bir şey gelmesine izin veremem."

"Bunu onun yanına bırakamazsın," diye karşı çıkıyor.

"Ugh," diye homurdanıyorum.

"Gidip bunu çözeceğim," diyor Alannah.

"Bilmiyorum, Lan..."

"Yarın beni takip edin."

"Seni çok seviyorum," diyorum. "Lütfen dikkatli ol. Sana bir şey olmasını istemiyorum."

"Ben büyük bir kızım. Drama ve travma konusunda yolumu bilirim. Şimdiye kadar birkaç mayın tarlasından geçtim. Seni seviyorum bebeğim. Yine de iyi misin?"

"Ölçülemeyecek kadar tuhafım. Ne yaparsam yapayım serpintiden korkuyorum ama sanırım iyiyim. Olabildiğim kadar iyiyim."

"Doğru. Bir şans vermeyi ve onunla en iyisini ummayı düşünme ihtimalin sıfır mı?" diye soruyor.

"Tanrım hayır. Ne? Bu delilik."

Ölü hava.

"Lan?"

"Bunu düşünüp düşünmediğini bana şimdi söyle." "Düşünür müydün?" Şaka yapıyorum.

"Ben de kendime tam olarak bu soruyu soruyordum, bebeğim" dediğinde beni şok ediyor.

"Hayal mi görüyorsun?"

"Hadi, Chlo. Artı ve eksi listesini yaptın mı?"

"Tüm gerçeklere sahip değilsin. Tehditler, Lan. Endişe verici.

Bu yüzden buradayım."

"Özellikle neyle tehdit etti?"

Telaşla serbest elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Bu bir general, *olanlardan hoşlanmayacaksın*. Sen kahvaltıdaiken yaptığı gibi. Yani, gerçekten bilmiyorum."

"Hm. Boş tehditler mi?"

"Adam'a yönelik tehditler... biraz daha spesifikti. Sırlarını paylaşmakla tehdit etti. *Ne olduğunu* sormayın çünkü bu kimsenin bilebileceği bir şey değil. Ama Adam'ı ilişkimizi bitirmeye ikna ettiği o gece bizi silah zoruyla bir korumaya tutturdu." Sesimi daha da alçaltıyorum. "Çok derinlerime inmiş, çok şey biliyor. Adam hakkında çok şey biliyor. Bana öz ailemle ilgili dosyaları bile olduğunu söyledi. Yani boş tehditler demezdim. Sadece ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyorum."

"Kutsal," diye fısıldıyor.

"Onun hakkında başka bir şey bulabildin mi, geçmişi hakkında?" Ben soruyorum.

"O ve ailesi hakkında mı? Her şey karanlık. Para. Güç. Yolsuzluk. Ama sağlam bir şey yok. Söylentiler. Sorunları çeşitli çirkin yollarla ortadan kaldırma becerilerine dair pek çok söylenti. Kimse kesin bir şey söylemek istemiyor."

"Bu gece sana mesaj atacağım," diyorum. "Ama lütfen dikkatli ol. Seni onun görüş alanında istemiyorum. Artık Adam'la ilişkimiz bittiğine göre, gideceği kişi sensin-"

"Benim için endişelenmeyin. Ben büyük bir kızım ve dolabımdan iskeletlerin düşmesinden korkmuyorum."

"Ama Lan..."

"Hayır. Gerçekten. Pekâlâ hatun, yarın belediye binasında ortaya çıkarsan, bana işaret vermediğin sürece seni yakaladım demektir. Eğer bunları yapmazsan, cephanelik için toplayabileceğim her türlü tetikleyiciyi çekmeyi bilirim. Tamam mı?"

"Tamam," diye cevap veriyorum, şüpheyle.

"Herhangi bir pürüz ya da bilmem gereken başka bir şey varsa, bana bu gecenin yaşam kanıtını gönderdiğinde konuşuruz. Toodles."

Telefonu kapattı.

Nefes veriyorum. Bir plan yapmaya kararlı. Ne tür bir plan, emin değilim. Ve şu anda Derek'in telefonundayız, yani bu görüşme kaydedilmiyor mu? Yoksa az önce konuştuğumuz her şeye erişimi olacak mı? Bu sabah buraya telgraf mı çekti ve konuşmam kaydedildi mi? Bilmiyorum ama bu onun aklının ucundan bile geçmez.

Banyodan çıktım, hâlâ dışarıdaydı.

Dönüyor, hâlâ parmaklıklara yaslanmış, ayak parmaklarımdan gözlerime kadar beni içine alıyor.

Beni becermeyi düşünüyor. Bir hamle yapmak üzere.

Kendimi geri çekilmekle çekilmemek arasında kalmış hissediyorum. İfadesi vücudumun mekaniğine ya da başka bir şeye bağlı çünkü etkileniyorum.

Tüm bu büyük jestlerden bir şekilde etkilenmemek için taştan yapılmış olmam gerekir. Küçük şeylerden de, ki bunların toplamı çok fazla. Ama sonuçta o tehditkâr ve tehlikeli biri. Çıkarıcı biri. Buna bir de açıkça çarpıtılmış gerçeklik görüşü eklenince, onunla birlikte maniye kaymama izin veremiyorum. Korkunç bir şekilde yanlış gidebilir, değil mi? Çılgınca olsa da, bu evde değiştireceği tek şey

Ben olsam değiştirirdim. Fotoğraflarda olduğu kadar kötü olmamasını umuyordum ama daha da kötü. Neon yeşili gitmeli.

Yani... burada yaşamaya kararlı olsaydım gitmesi gerekirdi. Ama değilim. Olamam.

Bir evi sevmek ve ebeveyn banyosunun ve gömme dolabın neon yeşili olmaması konusunda benzer düşüncelere sahip olmak, buradaki herhangi bir şeyin uygulanabilir olduğuna inanmak için yeterli bir neden değildir. Hangi akli başında insan yaptığı onca şeyden sonra benim için bir ev satın alır?

Gerçi şimdiye kadar zorlayarak istediğini elde etti, değil mi? Swoony psikopatı benimle yatmak istedi. Yattı. Beni ve Adam'ı ayırmak istedi. İstedi. Onun yanına taşınmamı istedi. Yanına taşındım. Benden her istediğinde seks yaptı. Hatta beni sekse hazır olduğum noktaya kadar getirdi ve sonra halıyı altımdan çekip aldı ve beni neredeyse hayal kırıklığına uğrattı. Tamam, hayal kırıklığından da öte. Belli ki istediğini elde etmeye alışmış.

Yarın saat 11:30'da, buradan yarım saat ötedeki Belediye Binası'nda evlenmemi istiyor.

Yine istediğini elde edebilecek mi?

Topuklarımı sıkıp reddedersem bana ve sevdiklerime ne yapabilir? İlk defa blöfünü görürsem? Ya arkası dönükken kaçıp saklanırsam?

Olasılıkları düşünürken zihnim hızla çalışıyor ve sonra banyoya geri dönebilmek için ona sırtımı dönüyorum. Kapıyı kapatıp kilitliyorum. Gözlerim elimdeki telefona takılıyor ve başparmağım ekranda kayarak bir sonraki uygulama sayfasına geçiyor. Gözlerim ekranda bir tarama yapıyor. Bir kaydırma daha. Görsel bir tarama. Bu son sayfada üzerinde adımın yazılı olduğu bir klasör var. İçinde iki simge var. Biri bir araba. Diğeri bir ev.

Bir dakika içinde çıkmamı bekleyecek, ama telefonuyla bir dakika baş başa kaldığımda evin simgesine vurmaktan kendimi alamıyorum. Mutfağın canlı yayınına baktığımı fark ettiğimde kalbim küt küt atıyor. Adam ve Craig'in.

Adam mutfak masasında tekerlekli sandalyesinde oturmuş, başını ellerinin arasına almıştır. Craig arkasında durur, eli omzundadır. Adam'ın kardeşi Paul mutfağa girer ve dudakları hareket etmektedir.

Ekrandaki ses düğmesine dokunuyorum ve hemen konuştuklarını duyuyorum.

"...büyükannemi seviyor. Bilmek isterdi." Doğruladım.

"Sana zaten bittiğimizi söyledim ve onun kalbini kırdım. Tüm bunlardan sonra benden haber almak istemiyor. "

Göğsüm duygularla kabarıyor.

Paul sinirli görünüyor. "Belki onu ararım."

"Hayır."

"Her şey bitmeden önce saygılarını sunmak isterdi, kardeşim."

Kalbim sıkışıyor. Adam'ın büyükannesi harika biri. Çok tatlı. Tabii ki ağır hastaysa saygılarımı sunmak isterim. Paul'u severim. Adam'ın ablası Ruthie ile iyi anlaşıyorum. Diğer kız kardeşi Vera ile sadece bir kez görüştüm; o da Fransa'da yaşıyor. Adam'ın babası bana iyi davranıyor; bana karşı soğuk olan annesi, ama diğer herkes harika.

Bütün bunlar benimle ve bizimle oldu ve şimdi büyükannesini mi kaybedecek? Adam tamamen yıkılmış görünüyor. Göğsümün üzerinde ezici bir ağırlık varmış gibi hissediyorum.

"Chloe?" Derek kapının diğer tarafından sesleniyor.

Hemen uygulamadan çıkıyorum, sonra kilidi çevirip açıyorum. "Ne? Tuvaleti kullanmak için bile mahremiyetim yok mu?" Neredeyse yanından geçtim ama omzunu duvara yaslayarak beni engelledi.

Kapı çerçevesi.

"Burnunu sokuyordun."

Alay ediyorum, telefonunu uzatıyorum. "Beni casusluk yapmakla mı suçluyorsun? Zenginlikten bahsediyorsun."

"Bir erkek sesi duydum. Kimdi o?" Telefonu alır ve gözlerini diker. "Kamera görüntülerinde eski sevgilimi dikizliyordum, sanki Tahmin et. Çok cüretkârsın, değil mi? *Senin* sapık uygulamanla evimde eski sevgilimi gözetliyordum. Çıkar şu kameraları, Derek."

"Eninde sonunda onları çıkaracağım," diyor omuz silkerek. "Ve o sıkıcı küçük kutu artık senin evin değil. Burası." Eliyle işaret ediyor.

"O ipoteğin üzerinde benim adım var."

"Onu çıkaracağız. Bu tapuda senin adın var. İpotek yok." "Ha?"

"Sana göstereceğim." Elimi tutuyor ve ben onu kurtaramıyorum, bu yüzden onu mutfığa kadar takip etmekten başka çarem yok. Tezgâhın üzerindeki ekmek kutusunu açıyor ve içinden bir dosya çıkıyor. Açıyor ve bana gösteriyor.

"Derek ve Chloe Steele mi?" Mırıldanıyorum. "Ben Chloe Steele değilim."

"Olacaksın," diyor kollarını bana dolayarak. "Yarın. Telefonunu kontrol etmek istersen çantan bende." Adanın üzerinde duran çantayı işaret ediyor. "Sana ne yemek yapmamı istersin? Brunch porsiyonları çok azdı," diyor. "Ben de yiyebilirim."

"Bana yemek yapmana gerek yok. Kendim bir şeyler bulurum." Kucağından inip buzdolabını açıyorum ve çatı katındaki buzdolabında bulunan malzemeleri görüyorum. Bir şeyler yiyip Adam'ın büyükannesine neler olduğunu öğrenmek için fırsat kollayacağımı düşünerek, Cajun baharatlı traşlanmış hindi göğsü, birkaç dilim pepperjack peyniri, bir salatalık, mayonez ve biraz Dijon hardalı çıkardım. Evrak dosyasını çıkardığı ekmek kutusunda bir torba çörek var.

Tereyağını buzdolabına koydum, bu yüzden mikrodalgada on iki saniye beklettim.

"Bir tane ister misin?" Ben sorarım.

Şaşırmış görünüyor ve refleks olarak teklif ettiğimi fark ediyorum.

"Ben de isterim," diyor usulca, kalçasını tezgâha dayayıp tabak ve bıçak bulmak için dolapları ve çekmeceleri karıştırmamı izliyor.

Her şeye rağmen teklifi geri çevirmek içimden gelmiyor, bu yüzden ellerimi yıkıyorum ve ona bakmadan sandviçler üzerinde çalışmaya başlıyorum

Her hareketimi izlediğini bilmeme rağmen, vücut losyonunun kokusunu alabileceğim kadar yakınımda duruyordu.

Salatalığı yıkarken, "Bence bir havuz yapmalıyız," diyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

Ona karanlık bir bakış atıyorum ve dikkatimi salatalığı dilimlemeye vermeden önce hiçbir şey söylemiyorum.

Arkama geçip saçlarımı enseme bir tutam haline getiriyor, sonra dudaklarını boğazıma bastırırken diğer elini belime doluyor. "Dışarıda çok yer var. Arkadaki yer satılık. Dört dönüm arazi ve düzgün bir ev. Ahır da alabiliriz. Atlar." Başparmağı göbeğimin üzerinde bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, diğer parmakları sabit duruyor.

Çörekleri yağlarken nefesimi tutuyorum. Atlara olan sevgimi öğrendiğinden emin değilim. Belki de öğrenmemiştir. Pek çok kadının çocukluk hayali kendi atına sahip olmaktır.

"Bugün çok güzel görünüyorsun," diye fısıldıyor tenime ve ben saklayamadığım bir ürperti duyuyorum tepeden tırnağa. "Senin için aldığım şeylerle kaplanmışsın. Bu hoşuma gitti. Uzun zamandır kendine iyi bakıyorsun. Sana bakmak hoşuma gidiyor. Sana hizmet etmeyi." Eli göğsümün altını sıyrıyor ve dudakları boğazıma öpücükler kondururken kendimi nefesimi tutarken buluyorum, sonra saçlarımı bırakıp "Şampanyayı ben koyarım" diyor.

"Şampanya istemiyorum," diye sinirleniyorum. "Kutlanacak bir şey yok."

Aşırı tepki verdiğimi düşünerek eğleniyor gibi görünüyor. "Şampanya istiyorum," diyor. "Satın alma kutlamasına kadeh kaldırmak istiyorum Bu ev senin için. Bana ilk kez sandviç yapmanı. Gelecek birçok harika şeyin, Chloe."

Şampanyayı kovadan çıkarır, şişeyi bekleyen bir kurulama bezine sarar ve metal kafesi çevirir, patlatır ve bekleyen iki şampanya flütüne döker.

Hindili sandviçleri ikiye böldüm.

Bardağını kaldırıyor ve sanki kaldıracakmışım gibi doldurduğu ikinci bardağa bakıyor.

"Şerefe."

"Sana şerefe yapmıyorum," diye inkar ediyorum şirretçe. "Ve sana sadece refleks olarak sandviç teklif ettim."

Ben buzdolabından bir şişe su alıp kolumun altına sıkıştırırken o da şampanyasını yudumluyor ve her iki tabağı da evin diğer tarafına doğru birkaç adım yürütüyorum.

adada iki tabure var. Birine tırmandım.

İki kadeh şampanya getirip yanıma oturuyor ve birini önüme koyuyor.

"Bir yudum al, Chloe. Sadece bir yudum. Lütfen mi? Almamak kabalık olmaz mı?" Şakayla çenemin altına vuruyor, sonra başparmağıyla burnuma vuruyor.

Elini geri ittim. "Bir yudum. Lütfen?"

Bardağı uzatıyor.

Bardağın dibindeki bir şey gözüme çarpıyor ve paniğim artıyor. Köpüklü sisin içinden ne olduğuna dair detayların ortaya çıkmasını beklemeyi reddediyorum. Onun yerine gözlerim yüzüne kayıyor.

Gülümsüyor. Bekliyor.

Bakışlarım daralıyor.

Hayır. Şu anda bunu yapmayacağım. Bana evlenme teklif etmeyecek. Hayır.

Bakmaktan özenle kaçınıyorum. Ama ikimiz de içinde ne olduğunu bildiğimi biliyoruz.

O bardağın içinde lanet olası bir elmas yüzük var.

"Senin için bir şeyler yaptığım için bana kızdığında çok tatlı oluyorsun," diye takılıyor.

Sandviçimin yarısını kaldırıp bir ısırık alıyorum.

Derek bardağı yere bırakıyor, yüzündeki sırtımayı gizlemeye bile çalışmıyor. Gördüğümü biliyor, görmemiş gibi davrandığımı da biliyor. Sandviçinin yarısını kaldırıyor ve bir ısırık alıyor. Çiğnerken yüzünün aydınlanmasını izliyorum, sonra yutkunuyor ve şöyle diyor: "Mm. Çok lezzetli. Teşekkür ederim, bebeğim." Eğilip beni dudaklarımdan öpüyor ve beni şaşırtıyor.

"Şampanyanı yudumlayacak mısın?" dediğinde ikinci ısırığımı alıyordum.

"Hayır."

"Demek bu oyunu oynayacağız, öyle mi? Benim de aklımda birkaç oyun var. Sanırım sandviçlerimizi bitirdikten sonra onlardan birini oynamanın zamanı gelmiş olacak."

Bu tehdidin karnımda yarattığı şişliği görmezden gelerek sandviçimden büyük bir ısırık alıyorum.

Odada cinsel enerji yokmuş gibi davranarak yemek yiyorum. Yanımda yemek yerken beni nasıl izlediğini fark etmemiş gibi davranıyorum. Bulunduğum yerden etkilenmemek için elimden geleni yapıyorum. *Bu* evde. Asla ama asla adımlımı atmayacağımı düşündüğüm bu evde.

O seksi takım elbiseyle yanımda olduğunu, çenesini avucuna dayayıp bir dirseğine yaslandığını ve bana hayalindeki kızmışım gibi baktığını görmezden geliyorum. Ben

Muhtemelen çenemde hardal ve mayonez vardır.

Bu evin ilanını kırk altı kez ziyaret ettiğim süre boyunca (ona göre) birçok hayal beni rahatsız etti. Çocuklarımın o bahçede oynama hayalleri. O çocukları güvende tutmak için çitlerle çevrili bir havuz yaptırma hayalleri. Şimdi zihnim, geceleri bahçeyi çevreleyen peri ışıklarını ve ben ve erkeğimin yıldızların altında bir şezlongda seviştiğimizi düşünmeye başladı. Peri ışıkları, şu anda tam arkamda duran şöminenin yanındaki iki katlı Noel ağacının bir sonraki görüntüsüne karışıyor.

O hayallere dalmayı bırakmalıyım. Çünkü Adam evin çok pahalı olduğunu düşünüyordu. Çok eski. Çok uzak. Satın almamak için milyonlarca nedeni vardı. Ayrıca başlangıç evi için çok fazla para olduğunu düşünüyordu. Ben başlangıç evi istemiyordum. Balayımızdan sonra bir eve taşınmak ve sonsuza kadar orada kalmak istiyordum.

Kaza olduğunda bu evin hayali de suya düşmüş oldu. Birkaç ay sonra, Adam'ın annesi bize şu anda karşılayabileceğimiz bir fiyat aralığında bulunduğu ve Adam'ın rehabilitasyon yolunun bir parçası olarak ihtiyaç duyacağı tüm zil ve ısıklara sahip erişilebilir bir şehir evinden bahsetti. Ve tabii ki bu evle ilgili gerçekçi olmayan hayallerimi bir kenara bıraktım. Yeterince paramız olduğundan değil, ama aylardır piyasada duruyordu ve hayatım Adam'ın teşhisiyle ilgili hale gelene kadar fiyatın düşeceğini ummuştum. Bir şeyler yoluna girer diye. Ama sonra tabii ki bunu bir daha düşünmedim. Kasaba evine taşındığımız ve köklerimi salacağım yer olacağını düşündüğümünden çok ama çok farklı olduğu gün hariç.

Sandviçimin sonuna geldiğimde peçetemi kaldırıp ağzımı sildikten sonra buruşturup puantiyeli yemek tabağına bırakıyorum. Derek'in tabağı da aynıydı ama renkleri farklıydı. Onun tabağındaki desene neredeyse tıpatıp uyan bir elbisem var.

Buranın önceki sahibi bu muhteşem tabakları bile bırakmış. Emlak ilanında bu tabaklarla dekore edilmiş yemek odasını görmeye bayıldım. Deseni bulmam bir dakika sürdü. İnternette bir takımını işaretlemiştim ama henüz yatırım yapmamıştım.

Önüme koyduğu kadehteki şampanyanın bir kısmını geri içiyor, yüzümü tutuyor ve beni öpüyor, benim de biraz almamı sağlıyor. Geri çekiliyorum, tabureden atlıyorum ve tam fırlayıp gitmek üzereyken Derek'in omzunun üzerinden havaya kaldırılıyorum.

"Argh!" İtiraz
ediyorum. Kıcımlı
tokatlıyor.

"Hey!" diye bağıyorum.

"Yatmaya gidiyoruz. Bu mekanı vaftiz ediyoruz."

"Öğle yemeğimi sırtına geçirmek ister misin? İstemiyorsan, indir beni."

Şampanya bardağını kaldırıyor, içindekileri lavaboya boşaltıyor ve yüzüğün porselene çarpma sesini duyuyorum. Elini lavaboya sokuyor, bu yüzden onu tutması gerekiyor, omzunun üzerinden en iyi bakış açısını alamıyorum. Sonra bir bakıyorum, merdivenleri tırmanıyor.

"Eğer sırtına kusarsam bu senin için iyi olur," diye homurdandım.

"Wayback Machine aracılığıyla tam yedeğini indirdiğim belirli bir blogdaki on ya da yirmi resim için *kimin* hakkı var? Omuzlarına yarı çıplak kadınlar atmış çıplak göğüslü adamların tüm o görüntüleri?"

Bu suçlama karşısında ağzım öfkeyle açılıyor ama ağzımı kapatarak karşılık veriyorum: "Yani böyle olman *benim suçum* mu?"

"Kesinlikle. Blogunuz bana her türlü fikri verdi."

Şimdi merdivenleri çıkıyoruz ve ben daha sıkı tutunuyorum. "Açıkçası burada bir beklenti ve gerçeklik dersi var ve inan bana Derek, ben öğrendim. İndir beni."

Beni yatağa bırakırken içtenlikle gülüyor. Hemen uzanıp ayak bileğimden tutuyor ve beni yatakta biraz aşağı çektikten sonra ayakkabımın tokasını çözüp ayakkabımı çıkarıyor. Yüzüme diktği bakışlarını hiç düşürmeden ayakkabıyı bırakıyor. Hareketi diğer ayağımla da tekrarlıyor ve ayağım kayışlardan kurtulur kurtulmaz eğilip dudaklarını ayağımın üstüne koyuyor ve ayakkabıyı omzunun üzerinden fırlatıyor. Bir gümbürtüyle şifonyerin üzerine düşüyor.

Ve ben burada onu durdurmadan yatıyorum. Gözümü kırpmadan. Ayakkabılarını çıkarışını, ceketini çıkarışını ve kol düğmelerini çözüp komodinin üzerine koyuşunu izlerken belki nefes bile almıyorum. Siyah olduklarını ve üzerlerinde monogramlı gümüş harfler olduğunu görüyorum.

Kravat gevşiyor ve sonra gömlekle birlikte kayboluyor. Gözlerim kaslı göğüs ve karın kaslarının, belirgin omuzların ve pazuların genişliğine dalıyor ve çılgın takipçimin görüntüsüyle bir anlığına hipnotize oluyorum.

Takım elbisesinin pantolonunu indiriyor ve çoraplarını çıkarıyor, sonra bir dizini yatağın altına koyuyor ve sadece dar siyah boxer külotuyla üzerimde durana kadar hareket ediyor.

"Bardağın içindekini mi istiyorsun?" diye sorar.

Başımı iki yana sallıyorum ve iç çamaşırında ne olduğunu merak ettiğim için içimden kendime küfrediyorum.

"En azından görmek ister
misin?" Tekrar
sallıyorum.

"Hm," diye düşünüyor. "Sanırım bunu yarından önce çözeceğiz. Şimdilik... kendimizi meşgul edebiliriz."

Bakıyorum ve Derek sorunun hakkında bir sürü şey düşünüyorum. Şirketlik işe yaramıyor. Kızgınlıkla savaşmak işe yaramıyor; o çok güçlü. Ya burada öylece yatarsam? Ya yaptığı numaralara tepki vermezsem? Olabildiğince duygusuz ve ifadesiz davranarak onu dondurursam ne olur? Bu işe yarar mı? Oynadığı bu saçma oyundan vazgeçmesini sağlar mı?

Gözleri kapanıyor ve kısa bir an için kirpiklerinden büyüleniyorum. Onlara o kadar odaklanmışım ki inişi kaçırıyorum ve şimdi dudakları dudaklarıma yapışıyor.

Kıpırdamadan duruyorum.

Tekrar içeri girmeden önce bir santim geri çekiliyor, dudakları dudaklarıma değiyor ve dilinin ucunu aşk tanrısının yayına değdiriyor, eğilip sol dirseğinin üzerine dayanıyor, sağ eli içeri giriyor, şimdi çenemi kavırıyor.

"Burası bir aile kuracağımız yer, Chloe. Bu ev, şuradaki bahçe." Saçlarımın bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve burnunun ucunu benimkine sürüyor. "Cumartesi sabahları çocuklar buraya gelip sarılsınlar ya da yatağa atlasınlar, kalkıp krep yapmamı ve onlarla dışarıda oynamamı istesinler, sen de kahkahaları kaçırmaya dayanamayıp ağaç evde bize katılana kadar yatakta uzanıp kitap oku."

Kıpırdamadan durmak için elimden geleni yapıyorum ama çabalarımın rağmen burun deliklerim açılıyor ve gerçekten yutkunmam gerekiyor.

Eli çenemden ayrılıyor, göğsümü okşuyor ve sonra dizime kadar iniyor, arkasından kavırıyor ve kaldırıyor, böylece eğiliyor.

"Beni uzaklaştıracak mısın? Yapmamamı mı söyleyeceksin?" Kıçımı avuçluyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Ona bakıyorum, soğukkanlı ve duygusuz olmaya çalışıyorum, ki bu çok zor. Sadece buradaki fiziksellik yüzünden değil, aynı zamanda çocuklardan, kreplerden ve tembel cumartesi sabahlarından bahsederek yarattığı sinirler yüzünden.

Parmak uçları iç çamaşırlarımın içine giriyor ve kalbime doğru kayana kadar hareket ediyor.

Lanet biyoloji, beni ıslak buldu. Yine.

Gözleri muziplikle parlayan Derek, "Kavga etmeyecek misin?" diye sorar.

Omuz silkiyorum, ona 'umurumda değil' tavrı takınmak için elimden geleni yapıyorum.

"Ama benimle dövüşmeni istiyorum bebeğim. Çünkü seni alt ettiğimde çok daha sert boşalıyorsun. Değil mi?" Şeytani bir şekilde kıkırdıyor.

Kendini beğenmiş piç.

Yüz ifademi bir şekilde donuk tutuyorum.

Ama sonra eli yılan gibi yukarı kalkıyor ve elbisemin fermuarını indiriyor. Elbiseyi başımın üzerine çekip fırlatıyor, sonra aşağıya doğru iniyor ve aniden iç çamaşırlarımın kumaşını yana çekip öne doğru fırlatıyor, içimi dolduruyor, hem sesli bir homurtuyla hem de belim yataktan ayrılıp onu saçlarından yakaladığımda fiziksel olarak istemsizce tepki vermeme neden oluyor.

Bir eli de saçlarımla uzunluğunu kavıyor ve agresif bir öpücükle ağzımı yutuyor. Tekrar ileri atılmadan önce kalçalarını geri çekiyor. Daha sert. Ben de saçlarını daha sıkı kavıyorum, çapraz topuklarım arka tarafının hemen altına kenetleniyor.

Çekiliyor, ayak bileklerimden tutuyor ve bileklerim omuzlarına gelecek şekilde bacaklarımı kaldırıyor. Tekrar içeri dalmadan önce iç çamaşırlarımı yırtıp çıkarıyor, bacaklarımı okşuyor, başparmağını klitorisime götürmek için sağ elini kalçamdan geçiriyor.

Derek'in dantelli sütyenimin üstünden meme ucumun etrafını saran sıcak ağzını yerleştirmek için bir bacağımla daha geniş açıyorum ve titreşimler içime doğru ilerliyor. O hareket etmeye, daireler çizmeye ve emmeye devam ettikçe ben de bunu birden fazla noktada hissediyorum.

Duyguların içinde kaybolmuşken, hayalini kurarak ve takıntı haline getirerek çok zaman harcadığım bir evin yatak odasının tavanındaki ayrıntıya odaklanıyorum. Bu rüyadan vazgeçtim. Adam için kendimden bir parça verdim.

Materyalist değilim, ama Derek'in bunu benim için satın alması beynimin seksek oynamasına neden oldu. Çünkü beynimin şu anda üzerine düşmek istemediğim bölümlerine bir taş atıyorum çünkü o bölümler Derek yanlısı. Ve kendime zihnimin bu bölümlerinin deliliğe kayıyor olması gerektiğini söylüyorum çünkü yaptığı her şey ve tüm kıvrımlı mantığı yakalanmak için çok tehlikeli.

Çünkü onun hiçbir hilesini ve manipülasyonunu kabul etmemeliyim ve değer verdiğim insanlara zarar verme tehditlerini kesinlikle affetmemeliyim. Ve ona bundan daha fazlasını vermek - ona vermekten başka seçeneğim olmadığından daha fazlasını vermek - amaçların araçları haklı çıkarmasına izin vermektir. Ve bu araçlar çok yanlış.

"Sen ıslak, titreyen bir cinsellik yumağısın, bunu biliyor musun?" diyor kulağıma. "Kendini çok iyi hissediyorsun. Bu tatlı, dar amcığın hissi, çıkardığın sesler beni çılgına çeviriyor. Dilinin tadı? Tüm zamanımı seni sikerek geçirebilirim bebeğim. Seni istediğin şekilde, istediğin kadar sikebilirim. Bunu duydun mu? Onsuz gitmek zorunda değilsin. Sadece ben sana böyle hissettirebilirim, güzel Chloe. Ne istediğini biliyorum. Seni nasıl düzgün sikeceğimi biliyorum. Ve sen bunun her dakikasını seviyorsun. Değil mi?"

"Kapa çeneni," diye tükürüyorum iki elimle sırtını tırmalarken.

Ağzı yine benimkinin üzerinde ve ben duygulara gömülürken öfke mantığının önüne geçiyor.

Beni kasırganın gözüne götürmesine izin verdim. Ona dilimi verdim. İç kaslarımı onun etrafında sıktım.

İnliyor. Daha sert sıkıyorum. Kalçalarını döndürüyor. Bacaklarımı sıkıyorum, tırnaklarımı geçiriyorum. Hızı daha da artırıyor, daha da sertleşiyor ve nefes nefese kalıyor. Nefes nefese, boğazımı yalıyor, kulak mememi ısırıyor, meme ucumu çimdikliyor, çığlıklarımı yutuyor. Tüm bunları pompalarken, pistonlarken, lezzetli, güçlü vuruşlarla ilerlerken yapıyor.

"Kahretsin, sen benim iyi kızımsın, bunu biliyor musun?" diye soruyor boğuk bir sesle.

Kızgınım. Deli olduğu için kızgınım. Onu affetmemem gereken pek çok şey yaptığı için kızgınım. Belki biraz da bana vaat ettiği şeylerin hiçbirine sahip olamayacağım anlamına geldiği için bu kadar berbat durumda olmasına kızgınım. Ve belki bazıları kulağa gerçekten çok iyi geliyor.

Ağzımdan bir dizi yüksek sesli inilti çıkarken, gözlerimin arkasında dönen renkli bir pus içinde dans eden pembe, beyaz, turuncu ve yeşil lekelerle büyük bir şekilde boşalıyorum. Tamamen boşalmadan önce arkasına dönüyor, beni de yanına alıyor, kalçalarını ileri geri hareket ettiriyor, böylece ona binebiliyorum.

Saçlarım yüzüme yapışmıştı, bu yüzden onları geriye doğru savuruyorum ve gözlerimiz buluşuyor. Onun da saçları dağınık; beni sağa sola hareket ettirirken alt dudağını ısırarak koyu renk gözleri ağzına kadar cinsel kriptonitle dolu.

Kemiksiz bir şekilde omuzlarına tutunuyorum ve orgazmım azalmaya başladığında bir nevi eriyorum. İleriye, onun içine doğru erirken, beni çekip karnıma doğru çeviriyor, tekrar içeri kayarken beni yatağa bastırıyor ve klitorisimi tekrar çalıştırmak için elini kalçamın altına kaydırıyor.

Yastığı çiğniyorum, orgazmın geri kalanının azalmasını beklerken ağlıyorum. Ama onun yerine... tekrar hızlanıyor.

"Siktir, siktir, siktir bebeğim," diye homurdanıyor, omzumun arkasını öpüyor.

Sonunda uzun uzun inliyor ve sırtımda eriyor.
"Siktir, evet. Bu delicesine i y i y d i , değil mi?" Boynumu tekrar öpüyor.
Çılınca mı? Evet.

Uyuyakalıyor. Ama ben uyumuyorum. Bana sımsıkı sarılıyor, ikimiz de yan yatmış birbirimize bakıyoruz. Ben bir şeyler düşünürken onun sabit nefesleri alnımda bir esinti gibi.

Sonunda kolunun altından sıyrılıp yataktan yuvarlanıyorum ve elbisemi bulabilmek için yere uzanıyorum. Kapının arkasındaki kabarık pembe ev ceketini görüyorum, onun yerine onu giyip banyoya gidiyorum.

Döndüğümde hâlâ mışıl mışıl uyuyordu, ben de çömelip takım elbise pantolonunun içine uzandım ve telefonunu buldum. Parmak uçlarımda odadan çıkıp çantamın adanın üzerinde durduğu mutfığa inerken bornozumun cebine koyuyorum. Onu yanıma alıp, çamaşır ve tuvalet odalarının bulunduğu arka koridordan ulaşılabilen kapalı verandaya çıkıyorum. Kapıyı arkamdan kapatarak Adam'ı arıyorum.

Telefon ikinci kez çalmadan önce cevap veriyor.

"Alo?"

"Adam?"

"Chloe?" Sesi şok olmuş gibiydi.

Derek'in telefon ettiğini

sanıyordu. "Selam," diye

fısıldadım.

"İyi misin?" demeden önce telefonu bir saniye tutuyor. Sesi boğuk geliyor.

"Bu yüzden sizi arıyorum. Muhtemelen konuşacak fazla vaktim yok ama telefonunu ele geçirdim ve oradaki kameralara bağlı bir uygulama buldum ve seninle kardeşinin yarım dakika kadar konuştuğunuzu duydum ama büyükanneniz hakkında bir şeyler söylediniz. O... o hasta mı? Nesi var?"

Derin bir nefes alıyor ve sonra hızlıca konuşuyor. "Ben... amcam hapisanede ölü bulundu. Haberi arabadayken aldı ve kalp krizi geçirip kiliseden sonra eve dönerken ailemin bahçesine düştü. Onu hayata döndürdüler, ama... bunu yapmaları çok uzun sürdü ve şimdi o..."

Haberler iyi değil. Uyanmayacak. Herkesi buraya getirmemiz için bize zaman veriyorlar ve sonra yaşam desteğini kapatacaklar."

Kalbim sıkışıyor. "ok, çok özür dilerim."

"Bence o yaptı, Chloe. Sanırım amcamın icabına o baktı."

İrkildim.

"Bunu benim için halledebileceğini söylediğinde teklifine cevap vermedim. Ona bunu yapmasını söylemedim. Cuma gecesi seni benden aldığından beri... onunla hiç konuşmadım."

"Eğer amcana bir şey yaptıysa..." Yutkunuyorum, "Bunu sen yapmadın."

"O olup olmadığını bilmiyor musun?"

"Bilmiyorum," diyorum. "İyi misin?"

"Sen?" diye karşı çıkıyor.

"Hayır," diye fısıldadım. "Yani yleyim ama değilim. Anlıyor musun?"

"Evet. Aynen," diyor. "Ne olursa olsun, seni hafife aldığım için özür dilerim. Öyle olsun istemedim. Pek çok şey için özür dilerim."

enem titriyor. "Bu seninle benim aramda kalmalıydı. Başka birinin duyma şansı olduğu şeyler söylediğim için de özür dilerim. Yine de bunun üzerine gitmenin bir anlamı yok."

"Sanırım değil," diye mırıldandı.

"Büyükannen hangi hastanede? Onu grmeye gitmek istiyorum. Oraya gidebilir miyim bilmiyorum. Eğer gidemezsem, lütfen seni düşündüğümü bil. Ama ne yapabileceğime bakacağım."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Chloe. Aileme ilişkimizin bittiğini söyledim. Bykennemle birlikte tüm bunlarla uğraşıyorlar. *Onun* da tepki vermesini istemezsin, o yüzden..." Asılı kalmasına izin veriyor.

"Oh," diye fısıldadım.

"Muhtemelen gelmemeniz en iyisi. Vera'ya içeri girmesi için zaman veriyorlar ve muhtemelen yarın gece olacak. Yine de düşündüğün için minnettarım." Burnunu ekiyor.

Sesi çok uzak geliyor. Hayatımın geri kalanını birlikte geireceğimi düşündüğüm Adam'dan milyonlarca kilometre uzakta.

Ve şu anda bu konuda nasıl hissettiğimden emin değilim.

"Tamam. Gitmene izin vereceğim," diyorum.

"Salı günü bazı kişilerin eşyalarını toplamaya geleceğine dair bir mesaj aldım. Birlikte aldığımız bazı eşyalar hakkında tahmin yürütüyorum.

isteyip istemeyeceğin hakkında. Eğer istediğiniz bir şey size ulaşmazsa, lütfen... ona bana haber vermesini söyleyin."

Uyuşmuş bir şekilde başımı sallıyorum,
sonra da gecikmiş bir şekilde "Tamam."
diyorum. "Kendine iyi bak, Chloe."

"Sen de." *Sonuna kadar* bastırıyorum, *sonra* dudaklarımı sıkıca çekiyorum ve yavaşça dışarı vermeden önce ciğerlerimi havayla dolduruyorum.

Üzerinde adımın yazılı olduğu klasördeki diğer uygulamaya giriyorum ve sokak haritaları uygulamasını kullanan bir ekranda konumumu takip ettiğini görüyorum.

Telefonumu kapatıyorum. Uygulamayı yeniledim. Hâlâ konumumu gösteriyor. Gecikme ihtimaline karşı birkaç kez daha yapıyorum. Bu, Derek'ten kaçarsam SIM kartımı çekmem gerektiği anlamına geliyor.

Gürültü üzerine omzumun üzerinden baktım ve Derek kapının önündeydi, üzerinde sadece koyu renk bir eşofman vardı. Gözleri uykulu, seksi ama hem benim hem de onun telefonunu tutarken suçüstü yakalandığım için şüpheye dönüşüyor.

Yanıma geldi ve elini uzattı. Elini uzattım. "Ne yapıyordun?"
diye soruyor, gözleri biraz soğuk.

"Adam'ın büyükannesi ölüyor. Oğlunun hapishanede öldüğünü öğrendikten sonra kalp krizi geçirdi."

Yüz ifadesi değişmiyor. Sorumlu olup olmadığını bilmiyorum, o yüzden soruyorum.

"Bundan sen mi sorumlusun?"

"Ya öyleysen?"

Ayağa fırladım ve agresif bir şekilde öne doğru eğildim.

"Eğer öyleysen," diyorum işaret parmağımı ona doğru uzatarak, "Adam'ın büyükannesinin kalp krizi geçirip beyin ölümünün gerçekleşmesinden ve yaşam destek ünitesinin çekilmek üzere olmasından sen sorumlusun."

"Gün ışığını görmek için hapishaneden asla çıkamayacak olan bir çocuk tacizcisinin hayatına son vermek için ipleri elime alsaydım, bu beni tacizcinin annesinin tepkisinden sorumlu kılar mıydı?"

"Bu seni sorumlu yapmayabilir, ama bu konuda birazcık bile kötü hissetmiyorsan, sen bir pislisin," diye çıkışıyorum.

"Yer israfı bir pedofilin hayatına son vermek söz konusu olduğunda, pislik olmaktan mutluluk duyarım. Onu giydirmek ve beslemek için harcadığımız vergilerden tasarruf sağlar. Seni ilgilendiren kısım mı? Ben çok özel nedenler ve beklenen sonuçlar için bir pisiğim."

"Eğer bir kadın ölüyorsa, çünkü sen müdahale etmemen gereken bir yere müdahale ettiysen, bir pislikten daha kötüsün demektir," diye karşılık veriyorum. "Taş kalpli bir sosyopat belki."

Telefonunu kaydırıp bir şeye bakıyor ve cevap veriyor, "Muhtemelen. Ama belki de bazı insanların ne kadar ciddi olduğumu bilmesi gerekiyordur. Seninle konuşmaması gereken bazı insanlar."

Adam'ı telefonundan aradığımı açıkça görebiliyor. "Onu ben aradım," diye çıkıştım. "O beni aramadı."

Parmağını ekrana bastırarak uzaklaşıyor.

Bir an sonra, hâlâ kanepede top gibi kıvrılmışken sesini duyuyorum; geri dönüp kapı aralığında durup çerçeveye yaslandığında sesi daha da yükseliyor. "Pazar günü öğleden sonra durup sana bunu söylemek için aramak zorunda kalmam uygunsuz. Rahatsızlıklar beni sinirlendirir. Bunu unutma." Şimdi tekrar karşımda, aramayı sonlandırıyor. Gözleri ekrandan yüzüme kayıyor. "Arayan eski sevgilindi. Eğer onunla tekrar iletişime geçersen ve telefonu hemen kapatmazsa, sen bayılana kadar seni boşaltmamı izlerken ayak bileklerinden kırılganlara asılacağı konusunda bilgilendirildi. Seninle iletişime geçerse ne olacağını bilmek bile istemezsin. Gerçi belirsiz tehditlerimden bıkmışa benziyorsun. Bu tehdidin açık bir detayını ister misin?"

"Hayır," diye fısıldıyorum.

"Eğer ilgilenirsen sana banyo yaptırdım. Kulüpler için birkaç şey yapmak üzere ana kattaki çalışma odasını kullanacağım. Tüm o kitap raflarıyla üst kattaki kütüphaneyi ofisin olarak kullanmak istersin diye düşündüm. Öyle mi?"

Cevap vermeyeceğim.

"Yedi gibi yemek hazırlarım," diyor beklentiyle.

"Acıkırsam kendime bir şeyler alırım," diye cevap veriyorum.

Gözleri üzerimde geziniyor ve sonra omuz silkiyor. "Bana ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun."

Rahat koltuğa kıvrılıyorum, başımı koluma koyuyorum ve pencereden dışarı, bu kış bittikten sonra çiçeklerle kaplanacağını bildiğim ağaçlara bakıyorum. Güzel pembe ve beyaz olanlara.

O zaman nerede olacağımı merak ediyorum. Burada mı? Yoksa sapığımdan kurtulmuş olacak mıyım? Nasıl sonuçlanacağını merak ediyorum. O ağaçlar çiçek açtığında, Derek'le birlikte özgürlüğüm için savaşacak mıyım? Yalnız ve ondan kurtulmuş mu olacağım? Ve şu anda olduğumdan daha iyi mi yoksa daha kötü mü olacağım?

Ondan uzaklaşırsam, tüm bunları, bana vermek istediği her şeyi, içimde yarattığı tüm hisleri düşünecek miyim? Eğer bu geçiciyse, ki bir şekilde öyle olmalı, eğer geriye dönüp bakma yeteneğim varsa, hayıflanacak mıyım? Keşke daha fazla keyif alsaydım diyecek miyim? Başka bir yerdeysem, keşke burada olsaydım da o çiçekleri yakından görebilseydim diyecek miyim? Bunun sonu kan dökmek mi olacak? Kiminle? Adam'ın büyükannesi ve amcası dışında.

Bir süre sonra çantamı ve telefonumu alıp tahta gibi yukarı çıkıyorum. Hayalimdeki küvetin mis kokulu, hala ılık suyunu boşaltıyorum ve eşofmanımı giyip ailemi kontrol etmeye karar vermeden önce uzun, sıcak bir duş alıyorum.

Geçen sefer babamın telefonunu aramıştım, bu sefer annemi aradım.

"Alo?" Annem cevap veriyor.

"Merhaba, nasılsın?"

"Chloe, biz iyiyiz, sen nasılsın? Akşam yemeği için Keough'lara gidiyorduk. Daha sonra görüşebilir miyiz yoksa aramanızın bir nedeni mi var?"

"Oh. Sadece kontrol ediyordum ama tamam, elbette, sonra konuşabiliriz. İyi günler dilerim. Babama selam söyle."

"Bir sorun yok değil mi?" diye soruyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum ama sesim çatlıyor.

Ama özlüyor çünkü diyor ki, "Tamam. Sonra konuşuruz. Görüşürüz."

Onunla hiç uzun bir telefon görüşmesi yaptığımı sanmıyorum. Asla. Aramak için bir sebep olmalı. Babam her zaman telefonda beni aceleye getirmez ama genellikle meşguldür. Onları ziyaret ettiğimde, her zaman evle ilgili büyük bir projenin ortasındaymış gibi görünüyorlar, genellikle dikkatleri dağınık.

Üçümüz bir araya geldiğimizde birlikte yemek yiyoruz ama tüm konuşmalar yüzeysel oluyor. Derinliği olan bir şey yok. Zorlama gibi görüldüğünü söyleyemem, sadece o kadar da sıcak değil. Onları ziyaret ettiğimde, eski odam artık bir misafir odası ve genellikle orada kalmıyorum çünkü uzun, takılma tarzı bir ziyaret genellikle onlar için uygun değil.

Adam hastanedeyken ziyaret etmişlerdi. Bir kere. Beni yemeğe götürdüler. Çiçek ve iki kişisel bakım sepeti getirdiler, biri benim için diğeri Adam için. Doğum günümde mesaj attılar, aramadılar. Bayramlar onlar için önemli değil. Bazen onları görüyorum, bazen görmüyorum. Meşguller, boş yuva hayatlarının tadını çıkarıyorlar. Onlara ne zaman torun vereceğim konusunda beni rahatsız etmiyorlar. Beni ve Adam'ı nişan için tebrik ettiler.

ve babam bana düğünüm için 40 bin dolar ayırdıklarını söyledi. Babam bana emin olup olmadığını, mutlu olup olmadığını sordu ve hepsi bu kadar.

Bryan'ı kaybettikten sonra. Sanırım aylarca uyuşmuş halde dolaştılar, yıllarca yarı uyuşmuş halde. Her birimiz kendi içimize çekildik. Onu kaybetmek aile birliğimizi bozdu.

Adam'ın ailesi birbirine çok daha yakın ama hiçbir zaman kendimi ailenin bir üyesi gibi hissettirmedi.

Alannah'nın ailesi beni seviyor. Sevgi dolu, yumuşak aile hissini oradan alıyorum. Tatillerde sık sık oraya giderim. Gürültülü, etkileyici, işinize burnunu sokan bir grup. Sık sık kavga ederler. Ayrıca birlikte çok gülerler. İdeal sayılır.

Derek'in çoktan hazırladığı yatağa kıvrılırken aklım Derek'in işlevsiz ailesine kayıyor. Okunmamış mesajlarıma bakarken bu düşünceleri bir kenara itiyorum. Sadece Alannah'dan birkaç mesaj ve dün gece bana mesaj atan Coraline'den bir mesaj.

Alannah bize Adam'la ayrıldığınızı söyledi. Bu konuda konuşmaya hazır olmadığını söyledi. Çok üzgünüm kızım. Gece gündüz bana ihtiyacın olursa buradayım. Kucak dolusu sevgiler.

Sosyal medyada gezinmeye karar veriyorum ve Coraline, Maddie ve Jeffy'nin bugün brunch'ta Jeffy tarafından paylaşılan bir selfie'sini görüyorum.

Normalde grup olarak dışarı çıktıklarında beni davet ederlerdi. Belki Alannah çağırılmalarını söylemiştir. Alannah da gitmedi ama muhtemelen bu karmaşadan kurtulmama nasıl yardım edeceğini planlamakla meşguldür.

Neler olabileceği düşüncesi beni aniden paniğe sürüklüyor. Bilinmeyeni düşününce. Müdahale ederse cezalandırılabilceği fikri.

Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum ama Alannah'nın bilgi alabileceği kaynaklar var ve her şeyden önce Belediye Binası'ndaki tuvalette planının ne olduğunu öğrenmeyi düşünüyorum. O zaman onu dinleyebilir ve çok fazla risk olup olmadığına karar verebilirim.

Telefonumdaki tarayıcıyı açıp mahkum+pedofil+ölü yazıyorum. Ve hemen sonuçları görüyorum.

Alan Howard Bell, Michigan'daki yüksek güvenlikli bir hapishanede ölü bulundu. Suçların işlendiği kasabanın yerel gazetesinde yayınlanan haber sadece iki paragraftan ibaretti ve ölüm nedeninin henüz bilinmediği yazıyordu. Müebbet hapis cezasının 23. yılındaydı. O

birden fazla küçük çocuğa karşı cinsel suç işlemekle kalmamış, aynı zamanda dokuz yaşında bir kız çocuğunu öldürmekten de hüküm giymiştir.

Ona karşı açılan davayı araştırma dürtüsüne karşı koydum, bunun yerine Adam'ın büyükannesi için üzüldüm; oğlunun işlediği günahlar ne olursa olsun, onun ölümü fikri karşısında her türlü acıyı hissetmek zorundaydı. Tüm stres ve yıkım ona geri dönmüş olmalıydı.

Pazartesi

Derek'in sıcak kucağında uyanıyorum, başım onun çıplak göğsünde, kolları beni sarmış ve düşünüyorum da hayalimdeki evde ateşli bir adamın göğsünde uyuyarak uyanmak... bu oldukça iyi bir yolculuk. Bilincimin kenarlarında zıplayan sorunun merkez sahneye çıkmasına izin vermeyi reddediyorum, bunun onunla sarılmış bir şekilde uyanmaya devam etmemle bir ilgisi olduğunu biliyorum.

Etrafımdaki dev pencereden dışarı bakarken bulanıklığı göz kırparak uzaklaştırıyorum. Poyrazlı, rüzgârlı bir sabah.

Derek dün günün geri kalanında çoğunlukla beni yalnız bıraktı.

Dizüstü bilgisayarımı ana yatak odasından koridorun sonundaki ofise kurarak çalışmaya çalıştım, ancak önceki günkü maraton çalışma seansımdan sonra yapacak pek bir şey yoktu, bu yüzden kendimi ondan koparana kadar çoğunlukla internette "Steele" araştırması yaptım. Reddit'te, ailenin ne kadar sahtekar olduğu ve yollarına çıkmaya cesaret eden herkesin hayatını nasıl mahvettikleri hakkında söyleyecek şeyleri olan insanların yorumlarıyla dolu, özellikle üzücü bir başlık vardı. Başlıklar çoğunlukla hoşnutsuz eski çalışanları içeriyordu. Derek'in annesi hakkında hoş olmayan şeyler söylediler. Thaddeus'un hak ettiğini bulduğuna dair çok açık sözlü şeyler. Restoranlarda öfke nöbetleri geçirirdi. Kadınlardan gelen tekliflerin geri çevrilmesini iyi karşılamadı. Kibirli, kendini beğenmiş ve insanlarla teması olmayan biri olarak tanımlanıyordu.

gerçeklik. Joe Pesci'nin *Casino* filmindeki karakterine benzetiliyordu. Kendimi o tatsız solucan deliğinden çıkardım ve günün geri kalanını köşedeki mükemmel okuma koltuğuna kıvrılıp seksi kurt değiştirici romantizmiyle geçirdim.

Saat on bir sularında son bölüme geldiğimde yatağa doğru ilerledim. Derek zaten oradaydı, yatağın bir kenarında romanını okuyordu, yanında da açık bir paket fıstıklı M&M vardı. Yatağın boş tarafındaki masanın üzerinde duran taze su şişesine ve mini beyaz çikolatalı Reese's fıstık ezmesi paketlerine tepki vermemeye çalıştım. Aniden gelen şeker krizine rağmen onları ya da sarı M&M'leri elime almadım.

Dev yatak yan yatmam için yeterince büyüktü. Onun burada olması, son bölümü ve sonsözü her zaman yaptığım gibi yatakta bitirme planımı mahvetti. Tek başıma. Bir kitabın sonunu her zaman yatakta yalnız olduğum zamana saklarım, böylece kesintisiz okuyabilirim ve ayrıca... ağlama ihtimalime karşı. Takipçimin yanındayken okumaya odaklanmanın ne kadar kolay olmayacağından bahsetmiyorum bile. Ve bu, en sevdiğim çevrimiçi kitap kulübünde bir fotoğraf paylaşırsam, ateşli, kaslı bir adamın okuma görüntüsünün kütötları ateşe vereceği gerçeği de dahil olmak üzere birçok nedene bağlı.

Birlikte olsaydık muhtemelen şakacı bir şekilde şekerlerinden bir kısmını çalıp gömleğimin içine sokmaya çalışırdım, böylece dikkatini kitap okumaktan uzaklaştırmayı umardım. Ya da kitabımdan seksi bir bölümü yüksek sesle okumasını isterdim. Ama biz gerçekten birlikte değiliz, bu yüzden yatağın benim tarafımdaki ışığını kapattım.

"Işığım seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu usulca.

"Hayır. Beni asla rahatsız etmeyecek," diye cevap verdim ve sonra kendimi tekmelemek istedim çünkü bu, sanki geleceğimizde buna benzer birçok durum bekliyormuşum, sanki hayatımızın geri kalanında istediği zaman yatakta yanımda kitap okumaktan çekinmeyeceğini bilmesine izin veriyormuşum gibi bir izlenim yarattı.

Mahcubiyetimi gidermek için aşağıya indim ve bir sandviç daha yaptım. Ve Alannah'a 'yaşam kanıtı' mesajımı gönderdim. Bana hemen olumlu bir yanıt verdi ve ben yarın için ne planlamış olabileceğini merak ederken Derek geldi, omzumun üzerinden okudu ve tabağımdaki sandviğin yarısını çaldı, boynumu öptü ve gitti.

Yarım saat boyunca ana katta dolaştım, pencerelerden dışarı baktım, çekmeceleri, dolapları ve dolapları karıştırdım ve üst kata geri döndüğümde ışık kapalıydı ve o yatakta yüzüstü yatıyordu.

Ve aklıma sadece gidebileceğim düşüncesi geldi. Yürüyüp gidebilirim.

Gitmedim. Çünkü sonuç ne olurdu? Yatağa onun yanına girdim ve yataktan sarkmadan ondan mümkün olduğunca uzak durdum. Sonraki bir saat ya da belki saatler Adam'ın büyükannesini ziyaret etmemi nasıl istemediğini düşünmekle geçti. Pedofil amcasının hapiste ölmesini düşünüyordum. Ve Derek hakkında şu ana kadar bildiğim her şeyi düşünüyordum. Adam hakkında hiç bilmediğim şeyleri.

Ve bu şekilde uyandım. Yatağın onun tarafında. Ona sarılmıştım.

Tam uzaklaşmak üzereydim ki bir şeyin farkına vardım. Parmağımda bir yüzük.

O yapmadı!

Elimi kaldırdım ve ona baktım.

O yaptı. Ben uyurken bunu parmağıma takmış.

"Düğün günün kutlu olsun," diyor uyuklu bir sesle, elimdeki devasa ama zevkli, güzel oval haleli taş bakarken. Eskiden bu parmağımda duran yüzükten çok daha büyük ama yine de zevkli. İğrenç değil. Önemli olduğundan değil.

"Beğendiniz mi? Onunla birlikte gelen alyans, pırlantanın hemen altına kayacak bir sonsuzluk yüzüğü." Yüzük parmağıma dokunuyor. "Evliliğimiz bu kadar uzun sürecek. Sonsuzluğa kadar." Beni daha sıkı sıkıyor, dudakları alnıma bastırırken yankılanan bir *Mm diye homurdanıyor*.

Uykulu, seksi yüzüne bakmak için dönüyorum ve başka bir düşünce oluşturamadan, "Sen duş alırken ben kahve almaya gideceğim. Ben de diğer banyolardan birinde hazırlanırım. Tıraş malzemelerimi oraya taşıdım bile. Elbisen saat dokuzda burada olur. Dün gece Frank'e mesaj atıp bugün evleneceğimizi, senin birkaç hafta izinli olduğunu ve döndüğünde patronun sen olacağını söyledim. Merak etme, o senin için şirketine göz kulak olur." Beni sırtüstü yatırıyor, tekrar öpüyor ve sonra üzerimden kalkıyor.

Tamamen sersemlemiş bir şekilde sırtüstü yatıyordum. Tanrım, Frank şu anda benim hakkımda ne düşünüyor?

"Alannah'a senin için yaşam kanıtı mesajını göndereceğim. Detaylandırmama gerek olmadığından emin olduğum nedenlerden dolayı, telefonunu sabah için saklayacağım." Odadan çıkıyor ve gözlerim komodine kayıyor. Kitap orada. Su şişem. Fıstık ezmesi poşeti. Telefon yok.

İçimdeki panik alevleniyor. Dünkü konuşmamızdan haberi var mı?

Duştan çıkıp 1950'lerden kalma, tabureli ve ışıklı şirin bir tuvalet masası olan gömme dolaba girdiğimde, bir fincan kahve ve kubbeli bir tabak beni bekliyor. Altında yulaf ezmesi, bir kase ilek ve bir küvet yoğurt bulmak için tabağı kaldırırken tuvalet masasının arkasında aynaya iliştirilmiş bir notla birlikte asılı duran giysi poşetlerini fark ediyorum.

Kubbe kapağını tabağa geri koyuyorum ve notu çantadan çıkartıyorum. O kadar mükemmel bir el yazısıyla yazılmış ki, Derek düğün davetiyelerini kendi el yazısıyla yazabilir ve bir hattat tarafından yapılmış gibi görünebilir.

Chloe,

Gelinlik erken geldi. Nicola'ya düğün Pinterest panosundan C gelinlik seçeneklerini temin ettirdim. Beş ift düğün ayakkabısı seçeneği ve bir dizi baş parçası ve diğer aksesuarları gönderdi. Kız kardeşimin sa ve makyajcısı dokuz buçukta burada olacak. Seninle 11'de aşağıda buluşuruz. Merak etmeyin. Seni törenden önce görmem bizim için kötü şans olmayacak. Bunu iptal etmek için bu sabah bir bağış yaptım.

**Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum. Sevgiler,
Derek**

Tuvalet masasındaki sandalyeye çöküp aynada kendime bakarken kalbim sıkışıyor.

Düğün gnm.
Benim işteğim
dışında.

Alannah ne halt edecek? Telefonumun dinlendiğini biliyor, bu yüzden mesaj yoluyla bir şey söylemeyecek, bu iyi bir şey, ama ne planladığını bilmemek damarlarımda bir mantar gibi tırmanan endişeye neden oluyor.

Bunu yapamam. Derek Steele ile evlenip bu şekilde yaşayamam. Sapığımın ne zaman boynumu bir dal gibi kıracağını bilmeden yaşayamam. Ne zaman saldıracadığını ve değer verdiğim birine zarar vereceğini bilmeden.

Adam'la evlenmenin benim için doğru olmadığını artık biliyorum, ancak çok az tanıdığım ve bana kişiliğiyle ilgili açıkçası korkutucu şeyler gösteren bu adamla evlenemem. Evlilik sevgiye, bağlılığa, karşılıklı saygıya ve aynı zamanda rızaya dayanmalıdır.

Derek benim rızamı umursamıyor. O sadece 'hedeflerini' önemsiyor. Ne zamana kadar? Kale direği ne zaman yerinden oynayacak?

Saat on biri on bir geçe, Derek volta attığım yatak odasına geldi. Geç kaldığımı biliyorum, ama telaş içindeyim. Panik atağın eşliğindeyim. Kafamda hayali senaryolar kuruyorum.

Soğukkanlı bir şekilde durur, ağzı düşer, gözleri parlar. "Benim güzel gelinim. Kahretsin, şanslı bir adamım."

Dizlerinin üzerine çöküyor ve kollarını belime doluyor. "Bu biraz geç olabilir ama... benimle evlenir misin Chloe?"

Şaşırdım, hiçbir şey söylemedim.

Baştan aşağı siyahlar içinde. Siyah smokin. Siyah gömlek. Siyah papyon. Her kadının fantezisi hayata geçmiş gibi görünüyor.

Hayalimdeki gelinliğin içindeyim. *Artık* kötü bir *şöhrete* sahip olan Nicola'nın onu buraya bu kadar çabuk getirmeyi ve üzerime bu kadar mükemmel oturtmayı nasıl başardığını bilmiyorum ama onu giyip aynada kendimi gördüğümde çıkarmaya kıyamadım. Giyeceğim ilk ve tek gelinlik mi? Bunu zaman gösterecek. Yere kadar uzanan, tüylü, akıcı, beyaz mükemmellik bulutu ısmarlama gibi üzerime oturdu.

Saçlarım burgu şeklinde ve yanlarında sadece birkaç inci süsleme var. Duvak takmıyorum. İnci beyazı topuklu ayakkabılarım mükemmel. Üzerinde mavi kurdele olan beyaz dantel bir jartiyerim var ve Grace'in stilisti çok hoştu ve kasvetli ruh halimi ciddiye almış gibi görünmediğine ve bir saç ve makyaj uzmanının kızaran bir geline sormasını bekleyeceğiniz sorularla beni boğmadığına bakılırsa durumum hakkında iyi bir fikre sahip görünüyordu, saç süslemelerinin yeni olmadığını, bir süredir envanterinde olduklarını ve bu nedenle "*eski*" olarak sınıflandırılacaklarını söyledi. Elbise ve ayakkabılar "*yeni*" olduğu için bana Grace Steele'den "*ödünç aldığım*" bir çift elmas küpe hediye etti.

"Cevap vermeyecek misin?" Derek bana bakarak soruyor.

"Ne diyebilirim ki, Derek? Aklını kaçırdığını mı? Sevdiklerimi güvende tutmak için beni seninle evlenmeye zorluyorsan bunun gerçek bir teklif olmadığını mı? Sanırım hiçbir şey söylemesem daha iyi olacak."

"Sanırım bunu hak ettim," diyor ayağa kalkıp sol elini eline aldıktan sonra yeni manikürlenmiş elime bir öpücük kondururken. Başparmağı yüzük parmağımla okşarken gülümsüyor. "Yine de, sana evlenme teklif etmek yerine bunu değiştireceğim ve sana farklı bir teklifte bulunacağım. Hayır... heyecanlanma, hâlâ benimle evleniyorsun ama şunu öneriyorum: Buna bir şans ver. Bana bir şans ver. Sana ne kadar gerçek olduğumu göstermeme izin ver. Senin kocan olmak istiyorum. Benim olmanı istiyorum. Sadece benim. Kalıcı olarak. Bunu her şeyden çok istiyorum. Bu yüzden kararlı bir şekilde senin peşinden geldim. Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım, Chloe. Hadi yapalım şunu. Atla benimle. Su güzel. Söz veriyorum."

Şaşkın şaşkın bakıyorum.

"Gitsek iyi olur," diyor, karşılık olarak hiçbir şey söylemediğim için üzgün görünmeden. "Bekleyen insanlar var."

39

Alannah Fisher

Saat neredeyse on bir. On dakikadır bu kapının önünde durmuş, Craig'in beni binanın özel girişinden içeri almasını bekliyorum. Ama Adam'ı fark ettim. Park ediyordu. Beni gördü ve hemen panikledi.

Şu anda burada ne işi var? Steele'in yaklaşan düğün planını duydu mu? Craig, Adam gelip Chloe'nin yardımına koşabilsin diye mi güvenimi kırdı? Arkamdaki kapı açıldığında yaklaşmak üzereydim.

"Psst, Alannah," diye sesleniyor Craig. "Kıçını buraya getir."

"Adam orada." Başparmağımı arkamda salladım, "Beni gördü ve şimdi sana bakıyor."

Craig Adam'a bakıyor ve alnı kırışıyor. İkimiz de hep bir *ağızdan ne sikim* diye mırıldanıyoruz.

Craig, Adam ve ben evden yarım saat uzaklıktaki bir kasabada, belediye binasının içindeki bir toplantı odasındayız. Adam ilk başta neden burada olduğuna dair sorulara cevap vermeyi reddetse de Chloe'ye neler olduğunu hepimizin bildiği açık.

Ona bunun Derek Steele ve onun çevirdiği dolaplarla ilgili olduğundan şüphelendiğimi söyledim ve Adam'ın yüzü her şeyi anlatıyordu. Üstüne gittim, gittim ve sonunda burada olduğunu itiraf etti çünkü Derek ona

On bir. Derek 11:30'da burada olmamı söyledi. Ve bu beni endişelendiriyor.

Adam korkmuş görünüyor. Korkunun da ötesinde. Craig polis moduna geçti ve Adam'a dün gece ona baklayı ağızından çıkardığımı söyledi, bunu yapmak zorundaydım çünkü yardım etmek için başka ne yapabileceğimi bulamıyordum.

Craig'e gizlilik yemini ettirdim ve ona Chloe'nin durumunu anlattım. Bana Steele ailesinin ne kadar tehlikeli olduğunu, Craig'in departmanının başının belası olduklarını, ancak kendisinin giremeyeceği bir sürü sorun nedeniyle polisin onlar hakkında pek bir şey yapamadığını anlattı.

Jeff de benzer şeyler söyledi. Derek'in babası ve en büyük ağabeyi bazı tehlikeli ilişkiler sürdürmektedir. Derek'in diğer kardeşlerinden biri, aile işlerinin karanlık tarafına daha da derinlemesine giriyor. Derek'in bu işlere ne kadar bulaşıp bulaşmadığını kimse bilmiyor çünkü Derek nadiren şehre geliyor ve çoğunlukla radarın altında kalıyor ama Craig her zaman Derek'in ellerinin pek de temiz olmadığından emin olmuştur. Craig'e, Derek'in Chloe'yle Adam'ın geçiş kartı hakkında konuşurken beni nasıl duyduğunu anlattığımda, bu bir evreka anı gibi göründü çünkü Craig, Derek Steele'in tüm gece kulüplerini dinlettiğine bahse girdiğini, böylece babasına ve kardeşlerine yardım etmek için bilgi alışverişinde bulunabileceğini mırıldandı.

Craig geceyi benim evimde geçirdi ve bu sabah beni buraya kadar takip etti, birkaç telefon görüşmesi yaptıktan sonra buraya girip bir toplantı odası ayırtabildi ve Chloe gelmeden önce beni erkenden içeri alabildi.

Chloe'yi tuvalete benim götürmeme karar verdik, ama Craig girişe en yakın tuvaletin geçici olarak hizmet dışı olduğunu ve temizlik görevlileri tarafından kapatıldığını söyleyecekti. Yan kapıya yaklaşmak için onu binanın derinliklerine götürecek ve girişin hemen yanındaki arabama binecektim. Craig dikkatini dağıtıp Derek'i alıkoyacak ve üniformalı arkadaşlarından biri, üniformalı polis takip olmadığından emin olana kadar arabama bölgeden dışarı kadar eşlik edecekti. Eğer varsa, polis dükkanına giderdik. Eğer yoksa, Chloe'yi şehir dışına, kardeşimin birkaç saat kuzeydeki av kulübesine götürürdüm.

Kardeşime nerede olduğumu kimseye söylememesini söyledim. Hem kendime hem de Chloe'ye yetecek kadar kıyafet içeren bir çanta hazırladım. Ayrıca bagajımda yarım kasa şarap ve iki soğutucu dolusu yiyecek var ve bu hafta işim yok.

Sadece Chloe'nin hala buradan çıkmasına yardım etmemi istediğine dair bir işarete ihtiyacım var. Onu gördüğümde anlayacağım. Eğer görmezse, ben de gelirim diye düşündüm.

Craig'in geri adım atmasını sağlayacak bir şeyle... Gerçi iş o noktaya gelirse bu hiç de kolay olmayacak çünkü artık esas gerçekleri biliyor ve kızgın olduğunu söylemek hafif kalır.

En iyi arkadaşımı biraz kıskanmaktan kendimi alamıyorum. Çünkü yuva kurmak ve biriyle yaşlanmak için söz vermek gibi bir arzum olmasa da, eğer o kafa yapısında olsaydım, Derek Steele fantezilerin yaratıcısı olurdu. Tam bir paket.

Evet, peynirinin krakerinden kaydığını, tavan arasında oyuncakları olduğunu gösterdi, ancak flört hayatımda akli dengesi yerinde olmayanlar da dahil olmak üzere her türlü kişilik tipiyle uğraştım. Zengin, film yıldızı görünümlü, kendini benim tüm hayallerimi gerçekleştirmeye adanmış bir adam mı? Biraz deliliğe tahammül edebilirim. Hayat daha kötü olabilirdi. Ve eğer her şey boka sararsa, en azından iyi bir finansal sonuç olacağından eminim. Evlilik öncesi anlaşmanın neye benzediğini merak ediyorum.

Chloe'nin neden bu kadar şok olmuş gibi davrandığını *anlıyorum*. Cumartesi sabahı onu dairesinde gördüğümde sarsılmıştı. Sersemlemişti. Ve hiç şaşırmadım.

Bu kadar aşırıya kaçan kararlı bir alfa erkeği tarafından bu derece takip edilmek? Takip. Tehditler. Evinde kameralar ve telefonunun dinlenmesi? Korumaya atıfta bulunması ve silah zoruyla alıkonulması tabii ki sıradan bir takip olayının ötesinde. Ama Cumartesi günü doğru şeyleri söylediği kesin.

Ve Adam hakkında kötü hissediyor, ama işin aslı şu ki, Adam'ı sevmeme rağmen, Chloe için mükemmel olduğunu hiç düşünmedim ve onun iyiliği için, koridor kartıyla ilgili tüm o konuşma gerçekleştiğinde, bunu kullanmasını ve hayatına biraz heyecan, biraz renk katmasını, onunla kalarak bir şeyleri kaçırıyor olabileceğini görmesini umdum. Elbette, yakışıklı. İyi bir adam. Ama biraz sıkıcı. Ve Chloe sıkıcı bir insan değil. Ya da onunla tanışmadan önce değildi. Ve omurilik yaralanmasından çok önce seksten şikayet ediyordu ve bana göre seks bir ilişkinin çok önemli bir parçasıdır. Tek eşli bir ilişki istemiyorum ama seks kötü olsaydı kesinlikle bir ilişkiye imza atmazdım.

Adam ve onun başına gelen her şey benim neşeli, mutlu, renkli kankamı bej rengine çevirdi. Bej, üzgün ve boğulmuş. Biraz yargılayıcı olabiliyor. Bu durum kazadan çok önce başlamış olsa da ve ben ona bu konuda hiç çekinmeden ateşini söndürmesine izin vermemesi gerektiğini söylesem de, son altı aydır pek konuşmadım çünkü tabii ki kaza ateşini söndürdü

ve tekerlekli sandalyeye mahkum bir adamdan olağanüstü koşullar olmadan ayrılmasının mümkün olmadığını biliyorum.

Derek uç bir durum.

Derek'in delilik markası mı? Tabii ki bu durumdan kurtulması gerekiyormuş gibi geliyor. Ama içimden bir ses onu tutup sarsmak ve eğer kabul etmezse onunla yer değiştireceğimi ve bir süreliğine hayatımı renklendirmesine izin vereceğimi söylemek istiyor. Her ihtimale karşı yastığımın altında bir silahla uyurdum, ama sürdüğü sürece eğlencenin tadını çıkarır ve bittiğinde sağlıklı bir boşanma tazminatı alırdım.

Craig'e Adam'ın ona bir geçiş izni verdiğini ve Derek Steele'in ayrıntıları duyduğunu, Chloe'ye kur yapmaya karar verdiğini ve şimdi de Adam'ın kafasını karıştırarak onu evliliğe zorladığını söyledim Craig çok öfkeleni.

Bu ailenin yasaların üstündeymiş gibi davrandığını, kimsenin yapmaması gereken şeyleri yapabilecek kadar paraları ve bağlantıları olduğunu ve onları bir ya da üç basamak aşağı indirmekten başka bir şey istemediğini söylüyor. Aslında Craig bu konuda o kadar sinirliydi ki, onun üzerine atlamak ve tüm bu saldırganlığını cinsel yollarla vücudumdan çıkarmasına izin vermek istedim. Ama bu önerinin onu kızdıracağını biliyordum, bu yüzden birkaç saat bekledim ve sakinleştikten sonra kemiklerimin üzerine atlamasına izin verdim.

Craig ve ben bir çift değiliz, sadece çıkarları olan arkadaşlarız, ama çıkarlar oldukça faydalı. Adam normal bir günde vücudumu nasıl ateşleyeceğini biliyor. En iyi arkadaşım adına sinirlenmesi onu daha da ateşli yaptı. Ve dün gece yatakta daha da iyiydi. Sebebin Derek Steele olduğunu öğrenince, o aileyi alaşağı etmek için tam gaz kovboyluk yapmaya hazır hale geldi.

Şimdi burada, bu küçük toplantı odasında, dedektif modunda, suskun Adam'dan gerçeği öğrenmeye çalışıyor. Benim ısrarlarım ve Adam'a her şeyi bildiğimi göstermek için ufak tefek bilgiler vermem üzerine Adam sonunda biraz açılıyor.

Geçirdiği kaza yüzünden seks yapamadıklarını ve Chloe'nin Steele kardeşlerden birine bulaştığını, Chloe'yi kaşınmaya ittiğini itiraf etti. Adam, bugün düğünlerine gelmesinin emredilmesinin üzücü olduğunu, ancak Derek Steele ne isterse onu yapmaktan başka çaresi olmadığını söyledi.

Garip olan da bu. Eğer Derek Chloe'nin onunla evlenmesini istiyorsa, Adam'ın burada olmasının ona yardımcı olacağını mı düşünüyor? Chloe, Adam'ın burnunun bu işe sokulmasını tamamen iğrenç bulurdu.

Benim kafam karıştı, Adam'ın canı sıkıldı ve Craig daha da sinirlendi. Craig saatine bakıp, "Onlarla buluşmana on dakika kaldı, Alannah. Planladığımız gibi devam edelim ve ben Steele'in dikkatini dağıtırken Chloe'yi de senin yanına getirelim, sonra konuşuruz, ne dersin? Adam, sen git ve onun dediği gibi bekle. Bu sabah trafik mahkemesi için en az iki üniformalının burada olduğunu biliyorum. Şimdiye kadar işlerini bitirmiş olmalılar ve bir tanesine yakın durmasını söyledim bile, o yüzden biraz konuşacağım. Hemen dönerim."

Craig gidiyor.

Adam'a döndüm. "O bir enkaz," diyorum.

"Eminim öyledir," diyor kucağındaki ellerine bakarak. "Ona bir prenses gibi davranıyor."

"Bir prenses gibi davranılmayı hak ediyor," diyor usulca. "Bok gibi görünüyorsun."

Bakışları benimkilerle buluşuyor. "Daha da kötü hissediyorum. Ama bu adam... bunu durdurmaya çalışırsan ona bulaşmış olursun ve ben de çapraz ateşte kalmam. Craig döndüğünde bana söylediği gibi oraya gideceğim ve sonra da olabildiğince çabuk ayrılacağım. Bu işe karışamam."

Adam bu adamdan çok korkuyor. Ama hadi ama... Bu Chloe! Gerçekten onu kuruması için asmayı mı planlıyor? Hiçbir şey yapmamayı mı?

Ben tepki veremedim, ne zaman bu kadar korkak olduğunu sormadan kapı açıldı. Craig yanında üniformalı olmayan ama *polis* olduğu her halinden belli olan bir adamla içeri girdi.

"Çocuklar, bu Steve Benson, Steele ailesinin saçmalıklarını iyi bilen meslektaşlarımdan biri, bu yüzden ona özeti vereceğim ve-"

"Ve sana ihtiyacım var..." Steve bana baktı, silahını çekti ve Craig'e doğrulttu, "Kıçını onun yanına oturt." Silahıyla Adam'a işaret ediyor.

Craig'in gözleri büyür ve çenesini sıkar. "Siktir!" diye bağırır. "Sen değil!"

"Neler oluyor?" Fısıldıyorum. "Benson açıkça Steele'in maaş bordrosunda."

Benson omuz silkti. "Beylik tabancanı ver, sonra otur Jenkins. Üçünüzü bir süre burada tutacağım."

Adama silahını uzatırken Craig'in çene kasları esniyor.

"Bunu açıkla," der.

Steve Benson konuşuyor: "Bugün burada yardımımı gerektirecek bir şey olabileceğine dair bir telefon aldım. On dakika öncesine kadar seninle ilgili olduğunu bilmiyordum. Sadece emirleri uyguluyorum." Telefonuna bakıyor. "Fotoğrafını çekmeliyim. Birlikte sıraya girin ve peynir deyin." Sol eliyle telefonunu kaldırıyor, bir saniye kurcalıyor, sonra silahını bize doğrultuyor. Bu sırada bir fotoğraf çekiyor, muhtemelen birisine göndermek için telefonuna dokunuyor, sonra duruşu rahatlıyor.

"Sonra ne olacak?" Craig sorar.

"Henüz bilmiyorum. Sıkı tutun."

Adam konuşur, "Dinle, burada olacaklarını bilmiyordum. Lütfen bunu Derek Steele'e söyle. Beni bu odaya getirdiler ama nedenini bilmiyordum ve Chloe'yi serbest bırakma planının bir parçası değildim."

"Bunların hiçbirisi hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye omuz silkiyor kirli polis. "Chloe'nin kim olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yok. Sadece ben yeni talimatlar alana kadar üçünüzün de burada kalması gerektiğini bilin. Bir koltuk kapsan iyi olur Jenkins. Ve sen, sevgilim." Yüzüme bakmak yerine göğüslerime hitap ediyor.

Adam kesinlikle dehşete düşmüş görünüyor. "En azından Derek'e benim-"

Bu pis polis silahını sallayarak sözünü kesti. "Buradan çıktığında onunla kendin konuş, dostum. Sana yardım edemem."

Öfkeden çenesini sıkkan Craig'e bakıyorum.

Korku omurgamı tırmalıyor. Ne ben, ne Adam, ne de Craig için. Belli ki bu adam Chloe'yle evlenme planlarına engel olmayalım diye bizi burada tutuyor. Burada oturup bir şey söyleyip yapmazsak bizi belediye binasının toplantı salonunun ortasında vurup öldürecek değil ya. Umarım bundan sonra bizi başka bir yere götürmeyi planlamıyordur... ama bunu düşünmeme izin veremem yoksa paniklemeye başlayacağım.

Tek bildiğim, Derek'in Chloe'yi yasal olarak kendisine bağlamasını engellemeyeceğimizden emin olacağı.

Üzgünüm, Chloe. Bugün seni kurtaramam.

Limuzinimiz belediye binasının önüne yanaşıyor ve Chloe'nin gözleri engelli yerine park etmiş minibüste. Hallman'ın burada olduğunu biliyor. Ve bu konuda kafası karışık.

Onun karşısında oturuyorum, sırtım şoföre dönük. Pencereye vurdum ve açıldı.

"Bir dakika park et," diye talimat veriyorum. "Bir sonraki durağımıza geçmeye hazır olduğumda sana işaret vereceğim."

Sürücü "Evet, efendim" diye cevap verir, gizlilik camını kapatır ve araç kapanır.

Bana bakıyor, değerlendiriyor ve o yakıcı soruyu sormaya karar veriyor. "Adam neden burada?"

Sesinden suçlama damlıyor, yani benim yüzümden burada olduğu varsayımında haklı.

"Daha iyi bir soru," diyorum, "Craig Jenkins neden şu anda burada Alannah Fisher'a destek sağlıyor?"

Suçluluk duygusu yüzünden okunuyor ama hemen bir şey söylemiyor.

Bekliyorum.

Sonunda dudaklarını ıslatıyor ve tam konuşacakken işaret parmağımı dudaklarına götürüyorum.

"Hayır. O çukuru daha da derinleştirecek bir şey söyleme. Oyun yok, küçük tavşan. Başka bir şey olmadan önce, beni burada zorladığını ve şu anda seçeneklerin olduğunu düşünmeni istiyorum."

Birkaç dakika önce gelen fotoğrafın bulunduğu telefon ekranımı ona gösterdiğimde yüzü bembeyaz oluyor.

Alannah, Hallman ve Hallman'ın polis arkadaşı Craig Jenkins'in bir toplantı odasında otururken çekilmiş fotoğrafını gördüğünde gözleri büyür. Fotoğrafın ön planında Alannah'ya doğrultulmuş bir silahın namlusu vardır.

"Derek. Ne oldu? Aman Tanrım!" Boğazını tutuyor.

"Aynı anda her yerde olamadığım için, aramalarını dinleyen biri var. Bilmem gerektiğinde beni işaretliyor."

Yüzünü buruşturuyor.

"Seni uyarmıştım bebeğim. Değil mi?"

Cevap vermiyor, eli boğazında titriyor ve solgun gözlerle pencereden dışarı bakıyor.

"Yani, orada bir odada bir yerdeler," diyorum. "Ve babamın onayının o imrenilen altın ışıltısında kalmak için ellerini kirletmekten korkmayan biri tarafından şimdilik kilit altındalar. Şimdi şöyle olacak. Sen ve ben Columbus'a, Franklin County Adliyesi'ne gideceğiz. Evlilik cüzdanımızı alacağız ve orada evleneceğiz. Bu olacak, Chloe. Bugün. Maymun işi yok. Saklanmak için tuvalete koşmak yok, benden kaçmak için plan yapmak yok. Bunların hiçbirisi yok. Sen ve ben bir saat içinde evleniyoruz. Bir randevumuz var. İşbirliği yapmayı mı seçiyorsun? Serbest bırakılacaklar. Hallman içeride çünkü Alannah'ın bir plan hazırladığını bildiğim için ona burada olmasını söyledim."

Gözleri şimdi yüzümde ve korkmuş görünüyor. Bu hoşuma gitmiyor ama şu an için böyle olması gerekiyor.

"Columbus her zaman olacağı yerd. Bu, bugün burada mı? Sana ne kadar ciddi olduğumu gösteriyorum. Belirsiz tehditlere geri dönmek mi istiyorsun? Benim iyi kızım ol. Yaramazlık yaparsan işler belirsizleşmez. Tamam mı?"

Yutkunuyor.

"Şimdi..." Devam ediyorum, "Bu üçü, sen yasal olarak Bayan Derek Steele olana kadar namlunun diğer tarafında kalacaklar. Eğer üzerine düşeni yapmazsan, evlendiğimiz ilan edildiğinde yeni kocana *evet* demez ve onu öpmezsen, ve eğer o adliyedeki herhangi biri senin orada kendi özgür iradenle bulunmadığından şüphelenirse, o odadaki üç kişiden biri bir kurşunla delinecek, diğer ikisi de kan kaybından ölmelerini izleyecek."

Yüzündeki acıyı izlemek kolay değil. Eli titreyerek ağzını kapatıyor.

"Şimdi ağlama ve o mükemmel makyajını mahvetme bebeğim," diyorum, eğilip boynuna bir öpücük bırakıyorum.

Dudağını sıkıyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Parmaklarımın tersiyle yanağını okşayarak, "Yani, ben polisi düşünüyorum," diyorum. "O senin için diğer ikisi kadar önemli değil. Son iki ya da üç yıldır ailemle uğraştığından bahsetmiyorum bile ve eğer o pislik ortadan kaldırılırsa kardeşim Jonah'ın komik kemiklerini sonuna kadar gıdıklayacaktır. Kayıp kız arkadaş olayında Jonah'ın başına büyük bela olmuştu. Daha sonra Thad'ın Jonah'ın kız arkadaşını öldürdüğüne inandıkları için Thad'ı sıkıştırıp yoldan çekmeye çalışmak için birlikte çalıştılar, ki öyle bir şey yapmadı ama bu makul bir şüpheydi. Her neyse, tüm bu saçmalıklardan önce doğru ve dar yolda olan Jonah üzerinde temel bir etkisi oldu, ancak bu konu dışı, bu yüzden açıklama zahmetine girmeyeceğim. Jenkins ve Jonah aralarındaki ateşkesi sona erdirdiler ve Jenkins Jonah'ın başına bela oldu ama Jonah, Thaddeus'un aksine titizdir, bu yüzden Jenkins bugün beni içeri tıkacağını düşünerek epey zorlanmış olmalı. Neyse ki içeride yardım eden adam Elijah'ı yakalamakla görevlendirilmişti. Eli'nın arka cebinde iyi bir as oldu. Yani, dediğim gibi... babamın altın ışıltısının tadını çıkarıyorum. Her neyse... polisten sonra aklınızda hala bir şüphe kaldıysa, olacak-"

"Dur," diye fısıldıyor.

"Durmak isterdim ama belirsizlikler senin için yeterli değildi, bu yüzden bitirmem gerekiyor. Sabırlı ol. İkinci atış eski sevgiline yapılacak. Henüz öldürücü mü yoksa sakat bırakıcı mı olacağından emin değilim. Nasıl gideceğini göreceğiz. Sadece bacaklarını değil, bir kolunu da kaybedebilir. Büyükannesine veda etmek için bu gece hastaneye gitmesi gerektiğinden bunu yapmak utanç verici olur. Umarım bununla uğraşmak zorunda kalmam. Geriye senin kankan kalıyor."

"Seninle evlenirim," diye fısıldıyor.

"Güzel. Güzel, güzel. Ama yine de bugün Alannah'ı boş vereceğim diyelim, çünkü bugün her şey bittikten sonra sana karşı biraz baskıya ihtiyacım olacağını hissediyorum."

Bana dehşetle bakıyor. Hoşuma gitmiyor ama istediğimi elde etmek için bu bir zorunluluk. Bunu daha sonra telafi edeceğim.

"Seninle evlenmek ve seni dünyanın en mutlu kadını yapmak konusunda ne kadar ciddi olduğum konusunda aklında herhangi bir şüphe kaldıysa

kendimi sana kanıtlamak için çalışmaya devam edeceğimi söyle." Elini tuttum ve öptüm. "Seni karım yapmak için sabırsızlanıyorum. Her şey anlaşıldı mı?"

Yavaşça başını sallıyor.

"Sorusu olan var mı?" Ben soruyorum. Başını sallıyor.

"Güzel."

Açılan cama vuruyorum ve "Gitmeye hazırız Neil" diyorum.

"Ohio Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Şimdi öpüşebilirsiniz."

Yüzünü iki elimin arasına alıyorum ve ağzını kendime yaklaştırıp şefkatle öpüyorum.

"Chloe," diye fısıldıyorum, "beni çok mutlu ettin." Öpücüğü derinleştiriyorum ve onun da katılıyor olmasının tadını çıkarıyorum. Hevesle değil ama ikna edici olacak kadar. Elini tutabilmek için yüzünü bırakıyorum.

Şahit olmak için gelen kız kardeşim Grace ve aile kapıcısı Carson'ın yanından geçiyoruz. Jonah da son dakikada geldi ve bu beni şaşırttı.

Alannah burada olamadığı için Chloe'den çoktan özür dilemişim, "Üzgünüm bebeğim, en iyi arkadaşın bugün burada olamayacak. Birkaç ay sonra aile töreni için onu da getireceğiz."

Binaya girmeden önce bir kez daha sordum, "İçeride ne olacağını tekrarlamama gerek var mı?"

Başını yavaşça salladı, dudağını ısırды, elleri titriyordu. Korkmuştu, bunu görebiliyordum, o yüzden dedim ki, "Her şey yoluna girecek bebeğim. Benim uslu kızım olacaksın ve her şey yoluna girecek. Balayımızdan döndüğümüzde Alannah seni görmeye gelebilir."

Grace'in kendisi için getirdiği beyaz buketi taşıyarak bana doğru yürürken nefes kesici güzellikte görünüyordu. Kısa bir yürüyüş olmasına ve eminim çoğu gelinin tercih edeceği gibi bir kilisede olmamasına rağmen, bu yürüyüş benim ısrar ettiğim bir şeydi. Bu geleneğin bir parçası olsun istedim - koridorda bana doğru yürümesini, elimi tutmasını ve sonsuza dek benim olacağına söz vermesini. İçeri adım atmadan hemen önce ona bu konuda talimat verdim.

Çift kapının önünde, yirmi adım ötede bekledi ve nikâh memuru başıyla onay verdiğinde, ayakları hareket etmeye başlamadan önce otuz saniye boyunca bana baktı. Gözlerimin içine bakarak bana doğru yürüdü.

Yeminini tekrarladı ve ölene kadar karım olacağına söz verdi. Burada olmaktan benim kadar heyecan duymuyor gibi görünse de, o benim iyi kızımdı.

'İyi günde kötü günde', 'zengin ya da fakir', 'hastalıkta ve sağlıkta' derken gözlerimin içine bakışı ve diğer tüm kısımlar gerçek gibiydi. Gözlerinde yaşlar vardı. Ve ben bunları ona söylediğimde, kesinlikle gerçektir.

Carson, ben onun yüzüğünü takarken ve Chloe titreyerek kalın altın alyansı parmağıma geçirirken de fotoğraflarımızı çekti.

"Tebrikler," diyor Grace dışarı çıktığımızda, yanağımdan öpüyor ve sonra beceriksizce uzanıp Chloe'yi kucaklıyor. Chloe bu konuda robotik davranıyor ama hiçbir şey belli etmiyor.

Carson gülümsüyor ve elimi sıkıca kavırıyor. "Tebrik ederim." Jonah elimi sıkıyor ve beni öpmeden önce sırtıma şefkatle vuruyor. Chloe'nin yanağını. "Tebrikler, sana da. Şimdi ne olacak?"

"Şimdi mi? Şimdi, günün ve gecenin geri kalanında evliliğimizi tamamlamak için onu bir balayı süitine götürüyorum. Sonra da sabah balayına gitmek için jete bineceğiz."

Grace gözlerini devirirken Jonah sırtıyor. Chloe elindeki bukete bakar.

"Pazar günü için jeti geri getirecek misiniz, Bay Steele?" Carson soruyor. "Babanızın Pazartesi akşamı ona ihtiyacı var."

"Sorun değil," diyorum. "Aslında Cumartesi öğleden sonra döneceğiz, böylece Cumartesi gecesi kırkıncı yıldönümü partisinde olabiliriz. Daha sonra da uzun bir balayı yaparız."

"Çok iyi," diye yanıtlıyor Carson.

"Bu sabahki yardımın için teşekkürler, Carson."

Dedim. O da gülümsüyor. "Benim için zevkti. Her zaman."

Her zamanki gibi, evlilik cüzdanı ve bugün için organize etmem gereken diğer her şeyle ilgili olarak işlerin hızlı bir şekilde gerçekleşmesi için bana yardımcı olmasını istemek üzere onu aradığımda tüm engelleri kaldırdı.

Kız kardeşimi yanağından öptüm, erkek kardeşimi sırtından alkışladım ve "Gelmen çok anlamlı. Teşekkürler Joe." Omzunu sıkıyorum.

"Tekrar tebrikler," diye yanıtlıyor Jonah, "Aileye hoş geldin Chloe. Göründüğünden daha da çılgınca."

Grace ve Jonah emin olamadığım bakışlar atıyorlar, ta ki onlara benden görmeye alışık olmadıkları bir şefkat gösterdiğimi fark edene kadar.

Chloe'nin ağzı Jonah'ın şakası karşısında bir gülümseme girişiminin başlangıcında seğiriyor, ama devamı gelmiyor. Sarsılmıştan da öte görünüyor.

"Döndüğünde görüşürüz," diyor Grace. "Nereye gidiyorsun?" "Chloe için bir sürpriz," diyorum.

"Ah, iyi eğlenceler. Tebrikler." Chloe'nin elini sıktı ve geri çekildi, düşünceli görünüyor. Chloe'nin üç arkadaşı silah zoruyla alıkonulduğu için burada olduğunu bilmiyordu ama Chloe'nin mutlu olmadığını hissediyordu. Cumartesi kahvaltısında ya da Pazar brunch'ında orada olmasaydı bile Chloe'de bir şeylerin yolunda gitmediğini bilirdi. Kız kardeşim gözlemcidir.

Grace'in her şeyin her zaman mükemmel olmasını istediğini biliyorum. Bu konuda endişeli. Ona iyi bir arkadaş olacak, belki bir değişiklik yapıp benim yerime ona odaklanacak.

Bana sarılmadan önce tereddütle gülümseyen kız kardeşimi "Her şey yolunda," diye temin ediyorum, "Tebrikler, ağabey. Umarım beklediğin kadar mükemmel olur."

"Öyle olacak," diye teminat verdikten sonra gelinimin elinden tutup onu bekleyen limuzine götürüyorum, Neil'e el sallıyorum ve kapıyı onun için kendim açıyorum.

İçeri tırmanıyor.

Kapı kapandıktan sonra eğilip onu tekrar öpüyorum.

"Sen benimsin," diyorum ona. "Çok mutluyum."

Okunması zor bir ifadeyle bana bakıyor. "Ne oldu bebeğim?" Yanağını avuçlayarak soruyorum.

Burun delikleri genişliyor ve göğsünün inip kalkmasından, omuzlarının gerginliğinden soğukkanlılığını korumak için çok çabaladığını anlıyorum.

"Bırak," diye fısıldıyor, "Onlar..." Yutkunuyor. "Git," diye bitiriyor.

"Ah. Evet. Sorun değil." Telefonumu çıkardım ve uzaklaşırken Dedektif Steven Benson'ı aradım.

"Bay Steele," diye selamlıyor.

"Benson. Şimdi her şey yolunda. Alannah'ya başka bir şey yapmaması için uyarıda bulunduktan sonra Alannah ve Hallman'ın gitmesine izin ver. Cumartesi döndüğümüzde bizden haber alacağını söyle. Onu serbest bırakmadan önce Jenkins ile uzun bir konuşma yap. Chloe'nin protokolü hakkında tam olarak bilgilendirildiğinden emin ol,

kendim ve diğ erleri için. O artık *iç eride*. Anladığı ndan emin olun."

"Ü zerinde," diyor.

Dedektif Benson'ın da yakın çevremizde olmaya direnç gösterdiği zamanlar oldu.

Telefonu kapatıyorum ve karıma dönüyorum. "Var mıs ın?" diye fısıldıyor.

Mutluluk seliyle yüz ü me bir gülümseme yayılıyor. O benim.

Bu yanımdaki karım. Karım. Ömür boyu. "İç inde mi?" diye tekrarlıyor. "Bu da ne demek?"

"Ah," diye omuz silktim. "Craig Jenkins artık maaş bordrosunda."

Kafası karış mış bir şekilde baş ını eğ iyor. "Hayır. Bunu yapmasına imkan yok. O kirli değil."

"İhtiyacımız olduğı kadar kirli olacak," diyorum. "Ailemde zorunlu askerlik gibi bir şey bu. Gerektiğinde insanları askere al ırız. Artık seninle ilgili bazı şeyleri bildiğine göre, o da bu iş in içinde. İstese de istemese de."

Çok üzgün görünüyor.

Telefonum çalıyor, kontrol ediyorum ve babamdan gelen nadir bir mesaj görüyorum. Ya da belki asistanından.

Michael Steele: Tebrikler, Derek.

Eğ lenerek alay ediyorum ve cevap yazıyorum

Sağ ol baba. Cumartesi partide görüşürüz.

Genelde ona hitap etmem. O da bana nadiren hitap eder. Ancak dün evinin kaldırımında, diğ er kardeşlerimle birlikte, ailesindeki diğ er sorunları silme isteğini bana bildirdiğı oldukça dokunaklı bir konuşma yaptık.

"Her zaman çocuklarınızdan birini kaybetmek kadar acı verici bir şey olmadığını düşünmüşümdür. Üç üncü oğlum küçük bir çocukken kaçırıldığında ve onu geri alabileceğimi düşünmediğimde bununla yüzleştim."

"Sanki denemişsin gibi," diye mırıldandım.

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti, ancak üç kardeşim dikkat kesildi ve bana nefret ettiğim bir ifadeyle baktılar.

"Ama çocuklarınızdan birinin sürekli ve isteyerek sizin ve diğ er çocuklarınızın hayatını zorlaştırmasının daha da acı verici olduğunu fark ettim, çünkü ikinci çocuğum aptallığı, asabiyeti, aşağılık kompleksi, açgözlülüğü ve ile birlikte ailemizin adını lekeledi.

özensizliği. Annenize yaşattığı stres..." Bunu yüzünde sert bir ifadeyle asılı bıraktı.

Sonra babam çocukluğumdan beri yapmadığı bir şeyi yaptı. Elini şefkatle omzuma koydu.

"Kısa bir süre önce Jonah'a Thaddeus'u bir süreliğine uzaklaştırması için yetkililerle birlikte çalışması konusunda onay verdim. Hepimize bir mola verdirmek için. Ancak ikinci çocuğumun baş ağrısı kalıcı olarak ortadan kalktığından ve o zamandan beri hepimizin hayatını çok daha iyi hale getirdiğinden beri, aile bağları ne olursa olsun, aile bahçesinin yabani otlardan uzak tutulması gerektiğini anladım. Yabani otlar bahçenin geri kalanının sağlığını bozar. Artık Steele bahçesini yabani otlardan arındırmakta tereddüt etmeyeceğim, evlatlarım. Hepiniz bu ailedeki rolünüzü biliyorsunuz. Hepiniz kuralları biliyorsunuz. Çocuklarımın saçmalıklarına tahammülümün sıfır olduğunu da biliyorsunuz. İnsanların işledikleri suçlar için yargılanmalarını sağlamaktan bahsetmiyorum."

Babam omzumu dokunaklı bir şekilde sıktıktan sonra bıraktı, geri çekildi ve evine doğru yürümeye başladı.

Aşer'in, Yunus'un ve İlyas'ın yüzlerindeki ifadeler, bizi yaratan adamın koşulsuz sevgisi karşısında duygulandıklarını gösteriyordu.

Beni korkutmadı. Hem de hiç. Çocukluğumdan ve beni kaçıran kişiye kolayca ödeyebileceği fidyeyi vermeyeceğini bildiğimden beri, babam için harcanabilir olduğumu hep biliyordum.

Seçtiğim otel adliyeye arabayla beş dakika uzaklıkta ve sabah havaalanına da yine arabayla kısa bir mesafede. Öğle saatlerinde trafik hala biraz yoğun ama burada olmamız uzun sürmeyecek.

Onu kollarımın arasına alıp otel odamızın eşliğinden geçirdim ve ürküttüm.

Kapının diğer tarafına geçtiğimizde, rahatsız etmeyin işaretini kapı kolunun üzerine koyuyorum, kapatıyorum ve kilitliyorum.

Bir tabak çileğin yanında bir kovada şampanya soğutuluyor ve yatağın altı kapatılıyor.

Yatağa bakan gelinime bakıyorum.

"Şey..." Başlıyorum ve gözleri bana kayıyor, "Akşam yemeği yedide teslim edilecek, yani evliliğimizi tamamlamak için altı saatten biraz az vaktimiz var."

"Güvende mi?" diye soruyor sessizce, elleri titriyor.

Onu kucağımda tutarak oturuyorum ve iki elini tutup dudaklarımı önce birinin, sonra diğerinin üstüne bastırıyorum. "İyiler."

"Onlarla konuşmam gerek."

"Alannah ile konuşabilirsin. Sana daha önce de söyledim, Hallman artık senin için yok." Smokinimin iç cebine uzanıp Chloe'ye telefonunu uzatıyorum. "Çabuk ol, bebeğim. Evliliğimizi tamamlamaya çok hazırım." Onu çenesinden öpüyorum. Kucağımdan kalkıp pencereye gidiyor ve bana sırtını dönüyor.

Telefonunu kulağına götürmeden önce titreyerek ekranına dokunurken ben şampanya kovasına uzanıyorum.

"Lan?" diye fısıldıyor ve sonra ağlamaya başlıyor, tüm vücudu rahatlatarak titriyor. "Sen iyi misin? İyi misin? Çok ama çok üzgünüm."

Telefonu tutuyor, konuşmaya devam etmeden önce bir an sessiz ağlamasıyla omuzları titriyor. "Elimde değil. Kendimi sorumlu hissediyorum. İyi olduğuna emin misin? Emin misin? Evet, eminim. Evet, bitti. Le Meridien, ama bir şey yapma. Yapma! Tamam... Cumartesi dedi. Cumartesi dedi. Hayır, evlilik sözleşmesi yok... Hala orada mısın? Hayır, boşanmaya inanmıyor. Peki, tamam. Tamam. Tamam. Seni seviyorum. Seveceğim." Telefonu bir dakika tutuyor. "Biliyorum. Bye."

Telefon görüşmesini sonlandırıyor ve alnını cama dayamadan önce kollarını indiriyor.

"Chloe?" Ben aradım.

Bana dönüp boyun eğmiş gibi bakması bir dakika sürüyor.

Ona bir kadeh şampanya uzattım. O da aldı.

"Kadeh kaldıralım," diyorum kadehimi kaldırarak. "Geleceğimize. İkimiz için de sonsuza dek mutluluğa. " Onun bardağına benimkiyle dokunuyorum.

Hepsini geri içiyor. Bardağını yere bıraktığında, iki kolumla onu sarıyorum ve kendime doğru çekiyorum.

"Seni çok mutlu edeceğim," diye yemin ediyorum.

Başını sallıyor, sonra iki eliyle beni göğsümden itiyor, kızgın görünüyor.

Onu serbest bırakıyorum.

"Sonuçlar araçları haklı çıkaracak, bebeğim."

Tüm benliğine yayılan öfkeyle başını sallayarak benden uzaklaşıyor.

"Devam et ve benim için hazırlan. Orada gelin iç çamaşırı var. Henüz görmedim. Eşyalarımızı buraya getirdiklerinde görevlilere senin için oraya koymalarını söyledim. Git, benim için giy."

Gözleri kısıılır. Küçük yumrukları sıkılır.

Küçük bir kahkaha attım ve iki kadehi de şampanyayla doldurdum.

"Öfkenizi eğlendirmek ve sizi dize getirmek eğlenceli olsa da, bugün değil. Bugün evliliğimizi tamamlamak için sizinle sevişmek istiyorum, bu yüzden lütfen gidip iç çamaşırlarınızı giyin ve bana geri dönün Bayan Steele."

Burun delikleri alevleniyor ve yumruklarını açıp tekrar sıkıyor.

"Şimdi, bebeğim. Beni hayal kırıklığına uğratma." Ona bir gülümseme gösteriyorum.

Banyoya gitti ve kapıyı olabildiğince sert çarptı. Ben gülüyorum.

Süslü banyodan çıkıp lüks balayı süitine girdiğimde üzerimde hem gelin iç çamaşırının özeti olan hem de açıkça cinselliği yansıtan beyaz dantelli bir gecelik var. Beyaz dantel gecelik ayak bileklerime kadar iniyor, bir bacağın ön kısmında derin bir yırtmaç, daldırma yaka ve göğüslerimin üzerinden geçip sırtımdan aşağı inen narin, taraklı askılar var.

Meme uçlarım görünüyor, ancak bikini bölgem onunla birlikte gelen iç çamaşırı tarafından biraz bastırılmış durumda.

Saçımı kabarıklıktan çıkardım ve yumuşak dalgalar halinde omuzlarımın etrafına indirdim. Grace Steele'in saççı kızı saçımı bu şekilde yaptı, böylece hem yukarıda hem de daha sonra aşağıda iyi görünecekti ve ben de minimum hazırlık yapacaktım. Hazırlanma ihtiyacı hissettiğimden değil. Yapmam gerektiğini hissettiğim şey, bugünkü dehşet verici farkındalıklardan sonra yeni kocamın talimatlarını dikkatle takip etmek. Öfke ve korku şu anda zihnimde eşit yer kaplıyor.

Hayır, Derek'in tehditleri boş değil.

Evet, düşündüğümünden daha tehlikeli, daha dengesiz. Ben de zaten kötü olduğunu düşünüyordum.

İki kez Adam'a silah doğrulttu. Ve şimdi,
Alannah ve Craig'e de.

Tanrıya şükür Alannah'yla konuştuğumda sesi iyiydi. Sesi titriyordu, etkilendiğini biliyorum ama gerçek Alannah tarzında kendinden çok benim için endişeleniyor. Gerçi o da muhtemelen benim için aynı şeyi söylerdi.

Sikilmek üzere olduğumu biliyorum çünkü kibirli olmasam da, bu kıyafetle oldukça seksi göründüğümü ben bile söyleyebilirim. Öte yandan, Derek bana sırf beni istediğini kanıtlamak için vücudumdaki çamuru yalayacakmış gibi bakıyor.

Ben dışarı çıktığımda yatakta oturmuş, sırtını yatak başlığına dayamış, bacak bacak üstüne atmış, telefonuyla konuşuyordu.

Gözleri bana çarpıyor ve ifadesi değişiyor. Yüzü bir anda taş benzedi, bu yüzden korku öfkeye galip geldi.

"Bu kadar. Gitmeliyim," diyor ve aramayı sonlandırıp telefonu kapatıyor.

Ayağa kalkıyor.

"Gel lan buraya."

Kalbim küt küt atıyor; çıplak ayaklarım pelüş halıda donup kalıyor. O beklemiyor.

Uzun adımları aramızdaki boşluğu tüketiyor ve ben geri çekiliyorum ama Derek yüzümü iki elinin arasına alırken arkamla banyo kapısına çarpıyorum.

"Şu anda ne kadar mutlu olduğuma dair bir fikrin var mı?" Alçak sesle, gürmeye yakın bir hırıltıyla talep ediyor. "Bu kayışlar... tanıştığımız o geceki gibi."

Ve sonra ağzını benimkiyle birleştirirken gerçek bir hırıltı çıkarıyor.

Dizlerimin bağı çözüldü, başım döndü ve aynı hızla ağzımı bıraktı.

"Nefes kesicisin. Çok güzelsin. Ve sen benimsin, Chloe. Benimsin, bebeğim." İfadesi yumuşuyor. "Seni yutmak istiyorum."

Yutkunuyorum. Evet, öyle olduğuna inanıyorum.

Avuç içi yüzümde, omzumda ve sonra kolumda gezinirken burnunu benimkine sürüyor, ta ki elimi kavrayıp ağzına götürene ve bir öpücük kondurana kadar.

"Yüzüklerim parmağında, adım artık sana bağlı. İşte bu. O koridorda bana doğru yürürken bana bakışın her şeydi, karıcığım. Her şeydi. Gözlerime baktın ve bunu gördün, değil mi? Sana sahip olmak için her şeyi yapabileceğimi gördün. Bunu biliyorsun, değil mi? Senin için her şeyi yapacağımı? Bana doğru yürürken yüzündeki ifade sonunda anladığını düşündürdü bana. Korktuğunu biliyorum ama kocalık görevimi yapmama izin verdiğin sürece korkacak hiçbir şeyin olmadığını sana kanıtlayacağım."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, duracak diye korkuyorum. "Senin kocan olmak gerçekten istediğim ilk iş Chloe. I

Hedefleri severim. Onları vurmaya seviyorum. Ve yılın geri kalanındaki günlük hedefim

Hayatım sana bakmak, seni korumak ve seni mutlu etmek. Siktir, bunu sevdim. Günlük kontrol listesi. Karım güvende mi, mutlu mu ve bugün onu becerdim mi? Bizim bir hayalimiz var, biliyor musun? Birlikte olmak, birbirimizin her şeyi olmak."

Sanki buna bir yanıt verecekmişim gibi bekliyor.

Cevap veremeyeceğimi anlayınca dudaklarını tekrar elime bastırıyor ve sonra avucumu yüzüne bastırıp ona doğru eğiliyor. "Korktuğunu biliyorum ama korkmana gerek yok. Konuştum, şimdi de yürüyeceğim küçük tavşanım. Umarım bugün bana bu yürüyüşün ipuçlarını vermişsindir, ölene kadar sana tapacak bir erkeğin olduğunu. Ben yaşlanana kadar her gün senin ırzına geçecek. Sana sahip olmak, seni elinde tutmak için her türlü aşırılığa gidecek bir adam. İşimi çok ciddiye aldığımı bilmeni isterim. Ben gezegendeki en şanslı adamım. Tüm o acıları, yalnızlığı, reddedilmeyi hissettiğinde sahip olmayı hayal ettiğin her şeyi sana verebiliyorum. Seni mutlu edebildiğim için çok mutluyum."

"Dur," diye yalvarıyorum, kırılgan bir şekilde, buna daha fazla dayanamayarak.

"Tamam. Duracağım. Seni mutlu etmek hakkında konuşmaya devam etmek yerine, bunu yapmaya ne dersin?"

"Evlilik feshi yaptırıp beni rahatsız etmeyi bırakacak mısın?" Soruyorum ama sesim titriyor.

Beni komik bulmuş gibi kafasını sallıyor.

"En iyisi bu işi şimdi bitirelim, böylece fesihler masadan kalksın, ha?" Beni yatağa götürüyor ve yatağa düşüyoruz, o sırt üstü yatıyor, ben de onun üstüne. Beni hızla sırtüstü çeviriyor ve dantelli geceliğimi yukarı itiyor, altındaki minik beyaz tangayı ortaya çıkardığında onaylayarak homurdanıyor. Geceliğin eteğini belime kadar toplayarak vücudumdan aşağı doğru iniyor.

"Evet," diye fısıldıyor ağzı bacaklarımın arasına hafifçe değip tangamın üzerinden öperken. Sıcak nefesi tüylerimi diken diken ediyor. Başparmaklarıyla her iki kalçamdaki tangayı kavırıyor ve vücudumda yukarı doğru hareket etmeden önce aşağı çekiyor.

"Pantolonumu çöz, karıcığım," diye fısıldıyor ağızma karşı.

Çok seksi görünüyor ve ses çıkarıyor. Elindeki o kalın alyans daha da dikkat çekecek, çünkü onu gören kadınlar onun nasıl bir koca olduğunu merak edecek, nasıl bir kadının bu kadar seksi bir adamı kapabileceğini merak edecekler.

Taşaklarına diz çökmek istiyorum. Taşaklarına diz çökerken ilkel bir savaş çılgılığı atmak ve yeni manikürlenmiş tırnaklarımı mükemmel yüzünde gezdirmek istiyorum. Ona karşı savaş açmaya hazır hissediyorum. İlk günden beri çok ileri gitmişti ve şimdi bunun çok ötesine geçti.

Ama şimdi evliyiz. Beni kendi hayatımdan çıkarıp kendi hayatına soktu.

Alannah, Adam ve Craig için çok korkmuştum. Ve şimdi kesinlikle öfkeliyim.

Ne şirretlik yapmaya çalıştığımda ne de soğuk davranıp onu dondurmaya çalıştığımda fikrini değiştirebileceğime dair hiçbir umudum yoktu. Bana sahip olma konusunda kararlıydı ve şimdi oldu. Sözleşmeyi imzaladım - evlilik evraklarını - yeminler ettim ve şimdi banyoda asılı olan elbiseyi giydim.

Bitti artık. Derek Steele ile evliyim.

Ama sırada ne var?

"Şu anda benim iyi kızım gibi hissetmiyor musun? Sen, benim güzel karım, kendini yaramaz mı hissediyorsun? Çünkü gözlerin ateşle dolu. Ve söylemeliyim ki, bundan hoşlandım. Bak beni ne kadar sertleştiriyorsun." Bana göstermek için ereksiyonunu bacaklarımın arasına bastırıyor. "Önümüzdeki birkaç saati seni her yerinden öperek, sertçe becererek geçireceğim. Seni nazıkçe becererek. Seni tekrar tekrar ağlatarak. Kocanın sikini yalayacaksın, o tatlı amcığına alacaksın ve sütünü sağarak kurutacaksın, sonra tekrar sertleştğinde, tenine benim olduğunu fısıldarken kışının o dar halkasına tekrar gireceğim."

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde hayatım nasıl bu kadar büyük ölçüde değişti? Bu yılın başlarında ve şimdi yine büyük ölçüde değişti. Ve tüm bunlar karşısında güçsüz kaldım. Biraz güç istiyorum.

Hayal kırıklığıyla inliyorum ve beni öpüp yüzünü tokatlarken onunla savaşımaya çalışıyorum, ama bileklerimi tutuyor ve başını sallarken gözleri ruhumun derinliklerine dalıyor, yanağı tokatımdan pembeleşiyor.

"Lütfen Chloe, karı koca olarak ilk seferimizde benim seni zorlamama izin verme."

Öfkeyle, "Hayır! Hayır, bunu alamazsın." diye hırladım. Başımı tiksintiyle sallıyorum, "Şu anda bana boyun eğemezsin, Derek. Hayır! Hayır! Bugün yaptıklarından sonra olmaz. Eğer şu anda bana sahip olmaya kararlıysan, bu sadece bir dövüşle olacak."

Omuz silkiyor. "Sen öyle diyorsan." Etiketinden Fransa'dan geldiğini ve iki bin dolardan fazla tuttuğunu anladığım güzel, pahalı dantel geceliğin korsajını tutup yırtmadan önce gözleri vahşi bir şeyle parlıyor ve bir askısını koparıp göğüslerimden birini ortaya çıkarıyor.

Daha azını beklememeliydim ama bir şekilde bekledim.

Nefes alıyorum, ama dili aniden ağzıma girdiğinde çıkarabildiğim tek şey bu. Smokin pantolonunu kurcalıyor ve sonra bacaklarımın arasından sertçe giriyor.

Acıyla inliyorum ve savaşılmaya, mücadele etmeye çalışıyorum ama ağırlığı beni yatağa bastırıyor ve kaçış yok.

"Şşşt," diye fısıldıyor, avucuyla ağzımı kapatarak. "Şşş." Çekiliyor ve yavaşça geri itiyor, boştaki elinin parmakları aramızda kayıyor ve ben onu iterken klitorisime bastırıyor, omuzlarını pençeliyor, onu itmeye çalışıyor.

Koluna bir çizik atarak kan akıttım, bu da durmamı sağladı. Yine de durmuyor. Ben hala onunla doluyken bacaklarımın arasında küçük daireler çiziyor, kalçalarını esnetmeye devam ediyor, bir dönüş hareketi ekliyor ve hem parmak dairelerinde hem de kalçalarında hızını artırıyor. Eli ağzımı kapatmaya devam ederken gözleri benimkilere dikiliyor.

Onun delici bakışlarından saklanmak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum, ancak duyumdan saklanamıyorum çünkü penetrasyon ve klitoris stimülasyonuna ek olarak, ağzı açıkta kalan meme ucumun etrafına kapanıyor ve çekiyor, vücudumun isteğime karşı tepki vermesini sağlıyor.

Verdiğim tepki üzerine Derek elini ağzımdan çekip dudaklarıma doğru bir yol açıyor ve eli göğsümdeyken dudakları şefkatle dudaklarıma değiyor.

"Bebeğim," diye tatlı tatlı fısıldıyor içimden çekilmeden önce, sonra şefkatle yanağımı okşuyor, düştüğünü bile fark etmediğim gözyaşlarımı siliyor. "Ağlama, Chloe. Her şey yolunda. Seni çok ama çok mutlu edeceğim. Bana bir şans ver."

Bana bir seçenek sunmamışken neden ona bir şans vereyim ki diye bağırarak istiyorum. Ama bir anlamı yok.

Beni karnıma doğru çeviriyor ve sonra tekrar içeri giriyor, şimdi mevcut olan kayganlaştırıcı ile direnç göstermeden içeri giriyor, anlayamıyorum ama var, bu yüzden artık acıtmıyor. Şimdi iyi hissettiriyor. Yastığı ısıtırken, çarşafı yumruklarken ve dalgaya izin verirken bu benim için kafa karıştırıcı.

Duygular beni benden alıyor. Şimdi her iki kalçamı da tutuyor ve içimi tekrar tekrar, yavaşça okşuyor.

Ağzı kulağıma değiyor. "Seni çok mutlu edeceğim. Şu anda üzgün olduğunu biliyorum Chloe, ama sonuç her şeyi haklı çıkaracak. Sen benimsin. Benimsin, güvendesin ve benim için önemlisin. Seni görüyorum."

Tekrar sırt üstü döndüm. Onunla daha fazla göz teması kurmak istemediğim için yan tarafa bakıyorum, ama gözlerimiz kilitlenecek şekilde çenemi eğiyor, sonra yüzümü bırakıyor ve parmaklarını tekrar aramıza sokarak oramı okşuyor.

"Tahmin et ne oldu?" diye fısıldar.

"Seninle tahmin oyunu oynamayı reddediyorum."

"Tamam, sana söyleyeceğim. Seni seviyorum," diyor ve arabayı köküne geri sürmeden önce yolun dörtte üçünü çekerek. "Ah! Bu iyi. Çok iyi hissediyorsun."

"Beni sevmiyorsun," diye fısıldadım. "Aşkın ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bilmiyordum. Ama şimdi seviyorum. Lütfen beni sevmekten korkma. Beni sevmen için sabırsızlanıyorum. Bunun olacağını biliyorum ve eminim düşmeye başladığında kendini durdurmaya çalışacaksın, ama düş, Chloe. Bana aşık ol. Korkma. Buna degecek. Söz veriyorum."

O konuştuğu klitorisimdeki sürtünmeyi artırdı ve sözleri beni o kadar şaşırttı ki kendimi korumayı unuttum ve kendiliğinden boşaldım. Sert bir şekilde boşalıyorum, hisler içimde roket gibi dönüyor. O da benimle birlikte geliyor, yüzünü saçlarıma gömüyor, boynuma doğru iniyor.

İşte bu kadar. Ben evliyim. Asla boşanmayacağımıza yemin eden bir adamla. Hıçkırıklara boğuldum. Tüm vücudum sarsıldı.

Boynumu tekrar tekrar öpüyor, saçlarımla oynuyor, yatıştırmaya çalışıyor.
Ben

. *Bunun* aşk olduğunu nasıl düşünebilir?

Artık onunla dolu değilim, hala doluyum ama umutsuzlukla doluyum.
Ben burada, güzel bir otelin balayı süitinde, pahalı, yırtık Fransız dantelleri içinde, parmağımda onun alyansları, içimde onun döleriyle yatarken, o yanıma çöküyor, omzumu öpüyor.

Yarım saattir bana sarılıyor, yanağım onun çıplak göğsünde, vücudum onunkine sarılmış, çıplak bacaklarım smokin pantolonlu olanlara dolanmış, parmak ucuyla geceliğimin askılarını takip ediyor, ben yüzüne bakarken derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. Hiçbir şey söylemiyorum.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" diye soruyor.

"Hayır," diye homurdanıyorum.

Göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsüyor ve kahkaha atıyor. Kaşlarımı çatıyorum.

"Bir an önce bebek sahibi olmamız gerektiğini düşünüyorum. Bence her gün doğum kontrol hapı almayı bırakmalısın. Kaç tane kaldı, üç mü? Yeni evimizde doldurmamız gereken bir sürü yatak odası var."

Ona attığım bakış çok şey anlatıyor olmalı çünkü omuz silkerken biraz pişman görünme nezaketini gösterdi. "Bence ne kadar erken olursa o kadar iyi. Şimdi bir sürü çocuk yaparsak, hepsi üniversiteye gittiğinde hala yarı genç görüneceğiz ve önümüzdeki on yılı seyahat ederek ve torunlarımızı beklerken boş yuvanın tadını çıkararak geçirmek istiyoruz."

Kalbim acıyla sızlıyor çünkü normal bir dünyada, normal bir evlilikte bu mükemmel bir plan olurdu.

"Benim ölümümü mü planlıyorsun, gelinim?" diye sorar. "Yaptığın şey bu mu?" Şakacı bir şekilde burnumu dürtüyor. "Çünkü evlilik sözleşmesi yok, yani... benden kurtulmanın tek yolu bu olduğu için kötü bir fikir değil."

"Ne kadar zenginsin?" En iyi nazar parıltıyla soruyorum.

"Çok," diye fısıldıyor, neşeyle bakıyor.

Şirret küçük çullanmamın başarısız olduğunu hissederek yuvarlandım ve banyoya gittim. Kapıyı arkamdan kilitledim ve büyük, derin bir küvette banyo yaptım.

Fıskiyeleri açıyorum ve gözlerimi kapatarak banyo yastığına yaslanıyorum.

Yeterince derin olduğunda, dibe batıyorum, dünyanın geri kalanını ayarlıyorum, nefesimi tutuyorum ve sadece... oluyorum. Düşünmeden. Hissetmeden. Sanki kendi duygusal yoksunluk odamdayım.

Bunu gençken, Bryan gerçekten hastalandığında banyoda yapardım, daha sonra o ... artık yok. Tüm gürültüyü kapat, tüm kötü şeyleri ayarla. Sadece süzül. Bilinçten önce, öz annemin karnında bir fetüsken süzüldüğüm gibi süzül. Belki o zaman beni istiyordu. Belki de benim fikrimi sevdi. Belki de anneliği büyülemişti.

Ağlayan, aç bir bebeğin gerçekliği ergenlik çağındaki beynini ezmeden önce zihninde.

Derek bana bir duyusal yoksunluk odası alacak kadar zengin. Belki de bir tane istemeliyim. Bu evlilikten bir şeyler elde etmek için.

Birdenbire sudan çekiliyorum, sıcak, köpüklü stressizlik kozamdan çıkarılıyorum ve yeni kocamın vahşi gözleriyle karşılaşıyorum. Derek'in ifadesi keskindi. Korku mu? Küvetin içinde, (beni becerdiği zamandan kalma) smokin pantolonuyla duruyor ve bana sarılıyor. Küvetten çıkıp kırılabilirmişim gibi beni tezgâhın üzerine bırakıyor, yüzümü incelerken havlu çubuğundaki havluları sürüklüyor, nefesinin altında küfrediyor, "Siktir, siktir, kutsal siktir, bebeğim, siktir."

Nefesi kesilmiş. Paniklemiş. Beni tutarken elleri titriyor.

"Dur. Sadece banyo yapmaya çalışıyordum. Bırak beni." Yüzüme, kollarıma dokunurken onu itiyorum, endişeden çıldırmış gibi bakıyor.

"Sen... sen..." İrkiliyor, küvete ve sonra tekrar bana bakıyor, travma geçirmiş gibi görünüyor ve silkeleniyor. "Suyun altındaydın. Düşündüm ki..." Tekrar küvete bakıyor ve birkaç kez göz kırpmıyor.

"Nefesimi tutuyordum," diye savunmaya geçtim, üzerime bir havlu örterek makyaj masasından sırlıslıkam fayansların üzerine çıktım. "Kendimi boğduğumu mu düşündün? Karın olmaktansa ölmeyi tercih edeceğimi mi?"

Sanki yüzüne bir darbe indirmişim gibi tekrar irkiliyor. Elini saçlarında gezdiriyor, sonra bir havlu kapıyor ve banyodan çıkarken gövdesini kuruluyor.

Fişi çekiyorum ve diş fırçamı ve diş macunumu bulana kadar bizim için getirdiği çantayı karıştırıyorum.

Bunları bizim için bugün mü hazırladı yoksa birisine mi hazırlattı bilmiyorum ama önemli hiçbir şey unutulmamış gibi görünüyor ki bu da birkaç gün eşyalarımın erişemeyecek olmam açısından iyi bir şey.

Bir balayı. Steele'in özel jetinde bir yolculuktan sonra onunla bir yerlerde baş başa beş gün mü? Göz makyajımdan arta kalanları silerken aynada kendime bakıyorum ve buraya nasıl geldiğimi yine anlayamıyorum. Tamamen kültürsüz değilim ama onun gibi zengin ve güçlü bir adamla evli olmak? Sanırım o tipik, zengin ve güçlü bir adam değil, değil mi?

Ben ödül karısı tipi değilim. Patronum Frank, en büyük müşterimizden gelen bir telefonla benimle evleneceğini ve balayından döndüğümde onun patronu olacağımı öğrendikten sonra benim hakkımda ne düşünmüştür acaba?

Patron olmak istiyor muyum?

Hayır. Pek değil.

Bunların hiçbirini aklım almıyor, banyodan çıkıyorum ve Derek'i oturma alanındaki kanepede elinde bir içkiyle pencereden dışarı bakarken görüyorum. Büyük bir tane. Büyük bir yudum alıyor ve acı bir ifadeyle pencereden dışarı bakıyor.

Kıyafetlerimizin asılı olduğu gardırobu karıştırıyorum ve burada her birimiz için bir kıyafet ve spor ayakkabı var. Kendim için yeni, yumuşak, gri bir yoga pantolonu ile uzun, dökümlü, uyumlu bir hırka ve atlet çıkarıyorum. Çekmecedeki Derek'in çorap ve iç çamaşırlarının yanında düzgünce katlanmış iç çamaşırları buluyorum ve hepsini banyoya geri götürüyorum.

Yavaş ve arındırıcı nefesler almaya çalışıyorum ve ardından burbonumdan o kadar da arındırıcı olmayan bir yudum alıyorum.

Küvette ona katılma planlarıyla banyonun kilidini kırdığımda, önce odanın boş görüldüğünü fark ettim. Küvetin durgun suyunu ve ardından altındaki hareketi gördüğümde hemen harekete geçtim ve zihnime saldıran ve görüşümü bulanıklaştıran görüntülerle onu sudan çıkardım.

Onu dışarı çıkardığımda, nefes aldığını ve bilincinin yerinde olduğunu gördüğümde, zihnim beş ya da altı yaşlarımda, tatil evlerimizden birinde geçirdiğim günlerin makaralarıyla doldu. O gün yaşananları unutmamıştım ama yıllar sonra ilk kez bu kadar canlı bir şekilde gözümün önüne geliyordu.

Dadıdan uzaklaşmıştım; annemi arıyordum. Onu küvette baygın halde buldum. Su bu suya çok benziyordu, sadece kolu kenara sarkmıştı ve parmaklarından kırmızı damlalar damlıyordu, fayanslara çarpıyordu.

Her şeyi bitirmeye çalıştı. Sanırım ben içeri girmeseydim başarabilirdi.

O günden sonra onu görmedik. Uzun bir süre. Haftalarca mı? Aylar mı? Bilmiyorum. Ama geri döndüğünde, babam onun üzerine titredi. Her şey değişti. Evde daha çok zaman geçirdi. Ona yapıştı. Son kez hamile kaldı. Grace'ten. Üzerimize titremedi, bizim için pek bir şey değişmedi, biz yardımlarla büyüdük ama Grace onun odak noktasıydı. Onunla çok zaman geçirdi, onu gezilere götürdü, ona hediyeler aldı. Ona Vermont'ta başka bir ev aldı ve hayatımızın en güzel yazını orada geçirdik.

Grace doğdu. Ve annem farklıydı. Daha çok içiyordu. Biraz daha manikti. Ve sanırım ben de farklıydım.

Chloe'yi küvetten çıkarırken beni yakalayan korku asla unutamayacağım bir şey. Ama Chloe cansız değildi. Kanaması yoktu. Ve Naomi'yi sallayarak uyutan dadıyı çağırmak zorunda kaldığımda annemin aksine onu çıkaracak gücüm vardı.

Naomi'nin ağlama şeklini çok net hatırlıyorum. Thaddeus kriz geçirmişti. Asher ağlıyordu. Jonah ve Eli'nin nerede olduğunu bilmiyorum. Ama Naomi bebeğin ağlama sesinin ambulansın sesiyle karıştığını ve annemin teninin solgun olmasından dolayı içimi bir korku kapladığını hatırlıyorum.

Chloe burada. Beni bu düşüncelerden uzaklaştırıyor. Yatağı hazırlıyor. Şimdi üzerinde yatıyor ve kumandayı televizyona doğrultuyor.

Gözlerimiz buluşuyor. Etkileyici gözleri hüznle dolu.

Bugün bizim düğün günümüz ve o depresyonda. Depresyonda çünkü onu buraya getirmek için yaptığım şeyden hoşlanmıyor.

Havaya ihtiyacım var.

Kenny'ye mesaj atıyorum, o da herhangi bir saçmalık olması ihtimaline karşı iki adamını dışarıda arabaların içinde bekletiyor. Ben dönene kadar birisinin otel odasının dışında oturmasını söyledim.

"Havaya ihtiyacım var," diyorum. "Burada kal. Geri geleceğim."

Hala ıslak olan takım elbise pantolonumu ve boxer külotumu bırakıp yarın seyahat etmek için getirdiğim kıyafetleri giyerken gözleri şaşkınlıkla parlıyor. Eşofman ve spor ayakkabı. O da seyahat kıyafetlerini giyiyor. Bugünün geri kalanını çıplak geçireceğimizi düşünmüştüm. Ama öyle olmadı.

Kapı çalındığında birkaç saattir yokmuş.

Yataktan kalktım ve gözetleme deliğinden dışarı baktım. Oda servisi. Ve Ken, bize silah doğrultan adam. Bir bebek bakıcım olacağını bilmeliydim.

Kapıyı açtım ve oda servisi elemanına el salladım.

Ken bana başıyla selam verdi. Ben de karşılık vermiyorum. İşini yapıyor diye şirretlik yapmaya çalışmıyorum. Gerçi hangi düzgün insan Derek'in ona para ödediği şeyleri yapmak zorunda olduğu bir işi kabul eder ki?

Düşüncelerim yine Craig'e yöneliyor, o sağlam bir adam, iyi bir insan, şimdi yıkmaya çalıştığı bir dünyanın içine itilmiş bir arkadaşım. Hepsi bana yardım etmeye çalıştığı için.

Belki Derek'in bunun ne kadar temelden yanlış olduğunu anlamasını sağlayabilirim. Eğer ona yalvarırsam, Craig'i rahat bırakır ve nefret ettiği şeye dönüşmeden hayatını yaşamasına izin verir mi? Derek beni istiyor, belli ki, bunu bir şekilde Craig'i rahat bırakması için kullanabilir miyim?

Kubbe kaplı tabaklarla dolu arabayı ve içinde en sevdiğim şarabın bulunduğu kovayı getiren adama bahşiş vermek için cüzdanımı alıyorum, eminim bu otel muhtemelen benim için getirmiştir çünkü genellikle böyle havalı bir yerde bulabileceğiniz bir şey değildir.

Kapıyı kapattım ve oturdum.

Telefonum çalıyor, Alannah'dan gelen mesajı görünce kaldırıyorum.

Bu nasıl oldu bilmiyorum ama tıklamadan önce dikkatli olun.

Bir link var. Tıkladığımda midem bulanıyor ve Derek'le bugün adliyeden çıkarken çekilmiş bir gif görüyorum, ben tüm tasarımı gelinliğimin ihtişamı içindeyim, o ise viral olmak üzere olan bir susuzluk tuzağı gibi görünüyor.

Sikey

im.

Siktir!

Başlığı taradım.

Derek Steele Evleniyor. Ama burada kirli çamaşırlar var.

Bu haber geldi. Yerel ünlü nakliyecisi ve emlakçı Michael Steele'in oğlu Derek Steele, Dayton, OH'den Chloe Turner ile evlendi. Her ikisi de beş yüz davetlinin katıldığı gösterişli bir düğüne yakışır şekilde düğün kıyafetlerini giyerken, bugün Franklin County Adliyesi'nde sade bir törenle nikahlarını kıydılar.

Hiç evlenmemiş olan Steele, Columbus'ta The Fifth, The Strip ve Downtown ni4ht kulüplerinin yanı sıra eyaletin başka yerlerinde de birkaç işletmenin sahibidir. Turner, kısa bir süre önce geçirdiği korkunç bir trafik kazasının ardından omurilik zedelenmesi yaşayan ödüllü yerel gazeteci ve erişilebilirlik aktivisti Adam Hallman ile kısa bir süre öncesine kadar evliydi.

Adam Hallman tekerlekli sandalyeye mahkûmken, Chloe Turner'ın ayakları yere sağlam basıyor gibi görünüyor.

Filthy Laundry Online, Michael Steele'in çocuklarının hiçbir zaman eşlerin evlilik öncesi bir anlaşma yapmasını istemediğine dair bir bilgiye sahip.

Bu, başka girişi olmayan bir blog. Sadece bu amaç için oluşturuldu. Buradaki sonuçları hesaplarken vertigo kısa süreliğine duyularıma saldırıyor.

Bunu aileme açıklamam gerekecek. Arkadaşlarıma. Bu da demek oluyor ki işler beklediğimden de karışık olacak.

Derek suçu Adam'ın üstlenmesini istedi ama insanlar bunu öğrendiklerinde bana altın arayıcısı bir dolandırıcıymışım gibi bakacaklar. Felçli nişanlıma baktığımdan daha iyi bir teklif alan bir canavar.

Adam muhtemelen ailesiyle birlikte hastanededir ve amcalarının ölümünün yarattığı duygusal kasırgayla uğraşırken büyükannelerine veda etmektedir.

Yatağa oturduğumda telefonum tekrar çalıyor.

Birisi beni Instagram'da birkaç kez etiketledi.

Aynı dedikodu blogunun Instagram'ı. Ve diğer makalenin karbon kopyası, sadece bu makalede ben etiketlendim ve çok sayıda yorum var.

"Chloe Turner iğrenç bir insan. Bir kazada bacaklarını kaybeden saygın bir gazeteci olan nişanlısını Derek Steele için terk etti. Altın avcısı falan mısın?" - Anonim

Altında bir yorumcu şöyle diyor: "Kim istemez ki? Şu güzelliğe bak. Ve zengin mi?"

Bunun altında da "Evet ama herkes Steeles'in mafya olduğunu biliyor" şeklinde bir yorum yer alıyor.

Uygulamadan çıkıyorum ve Alannah'a yazıyorum.

FML. Instagram'a bak. Daha da kötü.

Bana kırık bir kalp emojisi gönderiyor ve sonra tekrar mesaj atıyor.

Bana ihtiyacın olursa buradayım. Seni seviyorum.

Kapı tıkırdıyor ve açılıyor. Derek geri döndü. Kendini beğenmiş görünmüyor. Mutlu görünmüyor.

"Şuna bir baksan iyi olur," diyorum ve Alannah'ın gönderdiği bağlantıyı açıp telefonumu ona uzatıyorum.

Alır, ekrana bakar ve parmaklarıyla alnına masaj yapar.

Gözleri bir saniyeliğine kapanıyor ve açıldığında "Toparlansam iyi olacak" diyor.

Kaşlarımı çattım.

"Benimle bir yolculuğa çıkmak istemiyorsun, değil mi?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"O zaman gidelim. Ailenin evine uğrayacağız ve sonra eve gideceğiz."

"Ailem mi?"

"Benimle tanışmaları gerek. Onlara anlatmalısın. Bu viral olabilir. Birileri bunu koymak için zahmete girmiş, şüphesiz bunu çok uzaklara yaymak isteyeceklerdir. Hadi gidelim." Kapıya doğru el sallıyor.

Yemek ve şarap dolu yemek arabasına bakıyorum. Halının üzerindeki çiçek yapraklarına.

"Carson?" Derek telefonuna, "Bugün Chloe'yle düğünümüzle ilgili dedikoduları kontrol altına almak için halkla ilişkilere ihtiyacım var. Evet, şu anda..." Telefonuma bakıyor, "Filthy Laundry sitesi. Chloe Turner hashtag'i."

Tanrım, ben bir hashtag'im.

"Tamam. Telefonumu yakınlarda tutacağım." Aramayı sonlandırdı. Ben de kalkıp eşyalarımızı toplamaya başladım.

Birkaç dakika sonra, onu tekrar telefonda duydum.

"Sadece Jeannie blogu mu? Evet, şok edici değil." Koridora adım atarken sesi uzaklaşıyor.

Geri gelmesini bekledim. "Sadece Jeannie mi?" Fısıldıyorum.

"Jeannie Gilligan. Eski sevgilinin eski sevgilisi." Kaşlarımı çattım. Jeannie mi?

"Kız kardeşi Hallman'ın amcası tarafından öldürülen kişi. Eğer sana saldırmak için ailemle dalga geçtiğini anlayacak kadar sağduyulu değilse, belli ki onun ölümünden sonra akli dengesini yitirmiş."

Bu haber yayılırken birkaç kez gözümü kııptım. Adam'ın amcası tarafından öldürülen küçük kız Jeannie'nin kız kardeşi miydi? Ne?

Eşyalarımızı toplamayı bitiriyorum, zihnim dağınık, ellerim titriyor. Her şeyi hatırladığımdan emin olmak için tek yapabildiğim bu.

Derek bizi getiren şoförle konuşurken saçlarımı at kuyruğu şeklinde bağlıyorum. Her şeyi eve geri getirecek ve biz dönene kadar garaja koyacak olan şoföre kapı ve garaj kapısı kodlarını verdiğini duyuyorum.

Birisi cipini buraya getirmiş ve otelden yemeklerimizi paket servis kaplarına koymasını ve şarabımızı da daha sonra içmek üzere paketlemesini istemiş. Derek yemekleri Neil'e uzatıyor ve ona bu gece kız arkadaşıyla yemeklerin tadını çıkarmasını, yolda yemek yiyeceğimizi söylüyor. SUV'un yolcu kapısını açtı, elimi tuttu ve beni içeri götürdü.

"Ne yapıyoruz ki biz?" Bir süre yolda kaldıktan sonra mırıldanıyorum.

Derek tek kelime etmedi. Aslında, sanki milyonlarca kilometre uzaktaymış gibi görünüyor. Elimi tutmaya ya da sohbet etmeye çalışmadı.

"Ben ilgileniyorum," diyor.

Telefonum durmaksızın Coraline, Maddie ve Jeffy'den gelen mesajlarla çınlıyor, ne cevap verdim ne de okudum.

Derek'e gelen bir telefon üzerine bir dinlenme tesisinde durdu ve ben içeri girip tuvaleti kullanırken ve bizim için kahve alırken otoparkta dolaşmaya başladı.

Ona bir tane uzattığımda şaşırmış görünüyor.

Daha sonra görüşmesini sonlandırdı ve muhtemelen tuvaleti de kullanmak için içeri girdi ve sonra bizi tekrar yola çıkardı. Bu beş ya da on dakika önceydi.

"Nasıl halledeceksin?" diye sordum.

Gözleri bana kayıyor ve yola dönmeden önce bir süre yüzümde geziniyor.

Doğruldu. "Merak etme," diyor ve uzanıp dizimi kısa bir süre sıkıyor.

"Durum gerektirdiğinde oldukça çekici olabilirim."

Ona bakıyorum, bu yetersiz ifadeden biraz şaşırmış ve ne yapacağımı bilemez haldeyim. Beni panik içinde küvetten çıkardığından beri, *bir* şey yapmıyordu.

Gülümseyen biri değil. Tüm cazibesi. Şu anda bakışlarında parıltı yok. Ama tanıştığımızdan beri Derek'i anlamlandıramadım, yani gerçekten, farklı olan ne?

Navigasyon ekranına bakıyor ve kaşlarımı çatıyorum çünkü yirmi bir dakika içinde varış noktamıza ulaşacağımızı söylüyor.

Bunu aileme nasıl açıklayacağım?

Cipini park ediyor ve ben de rujumu kapatıp çantama atıyorum. Yüzümü biraz daha presentabl hale getirmek için hafif bir makyaj yaptım ama kendimi hazır hissetmiyorum. Avuçlarım ter içinde. Onları bacaklarıma sürüyorum ve emniyet kemerimi açıyorum.

Derek'in eli dizime geliyor ve hafifçe sıkıyor. "Hey?"

Ona bakıyorum.

"Neden onların ne düşündüğü konusunda endişeleniyorsun? Senin için fazla endişelenmiyorlar. Kendimi tanıtarak ve Adam seninle ilişkisini bitirdiğinde, çimlerin büyümesine izin vermediğimden emin olmak için bu fırsatı kullandığımı açıklayarak, sahip olabilecekleri asgari sorunları ortadan kaldıracacağız."

Alay ettim. "Bu yetersiz bir ifade."

Gözleri yüzümde geziniyor, değerlendiriyor ve sonra şöyle diyor: "Temel şeyleri açıklayacağız ve sonra gideceğiz ve her şey onlarla olduğu gibi geri dönecek. Büyük bir mesele olmak zorunda değil."

Sanırım öyle değil. Sonuçta ben bir yetişkinim. Ama yine de. Medyada servet avcısı olarak resmediliyorum. Bu makale çok dikkat çekecek mi?

Çenesini eve doğru salladı. "Bu tam olarak hayal ettiğim şey. Evimize neden aşık olduğumu anlıyorum. Farklı ama sokakta benzer bir his var."

Annemle babamın evine bakıyorum. Annemin çok sevdiği gül ağaçlarına. Ben ve Bryan çocukken tırmandığımız çimenlikteki büyük, yaşlı meşeye. Salıncak artık arka tarafta değil ama çocukluğumun yüzlerce, belki de binlerce saatini bu araba yolunda, ön çimenlikte, arka bahçede geçirdim. Hayatı yaşayarak. Kardeşimle ve arkadaşlarımızla oynayarak. Çoğunlukla kaygısız olmak. Gelecekle ilgili hayallerimi düşünürdüm. Ev, Derek'in satın aldığı evden oldukça farklı, ancak aynı geniş ön verandaya, olgun ağaçlara ve bakımlı peyzajıyla benzer bir havaya sahip. Burada kimsenin evinin kapısı yok. Evler birbirinden yeterince uzak, bu mahalledeki çoğu insanın çiti bile yok.

Annemle babamın arabaları garajda duruyor. Annem hala bir minivan kullanıyor. Neredeyse yeni ama çocukluğum boyunca kullandığı minivanla aynı marka. Her zaman bordo. En sevdiği renk. Bryan'ın futbol oynadığı tek yıl olan birinci sınıftaki formasıyla aynı renk. Tümör teşhisine yol açan baş ağrıları başlamadan önce.

Babamın son ziyaretimde sahip olduğundan daha yeni bir arabası var. Dört kapılı gümüş rengi bir Audi.

"Hazır mısın?" Derek soruyor.

Derin bir nefes çekiyorum.

"Hayır." Elimi tutuyor ve öpüyor.

Ve garip bir şekilde, rahatlamaya benzemeyen bir şey hissettiriyor. Gözlerimiz buluştu. Şaşkınlıkla karışık bir acı hissederek hızla gözlerimi kaçırıyorum.

"Merak etme, Chloe. Bunu birlikte atlatacağız." Elimi bıraktı ve dışarı çıktı.

Dışarı çıkmadan önce birkaç nefes daha alıyorum. Beni karşılamak için yolcu tarafına geldi, elimi tuttu ve araba yolundan ön merdivenlere doğru yürürken güven verici bir şekilde sıktı.

Elimi çekiyorum ama çok geç, çünkü babam aile odasının penceresinden beni izliyor. Hareket ediyor, sonra kapı açılırken pencerenin üzerinde beliriyor.

"Chloe? Her şey yolunda mı?" Gözleri ben ve Derek arasında gidip geliyor.

"Merhaba baba," diyorum, sesim cızırtılı çıkıyor.

Annem onun arkasında beliriyor, gözleri ben ve Derek arasında gidip geliyor. Kapı daha geniş açılıyor. "İçeri gel," diye davet ediyor babam.

"Dr. Turner, ben Derek Steele. Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Derek elini uzattı.

Babam sallıyor. "Bana Hal de, Derek. Karım Pamela."

"Bayan Turner." Derek onun elini sıkar.

"Merhaba anne," diye selam veriyorum, eğilip yanağından öpüyorum. Aile odasını işaret etmeden önce sırtımı birkaç kez sıvazlıyor.

"Önce aramadığım için üzgünüm ama bir işim çıktı ve seninle yüz yüze konuşmak istedim."

"Öyle diyebilirim," diyor annem, sarsılmış görünüyor. "Bayan Johanson daha beş dakika önce bana mesaj atarak kızının bir dedikodu blogunda yüzünüzü gördüğünü söyledi. Evlendiğinizi söyledi. Ben de tam babanla bu konuyu konuşmaya geliyordum."

"Evli misin?" Babam gözlerini sol elime dikerek soruyor.

"Evet, efendim. Hanımefendi," diyor Derek ve biz aile odasına doğru yürürken konuşmaya devam ediyor. "Chloe ve Adam'ın ilişkisi bir süredir bitmiş durumda. Çeşitli nedenlerle, en çok da kızınız çok özverili olduğu için rol yapıyorlardı."

Gözlerim uyarırcasına ona dikiliyor. "Derek."

"Hayır, Chloe, burada suçu üstlenme. Hem de hiç. Bunu hep yapıyor, değil mi?" diyor, sanki benim hakkımda bunları biliyorlarmış ve ona hak vereceklermiş gibi onlara bakarak.

Babam "Bir fincan kahve koyayım" demeden önce annemle babam bir süre öylece bakıyorlar.

"Saat neredeyse dokuz oldu. Ben bitki çayı alacağım. Kafeinsiz olsun, Harold; gecenin bu saatinde kahve içemeyeceğini biliyorsun," diyor annem.

"Kafeinsiz iyi olur," diyor Derek. "Görünüşümün kusuruna bakmayın. Kalmayı planladığımız otelden buraya geldik. Bunlar sabah balayına giderken giyeceğimiz seyahat kıyafetlerimiz olacaktı ama dedikodu blogu radarımıza girince aceleyle buraya geldik."

"Oh?" Annem soruyor.

Derek, "Kahve bitince açıklarım, eğer sorun olmazsa," diye karşılık verir.

"Elbette, lütfen oturun," diye davet ediyor annem.

"Çay mı kafeinsiz mi, Chloe?" Babam soruyor.

"Benim için sadece su, teşekkürler baba," diye idare ediyorum. Babam beni selamlıyor ve mutfığa gidiyor.

Annem bir kanepeye oturuyor, Derek ve ben de ona bakan diğer kanepeye oturuyoruz. "Pam, kafeinsiz kahve nerede?" Babam sesleniyor.

Annem iznini isteyip babama mutfakta katılıyor.

Derek'e baktım. "Lütfen bunun geri kalanıyla benim ilgilenmeme izin ver." "Neden?" diye soruyor, şaşkın şaşkın bakarak.

"Çünkü ağzından ne çıkacağını Tanrı bilir," diye mırıldandım.

"Bununla nasıl başa çıkacağınıza dair bir planınız var mı?"

"Hayır."

"Ben hallederim. Merak etme."

Sanırım her şey eninde sonunda ortaya çıkacaktı, değil mi? Aileme söylemek için doğru zamanı beklemek yerine, sanırım şu andan daha iyi bir zaman olamazdı. Endişelenecek bir şey daha azaldı. Çünkü zaten stres yapacak yeterince şeyim var. Ben daha fazla düşünmeden annem geri döndü, babam da yanındaydı ve içinde bardak, süt, şeker ve bir şişe su bulunan bir tepsi taşıyordu.

"Kahve hazır. Bir dakika içinde getiririm," diyor babam.

"Çok güzel bir eviniz var, Doktor ve Bayan Turner," diyor Derek.

"Teşekkür ederim, Derek," diyor babam. "Ailenin bir parçası olmaya başladığına göre, yine Hal ve Pam."

"Takdir edildi. Chloe çocukluğunun geçtiği evden çok övgüyle bahsetti. Nedenini anlıyorum," diye ekliyor.

Annemle babam ona gülümsüyor ama cevap vermiyorlar. Derek'in şöminenin üzerindeki şömine rafına dikilmiş gözlerini takip ediyorum.

Ortasında dördümüzün 8'e 10 ebatlarında çerçevelenmiş bir aile portresi duruyor. Bryan on iki, ben on üç yaşıdayken çekilmiş. Hepsi açık kahverengi saçlı. Ben koyu kumralım. Hepsi kahverengi gözlü. Ben mavi gözlüyüm. Bu fotoğraf evlatlık olduğumu öğrendikten kısa bir süre sonra çekildi ve o fotoğrafa her baktığımda gördüğüm tek şey bunlardan birinin diğerine benzemediği oldu.

"Yani... evli misin?" Babam soruyor. "Bu bir sürpriz."

"Belediye binası mı?" Annem soruyor ve orada bir hoşnutsuzluk var.

Her ne kadar değinmek istemediğim bir konu olsa da, Derek'in kardeşim gibi tabu bir konuyu gündeme getirmesi için yeterli ölü hava olmadığı için minnettarım. En azından bu konudan kaçınacak kadar sağduyulu olduğunu umuyorum. Gerçi bundan emin değilim.

"Çok ani olduğunu biliyorum ama..." Dedim ve bıraktım.

Ailem bekliyor.

Kafam karıştı.

Travmatik bir gün geçirdim. Düşünemiyorum.

"Ama bildiğin zaman bilirsin," diye konuşuyor Derek, kolunu bana dolayarak. "Ben erkenden biliyordum. Biraz ikna etmek gerekti. Sadece beklemek istemedim."

Annem soruyor, "Beni affet Derek, ama Chloe, Adam'la ilişkiniz ne zaman bitti? Sen ve ben daha dün konuştuk ve sen hiçbir şey söylemedin. O yeni evde sadece kısa bir süre yaşadın."

"Meşguldün, yemeğe gidiyordun, o yüzden..." Yalan söylüyorum. Sanki bana zaman verseydi ona tüm sırlarımı anlatabilirdim gibi.

"Oh," diyor usulca.

Adam'la ilişkimizin ne zaman bittiğini açıklamak için daha fazla bir şey söyleyemeden Derek konuştu.

"Chloe'nin teknik olarak taşınmasının üzerinden sadece bir hafta geçti. Ama bu ilişki ondan çok daha önce bitmek üzereydi. Kazadan önce bile kızınıza karşı pek çok konuda dürüst davranmıyordu."

Yüzümü buruşturdum ve ona öldürücü bir bakış attım.

İç çekiyor. "Onun hakkında kötü konuşmuyor, geçirdiği kaza ve diğer şeyler yüzünden kendini kötü hissediyor ama ona yaşattığı onca şeye rağmen gerçekten de olması gerekenden çok daha fazla dayandı."

"Derek, dur," diyorum dişlerimi sıkarak.

Annem ve babam kaskatı kesilmiş, kocaman gözlerle Derek'e bakıyorlar.

"Tüm kanlı ayrıntılara ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum. Derek beni onunla ilişkimizi resmileştirmeye ikna etti ama bir süre için bunu kamuoyuna açıklamayı planlamıyorduk. Korkarım o dedikodu köşesi her şeyi değiştirdi. Arkanızdan iş çevirmek istememiştim. Biz... bu biraz hevesti."

"Bir heves mi?" Annem kontrol eder. "Bu hiç sana göre değil."

Babam kaşlarını çatı. "Büyük bir parti verip kutlama yapmak, sizinle koridorda yürümek harika olurdu, tatlım. Ama-"

Derek araya girerek, "Bunların hepsine hâlâ sahip olabilirsin," diyor. "Planımız hep buydu. Ben beklemek istemedim. Chloe bunu ailelerimiz olmadan yapmak istemedi ama ben büyük bir jest yaptım ve onun ayaklarını yerden kestim." Gülümsüyor. "Bugün yüzükleri taktık ama birkaç ay içinde bir destinasyon düğünü planlıyoruz. Ailemin İsviçre Alpleri'nde harika bir yeri var. Orada bir düzine yatak odamız var, yani büyük bir parti yapmak için bolca yerimiz var."

"Ailen mi?" Babam soruyor. "Hepiniz ne iş yapıyorsunuz?"

"Büyükbabamın bir nakliye şirketi vardı. Babam üniversiteden mezun olduktan sonra emlak yatırımcılığına başladı ve kendi işini geliştirmenin yanı sıra büyükbabam için çalışarak bir dizi yatırıma girdi. Dedem vefat ettikten birkaç yıl sonra nakliye şirketi satıldı ama babam -"

"Michael Steele," diyor annem babama. "Tek ve biricik olan," diye onaylıyor Derek.

Babamın gözleri büyüdü. Derek'in ailesinin ne kadar varlıklı olduğundan mı yoksa itibarlarının ne kadar karanlık olduğundan mı emin değilim. Ben onları daha önce hiç duymamıştım ama belli ki babam duymuş.

Bir telefon uyarısı duyuyorum. Annem kazağının cebinden telefonunu çıkarıp ekrana bakıyor. Kaşlarını çatıyor.

"Ve sen baban için mi çalışıyorsun?" Babam soruyor, sonra annemin telefonuna bakıyor ve bir daha bakıyor.

"Evet ve hayır, tamamen değil. İşle ilgili çıkarlarım var, yönetim kurulunda yer alıyorum ve ihtiyaç duyulan yerlerde yardımcı oluyorum, ancak birkaç gece kulübüm var. Güven fonumun bir kısmını yatırdım ve iyi gitti. Bu babamın yedimize de öğütlediği bir şeydi, vakıf fonumuzdaki parayı boşa harcamamak. Bunun için çok çalıştı, bu yüzden bizim de bunu kendi servetimizi oluşturmak için kullanmamızı, gurur duyabileceğimiz bir şey inşa etmemizi istedi. Onun yaptığı gibi. O beş çocuktan biri ve sadece iki kardeşinden biri

Sadece aile şirketine katılmak yerine yeni bir servet. Hepimizin aile mirasında payı var ama çoğumuzun kendi işi de var." "Yedi çocuk; bu çok geniş bir aile," diyor annem üç bip sesi çıkarken

mutfaktan gelen zil sesi. Telefonunu kaldırıyor.

"Gidip kahve getireyim," diyor babam, yüzünde stresli bir ifadeyle aceleyle mutfağa geri dönerken.

"Altı tane kaldı. Kardeşim birkaç ay önce vuruldu." "Aman

Tanrım. Çok üzıldüm," diyor.

Derek buna yanıt vermeyince garip bir an yaşıyor.

"Peki siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Annem konuyu değiştiriyor. "Belki de babanı beklemeliyim."

"Hiçbir şey kaçırmadım ve buradayım, buradayım," diye sesleniyor ve tepsideki iki fincana doldurmak için eğildiği cezveyle geri geliyor.

Su şişesine uzanıyorum ve annem bir bardak su alırken kapağını açıyorum. Çay.

"Chloe'nin arkadaşı Alannah aracılığıyla kulüplerimden birinde tanıştık. dolambaçlı yollardan," diyor Derek. "Ve sonra Chloe'ye yakınlaşmak için küçük bir şirket satın aldığımı itiraf ediyorum. Ne diyebilirim ki? Aşık olmuştum. Pazarlama kampanyalarını o yönetiyordu, ben de satın aldım ve onu daha yakından tanıdım."

Yüzüm alev alev yanıyor. Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum (ve başaramıyorum).

Kalp atışlarım çok hızlı bir şekilde artarken Derek konuşmaya devam ediyor. "Ve onu dinlemeyi bırakın, sadece ona bakarak bile mutsuz olduğunu anladım. Koşullar onu çok etkiledi ve... eminim ailesi olarak biliyorsunuzdur... o yetenekli, şefkatli bir insan ama başkaları için o kadar çok empati duyuyor ki bazen bu onu mutlu edecek şeyleri aramaktan alıkoyuyor. Başkaları için endişelenmekle o kadar meşgul ki."

Annem de babam da başlarını sallıyorlar ama yüzleri boş. Alışkın olduğum yüzler çünkü hayır, benim hakkımda bunu gerçekten bilmiyorlar.

"İçine bir çorap koy," diye mırıldanıyorum, ona uyarıcı bir bakış attıktan sonra ekliyorum, "tatlım..."

Başını arkaya atıp gülüyor, sonra kolunu bana doluyor ve yanağımı şefkatle öperek, "Beni gülmekten kırıp geçiriyor," diyor.

Annem de babam da gülümsüyor.

"Şimdi Chloe'nin mutlu olmasını sağlamak benim işim," diyor Derek, kahvesine şeker eklemek için öne doğru eğilerek. "Ve ben de bunu yapacağım."

Evet. İkinizin de güzel, canlı, sevgi dolu kızınızın emin ellerde olduğundan emin olmanızı istiyorum. Yaptığı her şeyde o kadar iyi ki, aynı zamanda inanılmaz bir eş olacağını biliyorum. Ve zamanı geldiğinde anne. Ki bunun bir an önce olması için onunla konuşmaya çalışıyorum. Onun kocası olmaya çok hazırdım ve baba olmaya da hazır olduğumu düşünüyorum."

Annem de babam da atılmış görünüyor. Tabii ki öyle. Onunla on dakika önce tanıştılar.

"Eminim ikiniz de torun sahibi olmak için sabırsızlanıyorsunuzdur, değil mi?" Derek soruyor.

Annem şoka girmiş görünüyor.

Babam omuz silkiyor, "Tabii. Değil mi Pam?"

Annem o kadar emin görünmüyor. "Yani... O kadar ilerisini düşünmemiştim. Chloe'nin henüz bu adıma hazır olduğunu düşünmüyordum. Bir aile kurma planlarından hiç bahsetmedi."

"Kariyerine çok önem veriyor, evet, ama içinde sonsuz bir sevgi ve şefkat kuyusu var," diye ekliyor Derek. "Bildiğiniz gibi..."

Ailem biraz daha başını salladı.

Tanrı aşkına. Şu anda avazım çıktığı kadar bağırmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Demek Columbus'ta yaşıyorsun?" Babam kahvesini yudumlarken soruyor.

Derek başını sallar. "Ailemin çoğu öyle. Orada büyüdüm ama işimi kurmaya başladıktan sonra zamanımın çoğunu Cleveland'da geçirdim. Orada üç, Columbus'ta üç ve Cincinnati'de iki gece kulübüm var. Ancak Chloe Columbus'a ve oradaki arkadaşlarına erişebilmeyi seviyor, bu yüzden Dublin, Ohio'da bir yer satın aldık. Ona sürpriz yaptım ve uyurken parmağına nişan yüzüğünü taktım. Bugün benimle evlenmesi için onu böyle ikna ettim. Burası harika bir yer. Aile kurmak için mükemmel bir yer."

Derek gülümsüyor ve omuz silkiyor.

Annem yüzünde şaşkınlıkla bana bakıyor. "Bu çok... romantik."

"Daha önce hiç büyük jestler yapan biri olmadım ama bilersen bilirsın derler. Bunu kendime aşık etmek zorundaydım." Derek kahvesini yudumluyor.

Suyumdan uzun bir yudum alıyorum ama çok hızlı içiyorum ve boğuluyorum.

Ben iyileşirken Derek sırtımı sıvazlıyor.

Sonunda yeniden düzenli nefes alabildiğimde, "Dedikodu olayını öğrendiğin için üzgünüm anne," diyorum.

Annem sertçe başını sallar. "Gönderilen mesajın ekran görüntüsünü içeren bir mesaj aldım."

"Ugh," benden geliyor.

Derek sesini yükseltiyor. "Hallman'ın eski nişanlısının o blogu yönettiğinden şüpheleniyoruz. Ve... tabii ki hikayenin tamamını bilmiyor, bu yüzden Chloe'nin adını lekelemeyi kendine görev ediniyor çünkü Chloe'nin onu sakatlığı yüzünden terk ettiğini düşünüyor. Ama işin aslı çoğunlukla tam tersiydi. Adam'ın eski sevgilisiyle kaza gecesi tanıştığını öğrendik. Chloe'ye bundan hiç bahsetmemiş. Ayrıca para saklıyordu. Başka yalanlar söylüyordu. Sadece... çok bencilce. Bacaklarını kullanmayı kaybetmeseydi eminim bu kadar uzun süre dayanamazlardı."

Tanrım, Derek. Dur.

Annemin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu korkunç. Ve bu ona hiç benzemiyor. Yani, onu çok iyi tanı mıyorduk ama bildiğimiz kadarıyla bu şok edici."

Derek içkisini yudumlarırken, "Chloe de oldukça şaşırdı," diye mırıldandı.

"Geçmişe takılıp kalmakla ilgilenmiyorum," diyorum Derek'in dizini tutarak. "Ya da başkalarının işleri hakkında dedikodu yapmakla." Ben konuşmaya devam ederken Derek elini benimkinin üzerine koyuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Gelip seninle dedikodu blogu hakkında konuşmak istedim. Ve eğer uğraşmak zorunda kaldığın saçmalıklara neden oluyorsa özür dilemek istedim."

Derek sesini yükseltiyor. "Onu balayına götürmeyi planlıyordum ama dedikodular ve ikinizin de kendisinden başka birinden öğrenmenizi istemediği gerçeği yüzünden, bunu önümüzdeki hafta sonu ailemin kırkinci yıldönümü kutlamasından sonraya erteleyeceğiz. Cumartesi akşamı Columbus'a gelip bize katılma şansınız var mı? Tüm aileyle tanışmanızı çok isterim."

Oh Tanrım, hayır!

"Şey, um..." Annem garip bir şekilde babama bakar.

Çabuk konuşurum. "Hayır, hayır. Derek'e kayınvalidemle dört yüz kişilik bir parti yerine çok daha sade ve samimi bir şekilde tanışmayı tercih edeceğinizi söyledim."

"Dört yüz mü?" Annem soruyor. "En azından," diyorum.

"Evet, bu... gösterişsiz olması muhtemelen daha iyi," diyor annem.

"Ah, çok kötü," diyor Derek, sonra kahvesinden bir yudum daha alıyor. "Yola koyulsak iyi olacak. İkinizi de bu kadar geç bir saatte habersiz yakalamak niyetinde değildik ve Dublin'e dönmek için uzun bir yolumuz var."

"İstersen Chloe'nin eski odasında kalabilirsin," diye söze giriyor babam. Derek bunu kabul etmiş görünüyor.

Olamaz. Kesinlikle hayır. Annem babama bunun hafta içi bir gece ansızın başına gelmesini isteyeceği son şey olduğunu söyleyen bir bakış fırlatır.

"Hayır, hayır, sorun değil," diyerek ayağa kalktım. "Yarın ikinizin de işi var. Gitmeliyiz."

Derek ayağa kalkıyor. "Teklifiniz için minnettarız. O zaman yeni evimize yerleştikten sonra sizi bir hafta sonu misafir etmek zorunda kalacağız."

"Kulağa çok hoş geliyor," diye cevaplıyor annem kibarca. "Her zaman kalmanızı isteriz ama siz ikiniz bugün evlendiniz. Bu gece burada kalmak istemezsiniz herhalde."

"İyi bir noktaya değindin," diyor Derek mahcup bir sırtışla. Bir deliğe girip ölmek istiyorum.

Bana hızlıca sarıldı. Babam bana daha çok ayı gibi sarılıyor. İçine gömülmek ve bir daha hiç çıkmamak istiyorum. Ama isteksizce bırakıyorum, kendimi biraz buğulanmaktan alıkoyamıyorum, duygu seline kapılmış hissediyorum.

"Sizinle yakında konuşacağım," diyorum.

"Tebrikler Chloe. Derek," diyor annem.

"Teşekkürler, Bayan Turner. Yani *Pam*. Lütfen internetteki dedikoduları görmezden gelmek için elinizden geleni yapın. Ailemin halkla ilişkiler ekibi bu işin peşinde. Gerekirse hukuk ekibimiz de ilgilenecek. Ortalık yatışacaktır, endişelenmeyin ama bir şeye ihtiyacınız olursa, işte kartım." Babama bir kartvizit uzattı. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum."

Biz içeri girmeden önce cebine koymuş olmalı. Babam kabul etti ve sonra kollarını bana doğru açtı.

"Bir tane daha," diyor babam, sesi biraz hırçın.

Bir kez daha sarıldım. "Tebrikler evlat. Beni bir tüyle bile devirebilirdin ama sen mutlu olduğun sürece bizim tek istediğimiz bu."

"Teşekkürler, baba."

Derek babamın elini sıkıyor ve annemin yanağından öpüyor. Annemin gözleri benimkilere çarpıp açılıyor ve sonra tereddütle gülümsüyor.

Gülümsemeye zorluyorum ve araba yolundan aşağı inmeden önce küçük bir el daha sallıyorum.

Derek benim için kapıyı açtı ve içeri girmeme yardım etti.

Ailemin sokağından çıkana kadar bekledim ve ona bakıp "Vay canına. Daha kalın bir şey söyleyebilir miydin?" diye mırıldandım.

"Birkaç noktaya değindim," diyor omuz silkerek. "Sana karşı biraz... resmi davranıyorlar, değil mi? Gerçi baban sonlara doğru gevşedi."

Bir şey demiyorum. Ailesi bu kadar işlevsizken konuşacak çok yeri var.

"Yine de beni tanımıyorlar. Her neyse, açlıktan ölüyorum. Buralarda iyi ne var?"

Şaşkınlık içinde, tüm bunlar hakkında ne söyleyeceğimi bilemeden, ben de mideme odaklanmaya karar verdim. Bu sabah kahvaltıdan birkaç lokma alabildim ama günün stresiyle pek bir şey yiyemedim. Günün beklediğimden daha stresli geçtiği ortaya çıktı.

"Bugün pazartesi ve saat neredeyse 10. Belki birkaç arabalı servis dışında pek açık yer yok."

"Tamam, yardımcı pilot. Beni yağlı hamburger olan bir yere götür o zaman."

Onu şehre doğru yönlendiriyorum ve McDonald's'a varıyoruz. McNugget'ları pişirmeleri gerektiği için yiyecekleri arabaya getirmelerini bekliyoruz.

"İkinci töreni yaptığımızda sana çok daha iyi bir düğün ziyafeti vaat ediyorum, küçük tavşanım." Parmak uçlarıyla yüzümü okşuyor.

"Lütfen beni ikinci bir törene tabi tutmayın," diye homurdanıyorum.

"O güzel elbisenin içinde bir gün daha geçirmek istemiyor musun? Alannah senin yanıdayken? Baban seni bana getirirken?"

"Sana mı?" Mırıldanıyorum, sonra alay ediyorum. "Bugün sana yürümek istemedim; gerçekten bunu tekrar yaşamak istediğimi mi düşünüyorsun?"

"Ouch. Hiç hoş değil." "Her neyse."

"Kahretsin, bugün çok güzel görünüyordun. Bunu asla unutmayacağım, Chloe." Çalışan yemeği getiriyor ve beni cevap vermek zorunda kalmaktan kurtarıyor.

Derek bana Big Mac'imi ve patateslerimi uzatıyor. "Paylaşmak için" diyerek yirmi paket nugget'ı aramıza koyuyor ve double quarter pounder'ına yumuluyor.

"Eski haline dönmüşsün," diye düşünerek bir patates kızartmasına uzandım.

Kolasını yudumluyor.

Bir otopark lambasının altında yemek yerken ortalık sessizleşiyor. Radyoyu açıyorum, çiğneme sesimin çıkma ihtimalinden çekiniyorum.

Derek rahat bir şekilde "Ben çocukken annem kendini öldürmeye çalıştı. Onu küvette baygın halde buldum."

Başımı ona doğru çeviriyorum ve bir peçete alıp ağzıma götürüyorum.

"Suyun altında olduğunu ve hareket etmediğini gördüğümde kendime gelmem biraz zaman aldı. Meğer bir kriz anında harekete geçmem için bana ihtiyaç duymam beni kendime getirmiş."

Bir tavuk nugget alıp ağzına atıyor, sonra dikkatini hamburgeri üzerinde çalışmaya vermeden önce kanalı haberlerden Smokey Robinson's *Cruisin*'e çeviriyor.

Kolasını tekrar yudumladı ve "Şimdi geri dönmeye başlayabilir miyim yoksa önce bitirmek ister misin?" diye sordu.

Çiğnemeyi bitiriyorum ve kök biramdan bir yudum alarak hepsini yıkıyorum. "Sen sürerken ben de yiyebilirim," diyorum.

Patateslerimden birini çaldı ve sonra aracı çalıştırdı.

Derek erken yaşta bir sürü travma yaşadı, değil mi? Annesini küvette baygın halde bulmak. Kaçırılması ve fidye için tutulması? Bunlarla uğraşırken o son derece işlevsiz aile ortamında yaşamak?

Hamburgerimin yarısını bırakıyorum ama içkimi bitiriyorum. Yemek midemde bir kaya gibi oturuyor.

Telefonumu çıkararak dikkatimi dağıtmaya çalışmak gibi bir hata yapıyorum. Bildirimlerin sayısı şaşırtıcı. Kısa mesajlar. Sosyal medya etiketleri. Cevapsız aramalar. Kısa mesajlarla başlıyorum, bu sabahki ilk mesaja kadar gidiyorum.

Frank (iş): Tebrikler! Umarım uzun ve mutlu bir evliliğiniz olur.

Döndüğünüzde sizinle konuşmak için sabırsızlanıyorum.

Bunu alaycı bir tonda okudum, Frank'in onaylamayan sesini kafamın içinde duydum. İyi bir patrondur, son yedi ayda hayatımda yaşanan onca dramı düşününce çok anlayışlıydı, ama nasıl olur da

Bu. Daha birkaç gün önce ona Derek'le görüşmediğimi ve migrenim tuttuğu için eve gideceğimi söyledim. Şimdi Derek ona sadece benimle evlenmekle kalmayıp şirketi satın aldığını ve Frank'in yeni patronu olduğumu mu söylüyor? Belki de iğneleme konusunda yanılıyordumdur. Ama Frank'in yerinde olsaydım biraz tuzlu olabilirdim.

Alannah: Seni seviyorum. Belediye binasında görüşürüz. Ödünç alınmış ve MAVİ bir şey getiriyorum.

Acaba büyük harflerle yazılan mavi, mavi giyen bir çocuk olan Craig'e atıfta bulunan bir kod muydu?

Coraline: Kız mı?

Konuşmamız gerek.

Neler oluyor, kızım? Sanırım bir ketçaba ihtiyacımız var!!!!!!

Neredeyse gülümseyecektim. Maddie kelime oyunlarına bayılır.

Craig: Saat kaç olursa olsun bana ulaş.

Merhaba Chloe. Bunu mesajla yaptığım için üzgünüm ama büyükannem bu akşam 8:40'ta vefat etti. Bilmek istersin diye düşündüm. Şu anda işlerin garip olduğunu biliyorum ve gelmeni beklemiyorum ama bilmek istersen, cenaze ayarlandığında ayrıntıları sana bildireceğim.

Adam'ın kardeşi Paul'un bugünkü düğünden henüz haberi olmayabilir. Hastanede beni istemediğini düşünürsek, Adam'ın gelmemi istemeyeceğinden eminim. Bugün benim yüzümden başka bir silahlı kişi tarafından tutulmamdan bahsetmiyorum bile.

Bir an büyükannelerini düşündüm. Hoş bir kadındı. Tatlıları severdi. Harika bir aşçıydı. Gizem okumayı, gerçek suçları ve mahkeme televizyonunu izlemeyi severdi. Çok nazikti. Kimse hakkında söyleyecek kötü bir sözü yoktu.

Herhangi bir sosyal uygulamayı açmamaya karar verdim. Dramanın yorumlar ve paylaşımlar açısından nasıl gelişmeye devam ettiğini görmekle uzaktan yakından ilgilenmiyorum. İnsanların benim hakkımda ne dediğini bilmek istemiyorum, özellikle de Jeannie anlatıyı kontrol etmeye ve beni kötü adam yapmaya çalıştığı için. Ben kötü bir adam değilim. Sadece bir salon geçiş kartının hayatım üzerinde yaratabileceği geniş kapsamlı etkinin farkında olmadan seksi bir adam tarafından kandırılacak kadar saf biriydim.

Salon geçişlerinin sonuçsuz olması gerekiyor, değil mi? Paramı geri istiyorum.

Yine de, o gece spor salonundan sonra Derek'le eve gitmemiş olsaydım bile, bu eninde sonunda gerçekleşecekti. Çünkü kararlıydı, değil mi?

Bu gece kimseye cevap veremem. Sonra ilgilenirim.

"Sorun ne?" diye soruyor asıl kötü adam, Smokey şarkısını bitirdikten sonra radyoyu kapatarak.

"Nereden başlasam?"

Mırıldanıyorum. "Başla. Belki ben yardımcı olabilirim."

"Yine de tüm sorunlarımın sebebi sensin."

"Doğru," diyor. "Ama ben aynı zamanda tüm sorunlarınızın çözümüyüm. Sadece henüz bunun farkında değilsin."

Düşüncelerimi toparlamam bir dakikamı alıyor. Saçımdaki bağı çıkarıp iç çekerek kabartıyorum. Ön camın yansımasında kendimi görüyorum. Hâlâ Grace'in elmas küpelerini takıyorum. Onları ona geri vermem gerekecek.

"Haydi. Dene," der Derek.

"Yeni başlayanlar için Adam'ın büyükannesi gitti."

"Bu üzücü," diyor ama bunu gerçek bir duygu olmadan söylüyor ve hamburgerinin son lokmasını bitiriyor. Kâğıdı buruşturup bana uzatıyor. Ayağımın yanındaki fast food poşetinin içine bırakıyorum.

"Bu sözde bir hizmet, Derek."

"Kadını tanı mıyordum," diye yanıtlıyor. "Ne söylememi istiyorsun?"

Bu olaydaki rolü için de hiçbir sorumluluk almıyor. Olayla hiçbir ilgisi olmadığını söylemedi, yani açıkça Adam'ın amcasının ölümünden sorumlu olduğunu kabul ediyor.

"Başka türlü nasıl yardımcı olabilirim Chloe? Hallman'ın eski sevgilisiyle ilgileneceğim.

Sana iftira atmayı bırakacaktır. Merak etmeyin."

"Bunu şiddetle halletme, Derek," diye uyarıyorum. "Şiddet asla çözüm değildir."

"Aynı fikirde değilim ama bunun ötesinde başka ne var? Herhangi bir şey?" "Tamam, ilk olarak: Craig'in paçayı kurtarmasına ne dersin?"

"Memur Jenkins için neden endişeleniyorsunuz? O kendi başının çaresine bakabilecek kadar büyük bir çocuk, eminim."

"O Adam'ın en iyi arkadaşı; benim arkadaşım. Hayatımın bir parçası. Alannah'tan hoşlanıyor ve ileride de hayatımda olabilir. Olmasa bile yine de umurumda."

"Tamam..." Asılı kalmasına izin veriyor.

"Ve o sadece işini yapıyor. Alannah beni önemseydiği ve ikimizden biri sıkıştığında birbirimize yardım etmeye çalıştığımız için onu bugün bu işin içine çekti. Ve şimdi onu kirli bir polis olmaya mı zorlayacaksınız? Onu sadece olduğu kişi olduğu için, yardıma ihtiyacım olduğunu düşündüğünde bana yardım etmeye çalıştığı için cezalandırıyorsunuz. O iyi bir adam."

Kıs kıs gülüyor. "Ona hiçbir şey yaptırılmadı. Henüz. Yardıma ihtiyacım olursa, bana yardım etmek için hazır bekliyor."

"O gerçekten iyi bir adam ve etrafta onlardan pek yok." "Yani..."

"Bu yüzden onu serbest bırakmanızı istiyorum."

"Ve seni mutlu etmek için bana bir şans vermeni istiyorum," diye karşılık veriyor.

"Daha fazla şantaj mı? Harika. Bir evliliğe başlamak için harika bir yol."

"Bu bir evlilik mi olacak Chloe? Benim için öyle, peki ya sen? Eğer öyleyse, şantaja gerek kalmayacak. Çünkü bana istediğimi vereceksin."

"Tüm bunlar benim için sorun değilmiş gibi mi davranayım?"

Başını sallar. "Bu da işimi yapmama izin vermen demek. Senin kocan olmak istiyordum ve şimdi öyleyim. Artık bunun için günlük bir hedefim ve kontrol listem var. Eğer işimi yapmama izin verirsen bunun ikimiz için de çok faydalı olacağını düşünüyorum. Bu gece dedikodu bloguyla uğraşmam gerekmesi beni kötü bir zihniyetten kurtardı. Kocan olarak işimi yapmak kötü bir kafa yapısından uzak durmama yardımcı olacak mı? Belki."

Kollarımı kavuşturup pencereden dışarı bakıyorum.

"Bir düşün," diye rica ediyor. "Beni çekici buluyorsun. Seks inanılmaz. Bu bir ilişkinin gelişmesi için bir temel, değil mi? Bırak gelişsin. Açık fikirli ol."

Pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum. "Bunu bir düşün," diye tekrarlıyor.

Bir süre sonra telefonumu çıkardım ve Craig'e cevap verdim.

Bugün için çok üzgünüm. Seni rahat bırakması için onunla konuşmaya çalışıyorum. Yardım etmeye çalıştığın için teşekkürler.

Telefonum hemen çaldı. *Craig arıyor.*

Cevap
veriyorum.

"Alo?"

"Yalnız
mısın?"

"Hayır." Gerçi telefonumu dinlediği için dinlesem de fark etmezdi.

"Tamam. Bu işi çabuk halledeceğim ve konuşmayı ben yapacağım. Senin hatan değil. Benim için endişelenme. Neyin içine gireceğimi biliyordum ve bunu yapmayı seçtim. İşleri yoluna koyacağım. Adam'ın Jeannie'yi o blog işlerini yapmaya zorlamadığını bilmeni istedim. Belediyede çalışıyor ve evlilik cüzdanınızı aldığınızda sizi gördü ve çılgına döndü. Sizden isteyeceğim tek şey Derek'in misilleme yapmadan önce Jeannie'yi geri çekmesi için bana 24 saat vermeniz. Başka kayıplara ihtiyacımız yok. Ona asla doğrudan ulaşmamam konusunda talimat aldım ve normalde seni araya koymazdım ama bu seferlik bunu yapmam gerekiyordu. Babam ve Jeannie'nin annesi kuzenler. Çok yakınlar. Öylece durup onun Steele'in boktan listesine girmesine izin veremem."

"Onunla konuşacağım,"

diyorum. "Kim o?" Derek
soruyor. "Craig."

Telefonu ona vermem için eliyle işaret etti.

"Bir saniye." Veriyorum.

"Jenkins," diye selamlıyor Derek, telefonu sol eline alıp sağ eliyle direksiyonu tutarak.

Craig ve Adam'ın çocukluklarından beri arkadaş olduklarını biliyordum. Craig'in Adam'ın geçmişini bildiğini şimdi anlıyorum. Çocukluk travmasını atlatmaya çalışırken eski hayatından kopmadığı bir kişi daha. Hepsi Michigan'da mı büyüdü ve buraya mı taşındı? Adam buraya Craig ve Jeannie'ye daha yakın olmak için mi taşındı? Adam ve Jeannie de mi birlikte yaşıyorlardı? Her neyse. Fark etmez. Artık hepsi tartışmalı. Adam artık hayatımda değil.

Derek bir dakika dinledikten sonra, "Karım senin tertemiz sicilinin ve vicdanının lekelenmesini istemediği konusunda oldukça kararlı, eğer karım kartlarını doğru oynarsa, belki de dileği gerçekleşir," diyor.

Ona aval aval bakma dürtüsüyle savaşıyorum. Bunun yerine dudağımı ısıtıyor ve bakışlarımı önümdeki karanlık yola sabitliyorum.

"Şey..." Derek bir süre sonra, "Önce ne yazdığını görmem gerek, ama Bayan Gilligan'ın blog yazısını ve karımla ilgili her türlü olumsuz içeriği silmesini sağlarsanız ve onu daha fazla rahatsız etmekten kaçınırsanız, Chloe'ye ya da Steele adında başka birine iftira atmayı bırakmasını sağlarsanız, bu işin peşini bırakmayı düşüneceğim. Tamam. Ve beni iyi dinle Jenkins, bu Chloe'yi kullanarak bana ulaşabileceğin tek sefer. Anlaşıldı mı? Şimdilik hoşça kal."

"Ailen polisleri nasıl kirli işlere bulaşmaya zorluyor?" Ben soruyorum.

"Bilgi topluyoruz ve bunu kendi yararımıza kullanıyoruz. Eğer büyük bir ihtiyaç varsa ve bulacak bir şey yoksa, uydururuz. Bunu destekleyecek kanıtlarla birlikte."

"Bu çok alçakça."

"Biliyorum." Omuz

silkiyor.

"Baban varlıklı bir aileden geliyordu. Zaten para varsa neden suça yönelsin ki?"

"Başarılı insanların çoğunda bir dereceye kadar yolsuzluk vardır. İnsanlar bunu her zaman öğrenemezler. Benim büyükbabam ve muhtemelen ondan önceki büyükbabası da güç ve zenginliği korumak için ellerini kirletmek zorunda kalmış. Babam sadece aile servetini değil, aynı zamanda tüm bu stratejik ilişkileri de miras aldı. Ölen kardeşimin sorunları vardı. Öfkeli ve herkesi kıskanan biriydi. Özellikle Elijah'ı. Thaddeus'un madde bağımlılığı sorunları vardı ve Eli'yle zaman zaman kamuoyu önünde savaşıırken dikkatsiz davranıyordu, bu yüzden Steele ismi sadece son beş yıl içinde fısıltı ve söylentiler yaratacak kadar olumsuz ilgi gördü. Hepimiz temiz işler yürütüyoruz. Ancak bunu yapmak için bazen çirkin ilişkiler kurmamız ve zaman zaman ellerimizi kirletmemiz gerekiyor."

"Sik sallama yarışması," diye mırıldandım.

Gülüyor. "Bazen, evet. İş bölgelerinde, havaalanı yakınlarında ve eyaletteki üç büyük şehrin mavi yakalı bölgelerinde kulüpler işletiyorum. Toplanan istihbaratı inceleyen bir ekibim var ve bu da ailemin bizi olayların önünde tutmasına yardımcı oluyor. Eli işinde aileye fayda sağlayacak şeyler yapıyor. Jonah da öyle. Ash o kadar işin içinde değil ama elini taşın altına koymak zorunda kaldı.

Birkaç kez de kirlendim. Kardeşlerimle çok yakın değiliz ama hepimiz bizim için önemli olan şeyleri korumak için ortak bir hedef doğrultusunda çalışıyoruz."

Erken kapattığında şaşırıyorum ama eve gittiğimizi fark ediyorum. Tadını ıkaramadığım o güzel eve. Beni oraya getireli sadece bir gün oldu ama bugün sanki onlarca gün bir araya gelmiş gibi hissettim.

Birden kemiklerim yoruldu.

44

Derek

İtirazlarına rağmen onu eşikten geçiriyorum. "Artık beni yere bırakabilirsin," diye yakınıyor.

"Hayır, gelinimi doğruca yatağa götüreceğim" diyorum, kapıyı kilitliyorum, alarmı kuruyorum ve merdivenlerden yukarı çıkıyoruz.

"Alarm kodu ne?" diye soruyor. "Acil durumlar için."

"Tanıştığımız tarih. Dört haneli. Ay, sonra gün."

Gözleri değişiyor ve geri saydığını düşünüyorum, bu yüzden ona kodu söylüyorum.

"Bu şoföre verdiğinden farklı."

"Bu sadece garaj ve kapı şifresi. Kimsenin eve girmesine izin vermez."

"Oh."

Işığı yaktım ve onu yatağa yatırdım. "Düğün günümüz dramatik geçtiği için özür dilerim."

"Travmatik," diye düzeltiyor.

"O da var. Senin dışında pek empati hissetmediğimi bilmelisin. Başlarda hissetmiyordum ama gün geçtikçe daha fazla hissediyorum. Bu rahatsız edici."

Gözleri şaşkınlıkla parlıyor.

Eğilip onu öpmek üzereyken yengeç gibi geriye doğru sürünüyor. "Şu anda kendimi fiziksel bir şey yapacak durumda hissetmiyorum. Çok yorgunum."

"İşin çoğunu ben yapacağım," diye öneride bulunuyorum, kendi ayak kabılarımı tekmeleyerek çıkarırken dizimi yatağın ayak ucuna bastırıyorum.

ayrılmış uylukları. Onu geçerek ilerledim ve sırtının yatağa çarpmasına neden oldum.

Bileklerini başının üzerinde sabitleyerek onu öpüyorum ve sonra "Seni defalarca boşaltmak istiyorum" diyorum.

Yutkunuyor, etkileniyor ama gözlerini kapatarak benden saklanmaya çalışıyor. "Artık benimsin. Seni **boşaltmak** benim işim. Şu haline bak.

kocas1, Chloe."

Gözleri açıldı.

"Sana istediğimi elde ettiğimi söylemiştim, değil mi?" Parmak uçlarımla yüzünü okşuyorum.

Cevap vermiyor.

Üzerindeki kazağı sıyırıp atletle bırakıyorum. O da gidiyor, sonra ağzım onunkinde. "Ve sen benimsin. Ölüm bizi ayırana kadar, bebeğim. Seni mutlu etmek, beni sevmeni sağlamak istiyorum. Sırada bunlar var. Şimdi... benim için pantolonunu çıkar." Boğazına, göğüslerine öpücükler bırakıyorum, sütyenini açıyorum ve güzel göğüslerini serbest bırakıyorum.

Önce birini, sonra diğerini öperim.

"Şimdi, Chloe Steele. Bana tatlı, ıslak küçük deliğini göster. Bana ait olanı göster."

Kımıldamıyor.

"Nasıl olsa senden istediğimi alacağım. Ve sen bundan zevk alacaksın. Her zaman eğlenirsin."

Kıpırdamadan duruyor. Sessiz.

Ayrılmış bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöküyorum ve pantolonu tutup çıkarana kadar çekiyorum. Kapüşonumu ve tişörtümü atıyorum, sonra kıyafetlerimin geri kalanını çıkarıyorum.

"Şu anda ne kadar ıslaksın?" Ben soruyorum. "Bakalım..."

Dizlerini ayırıyorum ve yüzünün pembeleşmesini izleyerek görsel olarak inceliyorum.

Onları kapalı tutmaya bile çalışmadı.

Amını iyice açtım ve iki parmağımı içeri soktum. "Kocan için sırlı sıklam mı? Bu çok hoşuma gitti."

Dudağını ısıyor ve meme uçlarının gözlerimin önünde sertleşmesini izliyorum. Göz bebekleri büyüyor. Bunu istiyor. Beni istiyor.

Parmaklarımızı birbirine geçirip ellerini başının üzerinde birleştiriyorum ve hizaya geldiğimde bacakları etrafımı sarıyor.

"İşte güzel bir kucaklaşma," diyorum ağzına karşı. "Bunu zorlaştırmıyorsun. Bu iyi bir şey. Ben de biraz yorgunum."

"O zaman acele et ve bitir şu işi," diyor şımarık bir ifadeyle.
Gülüyorum, sonra kalçalarımı öne doğru çarpıyorum ve onu dolduruyorum.

Haykırıyor, eğiliyor.

"Birdenbire, artık o kadar yorgun değilim. Birdenbire, önümüzdeki birkaç saat boyunca karımı becerme dürtüsüne kapıldım."

Öfkeli bir ses çıkarıyor ama sırtını dikleştiriyor. Benimle savaşılmaya çalışıyor.

"Benimle antrenman yapmak ister misin?" Gözlerinin içine bakarak soruyorum.

Onları kapatıyor. "Bu gece olmaz tatlım, başımı ağrıyorsun."

Gülüyorum. "Eğlenceli. Bunu sevdim..." Parmaklarımı klitorisine bastırıyorum ve nefes nefese kalana kadar çalıştırıyorum, sonra tam boşalmak üzereyken kısa kesiyorum ve onu karnına doğru çeviriyorum, kalçalarını yukarı çekiyorum ve güzel çıplak kışını tokatlıyorum, ondan bir çığlık koparıyorum.

"Bunu daha da eğlenceli hale getirelim, olur mu?"

Bir kalçasını tutuyorum, sonra diğer elim sırsıklam amının üzerine kayıyor. Parmağımı sokuyorum, sonra çıkarıyorum.

Kıpırdamıyor, zor nefes alıyor, elleri ve dizleri üzerinde doruğa ulaşmayı bekliyor.

Omzunu öperken gülümsüyorum ve sonra iki elimi sırtında, kollarında, göğüslerini avuçlamak için bir dakika boyunca yukarı aşağı gezdiriyorum, her iki meme ucunu da hafifçe çimdikliyorum.

İhtiyaç dolu bir ses çıkarıyor. Sikimi kökünden kavriyorum ve kış yanaklarından aşağı kaydırıyorum, dürtüyorum, sonra geri çekmeden önce sıcaklığına üç inç itiyorum, ıslaklığın içinden sürüklüyorum, sonra geri çekiyorum.

O bekler.

Ben

beklerim.

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve ne kadar güzel. Gözlerinde ahlaksız bir bakış var. Sikimi geri istiyor.

"İste."

Kaşlarını

çatıyor.

"Sikimi iste. Boşalmana izin vermemi iste."

"Hayır," diye fısıldıyor.

"Hayır mı?"

"Hayır," diye onaylıyor.

"Bitti," iki kalçasını da tutuyorum ve sırt üstü dönüyor.

Bacaklarını iki yana açıp omuzlarıma atıyorum ve klitorisine bir öpücük konduruyorum, sonra orta parmağımı ıslaklığında gezdiriyorum.

ve kışına sokmadan önce ıslattı, sonra içeri kaydıldı.

Vücudu bir an geriliyor, sonra tavana bakıp gözlerini kırıştırarak gevşiyor. Biraz kaşlarını çatıyor.

Orta parmağım hâlâ götündeyken baş parmağım la klitorisini okşuyorum. Bunu bekliyor.

Dilimi amına daldırıyorum ve sol elimi yumuşak teninde kaydırıyorum, orta parmağımı içinde oynatırken meme ucunu tekrar sıkıştırıyorum.

Kıvranıyor. Daha fazlasını istiyor, ama ben onu ş i m d i l i k sınırda tutuyorum, daha fazlasını aramasını izlemekten zevk alıyorum.

"Belki de bunun için bana yalvarmalısın Chloe,"

diyorum. "Öyle bir şey olmayacak," diye pantolonunu indiriyor, çarşafı kavıyor.

"Göreceğiz," diye fısıldıyorum iç uyluğuna doğru. Tüylerim diken diken oluyor. Telefonum çalıyor.

Görmezden geliyorum.

Babamın zil sesiyle tekrar çalıyor. Hay sikeyim. Telefonumda üç tane zil sesi var. Temel olan. Babamınki. Ve Chloe'ninki. Chloe'ninki sadece bir kez çaldı, geçen Cuma günü toplantımız için ofise geldiğinde. Neyse ki babamın zil sesini nadiren duyuyorum ama eğer onun çocuklarından biriyseniz babamın zil sesini görmezden gelemezsiniz.

Chloe'yi geri çekiyorum ve yerdeki pantolonumdan telefonu alıyorum. "Alo," diye cevap veriyorum bariz bir kızgınlıkla.

"Bu internet dedikodusu saçmalığıyla sen mi ilgileniyorsun, yoksa başkası mı ilgilensin?"

Chloe banyoya giriyor. Kahretsin.

"Ben hallederim," diye bağıriyorum, sinirlendiğimi saklamadan. "Gil'e telefonlarına cevap vermediğini söyledim." "Karımı becermekle meşgulüm," diyorum.

"Şu anda saçmalıklara ihtiyacım yok, Derek. Annenin de yok." "Sen ne zaman yaptın ki?"

"Belediyeye gittiğiniz için pek mutlu değil ve şimdi de yeni eşiniz ve onun geçmiş hakkında olumsuzluklar mı görüyor?"

İşte ereksiyonum gitti.

"Dün herkese yapacağım şeyin bu olduğunu söyledim baba." "Ayrıca bunun gizli tutulacağını da söylemiştin. Sessiz kalmadı."

"Bununla başa çıkmak için balayımızı iptal ettim. Chloe'nin ailesinin evinden yeni döndük çünkü orada hasar kontrolü yapmam gerekiyordu."

"Güzel. Gil'e sabah burada olacağını söyleyeceğim. Sen Gil'le görüşürken yeni eşinin de yarın annenin medya asistanıyla görüşmesi gerekiyor. Dış görünüşün önemini anladığından emin ol. Onu saat dokuzda eve getir. Önce bizimle kahvaltı et. Bir de fotoğraf çekimi yapacağız, o yüzden sabahınızı temizleyin."

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Senin pisliğin için ben de sabahımı temizlemek zorunda kaldım Derek, o yüzden buraya geldiğinde küstahlık etme. Bunu annene telafi et."

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. "Orada mısın?" diye tersliyor.

"Ben buradayım."

"Saat dokuzda," diyor ve aramayı sonlandırıyor.

Telefonumu şifonyerin üzerine atıyorum ve kulağımı banyo kapısına dayıyorum. Duş akıyor.

Sessizce içeri giriyorum ve muhteşem karımı düşün altında, eli bacaklarının arasında yakalıyorum. Gözleri bana çarpıyor ve bana meydan okuyarak bakıyor.

Yine sertleştim.

"Hayır," bileğini tutuyorum, elini omzuma koyuyorum ve onu kaldırıyorum, onu sikimin üzerine indirirken sırtını ıslak fayanslı duvara bastırıyorum.

Onu doldururken benim inlememle aynı anda inliyor.

"Seni yaramaz küçük şey," diye azarlıyorum, saçlarından tutup ağzını ağzıma getiriyorum. Dilimi içeri daldırıyorum ve sonra diyorum ki, "Ben seni kurcalarken kendi başına gelmek için gizlice kaçamazsın. Şimdi seninle ne yapmalıyım?" O tekrar inlerken kalçalarımı birkaç kez esnetiyorum.

Siktir, evet.

"Gecenin geri kalanında seni boşaltmalı mıyım yoksa kenara mı çekmeliyim?" diye soruyorum. "Beni boşalt," diye fısıldıyor ağzıma karşı.

"Öyle mi?" Soruyorum, bundan çok hoşlanıyorum. Tam sınırda ve bana gerçekten yalvarabilecek kadar istiyor. "Seni tekrar tekrar boşaltmak mı?"

Başını salladı. "Evet."

"Yalvar bana," diyorum saçlarını sıkıca kavrayarak.

İnliyor, iki omzuma tutunuyor ve o güzel mavileriyle gözlerimin içine bakıyor.

"Hayır," diye beni reddediyor.

Saçlarını bıraktım, kalçalarından tutarak sikimin yarısına kadar kaldırdım, sonra tekrar aşağı indirdim.

"Derek," diye sızlanıyor.

"Yalvarmayacak mısın? Bundan emin misin?"

Aramıza uzanıyor ve klitorisine gitmeye çalışıyor. Elini ittim, duşu kapattım ve bileklerini başının üzerinde sabitlemeden önce onu yatağa geri taşıdım.

Aletimi çıkardım, hizaya getirdim ve doğrudan içeri soktum. Göt deliğine. Çıglık atıyor ve iki eliyle omuzlarımı tutuyor.

Sabit duruyorum. "Şimdi, güzelce sor."

"Ah, ah, ah," diye haykırıyor, yüzünü boynuma gömüyor. Yapamaması için geri çekiliyorum ama hâlâ içinde olmadığım kadar da ileri gitmiyorum. "Benden saklanmak yok."

Yarıya kadar çekiyorum.

Bacakları titriyor ve biraz daha inliyor, rahatsızlığı güzel yüzüne yansımış.

Bacaklarını göğsümün üzerine çekiyorum, böylece ayak bilekleri omuzlarımda dengeleniyor ve "Hayır, Derek, ow!" diyerek protesto ederken bacağındaki su damlacıklarını yalıyorum ve parmaklarımı amına sokuyorum, başparmağımı klitorisine bastırırken birini içeri sokuyorum.

"Gelmene izin vermemi iste."

Başını sallıyor.

Boştaki elim ağzına gidiyor ve başparmağımı içeri bastırıyorum.

"Tamam, o zaman em. Kıçını sikerken başparmağımı em ve bunu yaparken gözlerimin içine bak ve belki parmaklarımla klitorisine dokunarak boşalmanı sağlarım."

Ağzı sıkılaşıyor ve biraz emiyor ama bu benim daha da sertleşmem için yeterli oluyor.

"İyi kız," diyorum ona, kıçını becerme hızını artırıyorum, gözlerindeki rahatsızlığı görüyorum, bu yüzden çekiyorum ve sadece sırlıklam amından ıslaklık toplamakla kalmıyorum, aynı zamanda elime tükürüyorum ve geri kaymadan önce horozumu yağlıyorum, bu sefer çok daha kolay.

Güzel kızım başparmağımın etrafında yutkunuyor ve bacaklarını benim için daha da geniş açıyor, biri vücudumdan düşüyor, ben de onu yakalıyorum ve sırlıklam ıslak klitorisine sürtünme uygularken tutuyorum. Baş geriye doğru yuvarlanıyor.

"Em!" O

da itaat

eder.

Tam oraya varmak üzereyken, tam oraya varmadan önce, başparmağımı çekiyorum ve ağzımı onun kine koyarken daha derine iniyorum.

"Yalvar Chloe," diyorum dudaklarına karşı.

"Lütfen, Derek," diye mırıldanıyor küçücük bir sesle ve hemen geliyor.

Daracık kıkına boşalıyorum, klitorisini hızla ovuyorum, ıslaklığın sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. İnleyerek boşalıyor, bana öyle bir sarılıyor ki açıkçası şaşıyorum. İyi anlamda. O hâlâ inerken bitmiş sikim dışarı kayıyor, ben de o sertleşip gevşeyene kadar klitorisinin üzerinde daireler çizmeye devam ediyorum.

Sırt üstü dönüyorum ve onu yanıma alıp kendime yaklaştırıyorum. İçimde eridi. Doydu. Sıcak. Mükemmel hissediyor.

"Seni seviyorum karıcığım," diyorum saçlarına, sonra gözlerimi kapatıyorum, bu gece iyi uyuyacağımı biliyorum. Çünkü o benim. Ve biliyorum ki onun da bunu fark etmesini sağlama yolundayım.

Carson geçen seferki gibi Steele malikanesinin ön kapısını açtı. Derek'in yıldönümü brunch'ı için bana aldığı diğer mavi elbiseyi giyiyorum.

Uyandığımda ona sarılmıştım ve gözlerini açar açmaz beni becerdi. Beni tatlı tatlı becerdi, yüzümü tuttu ve uykulu, seksi bir bakışla gözlerimin içine baktı. Karşı koymadım. Aktif olarak katıldım, hatta onu öptüm ve sonrasında utandım ve bunu saklamadım.

Onu neden geri öptüğümü bilmiyorum; kendime bunun sadece seks olduğunu söylüyorum. En azından bu çılgınlıktan iyi bir şey çıkarıyorum. Ama tabii ki bunun için kendimi suçlu hissediyorum.

Ben hazırlanırken, bugün burada nelerle uğraşacağımı anlattı, ki bu benim iyi vakit geçirme anlayışıma pek uymuyordu ama isteğe bağlı da değildi. Korkumu anladığını, elinden gelse beni bundan kurtaracağını söyledi ve sanırım ben de ona inandım. Ben saçlarımı kuruturken bana kahve yaptı ve sonra yanımdaki lavaboda tıraş oldu, bunu görmezden gelmeye çalıştım - çünkü onu izlerken ıslandım.

Bütün sabah kafamın içindeydim, ama buraya gelirken o da sessizdi, yani o da kafasının içinde gibi görünüyor. Tanrım, orası nasıl bir yer?

"Günaydın Bayan Steele. Bay Steele," diye selamlıyor

Carson. "Carson," Derek selamlıyor.

"Merhaba," diyorum. "Chloe, bu arada."

"Teşekkür ederim, ama bu..." Carson konuşmayı keser ve hızlı hızlı konuşmaya devam etmeden önce kapı aralığında kaskatı kesilir, "Bay Steele, sizin

ebeveynler yarı resmi yemek salonunda. Size eşlik etmememin bir sakıncası var mı? Acil bir meseleyle ilgilenmem gerekiyor."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve kulaklık takmış genç bir peyzajcının bir çiti budadığını görüyorum, dudakları şarkı söylüyormuş gibi hareket ederken işini düzensiz bir şekilde yapmasından şarkıyı hissettiği belli. Çitleri katlediyor gibiydi.

"Devam et," diye el sallıyor Derek ve Carson'ın el sallayarak dikkatini çekmeye çalışan genç adama doğru koşmasını izliyoruz. Derek elimi tutuyor ve beni pazar günü gittiğimiz yoldan koridora götürüyor. Sadece solaryumun önünden geçiyoruz ve ben yarı resmi yemek odası mı diye düşünüyorum. Neden resmiyet seviyeleri olan birden fazla yemek odası var? Özellikle de oğlunuzla kahvaltı için.

"Sen de benim aileme resmi dedin," diye mırıldandım. "Seninkiler, sanırım, yarı resmi."

"Resmiyetten daha resmi ne olabilir ki?" diye soruyor. Omuz silkiyorum. "Törensel mi?"

Gülüyor ve beni resmiyetin ötesinde görünen bir odaya götürüyor.

"Bu mu?" Deniyorum.

Daha sert gülüyor.

Ailesi on iki kişilik bir masada oturuyor, giyinmişler ve bize merakla bakıyorlar.

Cipine döndüğümüzde, söylenmek için can atıyordum.

Ama düşmanım olduğu için ona atıp tutmayacağım.

Mülkten ayrılırken bana baktı. "İyi misin?" diye soruyor ve eğleniyor.

"Peki," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Gülüyor. Ne kadar sinirli olduğumu biliyor.

"Komik olan ne bilmiyorum," diye mırıldanıyorum.

"Komiksin," diyor, eğilip beni öpmeye çalışıyor.

"Sür şu arabayı, kahretsin!" Beni yakalayamasın diye eğiliyorum. Fren yapıyor ve iki eliyle yüzümü kavrayıp ıslak bir tane yüzüme yerleştiriyor. "Bu çok komikti. Sanırım babam annemin medya kaltağını kovmak istiyor ve

seni işe alır. Ama sana ne kadar para ve ikramiye teklif ederse etsin, kabul etme."

"*Hayır* diyebileceğim Steele ailesi üyeleri mi var?" Kibirli bir şekilde soruyorum.

"Herkes hayır diyebilirsin karıcığım, ama bana dersin bunun sonuçları olabilir. Eğer babama hayır deme ihtiyacını güçlü bir şekilde hissediyorsan, büyük ihtimalle seni destekleyeceğim."

"Ya bana fesih ve artık senin saçmalıklarınla uğraşmak zorunda kalmamayı teklif ederse?" Şaka yapıyorum.

Derek'in ifadesi kararır. "Kocanın baba katili olmasını izlemek ister misin?"

Bir anda ukalalığımın tüm zerresini kaybettim. Çünkü ciddi görünüyor.

Direksiyonu daha sıkı kavırıyor.

Pencereden dışarı bakıyorum. Rahatsız edici.

Eve döndüğümüzde saat öğleden sonrayı yarılamıştı. Oradan çıkıp çıkamayacağımı merak etmeye başlamıştım.

Kahvaltı sırasında, Derek'in annesi ayık görünüyordu. Ve biraz da şirret. Sarhoşken olduğu kadar eğlenceli değildi. Dedikodu blogundan, insanların evlendiğimizi öğrenmesinden, oğlunun düğünü için bir sürü şamata organize edememekten memnun değildi ve ilk başta bunun acısını benden çıkarmayı planlıyor gibi görünüyordu.

Derek onu bu konuda hemen düzeltti. Rahatsız edici blog yazısının çoktan kaldırılmış olmasına rağmen, beni Adam ve kazası hakkında sorulara boğdu ve bu bana Adam için herhangi bir endişeden ziyade Steele ailesinden birinin nasıl görüleceği endişesinden kaynaklanıyormuş gibi geldi.

Ondan gelen en ufak bir soru ya da yorumda Derek beni savunur ve bunların hiçbirinin benim suçum olmadığına dair ona güvence verirdi.

Eğer bir sorusu varsa, cevaplamama izin verirdi.

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama birinin beni savunması biraz rahatlatıcı oldu.

"Onu gördüm ve istedim anne. Bunu gerçekleştirdiğimi zaten açıklamıştım. Ben yaptım. Bütün bunlar benim suçum. Bu konuda paylaşım yapan sürtük hariç - onunla ben ilgileniyorum. Chloe tüm bu olanlarda masum."

Derek'in babası telefonuyla meşgulken bir yandan da bana ve her şeyi nasıl ele aldığıma dikkat ediyordu. Gözleri her zaman soğuktu, ancak dikkati karısına her kaydığında bu soğukluk kayboluyordu. İzlemesi ilgi çekiciydi.

Derek'in annesi vites değiştirip yaklaşan yıldönümü partisi hakkında konuşmaya, ne giyeceğimi sormaya ve aileyle birlikte fotoğrafımın çekileceğini haber vermeye başladığında, Derek ona Grace'in arkadaşı Nicola'nın beni giydireceğini söyledi. İyi giyindiğimden emin olmak için tasarımcısının Nicola ile birlikte çalışmasına karar vermiş gibiydi. Eğer mutsuz olursam ve kıyafetimi değiştirmek istersem bu bilgiyi Carson'a iletmemi ve Carson'ın da asistanıyla iletişime geçmesini istedi. Kaynak israfından bahsediyoruz. Ama yeni kayınvalidemle Steele ailesinin kamuya açık etkinlikleri dışında doğrudan muhatap olmak zorunda kalmayacak olmam kötü bir şey değildi, ki Derek zaten bu etkinliklerin çok az olduğunu söylemişti.

Kendimi Steele ailesinin bir üyesi olarak gösterip gösteremeyeceğim konusunda oldukça endişeliydi. Bu insanlara artık sadece zorla yaptırıldığım bir evlilikle onların ailesinin bir üyesi olduğumu ve aile kelimesinin bir grup tanımlaması olarak aklıma gelmediğini hatırlatmaya hazırdım ama oğlunun evlendiğini göremediği için hayal kırıklığına uğrayan bir anneye karşılık vermemin verimli olacağını düşünmedim ve çenemi kapalı tuttum.

"Sabrina gelecek mi? Öğrenebildik mi?" Bayan Steele kocasına sordu.

"Eli bunun üzerinde çalışıyor," diye cevap verdi.

Derin bir iç çekti. Bunu çok sık yapıyordu.

"Ona orada olmasını emretmelisin, Michael. Bu işi çözecektir," dedi manikürünü incelerken.

"Eli benden kendi karısıyla ilgilenme nezaketini göstermemi istedi. Ben de bunu yapacağım, aşkım."

"Umarım Elijah onunla arasını yakında düzeltir," diye tersledi ve sonra bakışlarını bana çevirdi. "Bizimki gibi bir ailede görünüş önemlidir. Medya sansasyonel manşetler yaratmak için en ufak bir şey arıyor." Bu sözü bana yöneltti ve ardından ekledi, "İşte bu yüzden

Bugün buradasın, böylece seni yeterince hazırlayabiliriz." Sonra Derek'e baktı. "Bence o geziye onu da götürmeliydin, Derek, ikinize erişimlerini sıfırlamalıydın."

Elijah'ın ayrı yaşadığı eşi Sabrina Steele hakkında okuduklarımdan, yerel medyanın bu ayrılıkla ilgili gerçekleri öğrenmek için ağzından köpükler saçtığını biliyordum.

"Chloe'ye ulaşamayacaklar," dedi Derek annesine. "Burayı ne kadar çabuk bitirirsek, onu o kadar çabuk eve geri götürebilirim."

Derek'in babası, "Kapının önünde iki gazeteci var," diye söze girdi. "Bu sabah burada olacaklarından şüpheleniyordum, ikinizin de gelmesini bekliyordum ama siz geldikten on dakika sonra geldiler. Pilotumuz havaalanında da birkaç kişinin dolaştığını söyledi."

Derek cevap verdi: "Bu hafta eyaletten ayrılmayacağız. Muhtemelen önümüzdeki hafta küçük bir kaçamak için Vermont'a gideceğiz. Resmi bir balayına çıkmadan önce olayların yatışmasını bekleyeceğiz."

O sırada Carson içeri girerek fotoğrafçının biz hazır olduğumuzda hazır olduğunu söyledi ve biz de Bay Steele'in ofisine, ardından da Pazar günü yeminlerini tazeledikleri çardağa gittik.

Dördümüzün bol bol fotoğrafı çekildi. Derek ve ben. Derek ve babası. Ben ve Derek'in annesi. Derek ve annesi. Ve sadece benim birçok açıdan, saçlarım açıkken ve sonra tekrar kapalıyken çekilmiş birçok fotoğrafım. Ayrıca, gözlerimi ortaya çıkardığını söyledikleri mavi gömlekli siyah bir takım elbise giydirdiler. Fotoğrafçı bana göz renginizi giydiğinizde insanların sizi daha samimi bulduğunu söyledi. Kim bilebilirdi ki? Sonra Bay Steele'in ofisinde şöminenin yanında birkaç vesikalık daha çektiler ve bunlar olurken Derek bazı halkla ilişkiler çalışanlarıyla kapalı kapılar ardında bir toplantıdaydı ve Derek'in babası da bir toplantıya gitmek için dışarı çıkmak zorunda kaldı, ben de Derek'in annesi ve medya sorumlusu Donna ile kaldım.

Derek'in annesi basın mensubuyla yaptığı görüşmenin bir bölümünde telefonuyla meşguldü ama sonra ruh hali değişti ve arkadaş canlısı, mutlu, neredeyse kız gibi oldu.

Acele etmesi gerektiğini, bir kuaför randevusu olduğunu ve öğleden sonraki toplantısından sonra kocasıyla buluşup, seyahatimizi iptal ettiğimizden beri çıkmaya karar verdikleri doğaçlama New York gezisine katılacağını söyledi. Beni öptü ve Donna'nın yanına bıraktı; Donna da beni sınavlar ve sahte mülakatlarla uğraştırmak için çok çalıştı, bana çelme takmaya çalıştı ve giderek daha çok sinirlendi

benim eksikliğimle. Her şey kaydedilmişti, ki bunu son derece sinir bozucu buldum. Hata yapmamı istiyordu, beni düzeltmek ve bunun yerine nasıl tepki vermem gerektiğini söylemek istiyordu, ancak yeterince büyük hatalar yapmadığım için hayal kırıklığına uğradığını hissettim. Muhtemelen kendi değerini kanıtlamak istiyordu ama benim de beceriksiz bir soytarı olmamı istiyordu.

Derek babasının ofisinin kapısından içeri girdiğinde, kapı çerçevesine yaslandı ve Donna'ya pazarlama alanında çalıştığımı, okulda medya çalışmaları dersi aldığımı ve sözlerime takılıp kendimi toplum içinde aptal durumuna düşürmeyeceğimi söylediğini izledi. Çok şirret bir şekilde bana burada söz konusu olanın itibarımdan daha fazlası olduğunu söyledi. Bu noktada, Derek bana aşık bir köpek yavrusu gibi bakmaya devam etmek yerine araya girdi ve ona işimizin bittiğini söyledi.

Bana acınası bir "hmpf" ile baktı ve bana medya görgü kuralları hakkında bir el kitabı uzatarak harfiyen ezberlememi istedi.

Medya ile konuşmak gibi bir niyetim yok. Eğer beni bir sürtük olarak resmederlerse, öyle olsun. Kendime bunu söylüyorum ama iş başa düştüğünde omurgasız olacağımdan korkuyorum. Çünkü öyle hissediyorum. Sanki daha güçlü olmalıymışım gibi. İçinde bulunduğum bu durumdan çıkış yolumu bilmeliymişim gibi.

Derek sadece... ezici. Acımasız. Çıldırıcı. En çıldırıcı olan da vücuduma yaptıkları ve içimde onun bana vermek istediklerine aklımı kaybetmeden de sahip olabileceğime inanmak isteyen o küçük parçam.

Ve bu adamın ağzıyla, hipnotize edici bakışlarıyla, on yetenekli parmağıyla ve Tanrım, bu erkek uzantısıyla sahip olduğu yeteneği kavrayamıyorum. Beni çılgına çevirmek için doğru şekil ve boyutta - bir tehlike havasıyla çünkü sadece bir dokunuş fazla büyük. Bu da onun için ekstra iyi gibi görünüyor, çünkü o son ezici santimi batırdığında yaptığı yüz ifadesi? Yüzündeki o ifade, içimde patlatmayı başardığı patlamaların fitilini ateşliyor.

Sevdiğim insanları tehdit etmediği zamanlarda, pek çok doğru şey söylüyor. Romantik şeyler yapıyor. Kayıyor olabileceğimi hissediyorum çünkü kendimi onunla birlikte deliliğe kaymama izin verebileceğim alternatif bir evreni düşünürken yakalıyorum.

Evin önüne yanaşıyoruz ve Derek inip cipini çalışır halde bırakıyor.

Tam bunu soracaktım ki kapıyı açtı, ben de onu içeri kadar takip ettim.

Alarmı devre dışı bırakıyor ve bana dönerek yüzümü iki elinin arasına alıyor.

"Halletmem gereken bazı işler var. Daha sonra geri geleceğim. Uslu dur."

Bastı

Dudakları kısa bir süreliğine benimkilere değiyor, sonra beni sıkıca kucaklıyor.

Hâlâ onun ne kadar sıcak ve güçlü hissettirdiğini görmezden gelmeye çalışıyor, yaptığı onca berbat şeye rağmen neden bu çekimi durduramadığımı merak ediyorum.

"Burada gözetim altında mıyım?" diye

soruyorum. Gülümsüyor. "Belki."

Yüzümü buruşturuyorum. Şakacı bir şekilde burnumu dürtüyor. "Bugün Salı, bebeğim."

"Ve?"

"Bu akşam tacoya ne dersin? Malzemeleri getirtirim." Omuz silktim. "Taco ister miyim bilmiyorum."

"Ama sen hep her günün Salı olması gerektiğini söylersin." İçimi çekiyorum ve kollarımı kavuşturuyorum.

Duruşumu taklit ederek benimle alay ediyor. "Her neyse..." Mırıldandım.

"Tamam, istediğin bir şey varsa yemek getirsinler o zaman? Sana Carson'ın bilgilerini göndereceğim. O ayarlayabilir."

"Carson meşgul bir adama benziyor. Eminim bizim için market alışverişi yapabilirim."

Gülümsüyor. Geniş.

Gözlerimi deviriyorum çünkü az önce "biz" dediğimi fark ediyorum.

"Oh," diyor, "şimdi hatırladım, sıra evdeki eşyalarınızın geri kalanı saat 5:00 gibi burada olacak. O zamana kadar dönmeye çalışırım. Olmazsa, işte, bak." Kapının yanındaki duvardaki güvenlik panelini işaret ediyor ve bana teslimatçıları nasıl içeri alacağımı gösteriyor.

"Uygulamayı dün senin telefonuna da yükledim, böylece evin herhangi bir yerinden bu işle ilgilenebilirsin."

"Nakliyeciler Cherokee'mi getiriyorlar mı?" Ben soruyorum.

"O zaten burada," diyor bana, omzunun üzerinden işaret ederek.

"Garaj mı?"

"Evet."

"Oh."

"Yine de dışarı çıkma. Burada kalın. Henüz kimse nerede yaşadığımızı bilmiyor. Bu sabah Beşinci Cadde'deki apartmanın önünde medya vardı. Bu adresin ortaya çıkması an meselesi. Bu arada, en iyisi siz burada kapıların arkasında kalın."

Ailesinin evinden servis girişinden ayrıldığımız için eve dönerken kamp kurmuş fotoğrafçıları kaçırdık. Yani *burada*.

Burada 'biz ve ev' terimleriyle düşünüyorum, sanki benim gerçekliğim buymuş gibi. Ama benim gerçekliğim bu, değil mi?

Beni tekrar öpüyor, sonra burnunu benimkine sürüyor. "Yakında döneceğim. Belki boya renklerini düşünürsün. Değiştirmek istediğin diğer şeyleri. Eğer zamanım tükenmezse, bugün bankaya uğrayıp sana bazı kartların kopyalarını alacağım."

"Kartlar mı?"

"Banka ve kredi kartları."

"Banka ve kredi kartlarım var."

Gülümsüyor. "Bunu biliyorum tavşancık, ama artık benimkilerin kopyalarını alıyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "Belki de sana olan kızgınlığımı kartlarından çıkarırım."

Omuz silkiyor. "Beni biraz rahatsız etmeyecek.

Yakında dönerim." Ayrılıyor.

Ne yapacağımdan emin değilim. Teknik olarak balayında olduğum için işim yok. Ve artık işi istediğimden bile emin değilim. Frank'in benim hakkımda ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum. Herkes uzaktan çalıştığı ve tuğla ve harç ofisi olmadığı için başka kimseyle iş arkadaşlığım yok, ancak aylık ekip video görüşmeleri yapıyoruz ve bana 10 bin dolar ikramiye veren Cavalier'in yeni sahibinin benimle evlendiğini, şirketi satın aldığını ve sonra bana verdiğini öğrendiklerinde herkesin ne kadar şaşıracağını hayal edebiliyorum.

Şekil değiştiren romantizmiyle yatağa girip son bölümü ve sonsözü bitirmeye karar verdim.

Chloe için kart almak üzere ilk durağımı bankam yapmaya karar verdim. Cleveland'daki avukatımı çoktan arayıp medeni durumumdaki değişikliği anlattım ve Chloe'nin her şeyi miras olarak alabilmesi için vasiyetimin düzenlenmesini istedim. Bir sonraki durağım, eczacı bağlantıma bazı özel işler yaptırdığım ve bana sadece şeker haplarından oluşan iki doğum kontrol hapi paketi sağladığım eczane. Banyo çantasında iki paket vardı ve paketi göstermek için fotoğraflı bir mesaj göndermişim.

Bundan sonra, her iki kulüpte de kendimi gösteriyorum ve bazı işleri hallediyorum, yöneticilerle konuşuyorum ve Jeannie Gilligan'ı ziyaret etmek için dışarı çıkmaya hazır olduğumda, Alannah Fisher'ın Downtown gece kulübü binasındaki ofis girişinden çıktığını görüyorum.

Alannah dikkatini vermiyor; sokağa doğru yürürken el çantasını karıştırıyor ve beni görmeden önce bileğini elimle kelepçeledim ve onu tuğla duvara doğru yarım düzine adım kadar geri götürürken gözleri açılıyor.

"Merhaba Alannah," diye selamlıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye şirretçe tıslıyor ama korkuyor. Vücut dilinden belli.

"İnsan içine çıktığında gerçekten dikkatli olmalısın. Herhangi biri seni yakalayıp bir minibüse atabilir," diyorum ve caddede park halinde duran beyaz bir sprinter minibüsü işaret ediyorum, "ve bir daha asla görülmeyebilirsiniz."

Gözleri neredeyse komik bir seviyeye ulaştı.

"Bu arada, bir daha benimle uğraşmaya kalkma," diye uyarıyorum, ciddiyetimin yanlış anlaşılmasını sağlayarak. "Dünkü küçük oyununuz bir sürü gereksiz baş ağrısına mal oldu."

"Yasaların üstünde olduğunu düşünüyorsan yanılıyorsun. Chloe için savaşmayı bitirmedim."

"Biliyorum. Telefon kayıtlarını, internet aktivitelerini gördüm ve senin hakkında sahip olmamı istediğinden çok daha fazla bilgiye erişimim var. Perşembe günü Sabrina Steele ile olan kahve randevunu iptal et. Baldızımla şahsen tanışmanın tek yolu, geniş ailemizin bir parçası olman ve onun karımla arkadaş olması."

Bana ters ters bakıyor.

"Bizimle ilgili pislikleri araştırmaya devam etmen çok aptalca, Alannah. Eğer böyle devam edersen ailemle ilgili benden daha fazla şeyle uğraşmak zorunda kalacaksın ve inan bana bunu istemezsin. Ve elimde Fisher ailesinin, özellikle de seninkinin pisliklerinin büyük bir kısmını içeren bir dosya var."

Gözleri kısıldı.

Devam ediyorum. "Chloe seni sevdiği için bu kadar iyi davranıyorum. Beni daha fazla zorlama. Dur ve vazgeç, Breastie, yoksa Chloe'nin hayatından çıkarsın. Zaten düğününü kaçırdın ve eminim ileride ikiniz de pişmanlıkla bakacaksınız. Onun hayatından tamamen çıkmak mı istiyorsun? Kişisel ve profesyonel hayatınızda yeni sorunlar mı istiyorsunuz? Yoksa onun yeni ve daha mutlu hayatının bir parçası mı olmak istiyorsun?"

Bana meydan okurcasına bakmaya devam ediyor ama dudakları titriyor.

"Etrafta dolaş ve öğren," diye dişlerimi sıkarak uyarıyorum ve sonra bileğini bırakıyorum.

Alannah arabasına doğru fırladı ve dışarı çıktı.

Arabama biniyorum, Kenny'den gelen Jeannie Gilligan'ın adresini içeren mesaj için telefonumu kontrol ediyorum, sonra da navigasyon sistemime giriyorum.

Craig Jenkins'in dün Jeannie ile vakit geçirdiğini zaten biliyorum. Kenny onu evine kadar takip etmiş. Orada bir saatten fazla kalmış ve eve dönerken de takip edilmiş. Kenny iyidir. Jenkins de iyi olmalı. Onu cebimizde görmek güzel olurdu, ama anlaşmamızın gereğini yerine getirir ve beni daha fazla uğraştırmazsa, karımın isteğini yerine getireceğim ve beyaz şapkasını takmaya devam etmesine izin vereceğim.

Kenny'ye kısa bir geçmiş araştırması yaptırdım, çok derin bir şey yok ama görünüşe göre hayatı hakkında anlatılacak pek bir şey yok. Jeannie Gilligan liseden sonra buraya taşınmış ve üniversite birinci sınıfta Hallman'la yeniden bağlantı kurmuş. Muhtemelen aralarındaki ilişkiyi yeniden alevlendirmek için onun okuluna kaydolmuş. Adam *Hallman* (eski adıyla Dalton) ile aynı sokakta büyümüş, lisede bir yıl boyunca onunla uzaktan çıkmış, ayrılmışlar ve o zamandan beri bir meşale taşıyor. Adliyede 9-5 arası çalıştığı bir büro işi var, çok az arkadaşı var, online influencer olarak yan işlerle para kazanmaya çalışıyor ve düzenli bir rutini var.

Salı akşamları saat yedide, evinden altı blok ötedeki otuz dakikalık sıcak yoga dersine gidiyor. Kitapçıda vakit öldürüp Chloe için birkaç kitap alıyorum, sonra dersin bitmesine beş dakika kala yoga stüdyosunun yakınına park edip kapıyı gözlüyorum.

Evet, bunu benim için yapabilecek insanlarım var, ama bu kadar kişisel bir durumda, Chloe'nin adını karalamayı içeren bir durumda? Doğrudan benden gelmesi daha etkili olur.

Başka bir kadınla birlikte yoga stüdyosunun dışına çıkıyor ve on dakika boyunca dışarıda konuşuyorlar. Bunun bitmesi için hazırım. Eve, karımın yanına dönmek istiyorum. Ayrıca ailemdeki kahvaltıdan beri bir şey yemedim.

Sonunda yolları ayrılır.

Yaklaşık yüz metre yürüdükten sonra yan sokaktan sağa sapıyor. Dönüşe kadar koşuyorum ve sonra yavaşlıyorum, onun otuz kırk adım gerisinde kalıyorum.

Bir buçuk blok boyunca arkasına bakmadı, ben de çömelip küçük bir taş aldım ve fırlattım. Kafasının yanından sekip omzuna çarptı.

İrkiliyor, başının yan tarafını tutuyor ve omzunun üzerinden bakıyor. Vücut dilinin bana farkına vardığını söylemesi için üç saniye geçmesi gerekiyor. Hızımı arttırdım. Öfke sistemimde sıcak yanıyor. *Bu kaltak.*

Başını tutarak ileri atılıyor, ama güçlü adımlarla benden uzaklaşıyor, çantasını karıştırıyor, muhtemelen telefonunu ve belki de biber gazını almaya gidiyor. Koşmaya başladı, hala çantasını karıştırıyordu ve ben de ona doğru koştum. Tökezledi, kaldırımında elleri ve dizleri üzerine düştü.

Acı dolu bir ses çıkarıyor ve kocaman gözlerle bana bakıyor.

Genel olarak çekici. Narin. Muhtemelen kendi yolunu bulmaya alışkın. Sadece öyle bir görünüşü var.

Etrafımı hızlıca taradıktan sonra ayağımı kaldırıyorum ve botumu omzuna koyuyorum. Üzerine neredeyse hiç ağırlık vermiyorum, ama hemen dengesini kaybediyor ve şimdi yanağı kaldırıma bastırılmış durumda. İçimden yüzünü tekmelemek, kafasını ezmek geliyor.

Chloe'nin peşinden gitmeye nasıl cüret eder? Dürtülerime direniyorum.

"Chloe Steele, eski adıyla Turner diye biri yok."

İnliyor.

"Hem de hiç. Anladın mı? Onun adını söylemeyeceksin. Yazmayacaksın. Onun hakkında hiçbir şey konuşmayacaksın. Kimseyle konuşmayacaksın."

Birkaç saniye duraksadıktan sonra "Öyle mi?" diye ekliyorum.

İnliyor ve başını sallıyor. Ağlıyor. Burnundan sümük akıyor.

İki adım geri çekildim ve tükürdüm. Tükürük yüzüne geldi.

Neredeyse sekiz buçukta eve giriyorum ve yemek kokusu burnumda tütüyor. Açlıktan ölüyorum.

Chloe'nin çıplak ayaklarını onun için aldığım evin mutfağında görmek mi? Sertleştim. Dar mavi yoga pantolonunu, göbek deliğini gösteren küçük beyaz bluzunu gözümün önüne getiriyorum. Yüzündeki ifade? Emin olamıyorum ama bana farklı bakıyor olabilir.

Ben daha sertim.

Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmış, dişleri alt dudağını çiğniyor ve gözlerinde tanımadığım bir bakışla bir tavayı kurutuyor. *Sanki* beni gördüğüne sevinmiş gibi.

Kitapçıdaki çantayı tezgâhın üzerine bırakıyorum, iki kolumu beline dolayıp dudaklarını dudaklarıma götürürken havayı abartılı bir şekilde kokluyorum. Tadı şarap gibi. Gözlerinin beyazı çok parlak beyaz. Kirpikleri çok dolgun. Ağzının şekli büyüleyici. O konuşurken ağzının hareketini izlemekten asla yorulmuyorum.

Yüzünü okşuyorum, yanımda çoğunlukla sessiz olduğu gerçeğini düşünüyorum. Dudakları kıpırdasın istiyorum, bana bir şeyler anlatsın istiyorum, isteklerini duymak istiyorum. Mutlu olduğunu bilmek istiyorum. Bunu ona vermemi sevdiğini bilmek istiyorum.

"Sanırım Taco Salı'sını kaçırdım."

"Ben... um..."

"Sorun değil. İyi miydiler? Seni mutlu ettiler mi?" Başını eğip bana bakıyor.

"Sana birkaç kitap aldım. Okuduğun serinin sonraki iki kitabını."

Gözleri adadaki çantaya kayıyor ve dudakları aralanıyor. Sürprizlerim karşısında her zamanki gibi paniğe kapılmak yerine iyi anlamda şaşırılmış görünüyor.

"Um... Sana biraz yaptım. Yani, hâlâ taco var." Buzdolabının kapağını açmak için sarılmamdan kurtuldu. Yarım düzine bölmesi olan kapalı bir tabağı işaret ediyor. Yaklaşıp daha iyi bakıyorum. İçlerinde taco malzemeleri olan bölmeler var. Yüzüne bakıyorum. Çenesiyle arkamdaki tezgâhı işaret ediyor.

"Mikrodalgada kabuklu bir tabak var. Sadece on ya da yirmi saniye süreyle fokurdattığınız ve ardından iki et bölmesini tepsiden çıkarıp onları da kırk beş saniye ila bir dakika süreyle fokurdattığınız gerekir. Sonra tabaktaki diğer malzemeleriniz soğuk olacak, yani -" Omuz silkiyor. "Yemeye hazırım."

"Benim için yemek mi yaptın?" diye sordum.

Utangaç bir şekilde başka tarafa bakıyor. "Yemek yaptım. Biraz kalmıştı."

"Bize yemek hazırladın," diye tekrarlıyorum ve mutfağın kenarındaki duvara yaslanana kadar onu destekleyerek ilerliyorum. Ellerim saçlarında geziniyor ve saçları parmaklarımın arasında harika bir his veriyor. Ağızlarımız tekrar çarpışıyor ve beni beceriyor, ama o geri çekilmiyor. Göğsümü itmiyor. Başını çevirmeye çalışmıyor.

"Geç kaldığım için özür dilerim," diyorum. "Seninle yemek yemeyi çok istedim."

Eğer beni düşünmeseydi, o taco kabuklarını bir tabak içinde mikrodalgaya koymazdı. Eve gittiğimde yememi kolaylaştıracak şekilde yapılan kurulumu açıklamak için zaman ayırmazdı.

Bayıldım buna.

Onun burada olması, beni beklemesi, benim için yemek pişirmesi? Burası uzun zamandır sahip olmadığım bir şeymiş gibi hissettiriyor. Gerçek bir ev. Hayatımın çoğunu oradan oraya taşınarak geçirdim. Yatılı okullar ve ailemin birçok evi arasında. Üniversite dört yıl boyunca aynı yerdeydi ama bu sadece bir konaklama yeri idi. Ondaki sonra, Cincinnati'de olduğum zamanlar için iki dairemde veya mobilyalı kiralık bir dairede kalarak şehirler arasında geçiş yapıyorum. Ama bu

yer mi? Burası şimdiden evim gibi hissettirmeye başladı. Yoğun bir günün ardından iple çekeceğim bir yer gibi. Bir inziva gibi.

Şimdi iki eliyle gömleğimi kavırıyor. Onu kalçalarından tutup kaldırıyorum ve bacakları beni sararken kıcını kavırıyorum. Onu en yakın yumuşak mobilya parçasına, şömineye bakan adanın önündeki kanepeye götürüyorum. Onu sırtüstü yatırdıktan sonra iki elimle göğüslerini kavrayana kadar kaburgalarından yukarı çıkıyorum, sonra çenesinden boğazına doğru kemiriyorum ve emiyorum.

İçime giriyor.

"Seni işaretleyeceğim," diyorum ona, boynuna yapışırken sesim hırçın çıkıyor.

Daha da yükseliyor. Sanki bunu memnuniyetle karşılıyor. *İşte bu.*

Elim kemerine, doğrudan çıplak tenine dalıyor ve sonra o ıslak ipeğinin arasından süzülüyor. Şimdi parmaklarım karımın içine giriyor ve ben onun G noktasına bastırıyorum.

Dilimi kendi diliyle yalıyor ve seksi, muhtaç bir inilti çıkarıyor. "Çok fazla kıyafetin var," diyorum ona, yoga pantolonunu indirmeden önce.

Hemen beyaz tişörtünü kafasına geçiriyor. "Benimkini al," diye emrediyorum, tişörtünü bırakarak.

Dondu kaldı.

Hay sikeyim. Onu o anın dışına çektim.

"Nuh uh, seni kaybetmiyorum." Gözlerimi işaret ediyorum. "Tam burası, Chloe." Yutkunuyor, emin görünmüyor.

"Bana yemek hazırladığın için teşekkür ederim bebeğim," diyorum, kendi kotumu yeterince indirip hızla onu dolduruyorum. Göz kapaklarını indiriyor, inliyor, göğüslerini bana bastırıyor. Sanki bütün gün bunu bekliyormuş gibiydi. Sanki buraya gelmemi bekleyememişti. Ama şimdi gözleri kapalı, ben de içeri girip önce bir göz kapağına, sonra diğerine bir öpücük konduruyorum.

"Benim iyi kızım," diye övüyorum onu. "O tatlı amcığınla sikimi sağ. İçinde olmayı çok seviyorum."

Karım yüzünü boynuma gömüyor, ama razı oluyor, ben de kalçalarımı esnetiyorum ve sonra tekrar eve çarpmadan önce neredeyse sonuna kadar geri çekiliyorum. Boynunda sadece hafif bir renk değişikliği görüyorum. Azgın bir genç gibi davranıp onu defalarca işaretlemeye çalıştım. Ama daha önce hiç kimseyi işaretlemek istememiştim. Onun da beni işaretlemesini istiyorum. Bunu yapmaya istekli olması ne kadar sürer?

Kök saldım.

Tırnakları sırtıma batıyor.

"Daha fazla mı?" Ben soruyorum.

Bana daha sıkı sarılıyor.

"Kahretsin. Bu kanepede yeterince yer yok; bu oda için daha büyük bir kanepeye ihtiyacımız var."

Onu kaldırıp halının üzerine sırtüstü yatırıyorum ama hemen pozisyonla ilgili fikrimi değiştirip karnına doğru çeviriyorum.

"Diz çök, Chloe. O tatlı kıcını kocan için havaya kaldır."

Yapıyor ve nefes alış veriş hızlandı. Şimdi dizlerimin üzerinde, bir elimle kalçasını tutuyorum ve diğer elimle içine doğru ilerliyorum. Şimdi daha da ıslak. Benim için. Sonuna ulaşır ulaşmaz göğüslerini kavıyorum ve boynunun kenarını öperek benimle aynı pozisyona getiriyorum.

Sağ elim aşağı kayarak bacaklarının arasına girdiğinde inliyor. Baş omzuma doğru yuvarlanırken, sinir yumağını arkadan beceriyorum, şimdi kulağının sırtını dilliyorum.

Parmağındaki evlilik yüzüklerini görüyorum ve göğsümde şiddetli bir şefkat hissediyorum. Sevgi. Ona olan sevgim.

Onu bunlarla işaretledim. Parmağındaki o yüzükler, onunkine iliştilmiş ismim? O benim. İstedğim şey bu. Onu boşaltmak. Beni istemesini sağlamak. Bana bakmak istemesini sağlamak, ama önce ben ona bakacağım.

"Seni seviyorum Chloe," diyorum ona, boynunu öpüyorum, sonra elimi boynuna doluyorum, bir yandan da tekrar tekrar içine girmeye devam ediyorum. "Ve seni istiyorum. Bunu sana her gün yapmak istiyorum, ta ki yapamayana kadar."

Öne doğru düşüyor, doruk noktası boyunca titrerken haykırıyor.

Hızımı ve yoğunluğumu artırırken, kendi doruk noktamı kovalarken, omurgamdan taşaklarıma kadar hisler titreyene kadar onu becerirken, yükümü içine dökerken görüşüm bulanıklaşırken, boğazındaki tutuşumu biraz sıkarken, gövdesini kanepeler minderine dayayacak kadar ileri doğru diz çöküyorum.

Sonunda gevşediğinde doksan saniye boyunca hiç durmadan inliyor.

Doğum kontrol hapı yerine şeker hapı kullanması uzun sürmez. Elim düz karnında gezdiriyorum.

Ağzımı kulağına dayadım. "Seksi, zeki, karşı konulmaz karımı doğurmak için sabırsızlanıyorum. Seni yuvarlak ve sonsuza dek bana bağlı istiyorum." Boynunu öpüyorum. "İçine kaç bebek koymamı istiyorsun?"

Nefes nefese. Nefes nefese. Doymuş. Kemiksiz. Sessiz.

"Belki bir gün karım bu soruya cevap verir. Bunu dört gözle bekliyorum."

Onu kollarımın arasına alıp kaldırıyorum ve kanepeye yatırıyorum. Gözleri kapalıydı. Yine benden saklanıyor.

Yerdeki sepetten yumuşak battaniyeyi çekip üzerine örtüyorum, eğilip onu öpüyorum, iç çamaşırımı ve kot pantolonumu yerine koyuyorum, sonra tuvaleti kullanmak için koridora çıkıyorum.

Döndüğümde hâlâ kanepede kıvrılmıştı, gözleri açıktı ve şömineye bakıyordu. Şöminenin kumandasını alıp çalıştırıyorum, böylece bakacak bir şeyi oluyor. Şimdi yüzünde pişmanlık dolu bir ifade var.

Ve göğsümde hoş olmayan bir sancı hissediyorum. "Seni oraya götüreceğim," diyorum. "Söz veriyorum."

Ve bunda ciddiyim. Onu öyle bir yere getireceğim ki göz teması sayesinde gülümsemelerini, sözlerini, tatlı sözlerini alacağım.

Mikrodalgayı açıyorum ve bip sesi gelince sıcak taco kabuklarını çıkarıyorum. Eti ısıtıyorum ve tüm tabağı onun oturduğu kanepenin önündeki sehpayı taşıyorum. Bölmeleri salsa, peynir, ekşi krema ve bir tanesini de rendelenmiş marul ve doğranmış domatesle doldurmuş. Bir şişe bira alıp kanepede ona katılıyorum ve tabağımı masaya koyuyorum. Bana yer açmak için bacaklarını büküyor.

"Buzdolabında taco sosu var. Ve sıkılabilir guac," diyor. "Mm, güzel.

Bir şey ister misin?" diye sordum.

Başını sallıyor.

Gidip onları alıyorum ve "Haberleri izleyebilir miyim?"

diye soruyorum. Yine başını salladı.

Televizyonu açıyorum ve dört taco koyarak yemeğe dalıyorum. Üçüncüyü yedikten sonra uyudu. Melek gibi görünüyor.

Yemeğimi bitirdiğimde tabağımı ve tabağı yıkayıp kaldırıyorum. Tekrar oturuyorum, ayak bileklerinden tutuyorum ve bacaklarını uzatacak şekilde kucağıma koyuyorum. Hiç kıpırdamıyor.

Bir süre sonra onu kaldırırken gözleri açıldı. Kafası karışmış görünüyordu.

"Kanepede uyuyakalmışsın, bebeğim. Seni yatıracağım."

"Yürüyebilirim," diyor.

"Ama zorunda değilsin, değil mi?" Merdivenleri onunla birlikte çıkıyorum.

Onu yatağa yatırdığımda şakağından öptüm. "Bir dakika içinde seninle olacağım. Duş alacağım ve birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Cevap vermiyor, ben de lambayı kapatıp duşa giriyorum.

Bir süre sonra yatağında ona katıldığımda, şimdi yorganın altında ve tekrar dışarı çıkmış gibi görünüyor. Onu kollarıma çektim. Bana sokuluyor ve küçük tatlı bir iç çekiyor. Derin uykuda olduğu için çıkardığı sesin farkında değil. Ama benim sesim. Onun gibi.

Mutlu olmadığını bilsem de bu mutlu bir ses. Yaptıklarımı hâlâ bana karşı kullandığını biliyorum ama olması gereken yere ulaşacağından da eminim.

Saatlerdir uyuyamıyorum. Çünkü sabah gözlerinin daha yumuşak olup olmadığını görmek için sabırsızlanıyorum. Ama olmayacağından da korkuyorum. Bu gece benimle kavga etmedi. Bana yemek yaptı. Tamamen açık değildi ama her zamankinden daha açıktı. Onunla geçirdiğim ilk geceden beri en açık olduğu geceydi. Tekrar böyle olabileceği fikri mi? Her zaman böyle mi? Bunun bir dönüm noktası olup olmadığını görmek için sabırsızlanıyorum. Ama değilse bile, dünden daha yakın olduğumu biliyorum. Belki bugün yalnız kalmak ona iyi gelmiştir. Belki yarın da onu biraz yalnız bırakmalıyım.

Sonunda yarın geceyi, beni gördüğüne sevinip sevinmediğini, yeniden yemek yapıp yapmadığını görmek için sabırsızlandığımı düşünerek uykuya dalabiliyorum.

Tek başıma uyanıyorum ve hemen kendi suçluluk duygumun ağır dozda bir utançla birlikte saldırısıyla yüzleşiyorum. Yatağın ortasına doğru yuvarlanarak tavana bakıyorum ve kendime utancımın baş başa bir an veriyorum.

Eve geldiğinde üzerime atlamasına izin verdiğime inanamıyorum. İçeri girdiğinde biraz çarpıntı hissettim çünkü üzerime atlamasını umuyordum. Çok aptalca. Neden? Her şeyden sonra mı? Neden?

Bütün akşam yemek yapmakla meşgulken, evin içinde, bahçede dolaşırken onu düşünüyordum. Nakliyeciler biraz kir bıraktıktan sonra elektrik süpürgesini çalıştırdım. Derek gelmeden birkaç saat önce geldiler ve tüm eşyalarımı ikinci kattaki yatak odalarından birine yüklettim. Giysiler, masam ve kitap rafları. Ofisimdeki çekyat. Her birinin içeriği işaretlenmiş kutular. Mutfak eşyaları kutuları. Hiçbirinin içinde ne olduğunu bilmiyorum; kutuları açıp bakmaya da niyetim yok. Çünkü bu durum hakkındaki görüşüm hakkında ne söyleyebilirim ki? En azından tuvalet malzemelerimin geri kalanına erişebiliyorum; *Chloe Steele*, *banyo* yazan kutunun gömülmediğinden emin oldum.

Chloe Steele. Eminim nakliyeciler eşyalarımı paketleyip işaretlerken Adam evde olsaydı, bu ismi siyah Sharpie blok harflerle görmek canını yakmış olmalıydı. Belki de acıtmamıştır. Kişisel eşyalarımı paketlemek için ekibin bir parçası olarak bir kadın bile vardı. Ve bu benim düşünceli, sahiplenici, baygın psikopat sapığımın yapacağı bir şey gibi görünüyordu.

Sanırım artık teknik olarak benim psikopat *kocam*. Ahh.

Nakliyeciler son kutuyla gelirken, bir market teslimatı vardı, bu yüzden yemek yapmaya başladım ve Derek için yiyecek sakladım, bunun bana ona bir sandviç yaptığımdan daha büyük bir tepki alacağımı fark etmedim.

Aç olabileceğini düşünmek gibi basit bir şey yaptığım için çok sıcak görünüyordu. Ve dünkü seyahatlerinin bir yerinde, dışarı çıkıp bana kitap aldı. Benim kendime alacağım kitapları. Çünkü dikkatini veriyor. Ve bunu yapması ne kadar hoşuma gittiyse o kadar sinirlendim.

Evet, dikkatini veriyor. Beni neyin mutlu edeceğini tahmin etmeye çalışıyor. Bana hayalindeki kızmışım gibi bakıyor. Beni doyamıyormuş gibi beceriyor. Ve sanki benim ondan daha çok zevk almamı istiyor. Ama o da zevk almak istiyor. Ve alıyor da. İkimizin de boşaldığından emin oluyor. Sonra da kanepede ayaklarıma sarılıp televizyon izliyor ve sanki taco gelmiş geçmiş en gurme ve lezzetli şeymiş gibi yaptığım yemeği yiyor. Ayağımda onun güçlü, sıcak eliyle uyandım ve sonra tekrar daldım.

Sonra yine yatağa taşınırken uyanıyorum, o beni değerli biriymişim gibi taşırken bana bakıyor. Beni ne zaman bir yere taşısa karnımda garip bir şeyler oluyor. Uzun boylu. Büyük kaslı kolları var. Ve beni taşırken bana bakıyor. Gerçekten bakıyor.

Dün annesine karşı beni savundu. O medya canavarı kadına karşı kendimi savunduğumda yüzünde gururlu bir ifade vardı.

Önceki gece aileme benim bazı niteliklerimden bahsederek bir noktaya değinmeye çalıştı.

Çalıştığım şirketi satın aldı, böylece benim oldu.

Ve o deli. Saplantılı. Tehlikeli. Hayatımın neredeyse her yönünü gözetledikten sonra beni her türlü zihinsel karmaşaya soktu. Bir de Adam'a yaptıkları var! Adam'ın amcasının ölümünden sorumlu olduğunu kabul etti, bu da Adam'ın büyükannesinin ölümüne neden oldu! İnsanlara silah doğrultmak mı? Bir polisi kirli işlere bulaşmaya zorlama tehdidi?

Onu ilaç tedavisine başlatabilir miyim? Bunun yardımı olur mu? Bu, şimdiye kadar birlikte olduğum en muhteşem adamla bu rüya evdeki bu hayatı kolaylaştırmanın bir yolu olabilir miydi? Şimdiye kadar yaptığım en iyi seksle? Onu rüya gibi bir koca yapan tüm o vaatlerle? İlaç tedavisi onu daha az tehlikeli yapar mı? Aynı zamanda onu daha az... Derek yapar mı? Çünkü eğer bana takıntılı olmayan başka bir ateşli adamsa, dışarıda kendine takıntılı olan diğer ateşli, zengin adamlar gibi mi olur? Belki ona ilaç verirsem kendi hayatımı yaşamama izin verir. Belki tüm bunların ne kadar boktan olduğunu anlar.

Telefonumu elime aldım ve ondan gelen bir mesaj gördüm.

İşe erken gitmiş. Üzgünüm, bebeğim. Balayımız olduğunu biliyorum ama haftanın geri kalanında izin alacağım. Akşam yemeğiyle ilgilenme sırası bende, o yüzden yemek yapma. Seni seviyorum.

Yemek yapma sırası onda mı? Evin yükünü paylaşan bir koca mı? Gerçekten de efsanevi bir yaratık. Sebepsiz yere kadın kılığına girdiğimde kurban edilmekten korktuğum efsanevi tek boynuzlu atlardan farklı değil. Belki de efsanevi bir yaratık toplantısı vardı ve bebekleri daha fazla erimesin diye Derek'i bana gönderdiler.

Efsanevi yaratıklardan bahsetmişken, okumam gereken iki seksi roman daha var ve bütün günümü bir kanepeye uzanıp kitap okumaya ayırmayalı çok uzun zaman oldu. Yapacağım şeyin bu olduğuna karar verdim. Kahveden sonra. Alannah'la konuştuktan sonra.

Duş alırken, bugün akşam yemeğinde bana ne yapacağını merak etmekten kendimi alamıyorum. Ve bu delilik. Bu tür düşüncelerle eğlenemem.

Öğleden sonra ve ben ateş yakmış kanepede uzanıyorum. Arka bahçedeki ağaçların yaprakları hızla dökülüyor. Ve bu oda, yükselen bir Noel ağacıyla kesinlikle inanılmaz görünürdü. Gerçek bir tane. Evi köknar kokusuyla dolduruyor. Bu kokuya bayılıyorum.

Kitabımdan keyif alıyorum ama sık sık Derek'le, bir gelecekle ilgili rastgele düşünceler ya da imgelerle saldırıya uğruyorum. Bu evde bir gelecek. Çocuklu bir gelecek. O dev Noel ağacı. Kardan adam yapımı. Ve ben yemek hazırlarken onun dışarıda yaprakları dev bir yığın haline getirip çocuklarla birlikte içine atlamasını izlemek. Ve bir köpek, belki. Bir yetiştiriciden alınmış safkan bir köpek de değil. Sonsuza dek bizimle yaşayacak bir kurtarma köpeği.

Evet, bugün gökyüzünde pasta hayalleri kurdum. Ve bunun için kendimi biraz aptal hissediyorum.

Ve tıpkı serinin okuduğum ilk kitabında olduğu gibi, ana erkek karakter seks sahneleri sırasında zihnimde Derek'e dönüşüyor. Bu olduğunda kitabı üç kez bıraktım, ancak birkaç dakika sonra kendimi geri alırken buldum.

Telefonum çalıyor ve kendimi komik bile olmayacak kadar tembel hissederek doğruluyorum. Alannah beni arıyor. Bu sabah ilk iş onu aradım ama

Telesekreter mesaj attı,

Burada her şey yolunda, sadece merhaba demek istedim. Vaktin olduğunda ara.

Endişelenmesin diye yaptım. Büyük ihtimalle benim için endişeleniyordur. Ve ben tam olarak iyi değilim. Ama iyiyim.

"Merhaba," diye cevap veriyorum. "Selam," diyor.

"Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda mı?" O da benim soruma aynı soruyla cevap veriyor. Ama sesi tuhaf geliyor.

"Yani... evet. Sanırım. Garip bir durum. Balayına çıkacaktık ama şu kirli çamaşır blogu meselesi yüzünden iptal oldu. Gitmek istediğimden değil tabii ki ve beni nereye götürmeyi planladığını bile bilmiyorum. Aynı gün ailemi gördük ve bu garip ötesiydi. Derek sorumluluğu üstlendi ve onları rahatlatmaya çalıştı, dedikodularla kendisinin ilgilendiğini ve bunun onları etkilemesine izin vermemelerini söyledi. Onları İsviçre Alpleri'ne davet etmekten ve bir hafta sonu için buraya gelmelerini sağlamaktan bahsetti."

"Tanrım," diye mırıldanıyor.

"Evet. Tuhaftı. Sonra dün onun ailesine gitmek zorunda kaldık ve sabahı onların medya canavarı tarafından kızgın kömürlerin üzerinde ızgara yapılarak, azarlanarak ve tırmıklanarak geçirdim. Medyanın her türlü ilgisine hazır olduğumdan emin olmak için bana çelme takmak için elinden geleni yapan yargılayıcı bir kadın. Tuhaftı. Ve diğer medya bültenleri için bir fotoğraf çekimi. Sosyal medyaya bakmaya korkuyorum. Hâlâ hakkımda bir dedikodu var mı?"

Komik bir ses çıkarıyor.

Ve hat uzun bir süre sessiz kaldı, bu yüzden onu kaybettiğimi düşünüyorum. Hâlâ görüştüğümüzden emin olmak için ekrana bakıyorum, sonra da "Alo?" diye sesleniyorum.

"Buradayım," diyor. "Yani, iyi misin?"

"Evet, yani, değilim ama öyleyim. Bilmiyorum. Tüm bu olanlar çılgınca. Yani... gerçekten çılgınca."

"Çılgınlığın da ötesinde," diye kabul ediyor.

"Sen iyi misin? Eminim Pazartesi günü Belediye Binası senin için oldukça stresliydi. Craig'i rahat bırakmasını sağlamaya çalışıyorum. O... Biliyor musun bilmiyorum ama Craig'i kirli bir polis yapmayı planlıyordu, onu

maaş bordrolarına. Kim bilir kaç tane daha polisleri var, ama sanırım onu bu işten vazgeçirdim."

Yine o komik sesi çıkarıyor. Bu alaycı, gırtlaktan gelen bir ses mi?

"Craig iyi mi? Onunla konuştun mu? O gece onunla bir dakika konuştum ve beni rahatlatmaya çalışıyordu. O çok iyi bir adam. Ve bu konuda konuşmam gerekiyor mu bilmiyorum. Eminim Derek hakkında söylediğim her şeyin aramızda kalmasını söylememe gerek yoktur."

"Hayır, bunu bana hatırlatmana gerek yok. Gerçi unutursam, bana tekrar hatırlatacağından eminim. Muhtemelen karanlık bir sokakta."

Sesi kesinlikle kızgın geliyor.

"Ben iyiyim, Alannah."

"Bunların hiçbiri iyi değil, Chloe. Burada Stockholm Sendromu'na yakalanma, tamam mı?"

İrkildim. "Korkmuyorum. Kesinlikle değilim." Yüzüm birden alev alev yanmaya başladı. "Ben sadece... İyi olduğundan emin olmak istedim. Çünkü geçen gün çok heyecanlıydın."

"Öyleyim. Bir daha müdahale edersem başıma kötü şeyler geleceğini açıkça söylediği için dün işten sonra neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

"Ne?"

"Ortaya çıktı. İşten sonra beni köşeye sıkıştırdı ve tehdit etti. 'Etrafta dolan ve öğren' dedi. Ve sanırım Jeannie denen kıza bir şey yaptı. Bugün Craig ile öğle yemeği yedim ve bana akraba olduklarını söyledi. Bu sabah onu kontrol etmek için oraya uğramış ve kız çok korkmuş. Nedenini söylemedi ama benim aldığım mesajın aynısını aldığını hissediyorum. Yüzünde bir morluk olduğunu söyledi ve 'düşüğünü' söyledi. Belki de benim aldığımdan daha güçlü bir mesaj almıştır. Craig, Adam'ın çok perişan olduğunu ve evden bile çıkmadığını söyledi. Herkesi dışlıyor. Kim bilir Adam'a başka neler yapmıştır."

Cam kırığı gibi hissettiren şeyi yutuyorum ve sonra soruyorum: "Dün işten sonra ne olduğunu anlat. Tam olarak ne yaptı?"

"Bileğimden tutup beni duvara yapıştırdı ve yüzüme vurdu." "Sana zarar verdi mi?"

"Fiziksel olarak değil, hayır. Beni korkuttu. Yapmak istediği de buydu. Ve görev tamamlandı."

Kendimi hasta hissediyorum.

"Chloe, bu adam gerçekten kafayı yemiş. Sana yardım etmek için ne yapabilirim bilmiyorum."

"Bana yardım edemezsin. Bunu kendim çözmeliyim," diyorum usulca.

"Bir daha müdahale etmemem konusunda beni uyardı, peki ne yapmam gerekiyor? Seni ona mı bırakayım? Craig de geri çekiliyor. Craig elinin kolunun bağı olduğunu söylüyor. Öğle yemeğinde bu konuda tartıştık ve o zaman bana Jeannie'den bahsetti. Hayal kırıklığına uğramış ama sıkışmış. Ben de hüsrana uğradım ve hıncımı ondan çıkardım ve sanırım şimdi de senden çıkarıyorum çünkü güçsüz olmaktan nefret ediyorum ve burada olanın da bu olduğunu hissediyorum. Bu adam bize silah doğrultmuş pis bir polis tarafından üçümüzü alıkoyarak seni kendisiyle evlenmeye zorladı. Söylediğine göre, Adam'ın senden ayrılmasını sağlamak için başka bir adama seni ve Adam'ı silahla tutturmuş. Bir şeyler yapılmalı. Muhtemelen bu konuşmayı dinlediği için başımı büyük belaya sokuyor olabilirim ama Chloe, ne oluyor lan? Silah gerçekten ne zaman kullanılacak? Tehdit ettiği o plakasız minibüse binip iz bırakmadan ortadan kaybolacak mıyım?"

Nefesimi tutuyordum, bu yüzden sert bir nefesle bıraktım.

"Arkama yaslanıp başına gelenleri nasıl izleyebileceğimi bilmiyorum, Chlo. Adam'ın kazası yüzünden şimdiden kendinden çok şey kaybetmiş gibisin. Eğer seni bu adamdan uzaklaştıramazsak tamamen yok olacaksın ve ben en iyi arkadaşımı kaybetmek istemiyorum."

Şu anda gözyaşlarım yüzümden akıyor. Ve ben de kızgınım. Onu tehdit etti. Onu korkuttu. Yaptığı onca şeyden sonra, kız silah zoruyla tutulurken evlilik taleplerini kabul ettikten sonra gidip onu biraz daha mı tehdit ediyor?

Ve bugün aklımın nereye gittiğini düşünmek. Ve dün gece onu durdurmaya bile çalışmadığımı. Hatta o beni öptüğünde ben de onu öptüm. Onu korkutmaktan geri dönmüştü ve ben de beni becermesine izin verdim ve ona yemek yedirdim!

"Lanet olsun. Bu çok boktan." Kleenex kutusuna uzandım ve bir tane çıkardım.

"Aradığında sesin iyi geliyordu ama ben ruh halini mahvettim. 7/24 bu durumda olmak çok zor olmalı. Üzgünüm-"

"Hayır. Dur."

O haklı. Bir gerçeklik kontrolüne ihtiyacım vardı. Bunu yüksek sesle söyleyeceğimden değil, çünkü ona kızmasını istemiyorum.

"Bende Stockholm Sendromu yok. İnanın bana. Sadece rahatlamaya çalışıyorum çünkü tüm bunlar çok ama çok stresli. Ve o bütün gün dışarıdaydı.

dün ve bugün burada değil, bu yüzden biraz rahatlama şansım oldu. Ama seni güvende tutmam için beni kendisiyle evlendirdikten sonra seni tehdit etmesi? Hiç hoş değil."

"Tekrar müdahale etmemi istemiyor. Eğer bunu yapmamış olsaydım, düğün gününde yanında olurdum. Sanki orada olmak istiyormuşsun gibi. Zaten tamamen kafayı yemiş durumda, ama benim orada olmamın o günü senin için daha büyüğü kılacağını düşünüyorsa, kuruntuları hakkında ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bir sürü sanrısı var," diye mırıldanıyorum. "Benim... Benim gitmem gerek. Seni sonra ararım."

"Evet. Kendine dikkat et,
tatlım." "Sen de,"
diyorum.

Öfkelenerek yukarı çıktım ve hızla giyindim, ceketimi ve ayakkabılarımı giydim, telefonumu ve şarj cihazımı cebime koydum ve çantamı aldım.

Ön kapıya geldiğimde, güvenlik panelinin ev alarmının devrede olduğunu söylediğini görünce, telefonumu çıkarıp devre dışı bırakıyorum, sonra dışarı çıkıp garaj kapısını açmak için uygulama düğmesine basıyorum. Cipimin orada durduğunu ve anahtarlarımın bardaklıkta olduğunu görüyorum.

Nerede o?

İçeri girdiğimde evin alarmının kurulu olmadığını fark ettim ve bu hoşuma gitmedi.

Şimdi nedenini biliyorum.

Akşam yemeği ve çiçeklerle içeri girdim ve onu bulamayınca güvenlik uygulamasını kontrol ettim ve iki saat önce evin silahsızlandırıldığını, garajın açılıp kapatıldığını ve ardından kapının açılıp kapatıldığını gördüm.

Arabasının gittiğini anlamak için bakmama gerek yok.

Eve hiç gözetleme cihazı koymadım. Bunu yapmak istemedim. Dışarıya da kamera yerleştirmemiştim.

Aramalar ve tuş kaydedici de dahil olmak üzere telefon kayıtlarına hala erişimim var ve Jeep'ini takip ediyorum. Dış fırçasının ve yüz malzemelerinin banyoda olduğunu ve dün ona aldığım kitaplardan birinin kanepenin üzerinde, yarısını bitirdiğini gösteren bir ayrıçla durduğunu görmek beni rahatlatırsa da ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Diğer eşyalarını kataloglamadım ve bizimkinin yanındaki yatak odası eski evinin eşyalarıyla dolu, bu yüzden yanına bir şey alıp almadığından emin değilim.

Telefonumu alıp takip uygulamasını açıyorum ve konumunu görünce içim cız ediyor. Arabası havaalanında park halinde. Telefonu da aynı yerde. Ama kapalı. Yine de arıyorum ve ona sesli mesaj bırakıyorum.

"Chloe? Beni ara. Mümkün olduğunca çabuk."

Kayıtlarına girip bugünkü internet aramalarını kontrol ettim. Bugünkü e-postalarını. Alannah'la yaptığı telefon görüşmesinin kaydını dinletene kadar hiçbir cevap bulamadım. Ve sonunda lanet telefonumu fırlatmak istiyorum.

Dün gece Alannah'ı tehdit etmek için aramadım; sadece karşılaştığımda onunla konuştum.

Ama dinlediğim telefon görüşmesinden anlaşıldığı kadarıyla Alannah ona dün gecedan bahsettikten sonra Chloe'nin tavrı değişmiş.

Yüzeye doğru kabardığını hissettiğim öfkeyi bastırıyorum. Yükselmesine izin verirsem Alannah'yı hedef almış olurum. Bunu yapamam. Çünkü burada gerçekten tepki vermek bu duruma yardımcı olmaz. Öfkemi Alannah'ya yöneltirsem, Chloe bunu affedilmez bulacaktır. Alannah olanları Chloe'ye anlattı ve Chloe de tepki gösteriyor.

Kenny'yi Chloe'den aldığım için kendime kızıyorum. Onu güvende tutmak için buraya, kapıların arkasına koymak bende yanlış bir güvenlik duygusu yarattı. Gitmesi konusunda pazarlık yapmamıştım. Özellikle de dün günün yarısını tek başına olaysız geçirdikten sonra. Ama güvenlik hissim daha çok dün gece benimle nasıl olduğuyla ilgiliydi.

Evden çıkıp karımı bulmak için havaalanına doğru giderken elliden geriye doğru sayıyorum. Yirmiye gelmeden önce Kenny ile iletişime geçmeye karar veriyorum. Ona banka hesabını ve kişisel kredi kartını kontrol etmesini ve uçak bileti alıp almadığını bana bildirmesini söylüyorum.

Yirmi dakika sonra, tam arabasına yanaşırken aradı.

"Havaalanındaki bir ATM'den üç bin dolar çekmiş," diyor. "Siktir!" Kendimi tutamadım. "Hesaplarını takip et, tamam mı? Öğrenmeye çalış eğer Bir yere uçak bileti almış."

"Anladım, Derek."

"Ve Alannah Fisher'a dikkat edin. Ben karımı bulana kadar peşine birini takın ve aramalarını canlı olarak izleyin."

"Hallediyorum."

Aramayı sonlandırıyorum.

Arabası boş ve kaput soğuk. Telefonunu havaalanında arabada bırakmış ve muhtemelen günlük limiti olan parayı nakit olarak çekmiş. Üç bin dolar ona çok fazla seçenek sunmaz, ama işleri bir dakikalığına oldukça rahatsız edici hale getirebilir.

Üç saat sonra, aklımı kaybetmeye hazırım. Çünkü olasılıklar üzerinde çalkalanıyordu. Şehirden ayrıldı mı? Bir sonraki hamlesi ne? Yarın daha fazla nakit mi? Eğer öyleyse, en azından nereden çektiğini bileceğim.

Hallman'ın evinin önünden geçtim. Alannah'ın dairesinin önünden geçtim. Arabasını hareket ettirip ettirmediğini ya da telefonunu kullanıp kullanmadığını görmek için takip cihazını en az otuz kez kontrol ettim. Kenny tarafından birkaç kez hiçbir değişiklik olmadığı, onu görmediği ve Hallman ya da Alannah tarafından aranmadığı konusunda temin edildim. Taksiyle dönmüş olma ihtimaline karşı evdeki güvenlik uygulamasını da kontrol ettim. Ama orada hiçbir şey görünmüyor.

Başka nereye gidebilir ki? Ailesini arayıp onu almalarını isteyecek kadar yakın değil, değil mi? Onları ararsam alarm zillerini çaldirabilirim, o yüzden hayır, bunu yapmayacağım.

Evdeyim. Volta atıyorum. İzleyicileri tekrar tekrar kontrol ediyorum. Kenny'yi bekliyorum. Bekliyorum. Daha önceki kontrollerimi tekrarlariken bekliyorum. Diğer arkadaşlarının evlerini kontrol etti. Avukat Jeff, arkadaşı Coraline ile onun evinde. Arkadaşı Madison işi için şehir dışında ve Madison'ın kocası evde yalnız. Chloe'nin Columbus'ta görüştüğü başka kimseyi tanımıyorum.

Kahretsin, ama bu duygudan nefret ediyorum.

Kontrolden çıkmayı sevmiyorum. Tetik parmağım gergin. O parmağında spazm olması asla iyi bir şey değildir.

Uzun süre saklanamaz. Yarın öğlene kadar haber alamazsam polisleri çağıracağım. Babamın adamı, havaalanı güvenliği ya da şehirdeki diğer yoğun trafik noktaları için eşleşmeleri bulmak için yüz tanıma kontrolleri yapabilir. Ama iş o noktaya gelirse, harekete geçmek için on dört saat daha beklemem gerekirse kendimi nasıl toparlayacağımı bilmiyorum. Ama içimdeki her şey bana o zamana kadar beklemem gerektiğini söylüyor çünkü Kenny dışındaki herhangi birini harekete geçirmek babamın bunu duyması anlamına gelecek.

Oteldeki barın tuvaletinde çantamın cebinde dudak parlatıcısı ararken birden Derek'in kartviziti elime geliyor. Onu görünce, elime alınca başımdan ayak parmaklarıma kadar ürperiyorum.

Tanıştığımız geceden sonra elbisemin içinde bulduğumda buraya sıkıştırmıştım. Üzerinde cep telefonu numarası var.

Saat onu geçti ve ben biraz sarhoşum.

Aslında biraz sarhoştan daha fazlasıyım. Belki de bunu bulmamın iyi bir nedeni vardır. Bu sebep, onu arayıp ne yapmayı planladığımı söylemem gerektiği. Beni içine soktuğu bu çıkmazda ona aklıma gelen en boktan şeyi yapmayı planlıyorum. Belki de yapmak üzere olduğum şey bu karmaşadan çıkış yolu olur.

Burada bana iki içki ısmarlayan bir adam var. Hoş biri. Uzun boylu. Biraz ısrarcı davrandı. Yani, Derek Steele kadar ısrarcı değil, ama buraya bir kadeh şarap içmek için gelmiş olsam da, eğer bu kadar sevimli ve ısrarcı olmasaydı muhtemelen vazgeçerdim.

Adı Aaron. Mavi gözleri, kısa siyah saçları, bıyığı ve sakalı var. Birlikte yapacağımız mavi gözlü güzel bebeklerden bahsetti. Ama komik bir şekilde, huysuz bir şekilde değil. Teknoloji içinde. Takım elbise giyiyor. Yani, kimse Derek gibi takım elbise giymez ama bu adam takım elbise içinde iyi görünüyor.

Kansas City'den ziyarete geldi. Ve sanırım Aaron Blue Eyes bana bir içki daha ısmarlarsa, beni evine davet etmesini önerecek cesareti bulabilirim.

Otel odası. Bir de nakit ödediğim odam var, böylece psikopat sapık "kocam" beni kredi kartı işlemiyle bulamaz, ama sanırım *onun* odası olması daha iyi olur çünkü o zaman her şey bittiğinde ayrılabilir ve kendi odama geri dönebilirim. Otelin hediyelik eşya dükkanından prezervatif aldım bile ve çantamdalar.

İş için burada olduğunu söyledi. Yalan söyledim ve benim de öyle olduğumu söyledim. Alyanslarımın çok güzel olduğunu söyledi. Buna verdiğim tepki üzerine bana evliliğimin sorunlu olup olmadığını sordu. Ona evliliğimin sorundan başka bir şey olmadığını söyledim. Bunun bir rahatsızlık evliliği olduğunu söyledim. Güldü ve bana bu yüzden bekâr olduğunu söylerken kadehlerimizi tokuşturduk. Keşke Aaron Blue Eyes'a giriş kartımı kullansaydım.

Bluzumun üst iki düğmesini açacağım, saçlarımı at kuyruğundan ayıracağım ve flört oyunumu artıracam.

Ama belki önce sapık takipçim "kocamı" arayıp bu gece onu aldatacağımı söylerim.

Evet, ben de aynen öyle yapacağım. Yapmadan önce ne yapmak üzere olduğumu bilmesini sağlamak daha da etkili olacaktır. Belki bu bana hayatımı geri kazandırır. Getirmezse bile en azından bana ve değer verdiğim insanlara çektiirdiği ıstırabın bir nebze de olsa hissedilmesini sağlar.

Ankesörlü telefon arayışında otelin lobisinde bir ikram telefonu buluyorum. Konumumu engellemeye çalışır mı bilmiyorum ama denemeye değer diye düşünerek *67'yi tuşluyorum ve Derek'in cep telefonu numarasını giriyorum.

Kuralları çiğnememi sağlayarak nişanlımı aldatmam için bana şantaj yaptı. Belki bunu yaparsam, eylemlerin sonuçları olduğunu anlar. Ve belki bunu yaparsam, gitmeme izin verir. Belki bunun gerçek bir evlilik olmadığını kabul eder ve boşanmadan bu durumdan kurtulabiliriz. Evleneli sadece günler olduğu için evliliğimizi iptal ettirmeyi deneyebilirim. Sanırım Ohio eyaletinde taraflardan biri evliliğe zorlanmışsa evliliğin iptali için bir gerekçe var.

İlk zil sesinde cevap veriyor.

"Alo?"

Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. "Alo?"

diye tekrarlıyor sinirli bir şekilde.

Yaptığı tüm saçmalıklar. Tüm bu kargaşa. Cesaretimi topluyorum, omurgamı dikleştiriyorum ve "Hey oradaki psikopat sapık koca" diye mırıldanıyorum.

"Chloe," diye nefes alıyor. Sesi o kadar rahatlamış geliyor ki alnımın kırıştığını fark ediyorum.

Hayır. Hayır! Korkup kaçmayacağım. Birçok kez çok ileri gitti ve hayır!

"Neredesin?" diye soruyor, sesi kesinlikle otoriter.

Gülüyorum. Yüksek sesle gülüyorum. Ve iğrenç bir şekilde.

"Chloe?"

"Beni bir hilekar yaptın."

"Chloe, ne-"

"Bana tüm kuralları çiğneten sensin, yani Adam'ı aldattım."

"Bebeğim, sarhoş musun?"

"Ben bir hilekârım. Senin yüzünden. Ve bana zorla ettirdiğin o yeminleri bozmak üzereyim. Neden biliyor musun? Çünkü seni aldatmak üzereyim, Derek."

"Ne yapmak üzeresin?" Sesi tehlikeli bir hal aldı. Ve lanet olsun, kulağa seksi geliyor.

Odaklan, Chloe.

"Evet. Bu sefer benim kararım. Başka kimsenin değil. Sen psikopat bir hıyarsın ve bu kadarı yeter. İnsanları güvende tutmak için beni seninle evlenmeye zorluyorsun ama yine de güvende değiller Derek. Çünkü kimse senden güvende değil. Kesinlikle ben değil, ama Alannah gibi masum seyircileri önemseydiğim kadar kendimi önemsemiyorum. Ve Adam'ın büyükannesi! Ve Craig! Ve tüm bu lanet şeyi nişanlımı aldatmam için beni manipüle ederek başlattın. Yani evet. Ben bir hilekârım çünkü beni bu hale sen getirdin, şimdi de *seni* aldatmak üzereyim."

"Yapmasan iyi edersin," diye hırılıyor dişlerini gıcırdatır gibi bir sesle. "Sana ne söyledim? Benden başka kimseye. Beni endişelendirmen konusunda sana ne demiştim?"

"Beni tehdit ettin. Çünkü senin yaptığın bu. Beni tehdit etmenin üzerimde tam kontrol sahibi olmanı sağlayacağını düşünüyorsun. Değil mi?"

Ve onu kızgın duymak bana heyecan veriyor. Çünkü birileri hoşuna gitmeyen bir şey yaptığı için kızgın hissetmeyi hak ediyor!

"Ama benden bekleneni yapmaktan yoruldum. İyi kız olmaktan yoruldum. Bil bakalım ne oldu, Derek? Ben senin iyi kızın değilim. Asla da olmayacağım.

senin iyi kızın. Ve bu barda benden hoşlanan yakışıklı bir adam var. Bana içki ısmarlıyor. Şimdi oturup beni beklediği yere gideceğim ve beni evine davet etmesi için onu davet edeceğim. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Hemen cevap gelmedi, ben de kontrol ettim. "Alo?"

"O adamla yatarsan Chloe, bu onun ölüm fermanı olur."

Homurdanıyorum. "Nerede olduğumu bile bilmiyorsun. Kiminle yaptığımı da bilmiyorsun. O buralı değil."

Kahretsin. Sözlerime dikkat etmeliyim. Çok sarhoşum. Yanlış bir şey söyleyerek nerede olduğumu anlamasına izin veremem.

"Öğrenmeyeceğimi mi sanıyorsun? Nerede olduğunuzu ve tam olarak kiminle görüldüğünüzü öğrenmek için tüm şehirdeki güvenlik kayıtlarını kontrol ettirme yeteneğim olmadığını mı düşünüyorsunuz?"

"Hâlâ Columbus'ta olup olmadığını bile bilmiyorsun. *İşte böyle.*"

"Hâlâ Columbus'tasın Chloe. Az önce onun buralı olmadığını söyledin. *burada.*"

Alay ediyorum. "Belki öyleyim, belki de değilim. Belki, ama bildiğim bir şey var."

Duraksadım.

Hiçbir şey söylemiyor.

Ben de tekrar konuşmaya başladım. "O iyi kız olmayı bıraktığımı biliyorum, Derek. Ben bittim! Bu bana ne kazandırdı? Ha? Bana yapmak istediğin her şeyi hiçbir tepki vermeden yapmana izin vermekten bıktım."

"Bunu yaparsan, o adamın ölümünden sen sorumlu olursun. Çünkü onu öldüreceğim. Onu öldüreceğim ve tahmin et ne olacak, karıcığım? Sen de izleyeceksin."

Cesaretimi kaybediyorum. Dizlerim titriyor. Sanırım buranın havası çekildi. Elimi telefonun yanındaki duvara dayıyorum.

Tekrar konuşmaya başlar. "Bana geri dönüp dönmeyeceğine karar ver, bunu telafi etmek için çok çalışmaya hazır ol ya da..." Etkili olması için duraklıyor ve amacına ulaşıyor çünkü iliklerime kadar ürperdim. "Geri alamayacağın bir şey yapmak. Pişman olacağın bir şey yapmak. Çünkü Chloe... orada mısın?"

Olduğum yerde donup kaldım, kalbim öyle bir çarpıyor ki canım acıyor. "Sen. Sen. Orada mısın? Karın mı?"

"Buradayım," diye törpülemeyi bir şekilde başarıyorum.

O Buz Kralı, telefon hattından soğuk darbesini iletiyor. "Eğer sen, benim şımarık karım, bana sadakatsizlik edersen, sadece onun işini bitirmekle kalmam.

Beni bunu yaparken izleyeceksin ve sonra kendini sikimin etrafında o kadar uzun süre kıvranırken bulacaksın ki ölene kadar sikildiğini düşüneceksin. Ve bu da cezanın sonu olmayacak. Çünkü ikimiz de bir adamın hayatına son verip ikimizin de mutluluğunu mahvetmeme sebep olursan ne kadar suçluluk duyacağını biliyoruz, değil mi? Akıllıca seç, Chloe Steele. Aramızdaki her şeyi değiştirecek bir şey yapmadan önce bunu uzun uzun düşün. Sana hiç elini ya da ağzını sürdü mü?"

Omzuma dokunuluyor ve mavi gözlü Aaron gülümsüyor. Çok yakın. "Hey, güzelim! Nereye gittiğini merak ettim."

Telefon ahizesini aniden yuvasına geri koydum ve Derek'in yüzüne kapattım.

Bir şekilde akşamdan kalma olmadan uyandım. Şok edici, çünkü şarapla başladım, biraz votka içtim ve sonra otel odamda birkaç farklı minibar şişesiyle bitirdim.

Regl dönemim geldi ve neyse ki çantamda iki tampon var.

Otelden çıkış saatinden iki dakika önce çıkıyorum, bir taksiye binip havaalanındaki arabama gidiyorum, kilidini açıp içine biniyorum ve çalıştırıyorum. Beş dakika sonra kırmızı ışıktaki arkamda tanıdık mavi cipi görüyorum.

Boğazımın arkasındaki safra yükseliyor.

Ken beni Dublin'e, hayalimdeki eve kadar takip etti. Şu anda onu görmek beni çok ama çok üzüyor. Telefonumdaki uygulamaya basıp kapıyı açtırıyorum, sonra uygulamaya dokunup arkamdan kapatıyorum. Cip kapının hemen dışına park ediyor. Aslında kapıyı kapatıyor.

Garajı açmak için uygulama komutuna basıyorum. Sadece garaj yolu boş değil, garaj da boş. Derek burada değil.

Rahatladım mı rahatlamadım mı bilmiyorum çünkü onu görmek ya da onunla konuşmak istemesem de, geri dönmesi için ne kadar zaman geçerse geçsin onu görmek için beklemek sinirlerimi iyice bozacak. Bütün gece yoktum, onu endişelenmeye ve merak etmeye bıraktım.

Beklemek, endişelenmek ve merak etmek cezanın bir parçası olmalı. Çünkü koridordan gelen ayak seslerini duyduğumda saat gece yarısıydı.

Yataktayım, televizyon açık, başucu lambası yanıyor.

Kapı aralığında durdu ve bana baktı.

Donmuş bir şekilde ona bakıyorum.

Gözlerimiz kilitlendi. Her zaman olduğu gibi. Ve birden kanım donuyor.

Ağzı gergin bir çizgi halinde ve seğiriyor, saf bir öfkeyle patlamak üzereymiş gibi görünüyor.

Kalbim hızla çarpıyor ve çok ama çok korkuyorum.

İçeri girdiği ve Adam'la benim yatağımızda beni becerdiği gece onu zorlamamam konusunda beni uyarmıştı. Ama sonunda kırdım ve yaptım. Yüzündeki ifadeye bakılırsa onu oldukça zorlamışım.

Bana doğru kararlı adımlarla ilerliyor ve sonra bir dizini yatağa koyup yukarı tırmanıyor ve üzerime çıkıyor, bir dizini ayrılmış kalçalarımın arasına koyarak beni hapsediyor, avuç içlerini omuzlarımın iki yanında yatağa dayayarak bakıyor, burun delikleri alevleniyor, karanlık bakışlarında ateş yanıyor.

Dehşet içinde donup kaldım. "Yaptın mı?" diye soruyor.

Yeterince hızlı cevap verememiş olmalıyım, çünkü daha da yaklaşıyor, gözleri benimkileri yakıyor.

"Yaptım. Sen mi?" diye dişlerinin arasından tekrarlıyor.

Cevap vermeye, ona hayır, yapmadım demeye fırsat bulamadan beni bıçakladı ve kapıyı arkasından çarparak çıktı.

Ve hemen harekete geçtim. Çünkü eğer bunu benim yaptığımı düşünürse, zavallı masum Aaron'u yakalayıp öldürecektir. Kiminle iki kadeh içtiğimi bulacak kaynaklara sahip olduğundan şüphem yok.

Koridorda peşinden koşuyorum.

"Derek!" Merdivenlere geldiğinde bağıriyorum. Omzunun üzerinden bana bakıyor ve sadece sağ elini sıkıp açıyor.

"Ben yapmadım," diyorum. Başımı şiddetle sallıyorum. "Ben yapmadım."

Bana öfkeli bir boğa gibi bakıyor, burun delikleri genişliyor, göğsü inip kalkıyor, ellerini sıkıp açıyor ve bana saldırmak üzere olduğundan eminim.

Ama yapmıyor. Bakışlarından bana buz fırlatıyor ve sonra merdivenlerden aşağı inerek görüş alanımdan kayboluyor.

Dizlerim falan tutmuyor, çünkü şimdi halıya batıyorum, tırabzana tutunuyorum, kalbim kırılıyormuş gibi hissediyorum. Neden böyle hissediyorum? *Bana* yanlış yaptı. *Beni* itti. Neredeyse misilleme olarak bir şeyler yapmama neden olacak tüm kötü şeyleri yaptı ve ben burada sanki... sanki her şeyi berbat eden benmişim gibi hissediyorum.

Yalnız uyandım. Pek uyuyamadım. Sanırım ne olacağını bilmemek beni ayakta tutuyordu. Ya da belki geri gelip beni kollarına alıp sarılsaydı uyuyabilirdim. İstediğim bu olduğu için değil; Derek'in normali bu olduğu için. Kendi çarpık yöntemiyle bana bakmaya çalışıyor.

Bir ses duyuyorum, koridora bakıyorum ve tam o sırada koridorun diğer ucundaki yatak odasından çıkıyor. Üzerinde sadece bir havlu vardı. Saçları ıslaktı. Yaklaşırken gözleri beni yakıyor, bu yüzden odaya geri dönüyorum, ama yeterince hızlı değil çünkü aniden tam önümde.

Durdu. Bakıyor. Çıplak ayaklarıma bakıyorum ve dudağımı ısırıyorum.

Beni geçip gidiyor, bu da beni şok ediyor, o gömme dolaba girip takım elbiselerini karıştırırken ben de arkasından bakıyorum.

Omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatıyor ve bu biraz yakıyor, bu yüzden hızlıca ebeveyn banyosuna giriyorum ve kapıyı kilitliyorum, sonra sırtımı yashıyorum. Kalbim küt küt atıyor. Karnım ağrıyor. Başım ağrıyor.

Uzun süre far ışıkları altındaki bir geyik gibi durduktan sonra, yüzümü yıkamaya, dişlerimi fırçalamaya ve tuvaleti kullanmaya karar veriyorum ve dikkatlice boş bir yatak odasına çıktığımda, titreyerek yatağı hazırladıktan sonra sessizce koridora inip araştırıyorum. Çıktığı odanın kapısı açıktı. Yatak yapılmamış, komodinin üzerinde boş bir viski şişesi var.

Aşağıda, ondan hiçbir iz yok. Tekrar yukarı çıkıyorum, pembe bornozumu ve terliklerimi giyiyorum, telefonumu bornozumun cebine koyuyorum ve dışarı çıkıyorum. Arabası garaj yolunda değildi. Garajı açmak için uygulamayı kullandım ve arabası orada da yoktu. Gitmişti.

Yine de bir şey duydum. Bakıyorum ve mavi cipin kapıyı kapatmak için yaklaştığını görüyorum.

Bir yere gitmeyi planladığımdan değil. Ama yine de. Ken'e *parmak atma* dürtüsüne direniyorum.

Bugün boş odadaki kutulara bakarak zaman geçirdim. Adam'ın bir kutunun içine not falan sıkıştırmış olabileceğini düşündüm. Bir şey, herhangi bir şey. Ama yapmadı. İş bitti. Kutulara bakmamın tek nedeni bu değildi. Sanırım onunla geçirdiğim zamana, ondan önceki zamanıma da küçük bir yolculuk yaptım.

Ve hayatının geri kalanını birlikte geçirmek istediğini söylediği kadına söyleyecek bir şeyleri olabileceğini neden düşündüğümden bile emin değilim. Bundan sonra işlerin benim için nereye gideceğini bilmiyorum ve bütün gün bunu düşündüm.

Steel'ler boşanmadığına göre, belki de Derek'ten asla kurtulamayacağım. Ama belki Derek de dün olanları atlatamaz. Belki bana inanmıyor. Belki de doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyordur. Belki de Aaron'ı yine de cezalandırıyordur. Bu düşünce beni hasta ediyor, bu yüzden tek umudum Derek'in telefonunu kapattıktan hemen sonra ondan uzaklaşmamın Aaron'ın hâlâ şehirdeyse güvende olduğu anlamına gelmesi ve tercihen çoktan Kansas City'ye geri dönmüş olması.

Düşüncelerimle baş başa kaldığım gün uzayıp gidiyor. Ya da belki de yalnız olduğumu hissetmek bir yanılsamadır çünkü belki de gözetim altındayım. Birkaç giysi dışında bavulumu açmaya zahmet etmiyorum.

Saat beşte Alannah'a mesaj atıyorum.

Yaşam Kanıtı İsteği?

Hemen **Alive** diye cevap

veriyor.

Bir kalp gönderiyorum. O da bir tane gönderiyor. Bu şekilde bitmesine sevindim çünkü düşünce tarzım hakkında kimseyle konuşmak istediğimi sanmıyorum.

Gece yarısı, ayak seslerini duyduğumda mutfakta bir bardak meyve suyu içiyordum.

İçeri giriyor. Gözleri havada bir parazit hissi yaratan karanlık bir bakış atıyor bana. Kilere doğru yürüyüp bir şişe daha burbon çıkarıyor, sonra koridorda benden uzaklaşıyor.

Yukarı çıktığımda, dün gece kaldığı odanın kapısının kapalı olduğunu fark ettim.

Yatağında tek başıma dönüp duruyorum ve hâlâ "kocamın" bana sessizlik muamelesi yapmasının ötesinde, geçen geceki gezintimden bir sonuç çıkıp çıkmadığını merak ediyorum.

Alarm uygulamasına bakarak ve garajın ve kapının saat altıdan önce açılıp kapandığını görerek bugün fazladan erken çıktığını tespit ettim. Ve yine bebek bakıcısına bırakıldım. Ken'in mavi cipi, üzerinde güvenlik şirketi logosu olan bir minibüsle birlikte kapının içinde. Bunun ne anlama gelebileceğinden emin olmadan kahveye başlıyorum.

Dış gözetleme sistemlerinin kurulduğunu fark etmek uzun sürmüyor. Bilmediğim şey ise içeri girmeyi planlayıp planlamadıkları. Benim düşüncem ya her şey yenileniyor ya da belki de henüz iç gözetim yok. Bu değişmek üzere mi?

Şöminenin yanında üçüncü kahvemi içtikten ve dökülen yaprakları izledikten sonra kendimi gergin hissediyorum. Bastırılmış enerjimi, koridordaki dolapta bulduğum yeni görünümlü süslü elektrik süpürgesiyle süpürme işine girerek harcamaya başlıyorum. Mutfak zeminini paspaslamaya çok kalmadan kapı zilini duyuyorum.

Güvenlik görevlilerinin içeri gireceğini düşünüyordum ama onun yerine Grace Steele geldi. Ken elinde giysi çantalarıyla arkasında. Dışarıda güvenlik aracı yok.

"Günaydın," diye selamlıyor ve bana dikkatle bakıyormuş gibi bir his veriyor. Bunun görünüşümden mi yoksa kardeşinin benim hakkımdaki şu anki hislerinden mi kaynaklandığından emin değilim... küçümseme mi?

Ken'in yemek odasına girip giysi torbalarını masanın üzerine koymasý için kenara çekiliyorum. Bana başıyla selam verip geri çekiliyor ve Grace'in arkasından kapıyı kapatıyor.

Güzel mavi bir pantolon giymiş, yüzü makyajlı, mücevherlerle dolu, sarı kıvrıcık saçları gevşek ve sırtından aşağı akıyor.

Şort ve atlet giyiyorum. Saçlarım tepeden düğümlemiş, yüzüm makyajsız. Üç gece çok az uyuduğum için gözlerimin altında torbalar var.

"Derek burada değil," diyorum ona.

"Seni görmeye geldim," diyor. "Ve yarınki parti için sana bazı seçenekler getirdim." Giysi çantası yığınına işaret ediyor.

Yarınki parti. Kahretsin. *Lanet olsun.*

"Yarın geleceğimden emin değilim," diyorum ona.

Başını sertçe sallıyor. "Bu zorunlu. Sabrina bile geliyor. Kahve kokusu mu alıyorum?"

Koridoru işaret ediyorum ve yürümeye başlıyorum. Beni mutfığa kadar takip ediyor.

"Demek ev burası. Burası çok güzel Chloe," diyor etrafına bakarak. "Evi gezebilir miyim? Sonra da kahve içip kıyafetleri gözden geçiririz."

"Yani, istersen biraz dolaşabilirsin. Senin için yeni bir kap yapacağım. Zaten suyum her zamanki maksimum seviyeyi aştı ve bu da eskidi."

Mutfığa gidip sürahiyi getiriyorum, sonra kalanları lavaboya döküyorum. Grace etrafta dolanıp pencerelerden dışarı bakıyor, sonra da gözden kayboluyor.

Derek'in ailesinin kırkınıcý yıldönümünü kutlamak için yaklaşık dört yüz kişinin katılacağı bir parti, katılmak isteyeceğim son şey. Bununla başa çıkma fikri midemi rahatsız ediyor. Hiç konuşmadığımızı düşünürsek, Derek'in beni getireceğinden bile emin değilim.

Telefonum gelen bir mesajla çalıyor, ben de arka cebimden çıkarıyorum.

Anne: Umarım her şey yolundadır. Sadece merhaba demek ve Derek'le akşam yemeğine gelmek ister misiniz diye sormak istedim. Ailesinin partisinin bu Cumartesi olduğunu biliyorum, bu yüzden bu Pazar muhtemelen yorgun olacaksınız ama belki gelecek Pazar diye düşünüyordum. Ya da hatta

Cumartesi mi? Cumartesi olursa oyun gecesi yaparız, siz de isterseniz yatıya kalırsınız.

Telefonumu bırakmam gerekiyor çünkü ellerim titriyor. Gözyaşlarına boğulmak üzereyim. Birkaç derin nefes alıyorum, sinüslerim yanıyor.

Mesajı tekrar okudum.

Bryan gerçekten hastalandığından beri oyun gecesi yapmadık. Çoğu Cumartesi gecesi bir Turner geleneği idi. Masa oyunları oynar, pizza sipariş eder ya da fast food alırdık. Sundae yapardık. Küçükken Yılanlar ve Merdivenler oynardık. Bela. CandyLand. Bazen Pictionary oynardık. Bazen kart oynardık. Ya da biraz daha büyüdüğümüzde Monopoly veya Hayat Oyunu. Bryan öldüğünden beri hiçbirimiz oyun gecesi yapmayı teklif etmedik. Çünkü bu onun en sevdiği şeylerden biriydi.

Ağlamayacağım.

Ağlamayacağım.

Ağlamayacağım. "İyi misin?" Duydum.

Grace içeri girdi ve beni iki elimi tezgâha dayamış, nefes üstüne nefes alırken gördü. Silkindim ve doğruldum.

"Kahveni nasıl alırsın?"

"Eğer varsa stevia ile sade iyi olur, ama... kahve henüz açık değil, bu yüzden... iyi olduğuna emin misin?"

Kahve cezvesi lavaboda duruyor ve hâlâ akan suyla dolup taşıyor.

Musluğu kapattım.

Anneme birazdan cevap vereceğim. Çenemi yerden kaldırdıktan sonra sanırım. "Kahveyi unut. Oturalım." Elim tuttu ve biraz çekti. Ona izin veriyorum.

Beni mutfak adasının diğer tarafındaki kanepeye götürdü.

Oturduğumuzda "Konuş benimle," diye rica etti. "Alınma

Grace ama seni tanımıyorum bile."

"Ben senin baldızınım. Artık bir aileyiz. Ailemi önemsiyorum."

Başımı salladım. "Kardeşin beni yatağa atıp cinsel ilişkiye girmem için şantaj yaptı ve bu kısa sürede onunla evlenmem için bana şantaj yapılmasına dönüştü. Sadece kilisenin gözünde değil, ailenizin gözünde de kutsal bir sözleşmeye imza attınız, çünkü boşanmak bir seçenek değil. Yani... bu bizi aile yapmaz. Kaba olmaya çalışmıyorum. Belki farklı koşullar altında gerçek arkadaş olabiliriz ama-

"

"Yine de arkadaş olabiliriz," diyor Grace. "Kardeşimle aramızın karışık olması, ikimizin de öyle olması gerektiği anlamına gelmez."

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

"Konuşacak, soru soracak, tarih ya da Steele hakkında bilgi alacak birine mi ihtiyacınız var? Ben senin kızınım."

Bana dolu bir bakış attı.

Soru sormamı mı bekliyor? Bilgi almak için beynini karıştırmamı mı? Bilgi istemiyorum. Ne fark edecek ki? "Tamam, demek ipuçlarını kabul etmiyorsun," diyor espiyle.

Hiç havamda değilim, bu yüzden sinirli bir şekilde gözlerimi ovuşturuyorum.

"Chloe, Derek karmaşık bir kişiliktir. Kimse yakınlaşamaz. Muhtemelen en yakın olan benim, çünkü genelde sınırlara saygı duymam."

Ona sert bir bakış attım. Omuz silkiyor, eğlenmiş görünüyor. Omuzlarım sessiz kahkahalarla sallanıyor.

"Bu ailenin bir parçası olarak burada gizlilik yemini ettiniz, tamam mı?"

"Söz vermiyorum Grace. Lütfen bana kimsenin sırlarını anlatma. Şu anda bu tür şeylerle uğraşamam. Aşırı yük altındayım, haftalardır öyleyim ve-"

"Derek çoğunlukla travma tepkisi nedeniyle bu halde," diyerek sözümü kesiyor ve sınırlara ne kadar az saygı duyduğunu görmemi sağlıyor. "Güvendiği biri tarafından kaçırıldı. Şoförümüzün öldürüldüğünü ve fidye için kaçırıldığını gördü. Zaman dolduğunda ve fidyeci tedirgin olmaya başladığında, Derek fidyecinin silahını aldı ve onu başından vurdu. Tıpkı fidyecinin şoförümüze yaptığını gördüğü gibi. On bir yaşındaydı, Chloe."

Boğazım kurudu. Konuşması bitmedi.

"Çocuk psikoloğu zaten onu bazı ciddi davranış sorunları nedeniyle tedavi ediyordu. Zaten sorunlu bir çocuktü. Sanırım bunun bir nedeni de annemizin intihara teşebbüs etmesi ve Derek'in onu bulmasıydı. Ona yardım etmeye çalışmış ve kanlar içinde kalmış, bu yüzden bizim Thad bunun için Derek'i suçlamış. Derek'in anneme bir şey yaptığını söyleyip durdu. Ama bu doğru değildi. Babam Thad'ı oturttu ve annemin yaralanması ve iyileşmek için bir süreliğine uzaklaşmasıyla Derek'in hiçbir ilgisi olmadığını söyledi, ancak Thad daha da çirkinleşti ve Derek'e karşı sertleşti. Thad... çok fazlaydı. Derek'ten birkaç yaş büyüktü ve o zamanlar çok daha iriydi. Derek on yaşlarındayken sonunda kendini kaybetti ve Thad'i kırık dişler ve beyin sarsıntısıyla hastaneye yatırdı,

kırık kaburgalar. Aşırı bir şeydi. İşte o zaman Derek çocuk psikoloğuyla görüşmeye başladı."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım.

"Gençlik yıllarında bildiğim iki farklı olayda daha Derek Thad'ı öldürmeye çok yaklaştı. Aralarındaki ilişki çekişmenin de ötesindeydi. Thad hayatı boyunca terapi gördü. Pek çok farklı terapistle. Onun için hiçbir şey yapmadı. Bence Derek terapiyi olumsuzlukla bir tutuyordu çünkü terapistin Thad'a ve kesinlikle kendisine bir faydası olmadı."

"Sanırım neden böyle bir sonuca vardığını anlayabiliyorum," diyorum.

"O her zaman mesafeliydi. Sadece babamız ya da annemiz zorunlu kıldığında ailenin yanına gelir. Annemi asla hayal kırıklığına uğratmak istemez, babamla ilişkisi her zaman gergin olmuştur. Her neyse, Derek'in geçmişini biraz açıklamak istedim çünkü bilmediğinizi hissediyordum ve bunun onu anlamana yardımcı olabileceğini düşündüm."

"Bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim ama bunun bir faydası olacağını sanmıyorum. Derek beni kandırdı ve sonra halıyı altımdan çekti. Nişanlım bacaklarını kullanamaz hale geldi ve yakınlaşamadık. Adam beni bu yakınlığı başka bir yerde aramaya itti. Ben bunu yapmak istemedim. Derek, Alannah ile bu konu hakkında konuşurken kulak misafiri oldu ve salon kartımı onun üzerinde kullanmamı sağlamak için bir arayışa girdi. Gerisini biliyorsunuz, yani... tüm ilişkimiz manipülasyon ve şantaj üzerine kurulu. Bu gerçek bir ilişki değil ve olabileceğini de sanmıyorum."

Elimi tuttu ve sıktı. "Bunun için kaydolmadığını biliyorum ama bence onun için çok çok iyisin. Onu şimdiye kadar gördüğüm en insancıl kişi. O... o sende öyle bir şey gördü ki, normal bir hayata, normal bir ilişkiye ulaşmak istiyor. Evlilik, Chloe! Bunun olacağını hiç düşünmemiştim. O seni istiyor. Bunu elde etmek için sorunları üzerinde çalışmaya istekli olabilir. Thad da artık yok ve belki de bunun Derek'in hayatında normallik bulma isteğiyle bir ilgisi vardır. Daha sağlıklı bir şekilde ilerlemek için."

"Ya da gerçeklikten giderek daha da uzaklaşabilir Grace. Ve sevdiğim insanları tehdit etti. Açıkçası affedilemez şeyler de yaptı."

"Sana berbat bir şekilde kur yaptı, bunu inkar etmiyorum. Ama ona yardım edebilirsin."

"Değer verdiğim insanları incitti. O.. o bana iğrenç şeyler yaptı. Kardeşinin mutluluğunu önemseydiğini biliyorum ama

oldu. GemiŖe sünger ekebilmem için ne tür bir mucize gerekir bilmiyorum Grace ama bunu aklım almıyor."

"Peki alternatifin ne Chloe? Hayatını sefil bir Ŗekilde yaŖamak mı?"

"Hayatımı geri almanın bir yolunu bulmak. Otuz yaŖındayım. Neyim ben? ne yapacağım? BaŖa çıkmak için kahvaltıda sarhoŖ olmaya baŖlayıp hayatta istediklerim için mücadele etmeyi bıraktığıma mı karar vereceğim?"

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Umarım yle değildir. Senden hoŖlanıyorum. Umarım sen ve Derek ilerlemenin bir yolunu bulursunuz. Bir Ŗekilde."

İ ekiyorum. "Ŗu anda iŖler birkaç gün öncesine göre daha da kötü. KarŖılık vermeye alıŖtım ve onun kitaplarındaki çizgiyi aŖtım, oysa o benim kitaplarımdaki hiçbir çizgiye saygı göstermedi ve Ŗimdi benimle konuŖmuyor bile. Onunla buradan nereye gidebileceğimizi bilmiyorum. Yarın beni yanına bile almayabilir."

"Gelecektir. Dün gece ona bugün sana birkaç elbise getirmek için geleceğimi söyledim. Burada olmayacağını ama benim gelmem gerektiğini söyledi."

Omuz silkiyorum. "Belki de seninle konuŖmaktan kaçınmak için onları getirmene izin veriyordur ama yarın benim gelmemi istemiyordur."

"Bu onun yapabileceği bir Ŗey, evet. Ama sen olmadan gelirse ailem çıldırır, o da bunu biliyor. Hâlâ New York'talar ama annem bu sabah bana mesaj atarak kontrol etmemi istediği bazı parti detaylarını anlattı ve herkesin, Sabrina'nın bile katılacağını söyledi. Basın senin hakkında konuŖurken orada olmanı bekleyecektir. Halkla iliŖkiler ekibi neden orada olmadığınızla ilgili speğülasyon istemez. Bu sizi zayıf gösterir."

Omuz silkiyorum, baŖka ne syleyebileceğimden emin değilim.

"O zaman elbiselere bir göz atalım mı? Tüm Steele kadınları yakut kırmızısı giyiniyor. Tüm Steele erkekleri de yakut renkleri ve kravatlar ya da Ash'in durumunda muhtemelen ayakkabı bağcıkları takacak. Aile teması bu olduğu için tüm konuklara kırmızı hiçbir Ŗey giymemeleri talimatı verildi."

"Annen çok titiz biri gibi görünüyor."

"Hiçbir fikrin yok. Henüz. Ama öğrenmek üzeresin." Gülümsüyor. "Buralı baŖka bir kadın aile üyesine sahip olmak güzel olacak. Nay çok uzakta kalıyor. Ash'le aralarında sorunlar var ve Ash bugünlerde Columbus'ta, o yüzden sadece mecbur kaldığında geliyor."

st kata çıkıyoruz, her birimizin elinde denemem için bir kucak dolusu kırmızı elbise var ve ustaya varmadan önce Grace diğer yönde dolaŖıp her odaya bakıyor.

"Burada neler oluyor?" diye soruyor, kafasını koridorun sonundaki son odaya sokarak.

"Derek son iki gecedir burada uyuyor."

Yatak toplanmamış, komodinin üzerinde biri boş, diğeri yarı boş iki burbon şişesi var. Ve yerde çamaşırlar var.

"Ama çok
dağınık." Omuz
silkiyorum.

"Derek asla dağınıklık bırakmaz. Bir erkeğe göre çok titizdir. Genel olarak titizdir."

"Yani bu sadece benim çıkarım için yapılmış bir hareket değil miydi?"

"O bir temizlik manyağı. Onu kaçıranın cesediyle birlikte bulunduğunda, adam bir istifçiydi. Hepimiz Derek'in bu yüzden bu kadar düzenli olduğunu düşünüyoruz. Ev gazeteler, kitaplar ve her türlü çöple doluydu. Bu... bu bir çeşit spiral gibi görünüyor. Kavganız ne kadar kötüydü?"

"Kötü," diyorum.

Çok endişeli görünüyor.

"Usta bu tarafta," diye işaret ediyorum.

Ana banyoya girdiğinde "Ah! Gözlerim!" diye yakınıyor. "Bu eve aşık olduğumda rengini değiştirmek isteyeceğimi biliyordum.

Bu ve dolap," diyorum.

"Burası çok gürültülü. Beynimi acıtıyor."

Gülüyorum. Kollarındaki kırmızı elbise yığınının yere bırakıyor. Ben de aynısını yapıyorum.

"Bunların çoğu balo elbisesine benziyor," diyorum.

"Annem Nicola'ya senin, Sabrina ve benim için istediği stilleri söyledi. Nay'e doğrudan bir elbise gönderdi çünkü Nay genelde gösterişli şeyler yapmaz, annem yapar." Omuz silkiyor. "Nay mutlu değil. Bana mesaj attı bile. Yine de bunların hepsi güzel. Nicola bize iğrenç elbiseler giydirmez."

"Elijah ve Sabrina'nın hikâyesi nedir?" Kendimi durduramadan soruyorum. Hemen ekliyorum, "Ya Naomi ve Asher?"

İç çekiyor, hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Eli ve Sabrina mı? Bu ikisinin oldukça yakıcı bir ilişkisi var. Gerçekten tutkulu. Sabrina onun dışarı çıktığını düşünüyor, ben de sordum ama neden böyle düşündüğünü söylemiyor. Yapmadığına yemin ediyor. Kız ona inanmıyor. Onu seveceksin. Harika biri. Yani, kendi isteği dışında çağrılırsa yarın o kadar da harika olmayabilir, bu yüzden şirretlik yaparsa bunu ona karşı kullanmayın."

"Görünüşe göre bunu bana karşı kullanmadınız, o yüzden..." Asılı kalmasına izin verdim.

Sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Ve Asher bir keresinde Naomi'nin aşk hayatına müdahale etti. Arkadaşlarından biri onunla çıkmaya çalıştığında kardeş kartını oynadı. Bunun için onu affetmedi."

"Bu kadar mı?" Ben soruyorum.

"Onun için çok şey ifade eden bir adamdı. Ash de adamı Nay'in hayatından çıkarmak için hiç de hoş olmayan şeyler yaptı. Tüm açıklayabileceğim bu. Kardeş kasası. Kasa konusunda da bana güvenebilirsin. Sabrina'ya da söylediğim gibi, kan bağı olan ve benimle evlenen kız kardeşler için geçerli."

Omuzları açık, trompet tarzı, yere kadar uzanan dantel aplikeli bir elbiseye birlikte karar verdik. Bana henüz kendi elbisesine karar vermediğini ama aynı bedende olduğumuzu, bu yüzden kendi elbisesini benimle birlikte seçmeyi düşündüğünü söyledi. O hepsini denerken arkama yaslandım ve ikimiz de tatlı yakalı ve fırfırlı yüksek dekolteli tül elbisenin içinde harika görüldüğü konusunda hemfikir olduk.

"Annen diğer kadınların onu bu prenses elbiseleriyle görmesinden endişelenmiyor mu?" diye sordum.

Başını iki yana sallar. "Hayır. Onun en iyi özelliklerinden biri, başka kadınlar tarafından asla tehdit edildiğini hissetmemesidir. Annem kendi güzellik seviyesi konusunda çok rahattır."

"O güzel bir kadın," diyorum. "Kendine güvenmek için her türlü hakka sahip."

"Babam her zaman onun güzel hissetmesini sağlar. Biraz bakım düşkünü bir diva olabilir ama diğer herkesin de her zaman güzel hissetmesini ister. Öğle yemeğine gitmek ister misin? Ben acıktım."

"Bize öğle yemeği hazırlayabilirim,"

diye teklif ettim. "Eğer meşgul değilsen..."

"Sadece bugün temizlik yapmayı planlıyordum."

"Derek sizin için hâlâ bir hizmetçi tutmadı mı? Senin için onunla görüşeceğim." "Hayır, gerek yok. Temizlik umurumda değil. Burada birinin olması garip olurdu."

yapacak bir şeyim olmadığında."

"İşe geri dönecek misin? Yoksa biraz izin mi alacaksın?"

Bana boş zaman geçiren bir hanımefendi gibi gelmediniz."

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Çalıştığım şirketi satın aldı ve artık benim olduğunu söylüyor. Geri dönmek garip olacak. Başka bir şey bulabilirim."

Gülüyor. "Seni mutlu edecek şeyler vermek için elinden geleni yapıyor. Bana bunun çekici olmadığını söyle. İstedğini söylediği bu ev."

Çalıştığın şirket. Sana istediğin başka şeyleri de vermeye çalışıyor mu?"

Uzun bir nefes veriyorum. "İşimden, kıyafetlerime, sevdiğim yemeklere, sevdiğim kitaplara, pizzamda ne sevdiğimi bilmesine kadar her şey çünkü tüm sosyal medya profillerimi takip etti. Bu çok aşırı."

"Ve sen bunu kuru bir sünger gibi emmiyorsun? Sana bir prenses gibi davranmasına izin vermiyor musun? Kardeşlikten atılmak mı istiyorsun?"

Sesimi alçaltıyorum, çünkü belki de gözetleniyor olabilirim. "Eski sevgilimle tanışmadan önce anonim bir seks fantezisi blogu yazıyordum. O bile tüm bunları yerine getirmeye çalışıyor. Ya da... büyük bir kavga edene kadar öyleydi ve sonunda ben de karşılık verdim. Kahretsin, üzgünüm... Kendi kardeşin hakkında bunu duymak istemezsin." Yüzüm alev alev yanıyor.

Elini sallıyor. "Başkalarının sınırlarına saygı göstermezsem, o insanlarla kendi sınırlarımı çizemem, değil mi?"

Sinirli bir şekilde gülüyorum. "Yine de. O senin kardeşin."

"Evet, etrafına getirdiğim her arkadaşım ona anında vuruldu. Birden fazla arkadaşım da onunla takıldı ve daha sonra yatakta ne kadar iyi olduğundan bahsederek beni çıldırttı, bu yüzden bağışıklık kazanmaktan başka seçeneğim yoktu."

Bana bakıyor ve kocaman gülümsüyor. "Kocanın arkadaşlarımla takılması fikri yüzünden yüzünde gördüğüm biraz kıskançlık mı?"

"Hayır, hiç de değil," diyorum ama tamamen dürüst davranmıyor olabilirim. Beynimin bu fikri bir dakika bile düşünmesine izin veremiyorum, bu yüzden konuşmaya devam ediyorum. "Çok yakışıklı bir aileniz var. Ama görünüş her şey değildir. Seks becerileri de öyle."

"Hayır, her şey değil ama sayılırlar, değil mi?"

Tam itiraz edecekken elini salladı: "Biliyorum ve bu beni ilgilendirmez. Ama biraz içgörü paylaşmak ve yardımcı olacağını ummak istedim. Olmazsa da denedim."

"İçimden bir ses denemeye devam edecek bir tip olduğunuzu söylüyor."

"Bu da bana ya Derek'in seni benim hakkımda uyardığını, ya sezgilerinin güçlü olduğunu ya da her ikisini birden yaptığını söylüyor."

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Elinde benim telefonum var.

"Kendimi telefonuna programlıyorum. Ben senin en sevdiğin baldızınım. Nay değil. Tamam mı?"

Başımı eğiyorum ve gülümsüyorum. "Hadi gidip öğle yemeği için bir şeyler bulalım."

Çalan telefonuma cevap veriyorum. "Meşgulüm, Grace." "Onu seviyorum. Onu seviyorum!"

"Ha?"

"Chloe, Derek. Onu seviyorum."

Kaşınan çenemi tırnaklarımla ovuyorum. Bu sabah tıraş olmalıydım.

"Derek?" Grace soruyor.

"Ne?"

"Onunla evlenmenin çok akıllıca olduğunu düşünüyorum. Ayrıca daha akıllıca davranırsanız onu da kazanabileceğinizi düşünüyorum."

"Öyle mi?" Sıkılmış gibi mırıldanıyorum. Ama gerçekten sıkılmadım. Aslında kız kardeşimin burada ne önerebileceğini öğrenmekle ilgileniyorum, yine de ona parazit vermeyeceğim, yoksa bu parazitte çılgına dönecek.

"Bazı taktiklerinizle ilgili çok zorluk yaşıyor." "Bok yok mu?"

Alaycı bir şekilde yaylım ateşi açtım.

"Kardeşim, ona iyi tarafını göstermeye odaklanmalısın. Onun mutluluğunun senin için önemli olduğunu göstermek için yaptıklarını yapmaya devam et ama tehditlerini azalt. Elinden geliyorsa artık bunları yapma. Sadece diğer şeyleri yap. Tehdit etmek zorunda hissetmediğin bir hayatın nasıl olacağını ona göster. Anladın mı?"

"Anlıyorum," diye onaylıyorum.

"Ve daha bir sürü seksi şey. Seninle bunları düşündüğünde mutlu bir yere gidiyor."

Buna bir şey demiyorum, kız kardeşimle seks konuşmaya hiç niyetim yok ama şimdi keşke evde kamera olsaydı da Grace'in neyi kastettiğini görmek için geri sarabilseydim diyorum.

"Kaçacağım," diyor. "Yarın akşam görüşürüz o zaman. Elbisesini ve ayakkabılarını seçtik. Muhteşem görünecek. Cep mendilini de bıraktım."

Her zaman çarpıcı görünüyor. Özellikle sabahları ilk uyandığında. Uykulu. Taze yüzlü. Saçları dağınık.

"Oh, ve Derek?"

"Evet?"

"Eve git. Evleneli daha birkaç gün oldu. İşte olmamalısın. Konuşmadığınızı söyledi ama evde olmazsan bunu düzeltemezsin."

"Sana neden konuşmadığınızı söyledi mi?"

"Hayır. Bana söylemek ister misin?"

"Hayır," diyorum, çenemi biraz daha kaşıyarak. "Gitmeliyim Grace."

"Tamam, seni seviyorum, hoşça kal!"

Telefonu kapattı.

Limon kokan sessiz bir eve girdiğimde saat dokuzu geçiyordu.

Üst kata çıkıyorum ve ışığın ana yatak odasının kapısından süzüldüğünü görüyorum. Son iki gecedir kaldığım boş odaya doğru ters yöne yürüyorum ama kapıda durup şaşırıyorum. Yatak yapılmış ve oda temizlenmiş. Oda çamaşır sabunu gibi kokuyor. Yatak takımlarını yıkamış olmalı. Daha önce yerde olan kıyafetler şimdi sandalyenin üzerinde katlanmış. Çamaşırlarımı yıkamış.

Yarım şişe burbon hâlâ yatağın yanındaki masanın üzerinde duruyor ama boş şişe gitmiş.

Midem yemek için başımın etini yiyor ve on iki saattir bir şey yemediğim aklıma geliyor, bu yüzden odadan geri çıkıyorum, orada ne olabileceğini görmek için aşağı inmeye niyetlendim, ama işte o, koridorda, pembe bir atlet ve ona uygun kısa bir şortla. Çok kısa bir şort. Sütyen de yok.

Sistemimde ilkel bir şey yükseliyor. Başka bir şey de yükseliyor.
Derhal.

İrkildi. Geldiğini duymamış olmalı. Kapının pervazına tutunuyor, gözleri ayak parmaklarını gösterecek şekilde düşüyor ve ben hesaplayamadan, onun boşluğundayım, işaret parmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum, böylece gözlerimiz buluşuyor.

Bir adım geri gitti. Ben de onu bir adımla takip ediyorum, bu da onun biraz daha geri gitmesine neden oluyor. Bu tekrar tekrar devam ediyor ve şimdi yatak odasının derinliklerindeyiz. Lambadan gelen yumuşak bir ışıltıyla aydınlanıyor.

Burası da mis gibi kokuyor.

Telefonu yatağın üzerinde, şu anda okumakta olduğu ciltsiz kitabın yanında bir yemek videosu ile yanıyor. Geçen gün ona aldığım bir kitap.

Gözlerim yüzünü, vücudunu tarıyor, beden dilini değerlendiriyor. Korkmuş görünüyor. Ve bu hoşuma gitmiyor.

"Benden korkuyormuş gibi davranıyorsun," diyorum. "Çünkü korkuyorum," diye fısıldıyor. "Seni asla incitmem, karıcığım."

Kaşlarını çatıyor. "Ama tek yaptığın bu, Derek."

Hoş olmayan bir his içimi kavıyor ve sıkıyor.

"Ve belli ki bana kırgınsın," diyor, "bu da korkutucu." "Ben *sadece* seni incitmiyorum. Sana bu evi almak seni incitti mi?"

"Evet," diye fısıldıyor.

Başımı salladım. "Sana o kitabı almak seni incitti mi?"

"Evet."

Başımı tekrar sallıyorum ve ona şaşkın bir bakış atıyorum.

"Anlamıyorsun," diyor. "Çünkü iyi değilsin." Başını işaret ediyor.

"Anlıyorum, Chloe. Ama *senin* anladığını sanmıyorum."

"Haklısın; anlamıyorum. Bana olan bu takıntının hiçbir kısmını anlamıyorum. Hem de hiç."

"Neden sana kırgın olduğumu düşünüyorsun Chloe?"

O dudaklarını ıslatıp yutkunurken, benim gözlerim onun ağzına yapışıyor. Onu almak istiyorum. Sikimi içine sokmak istiyorum. Bana istediğini vermesini istiyorum, Tanrı aşkına. Bağlılık. Sadakat. Değişmeyen aşk. Ona verdiği şeyi istiyorum. O bunu hak etmedi ve ben bunu o kadar şiddetle istiyorum ki, oraya gidip hak etmediği bir şeye, istediğim bir şeye, kazanmak için çalıştığım bir şeye sahip olduğu için onu eşek sudan gelinceye kadar dövesim geliyor.

"Kızgınsın çünkü seni bütün gece nerede olduğumu merak eder halde bıraktım. Kızgınsın çünkü bir tehdit savurdum. Ve bana karşı tehditler savurabiliyorsun Derek, ama belli ki tehdit savururken, tehdit almaktan hoşlanmıyorsun. Değil mi?"

Gözlerim onunkilerle buluşmak için fırladı.

"Sana kızgın değilim, Chloe. Ve tehditlerim asla boş değildir. Tehdidin boş muydu?"

"Boş olmayacaktı. Çünkü sana karşılık vermeyi çok istiyordum. Ama devam etmedim çünkü ben..." Cümlesini bitirmiyor. Uzaklara bakarken acı verici görünen bir şekilde yutkunuyor.

"Çünkü sen böyle biri değilsin," diye bitiriyorum. "Olduğundan başka biri olmaya çalışma."

"Çünkü birini öldürmeni istemedim. Eğer bana kızgın değilsen, neden başka bir odada kalıyorsun? Neden kızgın gibi *görünüyorsun*?"

"Sana kızgın değilim," diye tekrarlıyorum. "Kendime kızgıyım. Seni incitmek istemediğim için kendimi senden mahrum bırakıyorum."

"Ve sen de korkuyorsun öyle mi?" Bir adım daha geri çekilerek sinirleniyor.

Bir adım daha atıyorum. "Hayır. Çoktan *yaptım*. Beni sevmeni sağlamaya çalışarak seni incittim."

"Bunu tehditleri bırakarak çözebilirsiniz. Çekip gitmeme ve kiminle evleneceğim, kiminle birlikte olacağım konusunda kendi seçimlerimi yapmama izin vererek."

Başımı sallıyorum. "Eğer seni tutmak beni kötü yapıyorsa, Chloe, oh iyi. Çünkü hiç kimse ve hiçbir şey seni benden alamaz. Ve beni yok edecek bir şey yapacağını düşünürsem tehditler savurmaya devam etmek zorunda kalabilirim. Ve belki şimdi tehditlerin boş olmadığını anlamaya başlıyorsundur. Tehditler, onları yapma ihtiyacı hissetmediğimde sona erecek."

Yüzü kızarır. Gözleri yaşlarla doluyor. Ve bundan nefret ediyorum. Gözyaşları beni daha önce hiç etkilememişti. Herhangi birinden. Chloe'nin gözyaşları tanışmamızdan kısa bir süre sonra bana bir şeyler yapmaya başladı.

Ona uzanmak için hamle yapıyorum ve o da başını sallayarak daha hızlı geri çekiliyor. "Yapma."

Yine de onu tuttum ve kendime doğru çektim. Bana karşı sıkı. Büyük, mavi gözleri açılıyor. Nasıl hissettiğini özümserken gözlerim güzel ağzında geziniyor. Çok yumuşak. Çok doğru, çok doğru. Ona dokunmadan gönüllü olarak günler geçirdiğime inanamıyorum. Ona dokunmadan geçirdiğim saatler zaten çok fazla.

"Seni tutmak beni kötü yapacaksa, kötü olurum. Ama asıl sorun şu anda kendimden ne kadar nefret ettiğim. Bu yüzden koridorun sonunda kaldım. Senin acı çekiyor olman beni incitiyor ve buradaki hissiyattan hoşlanmıyorum." Göğsümü yumrukluyorum. "Ne kadar üzgün olduğumu gördüğümde bu hissi yaşamaktan nefret ediyorum. Seni mutlu etmek istiyorum."

"O zaman canımı yakmayı bırak," diye fısıldıyor.

"Yapabileceğimi sanmıyorum. Ve şu anda seni biraz daha incitmek üzere olduğumu biliyorum."

"Nasıl?" diye soruyor, korkmuş görünüyor.

"Şiddet içeren bir şekilde değil. Asla, bebeğim. Başa çıkabileceğinin ötesinde bir şey değil."

"Anlamı?"

"Yani seni becermek üzereyim. Ve biraz sertleşebilir." "Derek, yapma."

"İhtiyacım var," saçlarını içime çekiyorum. "Seni hissetmeye ihtiyacım var. Benim için çıkardığın o seslere ihtiyacım var Chloe." Boynunun arkasını tutup burnumu boğazına dayıyorum. "Nasıl hissettirdiğine teslim olduğunda, benimle savaştırmayı bir dakikalığına bırakıp bana tutunduğunda, sana hissettirdiklerimin içinde kıvrılırken içime dolan o duyguya ihtiyacım var. Benim olmana izin verdiğinde."

"Hayır" diye fısıldıyor.

Ama içimde öyle bir eriyor ki, değişimi hissediyorum.

Başımı salladım. "Evet." Onu birkaç adım daha geri çekiyorum, böylece yatağa düşüyor. Üzerine tırmanıyorum, parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, ağzımı onunla birleştiriyorum, tadına bakıyorum, taş gibi sertleşmiş sikimi bacaklarının arasındaki sıcaklığa sürüyorum.

"Sana ihtiyacım var."

"Kes şunu," diye fısıldıyor ve bu bir oyun gibi geliyor. Çünkü hissettiklerinden beni gerçekten istediğine eminim.

"Hayır diyerek oyun mu oynuyorsun?"

"Hayır," diye fısıldıyor ama gözlerini kaçırırken dudağını ısırtıyor ve göğsünün hızlı hızlı hareket etmesi onun da benim gibi heyecanlandığını gösteriyor. "Bu gece beni istemiyorsun. Regl oldum."

"Umurumda değil." Onu

öptüm. Gözlerinde şaşkınlık

ışıkları yanıyor.

Şortu tutup yırtıyorum ve düz beyaz bikinili iç çamaşırını da alıyorum. Dizimle daha ileri itiyorum ve düşüyorlar.

"Bunu sen de istiyorsun. Bunu itiraf etmek istememen sorun değil. Bu yüzden seni tutacağım, alacağım ve sonra zevk aldığın için kendini suçlu hissetmene gerek kalmayacak."

"Yaptığım şey bu değil," diye itiraz ediyor.

"Çok saçmalıyorsun Chloe Steele, ama yine de bu şekilde oynayacağız. Bu gece hemen benim uslu kızım olacak mısın, yoksa önce seni güreşerek boyun eğdirmemi mi istiyorsun?"

"Belki de burada bir ceset gibi yatarım," diye tersliyor.

"Ama sen hiç yapmıyorsun. Yapar mısın? Yapabileceğini sanmıyorum," diyorum. "Çünkü şimdiye kadar birlikte olduğun herkesin aksine, benim bir oyun kitabım var. Öyle değil mi? Seni nasıl iyi hissettireceğimi biliyorum. Motorunu neyin çalıştıracaklarını biliyorum."

Öpücükler ve ısırmalar arasında, gömleğimin düğmelerini açmaya çalışırken sol elimle bileklerini başının üzerinde tutuyorum, fermuarımı açıyorum, fermuarı indiriyorum ve kıvrımlarına doğru yönlendirmeden önce kendimi hızla serbest bırakıyorum.

Yalan söylemiyordu. Ereksiyonumu sarkan ipin üzerinde gezdirdim. Sikimle klitorisine şaplak atıyorum. Sıçırıyor, bacaklarını daha geniş açarken aynı anda gözlerini daha sıkı kapatıyor.

İpi tutup dikkatlice çekiyorum. Direniyor, bu yüzden biraz daha sert çekiyorum. Beyaz topağın üzerinde sadece küçük bir pembe renk var, bu yüzden onu yere atıyorum.

"Derek. Halı!"

Karanlık bir şekilde gülüyorum. "Zar zor bir leke vardı, Chloe. Ama kanla ıslanmış olsa bile umurumda değil. Çünkü seni becermem gerek. Şimdi."

Sikimin tepesini tekrar klitorisine vuruyorum, nasıl sarsıldığını bayılıyorum. Dışlerimle boğazına saldırırken bunu birkaç kez daha yapıyorum, kaya gibi sert meme uçlarına kadar kemiriyorum.

"Mücadele et bebeğim. Savaş benimle. Ama bu, benim senin içinde olmamla bitecek. Ama biz asla bitmeyiz. Bu biziz, Chloe. Sen de beni seviyor musun? Bu benim son oyunum."

Sikimi yumrukladım ve hizaya getirdim. Yarığı benim için iliklerine kadar ıslanmıştı. "Evet," diye fısıldıyorum ağzına karşı, sadece bir iki santim içeri kayarken. Yavaşça nefes alıp veriyor.

Çekiyorum ve tekrar klitorisine vuruyorum. "Belki de ıslak küçük yarığını sikkemeyeceğim. Belki sadece ağzını sikerim ve seni kenarda bırakırım."

Gözlerimin içine bakıyor ve oradaki sıcaklık? Onun içine girmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Kalçalarını ileri atıyorum, eve çarpıyorum.

Nefes nefese kaldı ve ben onu tekrar öpmeye başladım.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim. Sen benim karımsın, Chloe. Sen artık benim hayatımsın. Sen..." İleri atıldım, "sen..." bir hamle daha. "Benim için her şeysin. Ve geçen gece telefonda söylediklerine geri dönersek? Hallman'ı aldatmana ben *sebe*p olmadım. O senden vazgeçti. Ben asla ama *asla* aynısını yapmayacağım. Bu bedene benden başka kimsenin girmesine izin verme, Chloe. Hiç kimse. Eğer sen

bir daha düşünmeye bile cesaret edemezler, onları öldüreceğimi bile bile yaparlar. Ve bu beni mahveder. Bir daha asla ama asla iyi olamam. Başka birinin sana bu şekilde dokunması fikri bile beni o kadar öfkeliendiriyor ki aklım almıyor. Bunun gerçekte olması?" Ters ters bakıyorum. "Hayır. Sakın yapma, kadın. Asla." Bileklerini bırakarak, boğazını okşayabilmek için destek alarak tekrar sokuyorum. "Sen benim karımsın. Sen benimsin. Evet, seni kendime saklayabilmek için ondan çalan bir hırsızım ama o karşı koymadı. Çoktan pes etmişti. Ben ölümüne savaşmadan hiç kimse ve hiçbir şey seni *benden* alamaz. Benden kurtulmanın tek yolu ben ölürsem olur. Anladın mı?" Çenesini kavradım ve tekrar söyledim. "Anladın mı?"

Bana cevap vermiyor. Başka tarafa da bakmıyor. Ne kadar ciddi olduğumu anladığını biliyorum.

"Seni mutlu etmek istiyorum, karıcığım. Beni sevmeni istiyorum. Bunu elde etmeye çalışmaktan vazgeçmeyeceğim. Ama sana şu anda söylüyorum, zaten benim olan şeyi, o sunakta söz verdiğin şeyi birinin almasına izin verirsen..." Başımı sallıyorum, "Seni tehdit etmem ve sana o sözleri verdirmem umurunda değil. Onları sen verdin. Onları tutacaksın. Yoksa o kişiyi lime lime ederim ve evet, sana da izletirim. Çünkü belki o zaman anlarsın. Seninle işimin asla bitmeyeceğini. Tehditlerimin asla boş olmadığını. Ama iş o noktaya gelirse, bil ki beni mahvetmiş olursun Chloe. Mahvettin. Beni. Başka biri sana böyle dokunursa? Benim sana şu an dokunduğum gibi? Ömrümün sonuna kadar damarlarımda lav akacak. Ve yine de gitmene izin vermeyeceğim. Beni anlıyor musun?"

Kalçalarımı geri çekip tekrar öne doğru itiyorum ve onun inlemesine neden oluyorum.

Sol elini tutup evlilik yüzüklerini öpüyorum. "Sen benimsin. Bana nerede olduğunu söylemeden bir daha benden kaçma. Bu beni yarı delirtti."

"Yarı deli mi?" diye mırıldanıyor meydana okurcasına, çenesi titriyor.

"Eğer bunu bir daha yaparsan, delirdiğimi göreceksin. Seni bu yatağa zincirlerim ve öyle sert sikerim ki, bu aletle bağırsaklarını yeniden düzenlediğime yemin edersin ve zincirlerini çözmeden önce bunu bir hafta boyunca yaparım."

Burnunu çekiyor.

"Seni mutlu etmek istiyorum, kadın. Seni seviyorum ve senin de beni sevmeni istiyorum. Yapmayı düşünebileceğin hiçbir şey seni bırakacağım anlamına gelmez. Ama yapacağın şey hayatımızın geri kalanının nasıl geçeceğini etkileyecek. Bana anladığını söyle."

Başını sallıyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Burnunu çekiyor ve titreyerek bir hıçkırık sesi daha çıkarıyor.

Yüzümü boynuna gömüyorum ve onu sert, morartıcı bir şekilde becermeye devam ederken onu içime çekiyorum. Ten tene çarpıyor. Kalçalar kalçaları morartıyor. Onu o kadar sert beceriyorum ki sabah morarmış olacağımı biliyorum, bu da onun da moraracağı anlamına geliyor.

Geliyorum. Ama bu pek tatmin edici değil, çünkü bitmeye hazır değilim. Çekildiğimde, onu kucağıma alıp sertçe parmaklıyorum, klitorisini ve meme uçlarını çarşafıya ağlayana kadar bükme arasında gidip geliyorum. Ve şimdi tekrar sertleştim, bu yüzden onu tekrar becermeden önce kışına bir tokat atıyorum. Ve onu o kadar uzun süre, birkaç farklı pozisyonda beceriyorum ki, bitirdiğimde bitkin düşünüyorum.

İki yanımdayken, iki kolumu da arkadan ona doluyorum ve yüzümü yumuşak saçlarına gömüyorum. Ona tutunarak kendimden geçiyorum.

Telefonun çalmasıyla uyandım. Görmezden gelmeye çalışıyorum. Tekrar çalıyor. Ve duruyor. Ve tekrar başlıyor. Son iki gecedir bok gibi uyudum ve onu bırakmak istemiyorum. Çok sıcak, yumuşak ve bana da sarılıyor.

"Derek?" diye fısıldıyor. Ona daha sıkı sarılıyorum.

Telefon yine çalıyor.

"Derek, diye tekrarlıyor.

Onu öptüm ve daha sıkı sarıldım.

Çalmaya devam ediyor ve o gergin, sonunda dönüp kot pantolonuma uzanıyorum ve telefonu çıkarıyorum.

Carson neden beni sabahın dördünde arıyor?

Derek telefona "Carson?" diye cevap veriyor. Bir saniye sonra "Söyle bana," diye tersliyor.

Ve bundan saniyeler sonra vücudunun tutulması lambayı yakmama neden oldu.

Çenesi gevşek, yüzü kederli görünüyor. Göz kırpması bile doğal olmayan bir şekilde uzun sürüyor.

Carson'ın hâlâ konuştuğunu duyuyorum, ama Derek'in eli düşüyor ve telefon yatağa düşüyor, o da yolun sonuna kadar oturuyor, bacaklarını yana atıyor, dirseklerini kalçalarına dayıyor, başını ellerinin arasına alıyor.

"Derek?"

Sesleniyorum.

Donmuş.

Telefonu battaniyeden kaldırıyorum.

Carson konuşuyor. "Bay Steele? Derek, orada mısın?"

"Carson, merhaba, ben Chloe. Ne oldu?"

"Derek nerede, Bayan Steele?" Carson soruyor.

Derek telefonu elimden almaya çalışmıyor. Telefona bakmıyor bile.

Ben

"O burada. Görünürde üzgün. Ne oldu?"

"Korkunç bir kaza oldu Bayan Steele," dedi Carson yumuşak bir sesle, ama sesi titriyor. "O... o mümkün olduğunca çabuk havaalanına gitmeli. Kardeşleriyle temasa geçtim ve Naomi dışındakileri alıp New York'a getirmesi için jeti buraya doğru yola çıkardım, böylece hastaneye ulaşabilecekler."

"Ne oldu?" diye sordum.

"Ailesi New York'ta korkunç bir trafik kazası geçirmiş." "Ne kadar korkunç?" Ben soruyorum.

Derek kambur duruyor. Çok kötü. Gerçekten kötü.

Carson'ın daha sonra söyledikleri beni şok etti. O kadar sarsıldım ki kendimi elimi Derek'in sırtına koyarken buldum.

"Bayan Steele olay yerinde öldü. Bay Steele birkaç saattir ameliyatta. Hastane personeli durumun iyi görünmediğini söylüyor."

"Tanrım," diye fısıldıyorum.

"Onu aile jetine götürerek yardımcı olabilir misiniz? Ayrıntıları size kısa mesajla göndereceğim."

"Evet," dedim. "Bunu yapacağım. Yardımcı olabileceğim başka bir şey olursa lütfen beni arayın ya da mesaj atın."

"Teşekkür ederim, Bayan Steele."

"Chloe," diye düzeltiyorum usulca. Bana daha önce Chloe diyemeyeceğini söylemiş olmasına rağmen.

Ama o, "Teşekkür ederim, Chloe." diye cevap veriyor.

Sona basıyorum ve yüzünü hâlâ ellerinin arasına almış olan Derek'in yanına oturmak için tırmanıyorum.

"Annen için çok üzgünüm," diye fısıldıyorum.

Başını hafifçe kaldırıyor ve sakallı çenesini iki yanından kaşıyarak dümdüz önüne bakıyor.

"Seni havaalanına bırakabilirim," diyorum ve elimi tekrar sırtına koyup avucumla ovuyorum.

Acıyormuş gibi irkiliyor ve ayağa kalkıyor. Banyoya giriyor ve kapıyı kapatıyor.

İçimdeki hüznün yumağını yutuyorum ve mesanemin beni rahatsız ettiğini hissediyorum, bornozumu giyiyorum, dolaptan bir çift iç çamaşırı alıyorum ve koridordan geçip başka bir banyoya gidiyorum.

Göğüslerimin yanı sıra bacaklarımın arasındaki morluk hissini de görmezden gelmeye çalışarak, hafif de olsa hala kanadığımı fark ediyorum, ama çarşafı mahvetmiş olabilirim. O hala pedlerimin ve tamponlarımın olduğu banyoda, ben de iç çamaşırlarımın içine bir tomar Kleenex tıktırıyorum, sonra ikimiz için de birer kıyafet içeren bir çanta hazırlamaya başlıyorum. Her birimiz için kot pantolon. Sweatshirtler. Tişörtler. Çoraplar ve iç çamaşırları. Bir sütyen, ardından bir çift yoga pantolonu, bir atlet ve bir kapüşonlu sweatshirt giyiyorum. Başım kapüşonludan çıktığında, onun banyodan çıktığını ve temiz iç çamaşırlarını çıkardığını görüyorum ve sonra askıdan bir elbise gömlek takımı çıkartıyor.

Banyoya gidip regl durumumu düzeltiyorum, birkaç tampon alıp tuvalet çantama atıyorum, sonra koridorun sonundaki banyoya gidip tıraş malzemelerini, deodorantını ve saç fırçasını alıyorum ve onunla yatak odasında buluşuyorum.

Çantaya bakıyor.

"Gece orada kalmamız gerekirse diye." Fırçasını çantasına atmadan önce hızla saçlarımdan geçirerek söylüyorum.

Kafasını sallıyor ve şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Gelmek zorunda değilsin."

"Araba kullanmamalısın, Derek. Az önce kötü bir haber aldınız; üzgünken araba kullanmak güvenli değildir. Ve..." Bir an durdum ve "Seninle gelmemi ister misin?" diye sordum.

Kaşlarını çatıyor. Şokta olduğunu biliyorum ama yüzündeki kaş çatma serisini izlemek acı verici. Sanki düşüncelerinin teker teker parçalanmasını izliyorum. Çekmeceden bir çift çorap alırken zorlukla nefes alıyor, yüz ifadesi tekrar şaşkınlığa dönüşmeden önce çorapları giyerken bir an için tepesi atacakmış gibi görünüyor. "Gelmek zorunda değilsin," diye tekrarlıyor, çömeliyor ve dolaptan bir çift kahverengi elbise ayakkabısı alıyor, onları bırakıyor ve giyiyor. Blazer ceketiyse kapıya doğru ilerliyor.

"Araba kullanmamalısın. Üzgünsün," diye sesleniyorum. Duraklıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor.

Bir çift spor ayakkabı giyiyorum. "Geleceğim," diyorum ona. "Ben sürerim."

Telefonumu ve şarj cihazımı alıp çantaya koyuyorum, fermuarını çekiyorum, montumu alıp giyiyorum, sonra hazırladığım çantayı kaldırıp merdivenlerden koşarak iniyorum. Neredeyse cipine varmak üzereyken ona yetişiyorum.

Kar yağıyor. Garaj yolu ve çimenler dökülmüş yapraklarla kaplı. Arabasının kapısını açtığı anda sanki burada değilmişim gibi.

"Derek," diyorum koluna dokunarak.

Şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor, gözleri kolundaki elime kayıyor.

"Bırak ben süreyim. Lütfen?"

Fob'unu uzatıyor, o yolcu tarafına geçerken ben de alıyorum.

Çantayı arka koltuğa atıp biniyorum, emniyet kemerini takıyorum ve pedallara daha iyi ulaşabilmek için koltuğu ayarlıyorum.

Dışarı çıktığımda ve kapı arkamızdan kapandığında, "Rickenbacker, John Glenn değil." dedi.

Ön camdan yağan kara bakıyor ve Rickenbacker havaalanına varıncaya kadar hiçbir şey söylemiyor, sonra da "Beni burada bırak" diyor.

"Seni bırakayım mı?"

"Tam burada." Emniyet kemerinin düğmesine bastı ve çıkardı. Park etmek üzereydim.

"Gelmemi istemiyor musun?" Ben soruyorum.

"Zorunda değilsin," diyor, sesi boğuk çıkıyor.

İndi, kapıyı kapattı ve arkasına bakmadan terminale doğru yürüdü. Çantayı almadı, veda etmedi. Binerken yolcu tarafında yere koyduğu dizüstü bilgisayar çantasını bile almadı.

Kıpırdamadan duruyorum, belki geri döner diye bir dakika rölantide bekliyorum ama binanın içinde kayboluyor.

Shannon Steele New York'ta olmamalıydı. Ani bir seyahatti. Columbus'ta, evinde olmalı ve bu akşamki büyük partiye hazırlanmalıydı. Dört yüzden *fazla* davetlinin katılacağı büyük parti artık gerçekleşmeyecek.

Eğer balayına gitseydik New York'a gitmezdi.

Jonah ve Grace'in binaya doğru yürüdüklerini görüyorum ve arabadan inip yaklaşmak üzereyim ama Grace yıkılmış görünüyor, gözleri kıpkırmızı, ağlıyor. Jonah kolunu kız kardeşine dolamış, onu içeri götürüyor. Beni görmediler, ben de ayrıldım.

Eve dönüp kahve koyarken, daha önce hangi havaalanına gideceğimi ve uçağın ne zaman kalkacağını belirten mesajını kaçırdığım Carson'a bir mesaj gönderiyorum.

Lütfen beni gelişmelerden haberdar eder misiniz? Ve bu akşamki etkinliğin iptali konusunda yapabileceğim bir şey varsa lütfen bana bildirin.

Hemen cevap veriyor.

Teşekkürler, Chloe. Elijah az önce geldi, biz de bindik ve taksiye binmek üzereyiz. Teklifiniz için teşekkür ederim. Şirketin ekibi yıldönümü partisinin iptal edildiğini tüm konuklara bildirmek için çalışıyor, ancak şu anda medyada yer alıyor. Sizi bilgilendirmeye devam edeceğim.

Yerel sabah programını açıyorum ve ekranda bir şeyin belirmesi uzun sürmüyor.

Yerel CEO Michael Steele'in New York'ta geçirdiği trafik kazasının ardından durumu kritik. Eşi: (Devamı...)

Sinüslerim, bir sonraki haber bültenini görünce yanıyor:

Sosyetik, model, aktris Shannon Steele, 59, olay yerinde öldüğü açıklandı.

Derek'in ailesi işlevsiz. Ama çoğu insanın sadece bir ailesi olur.

Şimdi de annesini kaybetti ve babasını kaybetmekle karşı karşıya.

Kendi ailemi düşünüyorum ve dün annemin mesajına cevap vermediğimi fark ediyorum.

Muhtemelen işe gitmek için hazırlandığını bildiğimden ona mesaj atıyorum.

Merhaba anne. Dün cevap veremediğim için üzgünüm. Ziyaret etmek isterdim ama Derek'in ailesi kötü bir araba kazası geçirmiş ve annesi kurtulamamış. Haberlerde var. Babası ameliyatta. Seni haberdar ederim.

Bir dakika bile geçmeden telefonum çaldı ve arayan annemdi. Açtım.

"Merhaba anne." Sesim çatlıyor.

"Chloe, çok özür dilerim."

Telefonu bir saniye elimde tutuyorum, tıkanıp hissediyorum. Anne babasının her şeyi yoluna koymasını isteyen küçük bir çocuk gibi hissediyorum. Bir zamanlar ikisinden birinin bana sarılması ve güzel bir söz söylemesi dünyamdaki her şeyi yeniden yoluna koyardı.

Derek ve Grace için üzülüyorum. Ve diğer Steele ailesi üyeleri için. Ayrıca annem beni aradığı için de son derece duygusal hissediyorum. Dün bana o mesajı göndermesi, birlikte vakit geçirmek istemesi, on yıldır yapmadığımız bir şeyi yapmak istemesi. Şu anda bana karşı bir anne gibi davranıyor olması da duygusal.

"Şimdi haberleri açtım," diyor. "Babam henüz uyanmadı ama ona söyleyeceğim ve yapabileceğimiz bir şey varsa lütfen bize bildirin. Lütfen Derek'e annesi için başsağlığı dileklerimizi iletin ve babası için iyi şeyler düşündüğümüzü söyleyin."

Telefonum mesaj alarmı sesi çıkarıyor. "Sağ ol anne. Gitsem iyi olacak," diyorum.

"Beni haberdar et. Arayamayacak kadar meşgulsen mesaj at. Sadece... bazı güncellemeleri mesaj at. Tamam mı?"

"Yapacağım."

"İkinizi de düşünüyor olacağız."

"Teşekkürler anne," diyorum, "Seni seviyorum. Şimdilik hoşça kal." "Ben de seni seviyorum tatlım," diyor usulca.

Bitir tuşuna bastığımda ellerim titriyor. Onunla en son ne zaman birbirimize "*seni seviyorum*" dediğimizi hatırlamıyorum.

Kaçırdığım mesaj Alannah'dandı.

MTF MI? Haberleri yeni gördüm. Neredesin?

Onu ben ararım.

Hemen cevap veriyor.

"Hey," diyor usulca. "Neredesin?" "Selam.

Evdeyim."

"Ev mi?"

"Dublin'deki ev," diyorum, bu yerden "Dublin'deki ev" diye bahsetmek tuhafıma gidiyor.

Eve.

"İyi misin? Şu anda neler oluyor?"

"Derek'i havaalanına götürdüm. New York'a gidiyor. Annesi kaza yerinde ölmüş ama babası ameliyattaymış. Tek bildiğim bu. Burada tek başımayım ve gelişmeleri bekliyorum."

"Gelip seninle takılmamı ister misin?" "Gelebilir misin?"

"Tabii ki yapabilirim."

"Tanrım, evet, lütfen." Muazzam bir rahatlama hissediyorum.

"Yola çıkıyorum. Kahve ve çörek getireceğim ve... biraz da ıvır zıvır.

Yakında orada olacağım."

Flotsam ve jetsam, bizi meşgul edecek şeyler getireceği anlamına geliyor. Alannah, en çok ihtiyaç duyduğunuz anda dikkatinizi dağıtmakta her zaman son derece başarılı olmuştur.

Kırk beş dakika geçti ve Derek'i aramaktan başka çarem kalmadı.
Cevap vermedi, ben de ona mesaj attım.

**Umarım orada her şey yolundadır. Rahatsız ettiğim için üzgünüm
ama Alannah bana eşlik etmeye geldi ve Ken onun kapıdan
geçmesine izin vermiyor. Onunla konuşabilir misin?**

Alannah'yı içeri almadığında Ken'e söylenmeye zahmet etmedim. Bu konuda kaba davranmadı, sadece kapıyı sadece Derek'in emri üzerine açacağını söyledi. Mesajıma cevap alamadım ama sadece iki dakika sonra Alannah, Ken'in sert bir bakışıyla içeri alındı.
sessizce gitmeyeceğimden emin olacak.
Sanki Derek'in annesi yeni ölmüşken sorun çıkaracaktım gibi.

Yaklaşık dört saat sonra, Lan ve ben aile odasındayız, şöminenin önünde kıvrılmışız. Kar yağıyor ve bir kız filmi maratonunun ortasındayız. Yanında dört DVD, oje ve çıkarıcı, bir deste kart ve bir sürü abur cubur getirmişti.
Bir mesaj aldım ve içim daralarak telefonuma uzandım.

Carson Shields: Merhaba Chloe. Bay Steele ameliyattan çıktı ve durumu ciddi ama stabil.

Alannah'ya yüksek sesle okudum, sonra cevap verdim.

İyi haberlerim var. Güncelleme için teşekkürler.

Alannah ve ben Derek'in bu gece geri gelip gelmeyeceğini düşünüyoruz. Gece kalmaya karar veriyor ve geri dönüp dönmemesinin umurunda olmadığını söylüyor - o benim hayatımda ve ondan saklanmayacak.

Carson'dan başka bir şey duymuyorum. Ve Derek'ten de hiçbir şey duymuyorum.

Alannah kuzeni Claudia'nın bebek partisi için hazırlık yapmak üzere sabah dokuzda yola çıkmak zorunda. Kendimi kötü hissediyorum çünkü normalde onunla giderdim, Claudia'yı tanıyor ve seviyorum ve dört yıl boyunca hamile kalmaya çalıştıktan sonra ikizleri olacağı için çok mutluyum. Alannah, ben ona sarılıp vedalaşırken hediyesine benim adımı yazdığını söylüyor.

"Güvende olun. Akıllı ol. Seni seviyorum," diyor usulca.

"Aynı, aynı ve seni daha çok seviyorum," diyorum ona sıkıca sarılarak.

Gitmesinin üzerinden on dakika bile geçmeden telefonum çaldı.

DS Cavalier arıyor4.

Sanırım ekran adını değiştirmenin zamanı geldi.

"Alo?" Titreyerek cevap veriyorum.

Derek sert bir sesle, "Evin alarmını açık tutun," dedi. "Kenny ben dönene kadar seni güvende tutmak için orada kalacak."

"Pardon?"

"Dün gece arabasında uyudu. Eve gidip duş alabilmek için adamlarından biriyle yer değiştiriyor ama sonra geri gelecek. Ben gelene kadar dışarıda park halinde kalacak."

"Neden, um... neden? Sen uğraştığın şeyle uğraşırken benim sorun çıkaracağımı düşünmene gerek yok, çünkü ben-"

Sözümü kesti. "Bu bir araba kazası değildi. Bir vur-kaç olayıydı. Ezildiklerinde bir restorandan çıkıyorlarmış. Düşman mıydı yoksa rastgele mi oldu bilmiyorum. Alarmı açık tutun. Evde kal. Ken gittiğini söyledi. Geri gelecek mi?"

"Bugün planları var. Baban nasıl?"

Hat kesikti, sonunda "Alo?" diye seslendim.

"Hâlâ baygın," diye cevap veriyor.

"Onun için dua edeceğim. Annem babanız için en iyi dileklerini ve anneniz için başsağlığı dileklerini ilettiler."

Hatta uzun bir süre daha sessizlik var, bu yüzden hala orada olup olmadığından emin değilim.

"Orada mısınız?" diye sordum.

"Gideceğim. Güle güle."

Aramayı sonlandırıyor.

Vay canına, bana karşı çok soğuktu. Bu benimle ilgili değil elbette, ama yine de Derek'in soğukluğunun diğer ucunda olmak hoş bir his değil. Ve bu konudaki duygularımı irdelemeye hiç niyetim yok.

Dün Alannah ile geçirdiğim gün, özellikle de son zamanlarda *yalnız kaldığım* için biraz terapi gibiydi. Dikkatimi dağıtmak için elinden geleni yaptı. Tabii ki buraya ilk geldiğinde Derek'le aramızın nasıl olduğunu öğrenmek istedi ama ben oldukça suskun olduğum için tipik cerrahi olmayan bilgi alma moduna girmek yerine konuyu kapattı. Ona evin gözetlenip gözetlenmediği konusunda hiçbir fikrim olmadığını söyledim, o da konuyu kapattı ve öğle yemeği için kremalı karnabahar ve brokoli çorbası ve ekstra büyük bir ızgara peynir yaparak beni şımarttı. Ayrıca bana manikür yaptı ve eski favori piliç filmlerini izledik ve telefonlarımızda birbirimize aptalca memler ve videolar göstererek takıldık.

Gece saat on sularında pizza sipariş etti ve Ken'e iki dilim verdikten sonra getirmesini istedi.

"Biraz seksi, değil mi?" diye sordu kapıyı kapattıktan sonra.

"Beni ve Adam'ı silah zoruyla alıkoyan adam o. Haftalardır beni takip ediyordu. Bazı noktalarda seni de takip ediyor."

Alınmıştı. "Gidip o pizzayı ondan almalıyım." Almadı.

Dün yatak takımını değiştirdiğim misafir odasında uyudu ve bana evi çok sevdiğini, birkaç ay önceki emlak sitesi ilanında olduğundan daha iyi olduğunu düşündüğünü söyledi ve evin dinleniyor olma olasılığı göz önüne alındığında Derek hakkında fazla konuşmasak da, geçen gün Derek'le karşılaştığından bahsetti, bana onun oraya beyaz bir minibüs yerleştirdiğini düşündüğünü söyledi, onun tarafından kaçırılabilceğini ve bir daha asla görülmeyeceğini ima etti... ancak ertesi gün yine orada olduğunu, günün sonunda ayrılırken erkekler gördüğünü söylemeye devam etti

döşeme malzemeleri için girip çıkıyordu. Muhtemelen adamın bunu kendisi dikmek yerine kendi avantajına kullandığını fark etti.

Bu durum kafamı karıştırdı, ben de ondan Derek'le aralarında geçenleri açıklamasını ve bana tek tek anlatmasını istedim. O karşılaşmada olan her şeyi anlattığında, Derek'in onu aramak yerine ona rastlamış olması akla yatkın görünüyordu.

Belki de minibüs olayı onun yararlandığı bir tesadüftü. Bunu tartıştık ve adamın onu kulüpte mi gördüğünden yoksa onunla karşılaşmak için mi beklediğinden emin olmadığını itiraf etti. Ne olursa olsun, bu yaptığı şeyi doğru kılmıyordu. Onu korkuttuğundan ve tehdit ettiğinden emindi. Başından sonuna kadar anlattıkları kulağa ilk düşündüğümünden biraz daha az korkunç geliyordu. Ama sadece birazcık. Ona geçit vermiyordum; onun hayatımın bir parçası olmasıyla ilgili doğrudan tehditlerde bulunmuştu. Ya da etmemişti.

Geçen geceki cezalandırıcı seks de dahil olmak üzere, yaptığı hiçbir şeyi görmezden gelemezdi. Ya da duyguları onaylayan seks. Ya da... *ben Derek, sen benim kadını* mağara adamı seksi. Her neyse... unutulmazdı, orası kesin. Ama yine de, Derek'le seks her zaman öyledir. Her zamanki gibi, bu düşünceleri uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum. Ve her zamanki gibi başarısız oldum.

Grace'in bana onun geçmişi hakkında anlattığı her şeyi sık sık düşünerek bir tür döngüye girdim.

Ve bir an için tüm bunlarla işbirliği yapmanın bir şeyi değiştirip değiştirmeyeceğini düşünmek için kendime izin verdim. Bu benim havlu atmam ve istemeyerek katıldığım bu oyunda onun kazanmasına izin vermem mi olacaktı? Yoksa onunla bir evlilikte mutluluğu yakalamak için herhangi bir şansım olacak mıydı?

Ve büyük soru: ondan çocuk sahibi olmak, genetik olarak akıl hastalığına yatkın bir çocuğa sahip olma şansım olduğu anlamına gelir mi? Derek travma yüzünden mi bu hale geldi? Yoksa DNA'sında mı var? Thad Steele hakkında duyduğum hikayeler bana her ikisinden de biraz olabileceğini düşündürüyor. Elbette ondan çocuk sahibi olmayı düşündüğüm için kendimi azarlıyorum ama düşüncelerim sürekli olarak onun bu evde, bu bahçede, şuradaki ağaç evde çocuklarla birlikte olduğu hayallere gidip geliyor.

Birine dokunarak uyanıyorum ve irkiliyorum, uzaklaşıyorum.

Bu Derek ve ben onun sırtına sarılmış durumdayım. Yatağın başucundaki masaya uzanıp telefonuma dokunuyorum. Saat sabahın ikisi.

Tanıdık, nahoş ve yalnız bir sancı içimi burkmadan önce bir dakika boyunca arkasından bakıyorum.

"Baban nasıl?" Ne zamandır burada olduğundan ya da uyanık olup olmadığından bile emin olmadan usulca soruyorum.

"Yaşiyor," diye cevap veriyor.

Doğrudum ve suyumdan uzun bir yudum aldım. Sırtını bana dönük tutuyor.

Eğer aramızda yaşananlar olmasaydı, şu anda onu rahatlatmaya çalışabilir, duygularını anlatabilmesi için ona kulak verebilirdim.

Ama bulunduğumuz yer orası değil. Ulaşmayı hayal bile edemediğim bir yer.

Tekrar uzanıyorum ve gözümü karanlığa kırıştırtarak nefes alış verişinin sakinleşmesini bekliyorum. Bu gerçekleşmeden önce dalıp gidiyorum.

Hareket etmeye çalışıyorum ama kapana kısılmış gibiyim. Ve rahatsızım. Perdelerin arasından sızan zayıf ışığa bakılırsa, şafak sökmek üzere olmalı. Derek etrafımı sarmış. Sıkıca.

Gözlerim alıştığında uyanık olduğunu fark ettim. Boşluğa bakıyorum. Ama beni tutuşu, tutunması gerektiğini, aksi takdirde uçacağımı düşünüyor gibi hissettiriyor.

Uzakta.

"İşemem lazım," diye fısıldıyorum.

Tutuşu gevşiyor ve ayağa kalkmama yetecek kadar uzaklaşıyor.

Geri dönüp içeri girdiğimde bana bakıyordu. Burası hala biraz loş, ama bana şaşkınlıkla bakıyor gibi görünüyor. Belki de yatağa geri döndüğüme şaşırmıştır.

"Çok uyudun mu?" diye sordum.

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Fazla değil."

"Ne zaman döndün?" diye sordum. Önemli değil. Sanırım sohbet etmeye çalışıyorum. Konuşmak isteyip istemediğini görmek için.

"Geri mi?"

"New York'tan."

"Pazar gecesi New York'tan döndüm." Şimdi perşembe sabahı. Kaşlarımı çattım.

"İ kaldı at ve daire," o açıklıyor, tabii ki okuma benim kafa karışıklığım.

"Grace de döndü mü?"

"Manhattan'daki evlerinde." "Dönen başka kimse var mı?"

Omuz silkiyor.

Yani son birkaç gündür orada tek başınaydı. Bu da üç gündür yarım saat uzakta o l d u ğ u anlamına geliyor.

"Bunun için bana kızgın mısın?" diye

soruyor. İfademi temizlemeye çalışıyorum.

Derek'e kızacak çok şeyim var ama burada bırakıldığım için üzülmemeliyim. Annesini kaybetti. Ama beni koruma altına aldı, değil mi? Beni izliyor muydu? Sormaya zahmet etmiyorum. Onun yerine, "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyorum.

Alnındaki kaş çatma çizgileri derinleşiyor.

Sonunda "Hayır." dedi.

"Tamam," diye fısıldıyorum, tekrar uyuyup uyuyamayacağımı görmek için arkamı dönmek üzereydim.

"Acaba..." diye başladı ama bitiremedi. "Yapabilir miyim?" Asılı kalmasına izin vererek tekrarlıyorum.

Bekliyorum.

"Boş ver."

Yine de bekledim, gözlerim onun üzerindeydi.

Boğazını temizliyor. "Carson haber vermek için aradığında, sen... sırtımı ovdun."

Biraz başımı salladım.

Başka bir şey söylemiyor ama yüz hatlarındaki acı daha da artıyor.

"Bunu... şimdi yapmamı ister misin?"

Cevap vermeden yutkunuyor ama gözleri her şeyi anlatıyor. Teselli edilmeye ihtiyacı var; bu yüzden burada. Muhtemelen son birkaç gündür kederiyle baş başaydı ve şimdi teselli istiyor.

"Senden bunu istemeye hakkım yok," diye ekliyor üzgün görünerek. "Buraya gel," diye davet ediyorum.

Yanıma sokulup başını göğsüme koyuyor ve neredeyse çocuksu bir ifadeyle bana bakıyor.

Etrafına uzanıyorum ve iki elimi de sırtının sıcak teninde gezdiriyorum.

Kıpırdamadan yatıyor, gergin gerçi ve onun ağırlığı üzerimdeyken benim için pek de rahat değil ama ellerimi sırtında gezdirmeye devam ediyorum. Bir kolunu belime doluyor ve bizi yüz yüze gelecek şekilde yan yatırıyor. Ben de bir elimi sırtında aşağı yukarı gezdirmeye devam ediyorum.

Uzun bir süre devam ediyormuş gibi geliyor, yüzüne bakmamaya çalışıyorum, bakışları her zamanki gibi bana dönük.

Bunca günahından sonra neden onun için bunu yapmayı kabul ettim? Sanırım geri çekilme isteğimi hissediyor. Elim durdu ve düştü.

"Teşekkür ederim," diyor.

"Eğer bu konuda konuşmak istediğine karar verirsen, konuşabilirsin," diyorum. "Benimle yani."

Cevap vermiyor. Ama bir dirseğinin üzerine kalkıp boştaki elini çeneme koyarken yüzünü sıcaklık kaplıyor.

Telefonu çaldığında ağzını indiriyor ve dudakları tam benimkine değmek üzere.

Sinirli görünüyor, ama benden uzaklaşıyor ve yatağın yanındaki sandalyenin üzerindeki pantolondan telefonunu çıkarıyor.

Rahatladım. Çünkü umursamayacağını bilsem de, kederli ve üzgün olduğunu bildiğim bir anda beni öpmesi yırtıcı bir davranış olurdu. Onu durduramayacağımın farkında mı? Katılmayabilirdim ama onu durduramazdım çünkü o üzgün ve ben onun daha kötü hissetmesini istemiyorum. Ve bunun için kendimi kötü hissedirdim. Bu, bencil olup ona hak ettiği şekilde davranabilmeyi dilediğim ilk sefer değil.

Adam'ın annesini kaybetmesine empati duymak yerine. Adam'ın büyükannesi hakkında neredeyse hiçbir şey hissetmemesine rağmen.

Kalkıp pijamalarımın üzerine bornozumu giyiyorum, sonra da içime biraz kahve koyabilmek için dışarı çıkıyorum. Ve biraz uzaklaşıyorum.

Telefonumda bir mesaj fark ettim.

Frank: Bugün size ulaşip balayınızın tadını çıkardığınızı umduğumu söylemeyi ve endişelenmemeniz için işlerin yolunda gittiğini bildirmeyi planlıyordum. Ama şimdi Bay Steele'in annesinin vefatına çok üzüldüğümü söylemek için arıyorum. Burada her şey yolunda gidiyor, ancak yeni sahip olduğunuz ve maaş bordrosunun bugün işlenmesi gerektiği için maaşınız konusunda biraz rehberlik isteyecektim. Siz aksini bildirmediğiniz sürece her zamanki miktar üzerinden işlenecek. Diğer her şey siz tartışmaya hazır olana kadar bekleyebilir. Teşekkürler.

Birkaç yudum kahve içtikten sonra, Frank'i arayarak bandajı yırtmaya karar verdim.

"Merhaba Chloe," diye selamlıyor. "Merhaba Frank."

"Başınız sağ olsun. Benim de tebriklerim var. Böyle bir konuşma için görgü kurallarının ne olduğunu bilmiyorum."

"Aynen. Ve teşekkür ederim. Tam bir kasırga oldu. Ben... um... eğer sorun olmazsa şu anda her şey normal seyrinde devam edebilir. İleride işlerin benim için tam olarak nasıl yürüyeceğini anlamak için biraz zamana ihtiyacım olacak."

"Özgeçmişimi güncellemem gerekip gerekmediğini merak ediyordum, muhtemelen uymayabileceğim bir sürü planınız vardır. Ya da sizin karar vermenizi bekleyeyim. Sana baskı yapmak istemiyorum; sana baskı yapmayacağım, ama bir ipucu... yardımcı olabilir." "Elbette merak etmekte haklısın Frank. "Merak etmekte haklısın Frank.

kendinizi belirsizlik içinde hissetmenize neden olur."

"Sorun değil Chloe. Sen aile meselelerini hallederken ben de işleri yürütebilirim, sonra hazır olduğunda konuşuruz."

"Evleneceğimden haberim yoktu ve kocamın bana bu şirketi vereceğinden de kesinlikle haberim yoktu. Tüm bunların bir şok olduğunu söylemek yüzyılın en hafif tabiridir."

"Tamam mı?"

Ve bu garipliği daha fazla kelimeyle dolduruyorum. "Bu konuda ne yapmak istediğimden emin değilim. Her Şey beni gafil avladı. Şimdilik her Şey normal seyrinde devam etse sorun olur mu? Gvencesizlikten rahatsız değilsen ve bu yüzden başka bir Şey aramayı dŐndysen, kalmanı çok istediğimi söylemek isterim. Teknik olarak bana bağlı olduğunuz için daha fazla sorumluluğunuz varsa ve henüz Şirket sahibi olmanın ne gerektirdiğini bilmiyorsam, maaŐınızı artırmaktan mutluluk duyarım. Şimdilik işleri idare edebilir misin?"

"Şey-"

Sözünü kestim, "Eğer bu çok fazlaysa, benim yerime birini işe alman için sana onay veririm, böylece beni idare etmek zorunda kalmazsın. Gerekirse bir asistan işe alın ya da ekipte işleri yrtmenize yardımcı olabilecek başka birinin olduğunu düŐünüyorsanız içeriden terfi edin. Şirketin mali durumunun nasıl olduğunu bilmiyorum ama eminim ki Derek Şirketin başı dertte olsaydı burayı satın almazdı, bu yüzden... Şirketin gidiŐatı ve benim nasıl bir katılımım olabileceği hakkında konuŐana kadar Şirketin iyiliği için ne yapman gerekiyorsa yapman için onayımı aldın. Harika bir akıl hocası oldun ve hayatımın bu son çalkantılı aylarında bana çok ama çok yardımcı oldun." Derin bir nefes aldım ve sözümü Şöyle bitirdim: "Şirket sahiplerinin mi yoksa tamamen senin mi bu durumla bir ilgin olduğundan emin değildim ama her halükarda, ben rolmn ne olabileceğine karar verene kadar kalıp Şu anda yaptığın işi yapmaya ve işlerle ilgilenmeye devam edersen çok sevinirim."

"Kalmaktan mutluluk duyarım Chloe. Sana danışmanlık yapmaya devam etmekten mutluluk duyarım. Birçok fikrim var ve önceki sahiplerimiz deđiŐime karşı oldukça dirençliydi. Ve senin için yapılan tüm düzenlemeleri ben yaptım. Çünkü sen zeki, yetenekli ve iyi bir alıŐansın, bu yüzden işler zorlaŐtıđında elbette seni terk etmezdik."

Gülümsüyorum.

Derin bir nefes alıyor ve devam ediyor. "Hazır olduğunda fikirlerimden ve ikimiz için de çok iyi çalışacak ve hala dahil olurken başka Şeylere odaklanmak istersen sana esneklik sağlayacak bir rol hakkında konuşmak isterim. Ben bir imza memuruyum, dolayısıyla siz daha fazla konuşmaya hazır olana kadar her Şeyi halledebilirim."

"Bu büyük bir rahatlama, Frank. Çok büyük. Çok ama çok teşekkür ederim." "Benim için zevkti, Chloe."

"Tamam, dediğim gibi burada kocamın ailesiyle ilgili çok Şey oluyor, bu yüzden işleri devam ettirerseniz memnun olurum."

geri dönmeye hazır olduğumda dokunacağım. Sadece... şu anda büyük kararlar vermeye hazır değilim."

"Maaşımı yüzde yirmi artırmaya karar verebilirsiniz ve şirketinize çok iyi bakacağımı bilirsiniz. Gerçi bunu zaten yapardım Chloe. Mali durum iyi, bu yüzden bana bu zammı verebilirsin. Hazır olduğunuzda performans primlerini de konuşabiliriz. "

Gülümsüyorum. "Yüzde otuza ne dersin?"

"Düşünme şeklini seviyorum. Düşünme şeklini hep sevmişimdir."

Gülüyorum.

"Kendine iyi bak, Chloe. Lütfen kocanıza başsağlığı dileklerini iletin. Umarım babası tamamen iyileşir."

"Teşekkürler Frank. Yakında konuşuruz." Telefonu

kapattım. "Kocan," diye duydum.

Derek mutfak kapısında.

Gözlerimiz buluştu. Gri bir eşofmanla orada duruyor. Başka bir şey yok.

"Burada kocanızın ailesiyle ilgili çok şey oluyor, demiştiniz. Benim için bu kelimeyi kullanmana bayıldım. Dudaklarından döküldüğünü duymak hoşuma gitti. Konuşmanı duymak hoşuma gitti. Benimle konuşmuyorsun."

"Sana bir fincan kahve yaptım." Tezgâhı işaret ediyorum.

Beni canlı canlı yemek istiyormuş gibi bakıyor. "Frank başsağlığı diliyor," diye ekliyorum.

Derek'in ifadesi değişiyor ama fincana uzanıyor.

"Konuşma iyi geçmişe benziyor," diyor. "Frank'le iyi bir ekip oluşturmuşsunuz gibi görünüyor."

Telefonu çalıyor. Kupayı tezgâha bırakıp eşofmanının cebinden çıkarıyor, ekrana bakıyor ve cevap veriyor.

"Eli," diye selamlıyor, eğilip başımın üstünü öpüyor ve sonra uzaklaşıyor.

Sabahı üst kattaki ofiste, internette Derek'in ailesiyle ilgili makaleleri tarayarak geçiriyorum. Hepsi Shannon Steele'in kapsamlı modellik kariyerinden, oynadığı birkaç TV sitcomundan ve hayır işlerine katılımından bahsediyor.

Michael Steele'in başarısından ve ailesinin geçmişinden bahsedilen her makalede Thaddeus Steele'in bir süre önce vurularak öldürüldüğüne dair bir paragraf da yer alıyor. Yerel kaynaklardan okuduğum tüm makaleler Steele ailesi tarafından onaylanmış gibi görünüyor. Müstehcen ya da dedikodulu hiçbir şey yok, ancak bir New York gazetesinden gelen bir makalede kazanın gerçekten bir kaza olup olmadığı ve Thaddeus Steele'in cinayetiyle bağlantılı olup olmadığı konusunda spekülasyonlar var.

Grace'e bir mesaj göndermeye karar verdim. Geçen gün kendisine benim adımla bir mesaj gönderdiğini görüyorum, bu yüzden telefonunda olduğumu biliyorum ve muhtemelen metni adımla imzalamama gerek yok.

Annen için çok ama çok üzgünüm. Bir şeye ihtiyacın olursa, lütfen ulaş.

Maddie ve Cor'a bir grup mesajı gönderiyorum ve Alannah'ı da dahil ediyorum çünkü grup mesajı olduğunda genellikle birbirimizi devre dışı bırakmayız. Gerçi son zamanlarda benimle ilgili bazı grup mesajları aldıklarını Lan'dan zaten biliyorum.

Merhaba Coraline ve Maddie. Görüşemediğimiz için üzgünüm. Çeşitli manşetlerden tahmin edebileceğiniz gibi hayat çılgınlığın ötesindeydi. Bir taco yeme yarışmasını kazanmaya çalışırken ölmem dışında hayatımla ilgili herhangi bir şeyin manşetlere çıkacağını hiç düşünmemiştim, ama söz veriyorum en kısa zamanda arayı kapatacağız. Sizi seviyorum çocuklar.

Alannah burada kaldığında bana sorular sorduklarını söyledi. Onlara gerçeği anlattığını söyledi. Ve bu beni dehşete düşürdü. Onlara çok fazla ayrıntı vermedi, sadece Derek Steele'in gözünü bana diktiğini ve aslında beni hayatımdan çaldığını, beni baştan çıkardığını ve aşırı sahiplenici olduğunu söyledi. Ama bildiği kadarıyla her şeyin çoğunlukla bayıltıcı olduğunu söyledi. Jeff'i de bilgilendirdi ama sadece gerçekleri söyledi, bu da beni biraz gerdi. Bir sonraki mesajım ona.

Selam Jeffy. Görüşemediğimiz için üzgünüm. Sadece sevgilerimi göndermek ve sana minnettar olduğumu söylemek istedim. Umarım her şey yolundadır.

Jeff hemen cevap yazıyor.

Selam Chlo. Artık Steele ailesi tarafından çalıştırılıyorum. Beni hukuk ekiplerine aldılar.

İşe alındı mı? Yıldız işaretiyle mi?

Telefonu aldım ve onu aradım.

Hemen cevap verdi.

"Merhaba güzelim," diye selamlıyor.

"Seni işe mi aldılar? Yani... yıldız işareti mi?"

"Teknik olarak evet. İki hafta içinde başlıyorum. Burada ihbar süremi doldurmaya çalışıyorum."

"Oh Jeffy. Çok üzgünüm-"

"Hey. Dur. Burnumu soktum ve birkaç şeye çok yaklaştım. Bu riski göze aldım çünkü seni bir kız kardeş gibi seviyorum. Bir kız kardeş gibi!" diye bağırıyor yüksek sesle, sonra sesi normale dönüyor. "İşte, eşin bunu duyarsa diye yüksek sesle söyledim. Sana olan sevgimin yanlış anlaşılmasını istemiyorum. Kesinlikle platonik ve sadece kardeşçe."

Alnımı masaya koyuyorum.

"Ben iyiyim, Chlo. Merak etme. Bana bir servet ödüyorlar.

Her şey yolunda."

"Ama bu... asterisky mi?"

"Şu anda yaptığım işten daha riskli olacağını sanmıyorum. Ama maaşı daha iyi ve en yakın arkadaşlarımdan birinin soyadı artık Steele, bu yüzden bana göz kulak olacağınızı biliyorum."

"Tabii ki yaparım. Demek istediğim, eğer herhangi bir kontrolüm varsa, ki var mı emin değilim, ama kesinlikle senin için yalınayak sıcak kömürlerin üzerinde yürürüm; bunu biliyorsun."

"Bunu biliyorum. Ayrıca sandığınızdan daha fazla kontrole sahip olduğunuzdan da şüpheleniyorum. Bunu bir düşün, olur mu? Her neyse, bir toplantıya girmem gerekiyor ama ben senin için buradayım. Seni seviyorum. Bir kız kardeş gibi! Ve bu arada... Coraline ve ben birlikteyiz."

Ciyaklamadan önce bir süre donup kaldım.

Jeffy kıkırdar.

Ve sonra soruyorum, "Özel mi?"

"Özel bir adam olduğumdan emin değilim. Nereye gideceğini göreceğiz."

"Ona karşı iyi ol."

"Oldukça sahiplenici," diyor. "Ama anlıyorum. Taşaklarımı korumak istiyorsam özel biriyle birlikte olmaktan başka seçeneğim olmayabilir. Ve ben taşaklarımı seviyorum. Her neyse. Sonra konuşuruz. Hoşça kal, Chlo."

"Oh kahretsin. Bir dakika. Cor, Alannah'dan Derek hakkındaki gerçeği bilmiyor ama ona da yalan söylersen bu onun için bir anlaşma bozucu olur. Yani..."

"Ona zaten gerçeği söyledim. Kimseye tek kelime etmeyecek. Steeles'in onu kendileri için çalışmaya zorlamasına izin verme yoksa taşaklarımı alır. Ve bir kez daha, onları elimde tutmak istiyorum. Lütfen kocanıza Coraline'e güvenilebileceğini söyleyin. Ben de ona aynıını söyleyeceğim."

"Güzel, çünkü onunla aramız pek iyi değil."

"Umarım bu durum değişir çünkü pek de çekip gitmeye niyetli gibi görünmüyor," diyor Jeff. "Ama dediğim gibi, gücünü düşün bebeğim. Burada fark ettiğinden daha fazlasına sahipsin. Tamam mı?"

"Hm," diye cevap verdim.

"Şimdilik hoşça kal, aşkım. Gitmem gerek." "Güle güle Jeffy. Ben de seni seviyorum."

"Beni bir kardeş gibi seviyorsun," diye ekliyor ve telefon görüşmesi biterken gülüyor. Ofisimin kapısı açılıyor ve Derek kapı aralığında, endişeli görünüyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Çılgılık attığını duydum, o yüzden koştum ve sonra sen gülmeye başladın."

"Oh, Jeff'ti. Mutlu bir çılgıktı. O ve Coraline arasında bir şey var. Coraline biraz biliyor ama Jeff sessiz kalacağına yemin ediyor. Ben de yemin ederim. Coraline sağlamdır. O benim en iyi ikinci arkadaşım; onu on yılı aşkın süredir tanıyorum ve beni tehlikeye atacak hiçbir şey yapmaz."

Derek bir şey söylemiyor.

Boğazımı temizledim ve "Baban nasıl?" diye sordum.

Dudağı kıvrılıyor. "Bilinci yerinde. Muhtemelen önümüzdeki hafta taburcu olacak. Sonra da annem için bir tören düzenleyeceğiz."

"Vur kaç olayı olduğunu söylemişsiniz. Bununla ilgili detay var mı?" Dudakları kıvrılıyor.

"Bana söylemek istemiyorsan, sorun değil." İstemiyorsa detay vermesine gerek olmadığını göstermek için dizüstü bilgisayarına bakıyorum.

"Kim ya da neden olduğuna dair henüz detay yok. Bilinci yerinde ama kafası çok iyi. Mantıklı konuşmıyor. Kırık kol. Kırık kaburgalar. Ayak bileği kırılmış. Delinmiş akciğer. Kafa travması. Dalağını kaybetti. Başka iç hasarlar da var. Berbat durumda. Olayın temeline inmeye çalışıyoruz."

"Oh," diyorum usulca. "Yine de tamamen iyileşecek mi?" "Öyle görünüyor," diye mırıldanıyor Derek, ama gözleri benim üzerimde ve Aktif.

Değerlendiriliyormuşum gibi hissediyorum; garip geliyor.

E-postamı açıyorum ve yeni mesaj olmayan gelen kutusunu tarıyorum.

Gözleri hâlâ benim üzerimde.

Bakışlarını karşılıyorum ve bekliyorum. "Başka bir şey var mı?" diye soruyorum.

Hiçbir şey söylemiyor ama bakmaya devam ediyor ve on saniye falan olabilir, bilmiyorum ama otuz ya da daha uzun gibi geliyor ve her biri rahatsız hissediyor.

"Seni seviyorum," diyor

sonunda. Hiçbir şey

söylemiyorum.

Bekliyor.

Telefonum çaldı ve rahatlardım.

Alannah arıyor.

Cevap veriyorum, uzaklaşmasını

umarak. "Selam. Nasılsın?" Selam

veriyorum. "Craig'in kuzeni, Adam'ın

eski Jeannie'si mi? "Uh huh..."

"O öldü."

Gözlerim şişti.

Ben de hemen ona bakıyorum.

"Orada mısın?" diye soruyor.

Nefes almaya çalışıyorum. Kolay değil.

Derek hâlâ kapının pervazına yaslanmış, beni izliyor. "Nasıl?"

Bakışlarım masama düşerken idare ediyorum.

"Scioto'da yüzerken bulundu. Ya atladığını ya da bir köprüden itildiğini düşünüyorlar."

"Ne?" Fısıldıyorum. "Evet.

Yalnız mısın?"

"Hayır," diyorum, masanın üzerindeki ahşap damarları incelemeye devam ederek.

"Bir not var mı diye evini arıyorlar. Bir not olacağını sanmıyorum."

"Hayır," diye fısıldıyorum.

"Elimdekinin hepsi bu. İyi

misin?" "Hayır. Evet, ama hayır."

"Evet," diyor usulca. "Seni sonra ararım. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Telefonu yere bırakıyorum, görüşüm kısa süreliğine bulanıklaşıyor, kalp atışlarım hızlanıyor. Başımı kaldırıp ona baktım. Titriyordum.

Yüzünde endişeli bir ifade var.

"Öldürdün mü..." Zorla yutkunuyorum ve başımı sallıyorum.

Doğruldu. "Ben mi öldürdüm?"

"Jeannie?"

"Jeannie'yi ben mi öldürdüm?" diye

papağan gibi konuşuyor. "Adam'ın eski sevgilisi."

Boş boş bakıyor.

Sandalyemi geriye itip dikleşiyorum ve işaret ediyorum. "Seni canavar."

Gözleri kısılıyor ve alnı kırışıyor.

"Seni asla ama *asla* sevmeyeceğim. Beni duyuyor musun? Asla. Lütfen bunu o hasta kafana sok."

Gözleri o kadar soğuk ki iliklerime kadar ürperiyorum. Devam ediyorum, daha yüksek sesle.

"Bana ne alırsan al, beni ne kadar iyi becerirsen becer. Asla. Çünkü sen hasta ve kaçık birisin. Umarım yakalanır ve psikopat hayatının geri kalanını hapiste geçirirsin."

Hışımınla yanından geçiyorum ama kolumdan tutup beni durduruyor. "Chloe," demeye başladı ama ben "Hayır!" diye bağırdım.

Ve sonra neredeyse tiz bir çığlıkla tekrarlıyorum. "Hayır!" derken sesim titriyor, "Birinin seni bu şekilde sevmesini sağlayamazsın. Sanki yasaların üstündeymişsin gibi böyle şeyler yapamazsın, Derek. Ailenin ne kadar parası olduğu, ne kadar karanlık bağlantıları olduğu umurumda değil. Umarım yakalanırsın. Çok rahatlayacağım. Sonunda hayatımı geri alacağım için çok rahatlayacağım. Çünkü parmaklıklar ardında olacaksın. Senden kurtulmamın tek yolunun ölüm olduğunu söylemiştin, ama hapishane de var. Ve hapishane benim işime yarar. Bırak beni!"

"Beni tam olarak neyle suçladığını söyle," diye soruyor kafa derimi diken diken eden ürkütücü bir sakinlikle.

Bir sosyopatın işareti, değil mi?

"Siktir git!" Mücadele ediyorum ve her zamanki gibi beni bastırıyor. "Bırak beni!"

"Chloe, dur." Beni kaldırıp koridorun sonundaki ana yatak odasına götürdü. Beni yere bırakır bırakmaz yatağa yapıştırdı. "Şu anda histeriksin ve aynı zamanda yanıyorsun."

İşe yaramaz bir şekilde kıvranıyordum, herhangi bir mantık ya da kontrol belirtisi bulamıyorum. "Aptalı oynama, Derek. Bana yalan söylemeyeceğine yemin etmiştin. Söylediğin her şeye inanmam gerektiğinden değil. Sadece bana tecavüz etmekle, tehdit etmekle, takip etmekle ve şantaj yapmakla kalmadın, benimle tanıştığından beri en az üç kişinin ölümünden de mi sorumlusun? Seni sevebileceğimi nasıl düşünürsün?"

"Sakin ol!" diye bağılıyor ve sakinliğini kaybetmeye başlıyor.

"Benimle olan geziyi iptal etmen onun hatası, ama benimle şehir dışında olman gerekiyordu ve eğer olsaydın, baban anneni New York'a götürmezdi, değil mi? Jeannie'nin blogu gezimizi iptal ettirdiği için annen öldürüldü. Sen de onun hayatına son vererek onu cezalandırmayı seçtin."

"Onu ben öldürmedim. Şimdiye kadar öldüğünden haberim yoktu." Alay ettim.

"New York'ta neler olduğunu, ailemi kimin ezdiğini ve annemi kimin öldürdüğünü anlamaya çalışmakla meşguldüm. Bir yandan da annem ve tabii ki sen yüzünden kafamla uğraşıyordum."

"Annen için üzgünüm Derek, bunu zaten söyledim ve ciddiydim."

"Biliyorum bebeğim."

Cümlesini bitirmeden onun yerine ben konuşuyorum: "Ama annenin New York'ta olmasının sebebi olan kişi ölü bulundu. Muhtemelen tehdit ettiğin bir kişi. Lan'ı tehdit ederken onu da tehdit ettin mi?"

"Evet."

"Onu tehdit ettiğini itiraf mı ediyorsun?"

"Evet, tabii ki yaptım. Durdurulması gerekiyordu." "Yani onu kalıcı olarak durdurdun."

"Hayır. Ona senin adını söylemediğini, yazmadığını, onun için var olmadığını söyledim. Seni hak etmeyen o şerefsizi savunmak için adını lekeliyordu."

"Yani onu kalıcı olarak durdurdun, değil mi?" Talep ediyorum. "Onu korkuttum ama hepsi bu kadar."

"Hemen hemen mi?"

Omuz silkiyor. "Ayağı takıldı ve düştü."

"Peki o da takılıp nehre düşerek öldü mü?" "Chloe, ben yapmadım."

"Bırak beni. Senden nefret ediyorum. Bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum. Bana Adam'ın hissettirdiğinden on kat daha kötü hissettiriyorsun. Hayır, yüz kat daha kötü."

Yüz ifadesi düştü ve benden uzaklaştı.

"Seni asla sevmeyeceğim. Asla," diye sızlanıyorum, gözlerimi silerek. Çenesini sıkıyor.

Yataktan yuvarlanıyorum ve masadan mendil alıp gözlerimi siliyorum.

"Onun ölümüyle hiçbir ilgim yok Chloe."

"Her neyse."

Hışımınla odadan çıkıyorum, koridora, merdivenlerden aşağıya, üstü kapalı verandaya iniyorum ve sandalyeye oturuyorum. Burası soğuk. Ve ben bunu memnuniyetle karşılıyorum.

55

Derek

Benim hakkımda ne düşündüğünü söylediği buruşuk yatağa bakarken öfke sistemimi dolduruyor. Uzun süre öylece baktıktan ve hissetmek istediğimden daha fazlasını hissettikten sonra, sağ işaret parmağımı tekrar tekrar esnettiğimi fark ediyorum. Canını yakmak istediğim o değil, ama parmağımı bükmeyi bırakamıyorum. Kalbim çok hızlı atıyor. Kan çok sert pompalanıyor.

Gitmem gerek.

Neredeyse Bir Hafta Sonra

Saat sabahın 10:30'u ve ben Carson'ın haber verdiği Town Car'a tek başıma biniyorum. Kendisini Neil olarak tanıtan şoför, Derek'in beni zorla evlendirdiği gün de bizi götürmüştü, arka kapıyı kapatıp bindi ve "Müzik ister misiniz? Kırk dakika içinde varış noktanıza varacağız, Bayan Steele."

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum.

"Size mahremiyet sağlayacağım," diyor Neil. "Bir şeye ihtiyacınız olursa pencereyi açmaktan veya dahili telefonu kullanmaktan çekinmeyin."

"Tamam," diye cevap veriyorum.

"Lütfen herhangi bir istekte bulunmaktan çekinmeyin." "Teşekkür ederim."

Gizlilik camı kapanıyor ve ben yakut kırmızısı elbisemin eteğini düzeltirken yansımamı görüyorum. Saçlarım iri bukleler halinde yapılmış ve mat olmayan yakut kırmızısı dramatik bir ruj sürmüştüm. Dudaklarımı birbirine sürtüyorum. Harika hissettiriyor. Grace Steele ruj seçimini iyi biliyor.

Eşleşen oje ve cenaze kıyafetine izin verilmediğine dair talimatlarla birlikte gönderdi. Kız kardeşi ve diğer baldızının yanı sıra teyzeleri ve kadın kuzenleriyle koordinasyon sağladı. Tüm Steele ailesi kadınları bugün Shannon Steele ve Michael Steele'in yakut yıldönümü şerefine bu rengi giyeceklerdi.

Cenaze töreni kasvetli olacaktı, ancak Grace en sevdiği şeylerin de gözlemleneceğini söyledi. Moda. Aile. Arkadaşlar. Yıldönümü için planladığı dört yüz kişilik parti yerine, bugün Steeles'in ailesi ve yakın dostları için olacaktı ve Grace hepimizden yıldönümü partisinde onun istediği kadar güzel görünmek için elimizden geleni yapmamızı istedi.

Grace ile son birkaç gün içinde birkaç kez mesaj yoluyla ve bir kez de telefonda konuştum. Cenaze kıyafetleriyle ilgili konuşma o, Naomi ve Elijah'ın eşi Sabrina'nın bulunduğu bir grup mesajlaşmasında gerçekleşti, Sabrina cevap vermedi.

Birkaç gün önce Carson'ın cenaze düzenlemeleriyle ilgili mesajına ve bana bir araba göndereceğini söylediği kısma yanıt verdiğimde Grace beni aradı. Mesajındaki ifadelerden Derek'le iletişim halinde olmadığımızı bildiği anlaşılıyordu.

Gelemeyeceğimi bildiren yanıttan beş dakika sonra Grace telefon ediyor ve duygusal şantaj yoluyla üzerimde çalışıyordu. Steeles'lerin şantajda iyi oldukları ortada.

Psikopat kocamı, öfkemi ona sözlü olarak yansıttığımdan beri ne gördüm ne de ondan haber aldım. Ken yakınımdaydı.

Grace'e Derek'i birkaç gündür görmediğimi söyledim, ayrıca ona Derek'in bir canavar olduğunu düşündüğümü ve umarım uzak durduğunu söyledim.

"O da öyle söyledi," diye itiraf etti. "Öncelikle bu beni çok üzdü."

"Kardeşinin yaptıklarının sana hissettirdiklerinden ben sorumlu değilim." "Ve ikincisi... sen ailedensin," dedi yumuşak bir sesle.

"İstemedim evlenerek," diye hatırlattım ona.

"Ve... sen benim arkadaşısın," dedi boğazı düğümlenerek. "Şu anda yakın arkadaşlara ihtiyacım var. Ve mümkün olduğunca çok yakut kırmızısı elbiseye ihtiyacımız var. Annem için."

Pes ettim ve mezarlığa geleceğimi ama sonrasında resepsiyona gelmeyeceğimi söyledim.

Bundan memnun görünüyordu.

Dün, arazinin dışına çıktım ve Ken beni durdurmadı. Market alışverişi yaptım ve eski mahallemdeki bir çiçekçiye uğrayarak cenaze töreni için beyaz renkte ve biraz kırmızı desenli zevkli bir çiçek aranjmanı istedim. Kartın üzerine ne yazacağımı düşündüm ama kaçınılmaz olarak

En içten taziyelerimle,

Chloe

Teknik olarak evli olmama rağmen soyadımı değiştirmedim ve değiştirmeye de niyetim yok. Ama bildiğim kadarıyla Derek torpil yaptı ve bunu benim haberim olmadan gerçekleştirdi. Mutfak tezgâhında, içinde "Chloe Steele" adına düzenlenmiş bir kredi kartı ve banka kartı bulunan, Derek'in bana verdiği ön kapı koduyla eşleşen pin numarası detaylarına sahip mühürsüz bir zarf bulduğumdan beri bundan şüpheleniyorum. Tanıştığımız gün. Hayatımla oynamaya başladığı gün.

Bugün konuşacak mıyız? Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok. Onunla göz göze gelmek bile istemiyorum ama yine Grace beni suçladı.

Medya etrafta olacak, eminim, bu yüzden arkada, ondan uzakta oturabileceğim gibi değil. Birlikte oturmanın garip olacağına eminim, en azından benim için. Derek olaylara normal tepkiler vermiyor.

İyi uyuyamasam da boşluğa sevindim. Jeannie'yi köprüden attığına dair kötü rüyalar görüyorum. Jeannie'nin *beni köprüden* atmasıyla ilgili. Ayrıca her gece birkaç kez aniden uyanıp evde olup olmadığını merak ediyor, bazen de güvenlik uygulamasını kontrol ederek birinin devre dışı bırakıp bırakmadığını kontrol ediyorum.

Sonuç olarak, Adam'ın hapisteki amcasına yaptığı gibi, ya onu zorladı ya da bunu yapması için bir başkasına emir verdi. Jeannie'nin blog yazısı ve "Chloe'yi Karalama" kampanyasının neden olduğu zincirleme tepki ne olursa olsun, bu kesinlikle, iğrenç bir şekilde affedilemez.

Telefonum çalıyor ve beni karanlık düşüncelerimden çekip çıkartıyor. Bu haftanın geri kalanında iş için Pittsburgh'da olduğu için son birkaç gündür sadece kısa 'yaşam kanıtı' mesajlaşmaları yaptığım Alannah olmasını bekliyordum.

Ama arayan o değil; Craig.

Dehşetin karnıma yayıldığını hissederek cevap veriyorum. Craig kuzenini yeni kaybetti ve Tanrı bilir bu konuda ne yapıyor.

Ayrıca Derek'in sözünü tutup tutmadığını, ailemin evinden dönerken Craig'e telefonda söylediklerine sadık kalıp kalmadığını ya da Craig'e Steele ailesi için çirkin şeyler yaptırıp yaptırmadığını da bilmiyorum.

Jeannie'nin ölümü hakkında Derek'e bağırıp çağırdıktan sonra, Adam ve Craig'e başsağlığı dilemek için grup mesajı attım. Adam cevap vermedi. Craig bana sadece "Teşekkürler Chloe" yazan bir cevap gönderdi.

"Hey Craig," diye cevap veriyorum. "Konuşabilir misin?" diye soruyor.

"Shannon Steele'in cenazesine götürölüyorum. Camları kapalı bir arabanın arkasında tek başımayım ama telefonum bir süredir dinleniyor.

Yani... Sanırım hiçbir zaman gerçekten yalnız değilim."

"Öncelikle Steele ailesinin hiçbir erkek üyesinin hayranı değilim. Jonah ile bir süreliğine ateşkes yaptık çünkü bazı ortak hedeflerimiz vardı ama bunun dışında, paralarıyla her şeyi satın alabileceklerini düşünen bu elitist pislik tipleri midem kaldırmıyor."

"Tamam..." Neyi öncelediğini merak ederek söylüyorum.

"Ama dün Gracie ile bu telefon görüşmesine yol açan bir konuşma yaptım. Onun isteği üzerine."

Gracie mi?

"Grace'le birbirinizi tanıdığınızı bilmiyordum." "Bir geçmiş var," diyor.

"Tarih mi?" Ben soruyorum. "Birlikte mi? Siz ikiniz?" Şok olmuş bir şekilde birkaç kez göz kırpyorum.

"Bu konuşmayla ilgisi yok." "Bekle, ne?"

Atıldım.

"Tarih. Geçmiş. Sana söylemem gereken şeyi söyleyebilir miyim?"

"Uh... tamam," diyorum, sesindeki düşmanlığa dikkat ederek, ki bu Craig'den duymaya alışık olduğum bir şey değil.

"Jeannie atlamadan önce köprüden Adam'ı aradı." Ne? Gözlerimi kırptırdım.

Derin bir nefes alıyor ve devam ediyor: "Onu aradı ve kendisiyle birlikte şehri terk etmesini istedi. Yeni bir hayata başlamasını. Sıkıntılıydı. Gerçekten sorunluydu, Chloe. Onu iki kez farklı şehirlere kadar takip etti, sürekli onunla birlikte olmaya çalıştı. Adam hiçbir şey yapmak istemedi. Kız yapışkan ve dengesizdi, hatta adam şansını denediğinde bir nişan bile ayarlamıştı ama kız ona göre değildi. Kız sürekli olarak amcasını ve kız kardeşinin öldürülmesi nedeniyle yaşadığı kötü muameleyi hatırlatıyordu. Bence Bell'in ölümü eski yaraları deşti ve onu hapse attıran Adam olduğu için Adam'a bir kahraman gibi sarıldı. Amcası Jeannie'yi de taciz etti. Her şey çok çirkindi. Senin adını çamura bulaştırdığı için ona kötü davrandığını biliyorum ve Steele'in de onu tehdit ettiğinden şüpheleniyoruz. Onu son gördüğümde manikti. Muhtemelen ilaçlarını bırakmış ve Derek'in bok listesine girmenin etkisindeydi."

"İlaç mı kullanıyordu?" Ben

sordum. "Yıllardır."

"Oh."

"Adam'a telefonda kendini öldürmekle tehdit etti. Ona şehirden gitmelerinin ve birlikte yeni bir hayata başlamalarının şart olduğunu söyledi."

Derek Steele'den uzakta. Eğer istemezse, bu geceyi atlatamayacağını söyledi. Kafası pek yerinde değildi. Sen ve Derek hakkında. Amcası hakkında. Büyükannesi hakkında. Hepsi hakkında. Telefonu yüzüne kapattı. Daha önce de kendine zarar verme tehdidinde bulunmuştu."

"Oh," diye fısıldadım.

"Gracie, Jeannie için Derek'i suçladığını söyledi. Şimdi... Derek'e hiç saygım yok, onu çok az tanıyorum ama o aile hakkında bildiklerime ve son birkaç hafta içinde yaptıklarına dayanarak, ne onun ne de senin onun hakkında ne düşündüğün umurumda değil."

"Tamam..."

"Gracie bana Jeannie'yi sordu. Onun ölümü için Derek'i suçladığını söyledi. Kardeşinin bu işle bir ilgisi olduğunu düşünüp düşünmediğini sordu. Bunun üzerine bu telefon geldi. Bir tanık da araç kamerası görüntülerini verdi. Atlamış, yanında kimse yokmuş. Bunun için Derek'i suçluyorsan, kendini de suçluyorsun demektir. Çünkü Jeannie sana saldırdığı için Derek'in yaptığını düşünüyorsun. Bu yüzde yüz bir intihardı."

Derek'in, annesinin New York'ta olmasından dolayı Jeannie'yi suçladığını düşündüğüm gerçeğini, Derek olduğunu varsaymamın bir nedeni olarak eklemeye zahmet etmiyorum. Çünkü bu aşamada bunun bir önemi yok.

"Bunu bana söylediğin için teşekkürler Craig. Kaybınız için hâlâ çok üzgünüm.

Ailenizin bir üyesiydi ve onu kaybettiğiniz için üzgünüm."

"Teşekkürler, Chloe. Beni rahat bırakmasını sağlamaya çalıştığın için de teşekkürler." "Öyle mi?" Ben soruyorum.

"Şimdiye kadar."

"Güzel," diye fısıldıyorum rahatlayarak.

"Orada iyi misin?" diye soruyor.

"Ben... şey ... pek sayılmaz. Ama her neyse, sen iyi bir adamsın Craig. İyi bir polissin. Birinin seni olmadığın biri olmaya zorlamasından nefret ederdim."

"Olmazdı, Chlo. Kirli olmak bana göre değil. Gitmem gerek.

Kendine iyi bak,

tamam mı?"

"Tamam. Sana da."

Mezarlığa giden yolun geri kalanında derin düşüncelere dalmış bir halde pencereden dışarı bakıyorum.

"Daha sonra beni eve götürmek için burada bekleyecek misin?" ofre sordum.

"Hayır, Bayan Steele. Bana kocanızın sizi eve götüreceği söylendi."

"Bu değil... Ben... Bekleyebilir misin? Ya da bir saat sonra benim için geri gelir misin?"

"zr dilerim hanımefendi. Almam gereken baŗka bir mŗteri var." "Teŗekkrler," dedim.

"Bir dakika, kapınızı açayım."

57

Derek

Kırmızı halıya çıkmaya hazır, eski bir Hollywood yıldızı gibi süslenmiş bir halde arabadan inişini izliyorum. Kırmızı dudaklar. Koyu renk saçları yumuşak bukleler halinde çıplak omuzlarına dökülüyor. Kedi gözü makyajı. Vücudu o elbisenin içinde inanılmaz görünüyor.

Annem onaylardı. Annemin onun için seçtiğini varsayıyorum. Onayladığımı biliyorum.

Gözleri beni hemen bulmak için kalabalığı tarıyor. Ve bu çok tatmin edici.

Şu anda sadece karımın görüntüsü beni rahatlatabilir. Ona ihtiyacım var. Ve bundan daha fazlasına, onun bana ihtiyacı var. Beni istemesine ihtiyacım var. En çok yapmak istediğim şeyi yapmama izin vermesine - onun her isteği ve ihtiyacıyla ilgilenmeme. Böylece son birkaç gündür hissettiğim gibi güçsüz olmadığımı hissedebilirim. Bana ihtiyaç duymasını nasıl sağlayabilirim? Beni istemesini? Onun istediği her şey olmaya çalıştığımı unutmasını.

Her şeye rağmen, hepsini tekrar yapacağımı biliyorum. Tekrar ve tekrar.

Çünkü o. *Tek kişi*. Beni insana en yakın hissettiren kişi sanırım.

Boğazımın ortasında iğrenç bir şey yumrusu oluşuyor. Yutkunuyorum ve ona doğru ilerliyorum. Gözleri yüzümü tarıyor ve sonra ön dişleri alt dudağını yakalayınca düşüyor.

Onu son gördüğümde bana baktığı gibi bakmıyor. Ama o nefret ifadesi çoktan içime işlemiş durumda; uyurken de uyanırken de düşüncelerime musallat oluyor.

Kolumu uzattım, tereddüt etti ama tuttu. Dudaklarımı şakağına bastırıyorum ve kokusunu içime çekiyorum, uzaktan bir deklanşör sesi duyuyorum. *Lanet olası akbabalar.*

Onu aile için ayrılmış sandalyelerin ön sırasına götürüyorum. Jonah ve Grace çoktan geldiler. Ayağa kalktılar. Jonah ona sarıldı. Sırtım dikleşiyor ve gözlerim kısılıyor.

Jonah fark etmiyor, bu da beni kızdırmaya çalışmadığını gösteriyor. Gerçi bu daha çok Ash'in tarzı, Joe'nun değil.

"Kaybın için çok üzgünüm Jonah," diyor yumuşak bir sesle.

Onun için yumuşak bir ses tonuyla dişlerimi gıcırdatıyorum, elimde hiçbir şey yok. Jonah nefesinin altından bir şeyler söyleyip onu serbest bırakıyor.

Sonra kollarını Grace'e doluyor ve Grace onu sıkıca kavırıyor. Chloe kardeşimin saçlarına bakarak, "Çok güzel görünüyorsun Grace," diyor. Sanki basit bir görgü kuralı yerine sevgisini paylaşmak istiyormuş gibi.

Sistemimde daha fazla kıskançlık alevleniyor.

"Senin kadar güzel değil," diye karşılık veriyor kız kardeşim. "Görevi anladın. Annem şu anda sana bayılırdı. Burada olduğun için teşekkürler." Grace, Chloe'nin yanağını öpüyor.

"Elbette," diyor Chloe usulca.

Kardeşlerimi bu kadar kıskandığım için sinirlenerek Grace'in yanındaki boş koltuğu işaret ediyorum.

Karım oturuyor. Yanına oturuyorum ve kolumu sandalyesinin arkasına dolayarak başparmağımı köprücük kemiği boyunca gezdirme isteğime boyun eğiyorum.

Titriyor, sonra dokunuşumla kaskatı kesiliyor, ama hiçbir şey söylemiyor.

Gözleri tabuta takılıyor ve yüz hatlarına sızan hüznü izliyorum.

Üzüntü. Annem için. Erkek ve kız kardeşlerime şefkat.

Her şeye rağmen hala çok iyi, çok şefkatli. Çünkü o böyle biri. İyi seçim yapmışım.

Aslında, daha çok seçilmiş gibi hissediyorum. Onu mutlu etmek için seçildim. Ona istediği her şeyi vermek için.

Keşke içimde onun iyiliğinden daha fazla olsaydı. Sadece birkaç kişi söz konusu olduğunda varmış gibi görünüyor, çoğunlukla da o. Gözlerim, eskiden gerçekten önemseydiğim diğer birkaç kişiden biri olan boş kabuğun bulunduğu fahiş fiyatlı ve süslü kutuya takılıyor.

Bu tören saçmalığı hiçbir şeyi çözmez. Sevdiklerinin kalıntılarını bir kutuya koyup ona bakmanın bir insanı nasıl rahatlatacağını bilmiyorum.

Bunun bitmesini istiyorum. Karımı eve götürmek ve onu kazanma planıma devam etmek istiyorum. Onu becermek istiyorum. İçine bir bebek yerleştirmek. Matematik bana şu sıralar doğurgan olması gerektiğini söylüyor. Son yirmi dört saattir hiç durmadan bu gerçeği düşünüyordum. Bebeğimi ona yerleştirme fikri, son birkaç gündür kontrolden çıkmamı engelleyen şey olabilir. Ellerimi onun karnında hayal ediyorum, çocuğumuzun hareket ettiğini hissediyorum. O küçük bir kundak tutarken benim de onu tuttuğumu hayal ediyorum.

Geçen günkü öfkesinden sonra onu biraz rahat bıraktım ama artık bitti. Daha fazla boşluk yok. Ne kadar az yer olursa o kadar iyi.

Geçen gün öfkesinden uzaklaştım, kısmen tepkisine, kim olduğum ve ne yaptığım konusunda açık sözlü olmama rağmen beni suçlamasına duyduğum öfkeyi yatıştırmak için.

Sabırsızlanmaya başladım, direndiği için, bana öfkeyle bağırıldığı için ona kızmaya başladım. Beni yalancılıkla suçladığı için. Ona asla ama asla fiziksel olarak zarar vermeyecektim; bunu içten içe biliyordum. Ama o anda emin olmak için uzaklaşmam gerekiyordu. Çünkü Chloe tetik parmağımın seğirmesine neden olmuştu ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Hoşuma gitmiyordu ve kendime güvenmiyordum. Ama ondan uzaklaştığım an, çok uzakta olduğumu hissettim.

Uzak durmaya hiç niyetim yok. Beni bir katil, hiçbir şey yapmak istemediği bir psikopat olarak görüyor olabilir ama bu gece şu anda en çok istediğim şeyi elde etmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım. En çok ihtiyacım olan şeyi.

Çocuğumu onun içine yerleştirmek, değer verdiğim az sayıdaki insandan birini kaybetmenin acısını bir nebze olsun hafifletebilir. Önemsenecek yeni birini yaratmak. Beni ve Chloe'yi kalıcı olarak birbirine bağlayacak bir tane. Ona ne kadar iyi bir koca, baba ve bakıcı olacağımı göstereceğim.

Kendi çocuğumu seveceğim, değil mi? Sanırım öyle. Benden bir parça, evet, ama daha da önemlisi, hem benden *hem* de Chloe'den bir parça.

Hedeflerimden, onu ikna etmek için çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Ama son birkaç gündür kendime soruyorum, ya bu hiç gerçekleşmezse? Ya kendimi elimde olan ama hala ulaşamadığım bir şeyi istemeye mahkum bulursam? Bu düşünceler karşısında tetik parmağım seğirmeye başlıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve elimin üzerine oturuyorum. Son birkaç gündür, annem öldüğünden beri, özellikle de Chloe yüzüme beni asla sevmeyeceğini haykırdığından beri bu çok sık oluyor.

Sabit durmalı, cenazeyi atlatmalı, eve dönmeli ve karımla sevişmeliyim. Bebeğimizi yapmalıyım. Merkezimi bulmalıyım. Günlük hedefler. Chloe mutlu mu?

Chloe beni seviyor mu? Bunların hepsini işaretlediğimde, seğirmelerim duracak.

Ona istediği aileyi yapacağım. Onu sonsuza dek arzulayacak bir erkeği olacak. Etrafında sevgi yağdırabileceği ve bu sevgiye karşılık bulabileceği bir grup insan. Hesabı yaptım ve cevap bu olmalı.

Bu sadece Chloe için bir cevap değil. Benim de cevabım. Annem kocasından aldığı sevgiyi biz çocuklarıyla paylaşmadı. Babamın sevgisini bir istifçi gibi kendine sakladı. Babam sevgisini bize yönelttiği anda, annem aniden ondan daha fazlasına ihtiyaç duydu.

Spiral geçirecekmiş gibi davranırsa, her şeyden ve her şeyden uzaklaşıp yalnızca ona odaklanırdı.

O ilk gece Chloe'ye baktım ve büyük bir susuzluk hissettim. Çok fazla *ihtiyaç*. Ama o başka bir duygusal vampire benzemiyordu. O verir. Keşke annem de babamın ona verdiklerine sahip olsaydı ama bizimle paylaşırdı. Hepsini kendine saklamak yerine hepimize verdiğini için onu ödüllendirseydi.

Ama... eğer karıma bir bebek veririm, ya o bebeğe sadece sevgisini yağdırırsa? Ya babamın sadece anneme odaklandığı gibi o da sadece çocuğa odaklanırsa?

Parmağımdaki seğirme yeniden başlıyor ve Chloe'nin elime baktığını görüyorum.

Elijah ve Sabrina geliyor ve hem onun hem de benim odağım onlara kayıyor.

Sabrina, Grace'in isteğine rağmen siyah giyinmiş. Sabrina muhtemelen yas tuttuğuna dair bir açıklama yapıyor ama kayınvalidesi için değil, sanmıyorum. O ikisi kafa kafaya verdiler; Sabrina annemin oyununa karşılık vermekten hiç çekinmedi.

Onu tanımayanlar kederli olduğunu, o büyük güneş gözlüklerinin altında saklandığını, ağzının sıkı olduğunu düşünebilir, ama eminim ki bunun nedeni burada olmak istememesi. Anlayabiliyorum.

Eli elini kızın beline koymuş ve kız kaskatı kesilmiş.

Grace, tabut seçimi, çiçekler, kurulum ve hatta herkesin kıyafetleri de dahil olmak üzere tüm düzenlemelerle ilgilendi. Kesin olarak annemizi kanalize etti, hassasiyet konusunda neredeyse manik hale geldi. Sabrina'nın isyanına sevinmeyecek ama bu konuda iğneleyici sözler söyleyen annemin aksine, Grace'i tanırıyorsa, Sabrina'nın gelmesinden duyduğu rahatlamayla bunu görmezden gelecektir.

Grace bugünün detaylarını bizimle birlikte defalarca gözden geçirdi ve annemizi onurlandırmak için mükemmel bir etkinlik yaratması gerektiğinin altını çizdi.

kendi yas tutma süreci. Geri kalanımız daha çok güvenlik konusunda endişeliydi. Özellikle de ben ve Jonah. Her şey Eli'nin New York'taki düşmanlarının ailemizi ezip geçtiğini ve sadece birini öldürmeyi başardığını gösterirken, elbette ailenin geri kalanını güvende tutmak için daha gösterişsiz bir cenaze töreni yapmamız gerektiğine inanıyorduk.

Babam karşı çıktı ve annemin cenaze töreniyle ilgili isteklerinin yerine getirilmesinde ısrar etti. Diğer Steele ailesi üyelerininkini taklit etmek için. Ölen kardeşimin. Büyükbabamın. Büyükannemin. Çünkü Steele ailesi üyeleri, evlerinin yakınındaki mezarlığın Steele ailesi bölümüne aittir.

Hepimiz cenaze evi tarafından erken gelmeye, annemle özel olarak "ziyaret etmeye" ve vedalaşmaya davet edildik. Bildiğim kadarıyla her birimiz reddettik. En iyi halinden daha kötü görünürken kimse onu son kez görmeye cesaret edemezdi. Bu isteğini Thad'ın cenazesinden sonra sarhoşken yaptığı bir monologda dile getirmişti. Kimsenin onun ölü bedenine üzüntüyle bakmasına, huzur içindeymiş gibi görüldüğü yalanını söylemesine izin verilmeyecekti, oysa bizim için huzur olmayacağını biliyorduk çünkü o bize musallat olacak, ölümün içinde donup kalmak yerine hayattayken nasıl görüldüğünü hatırlamak için çığlık çığlığa bağıracaktı. Tabutun kapalı olmasını ve onu hayattayken tanıyan hiç kimsenin cesedini görmemesini istiyordu.

Ash dün geceki yemeğe ve cenaze öncesi toplantıya gelmedi. Grace onunla birkaç telefon görüşmesi yaptı ama New York'a indiğimiz günden beri hiçbirimiz onu hastanede görmedik.

Güvenlik, hepimiz yerimize oturana kadar birinci dereceden aile üyesi olmayan hiçbir misafiri oturtmayacak ve güvenliğin ötesinde bekleyen insan kümeleri görüyorum. Katılım sadece davetiyeyle olacak, fotoğraflı kimlik gerekiyor.

Eli ve Sabrina Jonah, Grace ve Chloe'yi selamlamak için öne çıkarlar.

Eli de karıma sarılıyor, sonra elimi sıkıyor ve parmağım seğirdiği için elimi erken geri çekiyorum. Elime bakıyor ve gözlerimiz buluşuyor. İki kolunu da bana doluyor ve sırtımı bir kez sıvazlıyor.

"Sakin ol kardeşim," diyor kulağıma.

Hiçbir şey söylemesem de tokadına karşılık veriyorum. Yoluna devam etmesini istiyorum. Sabrina hiçbir şey söylemeden Chloe'ye sarılıyor, ama ikisi de tanışmadıkları için tuhaf bulduğum yüklü bakışlar atıyorlar.

Son birkaç gündür karımı rahat bıraktım ve takip cihazlarını, banka hesaplarını ya da dış gözetimi kontrol etme dürtüsüne direnmek için elimden geleni yaptım. Her ikisi de

Telefonda konuşmuşlar ya da o anda bir ortaklık hissediyorlar. Ken ona eşlik ettiğini bildirmemiş. İki gün önce alışveriş yapmış ve adam da onu takip etmiş. Eli'nin karısıyla buluşmuş olsaydı bunu rapor ederdi.

Sabrina önümde ilerlerken ona formalite icabı sarılıyorum, güneş gözlüklerinin altındaki ifadesi okunmuyor. Kardeşimin karısını daha önce hiç kucaklamamıştım, düğün günlerinde bile. Uzun, siyah saçları olan kıvrımlı bir güzelliği var. Evlendikleri bir buçuk yıl boyunca onunla merhabalaşıp vedalaşmaktan fazlasını yaptığımdan bile emin değilim.

Bu sarılmaların hepsi sahte, hepsi şüphesiz uzakta tıkırdayan kepenkler için bir gösteri. Grace ve babam, kederli zamanlarımızda birbirimize yaslanan, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aile gibi görünmemizden en çok endişe duyanlar, çünkü *annem de böyle isterdi*.

Geçen hafta bu cümleyi çok fazla duydum. Aslında hayatım boyunca çok kez.

Sabrina beni ve kardeşimi geçip yandaki boş sandalyeye oturuyor.

Bir an sonra içimizden soğuk bir rüzgâr esiyor ve Chloe titreyerek kucağındaki şalı üzerine geçirmek üzereyken ben hemen ceketimi çıkarıp çıplak omuzlarına yerleştiriyorum. Bu sabah güneş açmıştı, ekstra sıcak bir sonbahar sonu günüydü. Şimdiye kadar yağan birkaç hafif kar tutmamıştı. Ama bu ani serinliğin gelecek şeylerin habercisi olduğundan şüpheleniyorum. Sadece havadan değil, şu anda gerçekleşmekte olan babamın gelişinden de.

Carson Grace'in yanında beliriyor ve kalın kırmızı battaniyeleri Grace, Chloe ve Sabrina'ya dağıtıyor, birini de kocası Josh'un yanında yürüyen Naomi için ayırıyor. Chloe battaniyeyi kucağına yerleştiriyor ama paltomun altında titriyor. Kolumu ona doluyorum.

Josh babamın içinde bulunduğu tekerlekli sandalyeyi itiyor. Geçici bir süreliğine tekerlekli sandalyeye bindi ve alçıklarına, kolundaki askıya ve diğer görünür yaralarına rağmen hâlâ bir metre boyunda görünüyor. Adamda çelimsiz bir şey yok. Gözleri ateş zambaklarıyla kaplı tabuta kilitlenmiş gibi sert.

Dün hastaneden taburcu oldu ama dün akşamki aile yemeğine gelmedi. Bilinci yerine geldikten kısa bir süre sonra hastaneden ayrıldığımdan beri onu görmedim.

İlk söylediği şey "Shan?" oldu.

Elijah onun başaramadığı haberini verdi. Babamın gözleri kapanmadan önce orada bulunan beşimizin üzerinde gezindi ve yüzünü acı kapladı. Grace ve Naomi babamın yattığı yatağın kenarına tırmanıp ağladılar, onu teselli etmeye çalışmakta başarısız oldular ama birbirlerini teselli ettiler.

Hayatımın en çirkin anlarından biriydi ve epeyce yaşadım. Bir sonraki sorusu, "Asher nerede?" oldu.

"Birkaç saat öncesine kadar buradaydı," diye yanıtladı Grace. "Onu arayıp geri gelmesini isteyeceğiz."

Babamız "Zahmet etmeyin" dedi, sonra hemşire ve doktor geldi ve bizi odadan çıkardılar. Daha sonra yalnız kalmak istedi, biz de hep birlikte evlerine geri döndük.

Babamın gelişiyle birlikte hepimiz ayağa kalkıyoruz ve babam bizim oturduğumuz sıranın önünden geçerek tabutun yanındaki büyük bir fotoğraf kolajını tutan uzun şövalenin tam önüne geliyor. Onların fotoğrafları. Bizim fotoğraflarımız. Annemin mankenlik kampanyaları. Hiç görmediğimi sandığım çocukluk fotoğrafları. Çok fazla olmadığını biliyorum. Karımın gözleri o kolajın üzerinde. Naomi ve Josh geri dönüp herkesi teker teker selamlıyorlar.

Naomi kocasını tanıtırken Chloe'nin gözlerindeki şaşkınlığı yakalıyorum. Çünkü Josh, Asher'ın neredeyse tıpatıp aynısı. Dövmesi yok, kardeşimden on yaş büyük ve onun kadar güzel değil, ama daha koyu bir peruk ve sakalla Ash'in kılığına girebilir. Thad öldüğünden beri bu konu konuşulmuyor. Thad her fırsatta benzerliği inkar eden Naomi'yi çileden çıkaracak laflar ediyordu.

Kalabalık kadife iplerin arkasında yoğunlaştıkça çevremdeki hareketliliğin belli belirsiz farkındayım. Hâlâ Ash yok.

Yemin törenlerine başkanlık eden adam tabutun yanındaki kürsüde durup annemi çok iyi tanıyormuş gibi ondan bahsederken kar lapa lapa yağmaya başladı.

Söylediği sözlere dikkat etmiyorum. Bunun yerine, bunun bedelini ödemesi gereken insanları düşünüyorum. Kibri yüzünden babam. Belki de düşmanlarının onunla defalarca uğraşmasına izin verme ihmali nedeniyle kardeşim Eli. Gerçi karısını da ilgilendiren bu sorunla daha erken ilgilenme konusundaki direncini bildiğim için sanırım bir şekilde ilişki kurabilirim.

Eli, karısını güvende tutmak için, onun isteğine rağmen evlerine geri taşıdı. Ayrıca bugünkü güvenliği de ayarladı ve Grace'in dün gece düzenlediği akşam yemeğinde ayrıntıları gözden geçirdi. Eli bu ekibin dün mezarlığı yeniden keşfettiğini ve yirmi beş yetenekli güvenlik görevlisi olacağını söyledi.

ekip üyeleri olayı koruyor. Jonah ve ben bunu açıkta, herkesin içinde yapmamamız gerektiğini savunduk. Bir kilisede yapmanın daha iyi olacağını söyledik. Eli ve Grace yemekten hemen önce babamla görüşmüş ve annemin istediği gibi bir cenaze töreni yapmamız konusunda ısrarcı olduğunu söylemişlerdi.

Grace, kendisine doğru eğilmiş fısıldaşan Carson'a, "Hadi, herkesi oturt," diyor.

Grace telefonunu kalçasının altına sokmuş, sinirli görünüyor. Ama hemen ardından yüzünde bir rahatlama ifadesi görüyorum ve bakışlarını büyükannemizin mezar taşının yanındaki bir ağacın altında duran Ash'e çeviriyorum. Tıraş olmamış, elleri cebinde ve yüzünde onu New York'ta gördüğüm zamanki aynı acı dolu ifade var.

Bu sabah Grace'in telefonda onunla kavga ettiğini duydum, gelmezse sadece asla affedilmeyeceğini değil, kendisini de asla affetmeyeceğini söylüyordu.

Takım elbise bile giyiyor.

Naomi'nin de onu fark ettiğini görüyorum. Birbirlerine bakıyorlar. Naomi'nin çenesi titriyor ve kendini tutmaya çalışıyor. Çocukken çok yakındılar. Ayrılmazlardı. Acaba bu trajedi aralarındaki sorunu aşmalarına yardımcı olacak mı? Şu anda birbirlerine nasıl baktıklarına bakınca, bunun mümkün olabileceğini düşünüyorum. Ash'in onu özlediğini biliyorum ama Naomi kin tutma konusunda inatçı.

Garip; genelde böyle şeyler üzerine düşünmem. Genelde umurumda da olmaz. Belki de karım beni etkiliyordur.

Ancak Ash ve Naomi ilişkilerini onarsalar da onarmasalar da, bu aile sadece mahvolmakla kalmayacak, bundan sonra parçalanmanın da ötesine geçecek. Annemiz olmadan hepimizin aynı odada olması için pek bir neden kalmayacak. Babam aile yemeklerini ve tatil kutlamalarını organize edemeyecek. Grace tutkal olmaya çalışacak, annemizin isteyeceğini bildiği şekilde devam etmeye çalışacak ama Ash ve Naomi'nin birbirlerinden uzaklaşan bakışlarına bakınca, bu oyunu oynamaya devam etmek istemeyen tek kişinin ben olmadığımı eminim.

Gözüm bir şeye takılıyor. Güvenlik görevlilerinden biri gökyüzünü işaret ederek başka bir görevliye bakıyor.

Ash'in durduğu ağaçların ötesinde bir kargaşa oluyor ve Naomi "Asher!" diye bağırıyor, tam arkasındaki büyük meşe ağacının dallarında bir ateş topu patlıyor. Kıvılcım kısa sürede bir ateş topuna dönüşüyor ve Ash yoldan çekilerek büyük büyükbabamızın mezar taşının arkasında kayboluyor ve tam zamanında durduğu yere düşen bir grup ateşli dalı ıskalıyor.

Hiçbirimiz gördüklerimizi tam olarak sindiremeden, onun solunda, beton bir fıskiye'nin arkasında başka bir ateş topu patlıyor.

"O bir drone'du!" Josh'ın nefesi kesildi. Ne oluyor lan?

İnsanlar hızla hareket ediyor ve güvenlik görevlileri ailemin etrafını sarıyor, ben Chloe'nin üzerine kapandığımda bir başka patlamanın sesi havayı deliyor.

Bu ne saçmalık böyle?

Ve şimdi de kar fırtınası var. Hava duman, kar ve kıvılcımlarla dolu. Ve ben tüm sandalyelerin ortasında yerdeyim, karımın üstündeyim ve onu buradan çıkarmam gerekiyor. Ve şimdi!

Ayağa kalkmasına yardım ederken korku dolu gözleri yüzüme çarpıyor, ama onu sıkıştırıp insan güvenlik görevlilerinin oluşturduğu duvardan geçirerek servis alanının dışındaki araç kümesine doğru götürüyorum. Onu kaldırıp yakınımdaya tutuyorum, omzumun üzerinden bakınca Josh'un babamın tekerlekli sandalyesini ittiğini ve beş güvenlik görevlisinin etraflarında bir duvar oluşturduğunu görüyorum.

"Beni korumayın, kızlarımı koruyun sizi lanet olası aptallar!" diye küfrediyor.

Muhafızlar hepimizin etrafını sarmış durumda, bu yüzden yaptığı açıklama bana mantıklı gelmiyor.

Daha hızlı hareket ediyorum ama karısının tabutundan uzaklaştırılırken babamın yüzündeki öfkeyi yakalıyorum. Yanan bir ağaç dalı tabutun yanına düşüyor ve fotoğraf kolajının bulunduğu şövaleyi ateşe veriyor.

Grace, Jonah'ın kucağında histerik bir çığlık atıyor ve Jonah onu bana doğru itiyor, böylece annemin tabutuna ulaşmadan önce ateşi söndürmeye gidebiliyor.

"Yakın dur Grace," diyorum. "Gömleğime tutun."

Ash Jonah'a katılır, ancak Naomi Ash'i tutup kolundan çeker ve başka bir dal düşüp onu ıskalayınca onu yoldan çeker. Eli ağlayan Sabrina'yı babamın limuzinine bindiriyor. Annemin tabutuna koşuyor. Chloe ve Grace yanımda ama Ash, Jonah ve Carson ile iki erkek kuzenim ve Eli annemin tabutunun kollarını tutup tabutu taşıyanlar olarak hareket ediyor ve yangın yayılırken annemi mezarından uzaklaştırıyorlar. Naomi koşup elini Ash'le aynı tutamağa koyuyor ve yardım ediyor.

O çoktan öldü. Ölü bir kadını kurtarmak için karımı yalnız bırakmamın imkanı yok.

"Bu ne lan!" Josh ve şoförü tarafından limuzine bindirilirken babam boğuk bir sesle bağırıyor. "Bununla lanet bir anlaşma yap. Beni duyuyor musunuz, çocuklar? Elijah!"

Babam Eli'ye yüzünde cinayet ifadesiyle bakar.

Eli, cenaze arabasından uzaklaşırken aynalı bir ifadeyle "Yapacağız," diye yemin eder.

Gözlerim ait olduğu yerde olan karıma takıldı. Kollarımda. Ama dehşete düşmüştü. Solgun. Ayrıca ağlıyor.

"Yanımdayım. Hiçbir şey sana zarar veremeyecek," diye yemin ederek dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Bizi hareket ettirdim ve onu arabamın yolcu koltuğuna oturttum. Grace babamın limuzinine bindi.

"Birlikte kalın. Konvoy, Derek!" Eli bana çağırıyor.

Carson sesini yükseltiyor. "Herkes Steele çiftliğine dönsün lütfen. Ve dikkatlice."

Ben arabayla uzaklaşırken Chloe omzunun üzerinden alevlerin sardığı mezarlığa bakıyor, gelen acil müdahale ekiplerinin sirenlerini duyuyor.

Steele çiftliğine gitmek istemiyorum ama Derek arabayı sürerken konuşmuyorum. İki eli de direksiyonda ama sağ eli kas spazmı geçiriyormuş gibi titriyor. Bu mezarlıkta da oluyordu. Sanırım TSSB'ye bağlı bir tür titreme. Tam terminolojiyi hatırlayamıyorum ama insanların travma nedeniyle istemsiz vücut tepkileri verebileceğini hatırlıyorum. Bu konuda uzman değilim ama Coraline psikoloji eğitimi almıştı ve sınavlar sırasında saatlerce birbirimize sorular sorardık.

Zor nefes alıyor, önüne bakıyor, ağzı çenesini sıkarak dudaklarını kıvrırmak arasında gidip geliyor.

Kalbim hızla çarpıyor ve başım ağrıyor.

Bu da neydi böyle? Birisi dron demişti. Dronlar mezarlıkta yangın ve patlamaya mı sebep oluyor? Sarsıldım. Korkunçtu. İnsanlar koşuyor, çığlık atıyor ve ağlıyordu. Güvenlik insanları düzenli bir şekilde araçlarına bindirmeye çalışıyordu ama ortalık kaotikti. Ve Derek'in tek odak noktası her zamanki gibi bendim. Bedenimi kendi bedeniyle sardı. Beni güvenli bir yere götürmeye odaklandı. Arabayı sürerken elleri titriyor ama araca hakim gibi görünüyor.

Derek'in ailesinin evine kısa bir yolculukla dönüyoruz ve ben daha yolcu koltuğundan inmeden bir vale sürücü koltuğuna oturuyor. Derek, Grace'in bana gönderdiği ayakkabıların önünde elimi tutmaya başlamıştı bile, o gün onunkiler gibi hayranlıkla baktığım ayakkabıların siyah ve kırmızı versiyonları.

yıldönümü kahvaltısı, yere dokunuş ve eve doğru ilerliyoruz. Gözlerim gökyüzünü tarıyor. Derek fark ediyor ve dişlerini gıcırdatıyor.

Eve girdiğimde Carson'ı görüyorum, hâlâ paltosunu giyiyor, yanağında biraz kir var. Bizi koridordan geçirip babasının ofisine götürüyor; günün büyük bir kısmını o medyatik kadınla uğraşarak geçirmiştin.

Gözlerim onun üzerindeyken kendi yanağımı işaret ediyorum. Başıyla teşekkür ediyor ve iç cebinden bir mendil çıkarıyor.

Elijah ve eşinin yanı sıra Grace ve Derek'in babası da ofisteler. Naomi ve kocası ile Jonah arkamızdalar.

"Polis birazdan burada olacak. Onları içeri almadan önce anons edeceğim," diyor Carson bana, Derek'e ve arkamızdaki aile üyelerine. "Bunun için yakın ailenin ofiste bir arada olmasını istiyoruz. Daha sonra misafirlerimizi Bayan Steele'in de bulunduğu solaryumda kabul edeceğiz, onunla biraz vakit geçirmek isteyenler için."

"Onun için planın nedir, baba?" Jonah soruyor. "Mezarlık alevler içinde kaldığına göre."

"Annen bu gece solaryumda kalacak," diyor Derek'in babası oturduğu ofis koltuğundan, her ne kadar bir CEO gibi görünse de gözlerinde o kadar öfkeli, soğuk ve aynı zamanda kederli bir bakış var ki hayatım boyunca unutacağımı sanmıyorum.

"Orada olmak isterdi. Evdeki en sevdiği odaydı," diyor Grace usulca.

Çarpılmış, solgun, travma geçirmiş görünüyor. Naomi de öyle. Ve Sabrina. Muhtemelen ben de öyle.

Çenem titriyor. Bu çok korkunç. Derek kollarını bana doluyor ve daha sıkı sarılıyor. Vücudu titriyor. Adrenalinden mi, öfkeden mi, titremeden mi, yoksa hepsinden mi bilmiyorum.

Asher gelir, içeri girerken elini saçlarının arasından geçirir. Kravatı yok, üstteki birkaç düğmesi açık ve doğruca köşedeki bar arabasına doğru ilerliyor. Uyumsuz bir çınlama sesi odadaki tüm gözlerin ona çevrilmesine neden oluyor ve bir sürahi açıp içki doldurmaya başlamasını izliyoruz.

"Ondan biraz alacağım," der Jonah ve o tarafa doğru yürür. Elijah da onu takip eder.

Ash büyük bir bardak kehribar rengi sıvıyı doğruca babasına götürür, o da hiç konuşmadan kabul eder. Geri dönüp birkaç bardak hazırlar ve doldurur.

Elijah bir bardak uzatırken Derek başını sallar.

Elijah'ın gözleri soru dolu bakışlarla yüzüme çarptı, bardak hâlâ elindeydi. "Onun yerine brendi ister misiniz hanımlar?" Carson sesleniyor.

"Evet, lütfen" diyorum.

"Ben de bir burbon alayım," diye cevap verir

Grace. "Ben de," diyor Sabrina.

"Bana göre bir şey yok," diye fısıldıyor Naomi, kollarını kendine dolayarak şöminenin yanına gidiyor ve şöminenin üzerindeki bir düğmeyi çevirerek şöminenin canlanmasını sağlıyor. Oradaki büyük, rahat görünümlü deri sandalyelerden birine oturup sırtını bize veriyor.

Kocası oraya gidip çömeliyor ve onunla yumuşak bir şekilde konuşuyor.

Josh ve Asher arasındaki esrarengiz benzerliğin üstesinden gelemiyorum. Bunu düşünen sadece ben olamam.

Asher bana bir konyak uzatıyor. "Teşekkür ederim," diyorum.

Michael konuşur. "Kendinizi toparlayın çocuklar. Burada hepinizle birlikte polisle konuşacağım, böylece hepiniz tam senaryoyu bileceksiniz, sonra oraya gidin ve misafirlerimizi karşılayın. Anneniz de bunu isterdi."

Senaryo mu?

"Bunu her duyduğumda bir dolarım olsaydı," diye mırıldanıyor Derek nefesinin altında.

Asher alay ediyor ve bunu onayladığına eminim.

"Bu da ne, Derek?" Michael kesinlikle kızgın görünerek seslenir.

"Endişelenmemiz gerekmeden önce bize beş dakika vermeye ne dersin? Görünüş hakkında mı, baba?" Derek tersledi.

Michael'ın bakışları daha da soğuklaşır. "Kiminle konuştuğunu sanıyorsun, evlat?"

"Kahretsin," diye mırıldandı Grace.

Derek tiksintiyle başını sallar. "Konukların ne düşündüğü kimin umurunda? Onu kaybettiğimizde ve cenazesine insansız hava araçlarıyla saldırıldığında bir dakikaya ihtiyacımız olduğunu anlayabileceklerini mi *sanıyorsun*?"

Michael onu işaret ederek, "Şu anda ihtiyacım olan son şey senin saçmalıkların, Derek," dedi.

"Benden saçmalık mı?" Derek sorar, sonra güler. Tehlikeli bir şekilde. Odadaki tüm gözler onun üzerinde. Kolları hâlâ bana sarılmış durumda ama şimdi tüm vücudu titriyor.

Elimdeki konyaktan büyük bir yudum alıyorum.

Grace babalarıyla aramıza girerek, "Durun, sakinleşelim," dedi, gözle görülür bir şekilde sinirlenmişti.

"Kim bize zarar vermeye çalışıyor?" Naomi soruyor, hayır... talep ediyor. Elijah'a bakıyor.

Elijah, "Bununla ilgileniyoruz," diye cevap veriyor. "Derek, kes şunu." "Siktir git Eli," diye tersliyor Derek.

"Vay be," diyor Jonah. "Burada hepimiz aynı taraftayız. Bunu hatırlamaya çalışabilir miyiz?"

Naomi sesini yükseltir. "Biri annemle babamı ezdi ve şimdi de... ne... mezarlıkta hepimizi öldürmeye mi çalıştı? Dışarıda kim bizden, ölmüş aile üyelerimizin mezarlarını da mahvetmek isteyecek kadar nefret ediyor?"

"Yine aynı şey, değil mi?" Ash bir içki daha doldurup yudumlarken sesleniyor. "Yine de *bunu* medyaya nasıl yansıtacağımızdan emin değilim."

"Dikkat et Asher," diye uyarıyor Michael.

Carson konuşur. "Polisle konuştuktan sonra misafirlerimizi kabul edip Bayan Steele'i onurlandırmak için onlarla bir iki saat geçirdikten sonra hepinizin bu gece burada, tek bir çatı altında olduğumuzu bildiğimiz yerde kalmanızı önerebilir miyim? Ve güvende. Ekibe odalarınızı hazırlamalarını söyledim bile."

"İyi plan," diyor Grace.

"Katılıyorum," diyor Michael. "Teşekkür ederim, Carson."

"Hepimiz tek bir çatı altındayız ve hepimiz bir anda ortadan kaldırılabilir miyiz? Hiç sanmıyorum," diyor Derek. "Chloe'yi burada tutmamın imkanı yok."

Yüzüne bakıyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve onunki korkutucu derecede öfkeli. Sırtımın altındaki eli biraz daha sarsılıyor.

"Halka açık bir yerdi; yapabileceğimiz çok şey vardı," diye savunuyor Grace. "Ama-"

"Saçmalık," dedi Derek. "Ben ve Jonah sizi bu şekilde açıkta olmanın kötü bir fikir olduğuna ikna etmeye çalışmadık mı? Düşmanlar insansız hava araçlarına patlayıcı bağlayabiliyorken keşif yapmak çok işe yaradı."

Michael devam ediyor. "Oraya gideceğiz, birleşik bir cephe sunacağız ve yarın tüm saçmalıklarla başa çıkacağız. Bu nasıl?"

"Az önce konuşmadım mı ben?" Derek tersledi.

"Umurumda mı?" Michael karşılık verir.

"Gerçekten ben burada yokmuşum gibi davranmaya devam edecek misin baba?"

"Ben mi, Derek? Yıllardır bana neredeyse hiçbir şey söylemedin ve şimdi bana söyleyecek her türlü saçmalığı mı buldun? Şimdi de ilgi mi istiyorsun? Al bakalım."

Tüm bunlar olurken mi?" Michael duraksar ve ekşi bir sesle sözlerini şöyle bitirir: "Bence bu şartlar altında bir gün daha bekleyebilir evlat." Bardağındakileri geri yudumlar ve sertçe yere bırakır.

Derek, "Muhtemelen çok uzun zaman önce söylenmiş olması gereken şeyler var," diye tersliyor. "Belki yarına kadar beklemek istemiyorum. Belki de bir dakika daha yutkunamam."

"Fark etmediysen söyleyeyim, bugün karımı gömüyor olmamız gerekiyordu, Derek."

"O öldü ve gitti. Ve o hala senin en büyük önceliğin, değil mi?" Michael'ın yüzü kıpkırmızı ama taş gibi.

Bir personel içeri girer ve Carson'a alçak sesle konuşur.

Carson, "Polis geldi," diyor.

"Onları beklet. Meşgulüz," diye tersliyor Derek.

Michael, "Birdenbire senin neyin var anlamıyorum," diyor.

"Tabii ki bilmiyorsun; hayatımın büyük bir bölümünde umurunda bile olmadı baba."

"Karım öldü!" Michael içgüdüsel olarak bağırıyor. İrkildim.

"Annem öldü!" Derek karşı çıkıyor. "Ve Elijah sana New York'ta dolaşmak için fazla heyecanlı olduğunu söylediğinde onu korumadın. Çünkü o lanet olası bir oyunu izlemek istiyordu ve sen de bunun tehlikeli olduğunu söyleyerek onun kırılğan balonunu patlatmak istemedin. Ve şimdi bugün yine... yine... cehaletin karımı, kardeşlerimi ve onların eşlerini tehlikeye attı."

"Ve tüm bunlarla yaşamak zorundayım, değil mi?" Michael karşılık verir.

"Duymak istemediğin bir şeyi söyleyen hiç kimseye kulak asmama gibi bir geçmişin var, değil mi? Ta ki seni uyandıracak büyük bir olay olana kadar, değil mi? Oh... bekle... konu çocukların olduğunda hariç."

Michael dişlerini gösterir ama Derek'in işi bitmemiştir.

"Senin için onlara bakması için çalışanlara para saçmak dışında ailen için hiçbir şey yapmadın... ta ki biz çocukken neredeyse ölene kadar ve sonra *tek* umursadığın şey o oldu. Ve şimdi o öldü. Şimdi neyi sikine takacaksın baba?"

"Aklını kaçırmışsın, Derek."

"Sanırım uzun zaman önce kaybettim, dostum. Babamın kolayca ödeyebileceği bir fidye için alıkonulmamı umursamadığı sıralarda."

"İşte başlıyoruz," diye mırıldanıyor Michael. "Bir içkiye daha ihtiyacım var." Carson elinde sürahiyle koşarak geliyor, gergin görünüyor.

Hâlâ Derek'in kucağında duruyorum ve onunla birlikte titriyorum.

Grace ağlıyor, Naomi ağlıyor ve Sabrina Naomi'nin yanındaki sandalyeye oturmuş, kollarını kendine dolamış ve şömineye bakıyor, kırgın görünüyor.

Elijah ona doğru ilerler ve yanında durur, yıpranmış görünmektedir. Onu rahatlatmak istiyor ama ona dokunmaya korkuyor gibi görünüyor.

"Cenazeyi mezarlıkta açıkta yapmamamız gerektiğini söylüyorum ve Elijah dinlememekte ısrar ediyor. Jonah bu konuda konuşmak için seni arıyor ve sen de onu başından savıyorsun. Ash neredeyse paramparça oluyor, sonra tüm mekân saldırıya uğruyor ve karımla kız kardeşlerimden sadece beş adım ötede her şey yanıyor ve senin hâlâ tek önemsendiğin şey onun görünüş açısından ne isteyeceği. O öldü, baba. Saçma sapan törenler, sahte karşılama replikleri ve basınımızın bizim mükemmel bir yüzde bir Amerikan ailesi olduğumuzu düşünmesini sağlamak için deklanşörlere basmak gibi saçmalıklar mı? Neden herkese evlerine gitmelerini söylemiyorsun, böylece Elijah'ın pisliğini temizlemeye yardım edebilir ve lanet düşmanlarını ortadan kaldıracakları?"

"Senin derdin ne lan?" Michael kin dolu bir şekilde karşılık verir. "Sen-"

Derek onun sözünü kesti. "Hayatım boyunca benim sorunum neydi, dostum?"

Belki de sikine takmamamın bununla bir ilgisi vardır. Muhtemelen iyi doktorun bahçeyi temizlemeye yardım ettiğini düşünmüşsündür, ha? Ne yazık ki ben onu vurdu ve geri geldi."

"Abi..." Ash başını sallayarak mırıldandı.

"Bunu yapmak için şimdi mi seçtin?"

Michael tersler.

Derek manik görünüyor. Tutulmamış. Ve bu korkutucu. Ve üzücü. Babası da aynı şekilde kendini kaybetmeye hazır görünüyor.

Naomi'nin kocası, "Tamam, sanırım hepimizin bir dakikaya ihtiyacı var," diyor. "Siktir et. Söylenmeyen şeylerden bıktım. Törende ayakta durmak. Eskiden

Hiçbir şey söylemedin, umurunda bile olmadı. Tek istediğin onu mutlu etmektir. Thaddeus hakkında hiçbir şey yapmaya zahmet etmedin, onun ve saçmalıklarının bu aileyi ezmesine izin verdin, onun için barışı korumak için, ama tahmin et ne oldu? Gerçekten umurumda baba. Şok oldum ama umurumda. Senin umursamaman çok kötü."

"Bana çok geç olduğu söylendi. Muhtemelen çoktan ölmüştün," diyor Michael kaşlarını çatarak.

Derek buz gibi bir öfkeyle babasına bakar.

Michael burnunu çekiyor ve başını sallıyor, konuşmaya devam ederken düşünceli görünüyor. "Seni geri almak için elimdeki tüm parayı bu duruma harcamak istedim. Polisler muhtemelen çok geç olduğunu söylediler. Limuzinde senin kanını buldular ve çoktan gittiğini düşündüler, fidye notunda da senin kanın olduğunu söylediler. Muhtemelen senin hayatta olduğun konusunda yalan söylüyordu. Ama artık çok geçti. Hayattaydın ama meseleyi kendi küçük ellerine aldın ve bu seni mahvetti."

Derek'in ağzı yüzünü buruşturur.

Michael devam ediyor. "...sen daha bir çocukken o adamı soğukkanlılıkla vurmak. Eğer sen onu öldürmeseydin, evlat, ben öldürürdüm. Bu olay bittikten sonra yıllarca ölü bir adama acı çektirmek istedim. Ama hiçbir zaman bitmedi çünkü ondan sonra hiçbirimize aynı gözle bakmadın. Kendimi lanet bir başarısızlık gibi hissettim. Beni ve anneni mahvetti. Neredeyse evliliğimizi bitiriyordu. Bunu biliyor muydun? Tüm aileyi yıllarca mahvetti. O uzun günler ve geceler boyunca neler yaşadığımızı biliyor musun? İki kız kardeşin de bütün gün senin için ağladı. Thaddeus hayal kırıklığı içinde kafasını duvarlara vurup küçük kardeşinin öldüğünü haykırdı. Sonra seni geri aldık ve sen farklıydın. Tamamen farklı. Annenin akıl sağlığı krizinden ve kaçırılmadan sonra zaten sorunluydun..." Asılı kalmasına izin veriyor.

"Çok farklı, değil mi? Mahvolmuş. Muhtemelen beni dışarı çıkarmasını dilemişsindir.

Thad gibi bir utanç kaynağı olmadığımı sevinmedin mi?" "Kes şunu," diye ağlıyor Naomi.

"Ama yine de Thad sizi defalarca utandırdı ve bu konuda hiçbir şey yapmadınız. Karını mutlu etmek için ailenin çoğunu terörize etmesine izin verdin. Hiçbir sorun yokmuş gibi davrandın. Çünkü Thad saçmalıklarını annemden nasıl saklayacağını biliyordu, değil mi? Ama geri kalanımız bunu muhteşem teknik renklerle gördük."

Derek'in yüz hatlarını ele geçiren acıyı izlerken olduğum yere yapışıp kaldım. Büyük bir acı. Babası da aynı acıyı taşıyor.

Elijah ve Jonah babalarına sert ifadelerle bakıyor, sanki Derek'in istediği cevapların aynısını istiyorlarmış gibi. Ash bir içki daha dolduruyor.

"Yine de saklamadın, değil mi Derek?" Michael soruyor. "Ona ne kadar uykuya mal olduğun hakkında bir fikrin var mı? Bana neye mal olduğunu?"

"Ah, zavallı baba. Sikerim böyle işi. Biz gidiyoruz. Seninle işim bitti."

"Derek..." Grace dener.

Michael yavaşça ve zorlukla ayağa kalkarken, "Derek bekle," diyor. Derin bir nefes alır ve yüzündeki öfkeyi temizler. "Oğlum, lütfen gitme. Ailemin bu gece bu çatı altında kalmasını gerçekten çok isterim. Yarın konuşuruz. Konuşmak istediğin her şey hakkında. Ama bu tehditle dışarı çıkma. Senden bunu yapmamanı istiyorum. Lütfen kal. Kal." Sesi çatlıyor. "Annenin istediği bu olduğu için değil, benim istediğim bu. Benimle işinizin bitmesini istemiyorum. Bu gece hepinizi burada istiyorum. İhtiyacım olan şey bu." Boğazını temizliyor. "Bu gece hepinize bu çatı altında ihtiyacım var. Hepimizin bir arada olduğunu bilmek için. Güvende. Çok şey istediğimi biliyorum. Üzgünüm ama yine de soruyorum."

Derek, aniden tamamen kırılmış görünen babasına bakar. "Lütfen oğlum," diye ekler.

Grace hıçkırıklara boğulur. Asher ona sarılır.

Derek'in arkamda seğiren sağ eline uzanıp onu sıkıyorum.

Derek babasından bana bakıyor. Elini tekrar sıkıyorum ve sıkıca tutuyorum.

İrkildi ve acı dolu gözlerindeki şaşkınlıkla bana baktı. Diğer kolumu ona doladım ve sırtını ovdum.

Gözyaşlarına boğulmaya hazır görünüyor. Babasının konuşmasından mı? Sırtını ovmandan mı? İkisinden de mi? Her şeyden mi? Muhtemelen her şeyden.

"Kalalım," diyorum.

Derek yutkunur, sonra tekrar babasına bakar. "Peki," diyor, "ama dışarıda bir sirke katılmayacağım. Sıra almak ve bunun gibi saçmalıklar. Hayır. Ben ve Chloe eski odamda kalacağız ve sabah hepinizle görüşeceğim."

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyor Michael, sesi rahatlamış geliyor. "Hepiniz bugün ne yapmanız gerekiyorsa yapın, ama lütfen burada yapın. Burada kalın. Ve sabah kahvaltıda buluşalım. Saat dokuzda annenizin sabah odasında. Yarın çocuklarımla birlikte kahvaltı etmek istiyorum. Ve eşlerinizle. Ailemle. Oğullarımla güvenlik ve bugünün temizliği hakkında bir toplantı yapın ama kahvaltıdan sonra. Olur mu?"

"Tamam baba," diyor Grace sessizce, ıslak gözlerini bir selpakla silerken.

Derek beni de yanına alarak kapıya doğru ilerliyor.

Gözlerim Derek'in babasınıninkilerle buluştu.

"Teşekkür ederim Chloe," diyor usulca.

Odadan çıkarken ona küçük, üzgün bir baş selamı veriyorum.

Derek çok hızlı yürüyor, bu da yetişmek için koşmam gerektiği anlamına geliyor, bizi bir koridordan geçirip, yiyip içen ve bize bakan yas tutanlarla dolu bir odadan geçiriyor ve sonra büyük, dolambaçlı bir merdivene yaklaşıp kadar başka bir koridordan geçiriyor.

"Çok hızlı yürüyorsun," diye mırıldanmayı başarıyorum, yanıma bir sancı saplanıyor.

Yavaşlıyor ve merdivenleri birlikte çıkıyoruz, sonra kapılardan oluşan bir koridordan geçip kısa bir merdivene ve yine kapılardan oluşan başka bir koridora açılan başka bir koridora dönüyoruz.

Üç kapı aşağıda, bir kapı açıyor.

Balkona açılan sürgülü veranda kapıları da dahil olmak üzere birden fazla kapıya sahip geniş bir yatak odası. Koyu renk ahşap mobilyalar, pırıl pırıl parke zeminler, mavi ve yeşil ekose yatak takımları. Deri sandalyeli büyük bir masa. Bitişik bir banyo. Bir oturma alanının yanı sıra buzdolabı mikrodalga fırın içeren ıslak bir bar.

Kapıyı kapatıyor, kilitliyor ve bana dönerek yüzümü iki elinin arasına alıyor.

Ağzı benimkine nazikçe, tatlı bir şekilde dokunduğunda şaşkınlıkla nefes alıyorum.

"Seni çok özledim," diye fısıldıyor. "Şu anda sana ihtiyacım var. Sana o kadar çok ihtiyacım var ki, eğer sana sahip olamazsam öleceğimi düşünüyorum."

"Derek, hayır," diye fısıldadım. "Yapamam..."

"Yapabilirim," diyor, gözlerinde bir parıltıyla. "Ve yapacağım. Lütfen küçük tavşancık, beni inkar etmeye çalışma. Sana havadan daha çok ihtiyacım var. Karımı hissetmeye ihtiyacım var. Sana sarılmaya ihtiyacım var. Bir süreliğine acımı dindirmene ihtiyacım var. Lütfen, bebeğim. Lütfen. Bunu durdurabilecek tek kişi sensin."

"Durdurmak mı?" Sorguluyorum.

"Acı. Tetik parmağı." Eline

bakıyorum.

Şu anda esnetmiyor.

Beni kendine doğru çekiyor ve elbisemin arkasındaki fermuar iniyor.

"O psikozun derinliklerine battıkça ben de dokuz gün boyunca o doktorla birlikte kapana kısıldım. Bir çocuğun anlayamayacağı şeyler hakkında saatlerce atıp tutarken, beni öldürmek zorunda kalacağını söylerken duvardaki zamanlayıcının geri sayımını izledim. Çünkü babam daha büyük cesareti olan daha büyük adam olmak zorundaydı, fidye taleplerine boyun eğmiyordu çünkü bu onun erkekliğine bir darbe vuruyordu. Benimle hayat, ölüm, lanet olası vergiler, intikam, beyzbol, ihanet, seks hakkında konuştu..." Başını sallıyor. "Beni yiyecek ve su için akıl ve tahmin oyunları ile uğraştırdı. Sonra zamanın dolmak üzere olduğu belli olduğunda ve kimsenin ona ödeme yapmaya gelmeyeceğini anladığımda

Fidye için silahı elime aldım ve tetiği çektim." Eylemi tekrar taklit ediyor ve yaptığı şeyin bu olduğunu görebiliyorum. Hayali bir tetiği tekrar tekrar sıkıyor.

"Sıktım ve her şey bitti. Adam kanlar içinde yerde yatıyordu ve ben her şeyin bittiğini biliyordum. Aylarca tetiği tekrar tekrar çektiğim, kanın, gri maddenin, etin ve kemik parçalarının kafasından patlayışını izlediğim kâbuslar gördüm. Ama gördüklerim korkunç olsa da, parmağımı bir kez sıkmam her şeyin bitmesini sağladı."

Kahretsin.

"Belki de bu yüzden ne zaman strese girsem, içimden bir ses tetiği çekersem her şeyin duracağını düşünüyor. Ondan sonra başka bir doktora güvenemedim. Beni kaçırmadan önce aylarca o adamla haftada iki saat geçirdim."

"Anlıyorum," diyorum usulca.

"Seviyorsun, değil mi?" Yüzümü okşuyor.

Gözleri yumuşadı. Fermuarımı açmayı bitirirken eli sabit, sonra pazılarının üzerinde duran kolları tutup çekiştiriyor. Elbise ayaklarımın dibinde birikiyor ve beni ten rengi askısız bir sutyen ve beyaz bir tangayla bırakıyor.

"Beni o zamandan beri insana en yakın hissettiren kişi sensin."

"Cevap bu değil," diyorum ona. "Üzgünsün. Yas tutuyorsun ve-" Ağzı üzerimde, sıcak elleri üzerimde.

Dizlerimin bağı çözüldü.

Diyor ki, "Benden nefret ettiğini biliyorum Chloe. Beni asla sevmeyeceğinden emin olduğunu biliyorum. Ama sen çok, çok iyisin, çok şefkatli, çok sevgi dolu ve tatlısın. Haberi aldığımında benimle ilgilendin. Yardım teklif ediyordun. Carson'la bağlantı kuruyordun. Grace'le. Çok ama çok iyisin. Şu anda ihtiyacım olan şeyi bana vereceksin, değil mi? Seninle sevişmeme izin vereceksin, seni boşaltmama izin vereceksin. Çünkü sen benim iyi kızımsın, istemese bile umursayan güzel karımsın. İstemese bile."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Orada o kadar üzgündü ki yardım edemedim ama onun için üzuldüm. Mezarlıkta olanlar çok korkunçtu ve benim onun önceliği olmam beni çok etkilemişti. Sanırım beni örten bir tür kalkanı delip geçti. Sanırım onu anlıyorum. Motivasyonlarını. El titremesi. Travmayı. Hepsi çok çarpık ama çok ama çok şey yaşamış. Yaşadıklarının ve çevresinin toplamı Derek'i bu hale getirdi.

"Lütfen, bebeğim. Sana ihtiyacım var." Beni geriye doğru yürütüyor ve tökezliyorum, ayak bileklerimdeki kırmızı dantel havuzuna takılıyorum. Ama düşmedim, çünkü o

Beni kucaklıyor ve sonra tökezleyip benimle birlikte yatağa düşüyor, gülümsüyor, gözleri eğlenceyle parlıyor.

"Tüh," diye takılıyor.

"Burada adil olduğunu sanmıyorum. Beni sekse yönlendirmek için kederini kullanmaya çalışıyorsun."

"Tabii ki adil davranmıyorum. İçine girmek için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Şimdiye kadar bunu bilmiyor muydun, karıcığım?"

İçimi çektim ve gözlerimi devirdim. "Cidden, bir şeylere üzülüyorsun ve şu anda yapmaya çalıştığın şey senin için hiçbir şeyi çözmeyecek. Aslında, bana yapacağı tek şey daha sonra kendimi kötü hissettirmek olacak."

"Ama sonrasında neden kendini kötü hissediyorsun?" Tekrar yüzüme dokunuyor. "Seni beceriyorum ve bu iyi hissettiriyor, değil mi? Öyle olduğunu biliyorsun. Ve sen iyi hissetmeyi hak ediyorsun." Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve dudaklarını ısırtıyor, gözleri askısız sutyenden taşan göğüslerimde. "Seni becereceğim, Chloe."

"Hayır, Derek."

"Evet. İyi hissettirecek ve ikimizi de mutlu edecek." "Bu işte o kadar çok yanlış var ki... Ben bile yapamıyorum."

"Benim için yanlış mı demek istiyorsun?"

Tekrar iç çektim.

"Hallman'ın eski sevgilisini ben öldürmedim. Emri ben vermedim."

"Bunu artık biliyorum," diye fısıldadım. "Craig bana söyledi. Sana inanmadığım için özür dilerim. Ama çözüm bu değil; bu hiçbir şeyi düzeltmeyecek. Az önce gerçekten büyük ve önemli bir karar verdin."

Ağzımı kapatıyor. "Sus. Bunu istediğini biliyorum. Ağzın inkâr etse bile gözlerin bana bunu söylüyor. Ve bu..." Gülümsüyor ve sonra serbest elini bacaklarımdan arasına daldırıyor ve parmakları kayarak tanga'nın kasıklarını biraz yana doğru çekiyor, bu da kaygan olduğumu anlaması için yeterli oluyor. "Bu..." diye kıkırdıyor karanlık bir şekilde, "ikimizin de bilmesi gereken her şeyi anlatıyor. Değil mi?"

Ağzım kapalıyken cevap veremem.

"Buradaki tek sorun senin ağzın, karıcığım. O yüzden... bunu denklemde çıkaralım, olur mu?" Kravatını çekiştirmek için ağzımı bırakıyor, sonra gevşetip kafasına geçiriyor ve gülümseyerek başını sallıyor. "Bunu haftalar önce düşünmeliydim."

"Hayır," diye itiraz ediyorum, ona ciddi olduğumu gösteren bir ifade veriyorum. "Sakın ağzımı tıkamaya cüret etme."

Ama cesaret ediyor. Yıldırım hızıyla hareket ediyor ve kravatu başımın üzerinden geçirip kuyruğunu hızla çekerek dişlerimin arasında gergin hale getiriyor.

Çırpınıyorum, ama ellerimi zahmetsizce tutuyor ve her iki bileğimi de tek yumrukla tutuyor, sonra fermuarını açıyor ve aletini içime sokmak için sabırsızlanıyor. Hayal kırıklığıyla kıvranıyorum ve homurdanıyorum ama o gülümsüyor. Yarı melek, yarı canavar bir adama ait bir gülümseme. Ve lanet olsun, ama daha da ıslandım. Kalbim heyecanla çarpıyor. Ve bu çok, çok yanlış hissettiriyor.

"Teslim ol, amını dinle. Ne istiyorsa onu ver. Dövülmek istiyor. Kocanın birkaç dakikalığına ne kadar acıdığını unutmamasına yardım etmek istiyor."

Kıvrınmayı bıraktım.

"Tanrım, bu yüzükleri parmağında görmeye bayılıyorum." Yüzüklerin durduğu yerin hemen üstünden yüzük parmağımı öpüyor.

Elindeki yüzüğün parıltısını ve gözlerinde bir şeyin parıltısını görüyorum. Bu, sesinin tınısıyla birlikte, beni tutarken, beni kazığa oturturken, beni isterken hissettikleriyle birlikte... başımı sallamama neden oluyor.

Kıpırdamadan duruyor, gözleriyle yüzümü tarıyor.

Tekrar başımı salladım ve irkildi. Bana inançsızlıkla bakıyor.

Tekrar başımı sallıyorum, daha sert. Beni daha sıkı tutuyor, sadece o anlamlı gözleriyle fikrimi değiştirmem için beni cesaretlendiriyor.

Homurdanıyorum, sağ elimi sertçe çekiyorum. O da bırakıyor. Ağzımdaki tıkaçı çekiyorum ve o da bana yardım ederek tıkaçı açıyor.

Gözleri sorularla dolu. Ne söylemeye çalıştığımı bilmek için yanıp tutuşuyor.

Ağızlık boğazıma indirilirken, iç kaslarımı onun etrafında sıkıyorum. Yüz ifadesi bana bunu hissettiğini gösteriyor.

"Sadece git," diye mırıldandım. "Sadece git! Becer beni. İstedığın kadar sert sık beni."

Al beni, Derek. Yap hadi!"

Burun delikleri alevleniyor ve kalçalarını öne doğru savuruyor, hırıltılı, hayvansı bir ses çıkararak saçlarımdan bir tutam tutuyor ve ağzımı kendi ağzına götürmek için kullanıyor.

"Seni seviyorum, seni çok seviyorum bebeğim. İhtiyacım olan şey bu. Sana. Bana aynı anda hem nefret ettiğimi hem de sevdiğimi hissettiriyorsun. Psikopat olduğumu söylüyorsun. Öyleyim, Chloe. Ama beni normale en çok yaklaştıracak güce sahipsin. Sadece kullan. O gücü kullan ve istediğini elde et, bebeğim. Kendini bana ver ve beni al. Beni olduğum gibi kabul et. Bil ki evet, ben

ama ben seninim. Kocan olmayı bırakmamı istemediğin sürece senin için her şeyi yaparım."

Meme ucumu sertçe çimdikliyor ama çok acıyor. Dişlerimle ağzına saldırırken, onu ısırırken, dudaklarını yalarken, dilini emerken etrafını olabildiğince sıkıyorum.

Geliyor. Patlıyor. Saçlarımı daha sert çekiyor, titrerken ağzımın içine kükrüyor. Avuçlarını yatak başlığına vuruyor ve hırlıyor.

"Evet, Chloe. Seni çok seviyorum. Sana her şeyi vereceğim bebeğim. Her şeyi. Seni mutlu edeceğim..." Beni öpüyor. "Seni güldürmek, gülümsetmek, benimle ilgilenmek istemeni sağlamak. Ama sen bunu yaparken ben de seninle ilgilenmekten vazgeçmeyeceğim, tamam mı?"

İnledim.

"Nasıl bu kadar iyi hissediyorsun, karıcığım? Sana daha az takıntılı olmayı hayal bile edemiyorum. Seni ne kadar çok istediğimi, senin için ne kadar çok savaştığımı asla unutmayacağıma söz veriyorum. Eğer sen de beni seversen, bunu nasıl başaracağımı bile bilmiyorum. Kahrolası göğsüm hissettiklerimle patlayacak. Bugün yanımda olman bile ne kadar yardımcı oldu anlatamam. Günlerdir ara ara seğiriyordum, bugün neredeyse hiç durmadım ve sen bunu durdurdun bebeğim."

Çenemi şefkatle kavıyor. Bu çok yabancı ve aynı anda çok gerçek hissettiriyor. Eli gevşekçe boynuma dolanan kravata kayıyor ve onu tutuyor, diğer eli parmaklarını ıslaklığın içinden kaydırırken bacaklarımın arasını kavıyor ve sonra bacaklarımın arasına tokat atıyor. Sarsılıyorum. Bana hızlıca üç kez tokat atıyor ve sonra içime girmek için üç parmağını kullanmadan önce daireler çiziyor.

Sırtım yatağı terk ediyor ve inliyorum.

"Spermlerimin senden sızmasını seyretmeye bayılıyorum," diyor ve kalçamın iç kısmına bir öpücük konduruyor. Sesi tatlı, neredeyse hipnotize edici.

Her şeye rağmen, nedense ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Oh, kocan için bir hediye mi, karıcığım? Bir gülümseme mi?"

Ağzımdan bir kıkırdama kaçıyor. Belki ben de biraz deliriyordumdur.

Kravatı bırakıyor, gülüyor. Ve bu çok güzel bir manzara, bunu gördüğüm için kendimi kötü hissetmiyorum. Bir kereliğine gerçekten kucakladığım bir manzara. "Ama hepsini içinde tutmana ihtiyacım var Chloe." Parmakları dağınıklığın içinde oynuyor, sonra beni sıkıca kavıyor. "Çünkü tohumlarımın içinde bebeğimizi büyütmesini istiyorum."

Hiçbir şey söylemiyorum. Ne diyebilirim ki? Bugün onun için çok büyük bir duygusal olay yaşadı. Annesi öldü. Cenazede patlamalar oldu. Onun

Annesinin tabutu toprakta değil, patlamalar yüzünden alt kattaki bir odada. Az önce babasıyla ilgili kısmi bir gelişme yaşadı. Sonraki anların ne getireceğini bilmiyorum. Tek bildiğim şu anda gözlerimin içine bakan, bacaklarımın arasındaki karmaşada oynayan bu adamın evet, psikiyatrik yardıma ihtiyacı var. Kesinlikle affedilemez şeyler yaptı. Ama aynı zamanda... bazı yönlerden büyülü biri.

"Gelecek yaz için bir bebek kulağa harika geliyor," diyor. "Öyle değil mi?"

Geriniyorum, muazzam orgazmdan dolayı halsiz hissediyorum. Yine de saçma soruya cevap vermiyorum.

Evet, belki deli ama beni nasıl boşaltacağını çok iyi biliyor.

Bir kız günlük olarak fiziksel tatmine bağımlı hale gelebilir.

Jeffy'nin son telefon görüşmemizde bana gücüm üzerinde düşünmemi söylediğı sözleri düşünüyorum. Derek'in de hemen hemen aynı şeyi bana söylediğini. Grace ve Naomi'nin de bunu nasıl önerdiğini.

"Hiç bebek ismi düşündün mü?" diye soruyor.

"Sen delisin," diye fısıldıyorum. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum." "Çılgın kocanı öp, iyi kız."

Ben hareket etmiyorum, o da ediyor ve beni öptüğünde, bana dokunduğunda, bana tüm hayallerini gerçekleştiriyormuşum gibi baktığında eriyorum. Derek'in zihinsel olarak iyi olmasını sağlayamam, ama ona bir nebze olsun sağlık kazandırmanın bir yolunu bulmak için gücümü düşünebilir miyim?

Neden başka bir terapistte güvenmek istemediğini anlıyorum. Çocukken bir çocuk psikoloğunun ellerinde yaşadığı travma aşırı ötesiydi.

Terapinin hayatında hiç kimse için iyi bir şey yaptığını görmemişti. Etrafı akıl hastalıklarıyla çevriliydi. Annesini küvette kendi kendine açtığı yaralardan dolayı kanlar içinde ve baygın halde bulmanın travması küçük yaştan itibaren üzerine işlemiş. Benimle ilgilenmek ve tüm sorunlarımı çözmek istemesinin bununla bağlantılı olduğu açık.

Yardım alması için en iyi yol ne olabilir? Evet, buradaki gücümü biraz daha düşünmem gerekiyor.

Ama şu anda artık düşünemiyorum, çünkü beni kaldırıyor, sırt üstü dönüyor ve beni üzerine yerleştiriyor. Gözlerine bakıyorum, bana bakarken yüzündeki neşeye bakıyorum, bana tek ve biricik benmişim gibi bakıyor

dünyadaki kadın. Sanki doyamıyormuş gibi. Sanki beni gerçekten seviyor. Sanki acısını dindirmeye yardım etmişim gibi.

Biraz kafa karıştırıcı.

Çenesini iki elimle kavıyorum ve yavaşça içeri giriyorum, dudaklarımız birbirine değene kadar gözlerine bakıyorum. Onu öperken gözlerim kapanıyor, yüzünü tutuyorum, kokusunu ve hissini içime çekiyorum. Kendime en başından beri bir şekilde istediğim bir şeyi veriyorum.

Bunun ne olabileceği gerçeğini hissetmeme izin vermek. Ben ve Derek. Birlikte. Gerçekten birlikte.

Sertliğini açıklığıma yönlendiriyor ve gözleri nazik görünmesine rağmen beni sertçe aşağıya çarparak inlememe neden oluyor. Kalçalarımı kavıyor. Sıkıca sıkıyorum ve sallanmaya başlıyorum, hala onu öpüyorum.

Elleri kalçalarımı serbest bırakıyor ve göğüslerimi yakalıyor.

"Seni çok seviyorum," diyor dudak dokunuşları arasında. "Seni çok mutlu edeceğim. Lütfen seni mutlu etmeme izin ver. Lütfen, bebeğim, lütfen."

"Tamam," dedim. "Ne?"

Kıpırdamıyor.

"Tamam dedim. Ama Derek... sakın işi berbat etme."

Şaşkınlıkla sarsılıyor ve bakıyor, gözleri yüzümde gezinirken göğsü hızla inip kalkıyor.

"Yapmayacağım," diye yemin ediyor, gözleri ateş saçıyor.

"Sakın işi berbat etme, yoksa olacaklar hoşuna gitmez," diye uyarıyorum.

Vücudu tamamen hareketsizleşir. Yüz ifadesi tamamen soğuklaşıyor. Bakışlarını tutuyorum. Aletini çıkarıyor ve beni sırtüstü çevirip içime girerken yüz hatlarını sıcaklık kaplıyor.

"Yapmayacağım."

Ve beni beceriyor, bir matkap gibi beceriyor, güçlü vücuduyla beni sıkıştırıyor, kalçalarımı zedeliyor, ama sırtüstü yatmama, sertçe becerilmeme rağmen, garip bir şekilde güçlü hissediyorum.

Onu duştan çıkarıyorum, ağızlarımız birbirine kaynaşıyor ve yatağa geri götürüyorum. Hava kararmaya yaklaşıyor olmalı. Saatlerdir sevişiyoruz. Sadece sevişmek de değil. Sevişiyorduk. Ergenler gibi. Elleme, pşme ve... tabii ki sevişme. Ve ben daha bitirmedim. Zamanın sonuna kadar onu becermek istiyorum. Bu gece sikim sertleşmeye devam ettiği sürece onu sikkmeye devam edeceğim.

şu anda yumuşak, belki de işim bitmiştir. Ya da belki bir on dakika sonra tekrar hazır olurum, bu yüzden onu kalçalarının arasında ziyafet çekmeye hazırlanabileceğim şekilde ayarlıyorum, ama telefonum takım elbise pantolonumdan gelen bir mesaj uyarısıyla çalıyor. Ona ulaşmak için yatağın kenarından sarkarak eğildim.

"Bu Carson. Açık bfedeki yemek tabakları kapının dışında. A mısın?" Baş parmağımı kaldırarak soruyorum.

"Açlıktan lyorum," diyor boğucu bir sesle ve kık yanağımda bir ısırık hissediyorum. şaşkınlıkla irkildim.

"Karım az önce kıkımı mı ısırdı?" diye sordum. Güldü.

Telefonu bırakarak sırt üstü döndüm. Çıplak, ıslak ve elleri ve dizleri üzerinde, bel hizasında. Kalama bir öpücük bırakıyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor.

"Başka bir hediye. Karımın kahkahası." Gz kırıyor.

Sikim seğiriyor. Ona bakıyor ve eğiliyor, sıcak küçük dilini tabandan tepeye doğru gezdirerek onu tamamen uyandırıyor.

Kolumu kavuşturup avucumla başımın arkasını kavrayarak gösteriyi izliyorum.

"Çok ateşlisin," diyorum ona, sikimi kavrayıp sıkarken, dilini tepesinde dolaştırırken içimde bir sevinç kabarıyor. Yukarı ve aşağı doğru öpüyor, sıkıyor ve sonra fısıldıyor. "Aç ağzını."

Ne demek istediğinden emin olmadığım için hemen kıpırdamıyorum ama sol iç baldırımını dürttüğünde onu yakalıyorum ve bacaklarımı ayırıyorum ki aralarına daha iyi sığabilsin.

"Daha fazla," diye rica ediyor, dilini yavaşça sikimin üzerinde gezdiriyor.

Ona daha fazla yer açmak için kıpırdanıyorum, ama bunun vücudunu oraya sıkıştırıp sikimi yalamaya ve emmeye devam edebilmesi için olmadığını fark ediyorum, dili aşağıya doğru hareket ediyor.

Aşağıya.

Daha da alçaldı ve şimdi çuvalımı dillemeye başladı. Dişlerimi alt dudağıma gömüp gösteriyi izliyorum, izlemek istemekle karşılık vermek istemek arasında kalıyorum.

Popomu yalıyor ve gözlerini kaybetmemek için dirseğimin üzerinde yükseliyorum. Doğrudan ruhuma bakıyor ve tekrar yapıyor.

"Benim pis kızım. Bayıldım," diyorum ona. "*Seni* seviyorum." Onu koltuk altlarından tutup sırt üstü çeviriyorum ve ağzımı kalçalarının arasına bastırıyorum.

"Ama sıra bende!" diye sızlanıyor. Kıkırdıyorum.

"Tavşanım ne isterse onu alır. Yeter ki ben de istediğimi alayım." Beni emerken yüzüme binebilmesi için ona manevra yaptırıyorum. Çok geçmeden, birbirimizin ağzına boşalıyoruz ve bu gece için işimin bittiğinden oldukça eminim.

"Yemek tabakları hakkında bir şey mi söyledin?" diye soruyor, ben sürüklenirken, ona sarılırken, onu hissederken, *doğru* hissederken.

"Evet. Ben gidip-"

"Ben hallederim," diye teklif ediyor ve benden uzaklaşıyor.

Bir haftadan uzun süredir iyi uyuyamadıktan sonra, o dönmeden uykuya dalıyorum.

Karanlıkta uyandım ve o göğsümde uyuyordu. Televizyon ekran koruyucuda. Banyoya gidip çişimi yapıyorum ve mutfaktaki buzdolabına gidiyorum. Su, kola, bira, kök birası ve üstü kapalı bir tabakla dolu olduğunu görüyorum.

Chloe bunu benim için buzdolabına koydu. Lavaboda uygun bir tabak ve kapak görüyorum. Yemeğini yedi, benim için ayırdı ve yatağına sokulup uyuyana kadar televizyon izledi.

O benim. Benim olmasına izin veriyor. Bu gerçek mi?

"İşi berbat etme yoksa olacaklar hoşuna gitmez."

Bu duygunun içime işlemesine izin verdim. Bu gerçek. Ve bunu sikip atmayacağım.

Yukarı.

Tabağın içindekilere neredeyse gülümseyecektim. Ama hüzün içimi sızlatıyor. bağırsakları da. Annem süslü bir kaltaktı. Üst tabakaya ait her şeyi severdi. Ama mütevazı bir kökenden geliyordu ve bu yemek sadece ona değil, aynı zamanda sahip olduğum en iyi çocukluk anılarından birine de saygı duruşu niteliğinde.

Sekiz ya da dokuz yaşındaydım ve New Hampshire'daki evde bir yaz geçirmiştik. Aşçı hastalanıp bir hafta sonu hastanede yatmadan hemen önce annem babamla flört ettiği için bir hizmetçiyi kovdu. Böylece ailemiz kendi başının çaresine bakmak zorunda kaldı. Bize de.

Bu bizim yaptığımız yemektir. Hep birlikte. Birlikte.

Annem bize bunun çocukken en sevdiği yaz yemeği olduğunu söylemişti: soğuk bir tabak.

Soğuk tabaklar bir New Hampshire geleneği haline geldi.

İlk seferinde Thaddeus ve Elijah'a patates salatası için patates soydurmuş, ben ve Jonah'a malzemeleri verdirmiş, sonra da söğüşleri silindir haline getirip bir tabağa dizdirmişti. Nay ve Ash onun karıştırma ekibiydi. Babam tüm bunları yüzünde bir gülümsemeyle izliyor, yardım edemeyecek kadar küçük olan Grace'i kucağında tutuyor, hep birlikte yemek yapmak için çalışmamızı izlerken gözlerinde neşe okunuyordu.

Kolay işi o aldığı için bulaşıkları sonra o yıkadı. Ben, Thad ve Eli kurulayıp kaldırdık. Radyoda Motown çalıyordu. Annemle babam mutfakta yavaşça dans etti.

Grace bugün için bu yemeği seçtiği için boğazımda bir duygu yumağı hissediyorum. New Hampshire'daki yerde birçok kez yeniden yaptık ama hiçbir zaman ilk seferki kadar büyülü olmadı. Annemin bir anne gibi davrandığı ve geri kalanımızın küçük süngerler gibi onu yalayıp yuttuğu o ilk sefer.

Biraz patates salatası, makarna salatası, birkaç kabuksuz sandviç ve peynire sarılmış birkaç soğuk et yiyorum. Hepsini soğuk bir birayla yıkıyorum ve karımla birlikte yatağa geri dönüyorum. Beyaz gömleğimin içinde uyuyor.

"Beni korkutuyorsun," diyorum ona. "Gerçekten. Ruhumun derinliklerinde, sana karşı gardımı düşürmekten korkmam gerektiğini hissediyorum."

"Neden?" Rüya Derek sorar.

"Açıklaması zor," diyor Dream me.

"Dene. Bana karşı gerçek olabilirsin."

"Bundan emin misin?" Ben soruyorum.

"Tamamen." O göz kamaştırıcı geniş gülümsemesiyle gülümsüyor.

Yatağımızdayız ama bir bulutun üzerinde. Bir sonraki bulutta çiftleşmiş bir çift tek boynuzlu at var, burunlarını sokuyorlar. Küçük yavru tek boynuzlu atları yanlarında bir topun içinde kıvrılmış uyuyor, ama kenara yakın.

Bebeğe gülümsüyorum, güvende olduğunu biliyorum. Çünkü onun küçük pembe kanatları var.

Tek boynuzlu atlardan uzaklaşıp Derek'in gözlerine bakıyorum ve "Beni kesinlikle korkutuyorsun" diyorum.

"Neden?" diye sorar.

"İstediğim her şey olabilirsin. Ama bu bir yanılsama olabilir. Kendime inanmaya çalışmamı söylüyorum ama çok ama çok korkuyorum."

"Ben gerçeğim. Düş, Chloe. Kollarını genişçe aç, başını gökyüzüne doğru eğ. Ve geriye yaslan. Çok geriye. Tamam mı? Bırak kendini. Seni yakaladığımı hisset. Hak ettiğini al. Almak zorundasın. Nasıl olsa seni yapacağım. Kendini erkenden bırak. Kendini endişeden kurtar. Daha fazla endişe istemezsin. İstiyor musun?"

Derek buluttan bir parça koparıp bana yediriyor. Dilimdeki en tatlı pamuk şekerdi.

Pamuk şekeri yutuyorum ve yatak yok oluyor, bulut buharlaşıyor, Derek burada değil ve ben aniden düşüyorum. Tek boynuzlu atlar eğiliyor ve ben düşerken bulutlarından izliyorlar.

Gözlerim hızla açıldı. Kafam karıştı. Kalbim hızla atıyor. Ama nerede olduğumu hatırlıyorum. Derek'in çocukluk odası. Ama yalnızım. Uzaktan erkek sesleri duyuyorum. Balkondan geliyorlar. Bitişikteki banyoya girip tuvaleti kullanıyorum, ecza dolabında bulduğum yeni bir şişe en iyi yüz yıkayıcısıyla ve yeni bir diş fırçasıyla yüzümü yıkıyorum. Zaten ıslak bir diş fırçası makyaj masasının üzerinde duruyor, bir ambalajı da çöp kutusunda.

Dişlerimi fırçalamaya başladım, kendimi garip hissediyordum. Ve duygusal. Aynaya bakıyorum ve kendime bir kez daha buradaki gücümü düşünmemi söylüyorum. Onu kullan. İstedğim her şeyi elde edebilir miyim? Bu mümkün mü? Başımı geriye eğip kendimi bırakmam güvenli mi?

Limonlardan limonlu beze turtası mı yapıyorum? Yoksa limon damlalarıyla sarhoş mu oluyorum? Her şeyi bir şekilde kendi lehime kullanabileceğimi ve bunun istatistiksel olarak sadece birimizin ölümü ya da onun hapse girmesiyle sonuçlanması muhtemel olan ateşli, dağınık bir sonla bitmeyeceğini düşünerek hayalperestlik yapıyorum.

Derek'le, piyangoyu kazanmış gibi hissediyorum, ama bir uyarıyla. O deli. Sonuçlarından korkmadan istediğine sahip olmak için aşırıya kaçabilir ve bu benim istediğime sahip olmak için ödemem gereken bedel.

Her istediğini elde ederse bu çılgınlık nereye gidecek? Elbette, dün seğirmesi durdu ve bunun için bana güveniyor, ama ya her zaman durduramazsam?

Bilmiyorum; sanırım öğreneceğim.

Sürgülü kapıdan dışarı bakıyorum. Jonah'ın yanında, verandadaki mobilyaların üzerinde oturuyor. Eşofman altı ve kapüşonlu bir tişört giyiyor. Ayakları çıplak. Jonah'ın üzerinde kot pantolon ve kablolu örgü kazak var. Grace havuz alanına bakan korkulukta duruyor, o çardak. Üzerinde kalın bir bornoz ve terlikler var. Yanlarında kahve fincanları görüyorum.

Derek beni görüyor ve gözleri öyle bir parlıyor ki midemde kelebekler uçuşuyor. El sallıyorum. Hava soğuk görünüyor ama dışarıda bir ısıtıcı da görüyorum.

Dolaptaki uzun şifonyere gidip en üst çekmeceyi açıyorum ve dışarı çıkarken giyebileceğim çoraplar olduğunu umuyorum. Dolapta asılı bir takım elbise, yerde onun için bir çift ayakkabı ve etiketleri hâlâ üzerinde olan bir çift kadın terliği var. Çekmece dolu, iki yığın erkek çorabı ve iç çamaşırı, iki yığın da kadın çorabı ve iç çamaşırı olmak üzere dört yığın düzenlenmiş.

Kadın. Hepsinin etiketi üzerinde. Kadınlar için olanlar orta beden bikini külotları. Üç çift, siyah, beyaz, ten rengi. İki sutyen. Biri siyah, biri beyaz. Benim bedenimde.

İkinci çekmeceyi kontrol ediyorum. Sol tarafta erkek tişörtleri, sağ tarafta kadın üstleri.

Bir sonraki çekmecede *erkeğin* eşofman ve spor şortları, *kadının* ise yoga pantolonları ve şortları var.

Alt çekmecede iki çift erkek pijama pantolonu ve iki çift kadın flanel pijama var.

Sürgülü kapı açılıyor.

"Etkilendim," diyorum. "Carson bunu ne zaman yaptı?"

Bir çift kadın iç çamaşırı ve bir çift çorap kapıyorum.

"Muhtemelen seni yıldönümü brunch'ına getirdiğim gün," diyor aramızdaki mesafeyi yiyerek. "Ona beden ölçülerinizi ve en sevdiğiniz yiyecek ve içeceklerden bazılarını verdim. Kalma ihtimalimize karşı eski odalarımızı hazır tutmayı alışkanlık haline getirdi."

"Çok etkilendim. Kahve içmeye geliyorum. Orada daha çok kahve var mı?"

"Grace'in odasında kahve makinesi var. Sık sık bizde kalır. Yine de şu anda seninle yalnız kalmayı tercih ederim, karıcığım."

"Herkesin odası bu balkona mı açılıyor?"

"Erkekler. Kızlar diğer tarafta. Onlar için balkon yok, bu yüzden sık sık koridorun sonundaki Ash'in odasına girerek bizimkini kullanıyorlar."

"Büyürken çok eğlenmiş olmalısınız," diyorum.

Bana bir uzaylıymışım gibi bakıyor. "Belki farklı bir ailem olsaydı." Yüz ifadem düştü. "Özür dilerim. Düşünemedim. Ben sadece... sözel ishal oldum." Beni kendine çekti. "Günaydın karıcığım," diyor ve beni öpüyor.

"Günaydın," diye karşılık veriyorum.

"Günaydın karıcığım," diye tekrarlıyor gülümseyerek.

Kalbim küt küt atıyor. *Günaydın kocacığım* dememi istediğini biliyorum. Şu anda ağızımla o kelimeyi oluşturabileceğimden emin değilim.

"Harika uyudum," dedi sonunda. "Sen kollarımdaydın. Burada en son ne zaman uyuduğumu hatırlamıyorum ve buradayken bu kadar iyi uyumayalı uzun zaman olmuştu. Ya da... genel olarak."

Söylememi istediği şeyi söylemediğim için hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyor. Ve bu çok rahatlatıcı.

"Ben giyineceğim. Grace'in odasından bana bir kahve getirebilir misin?" diye sordum.

"Tamamdır," diye cevap veriyor ve beni tekrar öpüyor.

"Buradaki eşofman takımları kahvaltı için uygun mu? Yoksa giyinip kuşanmamız mı bekleniyor?"

"Ne istersen onu giy, küçük tavşancık. Seni bütün sabah kendime saklayabilsem böyle kal derdim ama kardeşlerimin ya da personelin bu seksi bacakları görmesini kesinlikle istemiyorum."

Güldüm ve veranda kapısını birkaç santim aralayıp "Grace?" diye seslendim.

Parmaklıklara arkasını dönüyor ve şaşırılmış görünüyor.

"Kahvaltı için rahat mı giyineceksin?"

"Ben... genelde gündelik işler yapmam."

"Burada yoga kıyafetleri var ve ben kırmızı balo elbisesini giymek istemiyorum, o yüzden..."

"Senin için gündelik iş yaparım, abla," diyor gülümseyerek.

"Burada gündelik kıyafetleriniz var mı? Yoksa şuradaki çekmecedeki yeni yoga pantolonları var."

"Burada egzersiz kıyafetlerim var. Endişelenme. Nay ve Sabrina'ya mesaj atıp aynısını giymelerini söyleyeceğim."

"Teşekkürler Grace. Günaydın Jonah."

"Günaydın Chloe," diye yanıtıyor Jonah küçük bir gülümsemeyle.

"Buraya gel, karıcığım; çıplak bacakların görünüyor ve üzerinde külot yok."

Titriyorum ve elimle Derek'in koluna vurarak daha fazla kıyafet almak için şifonyere geri dönmesini sağlıyorum. Dışarı çıktığımda Derek elinde bir fincan kahveyle içeri giriyordu.

"Senin için," diyor.

"Kahramanım," diye

fısıldıyorum.

Bana uzatmadan önce yumuşak bir öpücük veriyor.

Tüm bunlar çok garip hissettiriyor.

"Eğer buradaysanız aşçıyla kısa bir konuşma yapmak istiyorum."

"Ben iyiyim," diyorum.

"Geri döneceğim," diyor ve beni tekrar öpüyor.

Kahveden bir yudum alıyorum ve tadını çıkarıyorum. Nasıl sevdiğimi biliyor.

Etrafıma bakıyorum, mekânı daha derinlemesine inceliyorum, artık seks yapmadığım için (ki o da benim istediğim şekilde yapmayı biliyor...) ve artık güneş doğduğu için bunu yapabiliyorum.

Bu odada çocukluk ya da gençlik Derek anıları yok. Eski kupalar, resimler ya da dönüm noktalarını gösteren herhangi bir şey yok. Bu sadece onun eski odası, tüm eski anıları ve hatıraları bir aşamada temizlenmiş. Ve genç Derek'e ait bir tapınak olmadığı için hayal kırıklığına uğradım. Keşke dün yanmadan önce o fotoğraf kolajına daha iyi bakabilseydim.

Çocukluğunun nasıl geçtiğini anlayamıyorum. Ve bu süreçte destek görmemek, bunun yerine tüm bölünmüşlüğü yaşamak.

Bu kardeşler düşündüğünüz gibi birbirlerinin yanında değillerdi. En azından bazıları değildi. Thad ortalığı karıştıran biriydi. Derek bir yabancı gibi davranıyordu. Naomi ve Asher yakındı ama bu ne zaman değişti bilmiyorum. Grace'in sınırları yok saymasına şaşmamalı. Önemsediği insanlar için sürekli köprü kurmaya çalışıyor. Çoğunlukla farklı yatılı okullarda ayrı büyüdüler. Eli ilk çocuk olduğu için muhtemelen omuzlarında çok yük var, işler ters gittiğinde Michael'ın ilk bağırdığı kişi gibi görünüyor. Bu fikirden nefret ediyorum. Çocuk sahibi olmayı seçtiğimiz bir noktaya gelirsek, çocuklarımızı dadıların büyütmesini istemediğimi zaten biliyorum, yatılı okulların konuşmaya bile girmesini istemiyorum. Gelecekteki çocuklarımın okula gitmeyi ya da kendi başlarına hareket etmeyi seçene kadar benimle birlikte olmalarını istiyorum.

Ayrıca çocuklarımın havasız bir odada havasız bir masada oturup tüm yetişkinlerin birlikte olmaya tahammül etmek için sarhoş olmalarını izlemelerini istemiyorum.

Çocukları düşünmek için çok erken, bu yüzden bunu aklımdan çıkarmaya karar verdim. Bunu düşünebilmem için Derek'le önümüzde uzun bir yol var. Çok uzun bir yol.

Derek saat dokuzdan hemen önce beni almaya geldi, yüzünde bir gülümseme vardı. "Ben de nereye gittiğini merak ediyordum," dedim.

"Krep yaptım," diyor. "Krep mi?"

"Personelerle sabah izin verdik. Ben ve kardeşlerim kahvaltı hazırladık. Hazır."

Beni koridorlardan oluşan bir labirentten geçirerek konut ve ticari mutfak karışımı devasa bir mutfağa götürüyor. Çok fazla tezgah var. Buzdolabı, derin dondurucu ve kiler. Köşede herkes için hazırlanmış büyük bir kasap masası var. Krep, domuz pastırması, sosis ve patates kızartması tabakları reşo kaplarında. Köşedeki masada oturmuş bir fincandan bir şeyler yudumlayan Sabrina da dahil olmak üzere herkes rahat giyinmiş. Grace kahve çekirdeklerini öğüttüğü tezgâhtan bana el sallıyor.

El sallıyorum ve Sabrina'ya tereddütlü bir gülümseme veriyorum. O karşılık vermiyor ama gözleri hafifçe ısınıyor.

"Günaydın," diye selamlıyorum.

"Merhaba Chloe," diyor.

Dün tanıştırmaya gerek yoktu, belli ki şimdi de yok.

Carson Michael'ı içeri götürüyor ve Michael kaşlarını çatıyor. "Neden Shannon'ın sabah odası değil de burası?"

"Törensel bir saçmalık yok baba," diye sesleniyor Jonah, çatal bıçak takımlarını yerleştirirken. "Sadece mutfak masasında kahvaltı eden sıradan bir aile."

Michael'ın ifadesi değişir ve yüz hatları biraz gevşer. Belki de çocuklarını ve onların ne istediklerini dinlemeye hazırdır.

"Günaydın baba," diye selamlıyor Naomi, ona sarılarak.

"Selam baba," diye el sallıyor Grace tezgâhtan ve bir fincan kahve daha yapmak için çalışmaya devam ediyor.

Michael sandalyeden kalkıp masanın başına geçiyor; bu masanın genellikle personel tarafından kullanıldığını sanıyorum.

"Bütün bunları siz şakacılar mı pişirdiniz?" diye dalga geçerek, üzerinde krep hamuru ve başka lekeler olan beyaz önlüğünü çıkarmakta olan Ash'e bakıyor.

"Kesinlikle öyle. Personel sabah izinli. Araba?" Ash Carson'a bakar, "Günün geri kalanında izinlisin. Babam yanımızda. Her şeyi hallettik."

Carson gülümser. "Pekala."

"Tabii bize katılmak istemezsen?" Naomi soruyor. "Ne de olsa sen bu ailenin kan bağı olmayan bir üyesisin."

Carson, "Asher ona yeğenimle bir randevu ayarlamama izin verirse gerçek bir aile üyesi olurum," diye espri yapıyor.

Asher gülüyor.

"Hepinize katılmayı çok isterdim," diye devam ediyor Carson, "ama doğrusu, bazı işlerimi halletmek için birkaç saat kullanabilirim."

"Bugün çalışmak zorunda değilsin Car," diyor Naomi. "Bizim için çok şey yapıyorsun ve son birkaç gün çok yorucu geçti."

"Aslında ayak işleri kişiseldir."

"Oh. Tamam o zaman. Steele ailesinin bir üyesinin her şeyin kendisiyle ilgili olduğunu varsayması ne kadar doğru, değil mi?" Naomi kendi kendine gülüyor.

Carson kollarını açar ve kız kollarına girer. Carson ona kocaman sarılır. "Bu çok hoş. İyi sarılıyorsun. Her zaman öyleydin," diyor gülümseyerek. "Joshua nerede, Naomi?" Michael sorar.

Gülümsemesi kaybolur. "Hastanede acil bir işi çıktı, o yüzden uçağı geç kalktı."

Üzgün. Yüzünden okunuyor. Bence ya gittiğı için üzgün ya da neden gittiğı konusunda yalan söylüyor.

Jonah büyük bir sürahi portakal suyu getirerek, "Tabaklarınızı doldurun, ailem," diye emrediyor.

Grace bir şişe şampanya getirdi. "Mimoza isteyen?"

Ash, "Herkes mimoza ve güzel annemizin şerefine," diye anons eder ve Jonah ile Grace sırayla portakal suyu ve şampanya getirerek tüm bardakları doldururlar.

Tüm bardaklar dolduğunda hepimiz kaldırıyoruz.

"Shannon'a," diyor Michael, "Gerçek bir güzellik. Ailesini çok severdi. Hem de tahmin edemeyeceğiniz kadar çok. Çok fazla acı taşıdı. Çocukluğundan. Pişmanlıklarından. Ama çocuklarını çok severdi."

Elijah biraz tıkanmış bir sesle, "Biliyoruz," diyor.

"Onu o kadar çok seviyordum ki canım acıyordu," diye ekliyor Michael. "Kırk yıl boyunca hiç azalmadı. Onu o kadar çok sevdim ki bazılarınız ya da hepiniz acı çektiniz. Ama... Hepinizde o kadar büyük bir güç gördüm ki, sanırım onu mutlu etmek için size güvendim. I..." Yutkunuyor. "Hiçbir zaman mükemmel olduğumu iddia etmedim, hiçbir zaman da mükemmel olmayacağım. Çocuklarımdan yüksek beklentilerim var. Hepinize birçok kişiden daha fazla nimet verildi ve ben yine de hepinizin çok çalışmasını, sağlam insanlar, çalışkan işçiler olmanızı, annenizi gururlandırmanızı istedim. Ona güzel bir hayat, güzel bir aile vermek istedim ve bazı açılardan başarısız olmuş olabilirim ama ona hepinizi verdiğimi biliyorum."

"Biz oldukça harikayız," diye takılıyor Grace.

Michael gülümsüyor. "Hayatımın bundan sonraki bölümünde daha iyisini yapmak istiyorum. Hayatlarınızda olmak. Hepinizin hayatında. Annenizi kaybetmenizin sizi rahatsız etmesini istemiyorum. Lütfen. Bana hayatlarınızda yer almam için bir şans verin." O bakar

doğrudan Derek'e. "Söz veriyorum daha açık, daha cana yakın olmaya çalışacağım. Bunu istemek çok mu fazla? Hepinizi çok mu incittim?"

"Hayır, değil," diyor Grace. "Öyle mi?"

"Hayır," diye yanıtlıyor Asher.

"Hayır," diye araya giriyor Jonah.

"Hayır, değil," diye araya giriyor Derek.

"Seni seviyorum baba," diyor Naomi, sesi titreyerek.

"Hepinizi çok seviyorum," diye yanıtlıyor Michael huysuzca.

Masanın altına uzanıp Derek'in kalçasını sıkıyorum, sonra bacağını aşağı yukarı ovuyorum. Yüzüne bir gülümseme yayılırken gözleri kapanıyor. Elini benimkinin üstüne koyuyor.

"Biz bir aileyiz. Aile olmaya da devam edeceğiz" diyor Naomi.

Elijah konuşur. "Hadi yiyelim, aile. Bu harika görünüyor ve ben açlıktan ölüyorum."

Herkes mimozalarını yudumlar.

Sabrina'yla bakışıyoruz, o da peçetesini açıp kucığına yayıyor. "Biraz çırpılmış yumurta istiyorum," diyor.

"Bana biraz krep uzatır mısınız lütfen?" diye

seslendim. "Yaban mersinli mi çikolatalı mı?"

Derek soruyor. "Evet lütfen," diye başımı sallıyorum.

O gülüyor. Birkaç kişi de öyle.

Derek her bir krep çeşidinden ikişer tane alıp tabağıma bir çırpıda bırakıyor. Kocamanlar. Onları yememin imkanı yok.

"Dört tane yiyebileceğimi sanmıyorum," diyorum ona. "Tabağına iki tane al."

"Tabii ki yapabilirsin," diye karşı çıkıyor. Sonra da mimozamı içti. Hepsini.

Ona aval aval bakıyorum. "Hey!"

Gülüyor ve bana taze portakal suyu dolduruyor.

"Bir şey unuttun," diyorum şampanya için yer kalmadığında. Şişeye uzanıyorum.

Derek onu ulaşamayacağım bir yere itiyor.

"Eminim içkili bir kahvaltıya ihtiyacınız yoktur, değil mi karıcığım?" diyor.

"Bize bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?" Ash dalga geçiyor. "İki kişilik yemek ve çırpma alkolden uzak tutabilir misin?"

Derek güler ve kaşlarını oynatır.

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır, kimseye bir şey anlatmaya çalışmıyorum. Saçmalama, Derek." Gülüyorum. "Tereyağı ve şurubu uzatsana."

"Memnuniyetle," diyor yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Herkes ona bakıyor.

"Derek ve Chloe bana ilk torun verenler mi olacak?" Michael sesinde hafiflikle soruyor. "Eli ve Sabrina olur diye düşünmüştüm. Sonra Nay ve Joshua olabilir diye düşündüm. Ama yeni evliler hepinizi yenebilir. Hepiniz yarışsanız ve bana en çok torunu kimin verebileceğini görseniz nasıl olur?" Naomi onun için tabağını doldururken gülümsüyor.

"Çocuklar için hazır değilim," diyor Nay. "Hayallerini yıktığım için üzgünüm baba." Sabrina, "Bana bakma," diye homurdanıyor ve elindekinden büyük bir yudum alıyor.

Mimoza.

Eli mutlu görünmüyor. Araları hala gergin.

Derek, "Sanırım iş bize kaldı, küçük tavşan," diyor ve tabağıma çok fazla pastırma dilimi bırakıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve yorumu görmezden gelmeye karar veriyorum.

Elijah ve Sabrina'nın sessiz kalması dışında kahvaltı çoğunlukla neşeli, biraz da eğlenceli geçiyor ve Elijah'ın Sabrina'ya nasıl baktığını fark etmeden edemiyorum. Derek'ten gördüğümde farklı olmayan bir yoğunlukla ona bakıyor, beni işaret ediyor.

Michael, Derek'in kreplerinin neredeyse kendi krepleri kadar iyi olduğunu söyler. Bu konuşmadan Derek'in bazen bu yüzden krep yaptığı anlaşılıyor. Babası çocukken New Hampshire'daki aile tatil evlerinde birkaç kez yapmıştı.

Naomi ve Asher etkileşime girmiyorlar, ancak okuyabildiğim kadarıyla belirgin bir gariplik de yok.

Derek herkesin önünde sevgi gösterilerinde bulunuyor, bol bol yemek yediğimden emin oluyor ve hatta kardeşleriyle birkaç sohbete katılıyor. Grace sanki sonsuza dek beklediği ailesine kavuşmuş gibi ihtişamlı görünüyor.

Michael'ı bana bakarken

yakaladım. Gülümsüyorum.

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve sonra karanlık düşüncelerinden sıyrılır gibi oluyor.

Yemek sona erip insanlar yemeyi bırakınca Grace söze giriyor. "Noel'i New Hampshire'daki çiftlik evinde kutlamalıyız!"

"Bu fikir hoşuma gitti," diyor Michael.

"Dekorasyon yapacağım, Noel yemeğini ayarlayacağım. Belki kız kardeşim ve baldızlarımin da yardımıyla?"

Sabrina peçetesini yere bırakıyor. "İzninizle, lütfen." Masadan kalkar ve dışarı çıkar.

Elijah onun gidişini izlerken gerginlik havaya yayılıyor, hayal kırıklığı yüz hatlarına kazınmış durumda.

"Kendine gelecektir. Bunun için çalışacaksın, değil mi?" Derek kardeşinin omzuna vurur.

"Evet," diye mırıldandı Elijah ve sonra babasına baktı. "Herkesin işi bittiyse, şimdi buluşup güvenlik sorunlarımız hakkında strateji belirleyebilir miyiz?"

Michael peçetesini yere bırakır. "İyi fikir. Burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Minnettarım. Buradan ayrılmadan önce söylemek istediğim bir şey var."

"Gideyim mi?" Ben soruyorum.

"Hayır, Chloe. Sen bu ailenin bir parçasısın. Yerleşiyor gibi mi görünüyorsun?" "I..." Cümleyi nasıl bitireceğimi bilemiyorum.

Derek kolunu bana doladı. "Görünüşe göre bana bir şans veriyor. Bunu mahvetmeyeceğim."

"Güzel," diyor Michael. "Bu gerçekten çok iyi." Boğazını temizler ve konuşmadan önce bir an durur, duygularıyla savaşıyor gibi görünür. Herkes bekler.

"Ben... sadece hepinize burada olduğunuz için minnettar olduğumu söylemek istiyorum. Anneniz olmadan hayata alışmak kolay olmayacak. O benim hayatımın ışığıydı. Gerçekten. Ama aynı zamanda..." Sertçe yutkunuyor. "Bunu yanlış anlamanızı istemiyorum çünkü... hepiniz onu ne kadar çok sevdiğimi biliyorsunuz."

"Var," diyor Grace kararlı bir şekilde.

"Bunun olmasına izin verdiğim için kendimi asla affetmeyeceğim. Onu görmek istediği bir oyuna ani bir geziye götürmenin güvenli olduğunu düşündüğüm için. Son dakikada öğrendi, eski bir manken arkadaşının Broadway'deki açılış gecesi idi ve uçağın bedava olduğunu öğrendiğimizde o... biz... sadece anı yaşadık. Düşmanların bunu nasıl başardığını bilmiyoruz, henüz tüm detaylara sahip değiliz, ancak hiçbirinizin güvende olduğunuzu düşünerek aynı hatayı yapmanızı istemiyorum. Lütfen tedbirli olun. Uyanık. Hem de çok. Ayrıca şunu da söylemek istiyorum..." Yutkunuyor. "Biraz ara vermek istiyorum. Yaralarımı iyileştirmek için. Golf oynamak. Balığa çıkmak. Tabii ki adaleti sağladığımızda, ama sanırım hala içimde çok fazla hayat var ve... annene bakmayı severken, işimi severken, çok şey aldı. Çok şey. Şirketleri yönetmek, koca olmak. Şirkette biraz yardıma ihtiyacım var, böylece bir şansım olabilir..." Doğru kelimeleri ararken bunu askıda bıraktı.

"Bir süreliğine sadece kendin için endişelenir misin?" Naomi öneriyor. "Mantıklı baba. Bu konuda kendini kötü hissetme. Çok bakım isteyen biriydi. Hepimiz onu bir an önce geri isterdik... ama... Değişiklik olsun diye kendine biraz zaman ayırmak istemeni anlıyorum. Biraz nefes al. Çok yorucu olmalı."

"Bunun bencillik olduğunu düşünmüyor musun?"

Grace cevap verir: "İstersen biraz bencil olabilirsin baba. Az önce ölümle gerçek bir yüzleşme yaşadın. Önceliklerini yeniden değerlendiriyor olman mantıklı."

Ash ekliyor: "Tüm hayatını imparatorluğunu kurarak, aileni geçindirerek geçirdin. Karına bakarak. Sadece bir kez yaşarsın."

Sanki Derek'in babası farklı biri. Eminim karısının ölümü ve kendi yaraları onu temelden değiştirmiştir, ama bu farklı bir adam gibi görünüyor. Daha alçakgönüllü. Daha açık. Daha sıcak. Umarım bu aile için bir dönüm noktası olur.

"Yanlış anlamayın ama... karısını kaybetmek kendi hayatını, önceliklerini gözden geçirmesine yardımcı oldu mu?" diye sordum.

"İyi bir olasılık," diyor Derek, bizim sokağa saparken. "Siz ikiniz ilişkinizi onarabilir misiniz?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum. Benim açımdan hiç gerçek bir ilişkimiz olmadı. O bir işkolik ve Shannon-kolikti. O kadar."

"Umarım yapabilirsin."

"İhtiyacım olan her şey şu anda yanımda," diyor Derek.

Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor.

Elimi öpüyor ve aramızda tutuyor.

Steele'ler toplantıdayken Grace ve Naomi ile mutfakta neredeyse bir saat geçirdim. Kahvaltıdan sonra ortalığı temizledik ve Steele'in adamları harika bir yemek pişirirken bu süreçte mutfığı tamamen mahvettiler.

Derek bana babasının şirketine yardım etmek için adım atacağını söyledi. Kulüplerinin mevcut yönetimle iyi çalıştığını ve babasının yükünü hafifletmeye yardımcı olmak için bazı ek C-seviyesi ekip üyelerinin işe alınmasına yardımcı olarak birkaç aylığına öne çıkmaktan çekinmediğini söyledi. Asher, kim

daha önce aile şirketi için asla çalışmayacağına yemin etmişti, o da adım atmayı planlıyor.

Derek bana Grace'in evin idaresine yardımcı olmak ve annesinin hayır işlerini üstlenmek üzere bir süreliğine babasıyla birlikte eve taşınacağını söyledi. Derek yaşadığımız yerin güvenliği konusunda kendini rahat hissediyor, ancak Elijah'ın düşmanı ile işler yoluna girene kadar kısa süreliğine ekstra güvenlik tutacağını ve tüm bunlar sona erene kadar evden ayrılırken kişisel güvenlik kullanmamı istediğini söyledi.

Sorular sormaya çalıştım ama benden ona güvenmemi ve bu konuda endişelenmememi istedi.

Evin ön kapısına yaklaştığımızda beni kollarının arasına alıyor.

Gülüyorum.

"Bizim için yeni bir başlangıç gibi hissediyorum. Bunu tekrar yapmak istedim. Çılgınca mı?" "Batshit crazy," diye takıldım.

Gülüyor, kapı şifresini giriyor ve eşikten geçiyor.

Ve dümdüz önüme bakıyorum. Hayalimdeki evde. Derek'in

Ben

Gözlerimden yaşlar fışkırıyor.

"Tavşancık?" diye soruyor.

Onları görmezden gelmeye çalışıyorum. Ama o onları gördü.

"Tam bir kasırgaydı. Bir buçuk kasırga. Sanırım sadece hissediyorum

o." Anlamış gibi başını sallıyor ve beni yukarı taşıyor. "Neden yukarı çıkıyoruz?" diye soruyorum.

"Sence neden?" diye karşılık verir.

Yatağa düştüğümde kıkırdıyorum. Üstüme atladı.

Ve beni becermiyor. Benimle sevişiyor. Yavaş, telaşsız, tutkuyla. Boşaldığımda ağlıyorum ve bana sıkıca sarılıyor, beni sevdiğini fısıldıyor.

Derek mutfağa geldiğinde yemek yapıyordum. Gözleri parlıyor.

"Kokladığım bu nefis koku da ne, karıcığım?"

"Moğol bifteği," diye cevap verdim.

Beni öpüyor ve tavaya bakıyor. "Ne oldu?" diye soruyor kocaman bir gülümsemeyle.

"Uh... akşam yemeği?"

"Akşam yemeği bir fırsat mı?" diye

soruyor. "Yemek yememiz gerek."

İki kolunu bana doluyor ve beni tezgâha yaslayıp at kuyruğumu çekiştiriyor.

"Bize yemek hazırladığın için teşekkür ederim Chloe. Yemek için sabırsızlanıyorum."

İşıldadığımı hissediyorum. Bunun için biraz aptal gibi hissediyorum ama övgü güzel bir duygu.

"Masayı sen hazırlasan nasıl olur?" Ben öneririm.

"Tamamdır, bebeğim. Kız kardeşim personel almadığım için bana çok kızdı. Bu işi sana bırakmak istedim. Yemek ve temizlik için birini tutmak istiyorsan, yemeklerimiz için kız kardeşimin aşçı arkadaşını kullanmak istiyorsan, ne istersen, tamam mı?"

"Tamam."

"Benim için yemek yapmanı seviyorum ama sırf kadın olduğun için bunu yapmak zorundaymışın gibi hissetmeni istemiyorum."

"İşe ne zaman döneceğimi bilmiyorum, birkaç hafta daha izin almak isteyebilirim," diyorum.

"Ne istersen" diyor ve bunu kastetmiş gibi görünüyor.

"Şimdilik bazı ev işlerini halledebilirim. Karar verdiğimde, belki daha derin temizlik için haftada bir kez birini çağırabiliriz. Ama günlük olarak ikimiz de oldukça düzenliyiz ve ben temizlik yapmayı seviyorum. Bunu rahatlatıcı buluyorum."

Gülümsüyor. "Karar sizin. Yatılı personel istemiyorum. Bebek doğduğunda farklı bir karar vermezseniz ve bunun için yardıma ihtiyacınız yoksa... bilirsiniz. Yani, elimden geldiğince yardım edeceğim elbette."

Gözlerini deviriyorum. "Bugün buna gerçekten kafayı taktın, değil mi?"

Dudaklarını ıslatıyor ve ne söylemek istediğini tartıyormuş gibi görünüyor.

"Eninde sonunda çocuk istiyorum Derek, ama acele etmeyelim. Şu anda hap ve-"

Gözlerini biraz kısıyor.

"Hayallerini yıkmak istemem," diye devam ediyorum, "ama en azından bir yıllığına masaya yatıralım."

"Neden?" diye soruyor.

"Biz çok... yeniyiz."

"Bu işin içinde tam olarak olup olmadığını bilmiyor musun?" diye soruyor.

Kendimi rahatsız hissediyorum. "Derek, çok şey oldu. Her seferinde bir günü ele alsak nasıl olur? Eğer bu geleneksel bir ilişki olsaydı, bu konuşmayı yapana kadar muhtemelen bir yıl geçirdi. Anlıyor musun?"

İfadesini çözemiyorum. Yemek masasını hazırlıyor.

"Bu çok lezzetli," diyor üçüncü kez.

"Teşekkür ederim." Uzanıp şarap şişesini aldım ve kadehimi doldurdum. "Dahası da var. İkinci bir yardıma hazır gibi görünüyorsun. Getirmemi ister misin?"

"Hayır, ben yaparım," diyor Derek, bana tuhaf bir bakış atarak. Cebinden telefonunu çıkarıp bir şeyler yapıyor, gözleri ekranı tararken endişeli görünüyor.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. Kafası karışık görünüyor. "Bir sorun mu var?" Ben soruyorum.

Yavaşça bir nefes üflüyor. Yüzü belirsizlikle doludur.

"Bu bebek meselesiyle mi ilgili? Eğer bir açıklama arıyorsanız, bana gelecekle ilgili sorular soruyorsanız, lütfen bana karşı sabırlı olun."

"Sana karşı çok sabırlıyım karıcığım," diyor gülümseyerek ama gülümsemesi gözlerine değmiyor. Derek'in gülümsemeleri her zaman gözlerine dokunur.

"Hey," elini uzattım ve sıktım. "Sadece yirmi dört saat önce nerede olduğumuzu düşün. Rahatla, tamam mı?" Küçümser görünmeye çalışmıyorum ama aklında bir şeyler olduğu çok açık. "Yoksa bu güvenlik endişeleriyle mi ilgili? Daha fazla bilgi edindiniz mi?"

Başını sallıyor.

Şarap kadehimi kaldırıp bir yudum alıyorum.

Ve yüzündeki ifade beni daha da gerdi.

"Ben buradayım. Sadece beni kendisiyle evlenmeye zorlayan bir adamla evli olmanın değil, annenin kaybı ve dün mezarlıkta olanlarla etrafımızdaki tehlike de dahil olmak üzere bir sürü şeyden sonra senin kederinle burada olmanın garip sularında gezinmeye çalışıyorum ve şimdi

Bu evliliğin gerçek olabileceğini hissediyorum, gerçek bir evlilik, çünkü bunu seninle keşfetmek istememi sağladın. İşleri büyük bir şekilde tersine çevirdin ve bu iyi bir şey, değil mi?"

"Doğru."

"Her şeyi teker teker ele alabilir miyiz? Her şey ışık hızında ilerlemek zorunda değil, değil mi? Kemikli bir köpek gibi davrandığın bebek meselesiyle mi ilgili bu?"

"Tamam, işte başlıyoruz. Sana karşı her zaman dürüst olacağımı söylemiştim, değil mi?" "Doğru..."

"Açıkçası burada senin şarap içmenle ilgili endişeleniyorum, doğum kontrol haplarına ne yaptığımı sana nasıl söyleyeceğime karar vermeye çalışıyorum, hamileliğin erken dönemlerinde alkol tüketimini araştırıyorum çünkü bana kızmanı istemiyorum ama aynı zamanda hiçbir şey söylemediğim için bebeğimizi riske atmak da istemiyorum. İşte bu yüzden takıntılıyım."

"Doğum kontrol haplarım mı?"

"Onları değiştirdim. Eczacımla onları şeker haplarıyla değiştirdi."

Kutudaki bir jack-in-the-box gibiyim, aniden ayağa kalkıyorum. Tabağımın yanındaki saplı bardağım devriliyor, pirinç, biftek ve sebzeler kırmızı şarap içinde yüzüyor.

Az önce bana söylediği şeyi düşünürken yaşadığım şokun yarattığı bulanıklığı göz kırparak dağıtmaya çalışıyorum. Şeker hapları. Şeker hapları mı?

"Ne zaman?"

"Daha geçen hafta."

Arkamı dönüyorum ve çantamın tezgahın üzerinde olduğunu bildiğim mutfığa gidiyorum. Blister paketi bulmak için karıştırıyorum, kafamda hesap yapıyorum. Sanırım bu pakete bir hafta önce başlamıştım ama doğru düşünmekte zorlanıyorum. Titriyorum, neyin eşiğindeyim... ağlıyor muyum, bağırıyor muyum? Bilmiyorum bile.

"Chloe?" Arkamda, eli ensemdede, şefkatle sıkıyor.

Dönüp ona ters ters bakıyorum. O kadar kızgınım ki titriyorum, şu anda kelimeleri nasıl oluşturacağımı bile bilmiyorum. Bana geniş gözlerle, endişeli gözlerle bakıyor. Sanki bunu yaptığını öğrenmemin sonuçlarını fark ediyormuş gibi.

"Sen...sen..." Çantamdan paketi çıkardım ve baktım. Sekiz hap var. Paketin sekizinci günündeyim. Bu şu anda yumurtluyor olabileceğim anlamına geliyor.

Son 24 saat içinde çok fazla seks yaptık. Çok fazla seks. "Tanrım." Ağzımı kapatıyorum, haplar yere düşüyor.

Derek'in gözleri daha da büyüyor. "Chloe," diye fısıldıyor ve elini saçlarında gezdiriyor, telaşlı görünüyor.

"Bunu bana sen mi yaptın?" Soruyorum, sesim boğuk çıkıyor.

Sertçe irkilir. "Lütfen, oturalım. Bunu konuşalım. Açıklayacağım."

Geri çekiliyorum.

Bana doğru atılıyor ve beni yakalıyor, beni sıkıca kavırıyor, ağzını kulağıma dayıyor. "Seni seviyorum. Seni çok ama çok seviyorum. Seninle bir aile kurmak istiyorum. Hayatının sonuna kadar bana bağlı kalmanı ve beni sevmeni istiyorum. Sana bir bebek vermek istedim. Bana bir aile vermeni istiyorum. Yapabileceğimizi bildiğim türden bir aile. Güzel bir aile."

"Derek..." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor.

Yüzüme bakıp değerlendirecek kadar gevşetiyor elini. "Seni seviyorum," diye tekrarlıyor, başparmağıyla gözyaşlarımı siliyor.

Başımı sallıyorum, hüngür hüngür ağlıyorum, yıkılmış durumdayım.

"Konuş benimle bebeğim," diye rica ediyor.

"Sıçtın batırdın, Derek. Gerçekten sıçtın batırdın."

Yutkunuyor.

"Bunun ne kadar büyük bir güven ihlali olduğu hakkında bir fikrin var mı? Bana yaptığın onca şey, elimden aldığın onca seçenek, onca iğrenç şey..."

Yine irkildi.

"Şimdi gidip bunu mu yaptın? Seçimlerimle böyle mi oynadın?

Bu ihanettir."

"Hayır," diyor hışımla ve beni işaret ediyor. "Seni seviyorum. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Benimle bir aile kurmayı tarif ederken iğrenç gibi bir kelime mi kullanıyorsun? Hayır."

"İğrenç," diye tekrarlıyorum. "Evet, *bu* iğrenç. Dün gece ne yaptığını biliyordun, değil mi? Dün gece hamile kalacağımı umarak beni becermeye kararlıydın çünkü sahte hapları alalı bir hafta oldu ve bu mükemmel bir zamanlama ve... ve... ne? Beni hamile bırakmak sihirli bir şekilde karın olmayı kabul etmemi mi sağlayacaktı?"

"Sen benim karımsın."

"Dün öğleden sonraya kadar bu sadece sözdeydi. Şantajdı, açık ve basit. Seninle evliydim çünkü yapacaklarından, yapmakla tehdit ettiğin şeylerden korkuyordum."

"Bebeğim..."

"Sıçtın batırdın, Derek. Bana tatlı dille bunu kabul ettiremezsin. Beni kandırıp boyun eğdiremezsin. Doğum kontrol haplarımı değiştirdin!" Bunu anlayamıyorum bile. "Seni çıkarıcı pislik." Onu itiyorum. Kımıldamıyor. "Bunu kabul edeceğimi nasıl düşünürsün? Bu tür bir aldatmacayı atlatabileceğimi nasıl düşünürsün?"

"Bana kızgınsın ama bebeğim, sana bakacağım. İyi bir baba olacağım. Son bir gün içinde bir insan yaratmış olabiliriz ve o güzel küçük insan ben ve sen ve-"

"Ve belki de genetik olarak lanet bir psikopat olmaya yatkın!" Suratına vurmuşum gibi geri çekildi.

"Bu ne cüret? Sana teslim olmanın delilik olmadığına beş dakikalığına bile olsa inanmama izin verdiğime inanamıyorum." Geri çekiliyorum. "Sana inanamıyorum. Bizim için hiç umut yok." Kollarımla yüzümdeki gözyaşlarını siliyorum. "Sıfır. Benden bu kadar, Derek. Çok ama çok bittim." Yüzükleri parmağımdan çıkarıp ona fırlatıyorum. Ondan sekip yere düşüyorlar.

Onları almak için çömeliyor ve ben de çantamı kapıp diğer tezgâhta telefonumu buluyorum ve hışımınla uzaklaşıyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum, duvara yaslanmış, yavaşça aşağı kayıyor, yüzü pişmanlık dolu.

Kapıyı arkamdan bile kapatmadan dışarı çıktım.

Telefonum çalıyor, Derek arıyor ve ben duymazdan geliyorum. Walgreens'ten çıkıyorum. Ken'in beni takip ettiğini biliyorum. Ken'in ne aldığımı gördüğünü de biliyorum çünkü beni eczaneye kadar takip etti.

Ona gitmesini söyledim ve o da "Güvenlik endişeleri olduğunu biliyorsun. Lütfen eve gider misin? Ben sizi takip ederim. Cenazede olanlardan dolayı burada rahat değilim, Bayan Steele."

Nereye gidiyorum ben? Nereye gidiyorum lan ben?

Bunun gerçekten işe yarayabileceğini düşündüğüme inanamıyorum. Burada herhangi bir gücüm olduğuna. Deli, akli dengesi yerinde olmayan bir psikopatla evlilik.

Telefonum çalmayı bırakır bırakmaz tekrar başlıyor.

"Bunu söylediğim için üzgünüm patron ama bir kutu Plan B ve bir sporcu içeceği aldı."

Göğsüm ağrıyor.

"Onu durdurdun

mu?" "Nasıl

durdurdum?" Ken

soruyor.

"Onu durdurmadın mı? O mu aldı?"

"Onu takip et, güvende tut dedin. Onu takip ettim. Onu durdur demedin."

"Aldı mı?"

"Bilmiyorum, Derek."

Volta atıyorum. Safra arka dişlerime çarpıp duruyor. İçimde bir delik açıyormuş gibi hissettiren bir duygu fırtınasıyla aklımı kaçırmış durumdayım. Telefonunu defalarca aradım. Cevap vermiyor.

Plan B ve bir spor içeceği. Onu alacak ve muhtemelen şu anda aramızda oluşmakta olan bağın olasılığını silecek. Ve beni affetmeyecek. Bunu gözlerinde gördüm. Asla unutamayacağım bir şey gördüm. Bir günlüğüne sahiptim. Berbat ettim. Bekleseydim, kendiliğinden olacaktı. Bana aşık oluyordu. İnanmaya başlamıştı. Ve ben her şeyi berbat ettim.

"Derek?" Ken kontrol eder.

"Nasıl olduğu umurumda değil. Sadece onu buraya getir. Hemen!"

On dakika sonra bir mesaj aldım.

Kenny: ETA, 5

Rahat bir nefes alıyorum. Onu yakaladı. Onu yakaladı. Belki kabul etmedi. Belki de almadı. Belki bunu düzeltebilirim. Belki düzeltebilirim... Bunu düzeltemem. Gözlerinde gördüm. Mutlak acıyı ve ihaneti. Bir günlüğüne vardı ve gitti. Yok oldu. Onu yakıp kül ettim.

Ellerim titriyor. Safra tekrar yükseliyor, bu sefer daha da ekşimiş bir tatla. Midem sertçe kasılıyor ve benim için pişirdiği yemeği kaybederek lavaboya doğru fırlıyorum. Tezgâha tutunuyorum, elim ayağım birbirine dolaşüyor, oraya koyduğum yüzüklerine bakıyorum, içimde önemli olan her şeyi kaybetmişim gibi bir his var.

Kapı zili çaldı.

Kapıyı açtığımda Ken, Chloe'nin kolunu tutuyordu. Yüzü kıpkırmızı ve bana nefretle bakıyor.

"Çek o lanet ellerini onun üzerinden!" Şak diye söyledim.

Şaşkınlıkla geri çekilir. "Onu buraya getirmemi söylemiştin. Biraz güç gerekiyordu."

Yüzünde çizikler var.

"Ona zarar verdin mi?" Bağırıyorum. "Seni öldüreceğim." Boğazını tuttum ve onu geri çektim.

"Hayır dostum, sadece mücadele etti. Ben sadece onu bastırdım ve buraya getirdim." "Onu tehlikeye mi attın?"

"Derek. Sakin ol."

Suratına hırlayıp onu serbest bırakıyorum. "Arabası nerede?" Talep ediyorum.

"Otoyolda. Uzaktan devre dışı bıraktım. Chuck getiriyor."

Homurdanıyorum.

"Güvenle yaptım, Derek. Sakin ol! Birazdan burada olur."

"Onu buraya nasıl getirdin?"

"Onu arabadan çıkarmak için silahımı çekmek zorunda kaldım. İnanmadı, ben de yere bir el ateş ettim. Sonra kaçmaya çalıştı, ben de onu hendekte yakaladım ve arabama taşıdım. Silahla tekrar tehdit ettim... sadece işbirliği yapmasını sağlamak için."

"Karıma silah çekmedin." "Yapmam gerekeni yapmamı söyledin, Derek."

Nefesinin altında bir şeyler mırıldandığını duyuyorum. Antreden ikimize de kaşlarını çatarak bakıyor.

Ona doğru ilerliyorum ama daha oraya varamadan kapıyı suratıma çarpıp kilitliyor.

"Aldı mı?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum," dedi.

"Siktir!" Bağırıyorum.

Giriş kodumu giriyorum ve onu üst katta, ana yatak odasında, yatağın üzerine atılmış bir sürü kıyafetle buluyorum. Eşyalarını bir bavula dolduruyordu.

"Chloe..."

"Hayır!" diye bağırıyor, beni göstererek. "Siktir git. Siktir git. Siktir git, Derek Steele. Siktir git! Bana yine silah mı doğrulttun, lanet olası adamlarından biri beni mi kaçırıyor?"

"Sen mi aldın bebeğim? Lütfen bana almadığını söyle." Önünde dizlerimin üzerine çöküp ellerini tutuyorum. Uzaklaşmaya çalışıyor. Sıkıca tutuyorum. "Sen mi aldın?"

Ağlıyor.

"Sen almadın. Lütfen bana onu almadığını söyle."

"Cehenneme git," diye cevap veriyor güzel karım. Ve bunu kin gütmekten, çığ bağırsaklarımda yankılanan ve daha da kötü hissettiren bir sesle söylüyor.

Bunu beceremem. Yapamam.

"Berbat etmek istememiştim." Gözleriyle yalvarırcasına bana bakıyor, elleri dizlerinin üzerindeyken benimkileri çok sıkı tutuyor. "Lütfen bebeğim. Affet beni."

"Siktir git, Derek," diye tekrarlıyorum zorlukla.

"Bunu mahvetmeyeceğimi göstermek için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Eğer kabul edersen, hazır olduğuunda deneriz. Bana ne zaman hazır olduğuunu söylersen, ancak o zaman." Daha sıkı tutuyor.

" oktan mahvettin," diyorum çenem titreyerek. "O kadar sert becerdin ki, düzeltilemez."

"Ben hallederim."

"Bunu d zeltemezsin!" Bağırıyorum.

"Yapacağım!" diye bağırıyor, tüm vücudu titriyor, acısı yüzünden okunuyor.

 lk defa gerçekten pişman görünüyor. Ve umurumda değil.

"Beni ilk günden beri kandırdın, bana şantaj yaptın, beni takip ettin, Adam'ın ailesine zarar verdin, Alannah'ı tehdit ettin, bana birden fazla kez silah doğrultuldu, değer verdiğim insanlara silah doğrultuldu. Craig ve Adam'ı vurdurmakla, Craig'i kirli bir polis olmaya zorlamakla tehdit ettin. Beni sadece bir kez söylemeye niyetlendiğim, sadece bir kez s yleyeceğime yemin ettiğim şeyleri sana söylemeye zorladığın için verdiğim sözlerin hiçbir anlamı kalmadı ve şimdi de kendi bedenimle, geleceğimle ilgili seçimlerimi elimden mi alıyorsun? Hayır. Bunların hiçbiri asla düzelmeyecek."

Ayağa kalkıyor. "Ben hallederim, Chloe."

Alay ediyorum.

Beni kollarının arasına aldı.

"Beni yere bırak!" Göğsünü itiyorum ve mücadele ediyorum. "Hayır. Bunu düzelteceğim."

"Hayır, Derek, indir beni!"

"Bunu düzelteceğim!" diye bağıyor, yüzünde öyle bir öfkeyle bağıyor ki, hemen dehşete kapılıyorum ve kendi içime kapanmayı diliyorum.

Beni yatağa yatırdı ve tam konuşacaktı ki cebinden telefonu çaldı. Telefonu çıkardı ve aceleyle odadan çıktı.

Merdivenlerden aşağı koştuğunu duyunca takip etmeye karar verdim. Dışarıda, yanında başka bir adam olan Ken'e doğru yürüyordu. Cherokee'm ön tarafa park edilmişti.

Derek Ken'in ağzına yumruk atınca nefesim kesildi. Bir süre birbirlerinin yüzüne bağıyorlar ve sonra Ken ve diğer adam Ken'in mavi cipiyle ayrılıyorlar.

Derek Cherokee'ye bindi, sürücü kapısını açık bıraktı. Koltuğa eğilmiş, etrafına bakıyordu.

Dönüyor, beni görüyor ve elinde yarısı içilmiş Gatorade şişesiyle bana doğru ilerliyor. El çantam.

Bana cinayet bakışı atarak yanımdan geçti. Çantamı mutfak adasının üzerine baş aşağı bıraktı. "Nerede o? Onu alıp almadığını bilmem gerek."

Hiçbir şey söylemiyorum.

Gatorade'i düşürür ve şimdi elinde B Planı kutusu vardır.

Boş kutuyu sallıyor ve sonra ağzı açık bir şekilde bana bakarak bırakıyor.

Hıçkırıklara boğuluyorum.

"Hayır, hayır, hayır, hayır..." Dizlerinin üzerine çöküyor ve ellerini saçlarının arasına sokarak şaşkınlıkla bana bakıyor. "Sadece seni mutlu etmek istiyorum!" diye bağıyor. "Sana bir aile vermek. İstedğin her şeyi vermek. Bu neden bu kadar kötü? Bunları hiç kimseye vermek istemedim ve çok çabalıyorum Chloe ve yaptığım hiçbir şey senin için yeterli değil. Ya da çok fazla. Buna dayanamıyorum! Seninle kazanamam, değil mi?" Başının iki yanındaki saçlarını tutuyor. Yüzü pancar gibi kızarmış. "Bunu düzeltmek için ne yapabilirim? Söyle bana!"

"Kendini düzeltmen gerek!" Boğuldum. "Lütfen, lütfen, lütfen, beni yalnız bırak. Bırak gideyim. Bunu durdurmalısın. Bırak gitsin, Derek, yoksa sonu ölüm olacak."

"Yaklaşık altmış yıl içinde, evet Chloe. O zaman ölümle sonuçlanacak."

"Hayır. Altmış yıl değil. Muhtemelen yakında. Her şey parçalanıyor. Her şey. Sen burada değilsin." Şakağımı gösteriyorum. "Kendini kaybedip boynumu falan kırmayacağına da güvenmiyorum."

"İliklerime kadar sen ve ben olduğumuzu biliyorum. Bu mümkün. Bunu sen de biliyorsun. Sen bana bu şansı vermeden önce her şeyi berbat ettim ve lütfen, lütfen bana vermeyi kabul ettiğin şansı vermelisin. Hapları haftalar önce değiştirdim, yakında yeni bir sürüye başlayacağını biliyordum. Bana daha önce bir şans vermiş olsaydın bu yola başvurmazdım ve-"

"Oh, beni kandırman benim suçum mu?"

"Hayır, bebeğim. Hayır."

"Bunun sonu kötü bitecek. Çok kötü, Derek."

"Hayır, değil," diyor başını sallayarak ve ellerini saçlarında gezdirerek.

"Lütfen bırak gideyim. Lütfen gitmeme izin verin. Lütfen sadece... lütfen bırak gideyim." Kanepeye oturdum ve top gibi kıvrıldım.

"Lütfen bırak gideyim," diye tekrarlıyorum. "Hayatımı geri istiyorum."

Yanımda oturuyor ve beni içinde bulunduğum durumdan çıkarmaya çalışıyor. Sıkı tutunuyorum.

"Kendimi nasıl düzeltebilirim Chloe? Bana ne yapacağımı söyle, yapayım. Sadece gitmene izin vermeme söyleme çünkü yapamam. Bırakmayacağım."

"Bu ikimizden birinin ölümüyle sona erecek, çünkü ya kendini kaybedip beni öldüreceksin ya da kafayı yiyip lanet olası bir SWAT ekibi tarafından vurulacaksın. Bunu iliklerime kadar biliyorum. Ken, beni buraya getirmek için ne gerekiyorsa yapmasını söylediğini söyledi. Bana silah doğrulttu, Derek. Bir el ateş etti ve ödümü kopardı, sonra da beni tekme tokat sana sürükledi. Şimdi de sen beni korkutuyorsun. Senden çok korkuyorum. Birimizin ya da ikimizin birden öleceğinden korkuyorum çünkü sen çok dengesizsin, gerçeklikle bağın kopmuş. Buna bir bebek getirmemi mi istiyorsun? Masum bir hayat mı? Deli olduğunu biliyorum ama cidden mi?"

Hala duruyor.

Burnumu çekiyorum ve birkaç uzun dakikadan sonra, içinde bulunduğum toptan kurtuluyorum, yuvarlanıyorum ve bir selpak alıp burnumu siliyorum.

"Lütfen bırak gideyim," diye yalvarıyorum.

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor, sadece boşluğa bakıyor.
"Lütfen," diye fısıldıyorum. "Eğer beni gerçekten seviyorsan, burada ne yaptığının farkına var. Lütfen, Derek."
"Bunu düzeltmek için çok geç değil. Seni seviyorum."
"Sevmiyorsun. Birini sevdiğinde böyle davranmazsın, Derek." "Bunu kanıtlayacağım. İzle beni."
Gözlerimi deviriyorum. "Çok geç."
Cebinden telefonunu çıkarıyor.
Tekrar burnumu sildim ve tualete gitmek için kalktım. Kapıyı kapatırken, telefonda konuştuğunu duyuyorum.
"Carson?" diyor, "Kendimi bir psikiyatri koğuşuna kaydettirmek istiyorum. Bana yardım edebilir misin?"
Sırtımı kapıya veriyorum ve yere doğru kayıyorum, rahatladığımı hissediyorum, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissediyorum.
Titreyerek sütyenime uzanıyorum ve Ken arabama binmeden önce Plan B kutusundan çıkardığım mühürlü küçük hap paketini çıkarıyorum. Ona baktım. Uzun süre baktım.
Yıllardır doğum kontrol hapi kullanıyorum. Hormonlar olmadan yeni bir döngüye girdikten sadece bir hafta sonra henüz yumurtlamamış bile olabilirim. Olmayabilirdi.
Ama olabilirdim.

Tuvalet kapısının dışında uzun süre hiçbir şey duymadım. Sonunda dışarı çıktım. Ön kapıdan dışarı bakıyorum ve gümüş renkli Audi hatchback'in rölantide çalıştığını görüyorum. Derek yolcu koltuğunda, yenilmiş bir pozda oturuyor.
Kapı çalındı. Kaskatı kesildim.
Açılıyor.
"Bayan Steele?" Duydum.
Kapıda Carson'ı görüyorum.
"Evet?" Törpüledim.
"Derek'i hastaneye götürüyorum. Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen beni arayın. Kabul edildiğinde size bilgi veririm."
Sertçe yutkunuyorum ve kaşlarımı çatarak ayaklarıma bakıyorum. "Tamam mı?" diye soruyor.

"Tamam," diye zar zor
fısıldıyorum. Kapı
tıkırdayarak kapandı.

İki Saat Sonra

Boşaltma tapasını çekip köpüren sudan çıktım. Derek'in bana aldığı kabarık bornozu giyip aşağıya, tezgâha iniyorum ve telefonumu çantamın dökülen eşyaları arasında buluyorum.

Alannah iş gezisinden dün gece dönmüş olmalıydı. Alannah, Coraline ve Maddie'ye bir grup mesajı gönderiyorum.

Size gerçekten ihtiyacım var çocuklar.

Adresi yazıyorum.

Kırk beş dakika içinde, Alannah pılsını pırtısını toplayıp gelecek.
Bundan yarım saat sonra Cor ve Maddie de gelir.

Ken'in cipi kapının içine park edilmiş. İçeri girmelerini engellemiyor.

İki Ay İki Gün Sonra

Cherokee'mi park ediyorum ve dahili telefonun olduğu girişe doğru yürüyorum. Zile basmadan önce merakıma yenik düşüp fikrimi değiştiriyorum, diğer kapıya gidiyorum ve başparmağımı okuyucuya bastırıyorum. Kilit açıldı.

Sanırım öyle olmasaydı, erişimimin devre dışı bırakılıp bırakılmadığına dair cevabımı almış olacaktım.

Önceki gün Grace'den bir mesaj aldım, Derek'in taburcu edildiğini bilip bilmediğimi soruyordu. Bilmiyordum.

Bütün gece onun gelmesini bekleyerek uyanık kaldım. Ama gelmedi.

Belki dün gece gelir ya da arar diye düşünmüştüm. Ama aramadı. Cipi hâlâ garajda bıraktığı yerde duruyor. Başka aracı var mı ya da diğer kardeşlerinden herhangi biri şu anda burada kalıyor mu bilmiyorum ama Grace ve Derek'in normalde park edecekleri binanın önündeki sekiz park yerinden beşi dolu. Ama hala babasıyla kaldığını söylediği için bunlardan birinin onun arabası olup olmadığından emin değilim.

İki ay iki gündür onunla konuşmadım. Sözlü ya da yazılı olarak aramızda tek bir kelime bile geçmedi.

Evde kaldım. Meşguldüm. Neredeyse altı haftadır işe geri döndüm. Kendimi biraz klostrofobik hissediyordum, bu yüzden Columbus'ta küçük bir ofis kiraladım çünkü beynimi bu korkudan kurtarmam gerektiğini hissettim ve

fiziksel bir yere sahip olmanın şirket için iyi olabileceğini düşündüm. Ve o evden çıkmam gerekiyordu. Sözde evliliğimin hayaletinden uzaklaşmalıydım.

Böylece iki yerel çalışanı işe aldım ve iki hafta önce bir ekip toplantısı için ekibin geri kalanını bir araya getirdim. Şirketin adı Amplified Marketing olarak değiştirildi ve Frank ile birlikte yönetiyoruz. Onu ortak yaptım.

Bir rutine girmenin faydası oldu ama yine de durumumu düşünmek için çok zaman harcadım. Neyse ki meşguldüm, etrafımda değer verdiğim insanlar vardı ve iyileşmek için çalışıyordum. Pek çok şeyden. Haftalık danışmanlık randevularım vardı ve eminim bu geçen hafta Adam'la öfkelenmeden yüzleşmeme yardımcı oldu.

Coraline ve Alannah ile dışarıdaydım. Yanımızdaki masaya oturmak üzereydi. Yanında çekici bir kadın vardı. Panikle bana baktı ve yerinin değiştirilmesini istedi.

Akşamımı mahvetmedi bile.

Tüm bu olanları düşünerek sayısız saatler geçirdim. Adam ve benimle. Derek ve benimle. Derek ve herkesle.

Derek'i hastaneye götürdüğü gece Carson'ı tekrar gördüm. Ben arkadaşlarımla birlikteyken geldi ve Derek için bir çanta hazırladı, Derek'in bana lütfen evimizde kalmamı ve güvende olduğumdan emin olmamı istediğini söyledi. İhtiyacım olan her şey için lütfen onun hesaplarına bağlı banka kartlarımı kullanın ve ev faturalarının muhasebecisi tarafından halledildiğini bilmemi istedi. Carson ihtiyacım olan bir şey olursa ona haber vermemi söyledi. Lütfen güvenliğim konusunda tetikte olmaya devam edin ve Kenny'nin beni gözetmeye devam etmesine izin verin.

Carson'a başka birinin bana göz kulak olmasını istediğimi söyledim. "Kenny"nin bana birden fazla kez silah doğrultması, beni tekmeleyerek ve bağırarak Derek'e taşıması? Onu bir daha göreceğim havada değildim. Carson neden Ken olmasını istemediğimi sormadı, sadece ilgileneceğini söyledi. Evin ve benim güvenliğim artık Chuck (gündüzleri) ve Fen (akşamları) olmak üzere iki adam arasında dönüşümlü olarak sağlanıyor. Ara sıra Ken'in mavi cipini geceleri dışarıda görüyorum, yani belli ki hala işin içinde, ama beni rahatsız etmiyor.

Derek gittikten yaklaşık bir hafta sonra Derek'in babası ve Grace beni sürpriz bir şekilde ziyaret etti. Kahve içtik. Michael nerede olduğumu öğrenmeye çalıştı. Ona fazla bir şey vermedim. Bana Steeles'lerin boşanmadığını hatırlattı. Ben de

Bunu biliyordum. Ona Derek'in yardıma ihtiyacı olduğunu ve iyileşmesini umduğumu söyledim. Onlarla ilk tanıştığımda bunu açıkça belirttiğimi hatırlattım.

Michael bana basına konuşmamamın önemli olduğunu hatırlattı. Grace ona sinirlendi ve beni savunarak asla böyle bir şey yapmayacağımı söyledi. Beni dikkatle inceledi ve yanılmıyorsam biraz da tehditkâr bir tavır takındı ama konuyu kapattı.

Birkaç hafta sonra Michael beni aradı ve ailenin güvenlik sorunlarının halledildiğini söyledi.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmek istiyor muyum?" diye sordum.

"Bilmiyorsun," diye cevap verdi. "Sadece bize saldıran insanların artık tehdit olmadığını bilin. Bu tehdit olmadığı anlamına gelmiyor, sadece onlar değil."

"Ne kadar güven verici," diye alaycı bir şekilde mırıldandım.

"Oğlum normal hayatına dönene kadar güvenliğinizi iptal etmeye hazır olmayabilir ama güvenliğiniz konusunda kendinizi daha rahat hissetmenizi istiyorum" diye devam etti.

"Buna minnettarım," dedim. "Peki sen nasılsın?"

Bir an sessiz kaldı, sonra cevap verdi. "Oraya doğru gidiyorum, Chloe. Derek ve danışmanıya iki ortak danışmanlık seansı yaptık. Sanırım yardımcı oldular. İkimize de yardımcı oldu. Gelecek hafta bir tane daha var."

"Oh," dedim, "bu iyi."

Telefonu tuttu. Sanırım bu konuda sorular soracağımı umuyordu. Ya da ona bu noktada Derek hakkında ne düşündüğümle ilgili ipuçları vereceğimi. Ben bir şey söylemeyince, "Sorduğun için teşekkürler." dedi.

"Kendine iyi bak Michael," diye cevap verdim.

Tereddütle veda etti. Ama bana oğluyla olan ilişkiyi sormak istediğinden şüpheleniyordum.

O telefondan sonra New York'ta Shannon'ın cenazesıyla ilgili herhangi bir haber var mı diye gazeteleri taradım ama hiçbir şey yoktu. Steele ailesinin olayları halının altına süpürmek gibi bir huyu olduğunu zaten biliyordum.

Ailemin evine iki kez gittim.

Her iki ziyaret de oldukça tedavi ediciydi. İlki üçümüzün bir gecelik ziyaretiydi. Yemeğe ve sinemaya gittik.

Neden güvenlik görevlisi tuttuğumu açıklamak zorunda kaldım. Onlara Derek'in annesinin ölümüyle ilgili hâlâ çözülmemiş sorunlar olduğunu söyledim.

Annem ve ben ertesi gün biraz antika dükkanı gezdik ve o kadar eğlendik ki beni başka bir hafta sonu için bir antika dükkanına gitmeye davet etti.

Babam bir dişçilik kongresindeyken onunla el sanatları gösterisine gitmiştim.

Derek'in her iki seferde de iş için uzakta olduğunu söyleyerek yalan söyledim. Yalan söylediğim için kendimi iyi hissetmiyorum ama Derek destanımın ayrıntılarını onlarla paylaşmaya da hazır değildim.

Son ziyaretimde, babam ve kendisinin hafta sonunu Derek ve benimle birlikte evimizde geçirmeleri konusunda ısrar etti. Birlikte oynayabilmemiz için aile koleksiyonundaki masa oyunlarını bize vermek istediğini söyledi.

Ağladım. O da ağladı. Sarıldık ve Bryan hakkında konuştuk.

O da bana biraz açıldı ve son on yıldır aramızda bir mesafe varmış gibi hissettiğini, onlarla pek bir şey yapmak istemediğimi, sanki hayatıma devam etmiş ve onları geride bırakmışım gibi hissettiğini söyledi. Bunu suçlama amacıyla yapmadı, Bryan'ın ardından yas tuttuğumu ve üniversiteye gitmeden önceki son birkaç yılımda pek yanımda olmadığını bildiğini söyledi.

Onu ve babamı hayatımda istediğimi, onlarla vakit geçirecek olmaktan heyecan duyduğumu söyledim. Ayrıca ona Derek'in bir araştırma yaptığını ve öz ailem hakkında bilgi bulduğunu söyledim. Annem bu konuda incinmiş ve üzėün görünüyordu. Ona dosyayı açıp okumak istemediğimi söyledim. Bana öz anneme dört yıl boyunca yıllık doğum günü resimleri gönderdiğini ve bunu yaptığı son yıl, öz annem taşındığı ve bir adres vermediği için mektubun kendisine iade edildiğini söyledi. Annem ve babam tüm bu süre boyunca çocukluk evimde kalmışlar ve ondan hiç haber almamışlar. Belli ki hayatına devam etmiş.

Dolaylı yoldan, Derek bana ailemi geri vermiş gibi hissediyorum. Evlenmemiz hakkında konuşmak için beni oraya götürdüğünde, annemin biraz çaba göstermeye karar vermesini sağlayan bir tür dönüm noktası vardı. Ve bunu yaptığı için çok mutluyum.

Grace beni iki kez öğle yemeğine davet etti, ikincisinde Naomi ve onunla birlikte. İkisinde de bahaneler uydurdum. Benim mucize yarattığımı düşündüklerini ve bunu nasıl başardığımı, Derek'i yardım almaya nasıl ikna ettiğimi bilmek istediklerini söyledi.

Cevabım, bana Derek hakkında soru sormazsa iletişimde kalmaktan mutlu olacağım şeklindeydi. Onunla ilgili bir güncelleme isteyip istemediğimi sordu. Ben reddettim. Yine de bana bir tane verdi, onun sıkı bir programda olduğunu ve otuz gün sonunda onu ziyaret ettiğini söyledi. Nasıl olduğunu sormadım. Bana yine de iyi olduğunu söyledi.

Alannah her zamanki gibi yanımdaydı. Haftada en az iki kez birlikte yemek yiyoruz. Ona her şeyi anlattım. Derek konusunda güçlü fikirleri var ve bunları çoğunlukla kendine saklasa da, kin tutmayı planlasa da, ona bir şans verirsem bunu bana karşı kullanmayacağını, çünkü yardım alma zahmetine girdiğini ve beni bunca zaman yalnız bırakmasının tedavisini ciddiye aldığı anlamına gelebileceğini söyledi. Anlattıklarından, ona bir şans vermem gerektiğini düşündüğünü anlıyorum.

Eğer yaparsam kinini sessizce tutacağını söyledi. Mutlu olduğumu gördüğü sürece. Değilse, sessiz kalma şansı yok.

Belki de ne kadar abartılı ve dengesiz olduğunu anlayacak kadar iyileşmiştir. Belki de akıl ve mantık geri gelmiştir. Sanırım bunu öğrenmek üzereyim. Asansör en üst katta duruyor ve parmak izim hâlâ daire kapısının kilidini açıyor.

Yine de kapıyı çaldım. Ve ona vermeyi planladığım yasal boyuttaki zarfı tutarak bekliyorum.

Kapıyı açıp içeri bakmadan önce iki dakika kadar bekledim.

Kimseyi görmüyorum ama burada birinin olduğu belli. Önümde bir çift siyah yüksek topuklu ayakkabı var, biri ayakta, diğeri yan yatmış. Konsol masasının üzerinde pembe bir eşarp var. Birkaç anahtar. Bir Louis Vuitton clutch. Tam karşımda, pencere duvarının yanında bir Noel ağacı görüyorum. Noel haftaya. Yarısı süslenmiş. Yerde açık süs kutuları var. Çam ve şekerli kurabiye gibi kokuyor.

"Kim o?" diye bir kadın sesi duyduğumda şaşkınlıkla irkiliyorum ve geri çekiliyorum.

Sersemlemiş bir halde geri çekilip, neyse ki hala bu katta olan asansöre koşuyorum, düğmeye yaklaşık yirmi kez basıyorum ve *o* her kimse koridordan aşağı inmeden önce kapının acele edip kapanmasını diliyorum. Ya da... *o* gelmeden önce.

Neyse ki kimseyle yüzleşmek zorunda kalmadan kapı kapanıyor ve asansör ana kata inerken kalbim hızla çarparak sertçe nefes veriyorum.

Oradan çıktım, kenara çektim ve -sanırım- Ash'in geldiğini gördüm.

Zarfı mutfak tezgahının üzerine bırakıyorum ve buzdolabından yarım şişe soğuk su alıyorum. Bundan sonra iki dakika boyunca boşluğa bakıyorum.

kendiliğinden gözyaşlarına boğulmadan önce.

64

Derek

Kahve dükkanına adımımı atar atmaz kokusunu alıyorum. Daisy by Marc Jacobs. Tanıştığımız gece bunu sürmüştü. O gece Hallman yokken onu ziyarete gittiğimde yatak odasında da koklamıştım. Sırtı bana dönüktü. Kitap okuyor. Önünde çorba var. Muhtemelen içinde çikolatalı ekler olan bir çanta. Evrak çantası yerde. İş kıyafeti giymiş.

Bay Nguyen'e el sallıyorum ve köşedeki masasına doğru ilerliyorum. Kitabından başını kaldırdı ve irkildi.

"Chloe," diye selamlıyorum.

Gözleri sayfadan yüzüme sıçırıyor. "Dün beni mi arıyordun?" diye sordum.

Yüzüm yanıyor; eminim kızarmıştır.

İyi görünüyor. Gerçekten iyi. Kışlık mont giyiyor. Eldivenler. Saçları biraz daha uzun, biraz gözlerinin içinde. Tıraş olmuş. Kot pantolon ve bot giyiyor.

Ama gözler farklı.

Belki de bana her zamanki gibi bakmadığı içindir.

"Ben... evet. Senin için bir şeyim var. Yanımda." Yerdeki deri çantamı karıştırıyorum ve aradığım şeyi buluyorum, ancak bunu yapmak istediğim yerin burası olduğundan emin değilim.

Yüz ifadesi sertleşiyor. Ya da *daha sert* demeliyim.

Daha çantadan tam olarak çıkaramadan bir adım geri çekiliyor. O kadar sinsi bir ifadeyle bakıyor ki, elimde alev almamasına şaşırıyorum.

Arkasını döner ve arkasına bakmadan dışarı çıkar.

Elimdeki zarfa bakıyorum ve bunun ne olduğunu düşündüğünü anlıyorum. Boşanma evrakları olduğunu düşünüyorsa tabii ki istemez. Steel'lerin boşanmasına izin verilmez. Hayır, beni boşamasına izin yok ama evinde topuklu ayakkabılarını çıkarmış bir kadın bulundurmasına karşı bir kural yok, değil mi?

Suratım asık, zarfı çantama geri koyuyorum, çorbamın kapağını kapatıyorum, peçetemle birkaç damla pisliği siliyorum, eşyalarımı topluyorum ve ceketimi giyiyorum.

Zifiri karanlıkta sarsılarak uyandım. Yatağımın başucundaki telefonumun ekranına dokunuyorum. Saat sabahın üçü.

Önümde bir gölge hareket ediyor ve nefes nefese kalıp telefonuma doğru hamle yapıyorum.

9, 1'e dokunuyorum ve tekrar 1'e dokunmak üzereyken ışık alanı dolduruyor ve beni geçici olarak kör ediyor.

Ben Derek.

Kalbim kendi kendine

çarpıyor. "Beni korkuttun,"

diye nefes alıyorum.

Ağzı gergin. Gözleri soğuk. Ve yüzüme doğrultulmuş değil. Geçmişime bakıyor.

"Seni Downtown'ın aşağısındaki fırından çıkarken gördüm.

O gün kiminle ögle yemeği yedin?"

Kaşlarımı çattım. "Geçen gün mü? Carlos. Benim için çalışıyor. Babanın Downtown'ın yukarısındaki ofis binasında bir ofis kiraladım."

Carson bunu benim için organize etti.

Derek'in ifadesi değişmedi.

"Dün dairende seninle kim vardı? Noel ağacını birlikte diktiğin biri mi?" Sesim titriyor, bu gerçeğe ilgili duygularıma ihanet ediyor, lanet olsun.

Gözleri kısılıyor ama hâlâ duvarı işaret ediyor. "Dairede kalmayacağım. Arayan Paulina'ydı. Şef. Evi tadilattayken kiralanıyor."

"Oh. Nerede kalıyorsun?" Titreyerek sordum.

"Çiftlik evindeyim."

"Oh," dedim.

"Boşanmıyorsun," diye bilgi verdi.

"Bir tane istediğim kısmı kaçırdım mı?" diye sordum.

"Chuck'ın kayıtlarına göre geçen hafta iki saat boyunca bir avukatın ofisindeymişsin" diye suçluyor.

"Chuck'ın günlüğü mü?"

"Kenny'den günlük tutmayı bırakmasını isteyecek fırsatım olmadı."

"Ve tabii ki onları yine de okudun."

Cevap vermiyor.

"O bir şirket avukatıydı, boşanma avukatı değil. Frank'i ortak yapıyordum."

"O şirketi senin için satın aldım," diyor suçlayarak.

"Sektörde çok fazla deneyimi ve bağlantısı var. Bir sürü de harika fikri var. Ayrıca... Yardıma ihtiyacım var."

Hiçbir şey söylemiyor.

Şirketi tamamen benim yaptı. Ve orada tekrar çalışmaya başladığımda, şirketi Chloe Steele adına kurduğu için benim adımları da yasal olarak değiştirdiğini öğrendim. Bir şeyleri bu şekilde imzalamak zorundaydım ki buna alıştıkça son derece sinir bozucu buluyordum.

"Saat sabahın üçü, Derek. Hastaneden üç gün önce ayrıldın.

Peki, şimdi neden buradasın?"

Gözleri bana kayıyor ve uzun, rahatsız edici bir an boyunca bana bakıyor. Ama hiçbir şey söylemiyor ve mesanem başımın etini yiyor, ben de yataktan kalkıp bornozumu giyiyorum ve tuvalete gidiyorum.

Dışarı çıktığımda hala aynı yerde duruyordu. Yatağa bakıyordu.

Dışarı çıkıyorum, koridordan geçip ofisime gidiyorum ve çantamdan zarfı alıyorum.

Döndüğümde gözleri elimdekiğin üzerindeydi. Ve karanlık buzullar gibiler. Babasında ya da kardeşi Elijah'ta gördüğümde bile daha soğuk. Soğukluk iliklerime kadar hissediyorum.

"Bunun ne olduğunu bilmek istemiyor musun?"

diye soruyorum. "İstiyor muyum?" diye karşılık veriyor.

Omuz silktim. "Tamam, unut gitsin." Zarfı masaya fırlatıyorum. Taş gibi soğuk bir ifadeyle bana bakıyor.

"Başka bir şey var mı?" diye soruyorum. Cevap vermiyor.

"Saat sabahın üçü. Biraz daha uyumaya çalışacağım, eğer buraya sadece bana kötü davranmak için geldiyse, görev tamamlandı."

"Enayi mi demek istiyorsun?"

"Acımasızca bak. Korkutucu bir şekilde." Arkasını döner ve gider.

Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama güneş doğana kadar yatağımda onu düşünerek uzandım ve hafta sonu olmasına rağmen kalkıp bir işe yarayabileceğime karar verdim. Boşluğa bakıp gerçekleri düşünmekten daha faydalı, özellikle de bariz olanı -

Derek hastaneye beni sevdiğine dair yemin ederek girdi ama çıktığında artık beni hor görüyormuş gibi görünüyordu.

Mutfığa gittiğimde irkildim. Derek kutudan süt içiyor. Üzerinde bir eşofman altı ve beyaz bir tişört var. Çıplak ayaklı.

Ve orada, sol elinde, evlilik yüzüğü var. Hâlâ takıyor.

Gördüğümde kalbim küt küt atıyor.

"Hâlâ burada olduğunu bilmiyordum," diyorum.

"Ben burada yaşıyorum," diye mırıldanıyor, bana bakmadan boş süt kutusunu çöpe atıyor.

O uzaklaşırken kaşlarımı çatıyorum. "Bütün sütü içtin mi?"

"İlaçlarımı yıkamam gerekiyordu," diye mırıldandı arkasını dönmeden.

Bütün gün neredeydi, dün gece nerede uyudu bilmiyorum ama saat sekizde, önceki gece fazla uyumadığım için ayakta duracak halim kalmamıştı. Yatağa girdiğimde, uykunun benden kaçıp kaçmayacağından emin değilim, bir ses duyuyorum. Ayak sesleri yaklaşıyor, sonra uzaklaşıyor. Yaklaşıyor, sonra tekrar uzaklaşıyor. Koridora çıktım ve Derek'in sırtını gördüm. Koridorda yürüyordu.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Etrafında dönüyor ve kıvrılmış dudağıyla bana bakıyor. Bana doğru hışımla geliyor ve yüzündeki yoğunluk, vücut dili beni geri çekilmeye zorluyor. Biraz tökezliyorum ama kendimi yakalıyorum ve yatak odasının kapısının yanındaki duvara yapışıyorum.

"Kendimi durduruyorum," diye homurdanıyor, bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Neyden?" diye soruyorum.

Dört beş adım uzaklaştı ve durdu.

"Çalışmıyorlar," dedi bana. "Ne?" Küçülmeye çalışarak soruyorum.

"Haplar."

Birkaç kez göz kırptım.
"Ne yapmaları gerekiyor da yapmıyorlar?" Şiddet içeren düşünceleri mi var? Çok kızgın görünüyor.
Soruma cevap vermiyor.
"Elin seğirmiyor," diye gözlemliyorum. Bana sabit görünüyor.
Elini kaldırıyor, önce önünü, sonra avucunu incelemek için çeviriyor.
Aniden saldırıyor ve iki avucuyla beni duvara sıkıştırıyor. Nefesim kesiliyor ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum.
Zor nefes alıyor. Kaşlarının ve üst dudağının üzerinde boncuk boncuk ter var.
Göz bebekleri kocaman. Ne oluyor burada? Derek psikotik bir kriz mi geçiriyor?
"Düşüncelerimi durdurmuyorlar, dürtülerimi durdurmuyorlar." "Derek, beni korkutuyorsun."
"Dürtülerimin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" Başımı sallıyorum.
"Bilmek istiyor musun?" diye soruyor.
O kadar yakın ki vücut ısını hissedebiliyorum. Gözleri çok kızgın, çok soğuk. "Beni gerçekten korkutuyorsun."
"Seni en yakın yüzeye atmak ve beynini dağıtmak istiyorum. Ölene kadar sikmek. Ben ölene kadar seni becermek. İkimizden de geriye bir şey kalmayana kadar seni becermek istiyorum."
Bir şekilde yutkunmayı başardım.
Daha da sert nefes alıyor, adeta ateş püskürüyor. "Eğer sana dokunursam, tam anlamıyla deliririm." Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor.
Sesi hafifçe yumuşuyor. "Eğer sana dokunmazsam..." "Ne olacak?" Fısıltıyla sordum.
"Aynısı."
Yutkunmaya çalışıyorum ve "Peki ne yapacaksın?" diye soruyorum.
İrkildi. "Sana dokunmamaya çalışıyordum. Uzak durmaya çalışıyordum, seni gördüğümde ne olacağından emin değildim. Sonra sen beni aramaya çıktın ve koridordaki güvenlik kayıtlarında başka bir kadınla olduğumu düşündüğünde ne kadar üzüldüğünü gördüm."
Hafifçe başımı sallıyorum.
"Ben de seni takip ettim. Çorbacıya kadar." Tekrar başımı salladım.
"Parfümünü kokladım. Yüzünü gördüm. Sana baktım..."

Bekliyorum.

Dudaklarını ıslatıyor. "Ve ayrı zaman geçirmenin, danışmanlığın, meditasyonun, ilaç tedavisinin... işe yaramadığını biliyordum."

Kalbim uçmak, bedenimi terk etmek üzere; o kadar hızlı çarpıyor. "Hem de hiç. Çünkü seni yiyip bitirmek istiyorum. Seni istiyorum, hatta belki eskisinden daha fazla."

Çok yakınımda. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. Elleri vücudumdan birkaç santim ötede duvara dayanmış.

Bakışlarındaki soğukluğa rağmen, vücut ısısının radyasyonunu hissediyorum ve sanki tenimi okşuyor.

Dudağımı ısıırıyorum ve geçici olarak yüzüne uzanıyorum. Sanki bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi geri çekiliyor.

Burun delikleri açıldı.

Bir adım öne çıkıyorum.

"Chloe..." diye uyarıyor.

"Derek," diye fısıldıyorum ve çenesine uzanıyorum. Elimin ulaşamayacağı kadar geri çekiliyor. "Korkuyorum tavşanım," diye fısıldıyor.

"Neden korkuyorsun?" "Beni iyileştirmediler, bebeğim."

"Ben de korkuyordum. Ama az önce söylediğin şey...

yardımcı oldu." "Artık seni incitmek istemiyorum, Chloe."

"O zaman beni daha fazla incitme, Derek."

Gözleri yüzümde gezinirken bakışları biraz yumuşuyor.

Yaklaşıyorum ve tekrar çenesine uzanıyorum. Bu sefer beni durdurmuyor.

Gözlerini sımsıkı kapatıyor, sanki tenindeki elim yakıyormuş gibi.

Boştaki elimi sırtına koyuyorum. Bir aşağı bir yukarı hareket ettiriyorum. Şimdi titriyor. Sertçe.

Gözleri açılıyor ve iki eliyle yüzümü kavrarken yüz hatlarında acı belirliyor. Beni biraz sert tutuyor, tutuşu biraz fazla sert. Ben yanından geçip açık yatak odası kapısına doğru geri geri gitmeye başladığımda göğsü ağır nefes alıp vererek inip kalkıyor.

Yüzümü tutmaya devam ederek çelişkili bir ifadeyle beni takip ediyor.

Gözleri bir şeye takıldı. Omzumun üzerinden baktım. Komodinin üzerinde duran zarfa.

"İçinde ne olduğunu görmek ister misin?"

diye soruyorum. "Belki," diyor dikkatle.

Yüzüm hâlâ ellerinin arasında. Uzaklaşmaya çalışıyorum ama tutuşu sıklaşıyor.

"Aç şunu," diye ısrar ediyorum, nazikçe.

Beni bırakıp zarfı kaldırırken gözlerinde belirsizlik vardı.

Karton sayfaları ve çizgili kâğıdı çıkarıyor, kaşlarını çatıyor. "Sana borçlu olduğum kitap raporu."

Şaşkınlıkla irkilir, gözleri çizgili kâğıdı tarar. Kâğıdı yere bırakır ve elindeki üç karton renk tablosuna bakar.

"Bu dolap ve banyo için fikirler için. Sensiz boya rengi seçmek istemedim ama bu yeşile daha fazla katlanamam. Ve diğer-"

Nutkum tutuldu, çünkü geceliğim bedenimden söküldü ve yatağa fırlatıldım. Kitap raporu komodinin üzerinden uçtu ve boya tabloları yerdeydi.

Kocam *benim peşimde*.

Gömleği başının üzerinden uçuyor. Belinin güneyindeki giysilerin hepsi düşüyor ve şimdi beni örtüyor, ağzı benimkinde, kalçalarını öne doğru çarpıyor, beni dolduruyor. Muhtaç seslerimiz etrafımızdaki boşluğu dolduruyor. Odamızı, evimizi, birlikte yaşlanacağımız yeri dolduruyorlar. Bir aile kuracağımız yere.

Etrafında kenetleniyorum ve parmaklarımı saçlarına doluyorum, bir şey söylemek üzereyken dili ağzıma giriyor, sonra alt dudağımı ısırtıyor ve dudaklarım sızlıyor. Acıyla sarsılıyorum ve çekiliyor, beni karnıma çeviriyor ve tekrar içime giriyor.

"Benim. Benim karım. Benim Chloe'm. Benim Chloe'm. Siktir." Dişleri omzuma kenetlendi.

Elini altıma sokup bacaklarımın arasını kavradığında yatağı yumruklayarak inliyorum. Vahşi bir hayvan gibi homurdanarak tekrar tekrar içime girerken parmakları sihirli bir şekilde çalışıyor. *Benim* vahşi hayvanım.

Tekrar ters döndüm ve şimdi gözlerimin içine bakıyor.

"Asla. Bir daha asla senden uzak kalmak istemiyorum.

Asla." Başımı sallıyorum. "Asla."

Yüzümü tutuyor.

Taktığı kolyeyi fark ettim.

Evlilik ve nişan yüzüğüm orada sallanıyor.

Gözyaşlarına boğuluyorum ve ben avucumu gözyaşlarımın altına sokup burnumu çekene kadar bir an için kafası karışmış gibi görünüyor.

"Tüm bu süre boyunca onları kalbime yakın tuttum," diyor.

Hâlâ evlilik yüzüğünü takıyor. Benimkini de kalbine yakın bir yere takıyor.

Kalbim...

"Onları bana giydir, Derek."

Duyguların içinde kaybolmuş, beni becermeye odaklanmıştı. Bacaklarımı kaldırıp omuzlarına yaslıyor ve tekrar içime giriyor, başparmağını klitorisime koyuyor, diğer elini bacağımda aşağı yukarı gezdiriyor.

Parmaklarıyla ve leğen kemiğiyle öyle bir ritim tutturuyor ki, kısa sürede kendimden geçip titremeye başlıyorum.

Adını haykırıyorum, tırnaklarımı tenine geçiriyorum ve bacaklarım düşerken o da içime akıyor, üstüme yığılıyor. Onun kalbinin de benimki kadar hızlı attığını hissedebiliyorum. Ona sıkıca tutunuyorum, kollarımla ve bacaklarımla onu tutuyorum. Bakışlarımız kilitlenirken içimde derinlerde bir yerden ona uzanıyorum.

Perişan görünüyor. İçi parçalanmış. Yüzünde çok fazla acı görüyorum ve bunu düzeltmek istiyorum. Düzeltmek için can atıyorum. Belki şimdi söyleyeceğim şey yardımcı olur.

"En çok hangisini seviyorsun?" Alnı

kırışıyor. "Hangisi ne?" "Boya rengi."

"İstedğin renge boyayabilirsin. Ben yeşille bile yaşarım." "O yeşille yaşayamam, kocacığım."

Yutkunuyor.

"Onlara ulaşabilir misin?" diye

sordum. Bana boş boş bakıyor.

"Boya örneği zımbırtıları." Geriniyorum, hareket etmesini istediğimi işaret ediyorum. Kımıldamıyor.

"Bana boya malzemelerini getirir misin?"

"Şu anda konuşmak istediğin şey bu mu?" diye soruyor, bana aklımı kaçırmışım gibi bakarak. "İstedğin renge boyayabilirsin. Bence konuşmamız gereken başka şeyler var."

"Ne gibi şeyler?" Ben soruyorum.

Geniş omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi görünüyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor.

"Boya ile başlayalım. Buna ne dersin?" "Boya," diye tekrarlıyor.

"Evet. Şu şeyleri tutabilir misin?"

Üzerimden yuvarlanıyor ve yerden onlara ulaşmak için yatağın yarısına kadar iniyor.

"Hangisini beğendin?" Üç karton sayfayı havaya kaldırırken soruyorum.

Onları ondan alıyorum ve mor ve mavi çarşafı yanımdaki yatağa bırakıyorum ve tüm mavi-gri tonlarının olduğu çarşafı tutuyorum.

"Bunu beğendim." Mavi gri bir kareyi gösteriyorum. "Sen hangisini beğendin?"

"Chloe, banyoyu ne renge boyadığın umurumda değil."

"Tamam, bu renge boyarız o zaman." Boya zimbirtisini yere bıraktım ve diğer ikisini kaldırdım.

"Bebeğin odasını ne renge boyayacağımız umurunda mı? Kız olursa bunu severim. Oğlan olursa hangi maviyi seveceğimden emin değilim. Belki bu?"

Gözleri lazer odağıyla üzerimde. "Bebeğin odası mı?"

"Ben küçük bir kızken odam mor renkteydi. Çok severdim. Pembe istemedim. Eğer kız olursa ve pembe olmasını isterse, pembe olur ama önce yumuşak bir lavanta düşünüyorum ve oradan devam edeceğim. Eğer erkekse... bu mavi çok hoş." Robin'in yumurtasına en yakın olanı gösteriyorum. "Yine de pembe ya da mor ya da Allah korusun... neon yeşili isterse - kahretsin - onu boyarız."

Derek zıplar. Yere değil. Yatağın üzerinde durup bana bakıyor.

"Bebeğin odası mı?" diye

tekrarlıyor. Dudağımı

ısıırıyorum ve başımı

sallıyorum.

Çıplak bedenime bakıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Karnım henüz patlamadı. Muhtemelen birkaç hafta içinde çıkacak. Henüz sabah bulantısı yaşamadım ama çok yorgunum ve göğüslerim ağrıyor."

"Sen..." Başını iki yana sallar. "Bekle. Ne?"

"Hap sütyenimdeydi, Derek. Onu almadım. S a d e c e düşündüm.

İnanın bana, açtım. Hatta paketini bile açtım. Ama yapamadım." Omuz

silkтім. "Kayıtlarda hiç doktor randevusu yoktu."

Başımı sallıyorum. "Doktorumu aradım ve doğum öncesi vitaminleri almaya başlamamı ve ilk resmi randevum için on iki hafta sonra gelmemi söyledi. Henüz on iki haftalık değilim. Gelmek ister misin?"

En azından o hastanedeyken kimse telefonlarımı dinlemiyordu. Yatakta dizlerinin üzerine çöktü. Doğrudum ve kolyesini çıkarmak için uzandım.

"Bebeğimi mi taşıyorsun?"

"Bu yüzden sütün hepsini bitiremiyorsun, Derek."

Gözlerini kapatır ve uzun bir iç çeker. "Bütün sütü içtim." "Evet. Bunu yapma."

Yüzünü buruşturuyor. "Seni bu yatağa attım."

"Sorun yok. Sırt üstü düştüm. Zıpladım. Bunları bana tak." Yüzükleri altın zincirden çıkardım.

"Siktir, Chloe." Alnını benimkine dayadı. "Siktir, bebeğim."

Eli karnımda geziniyor, sonra aşağı inip karnımı öpüyor.

Oraya vardığında, çenesini oraya dayamadan önce göbek deliğimin hemen üstüne, sonra hemen altına bir öpücük konduruyor, gözlerinde sevgi parlıyor.

"O öldüğünde ve cenazesinde yanımda olman benim için çok şey ifade ediyordu. Sonunda bana izin vermeye başladığında, o öğleden sonra kendini bıraktığında, bu her şeydi. Ben... Her şeyi berbat ettiğim için üzgünüm," diyor.

Duygu yumağını yutuyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Seni üzdüğüm, korkuttuğum, kızdırdığım tüm zamanlar için özür dilerim." Başımı sallıyorum, çenem titriyor.

"Ve bilmelisin ki... Tam burada olmak için her şeyi tekrar yapardım, sen bana böyle bakarken, çocuğum içinde büyürken."

"Biliyorum," dedim ve yüzükleri ona uzattım.

Onları dikkatlice yüzük parmağıma takıyor ve öpüyor.

"Seni seviyorum, Derek," diyorum ona. "Seni çok özledim. Beni mutlu etmen için çok hazırım. Ben de seni mutlu etmeye çok hazırım."

"Doktorlar beni iyileştirmede Chloe," diye hatırlatıyor bana.

"İyi," diyorum.

İki Hafta Sonra, Portsmouth, NH

"Vay canına. Muhteşem," diye haykırıyor evin önüne geldiğimizde. "Ve suyun üzerinde!"

"Yazın görene kadar bekle, küçük tavşan. Fişi çekmek için harika bir yer."

"Bu inanılmaz."

Grace Noel için gelmemizi istedi. Babam geldi. Ash ve Jonah da geldi. Grace suçluluk duygusu içindeydi ama Chloe'yi kimseyle paylaşmaya dayanamıyordum.

Şirketi Noel arifesinden yılbaşına kadar kapalıydı, bu yüzden Noel ağacını birlikte dikmek ve daha sonra karımın çıplak vücuduna parmaklarımla ismimi boyamaya dönüşen dolabı ve ana banyoyu birlikte boyamak dışında bu zamanın çoğunu yatakta geçirdik.

Yeni yıl arifesinde onu paylaştım: gelip geceyi geçiren ve yeni yılı kıyasıya bir Monopoly oyunuyla karşılayan ailesiyle. En çok benim boğazım kesildi.

Benimle ve ailesiyle masa oyunu oynarken gözlerindeki sevgi ve ışık bana takıntılı olduğum kadın hakkında daha da fazla şey anlattı.

Şimdi benim için gülümsüyor. Bana uzanıyor. Ve ben onu becermeye doymasam da, o da neredeyse benim kadar sık sevişmeye başlıyor. Benim kirli kızım. Benim açgözlü kızım. Benim iyi kızım.

Turner'lar Monopoly oyununda acımasızlar, ki ben yılbaşından önce hiç oynamadım. Beni hiç tereddüt etmeden iflas ettiren Chloe Steele de öyle. Gelecek yaz o oyunu New Hampshire'daki çiftliğimize getirmesini istiyorum. Grace şimdiden hepimizin aynı anda burada olacağı bir aile haftası düzenlemeye başladı. Chloe'nin babamı bir oyuna davet etmesini istiyorum, böylece emlak imparatorluğunu kime bırakmasının akıllıca olacağını görebilecek.

Chloe on iki haftalık randevusuna kadar hamileliğini açıklamak istemediğini söyledi ama Pam ve Hal geldikten beş dakika sonra annesine ağzından kaçırıldı. Bunu o kadar büyük bir heyecanla yaptı ki, eğer karıma aşık olmasaydım, bu her şeyi bitirirdi. Pam hemen telefona sarıldı ve bebek hediyeleri sipariş etmeye başladı.

Yeni yıl sabahı Chloe ve annesini sarılmış ve ağlarken buldum. Endişeliydim ama Chloe'nin ailesinin getirdiği bir zar oyunu olan Yahtzee oynadıklarını öğrendim ve oyunun en son Chloe ve rahmetli erkek kardeşi arasında oynandığı ortaya çıktı. En son kullanılan skor kartı ergenlik çağındaki Chloe'nin mor kalemindeydi, ancak kardeşi oyunu kazanmış ve kendi adını daire içine alıp "kazanan", Chloe'ninkini daire içine alıp "kaybeden" yazmıştı. Çubuk elinde kazanan kupası olan bir erkek figürü ve Chloe'nin son skorunun yanına saçında fiyonk olan üzgün yüzlü bir çubuk figürü çizdi.

Bu anılar karşısında eşimin yüzündeki duyguyu görmek acı verse de, aile oyun gecelerinin anıları ve Bryan Turner'ın rekabetçi ve saygısız mizahının hikayeleri paylaşıldıkça bu gözyaşları kahkahaya dönüştü.

Chloe ve ailesi arasında sevgi gördüm. İhmal, formalite ya da ilgisizlik değil. Kendilerinden birini kaybetmenin acısına katlandıktan sonra iyileşmeye çalışan bir aile gördüm. Sanırım hala iyileşiyorlar.

Ben de öyle. Ailemin geri kalanı da öyle. Yaralar iyileşiyor. Travmadan iyileşiyorum. Ölü kardeşimi özlemiyorum. İyi ki kurtulduk. Rahmetli annemi özlemiyorum. Düşündüğümde daha fazla. Ve geri kalanımız her konuda aynı fikirde olmayabiliriz; hala yozlaşmış ve elitist zengin hıyarlar olarak görülüyor olabiliriz, ama çaba sarf eden babam da dahil olmak üzere herkesle konuşuyorum. Ben de öyle.

Naomi ve Ash ilişkilerindeki uçurumu kapatamadılar ama annemin cenazesinden bir gün sonra aile kahvaltısında birbirlerine karşı çok daha az düşmanca davrandılar. Yılbaşı günü doğum günleriydi ve Grace bana Naomi'nin Ash'e doğum gününü kutlayan bir mesaj gönderdiğini söyledi. İlk mesaj yaklaşık

bir on yıl. Bu bir başlangıç. Grace, Noel arifesinde bir saatlik telefon görüşmesinde Chloe'ye Nay ve Josh'un evliliğinin sorunlu olduğunu söyledi. Karım ve kız kardeşim yakınlaşıyor gibi görünüyorlar. İyi oldu. Grace'in yakamdan düşmesini sağlar.

Sorunlu evliliklerden bahsetmişken - Elijah ve Sabrina'nın durumunun ne olduğunu bilmiyorum. Neyse ki ben hastanedeyken düşmanlarıyla uğraşmış. Sabrina'yı Noel için bir seyahate götürdü, bu yüzden dışarı çıktığımdan beri onunla konuşmadım. Sabrina'nın bu geziye bağırıp çağırarak gidip gitmediğinden emin değilim.

Ruh halime gelince, çok fazla stres yaşamadım, bu yüzden buna nasıl tepki vereceğimi henüz bilmiyorum. Hastanede geçirdiğim zamanlardan kalma bazı stres yönetimi araçlarım var, göreceğiz. Haftada bir saatlik terapi seanslarına devam etmeyi kabul ettim. Şimdilik.

Hastanede geçirdiğim iki ay hiç eğlenceli değildi. Muhtemelen doktorların ayrılman konusunda tereddüt etmemelerini sağlayacak kadar iyileşmeden önce daha da kötüleştim. Chloe'yi özlemek ve terapide olmanın tetiklediği duygular arasında, karıma geri dönebilmek için orada kaldığım ilk üç hafta boyunca her gün neredeyse camdan pencerelere doğru yürüyordum.

Chloe'nin benimle bir daha kin, nefret ve korku olmadan konuşup konuşmayacağını bilmiyordum ve ona bir hedef olarak odaklandığım ilk zamanların aksine, bizim için herhangi bir umut olmadığını düşünmesi beni derinden rahatsız ediyordu. Buna inanmaya başladım. Benim yüzümden bu evliliğe bir çocuk getirmekten korktuğu düşüncesi peşimi bırakmıyordu.

Ve pişmanlığımın benim için bir umut olabileceği anlamına gelebileceğini biliyordum.

Gelişen duygularım tam bir sosyopat olmayabileceğim anlamına geliyordu.

Ondan sonsuza kadar uzak kalamayacağımı biliyordum. Onunla işimin bitmediğini biliyordum. Ayrı kaldığımız iki ay boyunca hiçbir zaman onun gitmesine izin vereceğimi düşünmedim. Gözlerindeki nefret ve korkuyu tekrar görmekten korkarak dürtülerime karşı koydum. Ama Ash'in onu otoparkta gördüğünü söylediği mesajdan sonra binanın güvenlik kamerası kayıtlarında onu tekrar gördüğümde, gördüğüm şey nefret ve kin değildi.

Perişan haldeydi, hayır *harap* olmuştu. Beni aramaya geldiğinde orada başka bir kadın gördüğü için harap olmuştu.

Bana gittiğim ilk birkaç gün enkaz halinde olduğunu, yaşadığımız her şeyden dolayı travma geçirdiğini söyledi. Ama sonra beni özlemeye başlamış. Onun için aldığım evde benimle birlikte bir aile kurmayı hayal etmekten kendini alamıyordu. O evden başka bir yerde olmak istemiyordu, benimle birlikte, birlikte anılar biriktirmek istiyordu. Ve birkaç hafta sonra

Regl dönemini geciktirdiğini ve Alannah'ın kendisine hamilelik testi getirmesini istediğini söyledi. Testin pozitif çıktığını bana söylemek için sabırsızlandığını söyledi. Ben çıkar çıkmaz bunu yapmaya karar verdi. Ve sonra ben ona gelmeyince beni aradı.

Onun yerine geçtiğimi düşünmeden önce bile bana bir şans daha vermeye hazır olduğunu ve bunun onu korkuttuğunu söyledi. Hâlâ da öyle. Sırf ondan boşanmadığım için evliliğimize bir şans vermek istemedi. Sadece doktorların beni iyileştirdiğini düşündüğü için gerçek bir şans vermek istemedi.

Beni ben olduğum için sevdiğini söylüyor, beni ben olduğum halde sevmek yerine. Onun istediği benim onu nasıl sevdiğim. Ve bu iyi, çünkü onu başka türlü nasıl seveceğimi bilmiyorum. Hâlâ korkuları var. Muhtemelen hala zihinsel olarak iyi olmaktan uzağım, ama belki de ondan önce olduğumdan daha yakıным.

Dün ona Adam Hallman'a bir milyon doları erken ödememi isteyip istemediğini sordum. Böylece onun defterini kapatabiliriz. Bana ona hiç ödeme yapmamı istemediğini söyledi. Yapmayı kabul ettiğim her şeyi yaptım. Takım elbiseliler. Onun için klinik deneylere bakan Josh ile bağlantı kurdum. Ona alacağını söylediğim her şey verildi, kitap serisi için bir yayın sözleşmesi de dahil. Chloe bunun fazlasıyla yeterli olduğunu söylüyor. Kameraları çıkarmamı, internetteki faaliyetlerini takip etmeyi bırakmamı ve bir milyon doları tıbbi araştırmalara bağışlamamı istiyor. Bağışı yapacağım ama gerisini düşünmem gerekecek.

Ona evi gösterdim, buraya gelirken alışveriş yaptığımız yiyecekleri indirdik ve küçük tavşanımın seksi yapılacaklar listesindeki maddelerden birini daha işaretlemenin zamanı geldi.

"Burası çok güzel," diyor yatak odasına bakarken. "Bu kadar büyük olmasına bayıldım. Gelecek yaz tekrar gelip buraya bir çocuk odası sığdırabiliriz." Yatağın yanını işaret ediyor.

Kollarımı ona doladım. "Bebeğimizin yatağa bu kadar yakın olmasını istediğimizi sanmıyorum."

Başını yana eğerek merakla bana bakıyor.

"O yatakta yapacağımız yaramazlıklarla onu korkutmak istemezsin, tavşanım."

Burnunu kırıştırıyor. "Bebeğimizi koridorun sonundaki bir çocuk odasına tıkmayacağım. Evdeki odamızın yanındaki odayı boyayıp dekore edeceğiz ama muhtemelen ilk yıl yanımızda, hatta bizimle *birlikte* uyuyacak."

"Bunun seks hayatımıza engel olacağını düşünmüyor musun?" Ben soruyorum.

"Bizi tanıyorsan, yaratıcı olabiliriz," diye yanıtlıyor kollarını boynuma dolayarak.

Ayak parmaklarının üzerine kalkıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

"Seni seviyorum, küçük tavşancık," diye mırıldanıyorum yumuşak dudaklarına karşı. "Ben de seni seviyorum, baygın takipçi."

Kıkırdıyorum, gözlerindeki ışığa bayılıyorum.

"Önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca seni kendimden geçirmek üzereyim, Chloe Steele."

"Öyle mi? Hadi bakalım," diye davet ediyor ve bana uğruna çok çalıştığım bir bakış daha atıyor. *Özlem*.

"Senin fantezilerin mi benimkiler mi?" Soruyorum, sonra fısıldıyorum. "Geçen sefer sorulduğunda benimkini seçmiştin."

Küçük pembe diliyle dudaklarını ıslatıyor, ilgisini çekmiş gibi görünüyor. "Seninkilerden biraz daha fikrini sevdim."

O bir mucize. Benim karım.

Ama tavsiyem, "Seninkini seç, karıcığım."

Beni bıraktı. "şimdi, kocacığım..." Elini beline koyar ve "beni istediğin şeyi seçmem için manipüle edersen bu benim seçimim değil" der.

"Bu tür bir manipölasyon istiyorsun, inan bana," diye bilgi veriyorum. "Tamam, Derek. Ben benimkini seçiyorum."

Bu yolculuk için arabayı hazırlarken bana sorduğu soruya cevap vermek için yanımda getirdiğim küçük valize uzanırken ona gülümsüyorum. Ona bekleyip görmesi gerektiğini söyledim.

Bavulu dört direkli yatağın ayak ucundaki sandığın üzerine koyuyorum ve karım fermuarını açmamı izliyor.

Kapağı çevirip içindekini gösterdiğimde gözleri parlıyor. "Vay anasını," diye fısıldıyor.

"Hafta sonu tam bir güç alışverişine hazır mısın Chloe?" diye sordum. "Önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca sana istediğim her şeyi yaptıracağım. Vücuduna ne istersem yap."

Kelepçeleri, sarılı kayış setini ve bir seks salıncağı yapan küçük bankı görüncü gözlerini kırpıştırıyor. Elimde bir deri duyuşal var.

yoksun bırakma kıyafeti, meme ucu kelepçeleri, bir top gag, kör katlama, bazı kısıtlamalar ve bazı seks oyuncakları.

"Sen... esaretle ilgileniyor musun?" diye soruyor. "Elbette."

"Daha önce... uğraştınız mı?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Ben soruyorum. Kaşlarını çatı. "Hayır," diye fısıldıyor.

Ben gülüyorum. Güldüğüm için bana kaba davrandı. "Öyle mi?" diye soruyorum.

"Bana sorduğunuz sorunun aynısını ben de size sorardım ama... hayır, hiç uğraşmadım. Yine de hep yapmak istemişimdir."

"Biliyorum bebeğim. Hadi biraz eğlenelim," diyorum. "Güvenli bir kelimeye ihtiyacım var mı?" diye soruyor.

Daha geniş gülümsüyorum. "Muhtemelen. Ama sen bir tane almayacaksın." Karım dudağını ısırırken gözlerinde tahrik edici ışıklar yanıyor.

Yarından sonraki gün de bir başka seksi ölmeden önce yapılacaklar listesi maddesini yerine getireceğim. Pazar dondurması. Yatakta. Dondurma ve sosları birbirimizden yalayacağız.

Bir Ay Sonra

"Bana kimi işten çıkarıp çıkarmayacağımı söyleyemezsin, Derek," diye küstahça bilgi veriyor. "Carlos işinde iyi. Eve dönmeden önce onunla yemeğe gittiğimi gördüğün için hâlâ gereksiz bir düşmanlık besliyorsun. Coraline'le çıkıyor. Ondan çok hoşlanıyor. Ayrıca ben de ömür boyu mutlu bir şekilde çiftleştim."

Sırıyorum. Çorbacıya yaklaştığım gün ona aldığım kitapla ilgili kitap raporundaki o satırdan bahsediyor. Hamile olduğumu öğrendiğim günün ertesinde kitap raporunu okumuştum. Kitaptaki aşk hikayesini bizimkiyle karşılaştırmasına bayıldım.

"Bekle. Jeff'in Coraline ile çıktığını sanıyordum."

"Jeffy ona bağlanmak istemediğini söylemeden önce bu sadece iki hafta sürdü," diyor bana. "Şimdi Carlos'la çıkıyor. Gerçi henüz özel bir ilişki değil çünkü Cor hâlâ Jeffy ile takılıyor."

"Carlos'un kiminle çıktığı ya da çıkmadığı umurumda değil. Eğer onu bir daha göğüslerine bakarken yakalarsam, Chloe, olacaklardan hoşlanmayacaksın."

Ağzı açık kaldı.

"Muhtemelen en iyisi onu kovmanız." diye ekledim.

Henüz hamile görünmüyor, ama daha kıvrımlı görünüyor ve göğüsleri kesinlikle daha büyük. Bebeğimi onun içinde büyüttüğüm için.

Onu hamile bıraktığımın belli olmasını dört gözle bekliyorum. Dünyanın onun karnını yuvarlak görmesini istiyorum çünkü ben öyle yaptım.

"Seni olduğun gibi sevdiğimi söyledim ama Derek, tehdit korkusuyla yaşamak istemiyorum," diye uyarıyor işaret parmağıyla göğsümü dürterek. "Bu benim için hâlâ sorun. Tamam mı?"

"O zaman benim uslu kızım olsan iyi edersin, Chloe," diye karşılık veriyorum. "Tabii ceza istemiyorsan."

Şu anda ceza fikri karşısında gözlerindeki o hınzır parıltı? Bu onu daha da çok sevmeme neden oluyor.

Ama ben kesinlikle ciddiylim. Carlos'u kovmazsa, ondan kendim kurtulmak zorunda kalabilirim.

Want More?

*Steele ailesinden daha fazlasını mı istiyorsun? Evet, planlarım var.
Sabrina ve Elijah mı? EVET.
Jonah? Grace? EVET.
Naomi? Asher?
MUHTEMELEN.*

Kitap Raporu

Derek Steele için hazırlanmıştır, Chloe Steele tarafından

Kurt Şekil Değiştiren Kitabı.

Ne hakkındaydı?

Çok seksi kapağına ve iç gıcıklayıcı açıklamalarına rağmen, bu kitap aynı zamanda içeriğe de sahipti. Bir kadın ve doğaüstü bir adam arasındaki ilişkiyi inceliyordu. Adam sadece bir kurt değiştirici değildi, aynı zamanda hayatındaki travma nedeniyle birkaç yıldır insanların veya diğer kurt değiştiricilerin etrafında bulunmamıştı. Bu da ilginç bir dinamik anlamına geliyordu.

Kurt şekil değiştiren onun kokusunu aldı ve peşinden gitmek zorunda kaldı; onun eşi olması gereken kişi olduğundan emindi. Alfa kurt köpekleri ömür boyu eş olurlar, bu yüzden kız ne kadar karşı çıkarsa çıksın ondan vazgeçmek istemiyordu. Ve itiraz etti de!

Kadın bu fikre karşı son derece dirençlidir, adamın düşünme şeklini anlayamaz, kafası karışır ve yoğunluğundan dolayı ondan korkar, ama kesinlikle kendini adamın bazı hareketlerine ve yatak odasındaki hünerlerine vurulmuş bulur. Bu kitapta düğümlenme (çiftleşme sırasında erkek kadının içine kilitlenir ve düğüm kadının içindeki çok hassas bir kısma karşı titreşir) ve eş işaretinin boyunda ekstra erojen bir bölge haline gelmesi gibi bazı ilginç cinsel dinamikler vardı. Kurt şekil değiştiren, onu koşulsuz sevgisine ikna etmek için ne yapması gerekiyorsa yapacağına yemin eder.

Çok sevdiğim bir şey:

Hikayede kahkahalarla güldüğüm, içimi ısıtan, sinir bozucu ve öfkeli anların yanı sıra bazı anların da olması hoşuma gitti.

duygusal anlar. Bu kitap bana çok şey hissettirdi! Hepsinden önemlisi, çok fazla açıklayıcı, külot eriten seks ve bazı beklenmedik kalp ısıtıcı anlara sahip olmasını sevdim.

Aralarındaki ilişkinin ötesinde, sürüsüyle de ilişkiler geliştiriyor. Sürü yapısı ilginçti ve onun ailesiyle bağlantı kurmasını ve ailesindeki yerini bulmasını izlemek çok güzeldi.

O kadar sevmediğim şey:

Kadını, birlikte olmaları gerektiğine ikna etmek için bazı aşırı şeyler yaptı. Bu pasajlardan bazılarını okumak zordu. Bu şeylerden bazıları onu incitti. Hem de çok. Birkaç kez oldukça vahşileşti. Sayfalar boyunca onun acısını hissettim. Ama aynı zamanda ne kadar büyük bir hata yaptığını anladığında çektiği acıyı da hissettim. Yetiştirilme tarzı, biyolojisi ve travması yüzünden ne kadar yanlış anlaşıldığını hissettim. Bu konuda çok yoğun bir şekilde ilkel olmasına rağmen onu ne kadar sevdiğini hissedebiliyordum.

Sonuç olarak:

Bu hikaye beni çok etkiledi ve bir şekilde sonsuza dek mutlu olmanın yolunu bulacaklarını umdum. Hepimiz bunun mümkün olduğuna inanmak isteriz. Öyle değil mi? Bu evrendeki karakterlerin ömür boyu çiftleşmesini çok sevdim. Sadece bir kez evleniyorlar, tıpkı olması gerektiğine inandığım gibi.

Yaşadıkları şeyler bazı noktalarda çok zor olsa da, her şeye rağmen güçlü bir ilişki için gerekli malzemelere sahip olduklarını görmek çok kolaydı. Sadece birbirlerini mutlu etme arzusu değil, aynı zamanda birbirlerini her yönden tatmin etme kararlılığı.

Bazen en çok değer verdiğimiz insanları incitiriz. Bazen aşk kolay değildir. Aileler dağınık olabilir. Ama her şey inanmaya, çaba göstermeye değer, özellikle de sevdiğiniz ve sizi seven kişi sizin ve mutluluğunuzun gerçekten önemli olduğunu göstermek için gerçekten çok çalışıyorsa.

End of Book Notes

Satışlardan, çekilişlerden ve yeni çıkan kitapların yanı sıra karakterlerim için bonus sahnelerden haberdar olmak için <http://ddprince.com/newsletter-signup> adresinden bültenime kaydolun.

Şu anda devam eden birkaç serim var, bu yüzden Elijah ve Sabrina'nın hikayesini ne zaman yazacağımı bilmiyorum, ancak bültenime abone olursanız ve Facebook'taki okuyucu grubum DD'nin Chickadees'e katılırsanız, ilk öğrenenler arasında olacaksınız. İlişkileri hakkında kazana dökülen gerçekler beni çok heyecanlandırıyor.

Steele ailesiyle ilk kez Kötü Kız, Alfahole Ev Arkadaşları 3. kitabı yazarken 'tanıştım' (kitaplar en iyi sırayla deneyimlenir). Ally, Jonah ve Thad'den kaçıyordu. Bir gün Jonah'ın hikâyesini anlatacağımı biliyordum. Ve muhtemelen Thad'inkini değil, ama kesinlikle Grace'inkini. Onun hikayesi de kesinlikle kazanın içinde. Craig ile aralarındaki hikaye nedir? (wink)

Asher ve Naomi'nin hikâyelerini de ele alabilirim. Bunu yazarken fikirler kazana akıyor.

Üst düzey sahiplenici alfa erkek kitap erkek arkadaşlarını seviyor musunuz?
Aldatan

26^(inci) kitabım, yani arka listede tanışıp aşık olabileceğiniz bir sürü kötü çocuk var.

Bu hikayeyi sevenler de sevebilir:

My Savage Alpha Shifters - Kader arkadaşı kurt şekil değiştiren romanları.
(Birinci kitap, Vahşi, Chloe'nin kitap raporu yazdığı kitap olabilir)

Benim Güzel Motorcum serisi - kadınlarını ilk sıraya koyan sahiplenici, koruyucu motorcu kitap erkek arkadaşları.

Nektar Üçlemesi - karanlık ve tabu kader arkadaşı vampir romantizmi.

Dominator Serisi - Dominator benim ilk kitabımdı. Bu görücü usulü evlilik mafya romantizmi serisi karanlıktır. İnsanlara Derek'in ne kadar aşırı olduğunu göstermek için okuyucularıma onun The Dominator'daki Tommy Ferrano'yu iyi ayarlanmış gösterdiğini ve bunun onları şok ettiğini söyledim. Eğer Derek'i seviyorsanız, Tommy'yi de sevebilirsiniz. Hikâyelerinde çok fazla duygu var. Tarçın rulo tipi alfaları tercih edenler Tommy'nin kardeşi Dario'yu tercih edebilirler ama lütfen Doğruluk mu Cesaret mi'ye başlamadan önce 1. kitabı okuyun.

Kurtarılmış - Karanlığa dalmaktan korkmayan okuyucular için karanlık bir romantizm. Bazen kendini kötü adamı desteklerken bulanlar için bir hikaye. Bu kitaptaki kahraman o değil. Kadın kahraman. Bu, onu kurtaran naif ve saf bir ruhun koşulsuz sevgisi hakkında bir hikaye. Ama kesinlikle bunu hak etmiyor. Tek başına okunabilir ama eğer Hükümdar Serisi'ni okumayı planlıyorsanız, bunu ondan sonra okuyun.

The Devious Games Duet - Kill Game ve Dirty Stack - Ahlaki açıdan gri bahisçi, istediği kızı tacizcisinden ALMAK için bir kumar borcunu kullanır. Killian çok ateşli, takip ediyor, doğum kontrol hapları atıyor ve Violet'i incitenlerden intikam almak istiyor. Kesinlikle onun en iyi özelliklerinden biraz aldım ve Derek'e naklettim.

Daha hafif ama aynı derecede kirli bir şeyler için Alphahole Roommates düşmanlardan aşıklara serime ve Hot Alpha Alien Husbands kitaplarıma göz atın. Alphahole Roommates serisi 3. kitapta sizi Steele kardeşlerle tanıştıracak.

Tüm okuma sıram ve tetikleyici uyarılara bağlantı içeren kitap listem <http://ddprince.com> adresinin ana sayfasına sabitlenmiş durumda.

İndirimler, yeni çıkan kitaplar ve ücretsiz kitap promosyonları olduğunda gönderilen bültenim The Scoop'a kaydolun - <https://ddprince.com/newsletter-signup/>

Eğer bu kitabı sevdiyseniz, yorum yazmanızın size çok büyük bir yardımı dokunacaktır. Kitap sever arkadaşlarınıza tavsiye etmeniz de harika. Kitaplarımızı yasal yollardan okuyarak, inceleyerek ve tavsiye ederek bağımsız yazarları desteklemek, size aşık olacağınız DAHA FAZLA hikaye getirmemize yardımcı olur.

Okuduğunuz için teşekkürler!

Beta ve ARC ekibime, sokak ekibime ve Facebook okuyucu grubum DD's Chickadees'e çok teşekkür ederim.

Bu hikâyenin fikri, dördüncü şekil değiştiren aşk romanım üzerinde çalışmaya başladığım sırada aklıma geldi. Bunu bir kenara bırakıp plana sadık kalmaya çalıştım ama

İlham perisi ne isterse onu ister. Derek'i ve onun Chloe'ye olan takıntısını keşfetmek istedi. Onunla savaşımayı bırakmalı ve hikâyenin akmasına izin vermeliydim. Derek beni meşhur boğazımdan yakaladı ve bırakmayı reddetti.

Umarım beğenmişsinizdir.

Bu arada, eğer Niagara Falls, Ontario'ya yolunuz düşerse, Victoria Avenue'daki Country Fresh Donuts turistik bölgenin dışındadır. Daha kaba bir mahalle ve süslü değil ve sahiplerinin isimlerini bilmesem de ve bir süre gelmediğimde asla yaralanmamış ve yaralanmamış olsalar da, şimdiye kadar yediğim en iyi won ton çorbası ve çikolatalı ekler var. Hem de hiç.

Kanada'nın doğu kıyısına taşınmak için 2022'de Niagara Şelalesi'nden ayrıldım. Ama geri dönersem, kesinlikle biraz çorba ve bir ekler alacağım. Saat 1:00 gibi, umarım o saatte günlük parti çıkar. Çünkü çabuk tükeniyor. Ama tüm çörekleri güzel.

Bebek Unicorn'ları kurtarın:

Bu kitabın yazımı sırasında hiç tek boynuzlu at yavrusunun yaralanmadığından bahsetmem, her kadın tıraşı yaptığım da şansımın yaver gittiği anlamına mı geliyor? Maalesef hayır. Ama açıklayacağım.

Bu kitabı yazmaya çoktan başlamıştım ve ilk kitabım olan Hükümdar'ı (birçok kez yasaklandı ve şimdi tekrar mevcut) yeniden yayınladığımda içinde bebek tek boynuzlu at referansı vardı.

Kitap perakendecisinin tarafında yayınlama sırasında bir hata oldu ve bir şekilde kitabın ciltsiz baskısı ilk olarak bana ait olmayan bir tek boynuzlu at boyama kitabı kapağıyla yayınlandı. Bu hatalı, var olmayan kapağı sildirmek için aylardır o e-kitap satıcısıyla mücadele ediyorum. Hiçbir yere varamadım.

Tek boynuzlu atlar karşılık mı veriyor? Belki onları yatıştırır diye, zarar vermek istemediğimi söylemek istedim.

About the Author

DD Prince, genellikle anti kahramanlar olan alfa erkekler hakkında yazmayı seven Kanadalı bir aşk romanı yazarıdır. DD'nin kitaplarının tam listesine <http://ddprince.com> adresinden göz atabilirsiniz.

Sosyal medyada takip edin:

Facebook: <http://facebook.com/ddprincebooks>

Instagram: <http://instagram.com/ddprincebooks>

Amazon: <http://bit.ly/ddprinceonamazon>

YouTube: <http://www.youtube.com/@ddprincebooks>

TikTok: <https://www.tiktok.com/@ddprincebooks>

Okuyucu grubu: DD'nin Chickadees' i (<http://facebook.com/groups/ddprincefangroup> veya Facebook'ta isme göre arama yapın. Üyelik sorularını yanıtladığınızdan emin olun).

Discord Sunucu sohbeti: <http://bit.ly/ddprinceondiscord>

Goodreads: <http://bit.ly/ddprinceogr>

BookBub: <https://www.bookbub.com/authors/dd-prince>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

